

Giới thiệu Vạn Yêu Chi Tổ

Bạn đang đọc truyện Vạn Yêu Chi Tổ của tác giả Cô độc phiêu lưu trên trang đọc truyện online. Nhân vật chính của truyện là một con hắc hồ thành tinh, tên gọi Đế Thích Thiên. Bạch hồ muội muội, muội muội và ban lan hồ đệ đệ bị người tróc đi làm linh thú, làm cho Đế Thích Thiên oán hận người tu chân không thôi, quyết chí tu hành để đi cứu muội muội cùng đệ muội. Trong hành trình cứu muội muội, thì hắc hồ cũng nhận tiện bành trướng thế lực, thu phục lang tinh, hầu tinh, ung tinh, xà tinh... về làm đàn em.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trọng Sinh Vi Hồ.

“Ngao!!”

Một tiếng hồ gầm phát ra từ trong sơn mạch cổ xưa, trong âm thanh ẩn chứa sự vui vẻ cùng một tia mệt mỏi.

Đây là một dãy núi to lớn, kéo dài hàng nghìn dặm, với nhiều cây cỏ thụ cao lớn khắp nơi, tán lá rậm rạp như muốn che cả ánh nắng mặt trời. Nhiều loài chim lớn nhỏ đậu trên cây với tiếng riu rít thanh thúy dễ nghe. Một cảnh sắc của rừng nguyên sơ chưa hề có dấu chân con người.

Từ xưa, mọi người gọi nơi đây là Hồ Gầm sơn mạch.

Những tiếng hồ gầm ẩn chứa bá khí với hơi thở uy hiếp nhất thời khiến cho các động vật trong trẫm dậm bỏ chạy hoảng loạn. Đây là cảm giác sợ hãi theo bản năng đối với vua của mọi loài thú.

Lại nhìn vào vị trí tiếng hồ gầm phát ra...

Đó là một hang động tự nhiên nằm dưới chân núi, bị che dấu bởi đám cỏ rậm rạp. Nếu không phải cẩn thận sẽ không ai có thể phát hiện lại có một hang động ẩn sau đám cỏ dại đó.

Hang động không sâu, hai bên chỉ khoảng mười thước, cửa động cũng không lớn nhưng bên trong rất rộng. Ở cuối động có một con bạch hồ thật lớn đang nằm, trên trán có chữ “vương”. Trên người nó có một cổ tự nhiên uy thế- đây là hơi thở vương giả mà chỉ bách thú chi vương mới có.

Tiếng hồ gầm khi nãy đúng là từ nó phát ra. Sau tiếng gầm, nó quay lại nhìn dưới thân mình, ánh mắt lộ ra một loại từ ái.

"Ngao! Ngao!!"

Bên dưới nó là ba con hồ mới sinh, còn chưa mở mắt, trong miệng phát ra tiếng kêu “ngao ngao”, bốn chân quơ loạn, theo bản năng tiến đến bụng bạch hồ bú sữa.

Ba cạp con, trong đó có một con cùng mẫu thân nó giống nhau, toàn thân một màu trắng. Một con bình thường trên người sọc vân là ban lan hồ. Cuối cùng một con cả người thuần một màu đen, trên trán một chữ “vương” màu tím nho nhỏ, chính là hắc hồ.

Hai ấu hồ đều ghé vào người bạch hồ bú sữa, nhưng kì quái là, hắc hồ không giống bình thường, đôi mắt nó đã mở. trong ánh mắt còn hiện ra muôn vàn sắc thái.

Thống khổ...

Lạnh lùng...

Kinh ngạc...

Cùng một tia mờ mịt.

Không ai nghĩ đến, những sắc thái đó lại hiện ra trong ánh mắt một ấu hồ mới sinh.

Vì cái gì? Vì cái gì ta không có chết, vì cái gì ta lại biến thành lão hồ. Hay là hết thầy đều do ông trời trêu chọc ta không thành. Đế Thích Thiên trong lòng mờ mịt hồ hết. Hắn không rõ vì sao bị trúng đạn xuyên qua tim nhưng lại không chết, nhưng hắn không thể tin nổi mình lại biến thành một tiểu lão hồ mới vừa sinh ra.

Chuyện như vậy nếu không tự mình trải qua, hẳn vô luận như thế nào cũng không tin tưởng, càng không thể chấp nhận chính mình từ người lại biến thành

dã thú, lại còn là thân thể của bách thú chi vương.

Nhìn trước mặt uy mãnh bạch hổ cùng với hai tiểu lão hổ đang bú sữa, không, hiện phải nói là hai huynh đệ của mình, chợt cảm thấy bi thương trong lòng.

Hắn Đế Thích Thiên từ khi sinh ra đã là người thừa kế Đế gia, một trong tứ đại thế gia, là thiên kiêu chi tử.

Mà hắn thiên phú trời sinh gặp qua là không quên được, học cái gì đều nhanh, nhất là ở buôn bán. Mười bốn tuổi hắn đã rời gia tộc, băng vào một vạn nhân dân tệ, ở thị trường chứng khoán một năm, khi rời đi đã có trăm vạn. Mười lăm tuổi hắn sáng lập công ty của chính mình. Ba năm qua đi mà trên mình hắn tài sản đã có hơn mười triệu.

Mười tám tuổi, công ty của hắn đã phát triển vươn sang các ngành sản xuất, ẩm thực.... phàm là có thể kiếm tiền đều bị đề cập. Sản nghiệp khổng lồ đó đã thu hút vô số chú ý từ gia tộc, việc kế thừa gia chủ gia tộc có thể nói là nắm chắc trong tay.

Đáng tiếc, khi Đế Thích Thiên vừa ra sinh, mẫu thân liền bởi vì sinh mà cơ thể suy yếu, ở cùng hắn chưa đến một năm đã qua đời. Ba năm sau, phụ thân hắn cưới Nam Cung Hinh, nữ nhân của một trong tứ đại thế gia, sau đó sinh hạ một vị đệ đệ.

Gia tộc có quy củ chỉ truyền cho con trưởng không truyền cho con thứ, hắn là trưởng tử cho nên nếu không có sự tình đặc biệt nào, vậy chức gia chủ nhất định là của hắn.

Nếu Nam Cung Hinh không sinh con trai thì đâu có gì để bàn, nhưng hôm nay nàng cũng sinh hạ nam hài, tranh đoạt là điều không tránh khỏi.

"Nam Cung Hinh, Đế Thích Thiên ta đối đãi với các người như thân sanh phụ mẫu cùng đệ đệ, coi trọng thân tình, vậy mà các người hồi báo cho ta thế này sao?" Thích Thiên trong mắt lộ vẻ thù hận cùng lạnh lùng.

"Rống!!"

Khi Đế Thích Thiên lâm vào thống khổ nhớ lại, bạch hổ mụ mụ nhìn đến tiểu hắc hổ chưa đến bú sữa, gầm nhẹ một tiếng, mở miệng đem Đế Thích Thiên nhỏ bé yếu ớt đặt dưới thân.

"Lão đại, trước hết người sinh ra, cũng không thể nghịch ngợm, mau bú sữa cho lớn lên khỏe mạnh."

Bạch hổ mụ mụ rống lên một tiếng, đối với người đó là tiếng hô gầm, nhưng khi rơi vào tai Đế Thích Thiên hoàn toàn thành một câu nói.

"Di!! Ta như thế nào biết nghe thú ngữ?" Đế Thích Thiên bị lời nói trong tai làm cho ngẩn ngơ, bất quá lập tức đã hiểu, trong lòng chua xót nghĩ: "Người có ngôn ngữ, dã thú tự nhiên cũng có, trước kia ta là người nên nghe không hiểu, giờ đã biến thành một đầu lão hổ tự nhiên là nghe được."

Giương mắt nhìn chăm chú vào bạch hổ, trong mắt hắn rõ ràng nhìn ra một loại tình thương của mẹ, điều này làm cho Đế Thích Thiên trong lòng vốn lạnh như băng tựa hồ bị mạnh mẽ kích thích một chút.

Hắn mở miệng, nhẹ nhàng bú sữa, dòng sữa tươi ngọt lạnh lập tức đi vào trong miệng, được hắn nuốt vào trong bụng. Thân thể ấm áp, làm cho hắn thật thoải mái. Chỉ chớp lát, hai ánh mắt liền tự nhiên khép kín ghé vào bạch hổ mụ mụ dưới thân ngủ say.

Ở chủng loài hổ, bạch hổ số lượng rất thưa thớt, đồng dạng, hắc hổ số lượng giống nhau cực kỳ rất thưa thớt, nhưng cả hai đều là trời sinh dị chủng, tiềm lực so với hổ bình thường thì hơn rất nhiều. Nếu đối chiến với một con hổ bình thường thì bạch hổ hay hắc hổ có tới chín phần thắng.

...

"Ngao!!"

Bên cạnh sơn động, trên một tòa núi nhỏ, một con hắc hổ ngửa đầu lên trời rít gào. Hắc hổ không lớn, chỉ tương đương dã lang trưởng thành, trong tiếng hô gầm tuy rằng mang theo tính trẻ con nhưng sơ qua đã hình thành khí thế vương giả của bách thú chi vương.

Nghe thấy tiếng hô gầm, chung quanh không ít loài chim đều giương cánh kinh sợ bay lên.

Gió nhẹ thổi qua, lông mao của hắc hổ không ngừng lắc lư, chữ "vương" trên trán càng thêm thâm thúy, nhưng trong ánh mắt nó càng thêm lạnh lùng, tỏa ra khí thế coi thường vạn vật.

"Nhân không bằng thú, ta cần gì phải so đo việc biến thành dã thú. Làm thú, ta cũng muốn làm vương." Đế Thích Thiên lạnh lùng nhìn xuống trước cảnh tượng trước mặt, không ít loài chim bị tiếng hô gầm làm cho hoảng sợ bay lên, một cổ ngao khí không ngừng quanh quẩn xung quanh thân thể.

"Rống!!"

Lúc này, ở dưới chân núi, một tiếng hô gầm càng thêm bá đạo vang lên. Tuy nhiên lại có hai tiếng mang theo tính trẻ con kêu theo. Đế Thích Thiên nghe được, quay đầu hướng địa phương âm thanh truyền đến nhìn chăm chú một hồi, rốt cục hai chân sau phát động, thân hình cường tráng vững vàng rơi trên mặt đất, chạy nhanh về phía trước.

Không bao lâu, Đế Thích Thiên chạy trở về trước sơn động, cao lớn hổ mụ mụ mang theo hai đệ đệ muội muội ở trước động chơi đùa. Hai tiểu lão hổ, bạch là muội muội, ban lan hổ là đệ đệ, vì sinh ra sau cùng nên là nhỏ nhất.

Hai tiểu lão hồ nhìn Đế Thích Thiên trở về, lập tức hướng hần chạy tới, ở bên người hần không ngừng thân thiết, trong miệng phát ra tiếng kêu 'ngao ngao' vui sướng. Chúng nó đã mờ mắt, tuy rằng chạy đi chưa vững vàng, nhưng có thể thông thả bước đi.

Trong khoảng thời gian này Đế Thích Thiên cũng phát hiện một chuyện tình cổ quái. Dã thú trí tuệ quả thật không có cách nào cùng người so sánh, hồ mụ mụ cũng chỉ biểu đạt ra một ý tứ đơn giản, hai đệ đệ muội muội lại không có biện pháp biểu đạt, có lẽ vì chưa lớn lên.

Nhìn đến đệ đệ muội muội tại bên người hành động thân mật, Đế Thích Thiên ánh mắt đậm đậm cũng thoáng hiện ra một tia ôn hòa thân sắc. Nhìn lại bên cạnh bạch hồ mụ mụ toát ra nhẹ nhàng tình thương, thâm nghĩ trong lòng: "Làm chích lão hồ cũng tốt, ít nhất không có giống nhân loại người gian kẻ xấu."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nhà Tan Hồ Bi.

Phanh, phanh, phanh!!

Ở bên cạnh sơn động, một tiểu hắc hồ đang đứng dưới một gốc cây cổ thụ cao lớn không ngừng dùng sức đem thân thể của mình va chạm vào thân cây thô to. Mỗi lần va chạm đều phát ra tiếng vang không nhỏ, trong âm thanh có thể nghe được tiểu hắc hồ tuyệt không làm bộ mà thật sự dùng sức va chạm vào thân cây.

Một tiếng gầm trầm thấp trong miệng tiểu hắc hồ phát ra, thân hình đang run run không ngừng, có thể thấy được hành động này tạo nên sự thống khổ vô bì đối với thân thể nó. Nhưng trong mắt tiểu hồ lại tràn đầy sự bất chấp cùng lạnh lùng, một loại kiên trì, không đạt mục đích tuyệt không từ bỏ.

"Chín mươi bảy....."

"Chín mươi tám....."

"Chín mươi chín....."

"Một trăm....."

Đế Thích Thiên kiên trì đem số lần va chạm. Nhưng không dừng lại ở đó, nó xoay người lại, dùng đuôi của mình quật đến thân cây. Một tiểu lão hồ mới sinh chưa có được sự cường tráng như khi trưởng thành nên khi đuôi quật vào thân cây, bị thương đầu tiên là chính cái đuôi của nó, từng trận đau nhức không ngừng xuất hiện, nhưng cũng không vì vậy mà nó dừng lại. Nó cắn răng kiên trì, trong đầu chỉ nghĩ phải kiên trì, kiên trì.

Cho đến khi hoàn thành một trăm lần.

"Hô!!"

Lúc này Đế Thích Thiên mới phun ra một ngụm trọc khí, toàn thân mồ hôi đổ như mưa, thân thể hư nhược quỳ rạp trên mặt đất.

Không sai, tiểu hắc hồ này chính là Đế Thích Thiên, kiếp trước làm người, trong lòng đối với quy luật tự nhiên không hiểu nhiều. Kiếp này tuy là bách thú chi vương lão hồ, nhưng hần cũng hiểu một điều, tại rừng rậm này không có lực lượng cường đại thì sớm hay muộn cũng bị dã thú khác giết chết.

Khi biết mình thành lão hồ, Đế Thích Thiên hần không phải là người hay rên rỉ ai oán. Từ lúc chấp nhận chuyện này, hần đã muốn trở nên cường đại hơn.

Đế Thích Thiên không có giống với đệ đệ cùng muội muội tiếp tục ở trong động mà hần muốn rèn luyện thân thể của mình. Hần không hiểu tu luyện là gì, cho nên chỉ có thể dựa vào thân thể của chính mình.

Không ngừng va chạm vào thân cây để rèn luyện cơ nhục, làm cho cơ thể cường tráng, càng thêm cứng cỏi. Hần không ngừng rèn luyện cái đuôi vì đó là sát chiêu của loài hồ.

"Cường đại, ta muốn trở thành cường đại hơn."

Trong mắt Đế Thích Thiên là một loại kiên định, tín niệm muốn trở thành cường giả đã trở thành căn nguyên trong lòng hần. Kiếp trước vì có gia tộc chống lưng nên mọi việc đều thuận lợi, nhưng tại đây, Đế Thích Thiên chỉ dựa vào chính mình, sâu trong lòng cũng hạ quyết tâm.

Cả đời này tuyệt không thể dựa vào người khác, chỉ có tự mình cường đại mới có khả năng sinh tồn trong khoảng rừng luôn tồn tại nguy cơ như thế này.

Tín niệm này trở nên mãnh liệt chưa từng có từ trước trước nay.

Nghi ngoi một hồi, Đế Thích Thiên cố hết sức đứng lên, đi một bước một vào trong sơn động.

Vào trong, nghênh đón hần là ánh mắt nhu hòa của bạch hổ mù mù. Ánh mắt như vậy làm tâm thần hần run lên, thông thả đi đến bên người hổ mù mù mà bú sữa, cảm giác ấm áp dạt dào khắp nơi làm hần có cảm giác thoải mái.

Không biết vì cái gì, Đế Thích Thiên luôn cảm thấy một loại ánh mắt như có nhân tính, không, phải nói như có linh tính của bạch hổ mù mù. Hần luôn có một cảm giác an toàn, thoải mái khi ở gần bên người bạch hổ. Tất cả cảnh giác buông xuôi, hần chìm vào trong giấc ngủ.

Ngày qua ngày, cuộc sống như vậy bất giác đã trôi qua thêm ba tháng.

Nửa năm này, Đế Thích Thiên đều ở phụ cận cây cối rèn luyện thân thể mỗi ngày, dùng răng năng cắn trên thân cây, dùng móng vuốt mà cào trên thân cây, liều mạng rèn luyện không ngừng nghỉ.

Hiện tại, thân thể hần đã cao tới một thước, gần như tiếp cận hình thể lão hổ trưởng thành, đây là kết quả không ngừng rèn luyện chính mình.

" Ân!! Bằng với lực lượng hiện tại hần là có thể thử đi săn mồi vào ngày mai, không thể mãi mãi đi theo bạch hổ mù mù được."

Sau khi hoàn thành rèn luyện, Đế Thích Thiên đưa bàn chân trước lên, những cái móng sắc bén đã hiện rõ, trong mắt toát ra vẻ suy tư. Trải qua khoảng thời gian rèn luyện, hần đã cảm giác mình đã sẵn sàng cho việc sinh tồn, âm thầm quyết định ngày mai đi săn lần đầu tiên trong đời.

Sau khi quyết định, Đế Thích Thiên rất nhanh đứng lên, bốn chân lực lưỡng không ngừng phát lực, tốc độ rất nhanh nhưng không trở về sơn động mà hướng tới một cái hồ nước chảy đi.

Hồ nước kia cách sơn động cũng không xa, là địa phương cho các loại vật uống nước. Chạy xuyên qua rậm rạp cây cối, trước mắt là một thung lũng nhỏ, bằng phẳng, sâu bên trong là một thác nước từ trên cao đổ xuống, nước trong suốt phát ra nòng đậm nơi nước khiến cho không khí luôn thanh mát. Dưới thác nước, hình thành nên một cái hồ cũng không tính là lớn, ở ven hồ đủ loài động vật đang cúi đầu uống nước.

" Ngao!!"

Đế Thích Thiên đi vào trong, phát ra một tiếng rít gào chấn thiên, lúc này hồ gầm đã có một chút vương bá khí, cùng một khí thế uy hiếp vạn vật không một chút che dấu phát ra.

" Mị!!"

" Tì!!"

Nhất thời, dưới khí thế bá đạo, một đám động vật chấn kinh hướng chung quanh chạy trốn. Chớp mắt sơn cốc trở nên yên tĩnh.

Nhìn các con vật chạy khắp nơi, trong mắt Đế Thích Thiên không một tia dao động. Không biết từ lúc nào trong mắt hần chỉ có một vẻ lạnh lùng. Mạnh mẽ động thân hình, hần đi vào trong, hần nhảy vào trong nước, tùy ý để nước hồ rửa trôi đi bao mệt nhọc trong người.

Vừa bơi trong dòng nước, Đế Thích Thiên vừa tự hỏi một ít vấn đề trong đầu, những vấn đề hần thắc mắc đã lâu.

Sống lại không bao lâu, hần phát hiện đây là một thế giới hoàn toàn khác biệt với nơi hần sống kiếp trước, không khí tươi mát không ô nhiễm như nơi hần từng sống, bầu trời xanh thẳm, núi non cũng không bị phá hủy, cùng thế giới hần sống trước kia hoàn toàn đối lập.

Có lẽ, nơi này không phải thế giới kia, cũng có thể là cổ đại.

Trong lòng Đế Thích Thiên thầm đoán. Đáng tiếc hần không có biện pháp xác nhận mọi chuyện, nên hần vẫn không thể khẳng định suy nghĩ của mình.

" Ngao!!"

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng hồ gầm mạnh mẽ vang vọng bầu trời, tiếng gầm oai phong, gầm liệt, bá đạo vô cùng. Nhưng khi tới tai Đế Thích Thiên, ánh mắt hần kịch liệt co rút lại, trong âm thanh đó hần nghe được sự phẫn nộ cùng bi thương.

" Không tốt." Trong lòng Đế Thích Thiên run lên, thân hình phát ra lực lượng cường đại, thoát khỏi dòng nước đến trên bờ, tiếng hồ gầm này là của bạch hổ mù mù.

Một núi không thể có hai vua, đây là ngạn ngữ ngày xưa. Có một nhà bạch hổ ở đây, phụ cận phạm vi trăm dặm đều không có một lão hổ khác tồn tại.

Nghe trong âm thanh tàn mát hơi thở chỉ sợ đã xảy ra chuyện không hay.

Cùng nhau sinh hoạt lâu như vậy, tuy rằng hần không nói gì, nhưng đối tình thương của bạch hổ hần không có một tia kháng cự, dần dần trong lòng đã nhận chính thân phận này, đem mình trở thành thành viên trong gia đình bạch hổ.

Cảm giác đã xảy ra biến cố, Đế Thích Thiên tâm tình chợt lo lắng, xuất toàn lực, liều mạng chạy về sơn động.

Vì cái gì mà bạch hổ mụ mụ phát ra tiếng kêu như thế? Tại đây chẳng lẽ có ai thắng được mụ mụ sao, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Vừa chạy trong đầu hần vừa suy nghĩ, đối với thực lực bạch hổ hần biết rất rõ, bách thú chi vương không phải nói chơi, trong khu rừng này tuyệt đối không kém hơn vương giả.

Mau! Mau! Phải mau nữa!

Không ngừng hò hét trong lòng, thân thể như lưu tinh chạy đi.

"Bá!--"

Khi hần sắp tới gần cửa động, thân thể hần lập tức dừng lại, đem thân thể nấp vào một đám cỏ dại rậm rạp, hai ánh mắt thống khổ nhìn về giữa không trung.

Ở không trung.

Có hai người đang đứng.

Một người mặc cẩm y, dưới chân đạp một thanh phi kiếm đỏ hồng, một người mặc cung trang, dung nhan tuyệt thế. Một nữ tử lạnh lùng, dưới chân đạp một thanh băng tinh kiếm, đồng thời, trong tay nàng cầm một cái lưới, một cái lưới tối đen.

Trong lưới, dĩ nhiên là một lớn hai nhỏ, ba lão hổ. Trong lưới bạch hổ mụ mụ liều mình đem đệ đệ cùng muội muội bảo hộ bên người, một bên dùng răng nanh cắn, dùng vuốt cào nhưng không biết cái lưới này làm bằng chất liệu gì, nhưng vũ khí của bách thú chi vương không làm tổn hại dù một chút.

"Ngao!!"

Bạch hổ phát ra một âm thanh phẫn nộ cùng bi thương. Người nghe được sẽ sinh lòng trắc ẩn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Nguyệt Viên Chi Dạ.

"Đại sư tỷ, không nghĩ tới lần này vận khí chúng ta tốt như vậy, vừa ra ngoài đã gặp một con bạch hổ có linh tính ở trong khu rừng này, lần này bắt đem về tông môn giao cho sư môn bồi dưỡng nhất định rất nhanh sẽ làm cho tông môn thêm ba đầu linh thú. Tông chủ khẳng định sẽ ban thưởng, nói không chừng còn thưởng cho linh đan."

Cầm y nam tử nhìn đến bạch hổ đang gãy dựa trong lưới giữa không trung, nhất là khi nhìn đến trong mắt bạch hổ toát ra thần sắc linh tính hóa không khỏi hướng nữ tử lạnh lùng hâm mộ nói.

Nữ tử lạnh lùng hơi gật đầu, nhìn bạch hổ trước mặt nói: "Bạch hổ này có linh tính cực cao, lần này mang về sư môn, lấy bí pháp bồi dưỡng, không tốn bao lâu là có thể kết xuất nội đan trở thành linh thú. Hơn nữa, lần này lại có ba con, sư môn ban thưởng tự nhiên sẽ có một phần dành cho sư đệ."

"Cảm ơn sư tỷ." Cầm y thanh niên vừa nghe, trên mặt mừng rỡ, vội vàng cảm ơn.

"Đi, chúng ta đến địa phương khác nhìn xem có hay không tìm được thêm vài con vật có linh tính khác."

Không nhìn rõ cô gái kia có động tác gì thế mà cái lưới giữa không trung lập tức thu nhỏ lại, bị bỏ vào cái gói to có vẻ cũ đeo bên hông.

Trong nháy mắt, giữa không trung xuất hiện hai đạo ánh sáng, đôi nam nữ liền biến mất.

"Ngao!!"

Có ý áp chế âm thanh mình, Đế Thích Thiên được cỏ dại che dấu thân hình, đôi mắt nhìn về phương hướng hai người vừa ly khai, toát ra vẻ cừu hận cùng phẫn nộ sâu sắc, trong lòng thống khổ không ngừng.

"Rống!!"

" Rống!!"

" Rống!!"

Đế Thích Thiên mạnh mẽ đứng lên, trong miệng phát ra tiếng gầm tràn ngập phần nộ cùng hận thù điên cuồng vang vọng trong rừng cây. Hơi thở tịch mịch trên người hắn bùng lên, tiếng hô gầm vang vọng trời đất, cây cối cùng muôn loài chấn kinh chạy trốn khắp nơi.

Một ngày, suốt một ngày.

Trong sơn mạch, tiếng hô gầm liên miên không ngừng vang vọng. Bị thương, thể lương, đến cuối cùng, ngay cả âm thanh cũng trở nên khàn khàn nhưng tiếng gầm vẫn không hề dừng lại.

Trong sơn cốc nơi Đế Thích Thiên uống nước trước đây, một đầu hắc hổ đứng bên cạnh tảng đá to lớn bên thác nước, ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn sáng ngời, trên người phát ra nhẹ nhàng hơi thở lạnh lùng, trong mắt lạnh như băng thỉnh thoảng hiện lên từng đợt cừu hận cùng thần sắc thống khổ.

"Vì cái gì? Nếu ông trời không cho ta làm người, ta cho dù biến thành lão hổ, cũng không có oán hận, ít nhất, ta có thể cảm nhận được thân tình đơn giản này. Vì cái gì lại tàn nhẫn cướp đoạt của ta?"

"Hận, ta hận, ta hận..."

Trong mắt Đế Thích Thiên hiện ra điên cuồng hận ý, hắc hổ ông trời bắt công, hận đời bất bình. Ở kiếp trước, hắn cố gắng cảm nhận một đoạn thân tình, nhưng cuối cùng lại bị tình thân đó hại chết. Một khắc đó, hắn đối với nhân tính hoài nghi hết thảy. Khi thành hổ, hắn cảm nhận được bạch hổ không lúc nào là không quan tâm, hết lòng yêu quý ba đứa con của mình, làm cho hắn muốn trở thành một thành viên trong gia đình bạch hổ. Thế nhưng gia đình trước mắt lại bị chia rẽ.

Một khắc kia...

Hận ý khắc sâu trong người!

Người tu tiên!!

Trong lòng Đế Thích Thiên càng lạnh như băng, kẻ bắt đi bạch hổ mù mù cùng đệ đệ, muội muội của hắn chính là người tu tiên trong truyền thuyết.

Từ lúc thấy đôi nam nữ chân đạp phi kiếm đứng trên không trung, Đế Thích Thiên liền hiểu được hai người kia chính là những kẻ xuất hiện trong thần thoại ở kiếp trước- người tu tiên. Hiểu được lực lượng của bản thân, hắn không lỗ năng lao ra mà đem bản thân ẩn giấu thật kỹ.

Bởi vì hắn hiểu được, với lực lượng của hai người nọ, dù có thêm một ngàn Đế Thích Thiên cũng không phải là đối thủ, đường đột tiến lên chỉ giúp họ có thêm chiến lợi phẩm mà thôi.

"Người tu tiên, người tu tiên, các ngươi hãy chờ, một ngày nào đó ta sẽ tìm các ngươi." Đế Thích Thiên trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

"Ngao!!"

Một tiếng tiếng gầm từ trong miệng hắn phát ra, mang theo vô tận hận ý, hận ý cùng khôn cùng thể lương!

"Yêu, ta nhất định phải tu thành yêu."

Đế Thích Thiên nằm sát vào khối đá to lớn kia, mở rộng miệng nhìn vào trăng tròn trên đầu, nuốt từng ngụm từng ngụm khí, dường như muốn đem ánh trăng kia toàn bộ nuốt vào bụng.

Tu luyện, nhất định phải tu thành yêu, chỉ cần thành yêu hắn mới có cách cứu bạch hổ mù mù cùng đệ đệ, muội muội. Nhất định, nhất định ta phải tu thành yêu.

Lúc trước khi thấy hai người nọ, trong lòng Đế Thích Thiên cũng đã đoán được, thế giới này chỉ sợ là không phải ở thế giới của kiếp trước nữa, mà là một thế giới của người tu chân. Nếu có tu tiên, vậy thì cũng sẽ có tu yêu.

Người có thể tu tiên, vạn vật vì sao không thể tu yêu?

Nghĩ đến động vật có thể luyện thành yêu Đế Thích Thiên không một tia do dự, đối với trăng tròn trên đầu không ngừng hít thở. Ở kiếp trước, hắn từng xem một ít sách, bên trong ghi rằng yêu thông qua hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa mới sinh ra. Mặc kệ có phải là thật hay không, hắn cũng phải thử, chỉ cần một tia hi vọng hắn đều không buông tha.

Ngửa mặt lên đối với trăng tròn, không ngừng hít thở.

"Hô!!"

"Hấp!"

Lần lượt hít thở, nhưng không có làm cho hần có chút cảm giác khác lạ nào, hơn nữa càng không có hấp thụ được một chút tinh hoa của mặt trăng nào.

Cứ như vậy, ngửa đầu, không ngừng hít thở kéo dài suốt một đoạn thời gian dài, tính cách cứng cỏi kèm theo một loại cố chấp, cố chấp muốn có lực lượng.

Dù sao hần vẫn chưa trưởng thành, lại trong rừng phát tiết suốt cả ngày, cùng với một nhọc khi chạy cả ngày, mí mắt nặng trĩu rồi chậm rãi khép lại. Toàn bộ ý thức lâm vào hôn mê, hần nằm trên tảng đá ngủ say.

Ánh trăng vẫn như trước, ôn nhu nhìn vào thể nhân.

" Bá!!"

Không biết qua bao lâu, ánh trăng dần dần chiếu tới chính giữa, ánh trăng tròn vẫn như trước khiến mặt đất như có một lớp cát bạc.

Đúng lúc này, Đế Thích Thiên đang nằm ngủ say, hô hấp tự nhiên tựa hồ phù hợp với quy luật nào đó trong một trạng thái vô ý thức.

Khi ánh trăng chiếu đến trên tảng đá, nhất thời tảng đá to lớn mang phong cách cổ xưa quý dị tản ra nhẹ nhàng huỳnh quang tựa như hấp thu ánh trăng đang chiếu trên bề mặt. Nếu có người bên cạnh sẽ thấy một tầng bạch quang bao phủ toàn bộ tảng đá, Mà Đế Thích Thiên đang nằm trên đó tựa như cũng chiếm được chỗ tốt. Trên người hần, theo tiết tấu hô hấp, một chuyện tình kì diệu xảy ra.

Từng đợt ánh trăng chiếu trên tảng đá, mỗi khi hần hô hấp từng chút tiến vào các lỗ chân lông vào trong cơ thể.

Tại thế giới này, yêu rất khó có thành tựu. Nếu không có kỳ ngộ hoặc cơ duyên thì một vạn loài cũng không có sinh ra một yêu.

Vì sao?

Tu thành yêu đòi hỏi điều kiện rất hà khắc.

Đầu tiên, tự bản thân phải có linh tính, chỉ có sinh ra linh tính mới có cơ hội mở ra linh trí, bước này trong yêu tộc gọi là “Khai Khiếu”.

Cái gọi là “Khai Khiếu” cũng là sinh ra linh trí, linh trí là gì? Rất đơn giản, nếu một con vật có năng lực suy nghĩ hay gọi là tư duy, đây là “Khai Khiếu”.

“Khai Khiếu” tựa hồ rất đơn giản, nhưng nếu không có kỳ ngộ thì rất khó xuất hiện. Ví dụ như ăn được thiên địa linh túy, ngàn năm chu quả mới có khả năng sinh ra linh trí.

Mà sau khi mở ra linh trí, trong cơ thể sẽ cảm giác được thiên địa linh khí hay nhật nguyệt tinh hoa, chúng sẽ vô ý thức hấp thụ, tích góp từng tí một. Lâu dần, có thể trăm năm, ngàn năm cho đến khi đủ rồi thì sẽ sinh ra nội đan.

Khi có nội đan linh trí sẽ gia tăng, sẽ hiểu được tự động hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa mà cải tạo thân thể, làm cho bản thân thêm cường đại, đồng thời sẽ có đủ loại thần thông. Khi đó mới chân chính là yêu thú, và lực lượng của chúng cũng sẽ biến hóa.

Biến hóa cũng có bí quyết, nếu không hiểu, sẽ không thể lột xác, chân chính thành yêu.

Thử nghĩ xem yêu thú là từ động vật mà thành, từ ngu muội chỉ hoạt động theo bản năng nhưng hấp thụ thiên địa lực lượng mà biến hóa, nếu không chúng ngay cả ý thức cũng không có.

Như vậy, có thể tưởng tượng, tu yêu gian nan ra sao.

Nạn vu thượng thanh thiên! (Câu thơ của Lý Bạch, có nghĩa là: đường khó hơn lên trời.)

Đế Thích Thiên sinh ra là hổ, trời sinh còn có linh trí, nhưng lại giống nhân loại có một trí tuệ sâu sắc cho nên, ‘Khai Khiếu’ hần tự nhiên có thể vượt qua, tựa như hần trời sinh đã là yêu tộc, có thiên phú tu yêu cực tốt.

Họa hề phúc chi sở y, phúc hề họa chi sở phục!! (Trong phúc có họa, trong họa lại có phúc.)

Đế Thích Thiên có ý thức, còn là suy nghĩ của con người tại kiếp trước, nên không biết thế nào là nhật nguyệt tinh hoa, không biết cách hấp thụ. Tự nhiên không có cách liên hệ cùng thiên địa linh khí. Từ trước tới nay, hần cũng không cảm thấy bản thân so với động vật khác có gì bất đồng ngoài trí tuệ.

Mà nay đột nhiên xảy ra biến cố làm cho hần thấy được người tu tiên, rốt cục làm cho hần hiểu được, thế giới này còn có tu chân.

Vì thế hần bắt đầu thử hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa.

Trong trường hợp này, bản thân hần không có căn cơ, lại muốn hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, không có biện pháp tiến vào trạng thái tự nhiên cho nên không cảm giác được nguyệt hoa lực lượng, liên tục vài canh giờ hít thở đều không thấy gì khác.

Chương 4: Thôn Phục Huyết Thực.

Nếu hần không nằm ngủ trên tảng đá này thì sẽ không xảy ra tình huống như vậy, cho dù hần có thể cảm nhận được thiên địa linh khí, thì cũng mất một khoảng thời gian dài. Nhưng tảng đá dưới thân đã giúp hần giảm bớt đi khoảng thời gian đó.

Theo nhịp hít thở nhiều tia nguyệt tinh hoa không ngừng theo lỗ chân lông tiến vào cơ thể, hóa thành một dòng nước ấm áp lưu chuyển khắp nơi trong cơ thể. Mỗi một vòng chuyển động, cơ thể càng được cường hóa lên.

Sau khi Đế Thích Thiên gặp biến cố mà nổi điên chạy khắp trong rừng cả ngày, mệt nhọc khiến hần ngủ say. Trong trạng thái hôn mê hần cũng có thể cảm giác được cơ thể thật thoải mái không thể nói nên lời.

Đó như là loại cảm giác khi ở trong lòng bạch hồ mù mù.

Mặt trời ngã bóng cho trăng lên, ngày đêm luân phiên như thế!

Theo thời gian trôi đi, ánh trăng được thay bằng ánh mặt trời ấm áp từ phía Đông. Ánh vàng rực rỡ chiếu sáng đất trời như báo hiệu một ngày mới. Tia nắng ấm áp chiếu trên người Đế Thích Thiên làm cho hần từ trong ngủ say tỉnh dậy.

"Di, ta làm sao vậy? Toàn thân tràn ngập khí lực."

Sau khi tỉnh dậy Đế Thích Thiên liền nhận ra thay đổi trong thân thể, con mệt nhọc ngày hôm qua đã biến mất, toàn thân như ẩn chứa nội lực vô biên, nhiệt huyết sôi trào, không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Trầm tư trong lòng, hai mắt hần nhắm lại lặng lẽ cảm thụ biến hóa trong cơ thể.

Không chỉ thân thể cường tráng hơn, Đế Thích Thiên còn cảm giác được rõ ràng có dòng khí như một dòng nước ấm di chuyển trong cơ thể mình, mỗi khi lưu chuyển một vòng, sẽ làm cho hần vô cùng thoải mái. Dường như nó đang kéo khí huyết di chuyển.

"Trong cơ thể ta sao lại có một dòng khí kì quái?"

Trên đầu, mặt trời đã thay thế cho vầng trăng tròn: "Hay là, đêm qua ta đã hấp thu được nguyệt tinh hoa."

Khi vừa nghĩ đến, Đế Thích Thiên càng thêm kinh ngạc, đối với hành động đêm qua hần còn nhớ rất rõ ràng, tuy rằng dưới ánh trăng hần đã cố hít thở, nhưng cũng không có hấp thu được cái gì gọi là nguyệt tinh hoa, chỉ có không khí bình thường.

Khi ngủ say, hần cũng không hề có cảm giác có dòng khí gì trong cơ thể.

Thật quá kì lạ, không chỉ thân thể sau một tối tăng thêm khí lực mà còn có thêm dòng khí ấm kì lạ, dường như nó đang đem lại cho hần chỗ tốt thật lớn.

Trầm tư một lát, suy nghĩ đủ mọi khả năng nhưng hần cũng không thể lý giải nổi chuyện này.

"Hóng!!"

Đế Thích Thiên đứng trên tảng đá, ngửa mặt phát ra một tiếng hô gầm tạm thời đem nghi vấn trong lòng để sang một bên. Đến cuối cùng là có hấp thu được nguyệt tinh hoa hay không, chờ tới buổi tối có thể kiểm tra lại. Hiện tại hần phải đi kiếm thức ăn vì cái bụng đã kêu réo đòi ăn.

"Muốn đi săn."

Trong lòng Đế Thích Thiên hiện ra suy nghĩ, hần hiện tại vẫn chưa thật sự trưởng thành nhưng bản lĩnh sẵn môi thì đã thành thực. Hồ mù mù bị bắt, muốn dựa vào là không có khả năng, muốn sinh tồn trong khu rừng này chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhảy khỏi tảng đá, bốn chân mạnh mẽ phát lực chạy đi, hần không quay về sơn động nơi hần cư trú mà hướng thác nước dưới sơn cốc chạy tới.

Trong sơn cốc có nước nên các loại động vật đều uống nước ở đây, mỗi ngày đều có động vật nên không lo sẽ không tìm thấy con mồi.

Đế Thích Thiên đi tới cửa sơn cốc nhưng không đi vào, mà cẩn thận đem thân thể mình ẩn giấu, mắt hướng vào phía trong cốc. Trong sơn cốc, chỉ thấy một con sói hoang cao lớn đang đứng ở mép hồ uống nước.

"Cũng chỉ là một con sói hoang, ta trải qua mấy tháng rèn luyện không ngừng hần là có thể săn nó."

Đế Thích Thiên lạnh lùng nhìn vào con sói hoang đi một mình, thân thể hần trải qua vài tháng rèn luyện, mỗi bộ phận đều tràn ngập lực lượng, so với hổ trưởng thành chỉ kém chút ít. Hơn nữa, đêm qua không biết xảy ra chuyện gì làm cho thân thể hần lại được tăng cường rất nhiều. Hần rất tin tưởng hướng sói hoang tấn công.

"Ngao!!!"

Sau khi tính ra thực lực bản thân so với đối phương, Đế Thích Thiên rốt cục bắt đầu triển khai tấn công. Lui về sau, hần dồn sức vào hai chân sau, toàn bộ thân thể trực tiếp bay lên cao, ước chừng xa khoảng mười thước có thừa.

Đến sau lưng con sói, hai chân trước lộ ra móng vuốt sắc bén xông đến.

Vân tòng long, phong tòng hô!

Còn chưa đáp xuống, gió lớn đã tới, đập vào người con sói.

"Ngao ô!!!"

Có thể sinh tồn ở đây phải có cảnh giác cực cao, con sói vừa cảm giác được cuồng phong trên đỉnh đầu, biết là không tốt, liền hướng bên cạnh lẩn một vòng.

Tỉ!

Trong lúc lẩn một vòng, hổ trào của Đế Thích Thiên đã đến sau cổ sói, dùng sức, một khối thịt bằng bàn tay trên người con sói bị xé xuống. Máu phun ra nhuộm đỏ cả mặt đất.

"Ngao ô!!!"

Ngay khi Đế Thích Thiên muốn kết thúc trận chiến, đột nhiên vang lên vài tiếng sói tru đáng sợ, liếc mắt xung quanh đã có nhiều hơn hai con sói, tổng cộng là ba, chúng nó đã sớm có âm mưu tại đây, cố ý dụ dỗ con mồi.

Lúc này, một con sói lộ ra răng nanh sắc bén hướng Đế Thích Thiên đánh tới.

"Đây là cạm bẫy!!!"

Một suy nghĩ lập tức hiện ra trong đầu Đế Thích Thiên, nhưng hần càng thêm bình tĩnh. Mấy tháng khổ luyện rốt cục cũng có tác dụng. Đối với đòn công kích của sói hoang, cái đuôi cụp đằng sau vụt lên rất nhanh, như cái roi quất vào giữa mình con sói.

"Phanh!!!"

Lão hổ có ba tuyệt chiêu, Đế Thích Thiên lại chuyên môn rèn luyện đuôi, sử dụng không chỉ linh hoạt mà còn có lực lượng không thể khinh thường. Con sói vừa bị quất trúng, lập tức rơi xuống mặt đất, co giật vài cái rồi nằm im.

"Ngao ô!!!"

Không biết hôm nay lũ sói bị làm sao, một con trong số đó mắt xanh mướt, lấp lánh hung quang, cả hai không chạy trốn mà ngược lại hướng hần tiếp tục công kích.

Dùng những chiêu thức của thú hoang, răng nanh cắn, dùng vuốt cào, dùng thân va chạm, Đế Thích Thiên trời sinh bách thú chi vương nhưng đối diện hai con sói hoang liều mạng cũng không tiện nghĩ gì, ngược lại có chút chật vật, cả hai bên đều đầy vết thương.

"Răng rắc!!!"

Đang chiến đấu kịch liệt, Đế Thích Thiên tìm được cơ hội, mạnh mẽ vỗ về phía trước, khí thế hung hãn vô cùng, động tác lại nhanh như thiểm điện, há miệng cắn về phía cổ của một con sói. Cuối cùng còn một con sói hoang, biết không đánh lại nên mang theo vết thương hướng cửa sơn cốc chạy đi.

"Cô lỗ cô lỗ!!!"

Nhìn đến con sói cuối cùng chạy trốn, Đế Thích Thiên thở nhẹ trong lòng, theo bản năng hít thở một chút, không nghĩ tới vừa mở miệng đã đem máu của con sói bị cắn cổ khi này, 'cô lỗ' một tiếng nuốt vào bụng, máu sói nóng hằm hập tràn vào cơ thể thật ấm áp, một môi tự nhiên giám sát.

Đồng thời, trong cơ thể hần, dòng khí kì dị kia đột nhiên hưng phấn, không ngừng di chuyển, mỗi một vòng đều làm cho máu sói dung nhập vào máu thịt của hần. Giữa đan điền dâng lên một hơi khí nóng, được dòng khí dẫn dắt, chạy khắp toàn thân, mỗi một vòng cổ nhiệt khí kia sẽ bị dòng khí hấp thu một bộ phận khiến cho dòng khí thần bí kia lớn mạnh thêm một ít.

Tinh thần hần rung lên.

"Chẳng lẽ đây chính là luyện hóa tinh khí trong truyền thuyết. Hay là phương pháp tu luyện của yêu tộc, cắn nuốt huyết thực làm tinh khí lớn mạnh hơn?"

Một suy nghĩ hiện lên trong đầu Đế Thích Thiên, bất quá không dừng lại lâu, nhìn thấy việc uống máu còn có chỗ tốt này, hắn liền từng ngụm từng ngụm đem máu sói uống vào bụng.

Không biết vì sao, kiếp trước làm người, nhưng bây giờ uống máu lại không có nửa điểm phản cảm, cũng không có cảm giác ghê tởm, mà ngược lại lại cảm thấy ngọt lành, có một loại cảm giác vui sướng.

“Mặc kệ trời sinh thị huyết hay không, ta nhất định phải sống, ta muốn tu thành yêu.”

Uống máu sói xong, Đế Thích Thiên tha xác một con sói hướng nơi sơn động cư trú đi đến. Trên người hắn vết thương chi chít, làm cả vùng da lông đỏ sẫm màu máu.

Bên trong rừng không có lửa, Đế Thích Thiên cũng không tính đến việc đánh lửa. Trờ lại sơn động, cảm nhận bên trong đã không còn hơi ấm mà trở nên lạnh lẽo, trong lòng hắn đối với hai người tu tiên thù hận càng sâu. Xé vài khối thịt sói, nuốt vào cho no bụng rồi nằm xuống trong động, hắn nhắm mắt lại, bắt đầu cảm thụ dòng khí thần bí nọ trong cơ thể.

Nói cũng lạ, dòng khí này tuy ở trong cơ thể hắn nhưng cũng không chịu sự khống chế, tự mình di chuyển trong cơ thể. Vừa mới ăn no nên dòng khí này càng như hưng phấn hơn, tản mát ra một lực lượng kì diệu, đem thịt mới ăn phân giải thành năng lượng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nguyệt Tinh Hoa

Bây giờ đang là mùa xuân, trăm hoa bắt đầu đua nở.

Màn đêm dần bao phủ toàn bộ khu rừng, những ngọn núi đen sẫm như ẩn như hiện trong bóng tối. Gió đêm nhẹ nhàng thổi tạo ra những tiếng lá cây rì rào như tiếng nói nhỏ nhẹ của người thiếu nữ đang tuổi thanh xuân. Ban ngày chim chóc thi nhau đua hót, nhưng đêm xuống chỉ còn tiếng côn trùng rả rích không ngừng.

Trên bầu trời tinh tú thi nhau xếp hàng như thiên địa đang bày một cuộc cờ. Dải thiên hà như một vòng nguyệt quế lơ lửng giữa không gian. Ánh trăng nhẹ nhàng lan tỏa khắp không gian núi rừng.

Một thân hình nhanh chóng di chuyển xuyên màn đêm. Nhờ có thân hình màu đen nên bóng đêm vô hình trở thành đồng lõa cho sự di động của hắc hồ này. Nếu như kẻ khác không cẩn thận thì sẽ rất khó phát hiện ra được hành tung của hắn.

Đế Thích Thiên đang trên đường trở lại chỗ tối qua hắn đã nằm ngủ.

Có lẽ nhờ di biến đêm qua nên hắn cảm giác mình rất nhanh đói. Buổi sáng giết được hai con sói trưởng thành đến giờ đã hắn đã ăn hết toàn bộ. Huyết thực trong cơ thể không ngừng chuyển hóa thành tinh khí, mạnh mẽ hòa vào dòng khí thần bí trong cơ thể hắn.

Tốc độ chuyển hóa nhanh và không ngừng như vậy nên dù ăn no đến mấy nhưng chỉ lát sau là thức ăn đã được tiêu hóa toàn bộ. Hai con sói mình giết được lúc này chỉ còn lại một đồng xương mà thôi.

Đối với hắn, địa phương này quả là một nơi kì dị.

Đế Thích Thiên hướng tảng đá lớn phóng đến, thầm nghĩ: “Tại sao bản thân ta lại không thể hấp thu nguyệt tinh hoa. Nơi đây chỗ nào cũng chỉ là không khí bình thường, rõ ràng không có nửa điểm kì dị nào. Nếu không phải ta hấp thu được nguyệt tinh hoa, tại sao trong cơ thể ta lại có dòng khí kì lạ kia?”

Con người sở dĩ có thể trở thành chúa tể của muôn loài bởi vì con người có trí tuệ, hiểu được thế giới. Đế Thích Thiên được sống lại, mặc dù là hắc hồ nhưng hắn căn bản vẫn còn trí tuệ của con người. Khi gặp phải điều khó hiểu, hắn tuyệt không bỏ qua mà yên lặng trầm tư để tìm ra lời giải.

Hắn hiện tại trong đầu đang vô cùng nghi hoặc.

Đối với con đường tu hành vừa mới bắt đầu này, hắn căn bản là vô cùng mới mẻ. Vất óc suy nghĩ mãi mà không tìm ra căn nguyên, hắn đành lác lác cái đầu hồ rồi gặt nghi vấn qua một bên.

Vừa xử lý nốt chỗ thức ăn buổi sáng, thấy ánh trăng rơi vào cửa động, hắn bèn ung dung rời chỗ ở, đứng ngẩng đầu lên trời trong lòng tràn đầy chờ mong. Hắn đứng hít ra thở vào đều đặn, muốn thử một lần nữa đem nguyệt tinh hoa hấp thụ trong cơ thể.

Nhưng chờ mong không có nghĩa là sẽ được như ý.

Đế Thích Thiên hô hấp đều đặn như vậy liên tục mấy canh giờ, cuối cùng thất vọng nhận ra là bản thân nửa điểm cũng không hấp thu được cái gì gọi là tinh khí thiên địa.

Kết quả này làm cho trong lòng hắn không ngăn được sinh ra một trận ảo não.

Đang chán nản, đột nhiên hắn lại nghĩ đến việc, có lẽ do địa phương hắn đang đứng không đủ cao chăng? Ngày hôm qua nơi hắn nghỉ lại là một mỏm núi nhỏ nhô lên ở phía trên thác nước, phía dưới thác nước chính là sơn cốc nơi hắn đã giết hai con sói.

Suy nghĩ này làm cho Đế Thích Thiên phi thường hưng phấn, một lần nữa trong lòng lại dấy lên hy vọng. Thế là trong đêm đen, hắn hướng thác nước phóng đến.

Đêm tối trong rừng cây chính là thời điểm nguy hiểm nhất trong ngày. Lúc này nhiều động vật săn mồi bắt đầu di động để kiếm ăn. Đế Thích Thiên là bách thú chi vương, trời sinh trên người đã mang khí tức vương giả, lại cộng thêm ban ngày tiến hành giết chóc, sát khí tự nhiên dày đặc quanh mình hắn. Mặc dù là một mình di chuyển trong rừng nhưng không có một dã thú nào dám nảy sinh ý đồ tập kích hắn.

Hắn chạy một mạch không ngừng, cuối cùng cũng đến được bên trên thác nước. Mặc dù là đêm đêm nhưng cảnh vật xung quanh dưới hai con mắt của hắn hiện ra rất rõ ràng. Trước mặt hắn là một con sông, chảy xuôi từ trên núi xuống. Đến đoạn này núi đá dựng đứng, tự nhiên nước đổ xuống chân núi thành một dòng thác lớn.

Bên cạnh con sông là rừng toàn những cây đại thụ cao lớn, tảng đá lớn chính là ở bên cạnh con sông. Bây giờ hắn mới có thời gian nhìn lại, tảng đá lớn này giống như một quả trứng chim khổng lồ, mặt trên bị nước mưa xói mòn nên bề mặt bóng loáng. Ánh trăng rọi lên bề mặt của tảng đá, phản chiếu lại một thứ ánh sáng lấp lánh huyền diệu.

“Phốc”.

Đế Thích Thiên nhìn lại tảng đá, cũng không để ý nhiều nữa, hắn đang tìm một chỗ nằm thích hợp. Nơi này vị trí của hòn đá hình trứng chim này hiển nhiên là tốt nhất, không đánh giá nhiều, hắn tung người nhảy lên trên.

“Hít.”

“Thở.”

Hắn ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn phía trên mình, bắt đầu hít thở đều đặn. Hắn nhịp nhàng đem khí thải trong người phun ra, rồi lại hít vào một ngụm không khí trong trẻo.

Ánh trăng chiếu lên mặt tảng đá tạo ra một tầng ánh sáng bàng bạc, ánh trăng khắp không gian lúc này dường như tụ tập hết tại đây, chiếu lên người của Đế Thích Thiên. Ánh trăng theo vô số lỗ chân lông dung nhập vào trong cơ thể hắn.

“Ồ, đã có phản ứng.”

Đế Thích Thiên đang tập trung hít thở sâu, hy vọng có thể hấp thu linh khí của đất trời, đột nhiên không hiểu tại sao hắn lại cảm nhận được rõ ràng có từng dòng khí quý dị theo lỗ chân lông đi vào trong cơ thể mình. Cùng lúc đó, cổ khí thần bí đang chảy trong cơ thể cũng hưng phấn dâng lên.

Một cảm giác hưng phấn lan tràn khắp cơ thể hắn, đem từng đợt khí kia cắn nuốt hoàn toàn. Mỗi lần cắn nuốt thì dòng khí trong cơ thể hắn lại lớn thêm một phần. Hiện tượng này khiến cho Đế Thích Thiên vô cùng kích động.

“Chẳng lẽ ta đang thật sự hấp thu linh khí sao?”

Ý nghĩ này vụt qua đầu hắn, nhưng cũng không lâu, hắn vội vàng tập trung hít thở, chỉ sợ dòng linh khí này sẽ đột nhiên biến mất. Hắn yên lặng cảm nhận sự di chuyển của nó trong cơ thể mình. Đế Thích Thiên phát hiện mình đang ở trong một trạng thái vô cùng vi diệu.

Ở trạng thái này, mặc dù không mở mắt nhưng vẫn có thể thấy được rõ ràng mọi thứ đang xảy ra xung quanh. Không biết qua bao lâu thời gian, khi cảm nhận được linh khí đang tiến nhập vào trong cơ thể mình đột nhiên biến mất thì hắn mới từ trạng thái kì diệu đó tỉnh táo trở lại. Chỉ thấy phía đông mặt trời đỏ rực đang chậm rãi dâng lên. Vậy là bình minh đã đến.

“Rắc, rắc.”

Hắn hơi động thân hình, nhất thời xương cốt trong cơ thể phát ra thanh âm rắc rắc. Sau đó, hắn cảm thấy toàn thân vô cùng thoải mái, đặc biệt là tinh thần, dường như chưa bao giờ ở trạng thái hưng phấn như thế.

“Ngao ô...”

Hắn kích động ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng, theo đó, cổ khí thần bí cũng dâng lên nhưng chỉ đến cổ họng hắn thì dừng lại, không thể thoát ra để dung nhập với tiếng gầm được. Dường như có một sức mạnh kì bí đánh nó bật trở xuống rồi tan đi vô thanh vô tức.

Mặc dù như vậy nhưng tiếng gầm này cũng phi thường lớn, so với những lần trước không biết bao nhiêu lần. Bá khí của Bách thú chỉ vương tại thời khắc này bộc lộ tới cực điểm.

Tiếng hổ gầm vang xa, lan khắp khu rừng khiến cho bách thú chìm muông kinh hãi, bỏ chạy tán loạn.

“Quả nhiên ta có thể hấp thu linh khí trời đất. Dòng khí trong cơ thể rõ ràng chính là do hai đêm nay hấp thu mà có. Chỉ cần ta kiên trì không lùi bước, nhất định có ngày tu thành yêu, ngưng kết nội đan.” Trong lòng Đế Thích Thiên tin tưởng. Nếu có thể tu thành yêu, trở nên cường đại hơn, như vậy có thể đi cứu mẹ cùng các huynh đệ rồi.

Từ khi biết thế giới này có người tu tiên, Bạch hồ mụ mụ cùng các huynh đệ cũng bị bọn họ bắt đi, trong lòng hắn chỉ có một cảm giác bất lực. Vì thế hắn mới điên cuồng nghĩ đến việc tu thành yêu.

“Nhưng kì quái, tại sao trong sơn động ta không thể hấp thu linh khí, còn ở trên núi thì lại có thể?”

Đế Thích Thiên trong lòng đang vui mừng, đồng thời cũng vô cùng kì quái. Mặc dù không biết biện pháp hít thở hấp thu linh khí là đúng hay sai, nhưng việc không thể hấp thụ linh khí trong sơn động và việc có thể hấp thụ linh khí trên thác nước cũng khiến hắn vô cùng kì quái. Trong lòng hắn nổi lên một trận tò mò.

“Hay là phải tu luyện ở chỗ cao mới được?” Bởi vì hoàn toàn xa lạ với việc tu luyện nên trầm tư hồi lâu, hắn cuối cùng cũng chỉ có thể đưa ra lời lý giải đầy nghi hoặc như thế.

Lắc lắc đầu, gạt bỏ suy nghĩ này khỏi trí óc, hắn rời ngọn núi, hướng rừng cây đi đến.

Tuy rằng hiện tại cảm thấy con đường tu luyện đã có một chút thành quả, không còn quá mờ mịt như trước, nhưng hắn rất muốn dòng khí trong cơ thể ngày một lớn hơn. Dòng khí ấy hắn gọi là yêu lực.

Trải qua việc ngày hôm qua, hắn hiểu được yêu lực cũng có yếu và mạnh, không phải chỉ có duy nhất một cách hấp thu.

Thứ nhất, chính là phương pháp hít thở để hấp thu nguyệt tinh hoa. Yêu lực hấp thu theo cách này vô cùng tinh thuần, đối với tương lai tu luyện về sau sẽ có nhiều lợi thế.

Thứ hai, chính là thông qua việc cắn nuốt huyết thực, hay nói cách khác, chính là máu thịt sống. Luyện hóa tinh huyết tươi thành năng lượng, rồi năng lượng hóa thành tinh khí. Đây cũng là một phương pháp có thể làm cho yêu lực của bản thân lớn mạnh hơn. Phương pháp này có vẻ mau hơn, lại vô cùng dễ dàng, ăn càng nhiều, sau khi tiêu hóa, tinh khí cũng nhận được càng nhiều. Nếu có thể ăn được thịt của linh thú trăm năm, ngàn năm, nói không chừng trong thời gian ngắn yêu lực sẽ bạo tăng.

Chỉ có điều phương pháp thứ hai này yêu lực hấp thu vào trong cơ thể sẽ có nhiều tạp chất, không thuần túy như nhật nguyệt tinh hoa vốn là linh khí của trời đất. Sau khi hấp thu yêu lực bằng phương pháp này sẽ phải luyện hóa để đem tạp chất khu trừ đi.

“Nguyệt tinh hoa không thể không hấp thụ. Nhưng huyết thực ta cũng không tha.”

Đế Thích Thiên chạy vào rừng, bắt đầu săn bắt, mặc kệ cái gì tu luyện, trước hết là không thể bạc đãi cái bụng của mình được.

Trải qua một đêm tu luyện, lực lượng trong cơ thể được tăng cường lên rất nhiều, việc đi săn đã sớm không phải vấn đề gì lớn. Hắn bắt được một con lợn rừng nhỏ, dùng hổ trào mổ bụng lấy nội tạng ra. Ăn hết một phần ba thân thể con lợn hắn mới lặng lẽ tiến vào trong động, yên lặng cảm nhận yêu lực trong cơ thể vận chuyển, đem huyết thực chuyển hóa thành từng đợt tinh khí, khiến cho yêu lực càng lúc càng lớn mạnh hơn.

Sau khi cảm nhận thấy huyết thực đã được luyện hóa hoàn toàn hắn mới rời khỏi động, tới nơi trước đây mình vẫn rèn luyện thân thể. Không chỉ là yêu lực lớn mạnh, thân thể này của hắn cũng phải lớn mạnh hơn.

Nghĩ tới quãng đường gian nan trước mắt, Đế Thích Thiên tuyệt không muốn lãng phí thời gian.

“Bang, bang...”

“Phanh”

Liên tục dùng thân thể va chạm kịch liệt vào thân cây cổ thụ cao vút trời đem đến cho hắn vô vàn thống khổ, toàn thân đau nhức cùng cực, mỗi lần va chạm đều hướng thẳng đến thân cây rắn chắc không một chút do dự. Phải dùng huyết nhục để trui rèn mình thì bản thân mới có thể mạnh hơn được. Cái loại đau đớn này, so với nỗi thống khổ khi mất người thân thì không thể nào so sánh kịp. Nghĩ tới kẻ thù, hận ý trong lòng hắn lại sâu thêm một chút.

Hắn không chỉ hận hai kẻ tu tiên bắt mất gia đình mình, hắn còn hận chính mình không có đủ lực lượng để cứu mẹ và huynh đệ. Hận thù khiến cho hắn lại có thêm một chút động lực, lại có thể kiên trì thêm một chút nữa.

“Àm”

Đúng lúc Đế Thích Thiên hướng cây đại thụ lao tới một lần nữa tuyệt nhiên không phát hiện ra, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đạo lưu quang đang hướng thẳng đến chỗ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Khâm Thiên Bảo Hạp

Bạch quang cắt ngang qua bầu trời, hướng phía xa cực nhanh phóng đi. Nhưng cũng không hiểu vì sao, tựa hồ nghe được ở phía dưới có những âm thanh cô quái, người đó hơi dừng lại ở giữa không trung một chút, cuối cùng, quay lại hướng đám cây cối hạ xuống.

“Àm!”

Thời điểm này Đế Thích Thiên đang cần rèn luyện bản thân mình nên không để ý vô thanh vô tức xuất hiện một người bên cạnh mình, hơn nữa còn là một tuyệt thế giai nhân với vẻ đẹp khiến ai nấy cũng phải động dung. Làn da trắng như bạch ngọc, gương mặt ôn nhu, lại có một chút hồng nhuận, một vẻ đẹp chỉ có thể dùng đến từ “hoàn mỹ” để hình dung. Một vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành khiến cho người cứng rắn nhất nhìn thấy cũng phải xúc động. (DG: “xúc động” ở đây là chảy máu mũi a =.=)

Đặc biệt nhất là tuyệt đại giai nhân này còn mang một khí chất vô cùng quyến rũ, trong cái thánh khiết của tiên nữ lại có sự mỉa mai hoặc của yêu tinh.

Nàng một thân bạch y pháp phối, thân hình hoàn mỹ, chỗ cần cao thì cao, cần lồi thì lồi, thật là một kiệt tác trong trời đất. Dường như tạo hóa đem toàn bộ tinh túy đẹp đẽ trong thiên địa dung hợp vào tuyệt phẩm này. Hai dải lụa bên hông theo gió bay pháp phối, càng làm tăng thêm phần phiêu nhiên như tiên nữ hạ phàm.

Tóc nàng đen, được một cây trâm gài cuộn lại ở trên đầu.

“Phốc xuy!”

Nữ nhân tuyệt đẹp này lặng yên đứng nhìn Đế Thích Thiên lúc này vẫn tập trung toàn bộ ý chí, mặc cho cơ thể đau nhức, vẫn hướng thân cây đánh tới. Nhìn thấy hành vi dường như vô cùng ngốc nghếch này, nữ tử ở một bên nhìn cuối cùng không nhịn được, che miệng cười khẽ một tiếng.

“Ngao.”

Tiếng cười truyền đến tai Đế Thích Thiên không khác gì sét đánh ngang tai, khiến hắn trực tiếp đình chỉ rèn luyện, rất nhanh xoay người lại, thái độ đề phòng phóng xuất ra.

Đây là thanh âm của con người? Con người sao lại có mặt ở đây? Chẳng lẽ những kẻ bắt cóc Bạch hồ mụ mụ đã quay lại?

Tại lúc này, Đế Thích Thiên trong lòng kịch liệt dao động, nhưng vừa quay đầu, tâm thần hắn phút chốc trở nên ngây ngốc.

Đẹp!

Quá đẹp!

Lấy lịch duyệt kiếp trước làm người của mình, hắn cũng chưa từng nhìn thấy nữ tử nào tuyệt đại phương hoa như vậy. Vẻ đẹp này không chỉ muốn hớp hồn người khác, mà còn khiến cho người ta tâm thần rung động, muốn quỳ xuống bái lạy nghe nàng sai khiến.

“Ai vậy? Thế gian lại tồn tại tuyệt thế dung nhan có thể khiến thiên địa thất sắc như thế này sao? Nhưng người này đột nhiên xuất hiện ở đây, tuyệt không phải người thường, nhất định không thể để cho nàng ta thấy sự đặc dị của mình.”

Đế Thích Thiên tuy rằng trước kia chưa từng nhìn thấy người nào xinh đẹp kinh tâm động phách như nữ tử này, nhưng con người hắn đã qua nhiều biến cố, ý chí vô cùng kiên nghị, ánh mắt ngây ngốc trong chốc lát rồi cũng khôi phục lại bình thường.

Mặc dù đã khôi phục lại nhưng thần sắc hắn vẫn bất động, giả bộ si ngốc. Nữ tử trước mắt quá mức quý bí, hắn không dám biểu hiện ra việc chính mình đã tỉnh táo trở lại. Hắn muốn xem nữ tử này rốt cuộc là muốn làm gì?

Nhìn Đế Thích Thiên lộ ra bộ dáng si ngốc, nữ tử này không nhịn được lại che miệng cười khẽ một tiếng.

Nàng nhìn hắn đánh giá cẩn thận một chút rồi thì thảo tự nói với bản thân: “Ồ! Ta nghe nói ở trong hồ tộc, bạch hồ và hắc hồ chính là vương của bách thú, trời sinh đã có linh trí, có thể lĩnh ngộ ra việc tu luyện bằng cách hấp thu linh khí của thiên địa, tuổi thọ kéo dài. Đặc biệt có thể kết nội đan, trở thành yêu thú, cao hơn nữa thậm chí có thể vượt qua thiên kiếp, trở thành yêu chân chính. Hồ tộc cùng hồ tộc sinh ra có linh trí, coi như là có chung một gốc. Lời xưa dạy quả nhiên không giả, không ngờ tiểu hắc hồ này lại thực sự có linh tính, còn biết cách rèn luyện thân thể đến mức này. Ồ?” Nói tới đây miệng

nàng lại phát ra một âm thanh kinh ngạc: “Trong thân thể lại còn có yêu lực nữa.”

Lúc trước nàng còn chưa chú ý tới, bây giờ cẩn thận đánh giá, bất ngờ nhận ra trong thân thể Đế Thích Thiên thực sự có yêu lực. Điều này khiến cho nữ tử thần bí một trận ngạc nhiên không thôi.

Ánh mắt nàng hơi lóe lên tinh quang, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ, bèn ngồi xổm xuống, vươn cánh tay trắng nõn như ngọc, nhẹ nhàng vuốt ve lên người Đế Thích Thiên. Một hương thơm nhẹ nhàng xộc đến mũi hắn, thứ hương thơm khiến hắn nghĩ rằng chỉ cần ngửi qua một lần là sẽ không thể quên.

“Tiểu hắc hồ a tiểu hắc hồ, ta vốn đã đi xa lắm rồi, cũng chỉ vì bị người hấp dẫn nên mới xuống đây, xem ra là thiên ý a. Lần này người nhất định phải giúp ta.” Thần bí nữ tử cười đầy mê hoặc rồi đưa tay tới bên hông, nơi đó lộ ra một gói được bọc trong một túi vải màu sắc sặc sỡ, nàng lôi trong túi vải đó ra một bảo hạp và cầm trên tay.

Nàng xuất ra bảo hạp, hướng Đế Thích Thiên nói tiếp: “Tiểu hắc hồ, có một kẻ thù đang truy sát ngay phía sau ta. Thứ ở trong hộp này với ta rất trọng yếu, người nhất định phải bảo vệ thật tốt. Ta sẽ dụ tên kia đi xa, vài ngày sau tỷ tỷ sẽ trở lại lấy. Người hiểu không?”

Trong âm thanh của nàng vừa có sự dịu dàng, dụ hoặc, lại có một chút gần giọng đầy đe dọa đánh thẳng vào linh hồn hắn, khiến cho Đế Thích Thiên dù có đề phòng thể nào nhưng nghe những lời này bất giác cũng có cảm giác bản thân vô cùng khiếp nhược.

Hắn hé miệng đem bảo hạp ngậm lấy rồi tứ chi vô thức hướng sơn động của mình phóng về. Lúc này, Đế Thích Thiên hoàn toàn thanh tĩnh, nhưng lại không thể không chế bản thân của mình, chỉ có thể trở mắt nhìn bốn chân của mình chuyển động, không có biện pháp nào có thể ngừng lại.

“Tốt lắm, hiện tại người cứ ngủ một giấc đi. Khi người tỉnh lại, mọi chuyện sẽ lại ổn thôi. Yên tâm, ta sẽ không khiến người phải thiệt thòi. Bình Tụ linh đan này coi như là ta đền bù cho người đi.”

Thần bí nữ tử khẽ mở đôi môi đỏ mọng nói ra một câu sau cùng. Đế Thích Thiên chỉ thấy bất giác vô cùng buồn ngủ. Vừa về tới sơn động bèn nằm xuống chìm ngay vào giấc ngủ say không biết gì nữa.

Bỏ trí xong hết thảy, nữ tử thần bí ngẩng đầu nhìn về hướng nàng vừa tới, thấy đạo hồng quang đã truy đuổi tới nơi, sắc mặt khẽ biến: “Tên mũi trâu đáng chết này, không ngờ lại đuổi tới nhanh như vậy. Không được, nơi này không thể ở lâu.”

Ngay lập tức dưới chân nàng xuất hiện một dải lụa màu trắng, thân thể nhẹ nhàng bay lên, rất nhanh hướng về phía ngược lại bỏ chạy.

“Thiên Hương Hồ vương, chớ có chạy, mau đem Khâm Thiên Bảo Hạp giao ra đây, bằng không bốn tọa cho dù là chân trời góc biển cũng sẽ truy theo người đến cùng. Người trốn không thoát đâu.” Nhìn thấy nữ tử điều khiển dải lụa màu trắng đang bay dần về phía xa, kẻ đuổi theo gầm lên giận dữ, âm thanh cuộn cuộn như sấm gào, ngập tràn uy áp khiến cho cây cối phía dưới cũng phải rung chuyển dữ dội, động vật trong rừng hoảng hốt chạy tứ tán.

“Hừ! Lão mũi trâu Thanh Vân, người làm ta sợ quá a. Người là lão quái Nguyên Anh kỳ, ta là Yêu vương, ta sợ người sao? Có bản lĩnh thì cứ đuổi kịp ta rồi hãy to mồm a.” Thần bí nữ tử cười vang, thanh âm đầy sự khinh thường. Nhưng tốc độ bỏ chạy của nàng cũng theo đó nhanh hơn đến vài phần.

Nếu lúc này Đế Thích Thiên không lâm vào ngủ say thì có thể nghe thấy rất rõ, sau câu đối thoại của hai người kia không lâu, tại một địa phương cách đó không xa, đột nhiên phát ra từng đợt quang mang sáng rực, kèm theo đó là liên tiếp không ngừng những tiếng gầm rú vang vọng thiên địa. Vô số sinh linh quỳ rạp trên mặt đất, một cử chỉ nhỏ cũng không dám.

“Kì! Kì!”

Đối với chuyện tình bên ngoài, Đế Thích Thiên hoàn toàn không biết gì cả. Vừa ghé vào trong động hắn lập tức lâm vào ngủ say. Mặc dù đang ngủ nhưng hơi thở cũng chứa vô tận uy áp của bách thú chi vương khiến cho vùng phụ cận sơn động cũng không có động vật nào dám cư trú. Đó là một loại e sợ tự nhiên đã hòa tan trong máu. Việc này cũng giúp cho hắn tránh được việc đang ngủ say mà bị dã thú tấn công.

“Ngao!!”

Không biết hắn đã ngủ say bao lâu, có lẽ là một ngày, cũng có lẽ là ba năm. Đột nhiên một ngày hắn mạnh mẽ mở hai mắt, trong miệng phát ra một tiếng hồ gầm rồi vội vàng xem xét cơ thể mình.

“Thật may là không bị con người bắt đi.”

Nhìn cảnh vật quen thuộc trong sơn động hắn nhận ra bản thân mình vẫn tự do. Nhìn phải nhìn trái một hồi, cuối cùng ánh mắt hắn bị hai vật thể ở bên cạnh thân mình hấp dẫn.

Trong mắt hắn lóe lên một trận tinh quang, hắn nghĩ đến sự việc đã xảy ra trước khi mình lâm vào ngủ say.

“Ta cũng không hề nằm mơ, đúng là mọi chuyện thực sự có thật.”

Phía dưới thân, bảo hạp kì lạ có màu xanh, tỏa ra khí tức cổ xưa, lại có nhiều kí tự kì lạ, làm cho bảo hạp trở nên vô cùng thần bí. Ở mặt trước của bảo hạp có nhiều ô vuông nhỏ, mỗi ô vuông có một kiểu trang trí cùng kí tự hoàn toàn khác nhau.

Số ô vuông phải lên tới hơn một ngàn, mỗi một khối đều rất nhỏ, dường như được sắp xếp lộn xộn nhưng lại đem cho người khác một cảm giác rất tự nhiên. Nếu không nhìn kĩ thì sẽ không phát hiện ra giữa mỗi ô vuông có một kẻ hở thật nhỏ.

“Cái này, không lẽ là...”

Đế Thích Thiên nghi hoặc nhìn đến, tâm thần đột nhiên chấn động mãnh liệt, đôi mắt trừng lên chăm chú nhìn vào các ô vuông. Không bao lâu, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào một ô vuông ở góc trên. Ô vuông này bất đồng hoàn toàn với những ô vuông còn lại, bên trên không có đồ án gì, hoàn toàn nhẵn nhụi.

“Hả? Đây là bộ xếp hình sao?”

Rõ ràng là các ô vuông này có thể thay đổi vị trí. Đây rõ ràng là một đồ án được người ta chia ra làm nhiều mảnh nhỏ rồi xếp lộn xộn lên, người ta có thể tùy ý di chuyển các ô để sắp xếp thành đồ án hoàn chỉnh. Chẳng phải là trò chơi xếp hình ở thế giới hiện đại thì là gì?

Phát hiện này khiến cho Đế Thích Thiên toàn thân chấn động, đồng thời tràn đầy nghi hoặc. Hắn không biết thần bí nữ tử giao cho hắn học hạp này là ai? Còn nữa, không biết thứ trong ngọc hạp này là thứ gì mà có vẻ thần bí như thế.”

“Có ý tứ, lại là trò chơi xếp hình.”

Mặt hắn lúc này lộ ra một đường cong hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Bính Đồ Cơ Quan

“Lạch cạch!!!”

Đế Thích Thiên đem hồ trào đặt lên bảo hạp, cẩn thận đánh giá một chút.

Bảo hạp này tương đối kì lạ giống như được tự nhiên đúc thành một khối hoàn chỉnh, không một khe hở, không có lỗ khóa, càng không có chốt mở.

Đế Thích Thiên thầm đoán, có lẽ cơ quan mở bảo hạp chính là đồ án kì lạ ở trên mặt kia. Ở kiếp trước hắn từng nghe nói thời cổ đại có một cơ quan gọi là bính đồ, chính là đem một khối đầy đủ chia ra làm các bộ phận nhỏ hơn, sắp xếp thứ tự một cách lộn xộn. Chỉ cần sắp xếp lại thành một đồ hình hoàn chỉnh thì có thể đem cơ quan đó mở ra.

Bính đồ là một cơ quan hiếm thấy. Còn có một loại gần giống như bính đồ là bính tự cơ quan. Ví dụ, đem một câu đầy đủ cùng một số từ ngữ vô nghĩa khác xếp đặt lộn xộn cùng nhau. Người muốn mở bính tự cơ quan phải sắp xếp lại tổ hợp đó thành câu nói hoàn chỉnh. Hai cơ quan này đều là cực kỳ khó gặp.

Đế Thích Thiên yên lặng nhìn bảo hạp một hồi, sau đó mới rời ánh mắt nhìn sang bình ngọc bên cạnh.

Ở kiếp trước hắn đã thấy qua vô số các loại ngọc, nhưng loại ngọc làm ra bình này so với những thứ hắn đã thấy trước đó càng có phần hoàn mỹ hơn. Trong son động âm u, bình ngọc nhẹ nhẹ lan tỏa ra một thứ ánh sáng kì diệu.

“Phốc!!!”

Hắn dùng chân đẩy nắp bình ngọc ra, khiến bên trong tràn ra một hương thơm kỳ dị của dược vật. Đế Thích Thiên hít vào một hơi, dược hương tràn vào trong mũi, tiến thẳng vào lục phủ ngũ tạng.

“Oanh!!!”

Bên trong thân thể, yêu lực hưng phấn dâng lên ngay khi dược hương xông tới. Đế Thích Thiên cảm giác được yêu lực đang điên cuồng cắn nuốt dược hương, tâm thần hắn không khỏi rung lên một trận vui sướng.

“Chẳng lẽ đúng như nữ tử kia nói, trong này là tụ linh đan?”

Đế Thích Thiên một lần nữa lay động cái bình, đan dược bên trong phát ra tiếng lạo xạo, hiển nhiên là bên trong có rất nhiều.

Hồ nhàn toát ra quang mang, trong lòng trầm tư, thầm nghĩ: “Nữ tử kia chắc chắn không phải người bình thường. Nàng đối với bảo hạp coi trọng như thế, lại bày ra trò ám độ trần thương, đem bảo hạp giấu ở chỗ ta, chắc chắn đây không phải bảo vật tầm thường. Tụ linh đan này chưa dùng đến mà

huong lực bên trong cũng đã khiến yêu lực của ta gia tăng không ít. Nếu ta thường xuyên phục dụng loại đan dược này, chắc chắn tốc độ tu luyện sẽ tăng nhanh hơn nữa, nói không chừng có thể ngưng tụ ra nội đan.”

Nghĩ đến đây trong lòng hắn lại có chút chua xót.

Nếu muốn tu thành yêu, tựa hồ còn phải trải qua một quãng đường rất dài. Hiện tại hắn có yêu lực, lại có phương pháp tăng yêu lực bằng cách hấp thu nguyệt tinh hoa. Nhưng hắn vẫn có cảm giác bản thân trong quá trình tu luyện còn bỏ qua một phần vô cùng trọng yếu nào đó.

Công pháp!

Công pháp chính là thứ có thể giúp hắn chân chính bước vào thế giới tu yêu.

Không sai, đây đúng là thứ hiện tại Đế Thích Thiên cần có nhất.

Ở kiếp trước hắn đã nghe đủ thứ chuyện thần thoại về yêu tộc, ví dụ như truyền thuyết về Bạch xà ngàn năm Bạch Tố Trinh, tu hành nghìn năm, cuối cùng gặp phải Pháp Hải, bị Pháp Hải nhốt dưới bảo tháp. Một ngàn năm đạo hạnh cũng không thể so với hai trăm năm tu hành của một người. (DG: ai không biết truyền thuyết này kiếm phim “Thanh Xà- Bạch Xà coi nha, có Lý Liên Kiệt đóng đó x)

Nghĩ tới chuyện đó, Đế Thích Thiên cẩn thận ngồi cân nhắc mọi chuyện. Bản thân yêu tộc vốn bất đồng so với nhân loại. Bản thân may mắn có chút lý trí, hiểu được việc hấp thu linh khí làm căn cơ tu luyện nhưng cũng sẽ không giống với nhân loại. Bản thân yêu tộc từ đầu chỉ là vô ý hấp thu. Với cách tu luyện đó chỉ là làm nhiều công ít (DG: tức là làm nhiều mà thành quả ít)

Hơn nữa, yêu tộc đều sinh sống trong núi rừng, linh tính tự nhiên mà có, trời sinh trời dưỡng, vốn không hề có công pháp tu hành, chỉ có thể dựa theo bản năng mà tu luyện.

Tu luyện như vậy, yêu tộc làm sao có thể so với con người được. Người ta có công pháp tốt, có sư tôn giỏi, lại chiếm hết thiên tài địa bảo. Chỉ cần tu hành theo công pháp vài thập kỉ là có thể bằng yêu tộc tu hành mấy trăm năm, thậm chí là mấy ngàn năm tu vi. Quá chênh lệch! Đó cũng là lý do tại sao yêu tộc hoàn toàn bị người tu tiên trù sát để lấy yêu đan.

“Nếu ta có một công pháp để tu hành thì tốt rồi.”

Đế Thích Thiên trong lòng trầm nghĩ, nhưng mà hắn cũng biết, giấc mơ mãi chỉ là giấc mơ mà thôi.

Gạt bỏ những suy nghĩ không thực tế ra khỏi đầu, hắn lại nhìn xuống hai kiện bảo bối. Bảo hạp không cần phải nói, chắc chắn là dị bảo, chỉ là không biết sẽ bị nữ tử kia lấy đi khi nào mà thôi. Còn tụ linh đan thì thuộc về hắn, đan dược bên trong quá trân quý, có thể giúp hắn tăng yêu lực một cách nhanh chóng.

Trầm tư chốc lát, hắn đi đến một góc khuất trong sơn động, dùng hồ đào một cái hố. Mặt đất cứng rắn khiến hắn phải mất một hồi mới đào xong. Hắn đem bảo hạp cùng bình ngọc thả xuống đó rồi lấp đất trở lại. Làm xong việc này, hắn nghĩ một hồi, lại đem tấm da mình hay ngũ phủ lên trên, che dấu hoàn toàn dấu vết đào bới.

Cuối cùng, hắn lại rời khỏi sơn động.

Bụng đói cồn cào, Đế Thích Thiên cũng không biết mình đã ngủ bao lâu. Lúc này mặt trời đã xuống núi, ánh nắng chiều lan tỏa trong rừng.

Lùng bắt mấy con thỏ hoang ăn no nê xong hắn quay lại sơn động đào bình tụ linh đan lên, đồ ra một khóa tụ linh đan ra đất sau đó đem bình chôn xuống. Xong xuôi, hắn lại dùng hồ đào đem khóa tụ linh đan đặt vào trong một miếng da động vật, tẩm lại rồi dùng miệng ngậm lấy, rời khỏi sơn động, hướng tòa thạch sơn kia chạy tới.

Hắn đi tới phía trên thác nước một cách nhanh chóng. Nhìn con sông bên cạnh, hắn đặt tấm da có gói khóa tụ linh đan xuống bên cạnh rồi cúi đầu uống nước. Mặt trời đã hạ xuống nhưng trăng vẫn chưa lên. Không một chút vội vã, hắn trầm tư suy nghĩ.

Mấy ngày gần đây đã phát sinh nhiều chuyện không thể tưởng tượng được, đều là những chuyện lần đầu hắn gặp trong đời. Càng làm cho hắn tò mò và có chút sợ hãi, không biết thế giới bên ngoài kia có những gì? Còn thần bí bảo hạp kia, dùng tới hơn ngàn khối bích đồ để làm khóa cơ quan, nếu muốn mở ra, đúng là một công việc vô cùng khó khăn.

Nhìn từ góc độ phức tạp của cơ quan khóa cũng đủ biết thứ bên trong bảo hạp quý đến mức độ nào. Không chừng đó thực sự sẽ là một sự kinh hi lớn. Còn bình đan dược nữa, hắn cũng không biết linh đan có thể đem đến cho hắn biến hóa gì.

Ánh trăng ôn nhu như nước, trong suốt rơi trên mặt sông theo dòng nước chảy về phía hạ nguồn. Ánh trăng chiếu soi lên những gợn sóng nhỏ, giống như những chiếc vảy bạc lấp lánh, khiến cho người ta phải mê mẩn ngắm nhìn.

“Trăng lên rồi.”

Đế Thích Thiên ngồi bên dòng nước chột bưng tĩnh, ngẩng đầu nhìn, trăng rằm tròn sáng vàng vặc như một gương mặt ôn nhu đang nhìn xuống thế gian.

Hắn không suy nghĩ thêm nữa, ngẩng đầu lên, miệng há ra bắt đầu hít thở đều đặn.

Nhưng kì quái là mặc dù hắn có thể nhìn thấy ánh trăng, nhưng lại không có biện pháp nào tiếp nhận ánh trăng vào trong cơ thể, chỉ có thể không ngừng hít thở một cách bị động, một chút hiệu quả cũng không thấy.

Hắn liên tục hít thở trong một thời gian rất lâu nhưng hoàn toàn không thấy hiệu quả, mắt hắn ngược lên nhìn với thần sắc nghi hoặc.

“Là chuyện gì đây? Đêm trước rõ ràng ta có thể hấp thu nguyệt tinh hoa, yêu lực cũng sau đó tăng trưởng đến gấp đôi. Tại sao hôm nay lại không có một chút hiệu quả nào?”

Ôm một bụng nghi hoặc cùng lo lắng, hắn không thể lý giải được tại sao lại xảy ra hiện tượng này.

“Dì!!”

Đang tự vấn mình, Đế Thích Thiên ánh mắt dừng lại ở bàn thạch cách đó không xa. Ánh trăng chiếu xuống bàn thạch này làm cho một phiến ánh sáng màu bạc nhẹ nhàng lan ra. Ánh trăng chiếu vào bàn thạch dường như bị bàn thạch trực tiếp hút vào. Hắn còn phát hiện ra một chỗ kỳ quái nữa đó là trên mặt bàn thạch, ánh trăng so với những nơi khác có vẻ nồng đậm hơn rất nhiều.

“Chẳng lẽ là do bàn thạch kia?”

Đế Thích Thiên đắm chiêu suy nghĩ. Hắn tuy rằng đầu thai thành lão hồ, nhưng vẫn mang trí tuệ của con người. Chi động não một chút là hắn nghĩ ra nguyên nhân là do bàn thạch kia hắn mới có thể hấp thu được nguyệt tinh hoa.

Lần đầu tiên khi nhận ra trong cơ thể mình có yêu lực chính là khi lúc hắn ngủ lại trên bàn thạch kia. Sau đó, vì ở địa phương khác không thể hấp thu nguyệt tinh hoa, hắn lại chạy đến trên bàn thạch, kết quả là hắn cảm nhận được cơ thể mình tiếp nhận được linh khí khiến cho yêu lực trong cơ thể sau đó tăng gấp đôi.

Nếu nói vị trí và việc hấp thu nguyệt tinh hoa có liên quan thì nơi này so với sơn động ở phía dưới đã cao hơn nhiều lần, nhưng đứng tại nơi này cũng không thể hấp thu được gì. Cái này chứng minh rằng không phải liên quan tới vị trí như hắn đã suy nghĩ, mà huyền diệu nằm ở chính bàn thạch kia.

Nghĩ đến đây, tinh quang trong mắt hắn chợt lóe.

Hắn ngoạm lấy túm da lông bao bọc tụ linh đan ở bên cạnh, đứng bật dậy, nhảy phốc lên trên bàn thạch.

Ngay khi vừa tỉnh tâm bắt đầu hít thở, hắn đã cảm nhận được một cỗ lực lượng thần kì khiến cho hắn rất nhanh tiến vào một trạng thái nhẹ nhàng, khoan khoái. Cảm giác của đêm hôm trước lại hiện lên, bốn phía xung quanh hiện lên rõ ràng trong trí óc hắn. Hắn còn thấy, trong từng đợt ánh trăng rơi xuống, có những quang điểm màu trắng sáng lan tỏa, bên trong chứa một cỗ lực lượng vô cùng kỳ diệu.

“Đây chính là tinh hoa của ánh trăng sao?”

Đế Thích Thiên cuối cùng cũng hiểu được những quang điểm bạch ngân này là cái gì. Miệng mũi cũng tự nhiên hô hấp, lỗ chân lông cũng co giãn theo nhịp thở, đem quang điểm hấp thu vào và nhả ra từng đợt trọc khí. Yêu lực theo đó nhẹ nhàng tụ tập lại, hòa vào yêu lực vốn có sẵn bên trong cơ thể hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sử Dụng Linh Đan

Cảm nhận được yêu lực đang dần lớn mạnh trong cơ thể, Đế Thích Thiên cuối cùng hiểu ra bản thân mình có thể hấp thu nguyệt tinh hoa vốn không liên quan gì đến hít thở, mà hoàn toàn nhờ vào khối đại bàn thạch dưới thân mình lúc này. Trong lòng hắn cũng hiểu được khối bàn thạch này cũng là dị vật trong thiên địa, không chừng chính là bảo bối.

Nghĩ đến đây, hắn dùng hồ trào mở gói da lông mở ra, một khóa đan dược vàng tươi xuất hiện, dược hương theo đó lan tỏa ra.

“Trước tiên phải thử xem tụ linh đan này có cái gì thần diệu hay không? Nữ nhân kia đem đan dược cho ta khẳng định là ta có thể dùng được.”

Đế Thích Thiên đối với tu luyện hắn vẫn là vô cùng ngây thơ. Hắn biết chính mình lúc này tri thức thật sự quá khiêm khuyết, thậm chí cảnh giới tu hành cũng không biết phân chia như thế nào.

Nếu không phải có việc cấp bách, hắn có thể chậm rãi mỗi ngày hấp thu nguyệt tinh hoa, làm cho yêu lực dần lớn lên không ngừng, đến một ngày nào đó

khi yêu lực tích tụ đến cực điểm, có thể hình thành nên nội đan.

Nhưng điều này có lẽ cần một thời gian rất dài bởi hần chỉ có thể tích góp từng chút, từng chút một mà thôi. Hần lúc này chính là cần trong thời gian ngắn nhất đạt được lực lượng cường đại. Hần không có nhiều thời gian, nếu kéo dài quá lâu, có thể bạch hổ mù mù và các huynh đệ không thể chờ được.

Không do dự, hần đem tụ linh đan nuốt vào bên trong. Chỉ một thoáng, một cỗ nhiệt lưu dị thường mãnh liệt tỏa ra. Cỗ nhiệt lưu nhanh chóng xâm nhập vào trong kinh mạch vốn chưa từng được khai phá khiến cho hần một trận đau đớn vô cùng.

Hiện tại kinh mạch trong cơ thể Đế Thích Thiên giống như tiểu lộ quanh co, mà cỗ nhiệt lưu này lại giống như một chiếc xe ngựa chạy thẳng về phía trước với tốc độ vô cùng khủng khiếp, hung mãnh đánh thẳng vào kinh mạch. Sự đau đớn này nhất thời hần không thể nào thừa nhận nổi.

“A...Ô...”

Từ miệng hần phát ra một tiếng kêu rên. Hần cắn răng cố giữ cho tâm thần thanh tĩnh, kiên trì chịu đau. Đồng thời, hần không ngừng nhớ lại cảnh giới hấp thu nguyệt tinh hoa mà mình đã tiến vào trước đây. Hần có cảm giác chỉ cần tiến được vào trạng thái vô ngã đó thì đau đớn sẽ giảm đi rất nhiều.

Chỉ là đau đớn cùng cực khiến cho hần vô pháp tập trung để tiến vào trạng thái đó, chỉ có thể cắn răng chịu nỗi thống khổ đang dày vò bản thân mình.

“Không, ta sẽ không thất bại. Ta muốn tu thành yêu. Ta nhất định phải tu thành yêu. Ta phải đi cứu bạch hổ mù mù. Ta có thể vượt qua...”

Đế Thích Thiên trong lòng điên cuồng hò hét, hần ép mình xuống bàn thạch, dùng ý chí kiên định đem đau đớn chìm xuống.

“Àm!!”

Đúng lúc này, bàn thạch ở phía dưới thân hần vốn đang tỏa ra ánh sáng lóng lánh, không hiểu vì sao đột nhiên ánh sáng chợt dừng đứng lên. Nhưng hiện tượng này chỉ lóe lên trong chớp mắt rồi lại hoàn toàn tắt ngúm. Bàn thạch ở dưới trăng vốn có một màu sáng lung linh lúc này lại hoàn toàn tiêu thất, bàn thạch lại trở về trạng thái như ban ngày.

Đế Thích Thiên cảm giác chính mình cùng với bàn thạch có một tia liên hệ vô cùng vi diệu. Trên bàn thạch đột nhiên xuất hiện một lực lượng vô cùng thần bí.

Cỗ lực lượng này tiến thẳng vào trong cơ thể hần, dị thường nhu hòa, nó đi tới đâu khiến hần cảm thấy thoải mái đến đó. Trước đó kinh mạch do phục dụng linh đan mà bị tổn thương nặng, hiện tại đều được chữa trị hoàn toàn. Hơn nữa, lúc này kinh mạch trong thân thể rõ ràng được tăng cường hơn ban đầu.

Đế Thích Thiên sau này mới biết, tụ linh đan ở thế giới tu tiên là loại cực phẩm linh đan dành cho người trong giai đoạn luyện khí kì, có thể làm cho một gã luyện khí kì tăng năm trực tiếp tiến lên tầng thứ sáu.

Bên trong đan dược chứa một lượng linh khí vô cùng khổng lồ, cho dù là người tu tiên nếu không có một tu vi nhất định thì phục dụng cũng sẽ vô cùng nguy hiểm bởi kinh mạch vô pháp chấp nhận một lực lượng lớn linh khí như thế. Nếu như linh căn bị hủy thì sau đó vô pháp tu tiên trở lại.

Đế Thích Thiên vừa mới có chút yêu lực, đối với việc khống chế yêu lực còn hoàn toàn chưa nắm vững lại tùy tiện sử dụng cực phẩm đan dược. Nếu không phải hần sinh ra thuộc chủng tộc thượng đẳng, là vua của bách thú, thân thể của hồ tộc cường hãn không biết bao nhiêu lần so với nhân loại, lại hằng ngày tích cực rèn luyện thân thể thì chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Kinh mạch khi đó do không chống đỡ nổi lực lượng khổng lồ sẽ bị tứ phân ngũ liệt.

Mặc dù nguy hiểm đã qua đi, nhưng kinh mạch cũng bị tổn thương, hần phải dưỡng thương ít nhất vài ngày mới có thể khôi phục trở lại.

“Tụ linh đan này chứa một lượng linh khí khổng lồ như vậy, hần là yêu lực sẽ tăng lên rất nhiều.”

Đế Thích Thiên tập trung tinh thần, lại bắt đầu sử dụng yêu lực tiến đến những nơi có linh khí để dung hòa. Kinh mạch được linh khí làm cho giãn ra, vốn như đường hẹp quanh co, nay đã trở nên vô cùng lớn, yêu lực vận chuyển với tốc độ vô cùng nhanh. Trong nháy mắt yêu lực như quý dơi, bỏ nhào vào linh khí đang tán loạn mà cắn nuốt không ngừng. Theo đó Yêu lực bắt đầu lớn mạnh lên.

Tụ linh đan chứa linh khí nhưng là tồn tại vô ý thức, tuy rằng số lượng khổng lồ nhưng chỉ biết đánh thẳng về phía trước, yêu lực lại có thể không ngừng cắn nuốt linh khí mà tăng trưởng. Tình hình lúc này bắt đầu phát sinh nghịch biến.

Theo linh khí ở trong cơ thể một vòng, yêu lực cũng cứ thế vận chuyển tuần hoàn vô số lần, có bàn thạch thần bí bảo vệ, yêu lực rốt cục bắt đầu chiếm thượng phong, bắt đầu hưng phấn truy đuổi theo linh khí từng ngum, từng ngum cắn nuốt, luyện hóa, hấp thu.

Không biết qua bao lâu thời gian...

“Hô...”

Dược lực trong tụ linh đan cuối cùng cũng bị Đế Thích Thiên hoàn toàn hấp thu. Sau khi luyện hóa tụ linh đan không biết yêu lực đã tăng lên bao nhiêu. Đế Thích Thiên vừa muốn kiểm tra thì đột nhiên cỗ lực lượng thần bí do bàn thạch phát ra đang bảo vệ kinh mạch trong cơ thể hần phát sinh dị biến. Nó nhanh chóng hội tụ thành một đoàn, giống như ngựa churong, điên cuồng phóng vọt vào đầu hần.

“Phanh!!”

Biến hóa phát sinh quá mức đột ngột, tâm thần Đế Thích Thiên vừa có chút lo lắng, lực lượng của bàn thạch lại có tốc độ quá nhanh khiến cho hắn không có nửa cơ hội chống cự.

Cổ nhân có câu: Não vì tủy hải thượng đan điền; tâm vì giáng hỏa, trung đan điền; tễ hạ tam tắc vì hạ đan điền. Hạ đan điền tàng tinh chi phủ cũng; trung đan điền tàng khí chi phủ cũng; thượng đan điền tàng thần chi phủ cũng. (DG: hiểu nôm na là thế này: “Cơ thể con người có tam điền (hay còn gọi là tam phủ). Não là thượng đan điền, ngực (gần tim) là trung đan điền, dưới rốn ba tắc là hạ đan điền. Hạ đan điền là nơi cư ngụ của Tinh, Trung đan điền là nơi cư ngụ của Khí, Thượng đan điền là nơi cư ngụ của Thần (thần ở đây là thần thức @@).”- Ta viết cả nguyên văn để mọi người có thể tự mình hiểu ^^)

Lúc này, cỗ lực lượng cổ quái kia đánh thẳng vào não bộ, đây là nơi xung yếu của cơ thể. Nếu nó thật sự ở nơi này phá hỏng thần thức của hắn, chỉ sợ Đế Thích Thiên sẽ lập tức biến thành ngu ngốc.

Đế Thích Thiên trong lòng kinh hãi đến cực điểm nhưng lại không thể nào ngăn cản. Chỉ cảm thấy sau đó trong đầu có một trận đau đớn vô cùng kinh khủng, không nhịn được gầm rú lên một trận thật lớn. Hắn thét lớn một tiếng rồi ngất đi trên bàn thạch.

Mặc dù hắn hôn mê nhưng hiện tượng đó cũng không vì thế mà đình chỉ.

Bàn thạch một lần nữa lại phát ra một tầng ánh sáng trong suốt, tụ lại một chỗ rất nhanh tiến vào trong cơ thể hắc hổ.

Lúc này, điều kì diệu đã xảy ra. Quanh thân hắc hổ đột nhiên thẩm thấu ra một giọt máu. Huyết châu màu đen theo vô số lỗ chân lông tiến ra ngoài, điều kì quái là thân thể hắc hổ cũng từ từ lớn lên.

Cơ thể hắc hổ đang trong giai đoạn trưởng thành nên không bao lâu nữa cơ thể cũng sẽ lớn lên. Hơn nữa, khi đạt tới trạng thái trưởng thành, cơ thể sẽ không phát triển thêm.

“Phi!!!Phi!!!Phi!!!”

Trong tiếng hít thở đều đặn, thân hình hắc hổ cứ như thế lớn lên, so với hắc hổ trưởng thành cơ hồ còn lớn hơn. Cả thân hình hắc hổ lấm lấm oai vũ, bá khí vương giả vô tức tỏa ra. Trên trán một chữ Vương màu tím hiện rõ càng thêm nhiếp hồn chấn phách. Đường như bây giờ hắn chỉ cần liếc mắt một cái là có thể tạo ra uy áp kinh người với kẻ khác rồi.

Hiện tại hắc hổ mới chân chính mang hơi thở bá đạo của bách thú chi vương, một cỗ oai vũ không ngừng từ trên thân thể nó toát ra, hướng khắp bốn phía núi rừng bạo phát.

Đây là một loại khí thế vô hình, là hơi thở của bách thú chi vương trời sinh đã có. Ở khắp khu rừng lúc này có không ít bóng đêm đang lặng lẽ săn mồi, cảm nhận được cỗ uy áp kinh người này, chân lập tức như nhũn ra, quỳ rạp trên mặt đất, từ tận sâu trong linh hồn phát ra ý nghĩ thuần phục. Toàn khu rừng hoàn toàn chìm trong yên ắng, đến côn trùng cũng không dám phát ra một chút tiếng vang. Điều này khiến cho núi rừng đêm nay có chút quý dị.

Một tầng hắc quang nồng đậm xông ra khỏi cơ thể hắc hổ. Trên bầu trời, dải ngân hà giống như biển lớn, không ngừng đưa tinh hoa như thủy triều điên cuồng bao bọc quanh cơ thể hắc hổ.

“Ầm!!!”

Hắc quang nồng đậm đến cực điểm, trên mặt trăng đột nhiên hạ xuống một đạo ánh sáng trắng. Cột ánh sáng từ ánh trăng tạo thành, nguyệt tinh hoa bên trong đậm đặc đến kinh người, hướng bên trong thân thể Đế Thích Thiên xâm nhập vào. Ngay cả bàn thạch cũng được phủ trong ánh sáng huyền diệu này. Tình cảnh quý dị này thật khiến cho người ta phải sợ hãi.

Ánh trăng hình thành cột sáng vô cùng rõ ràng khiến cho con người không thể không chú ý. Vô số sinh linh sợ hãi nhìn về phía cột sáng hạ xuống.

Trên mặt đất bách thú run rẩy đem thân thể của mình tận lực áp sát xuống mặt đất.

Hồ Khâu son mạch rộng lớn không dưới vạn dặm, ở phụ cận của son mạch chính là Sở quốc. Sở quốc biên cương vô cùng rộng lớn, hay nói đúng hơn là thế giới này vô cùng lớn, lớn đến không thể tưởng tượng được. Hồ Khâu son mạch thoạt nhìn không nhỏ, nhưng so với cả thế giới này thì chỉ như một hạt cát trong sa mạc mênh mông.

Ở bên cạnh son mạch, có một vài son thôn mà dân cư trong đó sống chủ yếu nhờ vào liệp sát thú.

Bên trong Hồ Khâu son mạch đột nhiên xuất hiện dị tượng cũng khiến cho không ít người chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Huyết Mạch Truyền Thừa

“Mau nhìn, nơi đó đột nhiên xuất hiện quang mang...”

“Ta nghe người ta nói, nếu địa phương nào phát ra ánh sáng kì dị, phần lớn nơi đó có bảo vật sắp xuất thế. Chúng ta nên cùng nhau vào trong núi một chuyến, không chừng chuyến này có thể phát tài.”

Ở phụ cận Hồ Khâu sơn mạch có một vài sơn thôn nên có rất nhiều lời bàn tán. Việc trong sơn mạch xuất hiện ánh sáng kì dị khiến cho nhiều người nổi lên tư tâm, nhưng bọn họ đều biết bên trong sơn mạch rất nhiều thú dữ, nếu không có bốn năm cái liệp hộ liên hợp lại thì cũng không dám đi vào sâu sơn bản.

Hơn nữa, hiện tại đang là ban đêm, đúng thời điểm thú dữ đi săn. Nếu hiện tại vào trong núi, bảo vật có thể không tìm được mà chỉ là làm mồi cho thú dữ.

Thôn dân không dám vào trong núi, nhưng chuyện phát sinh đêm đó được đám thôn dân truyền ra ngoài thị trấn khi họ mang động vật đi giao dịch.

Một người biết thì còn gọi là bí mật, nhưng nếu hai người biết thì cũng chẳng khác gì nói cho cả thiên hạ biết. Nói cho một người hay nói cho nhiều người cũng chẳng có gì khác nhau. Vì thế tin tức ở Hồ Khâu sơn mạch có dị biến nhanh chóng truyền ra khắp Sở quốc. Hơn nữa, trong lời truyền tụng còn có chút thái quá. Có người nói dị bảo xuất thế, có người lại nói ở đó có bảo tàng của địch quốc. Tóm lại lời truyền càng lúc càng ngập tràn thần bí.

Ai cũng biết, trên thế giới này, không bao giờ thiếu người hiếu kỳ. Có không ít người bắt đầu sinh ra hứng thú muốn tới Hồ Khâu sơn mạch tầm bảo.

Nhưng mà, chuyện đó để sau hãy bàn.

Lại nói về nơi Đế Thích Thiên đang nằm, ánh trăng vẫn tiếp tục tập trung bao phủ lấy thân thể hắn, một lượng lớn nguyệt tinh hoa vẫn thẩm thấu theo lỗ chân lông vào bên trong cơ thể.

Mặc dù lúc này Đế Thích Thiên hôn mê, nhưng không phải hắn hoàn toàn vô ý thức. Dù sao là con người chuyển thể sang, tinh thần lực so với động vật bình thường cường đại hơn gấp nhiều lần. Theo ánh trăng nhu hòa đang bao phủ thân thể mình hắn cũng từ từ tỉnh lại.

Mặc dù thanh tỉnh, nhưng Đế Thích Thiên hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Phút chốc sau, hắn cảm giác được trong đầu có một cổ tin tức khổng lồ bùng lên. Cảm giác bùng nổ trong đầu như thế này vô cùng khó lý giải, hắn chỉ cảm thấy vô cùng đau đớn. Lúc trước nếu như tụ linh đan tàn phá chỉ là thân thể hắn thì hiện tại hắn phải trải qua nỗi thống khổ ở tinh thần, thậm chí là linh hồn.

Loại đau đớn thống khổ này làm cho hắn không thể chịu đựng được.

“Kiên trì... Nhất định phải kiên trì...”

Đế Thích Thiên cảm giác rằng nếu như lần này không trụ được thì rất có thể hắn sẽ hoàn toàn mất đi ý thức. Lúc này, hắn chỉ có thể tự nhủ mình kiên trì chịu đựng.

Trong lúc đau đớn khôn cùng này, trong đầu hắn lại hiện lên cảnh bạch hổ mù mù bị bắt đi, hận ý lại dâng lên trong đầu, choán hết toàn bộ cơn đau, giúp cho hắn có thể duy trì thêm.

Đúng vào lúc hắn có cảm giác không thể chống đỡ thêm được nữa thì cơ thể lại xuất hiện dị biến. Yêu lực trong cơ thể khiến hắn cảm thấy dị thường phấn chấn. Nguyệt tinh hoa cuộn cuộn không ngừng tiến vào, làm cho yêu lực trong phút chốc lại tăng trưởng lên. Yêu lực không ngừng lưu chuyển trong kinh mạch. Đến mỗi chỗ, yêu lực lại phân ra thành những lực lượng nhỏ hơn, đều đặn dung nhập vào cốt tủy khiến cho cơ nhục càng thêm cường đại.

“Ngao!!!”

Linh hồn lúc này đã đau nhức tới cực điểm. Đế Thích Thiên mắt nhắm mắt mở, khó nhọc đứng lên, ngửa mặt phát ra một tiếng hô gầm lớn. Sau tiếng rít gào, cảm giác được cơn đau đã giảm đi một chút khiến hắn vô cùng vui mừng.

Yêu lực càng trở nên hưng phấn, phát ra một cỗ lực lượng giúp hắn duy trì tiếng gầm liên tục.

Thanh âm hổ khiếu khi thì trầm thấp, khi thì tăng vọt, liên miên không ngừng, thanh âm như thạch bàn liên tục vang vọng trong sơn mạch rồi lan ra cả thương khung.

Đế Thích Thiên lúc này cảm thấy vô cùng thư thái, nhưng lại làm cho bách thú trong rừng một phen gà bay chó chạy.

Không biết tiếng hô gầm kéo dài bao lâu, đợi khi thanh âm hạ xuống thì lượng tin tức bùng nổ trong đầu cũng đã đình chỉ, cơn đau nhức đã dừng lại.

Đế Thích Thiên ngừng rít gào, muốn xem tin tức khi trước bùng nổ trong đầu rốt cuộc là cái gì mà có thể khiến hắn thống khổ đến như thế.

“A!!!”

Tin tức vừa hiện ra trong đầu, Đế Thích Thiên không nhìn được trong lòng hô lên một tiếng, giống như là đột nhiên gặp một sự tình đó bất khả tư nghị. Vừa kinh ngạc, lại vừa khiếp sợ, lại vừa có một cảm giác vô cùng vui sướng, đó chính là tâm trạng của hắn lúc này.

“Ngao!!!”

Hưng phấn tới độ, hắn không nhịn nại được lại gầm lên một tiếng nữa.

“Đi mò gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được lại không mất chút công sức nào. (Đạp phá thiết hải vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu). Xem ra ông trời cũng không bạc đãi ta. Mặc dù khiến ta sống lại trong thân thể động vật nhưng lại bồi thường cho ta thể này, cũng không cần quá ủy khuất rồi.”

Đế Thích Thiên ngao nghể thâm nghĩ, càng nghĩ càng thấy vui sướng.

Truyền thừa!!!

Huyết mạch truyền thừa!!!

Nếu không tự mình trải qua chuyện này, hắn không bao giờ dám nghĩ ở trong yêu tộc còn tồn tại thần kỳ bí pháp như thế.

Huyết mạch truyền thừa là một bí pháp vô cùng kỳ diệu, có thể khẳng định là hạng nhất bí thuật trong yêu tộc.

Theo tin tức được truyền thừa, Đế Thích Thiên mới biết trước đây yêu tộc vô cùng cường đại. Lúc ấy, nhân loại còn chưa đạt tới phồn vinh như bây giờ. Nhờ may mắn được trời đất ưu ái hấp thu được linh khí trong thiên địa, yêu tộc bắt đầu đi trên con đường tu hành. Khi đó, cường giả nhiều như mây. khắp nơi đều là lãnh địa của yêu tộc.

Con người khi đó chỉ là thức ăn của yêu tộc mà thôi, một chút sức lực phản kháng cũng không có.

Trong yêu tộc, có nhiều chủng tộc vô cùng cường đại, ở đó xuất hiện không ít cường giả. Những cường giả đó lo lắng hậu nhân của mình khiến cho phồn vinh của tộc mình đi xuống, đã nghiên cứu ra bí pháp huyết mạch truyền thừa, đem ra triển khai ở trong tộc nhân của mình. Bí pháp này đối với bản thân thì không có công hiệu gì, nhưng đối với hậu thế lại có tác dụng vô cùng lớn.

Ví dụ như với xà tộc, một gã hậu nhân đột nhiên có linh tính, hiểu được việc hấp thu nguyệt tinh hoa cùng thiên địa linh khí. Dần dần trong cơ thể hắn xuất hiện yêu lực, có yêu lực, nếu có thêm cơ duyên xảo hợp sẽ kích phát huyết mạch truyền thừa do tiền nhân để lại. Theo huyết mạch truyền thừa hắn sẽ nhận được một loại bí pháp thần bí nào đó, hoặc một công pháp tu hành vô cùng bá đạo. Đương nhiên, cũng có khả năng chỉ đạt được một chút ít truyền thừa mà thôi.

Bởi vì huyết mạch truyền thừa chính là tiền bối trong tộc đem trí thức do chính mình sở hữu dung nhập và trong huyết mạch, có thể kích phát ra truyền thừa được bao nhiêu lại hoàn toàn dựa vào vận khí. Nếu vận khí tốt, có thể nhận được thậm chí cả thượng cổ cường đại công pháp. Vận khí không tốt, chính là chẳng thu được gì. Truyền thừa cũng có cơ duyên cả.

Huyết mạch truyền thừa cách đây ngàn vạn năm có lẽ là điều bình thường, nhưng cho tới bây giờ, huyết mạch truyền thừa từ cổ nhân trong máu con cháu đã vô cùng loãng. Không còn là chuyện kích phát nhận được bao nhiêu nữa, mà chính là có thể kích phát được hay không? Kích phát được cũng chỉ có cơ may một phần mười. Hơn nữa, một thể hệ yêu tộc đó, chỉ có thể kích phát một lần, hay chỉ có một người may mắn nhận được truyền thừa mà thôi.

Lần này cũng là Đế Thích Thiên thật sự có phúc lớn, dùng tự linh đan làm lớn mạnh yêu lực trong cơ thể, lại có bản thạch thần bí phát sinh dị biến, từ đó kích phát ra huyết mạch truyền thừa.

Yên lặng tiếp nhận những tri thức quý giá không biết qua bao lâu thời gian, cuối cùng Đế Thích Thiên cũng nhẹ nhàng mở to mắt nhìn về tình không vô tận.

“Hỗ Khiếu Công, ta cuối cùng cũng có một công pháp tu hành thích hợp. Tuy rằng chỉ có thể luyện đến cảnh giới Kết Đan nhưng với ta hiện tại mà nói cũng là quá đủ rồi.”

Mấy ngày nay hắn luôn đau đầu với việc làm sao có thể có được một công pháp tu hành thích hợp. Chỉ là nghĩ tới bản thân hiện tại, chuyện đó cũng quá ư viễn vông, không thể nào thành sự thật được.

Thế mà, dường như hắn có mệnh khí lớn trong người, ông trời dường như biết hắn nghĩ gì nên vừa mới buồn ngủ đã có gôi kê đến đầu (DG: ý là vừa ước đã thấy). Hỗ Khiếu Công tuy rằng không phải công pháp cao thâm, nhưng có thể giúp cho việc tu hành kết nội đan, là bước khởi đầu trên con đường tu yêu, là công pháp thích hợp nhất với bản thân hắn lúc này.

Cẩn thận hồi tưởng lại pháp quyết trong đầu, Đế Thích Thiên cảm thấy rất vừa lòng.

Hỗ Khiếu Công tổng cộng có chín tầng.

Hiện tại của hắn chính là ở tầng thứ 2, tức là giai đoạn hấp thu thiên địa linh khí cùng nguyệt tinh hoa, tích lũy yêu lực trong cơ thể. Giai đoạn này giống với giai đoạn Luyện khí kì của người tu tiên.

Từ tầng thứ 3 đột phá lên tầng thứ tư là khá khó khăn. Nếu đột phá thành công là có thể khiến cho yêu lực trong cơ thể biến đổi từ trạng thái khí chuyển sang trạng thái dịch lỏng, lúc này yêu lực so với trước đó tinh thuần hơn rất nhiều. Ở tầng thứ tư đã có thể xưng là yêu thú, trong cơ thể sẽ thức tỉnh một vài năng lực đặc biệt.

Từ tầng sáu sang tầng bảy cũng lại là một bước khó khăn. Nếu vượt qua cửa này có thể đem yêu lực trong cơ thể tụ lại một chỗ, dần hình thành một quả nội đan.

Chỉ có hình thành nội đan mới có tư cách trở thành tu yêu giả. Nội đan đối với yêu mà nói thì vô cùng trọng yếu. Trong đó tinh-khí-thần (DG: 3 cái ở Tam phủ của đan điền í ả @@) sẽ hợp lại cùng một chỗ, cùng với sinh mệnh có chung một nhịp thở.

“Mặc dù có công pháp này, nhưng ta muốn chân chính tu thành yêu cũng không biết phải đợi tới khi nào nữa.”

Đế Thích Thiên cẩn thận quan khán phần đầu của công pháp. Truyền thừa lần này cũng không có đạt được thần kì công pháp, nhưng ngoài ra còn có một vài chú ý mà tổ tiên đã đúc kết lại trong quá trình tu yêu. Đối với Đế Thích Thiên mà nói, như thế này cũng đủ khiến hắn sợ hãi mà than thở lắm rồi. Tu yêu quả thực cũng tồn tại những công pháp độc đáo. Bởi vì yêu là từ động vật trong tự nhiên mà ra, so với con người cấu tạo vốn là vô cùng khác biệt.

Ví dụ như nhân loại có thập nhị chính kinh, kỳ kinh bát mạch, còn có thượng, trung, hạ tam đại đan điền, không phải chủng loài nào sinh ra cũng đều có đầy đủ các yếu tố đó. Cho nên, phương pháp tu luyện của yêu tộc so với con người vô cùng bất đồng.

Tu luyện, yêu so với nhân loại còn đi trước rất nhiều.

Thế nên ở trong yêu tộc cũng có những phương pháp tu luyện độc đáo. Chính thống tu yêu so với nhân loại tu tiên sẽ còn cường đại hơn nhiều. Nếu Đế Thích Thiên hôm nay không đạt được truyền thừa cũng sẽ không bao giờ biết điều này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tu Yêu Chi Bí

Cổ ngữ có câu: con người là một bảo tàng vô tận, chỉ cần tìm được chìa khóa mở ra bảo tàng đó, thì có thể có được một lực lượng vô cùng cường đại. Nếu thiên địa là đại vũ trụ thì con người chính là tiểu vũ trụ.

Những lời này không thể nghi ngờ, thân thể con người trong thiên địa thích hợp nhất chính là tu luyện, không chỉ làm cho cơ thể phân chia ngũ hành, hơn nữa kinh mạch trong cơ thể cùng các huyết đạo là một tồn tại vô cùng vi diệu. Nhờ thế đối với việc cảm ứng và hấp thu thiên địa linh khí cũng dễ dàng hơn rất nhiều.

Thần kì nhất chính là ba cửa phủ- thượng, trung, hạ tam đại đan điền. Có đan điền tồn tại có nghĩa là có thể hấp thu và chứa tinh khí thần. Cho nên, đối với người tu tiên, đan điền từ phủ chính là nơi chứa đựng chân nguyên, Kim Đan, Nguyên Anh cũng ở nơi này hình thành. Có từ phủ mới xem như có thể tu tiên.

Nói nhân loại trời sinh có đan điền là được ông trời chiếu cố là không hề sai.

Từ phủ, từ phủ!!!

Chỉ một chữ phủ cũng đã nói hết được tầm quan trọng của nơi đó. Kim Đan là thai nhi, Nguyên Anh là trẻ mới sinh, nếu không có nơi này, tự nhiên sẽ không thể tồn tại. Nói như vậy để tương tượng được tầm quan trọng của từ phủ.

Trong thân thể động vật, kinh mạch không hề phức tạp như nhân loại. Ví dụ như rắn, chỉ đơn thuần là một kinh mạch chạy thẳng từ đầu đến cuối. Nhưng động vật giống con người ở chỗ cũng có đan điền. Đan điền của rắn cách đầu bảy tấc, chính là nơi yếu hại nhất của nó. Một khi bị túm chỗ đó, rắn dù hung mãnh đến đâu cũng sẽ vô lực mà phản kháng.

Đương nhiên không phải vạn vật sinh linh đều có đan điền. Ví dụ như cỏ cây. Cây có kinh lạc, nhưng ai có thể tìm được đan điền của cây?

Là động vật cũng tốt, cỏ cây cũng thế, đều có thể tu hành là vì sao?

Từ thời kì thượng cổ, có vô số cường giả yêu tộc tụ tập lại một chỗ cùng nghiên cứu, cuối cùng cũng tìm ra được một phương pháp tu yêu phổ biến khắp thiên hạ.

Mặc kệ có hay không có đan điền, người tu tiên đối với đan điền quan trọng ra sao, tu yêu giả lại hoàn toàn không quan tâm đến điều đó, trực tiếp tại cơ

thể mở ra một yêu phủ.

Để Thích Thiên không thể không bội phục những tiền bối tu yêu này, có thể nói là tài năng ngút trời. Nhờ thế mà hần tin tu yêu hoàn toàn cường đại hơn tu tiên mà không cần phải sử dụng phương pháp của tu tiên giả. Chỉ cần nghe theo các tiền bối yêu tộc, trực tiếp ở trong cơ thể mình mở ra một cái yêu phủ là được rồi.

Đem thông tin khổng lồ trong đầu tạm thời đẩy sang một bên, Đế Thích Thiên cúi đầu nhìn xem bàn thạch dưới chân, trong mắt tràn đầy sự phức tạp. Nếu không phải tự mình trải qua, có đánh chết hần cũng không tin một khối đá thoạt nhìn bình thường như vậy lại chính là bảo bối.

Hần nhớ khối bàn thạch này đã giúp hần rất nhiều trong bước đầu tu yêu này. Bàn thạch giúp hần hấp thu nguyệt tinh hoa, hình thành yêu lực trong cơ thể, sau đó khi hần dùng tụ linh đan gặp nguy hiểm, chính nó đã phát ra một cỗ lực lượng thần bí bảo trụ kinh mạch của mình sắp có nguy cơ bị phá nát, giúp cho hần không bị thương. Khối bàn thạch này chắc chắn là một kỳ bảo.

Chẳng lẽ bên trong bàn thạch có cất giấu thiên địa linh vật hay sao? Nếu không, làm sao tự đứng lại có điều thần kỳ đó?

Lúc này ánh mắt Đế Thích Thiên vô cùng phức tạp. Mặc dù biết rõ dưới chân mình chính là một kiện dị bảo, nhưng lại không có khả năng làm gì. Hần cũng không cho rằng hiện tại bản thân đủ năng lực để phá nát khối bàn thạch này.

“Quên đi, của ta thì trước sau gì cũng là của ta, không phải thì không thể cưỡng cầu. Hiện tại ta đã kích hoạt thành công huyết mạch truyền thừa, đã có công pháp tu hành, tốt nhất nên mau chóng tu luyện, đem Hồ Khiếu Công tu luyện đến tầng ba đại thành, sau đó mở yêu phủ trở thành yêu thú chân chính. Lúc đó ta mới có năng lực tự bảo vệ mình.”

Hần thì thảo trong lòng một lúc rồi nhìn xem sắc trời. Trăng đã bắt đầu lặn, phương đông một tia sáng ban ngày cũng đã lộ ra, chậm rãi xua đi bóng đêm.

“Ngao!!”

Không ở lại thêm phút nào, hần xoay người nhảy khỏi thạch bàn, hướng phía dưới sơn mạch mà đi.

Tối vừa qua hần đã thu được không ít chỗ tốt. Có Hồ Khiếu Công là có phương hướng tu hành, so với tu hành theo linh tính thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Như thế cũng là may mắn lắm rồi.

Chỉ cần hần đem công pháp này tu luyện tới đỉnh phong tầng ba, hần có thể tu hành công pháp công kích- Hồ Khiếu.

Cho tới nay, tiếng gầm của hồ tộc đối với bách thú mà nói là đòn công kích vô cùng bá đạo. Nó khiến cho trong lòng kẻ khác tự nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi, muốn phục tùng, chính là công kích uy hiếp vô hình.

Mà nếu tu hành đại thành, bản thân có thể đem tiếng gầm chuyển thành một loại âm ba công, có cường lực sát thương vô cùng kinh khủng. Căn cứ vào pháp quyết ghi lại, Đế Thích Thiên tương đối chờ mong cái ngày mình có thể thi triển được âm ba công.

Vừa hướng sơn động đi tới, hần vừa tự hỏi: “Hồ Khiếu Công điều quan trọng đầu tiên là quá trình góp nhặt từng chút một yêu lực. Chỉ cần không ngừng hấp thu nguyệt tinh hoa, hoặc là thông qua luyện hóa huyết thực là có thể tăng cường. Hơn nữa, ta còn có tụ linh đan, hôm nay mới chỉ dùng một khóa đã khiến cho yêu lực trong cơ thể đạt tới tầng thứ hai. Chỉ cần sau này ta dựa theo Hồ Khiếu Công tu hành có thể dễ dàng đạt tới tầng thứ hai đỉnh phong.”

Dược lực cường đại của tụ linh đan hần đã tự mình trải qua. Ở trong bình ngọc còn hơn một trăm khóa, chỉ cần mấy khóa thôi hần cũng nắm chắc thuận lợi đột phá đến tầng thứ ba của Hồ Khiếu Công. Sau đó hần sẽ khai tích yêu phủ. Bình thường đã thú tán chức đến yêu thú không gặp mấy khó khăn.

Trước khi trở lại sơn động, hần sẵn được mấy lợn rừng trưởng thành, tại chỗ uống hết máu của chúng rồi mới tha trở về sơn động.

Hiện tại, Đế Thích Thiên dị thường cao lớn, đã đạt tới kích cỡ của một con hổ trưởng thành. Cả người dài đến ba thước, cao đến hơn một thước, trên người tỏa ra khí chất uy phong凛冽 của bậc đế vương, liếc mắt một cái có thể khiến cho kẻ khác hồn xiêu phách lạc. Hần còn có thể cảm giác thân thể mình mỗi ngày đều trở nên cường đại hơn.

Bộ da lông của hần càng lúc càng thêm bóng loáng, toàn thân rắn chắc, hần thậm tính cơ thể so với một con hổ thành thực khác ít nhất mạnh gấp đôi. Công kích bình thường khó có thể làm hần bị thương. Như săn mấy con lợn rừng vừa rồi, con lợn rừng hung hăng lao vào hần cũng chỉ khiến Đế Thích Thiên có cảm giác hơi đau một chút. Không thêm nhúc nhích, móng vuốt hần vừa vung lên đã làm bộ da lông dày của nó toạc ra một mảng lớn.

Thời khắc đó hần biết, hiện tại chính mình tuyệt đối có năng lực xứng đáng với danh hiệu bách thú chi vương. Trong khu rừng này, loài có thể tạo thành uy hiếp đối với hần dường như vô cùng ít.

Trở lại sơn động, sau khi ăn uống no nê, hần yên lặng ngồi hồi tưởng lại công pháp, sau đó mới bắt đầu tu luyện Hồ Khiếu Công, theo Hồ Khiếu Công vận chuyển. Lúc trước hần hoàn toàn không có cảm giác rõ ràng việc yêu lực vận chuyển, bây giờ chỉ cần khu động cơ thể liền có cảm giác yêu lực vận chuyển nhanh hơn, mỗi vòng vận chuyển hần đều có thể cảm nhận được rõ ràng. Lực lượng trong cơ thể không ngừng chuyển hóa thành yêu lực đặc hữu của Hồ Khiếu Công.

Cảm giác có thể khống chế được yêu lực làm cho hần đối với việc tu hành càng vô cùng chờ mong.

Hồ Khiếu Công là phương pháp dựa theo lực lượng thân thể hồ tộc mà hình thành. Đầu tiên là yêu lực vận chuyển, sau đó dựa theo kinh mạch độc đáo trong cơ thể vận hành một cách nhuần nhuyễn. Tầng thứ nhất chính là đã thông từ đầu tới đuôi ba kinh mạch, làm cho yêu lực trong cơ thể vận chuyển

thông suốt. Nhờ vậy, sau đó có thể dựa vào kinh mạch, bắt đầu hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài đưa vào cơ thể.

Tầng thứ hai là đả thông mạch ở hai chân trước, làm cho yêu lực có thể vận chuyển tuần hoàn tại hai chân trước, giúp gia tăng tốc độ hấp thu linh khí, yêu lực cũng nhờ đó mà tăng nhanh hơn.

Cuối cùng, tầng thứ ba chính là đả thông hai chân sau, đem kinh mạch toàn thân thông suốt, tốc độ hấp thu linh khí thiên địa ngày càng gia tăng, có thể chuẩn bị mở ra yêu phủ, đánh sâu vào tầng thứ tư.

.....
.....

Mỗi ngày trôi qua, Đế Thích Thiên bắt đầu ngày mới bằng việc săn mồi, sau đó trở lại sơn động luyện Hồ Khiếu Công, buổi tối lại chạy đến bàn thạch trên thác nước hấp thu nguyệt tinh hoa. Mặc dù có công pháp hỗ trợ, hiện tại không cần đến bàn thạch cũng có thể hấp thu linh khí, nhưng hẳn phát hiện nếu ở tại bàn thạch thì tốc độ hấp thu nguyệt tinh hoa nhanh hơn ở những chỗ khác gấp bội. Nơi này chính là cực kỳ thích hợp cho việc tu luyện.

Cuộc sống ngày lại ngày trôi qua bình thản và đều đặn như thế.

Lại nói đến chuyện vì lần trước Đế Thích Thiên ở ra huyết mạch truyền thừa tạo ra động tĩnh quá lớn, lúc này xuất hiện nhiều người ở Sở quốc có trong tay tin tức xuất hiện ở bên ngoài Hồ Khâu sơn mạch. Các tiểu sơn thôn vốn yên tĩnh nay náo nhiệt hẳn lên, rất nhiều người tới đây đều trú nhờ ở các sơn thôn này.

Người tới lên đến mấy trăm, mang theo đủ loại binh khí, hàn quang lấp lóe, trên người ai nấy sát khí hoặc là loãng, hoặc là vô cùng nồng đậm.

Ở thế giới này, người tu tiên cho mình là chí cao, không bao giờ đi lại trong nhân sinh nên bình thường không có nhiều người biết, chỉ là nghe trong truyền thuyết mà thôi, chân chính gặp qua vô cùng ít ỏi.

“Chi nha!!!”

Ở tại Vân Gia thôn, một thôn núi nhỏ gần kề sơn mạch, trong một ngôi nhà có chút sang trọng hơn những ngôi nhà xung quanh, một tiếng mở cửa thanh thúy vang lên. Sau đó là tiếng bước chân.

“Tần đại ca, lần này khó khăn lắm ta mới thuyết phục được phụ hoàng đáp ứng cho ta ra khỏi cung. Tại sao lại tới Hồ Khâu sơn mạch này mà còn chưa rời đi?” Theo tiếng bước chân, một âm thanh thanh thúy vang lên trước khi người con gái xuất hiện.

“Trong Hồ Khâu sơn mạch gần đây có quang mạng khác thường phát ra, phạm vi đến gần trăm dặm, mọi người ở đây đều tận mắt thấy. Chỉ có bảo vật xuất thế mới kéo đến dị tượng này. Tam công chúa có linh căn hiếm thấy, đợi cho qua sinh nhật năm nay sẽ được tiến vào Liên Vân tông tu luyện. Nếu tìm được dị bảo, nói không chừng đối với việc tu luyện của công chúa vô cùng có lợi.” Lúc này, đáp lại nàng là một thanh âm tương đối dễ nghe, trong còn chứa chút một chút khí hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Sóng Gió Bắt Đầu

Thì nhóm người kia cuối cùng cũng đã đi ra ngoài...

Dẫn đầu là một thiếu nữ không quá mười sáu tuổi, làn da như bạch ngọc không chút 티 vết, vóc dáng hoàn mỹ kết hợp với một thân trang phục tinh xảo làm cho người ta có ảo tưởng như đang ngắm một tuyệt tác trứ danh chốn cung đình. Tuy nàng chưa đến tuổi trưởng thành nhưng cơ thể đã phát triển đầy đặn, những chỗ cần nhô, những đường nét nhấp nhô cùng đường cong gợi cảm mang đến một mỹ cảm bất đồng ở mỗi người.

Lại thêm từ người nàng luôn tự nhiên toát ra một thứ khí chất cao quý, những thứ này hỗn hợp lại một chỗ làm cho người ta có một cảm giác kỳ diệu, thân thể so với những nữ tử thành thực cũng không kém hơn chút nào, dung mạo đứng khuynh quốc tuyệt sắc.

Cẩn thận quan sát, có thể phát hiện trong mắt thiếu nữ này mơ hồ có chút giao hoạt, chứng tỏ thiếu nữ này cũng không thuộc loại hiền thực gì cho lắm, có một chút tính cách tinh nghịch.

Theo bên cạnh nàng có hai nam tử, bên trái nàng là một nam tử diện mạo anh tuấn, trên cầm một chiếc quạt giấy, khoe miệng lúc nào cũng giữ một nụ cười thân nhiên, làm cho người đối diện luôn cảm thấy hữu hảo, bất tri bất giác đối với hắn liền nảy sinh cảm giác thân cận. Cùng với bộ thanh sắc cầm y

trên người chứng tỏ hẳn ta có thân phận không bình thường.

Vị nam tử bên phải tuổi cũng xấp xỉ mười tám, mười chín, bên hông đeo một thanh bảo kiếm được đính thêm hai viên bảo thạch kỳ dị trên thân kiếm. Người này cùng với nam tử bên trái hoàn toàn bất đồng, về mặt làm người khác không nhận ra được chút nào hi nộ, trên thân thỉnh thoảng còn phát ra một thứ khí tức lảng lẽ, ánh mắt nhìn về phía nữ tử phía trước luôn có một tia nóng bỏng.

Cuối cùng là một thị nữ vận trang phục bình thường, với độ tuổi chỉ khoảng mười tám, trong tay cầm theo một thanh kiếm mang phong cách cổ xưa, có vẻ như không phải là một thị nữ bình thường. Đi theo phía sau bọn họ mà chỉ vang lên những tiếng bước chân rất khẽ. Còn ánh mắt thì không lúc nào rời khỏi vị thiếu nữ phía trước.

Nghe cách bọn họ đàm luận có thể hiểu được vị thiếu nữ dẫn đầu kia chính là tiểu công chúa của Sở quốc, cho nên một trong hai gã nam tử nhất định có một người họ Tần, câu nói mong đợi cuối cùng của vị thiếu nữ dẫn đầu chính là dành cho nam tử này...

“Xuất Vân công chúa.” Tên thanh niên có khí tức lảng lẽ bên phải, trầm giọng nói: “Ta từng hỏi thăm từ các thợ săn có kinh nghiệm trong thôn, Hồ Khâu sơn mạch này kéo dài không dưới vạn dặm, chẳng những bị bao quanh bởi cây cối rậm rạp mà bên trong còn sinh ra không ít hung cầm, dã thú lại thêm không ít độc vật...”

“Nga, mấy người thợ săn nói thế nào?” Xuất Vân công chúa hai mắt sáng ngời, vội vàng hỏi.

“Tần Hải, người cũng không cần phải giấu giếm nữa, nghe được tin tức gì cứ trực tiếp nói thẳng là tốt nhất. Chỉ là một cái Hồ Khâu sơn mạch, chắc chẳng có gì gây khó dễ cho chúng ta được.” Tên thanh niên vội về mặt ôn hòa mỉm cười, cầm quạt giấy u nhã phát phơ vài cái.

Tần Hải liếc hẳn, trong mắt lóe lên một tia khó hiểu rồi nói: “Trịnh Bách Xuyên, mặc dù ngươi là đệ tử của Liên Vân tông, nhưng hiện tại ngươi bất quá chỉ là luyện khí tứ tầng, so với cao thủ trong giang hồ thế tục cũng chẳng mạnh hơn bao nhiêu, có nhiều chỗ không phải ngươi có khả năng tùy tiện ra vào, rủi mất đi tính mạng thì có hối hận cũng đã muộn.”

“Ách...” Trịnh Bách Xuyên nghe vậy mặt hơi biến sắc, ‘ba’ một tiếng liền gấp quạt lại, bất quá hẳn cũng ko có lập tức phản bác.

“Theo các thợ săn trong vùng cho biết, trong Hồ Khâu sơn mạch có vô số phi cầm tảo thú, đa số đều kết thành quần thể, bọn chúng hầu như sẽ chẳng bỏ qua cho nhân loại nào tiến vào sơn mạch, mỗi năm đều có vài người chết được phát hiện ở khu ngoại vi sơn mạch. Vì vậy, có rất ít người đủ胆 lược dám tiến vào sơn mạch. Ta còn nghe nói có người từng gặp mãnh hổ cùng những đàn sói đông đúc bên trong sơn mạch.” Tần Hải kể những tin tức nghe được về sơn mạch, một chút để ý đến Trịnh Bách Xuyên cũng không có.

“Có mãnh hổ?” Xuất Vân công chúa nghe nói đến bách thú chi vương chẳng nhưng không hề e ngại, ngược lại hai mắt liền tỏa sáng lộ ra một tia giáo hoạt, khuôn mặt đầy vẻ hứng thú. Thoạt nhìn đây có lẽ không phải là một nữ tử an phận.

“Có lang quần?” Trịnh Bách Xuyên sắc mặt chợt biến, hiển nhiên hẳn chú ý đến tin tức này nhiều hơn.

Phải biết rằng chuyện đáng sợ nhất trong sơn lâm chính là bị bao vây bởi một quần lang, mọi người đều biết lang là loại động vật quần cư, mỗi khi xuất hiện đều là chung một nhóm trên trăm con là bình thường, có khi lên tới ngàn con. Một con lang thì chẳng có gì đáng sợ nhưng nếu gặp phải một đàn thì cho dù là lão hổ thì cũng phải né tránh.

Một khi đụng độ, cho dù mạnh mẽ cỡ nào cũng khó tránh rơi vào tình cảnh ‘song quyền nan địch tứ thủ’. Cho dù thực lực có mạnh nhưng nếu vẫn chưa tiến vào cảnh giới cao thâm của tu tiên giả, thì một khi đối mặt cũng khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Trong cảnh giới tu tiên có phân chia từ thấp đến cao, chia làm: luyện khí, trúc cơ, kết đan, còn phía sau tạm thời khoan bàn đến.

Chỉ mỗi giai đoạn đầu tiên luyện khí (nghĩa là luyện tinh hóa khí), cũng đã chia làm mười hai tầng, nếu cơ thể không có linh căn thì không cách nào tu luyện được công pháp ở giai đoạn luyện khí chứ đừng nói ở những giai đoạn sau, chính là cho dù có cấp cho người công pháp thì người căn bản cũng chẳng có cách nào luyện thành.

Đạo lý rất đơn giản.

Cái mà người giang hồ tu luyện là võ công, thành tựu là chân khí, mà nói tới võ công, chỉ cần có chút thiên phú thì bất kỳ ai cũng sẽ có thành tựu, khác nhau chỉ là thành tựu cao thấp bất đồng thôi. Võ công là một loại phương pháp không ngừng kích thích tiềm năng cơ thể của con người, không bị ảnh hưởng bởi quá nhiều nhân tố.

Còn tu tiên giả luyện khí chính là dựa vào linh căn trong cơ thể để hấp thu thiên địa linh khí cho nên tu luyện ra chính là linh lực, khác nhau hoàn toàn so với chân khí, cho nên người không có linh căn, căn bản không thể nào cảm thụ được thiên địa linh khí ở xung quanh do đó cũng sẽ chẳng hấp thụ được, càng không cần phải nói bước trên con đường tu tiên.

Từ đó có thể thấy tu tiên cũng không phải chuyện đơn giản, điều kiện ban đầu của bản thân chính là tối quan trọng.

Linh căn có cao có thấp, linh căn thượng hạng khi hấp thu thiên địa linh khí tốc độ so với mặt hạng linh căn sẽ nhanh hơn không biết bao nhiêu lần, giả dụ như một người có linh căn kém cỏi cần phải tu luyện một tháng, thì người có linh căn thượng hạn chỉ cần tu luyện trong một ngày, thậm chí là nửa ngày là có thể sánh ngang, chỉ vậy là đủ biết tốc độ chênh lệch khó có thể đo lường được.

Kỳ thật, tại giai đoạn luyện khí kỳ, nhất là người đang ở luyện khí sơ kỳ thì nói thẳng ra thực lực so với võ lâm cao thủ cũng không sai biệt lắm, như Trịnh

Bách Xuyên hiện tại là luyện khí tứ tầng thì thực lực chân chánh cũng chỉ ngang ngửa với nhất lưu cao thủ trong giang hồ thôi. Căn bản chẳng hề có chút kỹ năng cường hân nào của tu tiên giả cả, nếu gặp phải đàn sói chỉ cần một chút không cẩn thận liền lập tức tâng thân nơi miệng sói.

“Công chúa, nếu Hồ Khâu son mạch nguy hiểm như vậy, chỉ bằng chúng ta đi du ngoạn những nơi khác một chút rồi trở về, chớ nên mạo hiểm vào trong đó, người thấy sao ?” Thị nữ cầm kiếm cũng thoáng biến sắc vội mở miệng khuyên can.

“Không !” Xuất Vân công chúa thẳng thừng cự tuyệt, nói: “Vất vả lắm ta mới được xuất cung một lần, bốn công chúa cũng không muốn lần này tay không trở về, chẳng phải nói trong núi còn có lão hồ sao ? Lần này bằng mọi giá phải bắt lão hồ này về làm lễ vật cho phụ hoàng.” Nghe nói đến lão hồ đã làm trong lòng nàng tràn đầy hứng thú nên lần này đời nào chịu trở về dễ dàng như vậy.

“Kỳ thật cũng không cần quá lo lắng, có lẽ Hồ Khâu son mạch sẽ có nguy hiểm nhưng lần này đi cùng chúng ta còn có ba trăm Thương Lang quân đã từng trải nghiệm qua chiến trường, mỗi một binh sĩ đều được cha ta dùng phương pháp thiết huyết để huấn luyện thành hồ lang chi sĩ, chỉ cần chuẩn bị thật kỹ thì đến khi tiến vào trong rừng cũng không cần quá lo lắng nữa.

Nói đến Thương Lang quân, Tần Hải không khỏi lộ ra ánh mắt tự tin cùng kiêu ngạo. Tựa hồ, chỉ quân đội này mang đến cho người niềm tin vô cùng vững chắc.

Xuất Vân công chúa nghe vậy liền mừng rỡ nói: “Như vậy đành phải nhờ Tần đại ca rồi, dù sao Tần đại ca cũng có linh căn, đợi khi nào lão tổ tông ở Liên Vân tông tới, ta sẽ cầu lão tổ tông tiến cử Tần đại ca vào tông nội.”

Xuất thân từ hoàng thất, dù Xuất Vân công chúa vẫn còn là một tiểu công chúa, nhưng vẫn biết không ít thủ đoạn, một lời hứa ra liền đánh trúng ngay trọng tâm.

Tần Hải nghe vậy ánh mắt thoáng phát sáng, bất quá sau đó liền lập tức thu liễm, cung kính nói: “Đa tạ công chúa thành toàn, cho dù Tần Hải ta có vào Liên Vân tông đi nữa nhưng vẫn sẽ bảo vệ bên cạnh người như cũ.” Trong lòng hắn thầm nghĩ, “Có thể tu tiên hay không không trọng yếu, miễn là vẫn có thể tiếp tục ở bên cạnh nàng, ngày ngày đều có thể nhìn thấy nàng vậy là tốt rồi.”

Sau khi thương nghị xong, cả nhóm bọn họ liền bắt đầu chuẩn bị các thứ để vào núi, những thứ cần chuẩn bị cũng không ít, thời gian ở trong núi cũng không biết sẽ mất bao lâu, cho nên lều trại nhất định phải có, lại thêm thức ăn, nước uống cùng vài thứ vật phẩm cần thiết...

Lúc này, Đế Thích Thiên cũng không biết bản thân mình đang chuẩn bị phải đối mặt với đầy rẫy nguy cơ...

Bên trong sơn động lúc này có một hắc sắc hồ vương đang uy nghi nằm đó, trên thân từng phân bì mao đều bóng mượt vô bì, lại thêm từ sắc tự “vương” ngay giữa trán càng tô thêm điểm thêm uy thế nhiếp nhân của nó.

Một tầng khí thể nhàn nhạt hắc sắc phát ra từ cơ thể hắc hồ (là đệ đó, phải đổi tên nhân vật chính thành Lý Hắc Hồ mới đúng – DG), trên thân hắc hồ dường như có một cỗ hấp lực làm cho thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng đều hội tụ vào cơ thể hắn.

Khí thể hắc sắc ngoài thân chính là yêu khí của Đế Thích Thiên bước đầu sơ tụ, tuy có phản hồi nhợt nhạt nhưng nói lên hắn đã bước những bước đầu trên con đường tu yêu. Yêu khí quanh thân như hình với bóng thủy chung vẫn đi theo hắn. Độ đậm đặc của yêu khí cũng sẽ thuận theo trình độ tu vi của hắn mà tăng trưởng theo.

Tâm thần Đế Thích Thiên lúc này sớm đã tiến vào trong cơ thể, âm thầm vận chuyển ‘Hồ Khiếu Công’, một dòng yêu lực đen nhánh đang nhanh chóng vận chuyển dọc theo kinh mạch trong thân thể.

Trong cơ thể hắn, những kinh mạch phía trên kéo dài từ đầu đến đuôi sớm đã thông suốt, ngay cả kinh mạch tại hai chi trước cũng đã được đã thông.

Yêu lực trong cơ thể vận chuyển liên tục, thiên địa linh khí bên ngoài khi tiến vào cơ thể liền theo kinh mạch dung nhập dòng yêu lực, làm cho nó không ngừng tăng trưởng. Sau lần dị biến phát sinh, kinh mạch trong cơ thể hắn đã to hơn không ít, có thể thấy rõ luồng yêu lực đang vận chuyển chỉ to bằng một nửa đường kính của kinh mạch. Cho nên cũng không thể vận hành thông suốt toàn thân mà chỉ có quán thông ở phần chi trước.

“Ngao ! !”

Không biết trải qua bao lâu, bỗng nhiên hai mắt Đế Thích Thiên mở ra, đồng thời tiếng gầm trầm thấp từ hõ khẩu phát ra vang dội

Ánh mắt tuy đã toát ra một chút nhân tính nhưng vẫn chưa thể xóa được vẻ lạnh lùng vốn có của dã thú.

“Bá !”

Đế Thích Thiên nhanh chóng chồm dậy, hai chân sau đạp mạnh xuống đất, hướng bên ngoài cửa động phóng vút đi, chạy tới một cây đại thụ thô to bên trái cửa động, bèn nhảy bật lên dùng chân phải trước vỗ thẳng tới.

Chương 12: Gian Nan Hợp Lại

“Phanh !”

Khi hồ trào sắp vô tới thân cây, đột nhiên có một tầng hắc khí bao trùm trên hồ trào, sau khi đánh tới thân cây cự đại, liền giảo nó thành hai đoạn gãy rời.

“Rầm !”

Thân cây cao bảy, tám thước cứ thế ầm ầm ngã trên mặt đất.

Một trào này này quả nhiên sắc bén, gọn gàng vô bì, Đế Thích Thiên cũng không khỏi âm thầm gật đầu, vừa rồi hắn chỉ thí nghiệm một chút thành quả tu luyện của Hồ Khiếu Công, bởi vì đã đã thông được kinh mạch ở hai chi trước nên yêu lực đã có thể quán nhập vào hai chân trước, cho nên lúc này khi hồ trào sắp va chạm vào thân cây liền có hắc khí hiện ra cũng vì bởi nguyên nhân này.

Sau khi quán chú yêu lực kết hợp với thân thể cường hãn của hắn hiện nay, làm hắn có cảm giác dường như trong hồ trào uẩn hàm một lực lượng cường đại có thể xé rách tất cả, hồ trào sắc bén vừa chạm vào thân cây liền dễ dàng giảo nó thành hai đoạn.

Nhìn đại thụ gãy lìa, Đế Thích Thiên trong lòng thầm nghĩ: “Có yêu lực quả nhiên cường đại, khi vận chuyển công pháp làm yêu lực không ngừng cường hóa cơ nhục toàn thân mình, hiện giờ chỉ cần kết hợp giữa lực lượng nhục thể cơ hồ mạnh gấp đôi mẫu thân Bạch hồ cùng yêu lực thì quả đúng là vô kiên bất toái... Tu yêu tuyệt nhiên sẽ không kém hơn tu tiên.”

Hắn rõ ràng cảm giác được cơ thể mình ngày càng cường đại hơn, ở kiếp trước hắn cũng hiểu được đại khái về phương pháp tu tiên, đa phần chỉ chú trọng đến tu luyện Kim Đan, Nguyên Anh, còn về phần thân thể thì không mấy ý thức được cần phải giúp nó cường hãn hơn.

Mà tu yêu lại bất đồng, khi tu luyện Hồ Khiếu Công ra yêu lực thì trong quá trình tu luyện nó cũng khiến cho yêu lực không ngừng cường hóa nhục thân. Có thể khẳng định trong tu yêu nếu tu vi càng cao thì nhục thể càng thêm không lồ. Điểm này từ bản thân hắn cũng có thể nhận ra được.

Tu luyện Hồ Khiếu Công làm yêu lực trong cơ thể hắn không ngừng tăng trưởng đồng thời cũng khiến cho nhục thể của hắn cũng từ từ biến lớn, hắn có dự cảm, nếu đột phá đến đệ tam trọng, sau khi làm cho yêu lực có thể thông suốt toàn thân thì thân thể hắn sẽ một lần nữa phát sinh đột biến, có khả năng làm cơ thể hắn càng thêm không lồ.

Tóm lại một câu, tu yêu vị tất đã kém hơn tu tiên. Thậm chí ở một vài phương diện còn muốn mạnh mẽ hơn tu tiên vài lần.

Nghĩ đến điểm này, khát khao sớm tu thành yêu của hắn càng thêm mãnh liệt.

“Đột phá đến đệ tam trọng cũng không khó, chỉ cần phục dụng thêm vài viên ‘tụ linh đan’ liền giúp ta thuận lợi đột phá. ‘Tụ linh đan’ đã thần diệu đến bậc này, vậy còn bảo hạp kia rốt cục tăng trừ đại bí mật gì đây ?”

Nghĩ đến sự thần diệu của ‘tụ linh đan’, trong đầu hắn không khỏi nghĩ đến bảo hạp thần bí, vật phẩm chứa trong đó khẳng định không phải là bảo vật bình thường.

Trầm tư chốc lát bên ngoài sơn động, rồi ngẩng đầu nhìn vào trong sơn động, ánh mắt hắn không khỏi toát lên vẻ kiên định. Hắn nhanh chóng cất bước vọt vào trong động.

“Sắp xếp lại nguyên trạng đồ hình, khai mở bảo hạp.”

Cơ hồ ngay lúc này trong lòng hắn đã tràn đầy quyết tâm. Mặc dù bảo hạp này không phải là của hắn, nhưng khi thần bí nữ tử kia đưa bảo hạp cho hắn giữ cũng chỉ là dùng kế ‘kim thiên thoát xác’, chứng tỏ bảo hạp cũng không phải của nàng, vì vậy nàng mới thi triển pháp thuật cổ quái lên cơ thể mình. Hơn nữa, nàng nói sẽ tới lấy nhưng đến nay vẫn chưa thấy tới.

Khai mở bảo hạp xem thử bên trong rốt cuộc là chứa vật phẩm trân quý gì.

Ý nghĩ này vừa hiện làm lòng hắn càng thêm kiên quyết.

Quay lại trong động, vào nơi sâu nhất, vén tấm da gấu ra liền hiện ra dấu vết đất mới vừa được lấp lại.

“Bá bá bá !”

Hắn nhanh nhẹn dùng móc vuốt đào chỗ đất vẫn còn mới kia lên, vì đất này được lấp lại chưa lâu nên đào lên dễ dàng hơn so với lần đầu rất nhiều, chỉ một chốc lát bên trong hố đã hiện ra một bảo hạp mang phong cách cổ xưa cùng một bình ngọc tinh xảo.

Ngậm bảo hạp trong miệng rồi bước ra ngoài, chỉ đơn giản dùng tấm da gấu che cái hố lại cũng không có lấp đất lên. Sau đó, hắn nằm trên một tấm da

gấu khác, để bảo hạp ở bên cạnh người.

Cẩn thận quan sát bảo hạp một lần nữa, sau khi xác định không có điểm cổ quái nào khác, Đế Thích Thiên bỗng nhiên vận yêu lực bao quanh trào trước rồi dùng hết sức bình sinh hướng tới bảo hạp oanh kích, ngoài hồ trào ẩn hiện một tầng hắc quang sáng loáng, sắc bén vô cùng.

“Phanh !”

Một trào này Đế Thích Thiên dường như đều đem toàn bộ yêu lực trong cơ thể quán chú vào, tuyệt đối là một kích cường đại nhất của hắn, khi vừa oanh kích đến bảo hạp liền nghe thấy như tiếng kim thiết va chạm, sau đó từ bảo hạp xuất hiện một cỗ phản chấn cường đại kích ngược lại thân thể của hắn.

“Phanh !”

Cỗ lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, trong nháy mắt khiến Đế Thích Thiên bắn ra xa vài thước, đập mạnh trên thạch bích phát ra chuỗi âm thanh muồn hưởng, nếu không phải hiện tại thân thể của hắn đã cường hãn hơn trước vài lần thì lần này ít nhất cũng phải gãy vài cái xương.

“Đúng là bảo hạp quý dị. Lực lượng lúc này chính là do mình oanh kích lên bảo hạp vậy mà toàn bộ lại phản ngược lại ta.”

Đế Thích Thiên trong lòng kinh hãi, khi tiếp xúc với lực lượng phản chấn lúc này, hắn liền biết đó là lực lượng từ một kích cực mạnh của mình. Nói cách khác vừa nãy hắn hoàn toàn tự nhận hết lực lượng do một kích của mình đánh ra. Tới lúc này hắn càng thêm tin tưởng vào sự thần kỳ của bảo hạp.

“Không nghĩ đến bảo hạp này có năng lực thần kỳ như vậy, khó trách người tạo ra bảo hạp này cũng không có bày thêm cấm chế nào, chỉ cần bố trí một bình đồ cơ quan.” Đế Thích Thiên trầm tư nghĩ: “Có lẽ chỉ có sắp xếp lại đồ hình trên bề mặt bảo hạp mới là phương pháp duy nhất để khai mở bảo hạp.”

Hiểu được điểm này, hắn liền vờn hồ trào về phía bảo hạp, dĩ nhiên cũng không có ý định tiếp tục công kích bảo hạp mà là dùng một móng vuốt đặt lên một ô vuông trống không trên khối đồ ảnh, móng vuốt từ khe hở nhẹ nhàng móc khối hình vuông trống không lên.

“Lạch cạch !”

Từ bên trong một tiếng thanh thúy vang lên, không ngoài dự liệu, khối hình vuông trống không dễ dàng bị móc lên.

Khi khối hình vuông bị móc lên thì đồ hình vốn ban đầu không có chỗ trống để di chuyển các mảnh hình ảnh thì giờ rốt cục cũng di chuyển được.

Cái trò sắp xếp đồ ảnh vốn là dùng để khảo nghiệm các phương diện trí lực, nhãn lực, trí nhớ, thậm chí là kiên nhẫn của một người. Bất quá thông thường cao lắm chỉ khoảng vài chục mảnh đồ ảnh thậm chí đến trên trăm mảnh đã là cực hạn rồi, người nào không có đủ kiên nhẫn, trí lực cùng nhãn lực thì tuyệt đối đừng mơ tưởng có thể hoàn toàn hợp lại đồ ảnh đó được.

Mà hiện tại trên bề mặt bảo hạp, khối đồ ảnh kia lại bị chia làm hàng ngàn mảnh đồ ảnh, muốn hợp lại được hoàn chỉnh đúng là một đại kỳ công.

Biết được điểm này, Đế Thích Thiên cũng không quá uể oải, mà ngược lại đầu chí lại càng thêm mãnh liệt, bản thân mình kiếp trước vốn là một thiên tài kinh doanh, nếu không cũng không có khả năng trong thời gian ngắn có thể tích lũy được vô số tài sản lẫn tiền bạc. Trí lực tuyệt đối không phải người bình thường có thể so sánh được.

Cho nên trí lực lẫn trí nhớ hoàn toàn không có vấn đề, về phần nhãn lực, từ sau khi tu luyện Hồ Khiếu Công hắn cảm nhận được thị lực của mình càng ngày càng tỏ tường, có thể đứng một chỗ nhìn thấy những vật ở cực xa như tới tận nơi để nhìn, cho nên về phương diện này cũng không cần quá bận tâm.

Cuối cùng nói về kiên nhẫn, nếu kiếp trước có lẽ hắn vẫn còn khiêm khuyết, còn từ khi trọng sinh thành hồ mà nói... Hắn ngoài trừ những lúc ra ngoài săn mồi thì đa số thời gian đều dành cho tu luyện, cho nên thời gian của hắn chính là rất thừa thãi.

Đem các điều kiện của bản thân hắn hợp lại, chính là hắn hoàn toàn có đủ tư cách để hợp lại khối đồ hình này.

“Lạch cạch !”

Dùng móng vuốt nhẹ nhàng di động các mảnh đồ hình về phía ô trống vừa tạo ra, quả nhiên các mảnh đó liền di chuyển theo lực đạo. Không cần phải nghi ngờ, đây chính là một bộ đồ hình cơ quan.

Sau khi chứng thực được điểm này, Đế Thích Thiên cũng không có lập tức bắt đầu động thủ, mà là dùng hồ nhãn nhìn trừng trừng lên hơn ngàn mảnh đồ ảnh, trong đầu không ngừng ghi nhớ từng chi tiết về các mảnh đồ ảnh. Hắn muốn trước tiên phải ghi nhận tất cả vào trí nhớ, sau đó sẽ từ từ nhắm tính trong đầu, tìm ra những mảnh đồ ảnh có liên quan với nhau ở những chỗ khác nhau.

Đây là một kỹ năng của sắp xếp đồ ảnh, tìm những mảnh đồ ảnh có liên quan rồi sắp xếp cho nó ở chung một chỗ, như vậy quá trình sắp xếp cả khối đồ ảnh sau này sẽ nhẹ nhàng hơn.

Yên lặng quan sát khối đồ ảnh khoảng nửa canh giờ, sau đó, Đế Thích Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, yên lặng sắp xếp lại trí nhớ một chút, cố gắng thử sắp xếp những mảnh có liên quan xem có khả năng có thể gom lại chung một chỗ hay không.

Đây đúng là một đại kỳ công.

Đế Thích Thiên không dám đảm bảo cụ thể thời gian để hoàn thành khối đồ ảnh này, có thể hơn mười ngày, cũng có thể mất một, hai tháng. Cụ thể cần bao nhiêu thời gian chính hắn cũng không nắm chắc.

Khi mặt trời bắt đầu xuống núi.

Đế Thích Thiên sau cùng cũng mở mắt, sau khi di chuyển những mảnh đồ hình một thời gian, cũng chỉ có thể sắp xếp được hơn mười mảnh có liên quan hợp lại với nhau. Sau đó lấy khối hình vuông trống không lấp lại, bỏ bảo hạp vào hố sâu bên trong hang rồi lấp đất lại.

Tiếp theo cũng đã đến lúc đi săn. . .

Đối với việc sắp xếp khối đồ hình hắn cũng biết không dễ dàng gì nên cũng không quá mức cường cầu, mỗi lần hợp lại một ít, tiến độ trước mắt có thể khá chậm, bất quá sau này chỉ cần xác định được đại khái hình dạng của đồ hình, tiến độ tự nhiên sẽ được đề thăng. Việc này không phải chỉ hai – ba ngày là có thể hoàn thành.

“Ngao ô !”

Bỗng nhiên bên ngoài sơn động, một trận sói tru vang lên không ngừng từ hướng đông nam.

“Là đàn sói sao.” Hai đồng tử trong mắt Đế Thích Thiên không ngừng co rút, từ âm thanh vọng lại có thể xác định số lượng của đàn sói này tuyệt đối không ít. Đồng thời tiếng tru này cũng có nghĩa là đàn sói đang bao vây con mồi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Võ Lâm Cao Thủ.

Có câu tục ngữ nói: Mãnh hổ nan địch quần hồ.

Ở trong sơn lâm, chẳng có động vật nào nguyện ý giáp mặt với quần lang cả, nếu là trước đây mà nói, một khi biết được có lang quần đang hoạt động, Đế Thích Thiên sẽ tức thì tránh ngay, hắn cũng không cho rằng chính mình có khả năng địch lại ngàn đầu ác lang, nếu có lang vương trong đó thì quần lang càng thêm đáng sợ.

Bởi vì. . .

Lang vương có được thứ mà những đầu lang khác không có là trí tuệ cùng linh tính. Dưới sự chỉ huy của Lang vương thì khả năng tổ chức tấn công của bầy sói càng thêm đáng sợ.

“Tiếng sói thê lương vang vọng không dứt, xem chừng đối tượng đang bị đàn sói vây công cũng không đơn giản đây, hắn là vẫn chưa bị đàn sói giết chết.” Nghe từng trận sói tru vang lên liên tiếp, Đế Thích Thiên không khỏi âm thầm trầm tư: “Trong Hồ Khâu sơn mạch này có thể địch lại cả đàn sói như ta tuyệt sẽ không có mấy đâu, đến tột cùng là mãnh thú nào mà có thể ngăn cản công kích của bầy sói chứ ?”

Nghĩ đến đó trong lòng hắn càng thêm hiểu kỳ. Làm kế hoạch hướng sang phía khác sẵn mồi của hắn liền thay đổi, nhanh chóng quay sang hướng đông nam, nơi bầy sói đang hoạt động mà phi tới.

Nếu là trước kia, Đế Thích Thiên sẽ không ngu ngốc mà đi xem náo nhiệt, bầy sói vốn rất đáng sợ, nếu vô ý đi ngang qua mà không cẩn thận không khéo lại oan mạng, nhưng giờ lại khác trước, với thân hình so với lão hồ trưởng thành càng cường đại hơn mấy lần, mao bì dày chắc, nanh vuốt của dã thú bình thường khó mà phá được, cộng thêm yêu lực trong cơ thể hắn có lòng tình khắp trong sơn mạch này không có động vật nào đủ khả năng vượt qua hắn.

Cũng vì tò mò đối với đối tượng bị bầy sói vây công nên hắn cũng không có áp chế loại tâm lý này, vẫn một mạch hướng về phía đông nam phi tới.

Đừng thấy hắn hình thể hiện tại to lớn hơn quá khứ mà nghĩ tốc độ sẽ chậm, chẳng những so với quá khứ tốc độ không chậm hơn mà còn có phần mau lẹ hơn, dưới ánh dương quang còn le lói, hắn nhanh nhẹn luồn lách trong cả khu rừng. Trên đường hắn cũng không hề phát ra khí tức của Bách thú chi vương mà lại dùng “Hồ Khiếu Công” thu liễm đi.

Một đường toàn tốc bốn tấu, căn bản nhìn không thấy thân ảnh của hắn, mà chỉ có thể thấy được một bóng đen mờ mờ đang không ngừng di chuyển, có thể thấy được tốc độ của hắn đã nhanh đến cực điểm.

Có tiếng sỏi làm tín hiệu, nên hấn không cần mất bao lâu đã có thể tới gần phụ cận gần bầy sói.

Ẩn thân thể vào đám cỏ dại cao bằng thân người, hai mắt đầy tinh quang của hấn nhanh chóng quét qua nơi bầy sói, vừa thoáng nhìn qua trong lòng hấn không tránh khỏi kinh ngạc.

“Có người dám tiến vào Hồ Khâu son mạch sao, còn mang theo cả đao kiếm?”

Nurong theo ánh mắt có thể thấy không xa phía trước có một khoảng đất tương đối trống trải, trên mặt đất dựng đầy lều trại, trước trại là mấy đồng lửa đỏ rực cao gần bằng nửa người rọi sáng cả khoảng không xung quanh, bên cạnh đồng lửa là mấy chục người trên tay đều cầm một cây đuốc cảnh giác nhìn xung quanh.

Tay nắm chặt binh khí nhìn bầy sói đông nghịt ở bốn phía với vẻ mặt khủng hoảng.

“Thoạt nhìn những người này đều không phải là thợ săn phổ thông, nhìn kỹ cũng không khác mấy so với những nhân sĩ giang hồ vào thời cổ đại ở kiếp trước. Những người này khi không sao lại chạy vào Hồ Khâu son mạch này chứ?” Để Thích Thiên âm thầm nghĩ hoặc, nhóm người này lại còn mang theo lều trại, tay cầm vũ khí sắc bén, trên người còn toát ra một tia sát khí, khẳng định không phải là thường nhân.

So với những tu tiên giả hấn gặp trước đây hoàn toàn bất đồng, trong cơ thể những người này cũng không phải là linh lực hay chân nguyên mà là một loại lực lượng hấn chưa từng gặp, suy nghĩ một chút có khả năng là cái gọi là chân khí trong võ công ở thế tục. Hấn đoán những người này có khả năng là võ lâm cao thủ ở thế tục.

Nhìn lại bầy sói đang bao vây xung quanh đoàn người càng không khỏi khiếp đảm, số lượng ước chừng hơn ngàn đầu, mỗi một đầu đều cao lớn cường tráng, lang khẩu mở ra, làm lộ lang nha sắc bén bên trong, cả một đàn dùng đôi mắt lóe ra quang mang thị huyết nhìn chăm vào đoàn người, nước miếng trên miệng nhiều xuống tóc.

“Lang quần, chính là lang quần bên trong Hồ Khâu son mạch, lần này chúng ta coi như tiêu rồi.” Một trung niên nhân đứng trong đoàn người đang bị bao vây nhìn đàn sói đông đúc xung quanh không khỏi cười khổ, hai mắt hiện lên một tia sợ hãi.

“Bang chủ, nhìn đàn sói số lượng đông đúc, sợ rằng không dưới ngàn đầu, nếu chúng không e ngại những đồng lửa xung quanh sợ rằng đã tiến lên từ lâu rồi. Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Một gã đại hán trên mặt có một vết sẹo thật lớn, gọi là Đao Ba, hai tay không ngừng siết chặt thanh đại đao nhìn người trung niên nhân bên cạnh nuốt khan một cái, tuyệt vọng nói.

Rất hiển nhiên người mà hấn gọi là bang chủ chính là vị trung niên nhân bên cạnh.

Bọn hấn vốn là một bang phái hạng trung trong giang hồ, gọi là Đại Đao bang, tên như ý nghĩa, vũ khí của đa số nhân thủ trong bang đều là đao, tổng nhân số trong bang cũng không dưới một ngàn, bản doanh của bang phái vốn nằm tại một thành trấn lân cận Hồ Khâu son mạch. Lần này nghe nói trong Hồ Khâu son mạch có dị quang xuất hiện, nghe đồn đó là dấu hiệu của bảo vật xuất thế. Bang chủ không nhịn được tham niệm cùng lòng hiếu kỳ bèn đi dò hỏi mới biết đã có nhiều võ lâm nhân sĩ đã tiến vào trước, do đó hấn cũng cấp tốc triệu tập hai vị hộ pháp cùng một đám bang chúng tinh anh vội vã tiến vào trong son mạch.

Bảo vật thì nhanh tay có, chạy tay thì mất, cho nên Mao Nhất Đao cũng không chuẩn bị kỹ càng mà vội vã dẫn người tiến vào son mạch.

Ngoại vi son mạch mặc dù cũng có dã thú thường lui tới nhưng số lượng cũng không nhiều, theo tin tức bọn họ nhận được, nơi dị quang phát ra chính là ở tận sâu bên trong son mạch. Một đường đi tới, gặp núi vượt núi, gặp sông băng sông, cực cực khổ khổ mới tới được đây thì sắc trời đã dần lờ mờ, bèn tìm một khu đất trống trải dựng lều để nghỉ ngơi.

Ai ngờ đến, không biết từ đâu lại tràn ra một đám ác lang đem cả đoàn người tầng tầng bao vây lại, nếu không phải e ngại mấy đồng lửa ở xung quanh thì bọn chúng đã sớm giết qua rồi.

“Mẹ kiếp, hôm nay lão tử nếu làm không tốt coi như mạng nhỏ cũng xong đời, Đao Ba ngươi lập tức mệnh lệnh cho các huynh đệ tổ thành đao trận, mấy đồng lửa cũng chẳng duy trì được bao lâu đâu, đám sói chết tiệt này nhất định sẽ xông lại.” Mao Nhất Đao có thể làm tới chức bang chủ này vốn cũng là một người quyết đoán, nhìn thấy cục diện đã không còn đường lui, cơ nhục trên mặt run lên một chút liền quay sang Đao Ba bên cạnh lớn tiếng phân phó.

“Rõ, bang chủ, Đao Ba ta cũng không tin đám dã lang không có trí tuệ này có thể thắng được chúng ta.” Đao Ba ứng thanh đáp, cố gắng đề cao một chút thanh âm để tăng thêm phần can đảm.

Đi đến phía sau, vung đại đao hướng về mười mấy tráng hán vận bang phục thét to, có thể được chọn đến nơi này đều là tinh anh đệ tử trong Đại Đao bang, người nào cũng đều trải qua chém giết, đều hiểu được tình cảnh của mình hiện tại nên ai nấy đều biểu lộ đáng vẻ thấy chết không sờn, ba người hợp thành một tổ, tạo thành trận pháp tam tài phổ thông nhất, nắm chặt thanh đại đao lóe sáng hàn quang, vận công lực trong cơ thể đến cực hạn.

“Phó son, thuật phóng phi đao của ngươi xuất sắc nhất trong bang, bách phát bách trúng, với số lượng sói đông đúc như vậy nhất định bên trong sẽ có Lang vương, đợi lát nữa ngươi cứ theo bên cạnh ta, một khi phát hiện được Lang vương ngươi nhanh chóng dùng phi đao hạ sát nó, Lang vương vừa chết đàn sói không có thủ lĩnh sẽ tự động rút lui. Lần này có thoát hiểm được hay không tất cả là nhờ vào ngươi.”

Lúc này Mao Nhất Đao liền quay về một nam tử có đôi mắt sắc bén ở phía sau nói. Nam tử này cũng không giống mọi người xung quanh tay mang theo đại đao, mà trên tay hấn lại đang vuốt ve một thanh phi đao hơn ba tấc, phi đao tuy không lớn nhưng lại rất sắc bén. Nhìn đôi tay thon thả được bảo dưỡng không khác gì tay nữ nhân của hấn liền có thể hiểu được đôi tay đó vốn được sinh ra để dùng đao.

“Bang chủ yên tâm, chỉ cần một khi Lang vương xuất hiện, phi đao của ta sẽ không do dự cắm ngay cổ nó.” Phó Sơn tràn đầy tự tin nói.

“Ngao ô !”

Một tiếng sói tru cao vút phát ra từ trong bầy sói, thanh âm này cùng với tiếng sói tru bình thường hoàn toàn bất đồng, tiếng tru cao vút mang theo một khí tức cao ngạo của một vị vương giả.

“Ngao ô !”

Tiếng tru dường như một loại tín hiệu khiến quần lang vừa nghe thấy lực quang ở hai mắt càng thêm nồng đậm. Chỉ thấy từng đầu dã lang chậm rãi di động hoàn toàn không để ý đến những ngọn lửa, mà tất cả chú ý đều tập trung vào đoàn nhân mã nhào đến.

Khuôn mặt dữ tợn, lang nha trắng ớn cùng lợi trào sắc bén hung mãnh lao vào đoàn người.

“Giết !”

Cả đám người Đại Dao bang rống to một tiếng, tay cầm đại đao lóe sáng hàn quang, mỗi ba người hợp thành một tam tài trận mang theo sát khí hùng hực lao vào bầy sói, từng đao từng đao chém tới không một chút chần chừ.

Bầy sói lại càng thêm hung tợn, công kích sắc bén không ngừng hướng tới nhân mã Đại Dao bang, mặc kệ sống chết. Cho dù có liều mình bị chém trúng cũng phải kéo xuống một khối huyết nhục hoặc ít nhất cũng phải để lại vài đạo vết thương.

Bang chúng Đại Dao bang ở nơi này mỗi người thực lực đều không tệ, tam tài trận càng phát huy hiệu quả mạnh mẽ, có thể giúp bọn hắc chiếu ứng lẫn nhau, bất quá số lượng đàn sói quá đông, lại mặc kệ sống chết cũng phải gây thương tích cho bọn hắc chiếu nhiều hơn, song quyền nan địch tứ thủ, khiến Đại Dao bang càng ngày càng rơi xuống hạ phong.

“Ca sát !”

Một gã đệ tử thoáng chút sợ ý liền bị một đầu ác lang lao lên cắn trúng cổ, máu tươi phun tứ tán. Cổ họng vốn là điểm yếu nhất trên cơ thể con người, một khi bị cắn trúng thì kết cục cũng không khác tên đệ tử lúc này là mấy.

Vừa thấy máu tươi làm bầy sói càng thêm điên cuồng.

“Lang quả nhiên là một tộc quần công kích đáng sợ nhất thế giới, một con thì chẳng sao nhưng nếu gặp phải một đàn thì quả thật đáng sợ.”

Đang ẩn mình trong đám cỏ dại quan sát trận chiến giữa người và dã thú bỗng nhiên hai mắt Đế Thích Thiên thoáng hiện một tia quang mang kỳ dị.

Vừa nãy khi nghe tiếng sói tru hắc chiếu cảm nhận ra trong đó quả nhiên có Lang vương, đồng thời nhìn thấy biểu hiện hung mãnh của bầy sói trong lòng hắc chiếu không khỏi hiện lên một chút ý ghê sợ khác thường.

“Mẫu thân Bạch hồ bị người tu tiên bắt đi mà tại thế giới này người tu tiên chính là cường đại nhất, yêu tộc chỉ sợ đứng ở thế yếu, cho dù tương lai ta có tu thành yêu nhưng chỉ đơn độc có một mình thì khả năng ta có thể cứu được mẫu thân Bạch hồ từ trong tu tiên môn phái ra là rất thấp.” Ánh mắt hắc chiếu càng lúc càng kiên định nhìn về phía bầy sói: “Phàm là có thể trở thành vương giả trong một tộc quần thì bản thân nhất định sẽ có linh tính. Nếu đem nó thu phục dưới trướng thì tương lai có khả năng sẽ có thêm một trợ thủ.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Hồ Uy Bá Đạo.

Ngày nay chủ nhân chính thức của thế giới này chính là nhân loại, yêu từ trước vốn đã bị xem là tà ma ngoại đạo, phát hiện liền bị giết, bọn tu tiên giả kia còn hô khẩu hiệu hàng yêu phục ma rồi không ngừng truy lùng yêu thú, yêu quái để sát từ đoạt đan. Có thể tưởng tượng được tình cảnh của yêu tộc thê thảm đến mức nào.

Nếu ta trực tiếp tiến tới tu tiên môn phái, chỉ sợ ngay lập tức liền bị vây công. Song quyền nan địch tứ thủ. Theo kinh nghiệm kiếp trước nếu bản thân không có thực lực, sau lưng không có thế lực thì khó có thể làm nên đại sự.

Hiện giờ hắc chiếu đã bước trên con đường tu yêu, lại còn đạt được huyết mạch truyền thừa. Chỉ cần tiếp tục kiên trì nhất định sẽ có thành tựu.

Bất quá sau khi nhìn thấy Lang vương chỉ huy một đám dã lang công kích mười mấy võ lâm cao thủ thì trong lòng hắn liền nổi lên ý nghĩ muốn kiến tạo cho mình một cỗ thế lực.

“Ta nếu làm người thì phải là nhân trung chi long, còn giờ thành thú cũng phải là bách thú chi vương, nếu ta đã đi trên con đường tu yêu thì phải thành vua trong loài yêu.” Đế Thích Thiên trong lòng

Điều kiện đầu tiên của tu yêu chính là động vật phải có linh tính, mà Lang vương nhất định phải có linh tính hơn hẳn dã thú thông thường, nếu thu phục nó dưới trướng chẳng khác nào tương lai có thêm một bang thủ tương trợ trên bước đường tu yêu, hơn nữa Lang vương chỉ là lựa chọn đầu tiên.

Nghĩ tới đây thì trong đầu hắn liền liên tưởng đến đủ loại tình huống liên miên như mạch nước ngầm khó lòng ức chế được. Nếu Lang vương có tiềm lực để bước trên con đường tu yêu thì vương giả của các chủng tộc khác khẳng định cũng không thể yếu hơn.

Với sự đa dạng của các chủng tộc trong Hồ Khâu sơn mạch này, nếu hắn đều có thể thu phục hết tất cả dưới trướng, không phải nói tương lai hắn sẽ có hơn trăm tên thuộc hạ trung thành với mình đó sao. Chờ đến khi bọn hắn trưởng thành lên thì đó tuyệt đối sẽ là hậu đãi vững chắc nhất để ta có thể tung hoành trong tương lai.

Khuất phục các chủng tộc trong Hồ Khâu sơn mạch.

Tổ kiến một cỗ thế lực của riêng mình.

Đế Thích Thiên giờ khắc này đã tìm thấy mục tiêu của chính mình, đó là chân chính trở thành vương giả trong Hồ Khâu sơn mạch chứ không phải chỉ là một cái danh hiệu tượng trưng không thực tế.

“Ngao ô !”

Tiếng sói tru đặc hữu lại một lần nữa vang lên, chính là thanh âm của Lang vương, theo hướng thanh âm nhìn lại có thể thấy trong bầy dã lang, có vài con dã lang cường tráng đang đứng thủ vệ xung quanh một con Thương Lang toàn thân tuyết trắng không một tia tạp chất, thân ảnh oai vệ cao quá đầu người.

Địch thị là Lang vương !

Nhân quang trong mắt nó tràn đầy linh tính khiến người nhìn vào không khỏi phát lạnh, tiếng tru vừa rồi của nó dường như muốn truyền đạt một mệnh lệnh nào đó.

Chỉ thấy đàn dã lang đang vây công đám võ lâm cao thủ lúc này còn hỗn loạn, nay lại tiến thoái có trật tự, cả một đoàn phân thành vài cái tổ hợp nhắm vào từng mục tiêu tấn công càng mãnh liệt hơn, xem bộ dạng như thể không đem mục tiêu xé xác thành trăm mảnh thì quyết không bỏ qua.

“Cơ hội tới.”

Phó Sơn vừa nghe thấy tiếng tru đôi mắt sắc bén liền tập trung vào thân ảnh của Lang vương, chân khí trong cơ thể toàn bộ quán chú vào phi đao đang nắm trong tay, mắt lóe hàn quang.

“Sưu !”

Nhanh ! Tốc độ khó có thể diễn tả bằng lời.

Phi đao vừa rời tay liền tựa như một vệt sáng phá không bay đi, thanh âm cực nhỏ nếu không cẩn thận lắng nghe khó lòng phát hiện được tung tích. Phi đao chỉ thoáng chốc đã tới trước mặt Lang vương, chỉ là một thanh ba tác phi đao nhưng sắc bén vô bì, hàn khí bức nhân.

“Phập !”

“Răng rắc !”

Phi đao quá âm hiểm, căn bản không để cho Lang vương có cơ hội né tránh, dưới tình huống nguy cấp một con cự lang bên cạnh nó liền cấp tốc nhảy qua chắn ở phía trước nó, chỉ nghe “phập !” một tiếng phi đao đã cắm vào cơ thể nó, trực tiếp khoét một lỗ cỡ bằng ngón tay cái từ trên cổ nó, máu tươi tí tách rơi xuống, con cự lang chỉ kịp giãy mạnh một cái, hai mắt mờ trừng rồi tuyệt khí.

Phi đao thật đáng sợ, sắc bén vô bì.

“Ngao ô !”

Vào lúc này Lang vương cũng bạo nộ, ngửa mặt tru lên một tràng bi phẫn, hai tròng mắt u lãnh nhìn trừng trừng vào thân ảnh Phó Sơn.

Đồng thời đàn sói lại càng thêm điên cuồng, hơn trăm đầu cự đại dã lang trực tiếp hướng tới thân ảnh của Phó Sơn nhào tới.

“Giết !”

Bang chủ Mao Nhất Dao hét to một tiếng, trường đao trong tay loạn vũ, đem phạm vi ba thước xung quang đều bao trùm trong đao ảnh, từng đầu đã lang bước vào vòng đao ảnh này liền trực tiếp bị phân đoạn.

“Suru suru suru !”

Phó Sơn làm sao lại không biết Mao Nhất Dao chính là đang cố gắng tạo cơ hội cho hắn, cổ tay vừa động ba thanh phi đao theo hình chữ phẩm (品) từ cổ tay phóng vút về phía Lang vương, hướng đi của ba thanh phi đao tương đối hiểm độc, hoàn toàn phong tỏa hết các hướng né tránh của Lang vương, lại thêm tốc độ như thiểm điện.

“Ngao ô !”

Hai mắt Lang vương phát ra quang mang đáng sợ, hai chân sau đạp mạnh một cái đồng thời hai chân trước hướng về hai thanh phi đao vồ tới, từ lợi trào phát ra hàn quang sáng bóng.

“Phanh ! Phanh !”

Hai tiếng thanh thúy vang lên, lợi trào chuẩn xác va chạm với hai thanh phi đao, tuy trong phi đao có ẩn chứa chân khí nhưng cũng chẳng gây chút thương tích nào cho lợi trào của Lang vương, kế tiếp Lang vương tá lực ở hai thanh phi đao bật mạnh thêm lần nữa ngoạn mục tránh thoát thanh phi đao thứ ba.

“Suru !”

Thanh phi đao thứ ba phóng sượt qua bụng của Lang vương đồng thời mang theo vài sợi lông tuyết trắng.

Để có thể trở thành vương trong đàn lang quả thật cũng không phải đơn giản, thực lực so với dã lang bình thường không biết cường hãn hơn bao nhiêu lần.

“Ngao ô !”

Sau khi tránh thoát phi đao, Lang vương cũng không có dừng lại mà trực tiếp từ trên không hướng về phía đám Đại Dao bang phóng vút xuống, tốc độ cực nhanh cũng chỉ hiện ra một chuỗi tàn ảnh bạch sắc khiến cho chúng nhân khó lòng nhận ra được thân ảnh.

“A !”

“Mau tới hỗ trợ, tốc độ con sói này quá nhanh ta căn bản đánh không trúng nó.”

“Thật là đáng sợ.”

Tốc độ của Lang vương tuyệt đối không kém tuyệt đỉnh cao thủ trong giang hồ, đám đệ tử của Đại Dao bang chỉ kịp thoáng thấy bóng trắng chợt lóe liền có người cổ họng trực tiếp bị móng vuốt xướt qua đứt đôi, máu tươi tung tóe, trong nháy mắt đã có hơn mười đệ tử mất mạng.

“Suru suru suru... !”

Trong lúc đám đệ tử Đại Dao bang từng tên từng tên ngã xuống thì có một tên đệ tử dường như tiềm năng bộc phát chém ra một đao khiến cho Lang vương thoáng khựng lại chốc lát.

Phó Sơn không hổ là cao thủ dùng phi đao, cơ hội thoáng hiện liền nhanh chóng nắm bắt, chỉ nghe một chuỗi thanh âm cực nhỏ vang lên, chín thanh phi đao theo đó bay vút đi hoàn toàn phong tỏa mọi điểm yếu hại trên người Lang vương.

Không thể không nói thuật phóng phi đao của Phó Sơn đã đạt đến một trình độ cao thâm khó lường, Lang vương mặc dù có linh tính nhưng vẫn chưa bước chân vào cảnh giới tu yêu, thân thể dẫu có cường hãn thì cũng chỉ cao hơn dã lang bình thường vài lần, Phó Sơn trong chốn giang hồ cũng được xem là nhất lưu cao thủ, phi đao phóng ra khó lòng phòng bị được.

Hiện tại hắn lại toàn lực xuất kích, uy lực có thể xem nhẹ được sao ?

“Ngao ô !”

Đối mặt với phi đao Lang vương rốt cục cũng cảm nhận được hơi thở của tử vong, không khỏi phát ra một tiếng tru bi thảm. Nghe tiếng tru của Lang vương, công kích của đám sói càng điên cuồng hơn, tốc độ tử thương của đám đệ tử càng lúc càng nhanh.

Lang vương dĩ nhiên sẽ không buông xuôi chịu chết, vẫn dùng chiêu cũ để hai chân trước cản lại hai thanh phi đao, còn thân thể thì nhanh nhẹn né tránh được ba thanh nhưng cuối cùng vẫn có bốn thanh phi đao không cách nào né tránh được, chỉ có thể cố gắng tránh đi nơi yếu hại.

“Phốc phốc... !”

Chỉ nghe thấy vài tiếng trầm đục vang lên, bốn chuỗi phi đao, hai chuỗi cắm vào bụng, hai chuỗi còn lại lần lượt cắm ở chân trước và chân sau, máu tươi chảy không ngừng.

“Hảo, Phó Sơn mau giải quyết nó, chúng ta sẽ được an toàn.” Mao Nhất Dao thấy Lang vương bị thương nặng, trong lòng mừng rỡ tốc độ múa đao

càng nhanh hơn vài phần.

“Rồ !” khuôn mặt Phó Sơn càng thêm âm trầm đáng sợ, tay vừa lật liền xuất hiện một chuỗi phi đao, thật không biết hấn dấu mấy thanh phi đao này ở nơi nào trên cơ thể.

“Suru !”

Vận toàn bộ chân khí vào chuỗi phi đao phóng đi làm hấn cũng gần như hư thoát, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Bất quá hấn bỏ ra đại giới như vậy tất nhiên thành quả đạt được cũng không kém hơn, tốc độ chuỗi phi đao phóng đi chẳng khác nào ‘phù quang lướt ảnh’, mắt thấy chuỗi phi đao chỉ khoảng khắc liền có thể xuyên qua đầu của Lang vương, ngay cả bản thân Lang vương cũng đã cảm giác được thời khắc tử vong, trong lòng tràn ngập bi phẫn, hai mắt toát ra vẻ bất cam.

“Ngao !”

Trong lúc nguy cấp, một tiếng hô gầm bá đạo vang lên, ẩn chứa trong tiếng gầm vang ấy là một cỗ khí tức vương giả uy hiếp chúng nhân. Đây chính là bá vương chi khí của Bách thú chi vương. Tiếng gầm của mãnh hổ thông thường đã có thể làm muôn thú bốn chân mềm nhũn, toàn thân run rẩy.

Còn một tiếng hô gầm này càng thêm bá đạo, trực tiếp uy hiếp nhân tâm toàn trường, áp lực cường đại khiến chúng nhân như ngừng thở.

“Ồ ồ... !”

Đám sói đời nào có năng lực chống cự lại khí tức của Bách thú chi vương, con nào như con nấy run rẩy quỳ rạp trên mặt đất.

“Đỉnh !”

Trong lúc Lang vương đang nhắm mắt chờ chết, bỗng nhiên một hồ trào đen nhánh trực tiếp xuất hiện trước phi đao, thanh âm thanh thúy vừa vang lên thì phi đao cũng bị kẹp chặt bên trong hồ trào không cách nào nhút nhích.

“Lão thiên, đầu Hắc Hồ này sao lại cỡ này.”

“Lão thiên a, ngay cả toàn lực một kích phi đao do Phó Sơn hộ pháp phóng ra mà nó lại dễ dàng đón đỡ, đầu lão hồ này chẳng phải yêu tinh sao.”

Không sai, xuất hiện vừa kịp lúc chính là Đế Thích Thiên

Vốn hấn dự định để Lang vương giải quyết hết toàn bộ đám người này rồi sau đó mới khuất phục nó, đem nó thu dưới trướng, có điều thế sự khó lường, thật không tưởng trong đám người này lại có một cao thủ phi đao có khả năng bức Lang vương vào tử cảnh.

Mặc dù có chút ngoài ý muốn, nhưng hấn cũng không muốn để cho Lang vương thật sự chết dưới phi đao, động vật có linh tính vốn đã cực kỳ thừa thốt, chết con nào là ít đi con đó.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Khuất Phục Lang Vương.

Trong lòng Đế Thích Thiên lúc này đã quyết tâm đem Lang vương trở thành thủ hạ đắc lực trong tương lai của mình, tự nhiên không thể trơ mắt ra nhìn Lang vương vì khinh địch mà bị giết chết. Thời khắc cuối cùng này hấn cũng quyết định mình phải ra tay.

Trong vô lâm, cao thủ phi đao vốn vô cùng đáng sợ, nếu là trước kia, bản thân Đế Thích Thiên gặp phải cũng không có khả năng hoàn thủ, nếu không chết thì cũng trọng thương.

Nhưng từ trước tới giờ, trên con đường tu yêu, thực lực của hấn mỗi ngày đều tăng lên. Hồ Khiếu Công ở tầng hai có thể vận dụng yêu lực, thân thể càng cường đại hơn. Đao kiếm binh thường chỉ sợ không thể tạo thành thương tổn trí mạng cho hấn. Hơn nữa ánh mắt Đế Thích Thiên vô cùng sắc bén, phi đao dù nhanh tới mức nào hấn cũng có thể nhìn ra, không tránh đi, chỉ giờ lên hồ trào cũng có thể dễ dàng kẹp lấy. (DG: giống Kungfu Panda quá @@)

“Ngao”

Tiếng hổ gầm mang theo vô tận uy hiếp và sự bá đạo, giống như tiếng trống đánh thẳng vào trái tim đám nhân loại kia. Nhìn đến một thân mạng khí thể nhép nhân của Đế Thích Thiên, đang ở giữa bầy sói oanh kích, Phó Sơn vốn trên người đã mang vô số vết thương, lại bị tiếng hổ gầm khiến cho toàn thân đột nhiên xuất hiện một trận rét run. Hắn quay lại, khiếp sợ nhìn một thân hắc hổ to đến dọa người.

“Suu.”

Đế Thích Thiên dùng hồ trào kẹp lấy phi đao, quán chú yêu lực rồi phóng phi đao đi. Phi đao mang theo một tầng hắc khí, như gió lướt tới, nhằm thẳng vào Phó Sơn.

“Aaaaaaaa!”

Phó Sơn trước đó đã đem hết chân khí của cơ thể quán chú đến phi đao, có thể nói muốn nhất kích tất sát nên hiện tại khí lực hoàn toàn hư thoát. Đế Thích Thiên mặc dù chưa từng luyện qua phi đao, chỉ là vung trào đầy dao bắn tới mà đã đủ khiến cho Phó Sơn không thể chống đỡ.

Phó Sơn chỉ kịp hét thảm lên một tiếng thất thanh, hai tay che yết hầu, đổ rầm xuống mặt đất, máu theo mười đầu ngón tay phun trào ra bên ngoài.

“Ta hoa mắt sao? Hắc hổ này thật sự thành tinh rồi. Nó lại có thể dùng phi đao, thân thể thì lớn không ngờ, cho dù chưa thành tinh thì cũng sắp đại thành. Mụ nội ơi, Hồ Khâu sơn mạch này sao lại có thứ cạp đáng sợ như vậy. Biết trước thì có đánh chết ta cũng không tới đây.” Mao Nhất Đao vốn nghĩ có thể dễ dàng đem Lang vương thanh toán, không nghĩ tới lúc mấu chốt lại xuất hiện một hắc hổ khủng bố cỡ này. Lúc này trong lòng hắn âm thầm kêu khổ và dương như là vô cùng hối hận.

“Chư vị huynh đệ, lần này chúng ta vây hãm bầy sói, lại nhảy ra một mãnh hổ, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. Dù sao cũng khó mà thoát chết, hôm nay Mao Nhất Đao ta nguyện cùng mọi người liều mạng.” Mao Nhất Đao chớp mắt, đại đao trong tay vung lên, lớn tiếng kêu. Trong âm thanh hắn còn mang theo một cỗ khí thế vô cùng thâm thiết.

“Đừng, không sai, chúng ta hãy cùng đàn súc sinh này liều mạng.”

“Cho dù chết cũng phải giết mấy con súc sinh này làm đệm lưng.”

Đám người Đạo Ba nghe được Mao Nhất Đao hô như vậy, trong lòng khí thể bùng bùng dâng lên. Xung quanh toàn sói là sói, vốn không có khả năng thoát ra ngoài. Lại có thêm một hắc hổ vô cùng đáng sợ xuất hiện, ai nấy đều hiểu mọi người đã lâm vào tử lộ.

Đạo Ba hét lớn một tiếng, suất lĩnh hơn mười đệ tử còn lại vung trường đao, ánh mắt lộ ra vẻ điên cuồng. Hắn hướng tới Đế Thích Thiên, thi triển khinh công vọt tới, đao vung lên ra một chiêu Lực phách hoa sơn đơn giản. Mặc dù là đơn giản, nhưng hắn lại dồn hết chân khí vào đao này nên khiến cho đao vung lên tạo ra một thứ khí thế vô cùng thâm liệt.

Một đao này dường như có thể đem đại sơn bổ ra làm hai, khí thế sắc bén trong nháy mắt bao trùm lấy Đế Thích Thiên, hiển nhiên Đạo Ba tính nước: “được ăn cả, ngã về không.”

“Ngao!!”

Đế Thích Thiên nhìn một đao mang theo uy áp kinh người này bổ xuống, hai mắt lóe lên tinh quang, đối với khí thế của người trước mắt vô cùng ngưng trọng. Dù sao, hắn bây giờ chưa mở ra được yêu phủ, chưa tấn chức lên yêu thú, mặc dù có yêu lực nhưng nếu không cẩn thận sẽ bị tổn thương vô cùng lớn.

“Người này không muốn sống chăng? Con người quả nhiên có tiềm lực, có thể trong trường tử lộ bộc phát ra khí thế tấn công cường đại đến nhường này. Bất quá, người thử ném một chút Hồ Khiếu Công của ta xem sao.”

Đế Thích Thiên mặc dù trong lòng thầm than nhưng bản thân cũng không có nửa điểm muốn tránh né. Nếu hắn đã quyết định đi ra, thì sẽ không bỏ chạy. Kinh nghiệm làm người từng dạy cho hắn, nhân loại mặc dù là chúa tể của vạn vật, bọn họ tính thù dai vô cùng đáng sợ. Một khi để họ chạy ra khỏi nơi này, đem sự tình ngày hôm nay kể ra, không chừng sẽ còn nhiều phiền toái hơn.

Làm không gọn gàng chắc chắn người chịu thiệt thòi sẽ chính là bản thân mình.

Người thường hắn không sợ. Nếu là vô lâm cao thủ thì chống đỡ khó khăn hơn nhiều. Còn nếu gặp người tu tiên, với năng lực hắn lúc này chính là vô pháp chống đỡ. Cho nên, hắn vốn là không tính lưu lại người sống.

Hắn gầm lên một tiếng, hồ trào bên phải nâng lên, yêu lực trong cơ thể như nước chảy xuôi, hồ trào lúc này tỏa ra một tầng hắc khí nhàn nhạt, năm móng vuốt ló ra quang mang mà đen, lập tức hướng tới trường đao đang bổ xuống đón đường.

“Keng...”

Hồ trào cùng trường đao kịch liệt va chạm tại chỗ. Đạo Ba cả kinh, chỉ cảm thấy một đao này căn bản không phải là chém vào người hắc hổ mà là chém vào một khối kim cương tinh thiết vô cùng rắn chắc, ngay cả da cũng không có một chút thương tổn. Ngược lại, hắn cảm thấy có một cỗ cường lực mạnh mẽ theo hồ trào truyền tới, đánh mạnh vào thân đao.

“Răng rắc!!!”

Tình luyện bảo đao lúc này như miếng sắt vụn, gãy tan thành mấy khúc.

“Hừ!!!” Hồ trào của Đế Thích Thiên cũng không có dừng lại, ở giữa không trung hóa thành một đạo tàn ảnh. Chỉ nghe “phốc xuy” một tiếng, hồ trào trực tiếp cắm vào ngực Đao Ba, máu tươi cứ thế phun ra. Đao Ba khi chết vẫn mở to hai mắt, vẻ mặt méo mó đi vì kinh hãi, Hiển nhiên trước khi chết hẳn cũng không nghĩ rằng hắc hồ trước mắt lại lợi hại đến thế.

Suru!!!

Đúng lúc này, Đế Thích Thiên đột ngột nghe thấy một tiếng như xé gió bên tai, vội vàng nhìn lại, chỉ thấy Mao Nhất Đao bay lên, thân mình nhẹ nhàng như không, cuống cuống bỏ chạy tháo thân. Kinh công của hắn đúng là kinh khủng, lại thêm uy áp từ Đế Thích Thiên khiến hắn bay như được gắn thêm hỏa lực phía sau. (DG: cái câu cuối là DG chém gió tí)

“Muốn chạy trốn?”

Đế Thích Thiên ánh mắt sắc bén, nhìn Mao Nhất Đao dùng kinh công thượng thừa để bỏ trốn, chỉ một chốc lát sẽ thoát khỏi vòng vây của bầy sói.

“Không được để cho hắn chạy thoát.”

Đế Thích Thiên làm sao có thể để cho hắn qua mắt, hồ trào hướng bóng của Mao Nhất Đao vung tới, trong cơ thể phóng xuất toàn bộ yêu lực vào trong một trào này.

“Bá!!!”

Đế Thích Thiên toàn lực đem yêu lực truyền vào hồ trào đang vung lên. Đột nhiên ở giữa không trung xuất hiện một màn hắc vụ đang vờn quanh một cự đại ảo ảnh hồ trào, phá không mà tới bằng một loại tốc độ kinh hồn bạt vía, một chiêu đánh thẳng vào lưng của Mao Nhất Đao.

“Aaaaaaaa”

Đang toàn lực triển khai kinh công để đào tẩu, Mao Nhất Đao chỉ cảm thấy thân thể như bị xé rách, xương cốt trên người không biết bị gãy những nơi nào, không tự chủ được phun ra một ngụm máu tươi. Sau khi phun ra máu tươi, tinh thần của hắn lại dâng cao hơn một chút, tốc độ càng nhanh hơn, toàn lực chạy ra khỏi tầm công kích của bầy sói, hướng vào bên trong núi rừng mà chạy.

Đế Thích Thiên nhìn thấy cảnh đó, trong mắt lộ ra hàn quang, hắn dường như đã xem nhẹ ý chí muốn sống của con người. Nhưng dù sao một trào vừa rồi hắn dùng đến toàn bộ yêu lực trong cơ thể, Mao Nhất Đao dù có chạy thoát cũng khó mà tránh khỏi cái chết.

“Ngao!!!”

Một tiếng gầm vang vọng khắp sơn mạch, Đế Thích Thiên phóng lên cao, toàn thân tỏa ra một thứ khí tức vô cùng bá đạo và uy vũ, một trào lại một trào, nhanh chóng đem toàn bộ bang chúng Đại Đao bang làm thịt gọn ghẽ.

Máu tươi nhuộm đầy mặt hắn, hơi thở phả ra lúc này cũng bắt gặp tràn ngập một mùi huyết tinh.

Đế Thích Thiên là bách thú chi vương, vô song khí phách lúc này bao bọc toàn thân hắn khiến cho khí thế của bậc chúa tể càng dâng cao. Bầy sói hung hãn vốn tràn ngập khí thế bá đạo, lúc này lại quỳ rạp trên mặt đất, hướng về phía Đế Thích Thiên với ánh mắt kính sợ và e ngại.

Hắn xoay người lại, ánh mắt sáng ngời nhìn lang vương đang quỳ trên mặt đất.

Lang vương quả thực vô cùng kiêu ngạo. Tuy hai chân bị phi đao bắn bị thương không thể đứng lên, nhưng lại thủy chung vẫn ngẩng cao đầu, hơi thở vô cùng cao ngạo không cần che dấu.

“Thần phục hoặc là từ!!!”

Đế Thích Thiên nhìn lang vương, trên người tản mát ra uy áp đế vương, gầm nhẹ một tiếng, nói ra ý của mình. Hắn nói là thú ngữ, phàm là động vật có linh tính đều có thể hiểu được.

Uy áp đè xuống như núi cao vọt vọt, như thủy triều cuộn cuộn dừng lại trên người Lang vương.

Lang vương thân là vương giả trong tộc, tự nhiên không dễ dàng thuận phục, vẫn ngẩng đầu, ánh mắt tản mát ra ngạo khí của bậc vương giả.

“Ngao!!”

Gầm lên một tiếng, khí thế trên người Đế Thích Thiên càng tăng, uy áp đè lên người lang vương khiến cho lang vương đang ngẩng cao đầu cũng không tự chủ bị uy áp này khiến cho phải hạ thấp đầu xuống.

“Ngao ô!!”

Lang vương hiển nhiên không cam lòng khuất phục, thi triển ra toàn bộ lực lượng, dường như muốn chống lại uy áp vô hình này. Nhưng cuối cùng nó vẫn không thể chống lại uy áp mãnh liệt của Đế Thích Thiên, đầu lại cúi thấp xuống hơn một chút.

Rốt cục, lang vương tựa hồ cũng hiểu không thể không thuận phục, đành thuận theo cúi đầu xuống.

“Ngao ô!!”

Lang vương quỳ rạp trên mặt đất, đem đầu hướng về phía Đế Thích Thiên điểm vài cái (giống như vái lạy ấy), rồi nằm ở dưới chân hắc, hiển nhiên là tỏ rõ sự thần phục.

Động vật so với nhân loại đơn giản hơn nhiều. Bọn chúng chỉ tuân theo một cái pháp tắc: Cường giả vi tôn. Hiện tại Đế Thích Thiên rõ ràng là cường giả ở đây, hướng hắc thần phục không phải là chuyện đáng xấu hổ.

Có linh tính, nó có thể cảm giác được nếu hôm nay không thần phục theo quy tắc kia, đợi nó cuối cùng không phải là kết quả tốt đẹp gì. Bản thân nó cũng không muốn chết nên hiển nhiên sẽ chọn thần phục.

Đế Thích Thiên nhìn đến, cuối cùng đem uy áp bá đạo của mình thu liễm lại. Hắc cũng không sợ Lang vương phản bội mình. Trong thế giới động vật, một khi đã thần phục thì sẽ trung thành tuyệt đối, không bao giờ phản bội. Cái này khác xa so với con người.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Phục Đan Trùng Mạch.

Nhìn lang vương đã thuận phục, Đế Thích Thiên trong lòng hào khí cũng dâng cao.

Khuất phục lang vương chẳng khác nào thu phục mấy ngàn lang sói khác. Điều này cũng có nghĩa là ở Hồ Khâu sơn mạch này, hắc không phải là không có căn cơ. Trên danh nghĩa bách thú chi vương, lại có được thế lực riêng, có thể từng bước từng bước xưng bá sơn mạch này.

“Xuy xuy!!”

Khuất phục lang vương tất nhiên không chỉ dựa vào uy hiếp. Nhìn thấy lang vương cúi đầu, Đế Thích Thiên thu liễm lại khí thế sắc bén của mình, vươn hồ trảo đặt trên đầu lang vương, một cỗ yêu lực theo hồ trảo truyền vào cơ thể lang vương rồi đi tới nơi bị phi đao xuyên thủng. Yêu lực phát động, phi đao bị một cỗ lực lượng lớn bức ra ngoài.

Khi phi đao bị đẩy ra khỏi cơ thể lang vương, Đế Thích Thiên buông lỏng hồ trảo, bất quá cũng không thu hồi cỗ yêu lực kia mà để nó tự hành vận chuyển trong cơ thể lang vương.

Lang vương mặc dù có linh tính, trí tuệ tương đối cao, nhưng so với Đế Thích Thiên có thể nói là một trời một vực. Chân chính linh ngộ đến hấp thu nguyệt tinh hoa chắc còn cần một lượng thời gian nữa.

Đế Thích Thiên thu phục lang vương cũng không phải để làm một bách thú chi vương tầm thường, cũng không phải muốn thu phục một thú hạ là dã thú bình thường, mà là có thể đi theo mình trên con đường tu yêu. Linh ngộ hấp thu nguyệt tinh hoa cũng phải mất thời gian rất dài, hắc không có thời gian và sự kiên nhẫn nên dùng biện pháp đem yêu lực của bản thân phân ra trên cơ thể lang vương.

Yêu lực có thể tự vận chuyển trong cơ thể lang vương, thêm mình chỉ điểm, không bao lâu sau thời gian, lang vương có thể nắm giữ lại yêu lực này, hơn nữa cũng có căn cơ hấp thu nguyệt tinh hoa, thiên địa linh khí, theo cách của chính hắc mà bước lên con đường tu luyện.

“Ngao ô!!”

Lang vương rú lên một tiếng, đứng dậy, rồi hai chân trước hạ xuống, đối với Đế Thích Thiên cung kính quỳ lạy.

Lang vương có cảm giác được một lực lượng vô cùng lớn dừng tiến vào trong cơ thể mình. Nó không lộ tới mức có thể phá hủy thân thể mình trong nháy mắt. Yêu lực bắt đầu vận chuyển trong cơ thể hắc, khiến cho hắc có một cảm giác vô cùng ấm áp, tinh thần theo đó tăng lên rất nhiều. Hắc biết Đế Thích Thiên đã đem yêu lực để lại trong cơ thể mình, cũng chính là cấp cho mình một cơ duyên vô cùng lớn.

Lúc trước hắc lạy vì bị uy hiếp, hiện tại bái lạy vì cảm kích ân huệ của Đế Thích Thiên.

Lang vương trí tuệ đơn giản, biết Đế Thích Thiên mạnh hơn mình không biết bao nhiêu lần, hướng hắc thần phục không có gì là không tốt. Đối với việc Đế Thích Thiên giúp nó trị thương lại càng thêm cảm kích.

Lúc này, ánh mắt nó nhìn Đế Thích Thiên chỉ còn toàn một vẻ cung kính và sợ hãi.

“Ngao ô!!”

Lang vương thần phục, mấy ngàn dã lang xung quanh càng không thể chống lại uy áp vương giả của Đế Thích Thiên, tất cả đều hướng hần quỳ gối, đồng loạt phát ra âm thanh sói tru như nghênh đón tân vương của chúng.

“Thương lang Bái Nguyệt, từ nay về sau chính là tên của ngươi.”

Đế Thích Thiên vừa lòng gật đầu, nhìn lang vương một thân lông trắng như tuyết, nghĩ đến nếu đã là thuộc hạ của mình thì cũng nên ban cho hần một danh tự. Thoáng trầm tư một lúc, hần cấp cho lang vương cái tên Bái Nguyệt, bởi vì ở kiếp trước, hần từng nghe lang tộc có Bái Nguyệt truyền thuyết.

“Đa tạ đại vương! Từ nay thuộc hạ đã có tên là Bái Nguyệt.”

Trong cơ thể có yêu lực, lang vương linh tính như nhiều thêm một phần, gầm nhẹ một tiếng, trong giọng nói mang theo vẻ cung kính cùng vui sướng.

Phân phó lang vương Bái Nguyệt đem bày sói chinh đón lại cho thật tốt, sau đó tìm cách thu phục toàn bộ bày sói ở Hồ Khâu sơn mạch này, hơn nữa phải tìm cho ra nơi cư trú của những chủng tộc vương giả trong rừng này. Ba ngày sau tới chỗ thác nước chờ mình phân phó tiếp. Xong xuôi, Đế Thích Thiên xoay người ly khai bày sói, thân hình cao lớn lập tức biến mất trong rừng cây rậm rạp.

“Thu phục lang vương là bước đầu tiên, đợi khi Bái Nguyệt tìm ra nơi trú ngụ của một số chủng tộc vương giả khác ở đây, tự thân ta sẽ đến thu phục, dạy bọn chúng hấp thu nguyệt tinh hoa, xây dựng một tổ chức tu yêu ở đây.”

Đế Thích Thiên hướng sơn động đi tới, vừa đi vừa suy nghĩ. Hành động lần này có thể nói chính là khai cuộc cho việc thành lập thế lực trong tương lai.

Đúng vậy, nhân loại có thể sáng tạo ra môn phái, mở sơn môn, thu môn đồ đệ tử, chỉ cần trải qua vài thập niên đến vài trăm năm là có thể hình thành một phương thế lực rồi.

Người có thể làm, hần vì cái gì lại không thể làm?

Đế Thích Thiên thủy chung tin tưởng vững chắc vào tương lai, yêu tu vốn không hề kém cỏi hơn tu tiên, chính là bởi vì đại đa số bộ phận yêu quái đều một mình ẩn thân một chỗ, mặc dù thực lực không kém, nhưng hiềm nỗi hạo hán tài giỏi mấy cũng không thể chống lại nhiều người. Dù có cường thịnh đến đâu nếu chỉ một mình một đường, sớm hay muộn đều sẽ bị đánh hội đồng mà thôi.

Vì vậy, Đế Thích Thiên chính là muốn ngay từ bây giờ bắt đầu mở mang thế lực cho riêng mình.

Ý tưởng này vừa đến, trong đầu Đế Thích Thiên lập tức còn liên tưởng tới nhiều thứ nữa.

Vừa đi hần vừa trầm tư suy nghĩ: “Thế lực cần phải có, nhưng mà mấu chốt vẫn là thực lực của bản thân phải cao, nếu không có thế lực cường hần, trước thế lực khổng lồ khác chắc chắn sẽ bị thôn tính. Không chỉ thành lập thế lực, bản thân ta cũng phải nhanh chóng tu luyện đề cao thực lực.”

Ngẩng đầu nhìn về phương xa, trong mắt hần hiện lên vẻ thâm thúy, công pháp đã có sẵn rồi. Hồ Khiếu Công hiện tại đối với hần mà nói hoàn toàn thích hợp. Việc tăng lên yêu lực mới là quan trọng nhất. Thật may là hần còn có tụ linh đan. Bình tụ linh đan này chắc cũng đủ cho hần tu luyện một thời gian, đem yêu lực đề thăng tới một mức độ khả quan.

Không bao lâu sau, sơn động đã hiện ra trước mắt hần.

Thuần thực tiến vào trong động, cửa động có một đám có đại có thể che dấu lối vào. Sơn động bên trong vẫn như mọi khi, vô cùng âm u, nhưng đối với Đế Thích Thiên mà nói, cũng chẳng khác gì ban ngày.

Hần lấy ra bình ngọc, đổ ra một khóa tụ linh đan, sau đó nghĩ nghĩ, lại đổ ra thêm một khóa nữa rồi bọc cả hai lại trong một miếng da thú sạch sẽ, lặng lẽ rời sơn động hướng bàn thạch phóng tới. Trên đường, hần bắt giết hai thỏ hoang, nướng nào, cảm giác hơi no bụng rồi mới lại tiếp tục đi. Khi tới chỗ bàn thạch thì trăng cũng đã lên cao.

“Ba!!”

Đế Thích Thiên nhẹ nhàng nhảy lên bàn thạch, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng ngời trên đỉnh đầu. Một đám mây đen lững lờ trôi qua làm cho ánh sáng như ẩn như hiện, giống như cô gái ngượng ngùng khiến cho người ta xuất hiện vô hạn mơ màng.

“Mây đen che khuất ánh trăng rồi.” Đế Thích Thiên nhìn lên, trong lòng thầm nghĩ: “Mây đen che lấp ánh trăng, không biết ta có thể hay không hấp thu nguyệt tinh hoa?”

Trước đó chưa từng trải qua tình cảnh này nên hiện tại hần cảm thấy hơi hoang mang tự hỏi chính mình. Nghĩ một hồi, hần nhận ra, chỉ dựa vào suy đoán thì không có cách nào biết chính xác được. Chỉ bằng cứ trực tiếp thử nghiệm là xong.

Đem tụ linh đan đặt sang một bên, hần đem Hồ Khiếu Công vận chuyển mấy lần, đem tâm thần cùng thân thể điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, khi đó phục dụng đan dược mới có thể đem lại hiệu quả tốt nhất. Nhân tiện nghiệm chứng một chút, xem khi có mây đen thì hần có thể hay không hấp thu nguyệt tinh hoa.

“Hô!!”

Hắn bình tĩnh hô hấp vài lần, vận chuyển Hồ Khiếu Công.

Yêu lực nhanh chóng vận chuyển trong cơ thể, từ đầu tới đuôi, chuyển tới hai chân trước. Yêu lực chuyển đến đầu gối chân lỏng ở những kinh mạch phụ cận mở ra đến đó. Hắn ngửa đầu hướng về phía mặt trăng, hô hấp một cách tuần hoàn.

“Bá!!”

Dưới thân hắn, lực lượng kì lạ của bàn thạch lại chạy đến góp vui, chỉ là không ồ ạt xâm nhập như trước đây mà chỉ là một tia, từng đợt từng đợt chậm chậm tiến vào trong cơ thể hắn. Cả tinh thần hắn lảng lảng, một cảm giác thoải mái nói không nên lời xuất hiện, giống như người ta khi phê thuốc vậy.

Lực lượng ở nơi này tạm gọi là bàn thạch lực.

Bàn thạch lực đi vào trong cơ thể, không có bá đạo phá hư mà đi theo yêu lực cùng nhau vận chuyển đồng thời trong kinh mạch, dần dần dung hợp với yêu lực.

Điều thần kỳ là yêu lực ở nơi nào dung hợp với bàn thạch lực đều trở nên tinh thuần hơn. Dường như bàn thạch lực cùng với yêu lực có điểm tương đồng.

Trên đầu trời, một chút màu trắng sáng thật nhỏ xuất hiện ngày một nhiều, tụ lại trên người Đế Thích Thiên, rất nhanh theo lỗ chân lông tiến vào trong thân thể.

“Đây là nguyệt tinh hoa lực lượng sao?” Đế Thích Thiên vận chuyển công pháp lúc này không phải là không có cảm giác, ngược lại có thể cảm nhận được trong phạm vi mười thước có bạch ngân quang điểm xuất hiện làm cho hắn phấn chấn hẳn lên. Biết đây chính là Nguyệt tinh hoa, hắn thầm nghĩ: “Xem ra, mây đen mặc dù che đi ánh trăng nhưng lại không thể che lấp nhật nguyệt tinh hoa tán mát trong không gian. Mặc dù không thể nhìn thấy ánh trăng, rõ ràng là vẫn có thể hấp thụ như thường.”

Tự mình trải qua, lại có trí tuệ sẵn có, hắn lập tức hiểu được, mặc kệ mặt trăng có bị che phủ hay không nhưng ánh trăng vẫn là tràn ngập trong thiên địa, cho nên đều có thể hấp thụ nguyệt tinh hoa.

Chứng thực điểm này rồi, Đế Thích Thiên cũng rút ra được một chút kinh nghiệm tu luyện. Cảm nhận được trạng thái của bản thân lúc này, mắt hắn mở ra, mở tám da thú, đem một khóa tụ linh đan nuốt vào.

Rồi hắn lại lần nữa nhắm mắt lại.

Mấy ngày nay, hắn ở trong động đem yêu lực chuyển hóa, lại đã thông kinh mạch từ đầu đến đuôi, đã thông hai chân trước khiến cho yêu lực biến đổi so với trước kia càng thêm tinh thuần.

Hôm nay, đám người Mao Nhất Dao xuất hiện cho hắn một loại dự cảm vô cùng không tốt. Bản thân hắn mong mình càng cường đại càng tốt nên lần này mang tới hai khóa tụ linh đan chính là muốn thử xem có thể hay không bằng vào được lực không lồ trong linh đan này đã thông toàn bộ kinh mạch, đánh sâu vào tầng thứ ba.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Trước Nay Chưa Từng Có.

“Oanh!!”

Dược lực của Tụ linh đan tương đối hùng mãnh, Đế Thích Thiên vừa nuốt vào trong cơ thể liền lập tức hóa thành tinh thuần linh khí tràn ngập ở khắp nơi.

Hồ Khiếu Công vừa động, yêu lực không ngừng lưu chuyển thật nhanh trong kinh mạch, mỗi một vòng vận chuyển lại đem linh khí khổng lồ trong thân thể luyện hóa một ít, yêu lực cũng theo đó mà lớn mạnh một phần. Dưới sự kích thích của tụ linh đan, yêu lực trong cơ thể vận chuyển nhanh hơn so với bình thường khiến hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

Thời khắc này, Đế Thích Thiên có thể cảm giác được yêu lực đang tăng rất nhanh trong cơ thể.

Dược lực bên trong tụ linh đan quả thực vô cùng khổng lồ, thậm chí người tu tiên nếu không đạt tới tầng năm của luyện khí kì cũng không dám mạo hiểm

phục dụng loại đan dược này. Linh đan này vốn chỉ phù hợp với luyện khí trung và hậu kỳ mà thôi.

Tu yêu không giống tu tiên, luyện khí kì được phân chia rất rõ ràng, bao gồm mười hai tầng. Trong công pháp Hồ Khiếu Công, ba tầng đầu tiên chính là quá trình tích góp yêu lực, giống với luyện khí kì ở người tu tiên. Từ tầng thứ tư trở đi tương đương với Trúc cơ kỳ. Cho nên Đế Thích Thiên hiện tại tuy rằng tu luyện đến tầng thứ hai nhưng đã tương đương với cao thủ luyện khí kỳ tầng năm, sáu. Một khi hấn thành công đột phá tầng ba, cũng là tương đương với cao thủ luyện khí hậu kỳ.

Hơn nữa, vài ngày trước hấn đã dùng qua linh đan, mặc dù suýt nữa khiến bản thân lâm vào nguy hiểm nhưng kinh mạch sau đó được cường hóa lên rất nhiều. Lần này luyện hóa tụ linh đan cũng nhờ đó mà vô cùng thuận lợi. Hấn chìm đắm vào việc luyện hóa dược lực, yêu lực cứ thế không ngừng tăng lên.

Hồ Khiếu Công dường như đã được hấn thúc đẩy lên đến cực hạn.

Trên bầu trời, vô số nguyệt tinh hoa màu bạch ngân trong treo từ bốn phương tám hướng tụ lại, cuộn cuộn hướng thân thể hấn mà tràn vào. Nguyệt tinh hoa nhiều vô kể, không thể một lúc tiến được hết vào cơ thể hấn nên tạo thành một tầng ánh sáng màu bạc vô cùng mỹ lệ và thần kỳ.

.....

.....

Đoàn người của Xuất Vân công chúa sau một thời gian chuẩn bị, những thứ cần thiết đều mang theo đủ cả từ những vật dụng hàng ngày nhỏ nhất, tất cả chất lên lưng của mấy chục ngựa thồ. (DG: bó tay, đàn bà đi lúc nào cũng linh kinh) Hộ vệ đi theo lên tới năm trăm người. Cả đoàn hướng bên trong sơn mạch chậm rãi tiến vào. Trong thời gian bọn họ chuẩn bị, đã có rất nhiều cao thủ trong giang hồ vì mơ tưởng bảo vật mà tiến vào trong rừng.

“Tần đại ca, chúng ta nên đi như thế nào tiếp đây?” Xuất Vân công chúa trước kia luôn ở trong cung, đối với chốn rừng núi vô cùng xa lạ nên rất háo hức. Trong tay nàng cầm một thanh cổ kiếm, bên hông đeo một túi nhỏ, trông không khác gì những nữ tử thành thực hành tẩu trên giang hồ. Nếu không có khí chất cao quý trên người nàng, chỉ sợ có nói cũng không một ai tin rằng đây là một vị công chúa.

Tần Hải đáp: “Căn cứ vào lời miêu tả của sơn dân, dị quang mấy ngày trước phát ra ở giữa Hồ Khâu sơn mạch cho nên ta đã phái một nhóm đi trước mở đường, có lẽ sẽ có phát hiện.”

“Ta không đồng ý.” Nghe Tần Hải nói như vậy, Triệu Bách Xuyên lắc đầu chen vào.

“Ồ, vậy Triệu huynh có biện pháp hay hơn sao? Có thể nói cho Tần mỗ cùng công chúa nghe được không?” Tần Hải bị Triệu Bách Xuyên ngắt lời, hàn quang trong mắt lóe lên, lạnh lùng nhìn về phía hấn trầm giọng nói.

Hai nam nhân đi theo một nữ nhân, nhìn vào có thể nhận ra cả hai đang theo đuổi Xuất Vân công chúa. Cả hai coi nhau là tình địch, chỉ cần một người chậm ngời lập tức cả hai sẽ tranh đấu vô cùng kịch liệt. Mỗi lời nói cử động của đối phương đều không bỏ qua, chỉ mong tìm ra sơ hở để hạ nhục mà thôi. Đây là những thủ đoạn vô cùng bình thường. Những người khác đều biết mâu thuẫn giữa hai người này nên cũng không để ý, cứ tiếp tục nói chuyện. Họ nhìn mãi cũng quen mắt lắm rồi.

Tần Hải cùng Triệu Bách Xuyên vừa mới bắt đầu khai chiến, Xuất Vân công chúa nghe vậy cũng hứng thú hỏi: “Triệu sư huynh có biện pháp gì tốt sao? Nhanh nói ta nghe một chút xem.” Nói xong, nàng đưa đôi mắt trong veo hướng Triệu Bách Xuyên nhìn đầy vẻ hứng thú.

Thấy công chúa chú ý đến mình, Triệu Bách Xuyên chỉ cảm thấy cả người xương cốt mềm nhũn, phe phẩy quạt vài cái, cười nói: “Khi ta xuống núi, cha có cho ta một số linh phù cao cấp, trong đó có một loại chuyên dùng để tìm những nơi tồn tại linh khí nồng đậm. Ở đó thường có địa bảo hoặc bảo vật linh phù, tên nó là tâm bảo phù. Kỳ thật sơn mạch này có bảo vật hay không, chỉ cần ta dùng linh phù tìm tòi một chút sẽ rất nhanh có kết quả.”

Tâm bảo phù ở tu tiên giới cũng không phải là thứ trân quý gì, chỉ có tác dụng duy nhất là giúp người khác tìm linh mạch hay tâm bảo. Nhưng nếu xung quanh bảo vật có bày cấm chế thì linh phù này cũng vô pháp tìm ra.

“Vậy ngươi nhanh lấy ra sử dụng đi.” Xuất Vân công chúa vừa nghe tới Tâm bảo phù, ánh mắt ngời sáng lên, vội vàng thúc giục.

“Ha ha. Công chúa đừng nóng nảy, đợi một chút nữa ta sẽ dùng đến.” Triệu Bách Xuyên quả thực đã muốn lấy ra linh phù để hấp dẫn sự hiếu kỳ của vị công chúa cái gì cũng không biết này, lúc này chỉ ôn hòa tươi cười. Sự tươi cười đó, người không biết sẽ nảy sinh rất nhiều hảo cảm.

Hấn nói rồi xuất ra một túi nhỏ, so với vật trên người Xuất Vân công chúa hoàn toàn giống nhau. Miệng túi mở ra, một tầng quang mang mỏng lóe ra, sau đó một đạo linh phù màu vàng ó xuất hiện trong tay Triệu Bách Xuyên. Trên linh phù có vô số những ký hiệu thần bí, trông vừa giống như một loại văn tự nào đó lại vừa giống như đồ văn. Linh phù vừa lấy ra, linh lực cũng theo đó tản mát ra xung quanh.

“Phốc.”

Triệu Bách Xuyên đem lực lượng trong cơ thể mình truyền tới linh phù. Linh phù bay lên, ở giữa không trung hóa thành một đạo thanh quang, phân tán ra thành vô số điểm màu xanh, hướng bốn phương tám hướng mà bay đi. Các điểm thanh quang này bên trong có chứa lực lượng kỳ diệu, chỉ cần nơi nào có linh khí dày đặc lập tức quang mang sẽ bùng lên mãnh liệt.

Nếu linh quang nháy lên ở chỗ nào thì chắc chắn chỗ đó có thiên tài địa bảo hoặc dị vật xuất thế.

Những điểm thanh quang nhanh chóng phân tán ra bốn phía. Mặc dù vậy, một đạo linh phù cũng chỉ có thể truy tìm linh khí trong phạm vi ba dặm mà

thời.

Thanh quang cuối cùng cũng tiêu tán, không có nơi nào linh quang tạo ra dị tượng.

Triệu Bách Xuyên lắc đầu cười nói: “Trong phạm vi ba dặm quanh đây khẳng định không có kỳ trân dị bảo gì. Ra khỏi phạm vi này, ta lại sẽ tiếp tục tìm kiếm, chắc chắn trong một thời gian ngắn có thể tìm kiếm hết trong sơn mạch này được.”

“Báo!!”

Đúng lúc này, thị vệ tuần tra ở phụ cận đột nhiên chạy tới.

“Chuyện gì?” Xuất Vân công chúa nhanh tiến đến, khí chất cao quý của hoàng gia lúc này xuất ra tạo thành một khí chất vô cùng uy nghiêm.

“Phanh!!”

Yêu lực trong cơ thể Đế Thích Thiên mỗi lúc một nhiều, được lực trong tụ linh đan vẫn đang điên cuồng chuyển hóa thành yêu lực. Yêu lực dường như đã muốn đả thông kinh mạch ở hai chi sau, nhưng thủy chung vẫn bế tắc như có một khối đá cứng rắn ngăn trở.

Đế Thích Thiên cảm nhận rõ ràng được yêu lực bên trong cơ thể, thử đánh sâu thêm một lần nữa nhưng yêu lực vẫn không thể lay động khối đá cứng rắn này, ngược lại còn khiến cho khí huyết toàn thân một phen quay cuồng. Cửa ải khó khăn này đúng là không dễ gì có thể vượt qua.

Đế Thích Thiên biết rõ chỉ cần phá tan trở ngại này thì sẽ mở ra toàn bộ kinh mạch trong cơ thể, thuận lợi tiến vào tầng ba. Nếu không thể phá được, mãi mãi hẳn chỉ dừng lại ở tầng hai mà thôi.

“Đánh sâu vào kinh mạch lên tầng ba so với lên tầng hai đúng là khó khăn gấp bội. Mặc dù bản thân ăn vào tụ linh đan, toàn lực hấp thu chuyển hóa thành yêu lực cũng vô pháp đột phá.”

Đế Thích Thiên trong đầu trầm suy nghĩ. Hắn cảm giác được linh khí trong tụ linh đan đã hoàn toàn bị mình chuyển hóa thành yêu lực, khiến cho cơ thể xuất hiện cảm giác muốn đả thông toàn bộ kinh mạch. Nhưng là, hắn lại không thể ngưng tụ ra yêu lực cường đại để đánh sâu vào cửa này.

“Hoàn hảo là ta sớm đã có chuẩn bị, lần này đem tới hai khóa tụ linh đan. Bây giờ nếu ăn tiếp khóa thứ hai rất có thể sẽ thành công vượt qua tầng hai, tiến vào tầng thứ ba.”

Mắt hồ đang lim dim mạnh mẽ mở ra, tiếp tục đem linh đan nuốt vào trong bụng, thần sắc đầy vẻ điên cuồng.

Hắn biết, tụ linh đan là cực phẩm đan dược, một ngày dùng một khóa đối với hắn hiện tại đã là cực hạn tiếp nhận. Bởi vì sau khi luyện hóa, hắn còn phải tiếp tục rèn luyện cổ lực lượng này, hấp thu triệt để. Giống như ăn cơm, nếu nhai kỹ thì no lâu, càng luyện hóa kỹ được lực thì yêu lực càng tăng cường.

Nếu như tiếp tục sử dụng tụ linh đan, lực lượng trong cơ thể sẽ bạo tăng, thân thể nhất thời không thích ứng được, rất dễ bị trọng thương.

Cho nên mỗi ngày Đế Thích Thiên đều chỉ dùng đến một khóa. Nếu dùng hơn một khóa, kinh mạch cũng rất có thể sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

Đế Thích Thiên có được huyết mạch truyền thừa nên đối với việc này cũng có chút hiểu biết. Hiện tại là thời khắc trọng yếu, muốn phá chướng ngại vật này cần phải có yêu lực khổng lồ hơn nữa. Nếu như kinh mạch quán thông thì từ nay yêu lực sẽ được vận chuyển như ý ở toàn thân, không những thế tu vi cũng sẽ bạo tăng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Kinh Hiểm Đột Phá.

Nếu như tình huống thứ nhất không xuất hiện thì sẽ xuất hiện tình huống thứ hai.

Tình huống thứ hai này rất đơn giản. Nếu bản thân nuốt thêm một khóa linh đan vào, giống như ăn quá no. Một khi ăn quá no, cơ thể sẽ luôn trong cảm giác vô cùng bí bách, khó chịu, đi lại cũng vô cùng khó khăn. Nếu không có khả năng đem thức ăn dư thừa tiêu hóa ngay thì cảm giác không thoải mái đó cũng sẽ không tan biến. Truyện Biên Vạn yêu chi tổ

Đương nhiên, nếu nuốt thêm một khóa đan dược, được lực khổng lồ hoàn toàn vượt qua ngưỡng bình thường bản thân có thể hấp thụ, so với việc ăn quá no còn nghiêm trọng hơn vô số lần. Đối với con người vốn kinh mạch yếu ớt, trong trường hợp này sẽ làm cho kinh mạch đứt gãy, thậm chí bạo thể mà

chết. Thân thể con người vốn hư nhược, được lực lại không phải là linh khí bình thường, mà chính là cường đại linh khí được áp súc lại.

Cũng chính vì thế, ở trong thế giới tu tiên, cảnh giới nào chỉ có thể dùng đan dược cho cảnh giới ấy, thậm chí một ngày được sử dụng bao nhiêu đều có thể ghi lại. (DG: giống đơn thuốc ngày nay a ^^)

Tu vi hiện tại của Đế Thích Thiên dùng một khóa linh đan được coi là vừa phải rồi, nếu phục dụng nhiều hơn sẽ có không ít hung hiểm.

“Phanh.”

Khóa linh đan thứ hai vừa được nuốt vào, Đế Thích Thiên cảm nhận ngay được cơ thể cùng với võ đề Hoàng Hà không khác nhau là mấy. Linh khí không lồ mãnh liệt phun trào đi ra. Linh khí trong khóa tụ linh đan đầu tiên chưa hoàn toàn luyện hóa, giờ này nuốt thêm nữa không khác gì lửa cháy đổ thêm dầu, phút chốc bùng lên dữ dội.

Biển lớn linh khí mệnh mỏng tràn vào kinh mạch.

Vốn yêu lực đang tràn đầy kinh mạch, bị một cỗ lực đẩy khổng lồ của linh khí đồ ập đến tạo ra một trận đau nhức kịch liệt khiến hần muốn trào nước mắt. Linh khí như sóng thần cuộn cuộn đổ tới các góc ngách của kinh mạch trong cơ thể.

Chỉ trong vài cái hô hấp, linh khí tràn khắp cách kinh mạch đã được đả thông từ trước. Yêu lực lúc này chỉ như dòng suối nhỏ bị con lũ linh khí điên cuồng hòa vào. Lượng lớn linh khí này bình thường vô cùng quý giá, lúc này lại không khác gì bom hẹn giờ. Nếu hần không nhanh chóng luyện hóa, chỉ e nó sẽ phá tan hoàn toàn kinh mạch trong cơ thể.

“Ta có thể chịu được, nhất định có thể chịu được! Aaaa! Phải phá cửa này, nhất định phải nhân cơ hội này quán thông kinh mạch.”

Đế Thích Thiên cơ thể kịch liệt co rút vì đau đớn, chịu không được phát ra một tiếng gầm nhẹ, trong lòng cũng điên cuồng hò hét. Chấp niệm trong lòng càng khiến ý chí hần kiên cường chống đỡ hết cơn đau này tới cơn đau khác, chỉ một mực cắn răng chịu đựng. Hồ Khiếu Công vận chuyển linh khí trong cơ thể, mỗi một vòng vận chuyển lại đem một ít linh khí luyện hóa thành yêu lực.

Linh khí trong kinh mạch càng lúc càng nhiều hơn, việc chống đỡ lại áp lực này càng lúc càng trở nên vô cùng khó khăn.

Lúc này, không ít linh khí đã tràn ra khỏi kinh mạch, xâm nhập vào từng tắc huyết nhục cơ thể. Nhìn từ bên ngoài lúc này sẽ thấy một cảnh tượng vô cùng quý dị.

Đế Thích Thiên toàn thân bao phủ một lớp hắc sắc yêu khí, đan xen với đó là màu bạch ngân của nguyệt tinh hoa từ bốn phương tám hướng tụ tập lại tiến vào trong cơ thể hần.

Trong yêu khí màu đen lúc này, thân hình to lớn của Đế Thích Thiên lại kịch liệt biến hóa. Thân hình vốn đã vô cùng lớn lúc này lại tiếp tục bành trướng lên.

Rầm, rầm, oanh!!

Linh khí thiên địa từ bốn phía cũng bắt đầu hội tụ lại quanh thân thể hần trong nháy mắt tạo ra trên đỉnh đầu hần một đạo ánh sáng rồi sau đó điên cuồng xâm nhập vào cơ thể hần.

“Hảo, đúng là lúc này đây, nhất định phải một lần là thành công!”

Đế Thích Thiên lúc này cảm nhận được linh khí trong cơ thể đã tích tụ đến đỉnh điểm hơn nữa linh khí bên ngoài cũng không ngừng tiến vào khiến hần có linh cảm lần này nhất định sẽ đột phá thành công, tiến vào tầng thứ ba.

“Liều mạng thôi!”

Đế Thích Thiên trong mắt xuất hiện vẻ điên cuồng, bắt đầu vận Hồ Khiếu Công, đem yêu lực trong cơ thể tập trung lại.

Kinh mạch trong cơ thể hần lúc này không khác gì một con sông lớn, nhưng chạy đến kinh mạch của hai chi sau thì bị một con đập lớn ngăn lại khiến nó không tài nào tiếp tục chảy xuôi được nữa. Việc hần cần phải làm chính là dùng sức nước của chính con sông đập tan cái đập này để cho nước chảy thành dòng thẳng qua, lúc đó yêu lực mới có thể vận chuyển thông suốt trong cơ thể được.

Yêu lực lúc này giống như một nộ hỏa long có linh tính, theo linh khí đang vận chuyển vọt mạnh tới nơi kinh mạch bế tắc ở hai chi sau, điên cuồng va chạm cùng với con đập to lớn kia.

“Phanh!!”

Yêu lực cùng với linh khí hung hăng va chạm vào tảng đá chắn vô hình trong kinh mạch tạo ra một dư chấn vô cùng kinh khủng. Yêu lực và linh khí không ngừng đánh vào nơi bế tắc, khiến cho kinh mạch không ngừng vận vẹo, đã xuất hiện một kia nứt gãy.

Bên ngoài thân thể, những giọt máu tươi không ngừng theo lỗ chân lông nhỏ ra, cả thân hắc hủ nhuộm đẫm máu, mũi miệng cũng phun ra huyết vụ.

Đế Thích Thiên lúc này đang vô cùng thống khổ, gần như muốn chết đi. Toàn thân hần bị thương cũng không phải là nhẹ.

“Aaaa! Liều mạng vậy. Phá cho ta! Phá! Phá! Phá!”

Tâm thần hấn điên cuồng hét lên, chính là cho rằng không sa vào tử lộ sao tìm thấy sinh cơ. Đã làm đến bước này cũng không thể quay lại được, nếu đình chỉ thì chỉ có chết không sai. Chỉ bằng cứ liều một phen, biết đâu lại gặp dữ hóa lành.

Nghĩ vậy, Đế Thích Thiên cắn răng đem thống khổ trong thân thể áp chế xuống, lại vận Hồ Khiếu Công tụ tập lực lượng trong thân thể, một lần nữa đánh sâu vào kinh mạch ở hai chi sau.

“Phanh!!”

Lần thứ hai va chạm này dường như còn kinh khủng hơn lần đầu. Tầng đá chắn vô hình trong kinh mạch lúc này cũng bắt đầu kịch liệt run rẩy, tựa hồ có dấu hiệu vỡ tan. Nhưng vì một lần nữa tập trung lực lượng đánh sâu vào tầng thứ ba nên toàn thân hấn lúc này tựa hồ lại chịu thêm không ít thương tổn.

“Làm lại!!!”

Lần đánh sâu thứ hai này khiến cho Đế Thích Thiên thấy được hy vọng, trong lòng càng quyết tâm nhất định không thể bỏ qua cơ hội này. Lần thứ ba, hấn cắn răng đem yêu lực hội tụ lại tiếp tục cường hoành với hòn đá chắn vô hình kia.

Liên tục như thế, không biết hấn đã bao nhiêu lần vận chuyển yêu lực tập trung để đánh vào hòn đá chắn ấy. Càng lúc nó càng trở nên rung động kịch liệt, dấu hiệu tan vỡ càng rõ ràng.

“A!! Ta không tin con mẹ nhà ngươi không vỡ. Hồ Khiếu Công phá, phá, phá cho ta.”

Hấn điên cuồng gào lên trong tâm trí, mặc kệ thân thể bị thương thế nào, lại tiếp tục đánh sâu vào kinh mạch trong người. Toàn thân hấn lúc này run lên dường như đã tới cực hạn của bản thân rồi. Nếu cứ tiếp tục đánh vào nữa, chỉ sợ lỗi vào tầng ba chưa vỡ mà hấn đã gục ngã rồi.

Đế Thích Thiên thàn than, không ngờ là đánh vào tầng ba lại khó khăn đến như thế. Kinh mạch đã muốn vỡ nát mà vẫn không thể quán thông được khiến cho hấn vô cùng buồn bực.

Hồ Khiếu Công đã được thi triển đến cực hạn. Nhưng đúng lúc này, một lượng lớn thiên địa linh khí cùng nguyệt tinh hoa lại cuộn cuộn từ bốn phương tám hướng cuồng mãnh tiến đến bao bọc lấy hấn. Quanh thân của Đế Thích Thiên lúc này là một quang mang bạch ngân vô cùng đẹp mắt.

Nguyệt tinh hoa cùng thiên địa linh khí mạnh mẽ tiến vào trong thân thể hấn, khiến cho hấn cảm giác được trong cơ thể lại có thêm lực lượng mới.

Quyết định đột phá tại bàn thạch của Đế Thích Thiên đêm nay cuối cùng cũng đạt được thu hoạch. Bàn thạch dưới thân hấn tựa hồ có một mối liên hệ nào đó với chính bản thân Đế Thích Thiên, lúc này cảm ứng được hấn đang trong tình trạng nguy hiểm, bàn thạch lực từ bên trong trào ra, vọt vào trong thân thể hấn.

Bàn thạch lực vừa tiến vào trong cơ thể cũng không gia nhập vào dòng chảy của yêu lực mà hướng những nơi kinh mạch bị tổn thương, tràn đến, đem sự đau đớn xoa dịu đi. Cảm giác này giống như một người đang vô cùng mệt mỏi lại gặp được một ôn tuyền, chỉ có thể nói là vô cùng thoải mái.

Kinh mạch nhiều nơi xuất hiện vết nứt cũng theo đó nhanh chóng liền lại.

Cảm nhận được bàn thạch lực cuối cùng cũng xuất hiện, Đế Thích Thiên trong lòng vui sướng, thêm một lần nữa thi triển công pháp, rất nhanh đem nguyệt tinh hoa, thiên địa linh khí bên ngoài, cả tụ linh đan linh khí cũng như yêu lực của bản thân mình hòa vào một chỗ cuối cùng hóa thành một hắc long vô cùng cuồng mãnh. Hắc long cuối cùng hướng vách ngăn cường đại kia vọt tới, hung hăng bổ vào.

“Oanh!!”

Cú va chạm như sấm đình vang dội trong thân thể Đế Thích Thiên khiến tâm thần hấn kịch liệt run rẩy, ngay lập tức chìm vào hôn mê. Huyết vụ từ trong thân thể hấn phun trào ra.

.....

.....

Vừa tiến vào Hồ Khâu sơn mạch không bao lâu, hộ vệ liền phát hiện ra tình huống bất thường bèn tiến đến hướng Xuất Vân công chúa vội vàng bẩm báo.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Vạn Thú Tông.

“Bẩm công chúa, người của thuộc hạ phát hiện một gã nhân sĩ giang hồ toàn thân trọng thương, chỉ sợ sắp không sống nổi...”

“Nếu đã không sống được thì đưa hắn tới một chỗ nào đó, đào cho hắn một cái hố tử tế là được rồi, còn tôi đây quấy rầy câu chuyện của công chúa làm gì?” Tần Hải hướng về tên tướng sĩ ngạc nhiên.

Thương Lang quân là thuộc hạ dưới quyền Tần Hải, hắn biết nếu không có việc tối quan trọng thì nhất định bọn họ sẽ không tùy tiện tới quấy rầy. Trong chuyện này nhất định còn ẩn tình gì đó. Hắn hỏi chỉ là để dẫn dắt lời nói cho thuộc hạ của mình mà thôi.

Xuất Vân công chúa đương nhiên không phải ngu ngốc, nàng xuất thân từ hoàng thất, là người ít nhiều có tâm cơ, biết đằng sau khẳng định còn có chuyện gì đó, trên mặt lúc này biểu lộ vô cùng tò mò.

“Bẩm tướng quân, thuộc hạ vừa tới nâng hắn dậy thì đã nghe hắn biết sự tình quan trọng bên trong Hồ Khâu son mạch này. Thuộc hạ không dám tự làm chủ nên lập tức tới đây xin chỉ thị của công chúa và tướng quân.” Người này là chiến sĩ của Thương Lang quân đoàn, đối mặt với công chúa vô cùng cung kính nhưng hoàn toàn không bị dọa đến nói năng lộn xộn. Hắn kể rành mạch mọi chuyện, cũng không hề bỏ sót một chữ nào.

“Về Hồ Khâu son mạch?” Xuất Vân hỏi lại với ánh mắt vô cùng hứng thú: “Là chuyện gì trọng yếu, mau nói.”

Đám người của Xuất Vân lúc này đã ở trong Hồ Khâu son mạch, nhưng sự tình về son mạch này thì một chút cũng không biết. Mặc dù đã bước vào con đường tu tiên, nhưng bọn họ cũng chưa đạt tới tu vi có thể phi hành, chỉ có thể đi bộ mà thôi. Hiện tại nghe thấy báo như vậy, trong lòng không khỏi lên một trận hứng thú.

Triệu Bách Xuyên trong tay vẫn phe phẩy cây quạt, làm ra bộ vô cùng quan tâm.

“Chuyện này... Hay là công chúa và tướng quân nên tiến đến một chút, chỉ cần nghe được lời kể của hắn chắc chắn còn thấy muốn tin hơn nghe thuộc hạ kể lại.”

“Hào, bản công chúa cũng muốn xem xem tên này tốt cùng là có thể cho ta bất ngờ gì?” Xuất Vân không hề trách tội tên hộ vệ, ngược lại còn đồng ý xuống ngựa.

Xuất Vân đã quyết định thì còn ai dám trái lời nàng ta. Vì tên thị vệ nói rằng kẻ đó tính mạng đang như mảnh treo chuông, không biết lúc nào sẽ chết nên cả đoàn khản trương tiến về phía trước.

Không bao lâu sau, một mảnh rừng trống xuất hiện trước mắt mọi người, ở giữa là một cái lều trại dựng tạm.

Ở bốn phía lúc này đều có thị vệ đứng gác, đề phòng chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Trước cửa cái lều trại có một cái cổng, trên đó có một nam tử trung niên, toàn thân đầy máu tươi, hơi thở vô cùng mong manh, như thể có thể ngừng bất cứ lúc nào.

Người này đã hôn mê, nhưng thần sắc lại méo mó đầy khiếp đảm, nỗi khiếp đảm từ tận trong tim. Miệng hắn không ngừng khép mở, tựa hồ như muốn nói cái gì. Nếu cẩn thận nghe có thể nghe ra một vài câu nói mơ hồ.

Đám người Xuất Vân tiến lại nhìn người này, bốn phía đột ngột lặng ngắt như tờ, dường như ai cũng nín thở thật lâu khi thấy tình trạng của hắn. Một âm thanh nhỏ đầy hoảng hốt từ trong miệng hắn phát ra:

“Chạy.... Chạy....”

“Chó sói... Có chó sói, nhiều chó sói lắm!!”

“Đã chết... Chết hết rồi. Hắc hồ lớn quá! Hắc hồ thành tinh rồi!!”

Những từ ngữ không liên mạch đó không ngừng lặp đi lặp lại trong miệng người này. Có lẽ trước khi rơi vào trạng thái này, hắn đã phải trải qua một đả kích vô cùng trầm trọng khiến thần trí cũng mất đi, chỉ mơ mơ hồ hồ nói ra vài từ khó hiểu. Đại phu đã xem qua thân thể hắn, xương cốt bên trong đã gãy vỡ số, kinh mạch toàn bộ bị chấn nát, trên người có nhiều vết cào của móng vuốt. Kinh khủng nhất là vết thương sau lưng, dường như đó mới chính là vết thương trí mạng khiến hắn rơi vào tình trạng hiện giờ. Nhìn qua hình dạng của thảo án, rõ ràng không phải do con người gây ra mà là của động vật.

Nếu lúc này Đế Thích Thiên ở đây sẽ nhận ra kẻ nằm trên cang không phải ai khác, chính là kẻ đã liều mạng đào tẩu, cũng chính là kẻ đã nhận một trào kinh khủng của hắn- Mao Nhất Dao.

Mao Nhất Dao này quả nhiên là sống dai. Một trào cuối cùng kia Đế Thích Thiên dùng toàn bộ yêu lực trong cơ thể mình, tuy rằng lúc thoát ly thân thể uy lực sẽ giảm đi một chút, nhưng rõ ràng là không đáng kể. Dù sao hắn cũng đang ở Hồ Khiếu Công tầng hai, sắp chân chính trở thành yêu thú, trong thú tộc cũng là vô cùng hiếm hoi. Thế nhưng một trào đó lại không thể giết chết Mao Nhất Dao tại chỗ, mà còn giúp hắn kích phát sinh lực cuối cùng, chạy tới tận đây mới ngã xuống. Điều này có thể thấy được Mao Nhất Dao trong giang hồ cũng là một cao thủ.

Nhưng dù sao yêu lực của Đế Thích Thiên cũng không phải để đập ruồi, dù có chạy trốn được tới đây nhưng hắn cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi

lưỡi hái của tử thần.

Không bao lâu sau, Mao Nhất Dao cuối cùng cũng được giải thoát khỏi ám ảnh và đau đớn.

Chỉ là đám người Xuất Vân công chúa nghe những lời thốt ra cuối cùng của hắn lại cảm thấy vô cùng chấn động trong lòng.

Người sắp chết sẽ luôn nói thật. Theo như lời nói của Mao Nhất Dao, bọn họ có thể dễ dàng đoán ra câu chuyện. Mao Nhất Dao này có lẽ đã dẫn theo một đám người tiến vào Hồ Khâu sơn mạch. Nhưng bọn họ vận khí quá không tốt, đã không tìm được dị bảo, lại còn gặp phải bầy sói. Bị bầy sói vây công, không chết thì cũng sẽ bị tổn thất nghiêm trọng.

Lời nói cuối cùng nào là nhắc đến hắc hổ, rồi nào là hổ thành tinh. Có lẽ trước khi chết hắn đã gặp một hắc hổ, hơn nữa hắc hổ này có thể rất không đơn giản, bằng không Mao Nhất Dao sẽ không kêu là hổ tinh.

“Trong Hồ Khâu sơn mạch quả nhiên có hổ.” Xuất Vân hưng phấn nói: “Thật quá tốt. Ta nhất định phải tìm ra nó, không biết có gì khác so với hổ bình thường không? Ta còn chưa từng nhìn qua hổ thành tinh a.”

Trước đây từng có ý nghĩ bắt lấy một con hổ, hiện tại nàng biết ở nơi này thậm chí còn có một con hổ không tầm thường nên rất nóng lòng muốn thử xem hắc hổ này kì dị ở chỗ nào?”

“Chúc mừng công chúa.” Lúc này Triệu Bách Xuyên đột nhiên hướng Xuất Vân chúc mừng. Nhìn thần sắc của hắn cũng không phải là đang nịnh hót, rõ ràng là đang thật phần vui sướng.

Vừa nhìn những vết thương trên người Mao Nhất Dao, hắn bèn đứng dậy vui vẻ mở miệng nói ra câu này.

“Có cái gì mà hay ho chứ?” Tần Hải nhủ mày không chút khách khí phản bác: “Chỉ là một lão hổ, cho người bắt đem ra ngoài là xong. Vấn đề chính là chưa tìm ra tung tích của dị bảo.” Nói xong về mặt hắn lộ ra một tia khinh thường.

Triệu Bách Xuyên nghe những lời chỉ trích của Tần Vũ cũng không buồn để ý, ngược lại còn cười nói: “Là Tần huynh chưa biết thôi. Vừa rồi ta kiểm tra trên người kẻ kia, phát hiện ra một chút sự tình.”

“Chuyện gì?” Xuất Vân tò mò nhìn hắn hỏi.

Triệu Bách Xuyên thấy công chúa chú ý đến mình thì nụ cười càng thêm tươi, mở quạt ra, nhẹ nhàng lắc vài cái rồi nói: “Công chúa, ta vừa mới từ trên miệng vết thương của hắn phát hiện ra yêu khí.”

“Yêu khí?” Đám người Tần Hải nghe vậy không khỏi nhủ mày.

“Ý của ngươi là nơi này thật sự có một con hổ thành tinh?” Xuất Vân ánh mắt giao hoạt nhìn hắn. Hiển nhiên nàng hiểu được yêu khí đại biểu cho cái gì.

“Ha ha, không sai, theo như lời nói của tên kia, cũng theo yêu khí trên miệng vết thương mà thấy khẳng định nơi này có một con hổ thành tinh, hơn nữa đã bắt đầu tiến hành tu luyện bằng cách hấp thu nguyệt tinh hoa và linh khí thiên địa.”

Triệu Bách Xuyên dù sao cũng xuất thân tại môn phái tu tiên, hiểu biết so với những kẻ ở đây có hơn một chút, hiện tại vừa nói đã khiến cho kẻ khác vô cùng chú ý. Hắn lại nói tiếp: “Đang trong quá trình hấp thu nguyệt tinh hoa, đã xuất hiện linh tính, ở trong thế giới tu tiên gọi loại động vật này là tinh quái. Tuy nhiên trí tuệ của chúng cũng chưa cao, đối phó hoàn toàn không khó. Hơn nữa, nếu có thể đem chúng thu phục đem làm sủng vật thì đúng là một cái đại hỷ.”

“Nếu có thể biến nó thành linh thú của mình, tương lai tung hoành trong thế giới tu tiên hẳn là vô cùng có lợi. Nếu chúng đạt được tu vi cao, có thể kết xuất nội đan, tương đương với thực lực của Kết Đan Kỳ trong thế giới chúng ta. Sức chiến đấu cũng vì thế vô cùng kinh khủng.” Triệu Bách Xuyên hưng phấn nói: “Bản thân có linh thú bên cạnh không khác gì có bảo vật. Chỉ là linh thú vốn là vô cùng quý hiếm.”

Đúng như thế, thử nghĩ nếu có một linh thú kết đan ở bên cạnh thì khác nào có thêm một cao thủ Kết Đan kỳ hỗ trợ mình. Chẳng phải nếu một đấu một thì mình chính là chiến tiện nghi sao?

Nhưng trên thế giới, động vật có linh tính vốn vô cùng hiếm hoi, mà linh thú trong thế giới tu tiên cũng vô cùng hiếm hoi. Huống hồ, bồi dưỡng cho linh thú phát triển lên hoàn toàn không đơn giản. Nếu không biết cách thì rất khó đào tạo ra được một linh thú cường đại. Linh thú vốn có giá trên trời, với người tu tiên chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

Ở tu tiên giới có một môn phái là Vạn Thú tông, chuyên bồi dưỡng linh thú, đi khắp nơi tìm các loài động vật có linh tính, đem chúng về bồi dưỡng nên. Mỗi một thú bán ra từ đây đều có giá trên trời. Một tông môn nhỏ mà hiện nay Vạn Thú tông đã trở thành nhất lưu tông phái, trong môn phái cao thủ như mây.

Hơn nữa, cũng có không ít cao thủ tán tu, vì muốn tìm kiếm cho mình một linh thú thích hợp mà đồng ý gia nhập vào Vạn Thú tông, khiến cho tông môn này càng lúc thực lực càng cao.

Xuất Vân nghe hắn nói, trong mắt cũng xuất ra một ý nghĩ, nhất định phải bắt cho được hắc hổ trong Hồ Khâu sơn mạch này về làm sủng vật của mình.

“Tần đại ca, dị bảo để sau hãy tìm, lập tức cho người đi kiếm hắc hổ này. Bản công chúa phải bắt nó làm linh thú mới được.” Xuất Vân chớp chớp mắt

hướng Tần Hải nói, trong giọng nói hàm chứa sự ra lệnh, không thể không tuân theo.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Mạch Thông Toàn Thân.

Xuất Vân công chúa vốn được sinh trong gia đình vương giả, đối với cuộc sống dân dã và tu tiên hoàn toàn mơ hồ. Hoàng thất cũng không phải là có thể cùng người tu tiên đối nghịch.

Sau ngày sinh nhật, nàng sẽ lên Lên Vân Tông nhập môn, chính thức bước chân vào con đường tu tiên. Linh căn của nàng không kém, có hoàng thất hỗ trợ, lại được tông môn bồi dưỡng, không qua bao lâu sẽ chân chính là một cao thủ. Hoàng thất cũng nhờ đó mà có được một lực lượng cường đại chống lưng.

Về việc linh thú, Xuất Vân đã nghĩ: “Lão tổ tông nói chờ ta bước vào cửa Liên Vân tông sẽ cho ta một linh thú. Lần này ta có thể bắt lấy hắc hổ khẳng định lão tổ tông sẽ vô cùng sung ái. Lúc đó linh dược và pháp khí có khi cũng chẳng thiếu. Nói không chừng nếu lão tổ tông cao hứng còn có thể giúp ta luyện một kiện pháp khí bảo mệnh. Nghe nói pháp khí bảo mệnh càng sớm luyện hóa thì tiềm lực về sau lại càng cao, hơn hẳn đem pháp khí bình thường luyện thành pháp khí bảo mệnh.”

Trong lòng nghĩ như thế, nàng đối với việc muốn bắt hắc hổ càng thêm kiên quyết. Ban đầu chỉ là ý nghĩ muốn tiến vào tìm dị bảo, nhưng lúc này, dị bảo đã bị nàng quảng sang một bên, tâm tư hoàn toàn đặt ở trên mình hắc hổ kia.

Tần Hải nghe ra được nhiều chỗ tốt của linh thú nên cũng không phản đối, lập tức nói: “Công chúa yên tâm, Tần Hải lập tức lệnh cho Thương Lang quân theo dấu vết tên kia để lại đi tìm. Chỉ cần cho ta một chút thời gian, hắc hổ kia nếu vẫn còn trong sơn mạch, chắc chắn ta sẽ không để nó thoát, sẽ bắt dâng cho công chúa làm lễ vật.”

Có cơ hội tốt như vậy để thể hiện nên Tần Hải chắc chắn không bỏ qua, cam đoan nói.

“Nếu hắc hổ đã có linh tính, trong cơ thể còn có yêu lực, ta nghĩ linh phù trong tay ta cũng có chút tác dụng. Hay là để ta đi cùng đi, biết đâu có thể nhanh chóng tìm ra hắc hổ hơn.” Triệu Bách Xuyên tự nhiên sẽ không để mình bị thua thiệt, không chút do dự xen vào.

“Hảo, chư vị tướng sĩ nghe lệnh, cứ ba người làm một đội tiến vào bên trong tìm cho ta. Một khi phát hiện ra hắc hổ lập tức phát ra tín hiệu, hơn nữa phải tận lực lưu nó lại đợi chúng ta tới.”

“Rõ.”

Sau khi nghe Tần Hải ra lệnh, hộ vệ bốn phía lớn tiếng đáp lại, trầm trầm như một, ở trong núi rừng tạo thành một âm vang vô cùng hào hùng.

Ngay sau đó mấy trăm linh vệ vàng kết thành đội ngũ, chỉ lưu lại một trăm người bảo vệ, những người khác toàn bộ đi vào trong rừng. Một nguy hiểm đang vô cùng gần kề với Đế Thích Thiên.

Chỉ là, lúc này hắc hổ hoàn toàn không biết điều đó.

Bầu trời trên đầu không biết từ khi nào đã không còn mây đen, ánh trăng chậm rãi lan tỏa trong không gian. Từng đợt ánh trăng nhu hòa chiếu xuống khắp thiên địa vạn vật. Một đóa hoa đêm dưới ánh trăng chậm rãi hé nở từng cánh như đang trải qua một lễ rửa tội bằng ánh trăng.

Một thác nước hùng vĩ theo ngọn núi chảy xuống.

Trên ngọn núi, có một bàn thạch bị một tảng hắc vụ bao phủ, bốn phía lại có những quang điểm bạch quang tụ tập, nhanh chóng tiến vào giữa màn hắc vụ. Ngân quang hình thành rất nhanh, chẳng mấy chốc đã hình thành nên một dải sáng màu bạc cùng với hắc vụ tụ lại một chỗ, nhìn vô cùng quý bí.

Dưới ánh trăng, có thể nhận ra giữa hắc vụ là một thân hắc hổ đang nằm trên bàn thạch. Thân thể hắc hổ này vô cùng lớn, so với những con hổ bình thường thì hơn rất nhiều. Chỉ sợ rằng chiều cao của nó cũng phải là một thước rưỡi. Chỉ quan sát một cái có thể thấy đây là một quái vật vô cùng lớn.

“Hô!!”

Theo hô hấp của hắc hổ này, một cỗ hơi thở đầy uy vũ hướng bốn phía tản ra, đem phụ cận một dặm quanh đây hoàn toàn trong uy áp. Động vật quanh đó không tự chủ được run rẩy không thôi, chỉ muốn trốn nhanh khỏi nơi này. Cũng may là nơi đây động vật cũng không nhiều lắm nên không tạo ra náo động lớn.

Trên trán của hắc hổ có một chữ “Vương” màu tím. Chữ vương này cũng theo thân thể lớn lên của hắc hổ mà lớn theo. Chữ “Vương” này phát ra vô thượng vương giả bá khí, không ngừng lưu chuyển trên trán. Ẩn ẩn quanh thân nó là một lực lượng nhiếp nhân.

Qua mỗi lần hô hấp, thiên địa linh khí lại cuộn cuộn không ngừng theo kinh mạch quanh các lỗ chân lông tiến vào cơ thể Đế Thích Thiên.

Hồ Khiếu Công cũng tự vận chuyển một cách quý dị.

Nếu lúc này Đế Thích Thiên tỉnh táo, có thể cảm giác được hiện tại kinh mạch trong cơ thể đã hoàn toàn quán thông, trở thành một thể thông suốt. Nơi bế tắc ở hai chi sau cũng đã thông suốt khiến yêu lực theo kinh mạch vận chuyển khắp toàn thân một cách như ý.

Mỗi một vòng vận chuyển, yêu lực lại đem nguyệt tinh hoa cùng thiên địa linh khí luyện hóa. Tốc độ luyện hóa so với trước cũng nhanh hơn không biết bao nhiêu lần. Linh khí trong khóa tụ linh đan không cuồng bạo nữa mà cũng đã bị luyện hóa thành yêu lực.

Yêu lực lúc này so với trước rõ ràng ít hơn rất nhiều, nhưng ngược lại, lại tinh thuần gấp bội. Đế Thích Thiên cứ như vậy nằm dưới ánh trăng không biết qua bao lâu thời gian.

Hắc vụ bao phủ ở quanh thân hắc hổ cũng theo các lỗ chân lông hoàn toàn thu liễm vào trong cơ thể. Nguyệt tinh hoa sau khi tiến vào trong cơ thể cũng không tiếp tục hội tụ nữa.

Đế Thích Thiên cuối cùng chậm rãi mở mắt, cảnh tượng quen thuộc bốn phía hiện ra.

Vừa tỉnh lại, Đế Thích Thiên gần như nhảy dựng lên: “Ta còn chưa có chết sao? Ta còn sống sao?” Trong lòng hắc hổ lúc này vui mừng khôn cùng. Hắc hổ nhớ tại thời điểm đánh sâu vào tầng ba lần cuối cùng kia, hắc hổ đã sử dụng một lực lượng vô cùng khổng lồ. Lực va chạm kinh khủng đã làm cho ý thức của hắc hổ hoàn toàn biến mất, không nhớ sau đó tốt cùng đã xảy ra chuyện gì.

Đế Thích Thiên nhanh chóng bình tâm trở lại, nhắm mắt đem tâm thần vào trong cơ thể. Hắc hổ là nhân loại chuyển sinh, trời sinh đã có tinh thần lực so với động vật bình thường lớn gấp nhiều lần. Lực lượng này trong thế giới tu tiên được gọi là tinh thần lực, linh thức hay thần thức gì gì đó. Mà tại yêu tộc, nó chính là yêu thức. Nếu hắc hổ đem yêu thức toàn lực thi triển thì trong phương viên một dặm xung quanh lúc này không có gì là hắc hổ không thấy.

Hiện tại hắc hổ đang dùng yêu thức để xem xét tình hình bên trong cơ thể. Nhất thời hắc hổ mở trừng hai mắt, có vẻ như không tin được tình cảnh bên trong cơ thể mình. Rồi hắc hổ cảm thấy vô cùng phấn chấn. Kinh mạch toàn thân cuối cùng đã hoàn toàn đã thông. Hồ Khiếu công cũng không cần tự mình thi triển nữa mà có thể tự vận hành, tuy rằng tốc độ so với bản thân thi triển chậm hơn một chút, nhưng là, nó sẽ liên tục vận hành, vận hành không ngừng nghỉ.

Hắc hổ vận động toàn thân một chút.

“Rắc!! rắc!!”

Âm thanh của xương cốt thanh thúy vang lên. Theo tiếng vang đến đâu là có cảm giác thoải mái đến đó. Trong miệng hắc hổ lúc này không nhịn được muốn ngửa mặt lên trời gầm vang một trận mang theo xúc động mãnh liệt.

“Mạch đã thông, cuối cùng ta đã đột phá tới tầng thứ ba.” Đế Thích Thiên trong lòng xúc động nghĩ: “Từ tầng ba lên tầng bốn là một ải vô cùng khó. Vấn đề quan trọng nhất chính là yêu lực không đủ, phải tích góp từng chút một mới được. Hấp thu nguyệt tinh hoa, dùng tụ linh đan. Ăn xong bình đan được kia có thể ta sẽ đạt tới tầng thứ ba đại viên mãn. Sau đó còn phải mở ra yêu phủ nữa.”

Tuy rằng lần đột phá này khiến hắc hổ vô cùng vui sướng vì đây là một khởi đầu tốt, nhưng hắc hổ cũng biết, đột phá đến tầng thứ ba còn chưa thể coi là khởi đầu của tu yêu. Hiện tại khả năng của hắc hổ còn chưa thể gọi là yêu. Chỉ khi nào chân chính mở ra yêu phủ, đột phá đến tầng thứ tư mới chính thức có thể xưng yêu. Khi đó hắc hổ mới chân chính trở thành yêu thú.

Đế Thích Thiên nhảy ra khỏi bàn thạch, ánh mắt có chút phức tạp. Đến tận bây giờ hắc hổ vẫn đoán bên trong khối bàn thạch này có bí mật gì đó, nếu không không thể nhiều lần giúp hắc hổ vượt qua từ lộ đến như vậy.

“Ta đã lên đến tầng thứ ba, thử một chút xem có thể đem bàn thạch này đánh vỡ được hay không? Nếu có thể thì ta muốn xem xem trong đó có cất chứa cái gì mà lại chứa lực lượng thần kì đến thế.”

Nhìn bàn thạch, hắc hổ nhớ lại cảm giác những lần mình tại đây tu luyện. Những lần đột phá của hắc hổ đều tại nơi này. Cảm giác về lực lượng cường đại bên trong bàn thạch này khiến cho trong đầu hắc hổ không ngừng nghĩ đến việc phá vỡ nó. Suy nghĩ này không biết vừa mới xuất hiện trong đầu hắc hổ, hay căn bản đã có từ rất lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Nguy Hiểm Cận Kề.

Bản thân Đế Thích Thiên nói là sẽ làm ngay. Hắn cũng rất tò mò muốn biết liệu mình có thể hay không đập vỡ được bàn thạch kì dị này?

“Ngao ô!” (DG: Trước đây ta hay dịch là “ngao” nhưng mà giờ nó lớn rồi, “ngao” nghe như mèo kêu nên đổi thành “ngao ô” cho nó thần vũ a ^^)

Đế Thích Thiên khẽ gầm nhẹ rồi vận Hồ Khiêu Công tập trung yêu lực, một cỗ khí thế bá đạo nhất thời bao phủ toàn thân hắn, chữ “Vương” màu tím trên trán nhìn càng sống động, khí thế của bách thú chỉ vương thời điểm này toát ra tới cực điểm.

Hồ trào bên phải vung lên, yêu lực hung mãnh tràn vào ngũ trào, một tầng hắc khí đậm đặc tràn ra bao phủ lấy bộ móng vuốt như kim chúc sáng bóng, lấp lánh. Một lực lượng như bài sơn đảo hải nhanh chóng tụ tập lại một chỗ.

“Oanh!!”

Sau khi tích tụ đủ lực lượng, hồ trào hướng bàn thạch đánh thật mạnh. Một tầng hắc khí bao phủ lấy hồ trào trong một tích tắc này mang theo một vầng sáng huyền hoặc.

Một tích tắc này có thể nói là đã tập trung toàn bộ lực lượng của Đế Thích Thiên hiện tại. Đổi lại nếu là oanh kích trên một tảng đá khác, chỉ e bây giờ đã thành bột mịn phiêu tán tứ phương.

Thế nhưng một trào này oanh kích lên bàn thạch chỉ để lại hai tiếng “bộp bộp” khiến cho Đế Thích Thiên nhất thời cảm thấy ngạc nhiên.

“Sao lại có thể như thế được chứ?”

Khó tin là ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn lúc này. Yêu lực oanh kích lên bàn thạch nhanh chóng tiêu thất, bề mặt tảng đá giống như căn bản chưa hề có chút lực lượng nào tác động qua vậy. Đúng là quỷ dị vô cùng.

Lúc này, Đế Thích Thiên càng khẳng định bàn thạch trước mặt này chắc chắn có chứa một dị bảo vô song nào đó. Hắn đã quan sát kĩ, yêu lực không phải bị tiêu tán đi mà bị bàn thạch trực tiếp cắn nuốt vào trong. Một tích tắc này của hắn dù một chút xước sát cho bàn thạch cũng không gây ra nổi.

Điều này chỉ nghĩ thôi cũng thấy hắn tê dại cả da đầu.

“Đúng là cổ quái thật!!”

Đế Thích Thiên mặc dù biết bàn thạch không phải phàm vật nhưng cũng chỉ biết thăm than mà thôi. Hiện tại năng lực của hắn không đủ để đem bí mật bên trong bàn thạch này ra ngoài cho nên cũng không do dự nữa mà quay người đi xuống núi. Bàn thạch này mặc dù là chứa bảo vật nhưng căn bản nhìn vào cũng chỉ thấy giống như bao tảng đá khác, không có gì bất thường cả nên hắn cũng không lo nó tự nhiên biến mất được.

Trên đường trở về, hắn lặng lẽ cảm nhận những biến đổi bên trong cũng như bên ngoài cơ thể. Không những thể hình trở nên to lớn hơn mà từng tác cơ thể tựa hồ ẩn chứa vô tận lực lượng. Cơ thể hắn càng thêm cường đại, chỉ riêng về lực phòng ngự so với trước tăng lên không dưới hai lần.

Sự phát triển này đối với việc tu luyện sau này sẽ càng trở nên thuận lợi.

Về tới sơn động hắn lại mang Khâm Thiên bảo hạp chôn dưới đất lên tiếp tục nghiên cứu đồ hình bên trên.

Hơn một ngàn khối đồ hình rời rạc này hắn đã khắc sâu vào trong trí nhớ, mỗi lần nhắm mắt tu luyện hắn đều đem chúng ra thao diễn lại. Tuy rằng đây là một việc vô cùng khó khăn nhưng đối với Đế Thích Thiên mà nói cũng lại là một thứ rất khiêu khích trí tuệ của hắn. Trong đầu hắn thầm nảy sinh quyết tâm phải đem những đồ hình này sắp xếp lại thành một thể hoàn chỉnh.

Đương nhiên, bản thân hắn cũng rất muốn nhìn xem, vật cất trong một cái bảo hạp như thế này rốt cuộc là thứ gì mà lại thần bí đến vậy.

Đế Thích Thiên lại tập trung vào công việc này, vì thế thời gian cũng rất nhanh trôi qua.

Mặt trời ở phía đông đã dâng lên chiếu ra hoàng quang vô tận lên trên Hồ Khiêu sơn mạch. Trong ánh sáng mờ mờ ở phía đông lại phun lên một đoàn tử khí mỏng manh, một bình minh như thế khiến người ta phi thường sáng khoái.

Lại nói, đám thuộc hạ đi theo Xuất Vân công chúa sau khi nhận được lệnh lập tức chuyển từ tìm kiếm dị bảo chuyển sang tìm kiếm hắc hồ. Đám hộ vệ được phái đi tìm kiếm gần hết, chỉ để lại một nhóm nhỏ bảo vệ mà thôi.

Mao Nhất Dao lúc trước thoát hiểm khỏi vòng vây của bầy sói, mặc dù rất nhanh nhưng cũng trúng một trào chí mạng của Đế Thích Thiên nên trên đường chạy trốn hắn để lại rất nhiều vết máu.

Trong đám hộ vệ cũng không thiếu cao thủ truy tìm dấu vết nên đã có một nhóm ba gã hộ vệ nhanh chóng theo dấu máu đi vào sâu trong sơn mạch tìm kiếm.

“Nhị cầu tử, cái mũi của ngươi thật sự là thánh nha, theo mùi máu tươi là có thể tới tận đây. Nói không chừng, lần này chúng ta có thể tìm thấy hắc hồ, như vậy là lập công lớn rồi.” Một gã đại hán thân hình cao lớn đang hướng về một gã thân hình trung bình nhưng có cái mũi rất lớn, cười cười nói.

“Hắc hắc, Vương tam ca, cái này ngươi không biết rồi, cái mũi của hán tuy hơi to và xấu một chút nhưng rất có tiếng đó nha. Ta đi theo hán trong trấn, nơi nào có cái gì ăn ngon hán vừa động là có thể phát hiện ra ngay.” Một gã thân hình nhỏ thó cười quái dị nói tiếp.

“Đi, đi, đi!! Cái mũi của ta trời sinh ra đã được ưu ái thế rồi. Các ngươi có cầu cũng không có nổi đâu.” Nhị cầu tử một chút cũng không thềm để ý đến. Hán vốn chẳng bao giờ để trong lòng những câu đùa của đám huynh đệ đã từng vào sinh ra tử với mình.

“Đúng rồi, Vương tam ca, hầu tử, các ngươi nói nếu chúng ta thật sự tìm ra hắc hồ thì phải làm sao? Hắc hồ kia nghe nói đã thành tinh rồi, nếu nó muốn động thủ, nói không chừng chúng ta khó mà chống đỡ nổi.” Nhị cầu tử có chút lo lắng nói tiếp. Hồ ở trong rừng được coi là vua của muôn loài, bình thường mười mấy người cũng khó mà vây hãm nó. Nếu là hồ thành tinh chẳng phải càng đáng sợ hay sao.

Hầu tử nghe thế bèn cười: “Cái này đơn giản. Nếu gặp hắc hồ này, chúng ta trước hết tránh xa một chút, truyền tín hiệu cho Tàn tướng quân tới. Mọi người gần tới nơi, chúng ta xuất hiện cùng nó giao thủ một chút để lấy công đầu. Công chúa cao hứng nhất định sẽ thưởng lớn a.”

“Suyt!”

Nhị cầu đang đi một nhiên về mặt trở nên vô cùng ngưng trọng, đưa tay lên miệng ra hiệu. Sau đó hán gần như là ngồi xổm xuống, đem ra một túi bột phấn lập tức rắc lên người mình cùng hai đồng đội.

Nhìn đến vẻ mặt cẩn trọng của nhị cầu tử, hai người kia cũng suy đoán ra một chút tình hình, bèn theo nhị cầu tử chậm rãi rời đi, cẩn thận không để phát ra một tiếng vang nào.

Vạch một đám cỏ dại rậm rạp nhìn ra, cả ba nhất thời bị dọa đến nhảy dựng lên, mất thiếu điều muốn lọt ra khỏi rừng.

“Ôi mẹ ơi!!”

Trước mặt ba người là một ngọn núi thấp, ở dưới chân núi có một sơn động lớn. Từ vị trí của ba người có thể nhìn thấy rõ mọi thứ bên trong động. Chỉ thấy có đến vài trăm sói con đang đùa giỡn cùng nhau. Một số lượng lớn sói mẹ nằm hiền từ bên cạnh cho một đám sói nhỏ hơn bú sữa.

Bên ngoài có một đám sói trưởng thành không ngừng nhìn quanh bốn phía, chỉ cần một ngọn cỏ lay động chúng sẽ lập tức báo cho nhau. Mỗi một con sói trưởng thành đều có thân hình tương đối tráng kiện, hơi thở mang đầy vị hoang dã và hung hãn. Số lượng sói trưởng thành cũng phải đến vài ngàn con.

Một bầy dã lang cực lớn này khiến cho cả ba người từ xa nhìn lại nhất thời da đầu tê dại, hồn phách lên mây.

Nhất là con sói trắng có thân hình to lớn nhất đàn nằm ở giữa kia càng toát ra một thứ khí thế khiến ba người kinh hãi muốn chết.

“Lang vương, nó chính là lang vương!”

Thanh âm này ở trong lòng ba người điên cuồng vang lên. Theo lệ thường, chỉ cần một đàn sói trên ba trăm con thì nhất định sẽ sản sinh ra Lang vương. Hiện tại một bầy sói đông đảo thế này, chỉ cần nghĩ thôi cũng biết Lang vương này phải lợi hại khác thường.

Không một ai dám nghĩ rằng hắc hồ tìm không ra mà lại gặp một bầy sói khôn lỏi đến đáng sợ thế này.

Đàn sói này chính là đàn sói mà đêm qua Đế Thích Thiên đã thu phục được. Lang vương nằm kia chính là Bái Nguyệt.

Sau khi thu phục Bái Nguyệt xong, Đế Thích Thiên liền ly khai bầy sói, vội vã tiến hành tu luyện. Hán còn phân phó cho lang vương ba ngày sau tới tìm hán. Bái Nguyệt trước hết đem giết hết đám người còn lại rồi tha về đây làm thức ăn cho cả đàn.

Sau khi khuất phục dưới trướng Đế Thích Thiên, Bái Nguyệt đã cảm nhận được sự thần kỳ của yêu lực. Hán cảm nhận rõ sau khi vận chuyển yêu lực thì bản thân càng trở nên cường hãn vô bì.

Ở bất kì đâu, lực lượng quyết định hết thảy.

Lang vương có trí tuệ nên trong lòng đối với việc Đế Thích Thiên truyền cho mình lực lượng thần kỳ này, cảm thấy vô cùng cảm kích. Nội tâm hán tự nhiên hướng tới Đế Thích Thiên hoàn toàn thân phục, hơn thế nữa tự đáy lòng sinh ra một sự trung thành khó nói.

“Ngao ô!!”

Lang vương mở to mắt, đứng lên, ngửa đầu phát ra một tiếng sói tru bá đạo.

Sau tiếng rống của Lang vương, lập tức bốn phía cả đàn sói cùng đứng lên đồng thời phát ra tiếng tru. Nhưng tiếng tru của Bái Nguyệt vẫn là vô cùng rung động, so với đàn sói thì khác hoàn toàn.

Thanh âm vừa hạ xuống, đám sói trưởng thành lập tức chia thành từng nhóm từng nhóm hướng chia ra lẫn vào trong rừng cây. Bái Nguyệt xuất động một lực lượng lớn dã lang như vậy tạo ra thanh thế vô cùng bất phàm.

“Đại vương ban cho ta lực lượng, cho ta tên gọi, nói ta ba ngày sau đi gặp hắn. Ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ đại vương giao cho.” Lang vương Bái Nguyệt ánh mắt nhìn về phía núi rừng xa xôi, trầm nghĩ.

Để Thích Thiên trước khi rời đi từng lưu lại lời nói muốn hắn tìm kiếm ra nơi trú ẩn của các chủng tộc vương giả khác. Điều này Bái Nguyệt vẫn chưa từng quên, hiện tại xuất động đã lang trong đàn chia ra đi tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Dục Hỏa Phượng Hoàng

Lang vương đang nhìn về phía sâu trong sơn mạch, đột nhiên hai tai dựng đứng lên, quay ngoắt đầu, ngưng trọng nhìn về phía một đám cỏ dại không xa. Đôi mắt hắn bắn ra quang mang vô cùng sắc bén, hiển nhiên đã phát hiện ra việc không bình thường.

“Ngao ô!!”

Lang vương ngửa mặt lên phát ra một tiếng tru cao ngạo. Đám dã lang đang nằm trên mặt đất lập tức đứng lên, hướng tới vị trí cỏ dại mà tới, nhất thời vây toàn bộ lại bên trong.

“Không tốt, bị phát hiện rồi!”

Nhị cầu tử thấy Lang vương đột nhiên nhìn về hướng này, trong lòng đoán được vị trí ẩn nấp đã bị lộ tẩy. Đang định lôi kéo hai người kia đi nhưng đàn sói quá nhanh, hiện tại thì đã không còn cơ hội nữa. Lang vương quả nhiên là Lang vương, không những lập tức phát hiện ra mà còn lệnh cho đàn sói vây ba người lại.

Nhìn bảy sói đông đảo bốn xung quanh, còn nào cũng mắt hắn lên tia máu dữ tợn, chỉ nhìn cảnh tượng này thôi cũng khiến cho tâm thần phát lạnh. Nhị cầu tử lúc này không ngừng cười khổ.

Hắn nói với Vương Nhị cùng hầu tử: “Vương tam ca, hầu tử, hôm nay chúng ta có lẽ phải táng thân ở đây rồi. Là lỗi của ta đã đem các người tới đây, nếu không đã không phát sinh chuyện này.” Nhìn bảy sói hung tợn xung quanh, vẻ mặt hắn lộ ra vẻ tuyệt vọng. Chỉ với ba người bọn hắn, việc đào thoát khỏi bầy dã lang này gần như là không có cơ hội.

“Nhị cầu tử, người nói lời vô vị đó làm gì, chúng ta ai cũng là sinh tử trong chiến trường mà trưởng thành. Nếu sợ chết thì sẽ không phải là nam nhân nữa.” Vương Nhị giận dữ quát rồi đem trường đao bên hông rút ra. Trong các vũ khí thì đao là bá đạo nhất. Đao vừa xuất ra, trên sống đao đã có sát khí lưu chuyển, hiển nhiên là đã tắm máu không biết bao nhiêu địch nhân.

“Nói không sai, cùng lắm thì ba huynh đệ chúng ta cùng chết một chỗ. Nhưng nếu có chết thì cũng phải đem theo đám ác lang này làm đệm lưng.” Hầu tử nhân hình nhỏ gầy, dường như một chút khí lực cũng không có nhưng lúc này cũng rút ra chiến đao, liêm liếm môi nói.

“Hào, chúng ta trước tiên phát tín hiệu ra đã, sau đó cùng bảy sói này liều mạng.” Nhị cầu tử nghe được lời nói của hai người kia, trong lòng hào khí cũng dâng lên.

Nói thì dài, nhưng ba người trao đổi chỉ là trong nháy mắt. Cả ba đứng lên khỏi đồng cỏ dại rậm rạp, dựa lưng vào nhau. Một đồ vật xuất hiện trong tay hầu tử. Hắn châm lửa.

“Huru!”

Tiếp đến là một tiếng nổ chói tai, kèm theo một đoàn hỏa tinh phóng lên trời.

“Phanh!!”

Hỏa tinh ở giữa không trung nổ tung, tạo ra vô số hoa lửa hình thành tại một chỗ, hình thành một thân thể Phượng Hoàng cực lớn đang bốc cháy trông sống động như thật. Hai cánh của Phượng hoàng lửa này mở tung ra, giống như có thể tùy thời bay lên vậy. Cảnh tượng phượng hoàng bốc cháy kéo dài chừng mười giây đủ để sinh linh xung quanh vài trăm dặm đều có thể trông thấy.

“Ngao ô!!”

Lang vương nhìn thấy cảnh tượng Phượng hoàng lửa bên trên bầu trời, hiển nhiên biết là giả. Nhưng hắn cũng có cảm giác Hỏa phượng hoàng đó không tốt lành gì, nhìn về phía ba người đang bị vây quan, nhất thời mang theo một cỗ khí tức tử vong. Hắn tru lên một tiếng.

Đàn sói đều nhận được tín hiệu tấn công này...

“Suru”

“Suru”

“Suru”

Đám dã lang mạnh mẽ hướng ba người lao tới, móng vuốt sắc lộ ra sự sắc bén vô cùng, tại không trung tạo ra một tàn ảnh thật dài. Dưới đất, cũng có một đám sói trưởng thành hung hăng xông tới công kích. Trên dưới ba người đều bị bao trùm trong thế tấn công của bầy sói hung tợn này.

Trên thế giới này, sói chính là động vật quần cư đáng sợ nhất. Dù ở trong núi rừng hay trên thảo nguyên, không một ai muốn đụng độ cùng bầy sói. Bởi vì bầy sói không chỉ có tính hung hãn mà còn rất linh động trong tấn công. Chúng phối hợp rất ăn ý, có thể hỗ trợ cho nhau bất kì lúc nào nên uy hiếp của bầy sói gây ra lúc nào cũng rất lớn. Hơn nữa chúng còn có Lang vương chỉ huy nên hầu như đã bị chúng vây công thì không thể cầm cự được lâu.

Bầy sói cũng không nhất tề xông lên vì đối tượng tấn công chỉ có ba người, không gian vô cùng hạn hẹp nên mỗi lần tấn công chỉ có thể lên bốn hoặc năm con là có thể bao trùm công kích lên ba người rồi. Nếu gia tăng số lượng có khi còn gây cản trở công kích hơn. Trong khi đồng bọn tấn công ba người thì đám sói còn lại đứng vòng ngoài phong tỏa, ánh mắt lạnh lẽo gắt gao nhìn con mồi, có thể xông tới bất cứ lúc nào.

“Sát!!”

Ba người mặc dù đã trải qua trăm nghìn trận chiến trên sa trường nhưng lúc này cũng không tìm ra được phương pháp rút chạy nào. Vương Nhị thân hình cao to khác thường, tay cầm đao tả xung hữu đột với đám dã lang đang vây công.

“Quét ngang ngàn quân!!”

Đao vung ra, sát khí vốn được ngưng tụ qua hàng trăm trận chiến theo đó hoàn toàn kích phát ra ngoài tạo ra một thứ khí thế vô cùng thảm liệt không gì cản lại được. Một đao này đúng như là trên chiến trường quét ngang ngàn quân. Trong quân đội, kỹ năng chiến đấu cơ bản là gọn gàng và trực tiếp. Muốn giết được nhiều địch thì phải tạo ra lực sát thương mạnh.

“Phốc!!”

Chiến đao vốn vô cùng sắc bén, một đao chém ra nhanh như thiểm điện, trực tiếp chém xuống đầu một dã lang. Con sói này mặc dù đang ở giữa không trung bị một đao nhằm chính đầu bổ xuống nhưng hai móng vuốt vẫn như trước hung hăng cắm vào tay trái của Vương Nhị.

“Soạt!!”

Trong một trào này dường như còn phát ra ngân quang trong chớp mắt.

Đám hộ vệ đi cùng Xuất Vân công chúa đến đây vốn không mặc khôi giáp nên lực phòng ngự phi thường yếu, làm sao có thể ngăn cản được móng vuốt sắc bén của bầy sói.

“Ngao ô!!”

Xung quanh lại đồng loạt vang lên tiếng sói tru. Dã lang tính hung hăng hiếu chiến, một đao này làm sao có thể khiến chúng lui bước, ngược lại càng khiến chúng trở nên điên cuồng tấn công. Từng con sói một, con này ngã xuống, con sau lại xông lên không một chút nao núng, cho dù chết cũng phải để lại trên người đối phương chút thương tổn.

Tấn công ngay từ đầu nên chỉ trong chốc lát, đã có hơn mười dã lang nằm xuống, nhưng ba người kia toàn thân cơ hồ cũng thấm đẫm máu tươi của chính mình cùng với máu của dã lang. Máu theo vết thương chảy ra, đầy đặc quanh thân. Khí lực của ba người cạn kiệt dần, dường như không thể trụ thêm bao lâu nữa.

“Huynh đệ, nếu còn kiếp sau ta nhất định vẫn cùng hai người làm anh em tốt. Vương Nhị ta xin đi trước một bước. Giết!!” Vương Nhị hét lớn một tiếng đầy thảm liệt rồi bước nhanh tới phía trước, một đao bổ xuống.

“Quét ngang ngàn quân!!”

“Lực phách Hoa son!!”

Một mảnh huyết vũ cuộn cuộn nổi lên, nhưng Lang vương sao có để yên cho hán tung hoành ngang dọc. Chỉ nghe một tiếng gầm, sau đó hơn mười dã lang cùng xông đến trực tiếp cắn nát yết hầu Vương Nhị.

“Kiếp sau xin cùng làm huynh đệ!”

Hai người hầu tử cũng hét lớn một tiếng cũng đánh chém ra ngoài. Bọn họ đã sớm biết, hãm thân ở đây hôm nay chính là khó mà sống sót trở về nên chỉ muốn càng chém giết nhiều trước khi chết càng tốt.

Quả nhiên không lâu sau, hai người cũng bỏ mạng dưới móng vuốt của bầy sói.

“Ngao ô!!”

Lang vương nhìn thi thể ba nhân loại đã chết hàn quang trong mắt lóe ra, hất ra lệnh cho chúng lang kéo thi thể ba người vào trong sơn động. Đám dã lang vừa quần công ba người lập tức tha ba cái thi thể đi vào.

Chuyện hậu sự tạm thời không đề cập tới. (Tức là chuyện... làm thịt ấy mà @@)

Mặc dù ba người hầu tử đều táng thân dưới móng vuốt của đám dã lang nhưng tín hiệu ba người phát đi đã tập trung ánh mắt của toàn bộ đám người trong đoàn. Mọi người đang cấp tốc tiến lại phía phát ra phượng hoàng lửa.

“Mau nhìn, người của chúng ta đã phát ra tín hiệu. Là ở hướng đông nam.” Dục hóa phượng hoàng là biểu tượng của hoàng thất. Nhìn thấy hình ảnh phượng hoàng lửa trên không trung, Tàn Hải nhất thời chấn động toàn thân, biết rằng ở nơi phát ra tín hiệu đã phát hiện ra gì đó.

“Còn chờ gì nữa, mau gọi người trở về, chúng ta lập tức qua đó, chắc chắn là bắt được hắc hổ này.” Xuất Vân khuôn mặt tràn đầy hưng phấn, vội vàng giục.

“Ha ha, công chúa đến lúc đó cứ việc ở ngoài quan khán, ta lần này có đem theo vòng ngự thú, có nó ở đây, cho dù hắc hổ này đã thành tinh đi chăng nữa cũng sẽ phải ngoan ngoãn mà hàng phục.” Triệu Bách Xuyên vừa nói vừa đem từ trong túi trữ vật ra một vòng tay màu vàng. Trên hạng quyền này còn có vô số phù kiện rất nhỏ trông vô cùng thần bí.

“Chỉ cần tìm ra hắc hổ, có thứ này, khẳng định nó sẽ thành sủng vật của công chúa.”

Triệu Bách Xuyên tự tin nói tiếp, hiển nhiên đối với ngự thú vòng này rất tin tưởng. Hẳn chắc chắn nếu hắc hổ xuất hiện sẽ dễ dàng không chế được, lúc ấy dâng lên cho Xuất Vân làm lễ vật, nói không chừng có thể chiếm được tâm ý của vị công chúa này.

Lúc này, các đội phân tán trong Hồ Khâu sơn mạch nhìn thấy dục hóa phượng hoàng trên bầu trời liền lập tức quay trở về. Không làm cho bọn Tàn Hải phải chờ lâu, đại đội nhân mã sau đó cấp tốc hướng nơi phát ra tín hiệu chạy tới.

Trường đao đều được rút ra khỏi vỏ, ánh mắt sắc bén đầy nhuệ khí, đội ngũ này quả nhiên tạo ra thanh thế vô cùng lớn.

Đương nhiên, tín hiệu này không chỉ dẫn đường cho đám người Xuất Vân công chúa. Trong rừng lúc này còn có không ít người của giang hồ đều bị hình ảnh của phượng hoàng lửa hấp dẫn, đều cấp tốc hướng về phía đó. Mỗi nơi họ đi qua đều làm chim chóc bay lên tán loạn.

“Đây là tiếng của Bái Nguyệt, chẳng lẽ có chuyện gì phát sinh?”

Đang ở trong sơn động chú tâm sắp xếp đồ hình trên bảo hạp, Đế Thích Thiên nghe được tiếng sói tru cao vút, vội bừng tỉnh, không khỏi nhui mày. Nhìn Khâm Thiên bảo hạp dưới thân một chút, hất dùng miệng mang bảo hạp đi tới thạch bích phía trước sau đó huy động hồ trào trực tiếp đánh lên bức tường bằng đá kiên cố này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Rống! Ta Rống Chết Các Người!

“Xuy!!”

Một tiếng vang nhỏ vang lên, thạch bích vốn cứng rắn, cho dù là trường đao sắc bén cũng khó lòng chém vào, vậy mà hồ trào vừa hạ xuống đã có thể dễ dàng cắm móng vuốt sắc bén vào trong thạch bích như đánh vào đậu hũ.

Điều này không làm cho Đế Thích Thiên cảm thấy ngạc nhiên. Hiện tại kinh mạch toàn thân đều tràn đầy yêu lực, cho dù là kim thiết cơ hồ cũng không thể làm khó hắn. Nếu chăm chú vận chuyển yêu lực vào trào luyện tập thì sau này, bảo đao có luyện trăm lần cũng vô phương đã thương hắn, hơn nữa còn dễ dàng bị hắn làm cho trở thành một đồng sắt vụn.

Trên thạch bích lúc này xuất hiện một cái động khẩu nhỏ, hắn đem bảo hạp cùng bình tụ linh đan bỏ vào, sau đó là dùng hòn đá nhét vào động khẩu. Tâm niệm vừa động, yêu khí màu đen nhanh chóng bao phủ lấy hồ trào.

Hồ trào đặt lên trên hòn đá vốn đã vỡ ra, yêu lực theo hồ trào đi vào trong hòn đá, nhất thời hòn đá quý dị dung hợp cùng thạch bích, khiến cho thạch

bích trở lại trạng thái như chưa từng bị hấn đào tới, một chút khe hở cũng không có.

Hồ trào thu hồi, nhìn lại thạch bích không có một chút sơ hở hay dấu vết nào, dù cho có người tới đây cũng không thể phát hiện ra trong thạch bích này lại cất dấu đồ vật.

“Bảo hạp vốn có thể ngăn cách thần thức, dù có người tiến vào đây cũng vô pháp dùng thần thức tìm ra được. Bình ngọc đặt bên cạnh cũng nhờ đó mà ẩn dấu được linh khí. Dù người có nhãn lực cao thâm tới đâu cũng không thể phát hiện ra được chỗ quý dị của thạch bích này.

Đế Thích Thiên hài lòng nghĩ. Như vậy, cho dù hấn có đi ra ngoài, dù cho động vật lạ hoặc con người tiến vào đây cũng tuyệt đối không thể phát hiện ra nơi cất giấu bảo vật này.

Làm xong việc này, Đế Thích Thiên mới đứng dậy đi ra khỏi sơn động, ngẩng đầu hướng nhìn lên bầu trời.

“Ồ, là hoa khói? Không, không đúng, là tín hiệu báo gì đó.” Đế Thích Thiên liếc mắt một cái liền nhận ra dục hỏa phượng hoàng sống động trên bầu trời, lập tức đồng tử xuất hiện một trận co rút, thầm nghĩ: “Dục hỏa phượng hoàng xuất hiện đúng tại vị trí Bái Nguyệt phát ra tiếng tru, chẳng lẽ Bái Nguyệt thực sự xảy ra chuyện?”

Suy nghĩ vừa ập đến trong đầu, hấn không một chút chần chừ, cả thân hình như cuồng phong lao nhanh về phía đó.

Mặc kệ nơi đó xảy ra sự tình gì, Bái Nguyệt là thuộc hạ đầu tiên của hấn, tương lai cùng với mình sẽ đi vào thế giới tu tiên tung hoành, làm sao có thể để hấn gặp chuyện không may được. Động vật có linh tính như Bái Nguyệt, tìm khắp Hồ Khâu sơn mạch cũng không có bao nhiêu.

Nếu thật sự chuyện ngoài ý muốn xảy ra, chẳng phải những bố trí của hấn trước đó uổng phí hết hay sao?

Trong sơn mạch là nhà của bách thú, đủ các loại động, thực vật, có loài kiếm ăn, có loài thành thoi riu rít trên ngọn cây ca hát. Lúc này, một bóng đen băng rừng lướt đi rất nhanh.

Chỉ một thoáng, cả khu rừng lâm vào một tình trạng yên tĩnh đến đáng sợ. Không ít loài săn mồi bốn chân đều mềm nhũn, giống như loài thỏ chỉ trốn trong bụi cỏ, không dám chui ra ngoài, cả người run rẩy sợ hãi. Các loài phi điều cũng ngưng bật, không dám ca hát nữa, bị dọa đến độ vươn hai cánh bao phủ lấy đầu, không dám nhìn ra.

Một loại oai vũ đầy uy áp bao phủ khắp bốn phía, tràn ngập trong không khí. Mặc dù thân hắc hổ đã lướt qua rất lâu rồi uy áp vô hình này cũng không tan đi ngay, mà từ từ một lúc mới biến mất, khôi phục lại cảnh tượng ban đầu.

Oai vũ này thực sự quá kinh người, quá bá đạo.

Uy áp đó chính là từ Đế Thích Thiên mà ra.

Lúc này toàn thân hấn kinh mạch đã quán thông triệt để, yêu lực toàn thân vận chuyển không chút trì tắc, mặc dù khiến cho thân hình của hấn tăng lên, nhưng không vì thế mà tốc độ giảm đi, ngược lại càng nhanh hơn.

Không bao lâu sau, Đế Thích Thiên đã tới được vị trí phát ra dục hỏa phượng hoàng.

“Ngao ô!!”

Từng đợt sói tru vang vọng, dường như đang cùng người nào nói chuyện.

“Ta chửi cả tổ tông nhà nó, con bà tên nào phát tín hiệu, còn tưởng là bảo bối gì, không nghĩ tới lại dẫn bọn lão tử tới bầy sói. Nếu biết là ai, lão tử một đao đưa nó đi gặp tổ tông ngay.” Một âm thanh phẫn nộ nhất thời lọt vào tai Đế Thích Thiên.

Đế Thích Thiên ẩn mình sau một đám cỏ rậm rạp, đưa mắt nhìn tới, vừa thấy cảnh tượng phía trước, đồng tử lại thêm một trận co rút.

Chỉ thấy ở trước mặt hấn là một mảnh rừng trống trải. Nơi này có đến mấy ngàn sói trưởng thành đang tàn sát ra hơi thở hung hãn, một đám đang gặm gao nhìn vào đám người phía trước. Phía sau bầy sói là một cái sơn động, bên trong có không ít sói con. Không cần nghĩ cũng biết đây chính là nơi ở của bầy sói.

Lang vương một thân trắng như tuyết đứng trên một tảng đá, bên người có mấy dã lang thân hình cao lớn đứng thủ vệ.

Toàn bộ dã lang đang gặm gao nhìn chăm chăm vào hơn một trăm tên giang hồ, nam có, nữ có. Những người này bị đàn sói vây quanh, đang chửi ầm lên hết sức thô tục.

Bọn họ vốn là người giang hồ chạy tới Hồ Khâu sơn mạch để tầm bảo, đã tới đây từ sớm tùm năm tùm ba thành từng nhóm nhỏ. Lần này tất cả tụ tập ở đây chính vì tín hiệu của hầu tử khi trước. So với đám người của Xuất Vân công chúa thì bọn họ ở gần hơn, lại có một thân tu vi nên tới đây sớm hơn rất nhiều. Nhưng đây đúng là một chuyện ngoài ý muốn khiến họ khóc cũng không được. Không những không có bảo bối gì mà lại rơi vào vòng vây của một đám dã lang.

Cả bọn xuất ra binh khí đề phòng, đồng thời miệng không ngớt chửi rủa tám đời kẻ nào phát tín hiệu.

“Mẹ nó, lần này đúng là xui tận mạng. Nhưng mọi người ở đây đều là tấm máu mà sống, bầy sói này dù có đông nhưng chúng ta có ai là người thường đâu. Nếu liều mạng cùng đám súc sinh này, không chừng có thể mở ra một đường máu.” Một thanh âm hét to lên nhất thời đem dừng khí của mọi người đề thăng.

“Không sai, cùng đám súc sinh này liều mạng.”

Người giang hồ dù sao cũng có nhuệ khí của người giang hồ, trong tình huống này lại kích phát chí khí hào hùng, mọi người cùng rống lên, tiếp cho nhau can đảm

“Ngao ô!!”

Bái Nguyệt lạnh lùng nhìn đám người trước mắt, ngửa mặt lên trời phát ra âm tiếng tru cao ngạo. Tiếng tru vừa cất lên, đàn sói lập tức chuyển mình, phân ra mấy trăm con, cùng vọt tới đám người giang hồ, phối hợp một cách ăn ý. Vừa mới tắm huyết xong nên lúc này hơi thở hung hãn càng tăng thêm, chiến ý càng nồng đậm. Không ít kẻ tâm chí kém, lập tức bị đàn sói làm cho luống cuống tay chân, cảm thấy có chút không xong.

“Sát!!”

Một tiếng rống to vang lên, nhất thời đám người giang hồ cùng đàn sói bắt đầu quần thảo. Đàn sói chiếm ưu thế về số lượng, lại phối hợp vô cùng ăn ý, không sợ chết xông vào đám người giang hồ. Mùi máu tươi hòa vào không khí nồng nặc, khiến cho chúng càng say máu, càng hăng cắn giết.

Bầy sói điên cuồng công kích, lại chiếm ưu thế về số lượng nhưng tại đây dù sao cũng là hơn một trăm cao thủ giang hồ, lúc này đều sử dụng tất cả những chiêu thức xảo diệu nhất. Vô số đao ảnh, kiếm quang loe loe hiện ra. Mỗi con sói trước khi chết đều để lại vết thương không đáng kể cho kẻ thù, mà ngược lại bị thiệt hại lớn. Trong chớp lát đã có hơn mười con sói chết dưới đao kiếm của người giang hồ, mà bên kia chưa tổn thất một người nào.

Đế Thích Thiên vẫn ẩn thân ở một chỗ, nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời lâm vào trầm tư: “Có điểm không đúng. Hồ Khâu sơn mạch cư nhiên lại xuất hiện nhiều cao thủ như thế, lại còn ở sâu trong sơn mạch nữa. Bình thường cũng có ít nhân loại, nhưng chỉ là vài liệt hộ nhỏ tiến vào rìa sơn mạch săn bắn mà thôi, chưa từng dám đi sâu vào tận đây.”

Đế Thích Thiên trong đầu âm thầm nói: “Hơn nữa, cũng không phải một lần. Lúc trước đã có một đám người bị ta giết chết. Bây giờ lại có thêm một đám, mà số lượng lại nhiều như thế. Vì cái gì mà bọn họ tiến tới nơi này?”

Nghĩ đi nghĩ lại hắn vẫn không thể thông tỏ nghi hoặc này. Nếu đụng một lần có thể coi là ngoài ý muốn, nhưng tới hai lần, chắc chắn là có nguyên do.

Nghĩ tới nghĩ lui đều không thể đưa ra giải đáp, lại nhìn cuộc chém giết bên ngoài, trong lòng lạnh lùng: “Mặc kệ vì cái gì, Bái Nguyệt đã là thù hạ của ta, tương lai giúp đỡ ta không nhỏ. Động tới bầy sói cũng chính là động tới ta. Nếu đã đụng tới, vậy thì chịu chết đi.”

Kiếp trước làm người nên Đế Thích Thiên hiểu rõ ràng, con người vốn tính vô cùng cao ngạo, vốn không bao giờ coi động vật là bằng hữu. Huống chi nếu hắn tu thành yêu, chỉ sợ là đối địch cùng người tu tiên. Cho nên hiện tại hắn đối với việc giết người cũng không có gì phải suy nghĩ.

“Ngao ô!!”

Trong miệng lập tức phát ra một âm thanh hồ gầm chấn thiên, Đế Thích Thiên mạnh mẽ dụng lực, thân hình bay lên trời, trực tiếp bay xa hơn mười thước.

“Trời ạ! Là hồ! Con hồ lớn quá!!”

“Mẹ ơi, sao lại xuất hiện con hồ to như thế? Chắc chắn là nó thành tinh rồi!”

Đế Thích Thiên vừa xuất hiện, nhất thời đám người giang hồ này trong miệng kêu lên kinh hãi, mất thiếu điều lọt ra khỏi tròng. Không ai dám nghĩ đến ở trong này lại đột nhiên xuất hiện một hắc hồ hình dáng kinh người đến thế, đặc biệt là uy áp bá đạo tuyệt luân, nếu có người yếu bóng vía ở đây, chỉ e là đã bị dọa cho vỡ mật mà chết rồi.

“Hừ!!”

Đế Thích Thiên cũng không thêm đề ý đến sự kinh động của đám người này. Nếu hắn đã quyết định hiện thân thì quyết sẽ không để tên nào sống sót. Miệng hồ há ra hít một lượng không khí lớn vào trong bụng. Lúc này, thân thể hắn giống như một cái động không đáy, trực tiếp đem không khí xung quanh hít vào trong cơ thể.

Ánh mắt hắn lạnh như băng nhìn vào đám người trước mắt. Bọn người này sẽ là những kẻ đầu tiên được thưởng thức qua Hồ khiếu âm ba công mà hắn mới luyện được. “Muốn chết, vậy thì ta cho chết. Rống! Ta rống chết các ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hồ Khiếu Âm Ba Công

Một hơi hít vào này vô cùng hùng mãnh, quanh thân Đế Thích Thiên lập tức xuất hiện cuồng phong.

Vân từng long, phong từng hồ. (Mây theo rồng, gió theo hồ.)

Đế Thích Thiên đem toàn bộ không khí nuốt vào trong bụng, toàn bộ thân hình ngưng lại một khắc, một thân uy vũ đứng đó, uy áp bá đạo như thủy triều xông ra, hướng bốn phương tám hướng ập tới.

“Ngao ô!!”

Nhìn Đế Thích Thiên xuất hiện, lang vương Bái Nguyệt trong mắt hiện lên vẻ cung kính vô cùng sâu đậm. Mấy ngàn đã lang đều đồng loạt đình chỉ tiến công, đều hướng về phía Đế Thích Thiên quỳ xuống khiến cho đám người giang hồ đang chém giết cũng phải ngưng lại mà nhìn, mắt muốn lọt ra khỏi tròng.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên đối với bái lạy của đám đã lang không để ý chút nào, hít sâu một hơi, yêu lực trong cơ thể theo đó điên cuồng vận chuyển trào dâng lên yết hầu như thủy triều dâng. Miệng hân mở ra, cổ ngửa lên, một tiếng hồ gầm kinh thiên, bá tuyệt mạnh mẽ phát ra làm không gian nhất thời chấn động.

Bá khí vương giả, lẫm lẫm uy vũ lúc này bao phủ khắp núi rừng.

Thanh âm hồ gầm này vô cùng kinh người, giống như tiếng sấm dậy giữa ban ngày.

Lấy Đế Thích Thiên làm trung tâm, từng vòng âm ba liên miên phát ra khắp bốn phương tám hướng, giống như gợn sóng trên mặt nước. Nhưng đó là sóng nước gợn, còn đây chính là sóng âm thanh gợn.

Đám người giang hồ căn bản ngay cả tâm tư trốn chạy đều không có, ai nấy đều kinh hãi đến muốn chết. Lúc trước bầy sói đông như vậy nhưng bọn hân còn có tự tin chống đỡ. Chỉ là đối diện với hắc hồ bá đạo này, cả bọn đều không rét mà run, tay cầm vũ khí cũng không chắc.

Âm ba màu đen như thực chất tràn tới trước người đám nhân sĩ giang hồ, nhất thời trong đầu đều xuất hiện tiếng nổ vang không ngừng khiến cho thân thể kịch liệt run rẩy. Bên trong cơ thể mọi thứ như va chạm vào nhau khiến cho thất khiếu chảy máu. Một đám người ánh mắt lờ ra rồi ngã xuống.

“Phanh!! Phanh!! Phanh!!”

Những người này ở trong thế tục đều là hảo hán có tiếng, là nhất lưu cao thủ, cho dù một trăm người bình thường cũng không thể động đến một cọng lông chân. Vậy mà tại đây, tiếng hồ gầm đã trở thành tử diệu, khiến không ít người ngã xuống, máu tràn ra từ thất khiếu, hiển nhiên chết vô cùng thê thảm.

Một gốc cây cổ thụ ở gần đó bị âm ba công làm cho nát bấy, cành lá rơi đầy trên mặt đất. Tiếng hồ gầm vang vọng khắp trong thiên địa, cả khu rừng rung chuyển, cây cối âm âm lay động.

Trong lúc phát ra tiếng gầm này, Đế Thích Thiên cảm nhận một cách rõ ràng, hồ khiếu âm ba công này là một công kích kinh người. Khi rồng lên, yêu lực trong cơ thể tập trung toàn bộ tại yết hầu, rồi xuyên qua yết hầu dung hợp với tiếng gầm, đem tiếng gầm này kích phát đến cực hạn, nhất thời sinh ra một lực lượng vô cùng đáng sợ như thế.

Lần này cũng là hân còn có ý không chế, bằng không, chỉ cần một tiếng rít gào đã có thể khiến cho bầy sói theo đó gặp tai ương tương tự.

Trong thiên địa, ngoại trừ Âm Dương Ngũ Hành, còn có không ít lực lượng kỳ lạ, mà âm ba chính là một loại trong đó.

Thanh âm vốn là có mặt ở khắp nơi. Nếu là âm thanh lời nói bình thường, chỉ cần đóng cửa lục thức, lập tức có thể ngăn cản. Nhưng nếu lời nói có hình, tức là âm ba lực, thì sẽ trở thành âm thanh hủy diệt vô cùng đáng sợ, vô pháp phòng ngự.

Nhưng mặc dù âm ba công kích cường hân, nhưng trên thế giới này lại rất ít người hiểu được, càng ít người có thể đem âm thanh chuyển thành một thứ vũ khí công kích. Cho dù có thì con người cũng sẽ coi là một bí kíp quý giá, sẽ được cất giấu vô cùng nghiêm mật.

Âm ba do Đế Thích Thiên phát ra vốn đã có ưu thế, vì tiếng hồ gầm vốn đã vô cùng bá đạo. Bên trong tiếng gầm có khí thế vương giả, có thể khuấy phục bách thú, cho nên trời sinh với âm công đã có thiên phú. Mà hiện tại, Hồ Khiếu công này lại là công pháp rất thích hợp cho tu luyện âm ba công bá đạo này.

Thân là vương trong hồ tộc, trong tay đã có bí quyết, Đế Thích Thiên sớm hiểu rằng tu luyện âm ba công rất thuận lợi mà đối với Hồ Khiếu Công cũng sẽ trợ giúp rất nhiều.

“Hồ khiếu âm ba công này lợi hại thì đúng là rất lợi hại, chỉ là tiêu hao yêu lực cũng quá kinh khủng đi a. Hiện tại yêu lực của ta mới đang ở tầng thứ ba, miễn cưỡng có thể sử dụng hơn một lần.”

Đế Thích Thiên ngừng gầm, nhìn lại, chỉ thấy đám người giang hồ căn bản năng lực phòng thủ đều không có, bị chính mình rống cho đến chết, trong lòng càng tâm đắc đối với bí kíp Hồ Khiếu Công này.

Trong Hồ Khiếu Công, chỉ có âm ba công này là công pháp công kích duy nhất. Nếu thực lực bản thân càng lớn thì âm ba công càng có uy lực kinh người. Tu vi hiện tại của hắn, Hồ Khiếu công đã đạt tới tam trọng, bằng với cao thủ luyện khí hậu kỳ, lại có âm ba công kích bá đạo như thế, đám người giang hồ này ngăn cản được mới khiến cho hắn ngạc nhiên. Còn một tiếng có thể rống chết người, hiện tại hắn chẳng một chút kì quái.

“Bái Nguyệt, người như thế nào lại cùng đám người này tại đây chém giết? Lần trước không phải đã giết một đám rồi sao?” Đế Thích Thiên quay đầu nhìn về phía lang vương, gầm nhẹ hỏi.

“Đại vương, thuộc hạ cũng không rõ chuyện này. Lúc trước có ba người chạy đến đây, bị người của thuộc hạ giết chết tại chỗ, không bao lâu sau thì những người này cũng tới.” Lang vương Bái Nguyệt nhìn Đế Thích Thiên càng vô cùng sùng kính. Chỉ một tiếng rống mà vị đại vương này đã giết toàn bộ đám người kia, trong khi vô số lang tử, lang tôn của hắn đều vô pháp xâm phạm. Hắn cung kính nhìn Đế Thích Thiên trước mặt, cúi thấp đầu trả lời.

Đế Thích Thiên trong lòng hơi căng thẳng, ngẩng đầu nhìn thiên không, thầm nghĩ: “Xem ra Hồ Khâu sơn mạch đã không còn an toàn. Nhiều người như vậy tiến vào trong núi, chỉ sợ là sự tồn tại của ta đã bị phát hiện. Người thường thì ta không sợ, nhưng nếu gặp người tu tiên e là vô cùng phiền toái.”

“Phải nhanh chóng tìm ra những vương giả có linh tính trong sơn mạch này thu phục rồi lập tức mang chúng rời đi, tìm một địa phương khác sinh sống. Bằng không, e là lãnh ít dữ nhiều.”

Đế Thích Thiên cảm giác có chuyện không tốt, giống như là có nguy hiểm gần kề. Trong hai ngày qua, trong sơn mạch có nhiều dấu chân tiến vào trong Hồ Khâu sơn mạch này, liên tiếp xuất hiện người giang hồ. Điều này quả nhiên là không tốt.

Đế Thích Thiên nhìn đến Lang vương, rồi lại nhìn sơn động phía sau, thoáng trầm tư một lúc rồi nói: “Bái Nguyệt, nơi này đã không còn an toàn nữa, người lập tức mang theo tộc nhân nhanh rời khỏi đây một chút.”

Lang vương lúc trước cũng không rõ ràng lắm chuyện dục hỏa phượng hoàng trên bầu trời, nhưng cũng là có phán đoán đó là một loại tín hiệu, nếu không làm sao có thể có nhiều người xuất hiện như vậy. Tuy nói những kẻ đó đều đã chết nhưng ai biết được không còn những kẻ khác mò tới nơi này. Nói tóm lại nơi này đã không còn an toàn cho tộc nhân của hắn.

Tộc nhân của Bái Nguyệt mặc dù lúc này không có mấy tác dụng với Đế Thích Thiên, nhưng không có nghĩa là sau này không có chỗ dùng.

“Lạch cạch, lạch cạch.”

Đúng lúc này, tại khu rừng rậm phía trước xuất hiện những tiếng bước chân dồn dập truyền vào tai Đế Thích Thiên. Ngoài tiếng bước chân còn có âm thanh trò chuyện.

“Nhanh lên, hắc hồ khẳng định là ở nơi này, tiếng hồ gầm vừa rồi là từ đây truyền lại. Nhanh lên, mau chia ra bao vây lại, cung tiễn chuẩn bị cho ta, nhất định không được để nó trốn thoát.”

Một âm thanh trầm ổn vang tới vô cùng rõ ràng. Cước bộ có vẻ dày đặc, dường như từ bốn phương tám hướng truyền tới, dường như đã đem nơi này bao vây lại.

“Không ổn, lại có người đến.” Đế Thích Thiên tâm thần nhảy dựng lên: “Bọn họ nói đến hắc hồ... không lẽ... chính là ta?”

Hai chữ “hắc hồ” này vừa lọt vào tai, Đế Thích Thiên trong lòng hiểu ngay rằng chỉ lần này bọn họ vì hắn mà tới đây. Dù sao trong sơn mạch này chỉ có duy nhất hắn là hồ, không có chuyện nơi này xuất hiện một hắc hồ thứ hai.

“Soạt!!”

Đang muốn tìm cách chống đỡ, chợt nghe ở trong rừng cây có tiếng cò cây lay động, rồi xuất hiện một đám người trong tay lăm lăm cung tiễn, toàn thân tràn ngập sát khí, số lượng có đến vài trăm. Bọn họ đi theo tổ đội hết sức ăn ý.

Trước mỗi cung thủ đều có một gã cầm trường đao bảo hộ. Tất cả chậm chậm tiến về phía trước.

Đám quân sĩ vừa tới, lập tức ở giữa tách ra một đường, vài thanh niên nam nữ mang theo hơi thở cao quý, trên người đầy vũ khí bất phàm đi tới.

Đứng trước là một cô gái, toàn thân quý khí, dung mạo vô song, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đỏ bừng lên vì đi vội vã, hai con ngươi đen sẫm, sáng ngời, nhìn thẳng vào Đế Thích Thiên, ánh mắt lộ ra những tia kinh ngạc kỳ dị. Hắc hồ này không chỉ vượt xa thể hình của hồ tộc bình thường, mà nàng nhìn tới nhìn lui thấy vô cùng thần vũ và khả ái, trên mặt nhất thời lộ vẻ hưng phấn.

“Hắc hồ, chính là hắc hồ này. Xem ra hắc hồ này chính là dị thú. Bắt lấy nó, ta muốn có nó làm linh thú.” Xuất Vân phán chán kêu lên thành tiếng. Nếu lúc trước chưa thấy nàng còn có chút dưng dưng, nhưng hiện tại, nhìn thấy hắc hồ này, trong lòng nàng chỉ còn duy nhất một ý nghĩ là phải bắt bằng được hắc hồ, phải biến nó thành linh thú của mình.

“Chúc mừng công chúa, ta ở trong tu tiên giới lâu nay cũng chưa từng nhìn thấy một hắc hồ thần vũ như vậy. Lần này bắt được hắc hồ này cho công chúa, đúng là vô cùng xứng với thân phận của người.” Triệu Bách Xuyên nhìn hắc hồ trước mắt, trong lòng nhảy dựng lên một tia hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Phá Nhân Đám Hồn

Triệu Bách Xuyên lớn lên tại tu tiên giới nhưng quả thật chưa từng nhìn thấy một con hổ lớn đến thế này, dù có được trải qua bồi dưỡng linh thú cũng không thể có được nét đặc dị của yêu tộc như thế này.

Nhìn hắc hổ trước mắt, trong lòng cũng dấy lên một chút cảm giác bất an, dường như hắc hổ này vô cùng nguy hiểm. Nhưng đã đến nước này rồi, hắc hổ cũng không thể thay đổi chủ ý của Xuất Vân công chúa, chỉ có thể âm thầm an ủi trong lòng: “Không cần sợ, không phải chỉ là một hắc hổ thôi sao. Cho dù có thực sự hấp thu được thiên địa linh khí, nguyệt tinh hoa, với trí tuệ của chúng trong ngắn ngủi thời gian cũng chẳng thể tu ra cái dạng gì. Có ngự thú vòng ở đây, cho dù là mãnh hổ thì sao, cũng đều phải hướng ta mà thân phục.”

Trong lòng suy nghĩ như thế, nhất thời đem bất an trong lòng xoa dịu đi.

“Công chúa?” Đế Thích Thiên mặc dù lúc trước đã nhận ra động tĩnh bốn phía nhưng cũng không lập tức rời đi. Bái Nguyệt cùng bảy sói vẫn còn ở đây, hắc hổ rời đi cũng không khó gì, nhưng bảy sói ở lại nhất định gặp tai ương. Hơn nữa bản thân hắc hổ cũng rất tò mò muốn biết kẻ nào tại đây dám hô to muốn bắt hắc hổ. Nhưng dù có chuẩn bị tâm lý đến mấy hắc hổ cũng không nghĩ đó lại là một công chúa. Xem bộ dáng thích chí của nàng ta, đúng là lần này vì hắc hổ mà tới đây.

“Người tốt thì chẳng tới, người tới thì chẳng tốt lành gì, cứ nhiên là muốn bắt ta. Lại còn muốn bắt ta làm linh thú cho ả chơi?” Đế Thích Thiên trong lòng vừa động, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo vô bì. Tuy rằng hắc hổ tu thành yêu, sau này cũng sẽ cùng con người đối địch, chỉ là không nghĩ có người dám đối với hắc hổ tại đây có chủ ý, lại còn là bắt là linh thú nữa.

Một cỗ sát khí sắc bén từ trên người hắc hổ quay cuồng xuất hiện.

Tần Hải nhìn hắc hổ cao lớn trước mặt, cảm nhận được oai vũ khôn cùng từ nó, cho dù hắc hổ thân kinh qua hàng trăm cuộc chiến cũng không thể không nuốt vào một ngụm lương khí. Hắc hổ này quả thật vô cùng dọa người a!

Nhưng nhìn thấy bốn phía bị vây công bởi đám thị vệ toàn thân mang vũ bị, tâm thần hắc hổ lại trở nên trầm ổn như cũ.

“Thương!!”

Tần Hải rút ra trường đao, cầm trong tay, chỉ tới hắc hổ trước mặt, trầm giọng nói: “Mọi người cẩn thận, một bộ phận phân ra bảo hộ công chúa đề phòng bảy sói bốn phía tấn công. Nếu chúng khinh động, lập tức bắn chết cho ta. Còn lại dùng thiên võng bắt lấy hắc hổ này.” Tần Hải bắt đầu phân phó nhiệm vụ.

Sau khi nghe lệnh, mấy thị nữ phía sau Xuất Vân công chúa lập tức tiến lên phía trước, rút kiếm thủ vệ trước người nàng.

“Ra tay!!” Tần Hải vừa ra lệnh một tiếng, bốn thị vệ trong tay đột nhiên xuất hiện một chiếc võng lớn. Võng này được bện từ năm ngàn cây mây, vô cùng cứng cỏi và chắc chắn, là công cụ bắt động vật to lớn vô cùng tốt. Một khi bị võng này bao phủ thì dù là trâu rừng đang lên cơn điên cũng đừng nghĩ tới chuyện phá võng thoát ra.

Đại võng được ném đi.

Bá!!

Đại võng màu xanh tỏa ra một khí thế phô thiên cái địa, mạnh mẽ hướng về Đế Thích Thiên rơi xuống. Sau đó mấy chục thị vệ bắt lấy đầu còn lại của võng. Chỉ cần võng sụp xuống lập tức có thể cùng phát lực đem hắc hổ giữ ở giữa.

“Ngao ô!!”

Lang vương Bái Nguyệt đồng thời cũng bị vây quanh ở trong này, nhìn đám thị vệ vây quanh, ánh mắt lộ ra hung quang, ngửa mặt lên trời tru một tiếng dài, hướng bảy sói ra lệnh tấn công đám thị vệ.

“Bái Nguyệt, ngươi trước tiên đem tộc nhân lui vào trong động. Những người này không làm gì được ta đâu. Hết thấy ta tự lo liệu được, đứng ở đây là vướng tay chân ta.” Đế Thích Thiên trực tiếp ngăn cản lại, ánh mắt lạnh như băng.

Đám người trước mặt là vì hấn mà tới, bày sới tuy rằng số lượng đông đảo nhưng đối mặt với đám chiến sĩ trong tay có cung tiễn kia chỉ chịu thiệt thòi mà thôi. Xông lên cũng chỉ tăng thêm thương vong không đáng có.

“Vâng, thưa đại vương!!”

Lang vương mặc dù có chút không cam lòng nhưng không có dám trái lệnh của Đế Thích Thiên. Hấn tru lên một tiếng, đàn soi rất nhanh tránh vào trong sơn động.

Nói thì dài nhưng việc này chỉ xảy ra trong nháy mắt mà thôi.

Đế Thích Thiên nhìn đến đại võng, ánh mắt lộ ra cuộn cuộn sát ý.

“Ngao ô!!”

Tiếng hổ gầm như sấm bá đạo vang lên, hổ trào mạnh mẽ vung tới, yêu lực tập trung lại khiến cho yêu khí màu đen tàn mát ra ngoài.

“Soạt!!”

Hổ trào nhẹ nhàng vung lên, yêu lực quán chú tại hổ trào theo đó vung ra, tạo thành hàn quang sắc bén vô cùng.

“Rầm!!”

Đại võng mặc dù cứng cỏi nhưng đối với Đế Thích Thiên một chút khó khăn cũng không thể tạo ra. Một âm thanh thanh thúy vang lên, đại võng ầm ầm sụp đổ, trực tiếp tan thành những mảnh nhỏ.

A!!

Đám thị vệ đang kéo đại võng cũng lập tức bị lực lượng này chấn bay.

Phá lưới xong, ánh mắt Đế Thích Thiên hướng tới chỗ Xuất Vân công chúa, ánh mắt vô cùng sắc bén. Chữ “Vương” trên trán lúc này càng nổi bật lên trông vô cùng sống động. Bá khí của bách thú chi vương lan tràn trong thiên địa, trong nháy mắt bao trùm lên tất cả.

“Không tốt, hắc hổ này đã sắp tu thành yêu thú, không phải là động vật có linh tính đơn giản nữa. Nó chính là một hổ tinh...” Triệu Bách Xuyên nhìn thấy Đế Thích Thiên xuất ra yêu lực khí, sắc mặt kịch liệt co rút. Hấn vội hướng về phía Xuất Vân kêu lên: “Công chúa, hổ tinh này rất nguy hiểm, cho dù là cao thủ luyện khí hậu kỳ cũng không thể chiến thắng được. Chúng ta nên lập tức rời khỏi đây thì hơn, bằng không sẽ vô cùng nguy hiểm”

Tu vi hấn không cao nhưng kiến thức vẫn có. Đế Thích Thiên lúc đầu không nhúc nhích hấn còn không nhìn ra, nhưng vừa nhìn thấy hắc hổ ra tay, sắc mặt bèn trở nên trắng bệch.

Hấn biết ở trong thế giới tu tiên, dã thú thể này được gọi là tinh quái, ở mức này cũng đã có lực công kích vô cùng cường đại, cho dù là cao thủ luyện khí hậu kỳ nếu không có pháp khí tốt nhất định là bỏ mạng trên tay chúng. Hấn vốn chỉ cho rằng tại khu vực núi rừng này, nhiều nhất cũng chỉ là một tiểu thú vật có linh tính, cùng lắm mới hiểu được hấp thu thiên địa linh khí cũng nguyệt tinh hoa. Làm sao có thể ngờ rằng lại có một tinh quái cường hãn như thế ở trong này, nếu biết trước thì có chết hấn cũng chẳng tới nơi này.

“Cái gì?” Tàn Hải sắc mặt biến đổi. Hấn không biết cái gì là hổ tinh hay không hổ tinh, bất quá đến Triệu Bách Xuyên vốn huyền hoang có nhiều pháp bảo mà còn e ngại như thế thì khẳng định hắc hổ này không đơn giản. Nhưng mà hấn cũng không có trực tiếp lui lại mà vung trường đao, quát to: “Thị vệ nghe lệnh, dùng tiễn công kích không cần để ý sống chết của nó. Bắn tên!!”

Vừa nghe nói hắc hổ này nguy hiểm, Tàn Hải cũng không màng bắt nó làm linh thú để lấy lòng cô công chúa kia nữa mà lập tức ra lệnh bắn tên.

“Sru sru sru!!”

Tiếng ra lệnh vừa dứt, hàng trăm mũi tên bắn ra, mang theo từng đạo lưu quang hướng tới những nơi yếu hại của Đế Thích Thiên, không ngần ngại nhắm thẳng vào.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên nhìn thấy một màn này, thân hình mạnh mẽ run lên, một cổ hắc khí nồng đậm từ trong thân thể phụt ra, nhảy mất bao phủ toàn bộ thân thể hấn.

“Bang bang phanh!!”

Hắc vụ do yêu lực mà thành nên có tính phòng ngự vô cùng lớn. Mấy trăm mũi tên chạm vào hắc vụ này chỉ có thể đi sâu vào một hai tấc, rồi lập tức rơi lả tả xuống dưới.

“Hô!!”

Đồng thời, Đế Thích Thiên hạ thấp thân mình, toàn lực hít vào. Một cổ cuồng phong dấy lên, thân thể kịch liệt bành trướng, yêu lực lại điên cuồng vận

chuyển.

“Ngao ô ô ô!!”

Hồ Khiếu âm ba công lại một lần nữa xuất ra, tiếng gầm chấn thiên phóng lên cao mang theo bá khí tuyệt luân khiến cho người ta cơ hồ hít thở cũng khó khăn. Trái tim những người ở đây nhất thời nhảy dựng lên vì kinh hãi.

Những vòng sóng tối đen gọn gọn như thủy triều liên miên không ngừng từ trong miệng Đế Thích Thiên lan tỏa ra. Âm ba lan đến đâu đại địa ở đó đều mãnh liệt rung động. Thanh âm như tiếng sấm làm cho đám thị vệ này nhất thời mất đi thần trí, trong đầu chỉ có những tiếng nổ vang không ngừng. Những vòng âm ba nối tiếp nhau va chạm vào đám thị vệ.

“A!! A!! A!!”

Những âm thanh thất thanh không ngừng vang lên trong không gian.

Bọn thị vệ lúc này đều bị âm ba công chấn tan hồn phách, lục phủ ngũ tạng vỡ nát. Máu tươi theo đó phun ra không ngừng, thất khiếu chảy máu, ngã xuống mặt đất.

Là tinh quái sắp mở ra yêu phủ nên tiếng hô gầm cũng vô cùng bá đạo, quả thực là kinh thiên động địa.

Một tiếng hô gầm chấn bay hồn phách, huyết nhục bạo liệt. (Phá nhân đảm hồn)

Xuất Vân công chúa nghe âm thanh hô gầm nhất thời trong đầu cảm thấy ong ong, sắc mặt trắng bệch, nhưng nàng cũng không giống bọn thị vệ, bị tiếng rống trực tiếp đưa về tây thiên. Nàng nhanh tay tìm trong túi trữ vật, chỉ lát sau, hào quang lóe ra, trong tay ngng là một hạt châu màu xanh.

Bên trên hạt châu có quang mang lưu chuyển, có vẻ như là vật bất phàm.

Nhưng lúc này nàng cũng không chú ý quá nhiều, vừa lấy ra, linh lực khổng lồ rất nhanh tiến vào bên trong hạt châu.

“Bá!!”

Thanh châu chột lóe lên quang mang, thanh quang phụt ra nhẹ nhẹ, rất nhanh đem chính nàng, Triệu Bách Xuyên cùng Tần Hải và đám thị nữ bao bọc lấy.

Quầng sáng này vừa xuất hiện, tiếng hô gầm lập tức nhỏ đi nhiều, không còn nhiếp nhân chấn hồn như trước nữa. Vòng âm ba tràn tới rất nhanh tiến vào trong quầng sáng.

“Bang bang phanh!!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Phải Có Phiền Toái

Bảo châu màu xanh này không biết là bảo bối gì, trên bề mặt tán mát ra thanh quang cùng với âm ba đối chọi ngay trên bề mặt. Sau sự va chạm này, toàn bộ thanh quang kịch liệt rung động trong tiếng gầm rú rung trời chuyển đất. Bàn tay nhỏ nhắn của Xuất Vân cầm bảo châu này cũng run rẩy theo, khuôn mặt sớm đã thiếu đi huyết sắc mà trắng bệch một màu.

“Ông!!”

Xuất Vân công chúa tiếp tục đề thăng linh lực rót vào trong viên châu màu xanh. Thanh quang trên bề mặt viên châu theo đó mà sáng hơn được một chút.

Nhưng tiếng gầm của Đế Thích Thiên dường như là liên miên không dứt, từng vòng âm ba liên tục va chạm vào quầng sáng trên thanh châu không khác gì nước sông Hoàng Hà sóng sau xô sóng trước miên miên bất tuyệt.

Thanh quang bị âm ba công kích nên nhanh chóng trở nên âm đạm, không ngừng rung động kịch liệt tựa hồ như có thể tan vỡ bất cứ lúc nào. Người bên trong quầng sáng bắt đầu bị tiếng hô gầm khiến cho tâm thần dao động, trong đầu không ngừng có những tiếng nổ vang tựa hồ như tâm thần sắp bị nó chấn cho tan tác.

“Bang bang phanh!!”

Trong phạm vi một dặm xung quanh tất cả các thứ vật đều bị tiếng gầm làm cho hôn mê, thất khiếu đổ máu, thân thể nhanh chóng tự bạo mà chết. Một gốc cổ thụ cao lớn cũng nhanh chóng bạo liệt. Tiếng gầm truyền đến đâu nơi đó như có đại họa quét qua, tất cả nhanh chóng trở thành bột mịn.

Mặt đất cũng theo tiếng gầm mà rung chuyển dữ dội.

Âm ba lực có thể xuyên qua mọi tầng phòng ngự, xâm nhập tới mọi không gian, trên trời dưới đất đều không tránh thoát khỏi.

“Hắc hồ này quá lợi hại, thanh linh châu sắp không thể chống đỡ được rồi. Triệu sư huynh, người chẳng phải có ngự thú vòng hay sao, sao còn chân chừ làm gì, nhanh lấy ra. Thừa dịp thanh linh châu còn có thể ngăn cản, mau đem ngự thú vòng bắt lại hắc hồ này. Bằng không hôm nay chúng ta thật sự một người cũng không thể sống sót được.” Xuất Vân công chúa nghe tiếng hồ gầm dường như vĩnh viễn không dừng lại, sắc mặt thay đổi, vội vàng quát lên.

Triệu Bách Xuyên nhìn thấy Xuất Vân công chúa đột nhiên ra tay ngăn cản tiếng hồ gầm bá đạo kia, trong lòng có một chút chua xót nghĩ: “Luyện khí kì tầng thứ tám. Công pháp tu luyện là hồi xuân công.”

Hắn đã từng nghĩ, Xuất Vân công chúa gia thế không đơn giản, khẳng định bên người có nhiều công pháp tu tiên trung giai, chỉ không ngờ nàng không những là người đã bước vào tu tiên mà công pháp tu luyện còn là công pháp tu luyện mộc thuộc tính tốt nhất dành cho người luyện khí kì- hồi xuân công. Thậm chí nàng đã tu luyện đến tầng thứ tám tiến vào luyện khí trung kỳ đỉnh phong. Chỉ cần chuyên tâm tu luyện sẽ nhanh chóng bước sang tầng thứ chín cũng chính là luyện khí hậu kỳ cao thủ.

Nàng không ra tay thì thôi, nhưng vừa xuất thủ đã có thể khiến cho người ta thâm kinh ngạc.

Triệu Bách Xuyên trong lòng đang cười khở liền lập tức bị tiếng kêu của Xuất Vân làm cho bưng tỉnh. Nhìn đến phía đối diện chính là một thân hắc hồ uy phong凛凛, chữ “Vương” màu tím trên trán vô cùng sống động, bá khí vương giả bạo phát xung quanh thân thể hắc hồ này tràn ngập trong thiên địa khiến cho tâm thần hắn nhất thời rung động. Không những thế, hồ khiếu âm ba công quỹ dị còn đang không ngừng oanh kích lên thanh quang bảo vệ. Triệu Bách Xuyên tự nhiên không rét mà run.

Hắn hiểu, nếu quang sáng của thanh linh châu tan biến thì bọn họ sẽ lâm vào hiểm cảnh. Âm ba công kia hết sức bá đạo, bọn hắn vô pháp có thể chống đỡ, chạy cũng không được.

“Hảo, ngự thú vòng này nghe nói yêu thú cũng phải chịu khuất phục, hắc hồ này tuy lợi hại song cũng chưa đến cảnh giới yêu thú. Nếu nó thực sự trở thành yêu thú, chỉ sợ chúng ta sẽ bị nó rống chết rồi. Ngự thú vòng, trời yêu!!” Triệu Bách Xuyên cũng không còn lựa chọn nào khác bèn tung ra ngự thú vòng. Chiếc vòng được tung ra khỏi vòng bảo vệ của thanh linh châu, nhanh chóng kết xuất một đạo ấn quỷ dị.

“Ông!!”

Một tiếng vang nhất thời phát ra, ngự thú vòng nhanh chóng lớn lên. Trên vòng có từng đạo văn phù thần bí tỏa ra một lực lượng kì dị. Ngự thú vòng vốn đang ở trước mặt Triệu Bách Xuyên lúc này hóa thành một đạo hắc quang hướng tới cổ Đế Thích Thiên chụp tới.

“Muốn chết!!”

Đế Thích Thiên nhìn thấy thanh quang kì lạ bao bọc lấy đám người Xuất Vân công chúa, có thể ngăn trụ được âm ba do mình tạo ra, liền hiểu chính mình đang đối mặt với người tu tiên. Sau khi phát hiện ra điều này, hắn càng quyết tâm không thể để bọn người này chạy thoát ngày hôm nay.

Nếu như để bọn họ ra đi, chỉ e sau này Hồ Khâu sơn mạch sẽ căng vì vậy mà thu hút nhiều tu tiên giả tới, tính mạng của mình dù có bảo trụ được, cũng chỉ sợ phải là nô tài cho bọn người đó.

Đang đứng lúc hắn muốn tăng thêm yêu lực, sử dụng Hồ Khiếu âm ba công chấn nát vòng sáng do thanh linh châu tạo ra thì bên kia Triệu Bách Xuyên xuất ra ngự thú vòng.

Ngự thú vòng phát ra những thanh âm cổ quái, lọt vào tai Đế Thích Thiên dường như muốn làm cho hắn mê mẩn đi, rõ ràng thanh âm này không phải thứ gì tốt cả. Tiếng hồ gầm phát ra càng thêm lớn hòng nhấn chìm thanh âm kia. Tiếng hồ gầm không ngừng nghỉ, chân trước giơ lên, hướng tới ngự thú vòng xuất ra một trào.

Bá!!

Hồ trào xuất hiện một chỉ màu đen do yêu lực tạo thành đánh lên ngự thú vòng. Hồ trào thoát nhìn có chút hư ảo nhưng thực chất là do yêu khí quay cuồng mà thành, uy lực cũng không hề nhỏ.

“Ông!!”

Ngự thú vòng phát ra một tiếng kêu thanh thúy, hắc quang bùng phát ra, từng đạo phù hiệu cổ quái theo hạng quyền phiêu phù bay ra.

Ngự thú vòng lúc này bên trên đang tản mát ra phù triện cùng với hồ trào nhất thời va chạm, sau đó có một tiếng nổ vang đầy nặng nề vang lên giữa không trung. Ngự thú vòng gặp công kích cường đại bị bắn ra ngoài, hắc quang bao bọc xung quanh hạng quyền theo đó ảm đạm đi rất nhiều, vô số phù triện vốn đã xuất ra lúc này lại lập tức quay về trong ngự thú vòng.

“Phốc!!”

Ngự thú vòng do Triệu Bách Xuyên phát động âm đàm quay lại, ngay lập tức hắn cảm nhận được một khí tức cuồng bạo theo ngự thú phòng phản phệ đến cơ thể hắn, linh lực nhất thời quay cuồng, sắc mặt trở nên trắng bệch, máu tràn ra từ mũi và miệng. Sau khi phun ra khí huyết, toàn thân hắn lại tiếp tục run rẩy, lưng lay như muốn đổ tới nơi, rõ ràng là đã bị trọng thương.

“Không tốt, đi mau!!”

Xuất Vân công chúa thấy ngự thú vòng cũng bị đánh bật trở lại biết là không tốt, trong miệng quát khẽ một tiếng trong tay liền xuất hiện mấy linh phù dán lên người mấy kẻ đứng bên cạnh. Tần Hải đám người chỉ cảm thấy lực lượng trong thân thể nhanh chóng tụ tập tại hai chân, ý nghĩ muốn chạy xuất hiện trong đầu tất cả.

“Thần Hành phù!!”

Triệu Bách Xuyên nhìn đến vô cùng mừng rỡ, phải biết rằng người tu tiên ở giai đoạn luyện khí kì, nếu chưa tới được hậu kỳ thì vô pháp sử dụng pháp khí phi hành. Hầu hết việc phi hành đối với người giai đoạn luyện khí tiền và trung kỳ đều nhờ tới pháp thuật, ví dụ như Ngự Phong thuật, Thần Hành thuật có thể giúp người thi triển nhanh chóng bay lên phi hành. Thần Hành phù chính là phỏng theo Thần Hành thuật mà tạo ra, một ngày có thể đi ngàn dặm.

“Đi!!”

Xuất Vân chỉ khẽ ra lệnh một tiếng rồi kéo đám thị nữ lập tức chạy đi thật nhanh.

Triệu Bách Xuyên trước khi đi, trong mắt còn lộ ra một tia ngoan độc, lấy từ trong túi trữ vật ra một đồng linh phù, đem hết linh lực trong cơ thể rót vào đám linh phù này rồi ném tới trước người Đế Thích Thiên, sau đó mới cấp tốc chạy đuổi theo đám người đi trước.

“Rầm rầm oanh!!”

Trên các linh phù này hào quang liên tục lóe ra, hóa thành nhiều loại công kích như hỏa cầu, phong nhận, thậm chí dưới mặt đất còn xông ra một đám trường mâu.

Tất cả công kích phải có đến trăm thứ, tất cả bao phủ lấy Đế Thích Thiên rồi bộc phát lực lượng.

“Rống!!”

Đế Thích Thiên gầm liên tục ba tiếng nữa, sóng âm ba màu đen như sóng thủy triều ào ào lan ra khắp bốn phía. Âm ba đem toàn bộ hỏa cầu, phong nhận cùng trường mâu lập tức đánh bay.

“Ngao ô!!”

“Tuyệt đối không cho chúng chạy thoát!!”

Đôi mắt Đế Thích Thiên lộ ra hàn ý, chữ “Vương” trên trán theo đó dựng đứng lên, thân hình hướng về phía đám người Xuất Vân vừa bỏ chạy, lập tức đuổi theo.

“Người tu tiên, những kẻ này nhất định là người tu tiên, không thể để chúng chạy thoát.” Đế Thích Thiên hiểu rõ, nhân từ với kẻ thù là độc ác với bản thân.

Thần Hành phù giúp cho một người bình thường một ngày đi được ngàn dặm. Xuất Vân công chúa lại là người đã bước vào tu tiên nên Thần Hành phù phát huy được tối đa tốc độ của nó. Dù tốc độ di chuyển của Đế Thích Thiên có mau lẹ nhưng do bị đám linh phù của Triệu Bách Xuyên thời khắc cuối ngăn cản nên đã không thể đuổi kịp nữa.

Tuy rằng công phu của hắn đã có thể tính là cao, nhưng dù sao hắn cũng không có khả năng phi hành để tìm kiếm tung tích của đám người tu tiên này.

Một lát sau, hắn quay lại chỗ của bầy sói.

Đế Thích Thiên đảo mắt nhìn quanh bốn phía, ánh mắt dừng lại ở một hạng quyền màu đen, chính là ngự thú vòng bị mình đánh rơi khi nãy.

Tuy rằng không biết hạng quyền này là thứ gì, nhưng nếu đã ở trong tay người tu tiên thì hiển nhiên là pháp khí gì đó.

Hắn bước tới ngậm lấy hạng quyền này, ánh mắt mang theo một tia thâm thúy, trầm ổn.

Chương 27: Thiếu Nữ Bí Ẩn

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên gầm nhẹ một tiếng, Bái Nguyệt lúc trước theo lệnh hắn trốn trong sơn động lúc này khẩn trương đi ra, hướng về phía hắn với một thái độ cung kính, thần phục.

“Nơi này đã không còn an toàn nữa, ngươi hãy mang theo tộc nhân rời đi đã. Sau đó phải nhanh chóng tìm cho ra vương giả thú tộc trong sơn mạch.” Đế Thích Thiên trực tiếp phân phó.

Lang vương Bái Nguyệt đáp ứng nói: “Vâng, đại vương. Thuộc hạ đã phái tộc nhân chia ra đi tìm hiểu, chỉ cần có kết quả sẽ ngay lập tức báo cho đại vương.”

“Lập tức rời khỏi đây!!”

Đế Thích Thiên gật gật đầu, để lại câu nói đó rồi mang theo ngự thú vòng, xoay người trở về sơn động. Trong đầu hắn lúc này có vô vàn điều băn khoăn.

Lần này xảy ra biến cố đúng là không thể tưởng tượng được. Đầu tiên là đám người Xuất Vân công chúa muốn hướng hắn bắt lấy. Hơn nữa, cũng không phải một cô công chúa bình thường của nhân gian mà chính là một công chúa tu tiên. Nếu chỉ là công chúa bình thường, hắn chắc chắn không sợ chút nào vì con người bình thường vốn không thể gây ra bao nhiêu nguy hiểm cho hắn được.

Nhưng tu tiên giả lại là ngoại lệ.

Đế Thích Thiên có cảm giác cô công chúa kia thực lực mặc dù kém mình, nhưng khoảng cách rõ ràng không quá lớn, chắc chắn là cao thủ luyện khí kì. Chỉ một người như vậy, dựa vào pháp khí đã có thể ngăn cản công kích của hắn trong một thời gian dài. Nếu là người có tu vi cao thì chắc chắn không dễ đối phó như vậy. Đế Thích Thiên thăm cảnh giác trong lòng.

Hắn thầm nghĩ: “Lần này để bọn người đó chạy thoát, chắc chắn chúng sẽ quay lại trả thù, nói không chừng sẽ dẫn thêm những kẻ lợi hại hơn nữa. Ta tuy đã đột phá đến đệ tam trọng, tương đương với cao thủ luyện khí hậu kì nhưng hiện tại cũng chưa mở ra được yêu phủ. Nếu ở lại chỗ này chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Nhất định phải mau chóng rời khỏi nơi này.”

Đám người Xuất Vân công chúa mặc dù lần này bị hắn dọa cho sợ phải bỏ chạy, nhưng cũng đã giúp hắn đại khai nhãn giới một lần nữa về người tu tiên.

Tuy rằng hắn đã sớm biết thế giới này có tu tiên giả tồn tại, lại tận mắt nhìn thấy họ ngự kiếm phi hành, nhưng trực tiếp giao chiến thì đây chính là lần đầu tiên.

Rồi còn đám linh phù có thể hóa thành đủ các loại công kích hỏa cầu, mâu, phong nhận trùng trùng cũng khiến cho Đế Thích Thiên vô cùng ngạc nhiên. Như vậy là hắn cũng đã được nhìn thấy pháp thuật của tu tiên giả.

Rất lợi hại, quả thật là rất lợi hại!!

Nếu không phải có âm ba công ngăn cản hết mọi công kích, chỉ e hôm nay dù có thân thể cường hãn hắn cũng vô pháp chống đỡ, bản thân không chết thì cũng trọng thương.

“Cái này chỉ sợ mới là pháp thuật cấp thấp, vậy mà đã lợi hại đến thế. Nếu là trúc cơ kì, Kết đan kì cao thủ ra tay, chỉ sợ hồ khiếu công của ta cũng là vô dụng mà thôi. Không thể ở đây chờ chết nữa, phải đem sự tình nơi này giải quyết ổn thỏa rồi lập tức rời khỏi đây, đi xa khỏi sơn mạch này mới được.”

Đám chiêu trong chốc lát, Đế Thích Thiên cuối cùng cũng quyết tâm.

Vừa đi vừa suy nghĩ, chỉ chốc lát hắn đã về tới sơn động. Tiến vào trong sơn động, đi vào tận trong cùng, thuận thế quỳ rạp xuống mặt đất, miệng hô hé ra.

“Đỉnh đang!!”

Âm thanh thanh thúy vang lên, ngự thú vòng rơi trên mặt đất quay tròn vài vòng rồi mới dừng lại. Đế Thích Thiên nhìn hạng quyền này, cẩn thận đánh giá một hồi.

“Đây là pháp khí?”

Hắn không biết tên của pháp khí này là ngự thú vòng, nhưng trước đây tận mắt thấy chiếc vòng lớn lên, phá không phi hành, hướng mình đánh tới khiến

hắn cảm nhận được một uy áp như đối diện với kẻ thù không đội trời chung vậy. Nếu như hắn biết tên pháp khí này, chắc chắn sẽ không một chút nghi ngờ nào.

Ngự thú vòng chính là một pháp khí xuất hiện từ rất lâu rồi, không có tác dụng công kích mà chỉ có thể dùng để bắt linh thú, yêu thú. Một khi ngự thú vòng hạ xuống, đem ấn ký chuyển lên người của linh thú thì không có khả năng chống cự nữa.

Hơn nữa uy lực của nó lại phụ thuộc vào người sử dụng. Nếu như lúc trước là một gã trúc cơ kỳ sử dụng thì Đế Thích Thiên tuyệt không thể dễ dàng đánh rơi nó như vậy, có khi còn bị nó tròng vào cổ. Tại tu tiên giới, đây chính là pháp khí tốt nhất dùng để bắt giữ linh thú.

Đáng mừng là pháp khí mặc dù lợi hại nhưng phương pháp chế luyện sớm đã thất truyền, hiện tại ngự thú vòng trong tu tiên giới xuất hiện rất ít.

Triệu Bách Xuyên cũng biết đây là vật vô cùng trân quý, nếu không phải vì muốn lấy lòng Xuất Vân công chúa thì tuyệt đối không có khả năng lấy ra một pháp bảo hân hữu như vậy. Hiện tại, hắn lại còn tiện nghi cho Đế Thích Thiên thu được bảo vật này.

Mặc dù biết đây là một pháp bảo của tu tiên giả, nhưng nghĩ tới uy áp nguy hiểm phát ra từ ngự thú vòng lúc trước, Đế Thích Thiên cũng không lỗ mãng đem yêu lực rót vào.

Nghĩ một hồi, hắn đem ngự thú vòng đi tới trước thạch bích, mở ra động khẩu, lấy ra bảo hạp cùng bình ngọc, đổ từ trong bình ra một khóa đan dược, sau đó mới đem bảo hạp, bình ngọc cùng hạng quyền toàn bộ nhét vào bên trong. Sau đó hắn lại dùng yêu lực khiến cho viên đá trở lại vị trí cũ một cách hoàn hảo.

Rồi hắn trở lại chỗ nghỉ, yên lặng vận chuyển Hổ Khiếu Công. Linh khí trong động theo vô số lỗ chân lông tiến vào trong thân thể hắn.

Mỗi một lần vận chuyển, yêu lực đều đặn gia tăng một chút.

Tại thác nước trên ngọn núi, nơi Đế Thích Thiên thường xuyên tới tu luyện vào ban đêm, một nữ tử đẹp mê người, một thân áo trắng như tiên từ hạ phàm theo gió mà tới. Nữ tử này mang vẻ đẹp có thể khiến cho thiên địa thất sắc, phiêu diêu đứng trên dải lụa khiến cho cảnh sắc bốn phía vì sắc đẹp của nàng mà ảm đạm đi nhiều.

Hoa tươi đang nở rộ quanh đó cũng phải khép nép khiêm nhường trước nữ tử này.

Bàn tay trắng như ngọc vươn lên mang theo một đóa hoa đỏ thắm, đôi môi anh đào hé cười:

“Nguyên lai tiểu gia hỏa này giấu bảo hạp ở giữa thạch bích, lại lợi dụng bảo hạp có thể che dấu linh lực mà ngăn trở linh lực phát ra từ tụ linh đan, khó trách ta tìm khắp nơi trong sơn động đều không thấy. Thật thông minh. Có ý tứ. Hồ tộc ta so với hắn dường như còn kém một chút về linh trí a.”

Cô gái thân nhiên cười khiến cho thiên địa sáng bừng lên. Dung nhan này đúng là có thể làm thiên địa biến đổi.

Nếu Đế Thích Thiên nghe thấy những lời này chắc chắn sẽ nhận ra nữ tử này chính là người thân bí trước đây giao cho hắn Khâm Thiên bảo hạp.

“Xem ra tiểu tử kia nhất định đã gặp kì ngộ, nếu không trong thời gian ngắn ngủn như vậy làm sao có thể đem kinh mạch toàn thân đã thông, hiện tại đã bước vào giai đoạn đỉnh phong. Không bao lâu nữa có thể lại xuất hiện một tân yêu thú a. Thật thú vị, lâu rồi ta không gặp chuyện nào thú vị như vậy.” Thân bí nữ tử hướng ánh mắt về phía xa, tựa hồ có thể nhìn rõ ràng hình ảnh của Đế Thích Thiên trong sơn động.

Trong âm thanh của nữ tử này lộ ra một chút ý tứ hứng thú.

Yêu tộc hiện tại đã xuống dốc, nguyên do vì trong thời kỳ thượng cổ đã phát sinh một sự kiện gì đó khiến cho toàn bộ cường giả yêu tộc biến mất. Mà yêu tộc linh trí không thể so với nhân loại, vốn từ đầu không hiểu được việc tu luyện, cho dù có hiểu được việc hấp thu nguyệt tinh hoa, nhưng nếu không cần đến cả ngàn năm tích góp lực lượng thì cũng khó mà trở thành yêu thú.

Trí tuệ của yêu tộc trong thời gian tu luyện dài đằng đẵng đó cũng mới vì thế mà tăng lên.

Đế Thích Thiên mặc dù trọng sinh vào thú tộc nhưng lại có trí tuệ của nhân loại, so với những vương giả thú tộc khác chỉ có hơn chứ không kém về trí lực. Hơn nữa còn có đan dược phụ trợ nên hắn mới có thể tu hành trong thời gian ngắn như vậy đã có thể đạt được kết quả. Cuối cùng, bản thân lại mở ra được huyết mạch truyền thừa khiến cho tốc độ tu hành càng trở nên bất khả tư nghị.

Điều này bản thân Đế Thích Thiên hoàn toàn hiểu được. Nhưng trong mắt nữ tử thân bí này thì tốc độ tu luyện của hắn đúng là quá dọa người rồi.

“Ta cũng không vội thu lại Khâm Thiên bảo hạp. Ta muốn xem tiểu hắc hồ kia một chút, không chừng tương lai chính là kì tài ngút trời của yêu tộc chúng ta.” Nữ tử thân bí lạnh nhạt cười.

Đế Thích Thiên hoàn toàn không biết toàn bộ nhất cử nhất động của mình đều nằm trong tầm chú ý của nữ tử này, vẫn điềm nhiên nuốt tụ linh đan và yên lặng tu luyện.

Tụ linh đan liên tục được hắn phục dụng, lần này bản thân hắn phát hiện dường như được lực đối với cơ thể đã yếu đi không ít, trong lòng có một chút kỳ quái.

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều mà tiếp tục yên lặng vận chuyển Hổ Khiếu Công, đem được lực nhanh chóng chuyển hóa thành yêu lực. Trước kia

luyện hóa một khóa đan được hần phải mất mấy giờ, nhưng hiện tại chỉ trong một canh giờ đã hoàn toàn luyện hóa xong tụ linh đan này.

Cảm thấy đói bụng, hần liền rời động sẵn mồi. Sau khi ăn no, lại trực tiếp luyện hóa huyết nhục chuyển hóa thành tinh khí, hấp thu rồi chuyển thành yêu lực.

Sự xuất hiện của người tu tiên đã làm cho hần cảm thấy vô cùng áp lực. Tuy biết rằng việc tu luyện không phải một sớm một chiều mà thành, nhưng lúc này hần cũng không muốn lãng phí một chút thời gian nào.

Thoáng một cái, ba ngày liền trôi qua.

“Ngao ô!!”

Một tiếng sói tru đột nhiên vang lên phía bên ngoài động.

Nghe được thanh âm đó, Đế Thích Thiên ở trong sơn động lập tức mở to mắt, đứng lên. Hần đã nhận ra thanh âm của Lang vương. Không chần chừ, hần đi ra bên ngoài.

“Bái Nguyệt đã tới, chắc chắn là đã có kết quả tìm kiếm.”

Hiện tại, hần rất muốn tìm hiểu tin tức của vương giả thú tộc trong sơn mạch này. Bởi vì càng lúc dự cảm trong lòng hần càng trở nên cấp bách, nguy hiểm dường như đã rất gần kề.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Kim Sắc Viên Hâu

Đế Thích Thiên rất muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhưng trong sơn mạch còn tồn tại nhiều vương giả thú tộc có linh tính trời ban, hần tuyệt đối không thể bỏ lại. Dù sao, hiện tại hần đã gặp phiền toái lớn, hấp dẫn người tu tiên tiến vào đây lại để họ chạy thoát, chắc chắn sẽ còn nhiều người lợi hại hơn trở lại đây.

Hồ Khâu sơn mạch dù có rộng lớn nhưng nếu tu tiên giả muốn tìm kiếm, thì các vương giả thú tộc chắc chắn sẽ bị phát hiện, thậm chí là bị bắt đi làm linh thú cho nhân loại.

Đế Thích Thiên trong lòng đã ôm mộng thành lập thế lực, chắc chắn không thể bỏ lại họ được, cho nên mặc dù biết nguy hiểm cận kề nhưng vẫn cố tình nấn ná lại sơn mạch này. Hần chính là muốn đợi tin tức của lang vương Bái Nguyệt.

Vừa nghe tiếng của Bái Nguyệt, hần lập tức thoát ly sơn động.

“Đại vương, thuộc hạ đã tìm hiểu được tin tức.” Lang vương Bái Nguyệt vừa nhìn thấy bóng dáng cao lớn của Đế Thích Thiên xuất hiện bên quỳ hai chân trước xuống, cung kính nói.

“Nói!” Đế Thích Thiên không một chút lãng phí thời gian, thốt ra đúng một từ, uy nghiêm vô hình bao trùm lên lang vương khiến Bái Nguyệt cung kính đứng lên vội vàng đem tin tức nói ra.

Từ lời của Bái Nguyệt, Đế Thích Thiên nắm được vài điểm cơ bản.

Hồ Khâu sơn mạch này vô cùng rộng lớn, động vật bình thường chiếm một số lượng đông đảo, nhưng bên trong mỗi quần cư đều có một vương giả tồn tại. Dựa vào tin tức mà Bái Nguyệt tìm hiểu, ở phía đông sơn mạch có một sơn cốc, trong sơn cốc có rất nhiều cây ăn quả, đặc biệt là đào. Đây là địa bàn sinh sống của một bầy khi, số lượng phải đến hơn một ngàn. Đứng đầu đám khi này là một hầu vương.

Ở phía nam sơn cốc có một ngọn núi cao, trên đó là nơi sinh sống của bầy ưng. Đàn chim ưng này sống thành đàn, tại nơi đó chiếm cứ một lãnh thổ lớn, lại là bá chủ của bầu trời ở đây. Cho dù có đụng phải mãnh hổ cũng phải bỏ chạy. Trong đàn chim ưng này có một cá thể đặc biệt, con chim ưng này to lớn dị thường, trên đầu lại có một đốm lông màu vàng. Nó chính là ưng vương.

Mà ở phụ cận ngọn núi nơi bầy ưng sinh sống, trong một cái khe núi có vô số độc xà sinh sống. Nơi đây chính là cấm địa của sơn mạch, đi vào tuyệt đối không có khả năng trở ra. Trong đàn xà này, có một đại mãng xà màu trắng, xưng là xà vương.

Ưng và xà chính là tử địch của nhau, lại sinh sống ở hai địa phương ngay gần kề nhau nên xung đột xảy ra liên tục, ba ngày đánh một trận nhỏ, năm ngày

đánh một trận lớn. Ưng vương và xà vương cũng đã chạm trán nhau không ít lần.

Trong ba ngày vừa qua, thuộc hạ của Bái Nguyệt đã tìm ra ba gã vương giả này cùng nơi cư trú của chúng.

“Hầu vương, ung vương, xà vương.” Đế Thích Thiên lẳng lặng nghe lang vương bẩm báo, trong mắt tinh quang lóe lên. Động vật trời sinh có linh tính vốn vô cùng khó gặp, không ngờ ở đây lại có hẳn ba vị, điều này khiến hắn vô cùng hài lòng: “Tốt, việc này không được chậm trễ. Bái Nguyệt, ngươi dẫn đường cho ta, trước tiên đi tìm hầu vương. Bốn vương phải nhanh chóng đem đám vương giả này thu phục, sau đó chúng ta sẽ rời khỏi đây.” Chỉ ở lại son mạch thêm ba ngày mà trong lòng hắn đã nảy sinh dự cảm nguy hiểm vô cùng mãnh liệt.

Cái này chính là đêm dài lắm mộng. Hắn hiện tại là bách thú chi vương, phải thật nhanh đem đám vương giả kia thu phục rồi với tốc độ nhanh nhất mang theo những thành viên này rời khỏi son mạch này.

Hai thân ảnh nhanh chóng xuyên qua núi rừng hướng tới phía đông của son mạch. Sói có tốc độ rất nhanh, Bái Nguyệt thân là lang vương, tốc độ càng thêm mau lẹ, toàn lực hướng về phía đó, chỉ thấy một thân ảnh màu trắng lao đi như gió. Mặc dù vậy, Đế Thích Thiên vẫn theo hắn một cách ung dung, dường như tốc độ này chưa thể làm khó hắn.

Nơi nào hai người chạy tới đều làm nổi lên cuồng phong.

Nhất hướng thẳng tiến, chẳng mấy chốc, lang vương cũng dừng lại trước một son cốc.

Hắn cúi đầu nói: “Đại vương, son cốc này chính là địa phận của viên hầu. Hầu vương ở bên trong đó.”

Đế Thích Thiên đứng trước khẩu cốc nhìn vào bên trong, trong lòng không ngừng tán thưởng, quả nhiên là một địa phương tốt. Trong cốc, có hồ, đảo, núi, nước trên cành, hương hoa quả mê người tràn ngập trong không khí. Cảnh tượng này kéo dài đến ngút tầm mắt, đúng là một địa phương hấp dẫn.

Đế Thích Thiên vừa đặt chân lên con đường tu yêu nên đối với thiên địa vô cùng mẫn cảm. Chỉ một chút đã phát giác ra địa phương này linh khí so với những nơi khác trong son cốc đậm đặc hơn rất nhiều. Nếu ở nơi này tu luyện chắc chắn tốc độ sẽ còn nhanh hơn nhiều lần ở bên ngoài. Hắn đoán đây là nơi linh khí thiên địa hội tụ.

“Khách khách!!”

Tiếng kêu của bầy khi trong son cốc truyền đến tai hắn vô cùng rõ ràng. Có thể thấy rõ trên cây có một đám khi đang ăn quả, to nhỏ có cả. Chúng hoặc trợn mắt nhe răng dọa nhau, hoặc ngồi một chỗ gặm rận, có con cầm trong tay trái cây cắn vài miếng rồi ném đi, tùy ý chơi đùa.

Cảnh tượng thần tiên này khiến cho người ta không đành lòng phá hư.

“Quả nhiên là hầu cốc. Nơi này đúng là rất tốt, nếu không phải lần này phải rời đi, ta chuyển đến đây tu luyện, hẳn là tốt hơn nhiều.”

Đế Thích Thiên âm thầm suy nghĩ một chút rồi ánh mắt nhanh tập trung lại.

“Ngao ô!!”

Hắn ngẩng đầu, há miệng gầm lên một tiếng bá đạo. Thanh âm mang theo khí thế của bách thú chi vương, uy vũ như thủy triều dũng mãnh tiến ra tạo thành một thanh thế phô thiên cái địa bao trùm lấy son cốc. Một thân hắc hổ cao lớn đứng giữa cốc khẩu, uy thế bá đạo của vương giả hiển lộ không một chút giấu diếm.

“Khách khách!!”

Tiếng gầm của Đế Thích Thiên tại nơi này không khác gì tiếng sấm vang rền. Đám hầu tử đang chơi đùa gần đó bị tiếng gầm dọa cho đến rơi xuống đất, sau đó tất cả kêu lên và tản ra chạy trốn.

Bình thường nếu trong núi không có hổ thì khi chính là bá vương.

Nhưng bách thú chi vương trời sinh đã mang hơi thở uy áp, hưởng chi, tiếng gầm từ Đế Thích Thiên phát ra so với hổ bình thường bá đạo hơn rất nhiều, có thể chấn nhiếp hồn phách, đăng nhân đảm hồn.

“Chi chi!!”

Đúng lúc này, một tiếng khi kêu so với viên hầu bình thường thì lớn hơn rất nhiều từ sâu trong son cốc truyền ra. Thanh âm vang lên, Đế Thích Thiên vẫn uy nghi đứng ở cốc khẩu, đôi mắt lóe lên tinh quang, rõ ràng nghe được thanh âm kia nên đôi mắt hắn vụt sáng ngời.

Trước mắt hắn kim quang chợt lóe, một bộ móng vuốt khá giống với nhân loại mang theo sát khí hướng Đế Thích Thiên đột ngột tấn công, khí thế vô cùng hung hãn.

Đế Thích Thiên nhìn tình cảnh này, trong lòng không một chút hốt hoảng, hổ trào nâng lên, cũng không quán chú yêu lực, dựa vào lực lượng của ngoại thân đón lấy móng vuốt màu vàng kia.

“Phanh!!”

Hồ trào cùng bộ móng vuốt sắc bén màu vàng đựng độ làm bùng phát ra một lực lượng vô cùng lớn. Đế Thích Thiên thân thể vẫn đứng nguyên tại chỗ, vững như thái sơn, mà thân ảnh màu vàng kia bị phản chấn văng ra xa.

“Mạnh thật!!”

Đế Thích Thiên mặc dù tấn công khá ung dung nhưng trong lòng cũng nổi lên một tia ngạc nhiên, âm thầm tán thưởng. Cổ lực lượng kia chỉ kém hơn hắn một chút mà thôi. Trong quá trình tu luyện, thân thể của hắn cũng được cải biến đi nhiều.

Nhưng vừa rồi đối chiêu cùng hầu tử kia, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc, một kích kia chính là lực lượng của thân thể con khi này, không hề có một chút yếu lực nào.

“Khêc khêc!!”

Nhân tình Đế Thích Thiên sáng lên khi nhận ra kẻ vừa đối chiêu với mình.

Cách hắn không xa, kẻ vừa bắn đi một thân lông lá màu vàng, thân thể cao lớn đứng trên hai chân sau. Viên hầu này nhìn hắn đầy vẻ cảnh giác, đôi mắt thỉnh thoảng lóe lên quang mang. Hai cánh tay của viên hầu so với nhân loại cường tráng hơn rất nhiều.

“Viên hầu vương, thần phục ta. Nếu không đáp ứng, hầu tộc trong sơn cốc này không cần phải sống nữa.” Đế Thích Thiên rít gào một tiếng, hướng hầu vương nói thẳng ra ý đồ của mình.

Sống ở trong rừng, không cần quan co lòng vòng, trực tiếp nói ra ý định mới là phương thức tốt nhất.

Hầu vương mắt lóe lên tinh quang, hắn trong hầu tộc cũng là hầu vương, với lão hổ bình thường cũng không để vào mắt. Bằng vào thực lực của hắn có thể dễ dàng giết chết một hổ trưởng thành.

“Muốn ta thần phục, vậy thì nhất định phải thắng ta.” Hầu vương cao ngạo đáp lại. Trong rừng, cường giả vi tôn, nếu muốn hắn thần phục thì nhất định phải có bản lĩnh hơn hắn. Đương nhiên, thần phục ở đây cũng không có nghĩa là trung thành tuyệt đối. Muốn cho họ trung thành với mình thì sau này phải dựa vào bản lĩnh và thủ đoạn của Đế Thích Thiên mới được.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên ngửa mặt lên trời rít gào, hắn biết, nếu không đánh bại đối phương thì hầu vương này sẽ không bao giờ hướng mình thần phục. Chỉ cần đã bại hầu vương này là có thể thu làm thuộc hạ rồi. Hắn là bách thú chi vương, dù là vương giả cũng phải hướng hắn mà thần phục.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hầu Nhi Nhường Tử

Đánh!!

Phải đánh cho đối phương phục thì thôi.

Đế Thích Thiên không dài dòng, hai chân sau nhún xuống lấy đà rồi sau đó bật mạnh, cả thân hình nháy mắt bay lên. Giờ phút này hắn không sử dụng yêu lực, chính là muốn xem thân thể mình và hầu vương này ai cường đại hơn. Hai hồ trào sắc bén đánh tới hầu vương, trong không trung phát ra những tiếng “xuy xuy” nhẹ nhẹ, thẳng mặt hầu vương ập đến.

“Phốc xích!!”

Hầu vương toàn thân màu vàng cũng động thân, hai hồ trào vũ động mang theo vô số tàn ảnh hướng Đế Thích Thiên bao phủ lại.

“Bang bang phanh!!”

Tiếng gầm rít nặng nề vang lên khắp trong sơn cốc sau đó.

Đế Thích Thiên hai mắt sắc bén nhìn lại, hồ trào bá đạo chém ra dường như có thể đem toàn bộ các thứ trong tầm với đánh nát. Các bộ phận trong thân thể của hắn lúc này đều biến thành vũ khí lợi hại. Thân thể cao lớn, miệng hồ răng nanh sắc nhọn, cái đuôi linh hoạt như linh xà, chỉ cần có thứ gì đó trong

tầm với là lập tức quật tới.

Bằng thực lực hiện tại của hắn một đòn đánh chết lợn rừng hung hãn là hoàn toàn bình thường.

Nhưng hầu vương này dù sao cũng đứng hàng vương giả, hắn có bản lĩnh thật sự, chỉ thấy thân thể linh hoạt nhảy xung quanh Đế Thích Thiên. Thân thể vừa di động, từng đạo móng vuốt mang theo tàn ảnh hướng về phía Đế Thích Thiên tấn công chớp nhoáng. Đế Thích Thiên xuất ra một trào thì hầu vương đã có thể xuất ra ba trào rồi. Tốc độ tấn công này thật khiến cho người ta có cảm giác ăn không tiêu.

“Tiểu gia hỏa này quả thực thú vị, nếu không tận mắt nhìn thấy thì ta cũng không dám tin không chỉ tu luyện thành yêu thú, hắn còn đi thu phục thuộc hạ, tạo ra thể lực cho mình. Hắc hồ này quả nhiên có trí tuệ khác thường, tuyệt đối không phải là động vật trời sinh có linh trí bình thường.” Lúc này, cách cốc khẩu không xa, thần bí nữ tử lặng lẽ quan sát tình hình bên trong, ngạc nhiên trong lòng dâng lên mãnh liệt.

Đế Thích Thiên so với tinh quái bình thường còn có bất đồng. Tinh quái bình thường hấp thu nguyệt tinh hoa cũng là do bản năng thúc giục, không nghĩ tới việc tu luyện thành yêu nhiều. Đến tận khi từ tinh quái chuyển thành yêu quái, trí tuệ mới phát triển hoàn toàn.

Nhưng Đế Thích Thiên không những hiểu được việc tu luyện, còn có ý đồ thu phục vương giả trong sơn mạch làm thuộc hạ, cái này không phải là điều tinh quái bình thường có khả năng làm được. Cho dù có trở thành yêu thú cũng ít kẻ ngay lập tức nghĩ được tới việc này.

“Xem ra ta đã đụng phải một kì tài của yêu tộc rồi. Gia hỏa này sau này nhất định sẽ làm rạng danh yêu tộc trong tu tiên giới.” Thần bí thiếu nữ thầm cười rồi lại lặng lẽ nhìn kịch chiến bên trong cốc.

Lúc này, cuộc chiến đấu của Đế Thích Thiên và hầu vương đã tới hồi cam go quyết liệt nhất.

“Ngao ô!!”

Một tiếng gầm bá đạo từ miệng Đế Thích Thiên phát ra, tuy rằng không phải là hổ khiếu âm ba công nhưng vẫn chứa nồng đậm uy vũ, trong nháy mắt khiến cho hầu vương đang chạy xung quanh chấn động toàn thân, một khắc dừng lại. Đế Thích Thiên cũng chỉ cần có một khắc này mà thôi.

Đuôi cộp màu đen đột ngột vung lên hướng hầu vương lao vút tới.

“Phanh!”

Chỉ một khắc dừng lại này mà trở thành điểm yếu trí mạng của hầu vương. Đế Thích Thiên đã sớm tính kế, đuôi quất ngược lại khiến cho hầu vương khi tinh táo lại muốn né tránh cũng là đã muộn. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ đập thẳng vào thân thể hắn khiến cho hầu vương bắn lên rồi rơi xuống mặt đất. Hắn định vùng sức đứng lên.

Đế Thích Thiên trước đó đã tính kĩ, điểm tấn công không phải là thân thể mà chính là hai chân của hầu vương.

Cho nên hầu vương vừa đứng lên đã thấy một trận đau nhức vô cùng, tốc độ giảm hẳn đi.

“Ngao ô!!”

Lúc này, Đế Thích Thiên cũng không cho hắn thêm cơ hội nào nữa, xông tới dùng hai hồ trào đánh lên hai cánh tay còn lại của hầu vương. Hầu vương đang bị thương lúc này vô pháp giãy ra. Miệng hồ mở ra, răng nanh sắc bén dường như có thể tùy thời cắn vào yếu hầu của hầu vương.

“Thần phục... hoặc là chết đi!”

Âm thanh lãnh khốc từ Đế Thích Thiên phát ra. Cường giả vì tôn vốn là quy luật muôn thuở trong rừng. Hiện tại hắn đã đánh bại hầu vương, đối phương chỉ có thể thần phục hoặc chịu chết mà thôi.

“Khách khách!”

Hầu vương hai mắt mở to, kêu lên hai tiếng rồi cúi đầu xuống. Phàm là động vật có linh tính thì đều có chút quan niệm về sinh tử, hơn nữa Đế Thích Thiên dựa vào thực lực của bản thân đã bại hắn cho nên việc thần phục đối với hắn cũng không có gì mất mặt.

“Đại vương, thuộc hạ nguyện ý thần phục!!”

Nghe được tiếng thần phục từ hầu vương, Đế Thích Thiên mới thăm thò phào một hơi buông hồ trào ra.

“Tí!!”

Viên hầu màu vàng đứng lên, xoay người hướng vào bên trong sơn cốc nhất thời tê rống lên. Sau đó hơn một ngàn hầu tử lớn nhỏ đều chạy ra, trong ánh mắt chứa đầy sợ hãi đứng sau hầu vương.

“Bái kiến đại vương.”

Hầu vương đứng trước cả đàn hướng Đế Thích Thiên cúi lạy.

“Tốt!!” Đế Thích Thiên gật đầu hướng về phía hầu vương nói: “Từ hôm nay trở đi, người chính là vương giả thứ hai dưới trướng bổn vương. Ngươi là viên hầu, vậy lấy họ là Viên. Móng vuốt của ngươi sắc bén, công kích vô cùng nhanh có thể làm thiên địa tê liệt, vậy tên ngươi là Viên Thiên đi. Bổn vương là Đế Thích Thiên!!” Đã thu được thủ hạ nên hắn cũng không do dự đặt tên cho hầu vương.

Viên hầu vương trời sinh có linh tính, vừa thấy mình được đặt tên, không khỏi kinh hỷ, trong giọng nói càng có thêm vài phần cung kính: “Đa tạ đại vương ban tên.”

Nói xong, hắn lại bắt đầu nói tiếp: “Thỉnh mời đại vương đi theo thuộc hạ.” Nói xong hắn liền mang theo hầu tử hầu tôn tiến vào sâu trong sơn cốc.

Đế Thích Thiên mang theo lang vương Bái Nguyệt tiến vào bên trong cốc.

Không khí ở trong cốc càng mê người hơn. Từng trận hương thơm không ngừng tràn vào phế phủ, linh khí tràn ngập khắp nơi khiến cho tâm tình người ta vui hơn nhiều.”

Vừa đi hắn vừa xem xét, bên trong này thật là một mảnh bảo địa, không chỉ có cây trái tốt tươi mà giữa cốc còn có một hàn đàm. Nước trên bề mặt hoàn toàn bình thường nhưng bên dưới lại lạnh thấu xương, thật khiến cho người ta ngạc nhiên không thôi.

Xuyên qua rừng quả, trước mặt liền hiện lên một nơi thoáng đãng.

Nơi này rất trống trải, cách đó không xa là một sơn động lớn. Trước sơn động có mấy viên hầu cao lớn đứng canh gác. Những viên hầu này ánh mắt vô cùng sắc bén, không ngừng giám thị xung quanh, một con ruồi cũng không thể lọt khỏi tầm mắt của chúng.

Nhìn thấy hầu vương mang theo Đế Thích Thiên tiến tới, bọn họ tỏ ra vô cùng cung kính, trong ánh mắt còn lộ ra vẻ sợ hãi không thể che giấu. Đối với bách thú chỉ vương, bọn chúng đã có cảm giác sợ hãi từ trong tâm.

“Đại vương, mời vào trong động!!”

Hầu vương nhảy vào trong sơn động, ánh mắt vô cùng hưng phấn.

Đế Thích Thiên cũng tiến vào theo.

“Ồ!! Mùi rượu thật thơm!” Vừa tiến vào động đã bị một hương rượu nồng đậm tiến vào trong mũi. Hít hương thơm này vào, trong tâm thần còn xuất hiện một cảm giác vô cùng sáng khoái. Mùi hương thật kỳ lạ! Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu, tinh quang trong mắt Đế Thích Thiên lóe ra.

Tương truyền rằng, khí là loại động vật có linh tính cực kỳ cao, biết cách tìm nhiều loại trái cây làm thức ăn. Chúng còn có một bản lĩnh vô cùng độc đáo, đó là tự thân sản xuất ra một loại kì rượu tên là Hầu Nhi tửu.

Hầu Nhi tửu, ý nghĩa như chính tên gọi, là rượu sản xuất từ trái cây. Tương truyền nguyên liệu để làm ra loại rượu này vô cùng bí mật, sau đó ủ dưới sơn tuyết để lên men, cuối cùng hình thành nên loại rượu trái cây có hương vị thuần hậu, mang theo hương vị trái cây rất tự nhiên. Không một ai biết nguyên liệu để làm ra loại rượu này là gì, trừ những kẻ trực tiếp làm ra nó.

Hơn nữa, Hầu Nhi tửu sản xuất không dễ dàng, nếu không phải là một đàn khi có lịch sử sinh tồn lâu dài, chỉ sợ không có khả năng sản xuất ra loại rượu này. Cho nên, trên thế giới mặc dù Hầu Nhi tửu không thiếu nhưng chính phẩm thì lại hầu như khó thấy, có thể tưởng tượng đây là loại rượu trân quý và hiếm hoi tới cỡ nào.

Vốn Đế Thích Thiên chưa từng nghe qua chuyện này, nhưng vừa tiến vào sơn động, lại ngửi thấy mùi rượu thơm kỳ dị, trong đầu mới đột nhiên nghĩ tới.

“Lẽ nào trong sơn động này có ủ Hầu Nhi tửu thật sự?” Ý tưởng này vừa xuất hiện, quang mang trong mắt Đế Thích Thiên càng thêm cường thịnh.

Hắn vội đi theo hướng mà hầu vương dẫn tới, đi đến nơi sâu nhất trong sơn động.

Sơn động không phải thẳng tắp mà gồm nhiều thông đạo vòng vèo, không có dấu vết đục phá, hiển nhiên là sơn động do thiên nhiên hình thành. Hiện tại nơi này bị hầu tộc dùng làm nơi ủ rượu.

Đi qua vài khúc rẽ, cuối cùng một không gian thoáng đãng hiện ra trước mắt hắn.

Sơn động phía trước khá rộng rãi, thậm chí có thể chứa một lúc vài trăm viên hầu, nhưng nhìn có vẻ rất sạch sẽ không giống như chỗ ở của bầy khi. Có một cái ao nhỏ ở giữa động, trong ao chứa một loại chất lỏng trong suốt.

“Hô!!”

Đế Thích Thiên hít vào một ngụm lương khí, hiển nhiên hắn đã xác định được suy đoán trong lòng. Hương rượu đúng là từ đây thoát ra. Xem ra trong cái ao nhỏ này chứa một lượng rượu tuyệt đối không ít.

Bên cạnh tửu trì có những bát to, nhỏ khác nhau, hiển nhiên là để uống rượu.

“Đại vương, đây là nơi thuộc hạ ủ rượu trái cây. Mời đại vương nhấm nháp.”

Hầu vương dẫn hần và Bái Nguyệt tới đây với vẻ mặt vô cùng hưng phấn, nhìn rượu trong tửu trì, vẻ mặt dường như có chút không kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Linh Tửu Thần Kỳ

“Đây là rượu gì?”

Đế Thích Thiên mặc dù trong lòng đã sớm thăm đoán nhưng vẫn hướng hầu vương hỏi một câu.

Quả nhiên, hầu vương hành diện cười, đưa tay lên gỡ gỡ đầu nói: “Đại vương, địa phương này là lão tổ tông của thuộc hạ đã từng sinh sống. Trên vách núi đá này có một loại trái cây màu đỏ rực, lại rất nhiều. Hàng năm có thể hái được đầy ao nhỏ này. Thuộc hạ là người hầu tộc nên đặt tên nó là Hầu Nhi tửu. Uống một chút có thể giúp tăng lên sức mạnh.”

Hầu vương giải thích tương đối đơn giản, có nhắc tới địa phương có nguyên liệu làm ra loại rượu này, nhưng bí truyền làm rượu, thời gian ủ thì lại không hé lộ chút nào. Hầu vương nói đến loại trái cây đỏ rực trên vách núi, đó chính là chu quả (quả hồng).

Chu quả là kì trân trong thiên địa, lại được tinh chế vô cùng cẩn thận, dùng nhân sâm, hoàng tinh, bách hoa hỗn hợp làm phụ gia, nước ở hàn tuyến làm nước ngâm, chỉ bấy nhiêu thôi đã đủ hiểu Hầu Nhi tửu này chừng cất kĩ công đến mức nào.

Nếu không phải đàn khí lớn, lại có lịch sử tồn tại lâu đời, chắc chắn khó mà ủ ra được Hầu Nhi tửu ngon nhất.

“Râm”

Hầu vương nhảy tới bên ao rượu, dùng gáo múc ở bên cạnh múc đầy một gáo rồi cẩn thận đưa lên cho Đế Thích Thiên.

Đế Thích Thiên nhìn chất lỏng màu hổ phách tỏa ra hương thơm nồng đậm, cảm thấy hương thơm này thật phi thường mê người. Hần cảm giác được trong hương rượu tỏa ra có một cỗ linh khí kì dị khiến cho chỉ cần ngửi thôi cũng đã đủ làm người ta dù đang mệt mỏi cũng trở nên vô cùng hưng phấn. Nghĩ tới việc hầu vương nói uống vào có thể đề thăng thực lực, hần chấn động toàn thân.

“Mời đại vương dùng thử.” Hầu vương hướng Hầu Nhi tửu về phía Đế Thích Thiên cung kính mời.

Đế Thích Thiên tâm vừa động, cũng không có chối từ, một hơi uống hết toàn bộ.

“Cô lỗ!”

Rượu này quả nhiên không phải rượu thường, vừa vào trong miệng đã có thể cảm nhận được vị ngọt lành, khiến cho tâm tình hần trở nên phi thường thoải mái, giống như trong một khắc có thể ném qua hết thảy các loại thiên tài địa bảo vậy. Tư vị này đúng là vô cùng thần kỳ.

Rượu vừa chảy xuống bụng, lập tức một cỗ nhiệt khí ôn hòa cuộn cuộn không ngừng dâng lên khiến cho người ta có cảm giác mê mẩn.

“Quả là hảo rượu, không ngờ bên trong lại chứa nhiều linh khí như vậy.”

Đế Thích Thiên trong lòng thăm cả kinh, không nghĩ nhiều, phân phó lang vương thủ hộ phía sau rồi trực tiếp quỳ rạp xuống mặt đất, nhắm mắt vận chuyển yêu lực. Yêu lực vận chuyển kéo theo cỗ nhiệt khí kia lưu hành theo, mỗi một vòng lại chuyển hóa một chút nhiệt khí thành yêu lực. Không ít nhiệt khí lại theo kinh mạch, dung hợp vào trong huyết nhục giúp hần tăng cường khí lực trong thân thể.

Vừa uống vào Hầu Nhi tửu linh khí đã cuộn cuộn dâng lên trong thân thể, có chỗ còn nhiều tới mức theo lỗ chân lông thoát hư ra ngoài. Đế Thích Thiên lúc này có cảm giác giống như mình dùng Tụ Linh đan, chỉ có điều được lực bên trong Tụ Linh đan bá đạo mãnh liệt vô cùng, nếu không cẩn thận chắc chắn sẽ bị tổn thương.

Mà linh khí trong Hầu Nhi tửu này lại tương đối ôn hòa, không tổn thương tới kinh mạch toàn thân chút nào, so với tụ linh đan thì thần kỳ hơn không ít. Hơn nữa, cho dù là người không hiểu việc luyện hóa, cỗ lực lượng này dù tiêu tán đi nhiều nhưng cũng sẽ có một bộ phận nhỏ lưu lại trong cơ thể, theo thời gian cùng với cơ thể dung hợp lại.

Đây là lý do tại sao Viên Thiên nói rượu này có thể giúp đề thăng thực lực bản thân.

Hiển nhiên lúc này Viên Thiên chưa hiểu thế nào là tu luyện, nếu không có Hầu Nhi tửu trì ở đây, hần so với việc Đế Thích Thiên phục dụng tụ linh đan

còn thuận lợi hơn nhiều. Một bên uống rượu, một bên tu luyện, thực quá tiêu dao khoái hoạt. Khi đó thì thực lực của hầu vương Viên Thiên này đã có thể đề thăng gấp vài, thậm chí vài chục lần.

Suy nghĩ này xuất hiện trong đầu Đế Thích Thiên chỉ trong chớp lát mà thôi, rồi hắn lại tiếp tục tập trung vào tu luyện, không muốn lãng phí Hầu Nhi tử này. Hắn phải tận dụng thời gian luyện hóa hoàn toàn cỗ nhiệt khí này. Có thể tăng cường thực lực được chút nào càng thì càng tốt hơn.

Hồ Khiếu Công vận chuyển, toàn thân hắn được bao trùm trong một màn hắc khí khiến cho người ngoài nhìn vào khó mà thấy rõ thân ảnh hắn.

Mặc dù như vậy nhưng Bái Nguyệt và Viên Thiên vẫn trung thành thủ hầu bên cạnh, hai ánh mắt tinh quang lấp lóe không cho bất kì ai tiếp cận.

Đế Thích Thiên tĩnh tu trong suốt một canh giờ.

“Bá!!”

Yêu khí bao phủ quanh thân hắn kịch liệt quay cuồng rồi nhanh chóng quay trở lại bên trong cơ thể. Đế Thích Thiên đứng lên, ánh mắt tỏa ra tinh quang bức người, cả thân thể vô cùng uy vũ.

“Rượu này đúng là thần kỳ, so với tụ linh đan còn hơn một bậc. Một bát Hầu Nhi tử này có thể so với hai khóa tụ linh đan a. Trách sao Hầu Nhi tử được mệnh danh là thần tử, người thường uống vào có thể tăng tuổi thọ.”

Đế Thích Thiên cảm thán không thôi, không ngờ thế gian này còn có loại rượu thần kỳ như thế tồn tại. Lúc trước hắn đang lo lắng việc tụ linh đan đã bị bản thân sử dụng khá nhiều, còn lại cũng chỉ đủ cho hắn đem yêu lực tích tụ giúp bản thân đạt đến tầng ba đỉnh phong mà thôi. Còn việc mở yêu phủ chắc chắn sẽ khó khăn không ít.

Hắn không ngờ hôm nay tại đây lại có thể được thưởng thức Hầu Nhi tử thần kỳ như vậy. Có rượu này, hắn hoàn toàn có thể tu luyện với tốc độ như cũ.

Quan trọng nhất là, cho dù uống hết Hầu Nhi tử nhưng hầu vương và tôn tử của hắn vẫn có thể tìm ra nguyên liệu và ủ tiếp ra loại rượu này. Còn như Tụ linh đan, nếu như dùng hết hắn cũng vô pháp tìm ra mà sử dụng tiếp.

“Viên Thiên, Hầu Nhi tử này các ngươi có thể ủ được tiếp chứ?” Đế Thích Thiên trong lòng có chút đắn đo, quay lại nhìn hầu vương hỏi.

“Đại vương, chỉ cần có tài liệu, trái cây là có thể làm ra Hầu Nhi tử. Nhưng mỗi năm số lượng ủ ra rất có hạn vì nhiều tài liệu rất khó tìm.” Viên Thiên vốn thông minh, nghe Đế Thích Thiên hỏi như vậy liền hiểu được ý tứ của hắn.

“Viên Thiên, ngươi lập tức mang tộc nhân tới rừng trúc, mang những ống trúc về chứa hết Hầu Nhi tử. Nếu làm tốt bổn vương sẽ truyền cho ngươi bí pháp tu hành, giúp các ngươi tăng cường thực lực.” Đế Thích Thiên nói xong, hồ trào dâng lên, hướng về phía thạch bích đằng xa, một hư ảnh hồ trào lập tức xuất hiện oanh kích lên thạch bích.

“Oanh!!”

Trên thạch bích lập tức xuất hiện một lỗ hổng lớn, vô số đá vụn bắn ra khắp bốn phương tám hướng, vung vãi đầy trên mặt đất.

Chiều thức vừa tung ra, hai nhãn hầu sáng lên, sức mạnh của Đế Thích Thiên đã nằm ngoài tưởng tượng của hắn. Tuy rằng Viên Thiên thường xuyên dùng Hầu Nhi tử nhưng lại không hiểu gì về tu luyện nên lãng phí đi quá nửa lực lượng của rượu.

Đối với sức mạnh, không chỉ là điều mà con người khao khát. Trong rừng cũng tương tự, cường giả vì tôn, cho nên nhìn Đế Thích Thiên thi triển kỳ công, trong lòng Viên Thiên đã vô cùng ao ước. Đương nhiên, đối với Hồ vương càng thêm có một phản kính ý. Thu phục thuộc hạ không chỉ cần có thực lực mà còn cần có uy nghiêm nữa.

“Đại vương, Viên Thiên nhất định sẽ hoàn thành.” Viên hầu vương cũng không có quá mức đau lòng khi Đế Thích Thiên có ý muốn phục dựng hoàn toàn tử tri này.

“Còn nữa, sắp xếp tộc nhân, chuẩn bị li khai Hồ Khâu sơn mạch. Phiến sơn mạch này đã không còn an toàn, chúng ta sẽ rời khỏi đây.”

Đế Thích Thiên đem mọi việc phân phó cẩn thận. Hiện tại hầu vương đã thu phục được, chỉ còn ung vương và mãng xà vương, hai vương giả thú tộc cuối cùng. Sau đó thì tất cả sẽ cùng nhau rời khỏi đây, càng xa càng tốt.

Việc này hắn không suy nghĩ nhiều, chỉ cần thoát được nguy cơ trước mắt là được.

Lúc ấy, bằng vào bản thân và bốn thuộc hạ dưới trướng, hắn hoàn toàn có thể làm bá chủ một phương, gây dựng căn cơ.

Về phần bí quyết tu luyện, hắn chắc chắn sẽ không giữ cho riêng mình. Chính bản thân hắn cường đại thì sẽ không đủ, phải cần có lực lượng hậu thuẫn lớn mới có khả năng uy hiếp kẻ khác được.

Cho nên, Đế Thích Thiên đã sớm tính, chỉ cần thoát ly khỏi nơi này an toàn rồi, hắn sẽ truyền thụ một ít công pháp cho thuộc hạ dưới trướng của mình. Cùng nhau tu hành vẫn là tốt nhất.

“Bái Nguyệt, đi, chúng ta tới địa phương tiếp theo. Đi Ung Phong trước.”

Đế Thích Thiên ra lệnh một tiếng, lang vương hiểu ý, bèn rời khỏi sơn động, đi trước dẫn đường, hướng vị trí của bầy ung rất nhanh chạy tới. Ngay khi họ rời đi, Viên Thiên cũng phân phó một nhóm tộc nhân đi đến rừng trúc phụ cận đón trúc đồng thời ra lệnh cho toàn tộc chuẩn bị di chuyển đi.

Trong khi Đế Thích Thiên gấp rút chuẩn bị rời khỏi Hồ Khâu sơn mạch thì đám người Xuất Vân công chúa thoát chết từ tay hắn ba ngày trước đã bắt đầu hành động.

“Hàng Trần sư huynh, lần này gia tộc huynh có thể ra tay tương trợ, Sở Vân nhất định sau này sẽ cảm tạ.”

Trong một ngôi nhà tại sơn thôn gần kề bên Hồ Khâu sơn mạch, một đạo thanh âm dễ nghe truyền ra. Theo hướng phát ra thanh âm, có thể nhận ra chính là Xuất Vân công chúa hôm trước trốn chạy trốn chết từ trong sơn mạch ra đang vui cười cùng một gã nam tử anh tuấn bất phàm.

Cách hai người không xa chính là Triệu Bách Xuyên và Tần Hải đang đứng dậm chân bất bình, ánh mắt không rời khỏi hai người kia một chút nào. Nếu như cả hai nhìn Xuất Vân công chúa với một vẻ mặt ái mộ thì lại nhìn nam tử kia bằng ánh mắt sắc bén, có phần chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tu Tiên Thế Gia

Nếu như ánh mắt của đả thương người khác thì nam tử tuấn lãng kia sợ rằng đã bị xé thành trăm ngàn mảnh nhỏ.

«Vân sư muội yên tâm, chuyện này nếu như không hỗ trợ được sư muội thì khi trở về Hàng Trần sẽ bị cha trách phạt. Hàng Trần xuất ngoại lịch lãm mang theo hai vị trưởng lão trong gia tộc, đều là cao thủ trúc cơ kỳ, chút nữa ta sẽ thỉnh hai vị cùng hỗ trợ sư muội. Hai vị trưởng lão rất yêu thương ta, nhất định sẽ đáp ứng, đến lúc đó việc hàng phục hồ tinh chẳng là việc gì quan trọng nữa.»

Nam tử tự xưng là Hàng Trần kia dường như đối với Xuất Vân công chúa cũng có một chút tình ý.

«VẬY ĐA TẠ SƯ HUYNH.» Xuất Vân công chúa ngọt ngào cười khiến cho đối phương thần sắc trở nên si ngốc.

«Ba!!»

Ở phía sau, hai người Tần Hải và Triệu Bách Xuyên giận dữ phát cuồng lên, tung một chưởng chụp đến gốc đại thụ khiến cả cây rung lên, lá cây trút xuống ào ào.

Nói đến chuyện này, phải nhắc lại ba ngày trước.

Lúc ấy, bọn họ được Xuất Vân công chúa sử dụng Thần Hành phù trốn thoát khỏi công kích của Đế Thích Thiên. Thần Hành phù ngày có thể đi ngàn dặm nên không bao lâu thời gian, ba người chạy được ra khỏi sơn mạch, nhưng lại xuất hiện ở một địa phương khác. Bởi vì sợ Đế Thích Thiên đuổi theo nên sau khi rời khỏi sơn mạch, bọn họ chạy không ngừng nghỉ để tránh đi thật xa.

Cũng không ngờ rằng, thật khéo trên đường chạy trốn lại gặp được nhóm người Hàng Trần.

Hàng Trần lý lịch cũng không nhỏ chút nào.

Trên thế giới này, tục giới cùng tu tiên giới vốn phân biệt. Nói chung, người của tu tiên giới vốn rất ít khi xuất hiện trong tục giới. Họ một lòng hướng tới tu tiên, tận dụng từng tắc thời gian để tu luyện hy vọng có thể đột phá đến trình độ cao hơn.

Cho nên, trong thế tục, mặc dù vẫn tồn tại truyền thuyết về người tu tiên nhưng cũng rất ít khi nhìn thấy tận mắt.

Ngoài ra, còn một trường hợp đặc biệt khác, chính là tu tiên thế gia.

Tu tiên thế gia chính là một gia tộc toàn người tu tiên. Ví dụ như trong một môn phái tu tiên, có một gã tu tiên nào đó cảm giác mình trên con đường tu luyện không có mấy thành tựu, sẽ xuống núi, cưới vợ sinh con trong thế tục. Huyết mạch của người tu tiên đó sẽ có tỷ lệ rất lớn sinh ra có linh căn.

Sau đó người này truyền lại cho con cháu công pháp tu tiên, bắt đầu đi lên con đường tu luyện. Qua vài thập niên phát triển, hoặc vài trăm năm, gia đình của người này sẽ phát triển thành tu tiên thế gia.

Như vậy tu tiên gia tộc cùng với tu tiên giới có liên hệ, nhưng lại không thoát ly thế tục, là một tồn tại vô cùng đặc thù. Nhưng qua truyền thừa vài trăm năm, hay vài ngàn năm, thế lực của một gia tộc tu tiên vô cùng lớn mạnh, có khả năng trở thành siêu cấp thế gia, cơ hồ có thể so sánh cùng một tông phái trong tu tiên giới.

Trong tu tiên giới có phân chia rõ ràng, ví dụ như một gia tộc chỉ xuất hiện vài người có linh căn, tu vi không vượt qua trúc cơ kỳ thì chỉ được xếp vào hàng tam lưu thế gia. Có trúc cơ kỳ cao thủ tọa trấn có thể xưng là nhị lưu thế gia. Còn nếu xuất hiện cường giả Kết Đan kỳ thì chính thức trở thành nhất lưu thế gia.

Về phân siêu cấp thế gia, chính là tu tiên thế gia cấp cao nhất, trong gia tộc có Nguyên Anh lão quái tọa trấn. Thế gia như vậy hoàn toàn có thể so sánh với một tông phái trong tu tiên giới, bình thường thường có thế lực tương đối lớn.

Về phân Hàng Trần, chính là thiếu chủ của nhất lưu thế gia, trong nhà có một vị cao thủ Kết Đan kỳ. Gia tộc này sinh sống tại Sở quốc.

Hai người đi cùng nhau một đoạn rồi Xuất Vân công chúa tìm cái cơ trở về phòng.

Nhìn Xuất Vân công chúa trở về phần, hai mắt Lý Hàng Trần từ vẻ si mê cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường. Hắn cũng xoay người tiến vào một gian nhà khác trong thôn.

Trong phòng lúc này có hai trung niên nam tử yên lặng ngồi xếp bằng vận công.

«Nhị thúc, tam thúc, Trần nhi vừa theo phân phó của hai người, đáp ứng thỉnh cầu của Xuất Vân công chúa vào núi bắt giúp nàng ta hắc hổ thành tinh kia.» Lý Hàng Trần hướng hai nam tử cung kính nói.

Nghe được thanh âm, người bên trái nhẹ nhàng mở mắt nhìn hắn gật đầu tán dương : «Hàng Trần, ngươi làm rất tốt. Nhớ kỹ, bắt hắc hổ chỉ là chuyện nhỏ, việc chính là tạo quan hệ tốt với Sở gia, tốt nhất là chiếm được tiểu công chúa kia, đối với gia tộc chúng ta sẽ vô cùng tốt.»

«Trần nhi, nhị thúc ngươi nói rất đúng.» Lúc này, người đàn ông còn lại mới mở mắt, ôn hòa nói : «Lý gia chúng ta có lão tổ tọa trấn, đang là nhất lưu gia tộc, Sở gia trước mắt chúng ta chỉ như con kiến mà thôi, tùy thời có thể dẫm bẹp. Nhưng nếu có thể cùng Sở gia tạo mối quan hệ thì địa vị gia tộc càng được củng cố thêm, nói không chừng còn có cơ hội sinh ra một vị cao thủ Nguyên Anh kỳ.»

« Hàng Trần biết. » Lý Hàng Trần trong mắt lóe sáng, vội vàng mở miệng đáp, rồi lại nói : « Trần nhi lúc trước đáp ứng công chúa ngày mai tiến vào trong núi giúp nàng bắt hắc hổ. Nghe bọn họ nói hắc hổ kia không đơn giản chút nào, chỉ sợ đến lúc đó phải phiền nhị thúc, tam thúc ra tay. »

« Yên tâm, nếu như các ngươi gặp nguy hiểm, ta và tam thúc tự nhiên sẽ ra tay. »

« Đa tạ nhị thúc, tam thúc. »

Lý Hàng Trần cung kính thi lễ rồi rời khỏi nhà gỗ.

Tại chỗ ở của Xuất Vân công chúa, lúc này vẻ mặt nàng lộ ra thần sắc kỳ dị, một mình lẩm bẩm : « Vốn đang định truyền thư cho phụ thân phái người tới hỗ trợ, nhưng chắc chắn sẽ gây kinh động tới nhiều người. Nếu biết ta suýt gặp nguy hiểm, sợ rằng sẽ không có cơ hội đi nữa. Hiện tại gặp người của Lý gia tại đây, chỉ bằng mượn lực lượng của bọn họ giúp ta bắt hắc hổ kia. »

Nói xong, nàng vung vài cái tiểu quyền, ánh mắt lại lộ ra vẻ giảo hoạt, nói tiếp : « Hắc hổ, ngươi không chạy thoát được đâu. Ngươi càng lợi hại bản công chúa lại càng muốn bắt ngươi về hảo hảo dạy dỗ một phen, làm linh thú cho bản công chúa cưỡi. »

Nàng là công chúa đương triều, ánh mắt không giống với nữ tử bình thường, đụng đến nàng chắc chắn sẽ ăn đau khổ không ít.

.....

Lang vương dẫn đường một mạch rít cục cũng tới một ngọn núi cao ngất, dựng đứng lên.

« Ngọn núi hung hiểm quá ! »

Đế Thích Thiên đứng dưới chân núi ngửa mặt lên nhìn, trong lòng thâm tán tụng.

Núi này nơi nơi đều là kì lân quái thạch, vách núi xung quanh thì cao, dựng đứng và hiểm trở, cho dù là cao thủ cũng khó lòng mà leo lên được. Thậm chí nếu không cẩn thận rất có thể sẽ ngã xuống dưới, tan xương nát thịt. Địa thế này đúng là vô cùng hung hiểm.

Hơn nữa ngọn núi này đơn thuần toàn là đá, một cây cũng không mọc được, khiến cho không khí xung quanh cơ hồ cũng mang theo vài phần áp bức khó nói thành lời.

Nhưng nhìn kĩ sẽ thấy trên vách núi cao có một cái hang nhỏ, bên trong còn có thân ảnh hoạt động.

« Đại vương, đó là nơi cư trú của đám chim ưng. » Lang vương nhìn lên trên bẩm báo.

Kỳ thật, Đế Thích Thiên từ đầu đã nhìn ra sự hung hiểm của ngọn núi này, cũng thấy được cái hang trên vách đá cao kia, có thể nói là tương đối an toàn với ung tộc.

Bốn phía vẫn vô cùng tĩnh lặng.

«Phốc !»

Đế Thích Thiên nhảy lên một tảng đá lớn, hít sâu một hơi, trên trán chữ « Vương » màu tím như hỏa diễm cháy bùng bùng. Hắn mở miệng gầm lên một tiếng kinh thiên.

« Ngao ô !! »

Trong khu rừng yên tĩnh bỗng vang dội tiếng hô gầm, như một đạo sét đánh xuống, phong vân cũng phải biến sắc. Tiếng hô gầm liên miên không dứt, khí thế oai vũ bá đạo tràn ra trong thiên địa. Tiếng gầm gừ phát ra không chỉ mang theo hơi thở của bách thú chi vương, mà còn hàm ẩn một chút khiêu khích.

« Hào !! »

Tiếng hô gầm vang khắp ngọn núi, khiến cho từ trên hang đá cao kia, một đám chim ưng cảm giác được cỗ khí thế đầy uy áp này, kinh hoàng bay tán loạn trong không trung. Bọn chúng nhìn xuống hắc hồ bên dưới, ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi.

« Hào ! »

Đúng lúc này, một tiếng kêu bén nhọn xuất hiện trên bầu trời xanh, thanh âm tuy rằng không khủng bố như của Đế Thích Thiên nhưng cũng khiến cho đám ưng đang bay tán loạn kia lập tức bình tĩnh trở lại, hướng về phía cao nhất trên ngọn núi.

« Rầm !! »

Tiếng gió rít truyền đến nghe rất rạt. Một con chim ưng to lớn một cách đáng sợ chao cánh ập xuống, trên đỉnh đầu có một đám lông màu vàng. Hai mỏ của con chim ưng này vô cùng sắc nhọn, ánh mắt lạnh lẽo cao ngạo tựa hồ có thể đem kẻ thù nhìn đến chết.

Hai bộ móng vuốt dưới chân nó sắc như loan câu, hàn quang lóe lên, một trào đủ để trùn lên đầu một người trưởng thành. Bộ dáng to lớn và dữ tợn của con chim ưng này khiến người ta phải sợ hãi than thán. Không cần phải nói, đây chính là kẻ đứng đầu ung tộc ở Hồ Khâu sơn mạch này, ung vương.

Ung vương này đúng là bị tiếng gầm của Đế Thích Thiên khiêu khích mà bay ra.

Một khi đã có kẻ khiêu khích và thách thức thì vương giả của một tộc không có khái niệm trốn tránh. Nếu cứ như vậy mà trốn tránh thì uy tín trong tộc sẽ giảm sút, chắc chắn nó sẽ không thể làm vương được nữa.

« Hào !! »

Ung vương sải rộng đôi cánh, lượn vài vòng trên không trung rồi đột nhiên hướng Đế Thích Thiên ở phía dưới lao xuống như một mũi tên. Bất ngờ công kích chính là một trong những cách đánh vô cùng lợi hại của ung tộc.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Ngọc Ung, Bạch Mãng

Ở trong rừng rậm vốn không tồn tại lời đạo đầu trước khi chiến đấu, cũng không tồn tại quy tắc chính tà không cùng chung một chỗ hay chính luôn thắng tà. Ở đây chỉ tồn tại một quy tắc duy nhất, đối với kẻ khiêu khích mình chỉ có thể giết chết đối phương, hoặc bị đối phương giết, không cho đối phương bất kỳ sự nhân nhượng nào.

« Đến tốt lắm ! »

Đế Thích Thiên ánh mắt lộ rõ vẻ hưng phấn nhưng vẫn thận trọng. Mặc dù ở đây hắn được coi là cường giả, nhưng đấu pháp của hắn lại ít đến đáng thương, cơ hồ ngoại trừ Hồ Khiếu âm ba công ra thì hắn không còn có thêm cách thức tấn công nào nữa. Ung vương là chúa tể của bầu trời, nếu ung vương không đi xuống thì hắn cũng chẳng có biện pháp nào ứng phó cả. Hồ khiếu âm ba công lúc đó chỉ sợ cũng là vô dụng.

Hai móng vuốt của ung vương vô cùng sắc bén, trên móng vuốt có chút ánh vàng như kim châu, từ không trung mang theo khí thế áp đảo ập phủ xuống, hai móng phá không mà tới, ma sát trong không khí tạo ra tiếng rít nhẹ.

Đế Thích Thiên toàn thân toát ra khí thế oai vũ lẫm lẫm của bậc đế vương, đối mặt với công kích sắc bén này thậm chí không để vào mắt, mặc cho trào phong kim sắc đã xuất hiện trên đỉnh đầu, lông trên đầu giống như lông nhím lập tức dựng đứng lên. Chữ «Vương» trên trán giống như từ diễm đang cháy.

« Ngao ô !! »

Hắn thấp giọng gầm lên một tiếng, trong mắt phụt ra quang mang nhiếp nhân, yêu khí trên đầu vu vu toát ra che chắn ung trào đang chụp đến.

« Phốc !! »

Yêu khí vừa xuất hiện cũng là lúc ung trào vọt tới khiến cho hắc vụ một trận quay cuồng kịch liệt. Ung trào lập tức giống như mềm nhũn ra, công kích không một chút mạnh mẽ nữa. Đồng thời lúc này, Đế Thích Thiên nâng hồ trào lên chụp tới ung vương.

« Bá !! »

Trào ảnh sắc bén cắt xuyên hư không, mang theo hắc quang dừng trên cánh của ung vương.

« Hào ! »

Ung vương ăn đòn, trong miệng phát ra một tiếng kêu thê lương. Trên cánh máu tươi chảy xuống ròng ròng nhưng ung vương cũng không vì thế mà chịu thua ngay. Lông trên cánh kịch liệt co rút khiến cho miệng vết thương nhanh chóng khép lại tạm thời khiến cho máu ngừng chảy. Đồng thời nó hướng đầu về phía Đế Thích Thiên, dùng hai mỏ giống như dao găm sắc bén tra đòn.

Mỏ ung vương mang theo phong duệ ập đến, cơ hồ có thể ngay lập tức chọc mù mắt của Đế Thích Thiên.

Trên cánh, lông chim xếp như nan quạt, toàn bộ mở rộng hướng tới Đế Thích Thiên như muốn chụp cứng lấy hắn. Cuồng phong tạo ra từ đôi cánh đẩy lên vu vu mang theo vô cùng uy áp. Nếu như bị đôi thiết sí kia chụp trúng, cho dù là tảng đá cũng phải vỡ vụn.

Ngay từ đầu ung vương đã không có nửa điểm hạ thủ lưu tình, mỗi đòn đánh ra đều là đòn sát thủ. Chỉ cần một trào bình thường ban đầu của nó, sợ là hồ tộc bình thường sẽ vô pháp chống đỡ, thậm chí có thể bị nó dễ dàng xé thành hai nửa. Ánh mắt nó chăm chú nhìn vào đối thủ, hung quang càng lúc càng dữ dội. Đôi thiết sí lại tiếp tục chụp tới.

« Ngao ô !! »

Đế Thích Thiên đối với công kích hung hăng bức đó cũng không hiển hiện một chút nào kích động trong mắt, thần sắc vẫn vô cùng trầm ổn, khí thế vương giả cao ngạo tràn ra xung quanh.

« Phan ! »

Một tiếng vang nặng nề phát ra, ngay khi miệng ung vương mang theo sát khí ập đến, hồ trào đã nâng lên chắn ngang tạo ra một tiếng va chạm giống như kim chúc đụng nhau.

Đuôi cộp phía sau như trường tiên mang theo hắc quang hung hăng chụp tới đôi thiết sí tạo ra một tiếng « phan ». Đế Thích Thiên thậm chí còn đem yêu lực quán chú đến đuôi để phòng ngừa vạn nhất nên đòn này đánh lên thiết sí không khác gì thiên quân vạn mã đánh tới.

Nhất thời theo tiếng vang nặng nề là một thân ảnh bắn lên trên không trung.

« Hào !! »

Ung vương dù sao cũng là hoàng tộc trong ung tộc, làm sao có thể dễ dàng chịu thua, lập tức xoay người lợi dụng ưu thế trên không trung của mình hướng Đế Thích Thiên tiếp tục phát ra công kích của móng vuốt sắc bén, cái mỏ bén nhọn và đôi cánh mang lực lượng vô cùng lớn.

Toàn thân ung vương đều là vũ khí sắc bén, có thể tận dụng để tấn công kẻ thù.

Đế Thích Thiên ngược lại cũng không sợ, mặc kệ ung vương tùy ý công kích như thế nào hắn đều bình tĩnh ứng phó, đem công kích cản lại, đồng thời phát ra phản kích uy lực lại đối phương.

Lang vương và một đám ung tộc ở bên xem một màn chém giết này chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi. Chiến đấu thế này dường như hoàn toàn khác xa công kích của dã thú bình thường, là những phương thức công kích vô cùng siêu việt.

« Phan !! »

Đế Thích Thiên và ung vương vẫn liên tục đối chiêu, hồ trào và ung trào phát ra uy lực nhiếp nhân. Đế Thích Thiên thân mình vốn cường hãn, lại có yêu lực nên dễ dàng đem công kích của đối phương vui đập, liên tục đẩy lùi ung vương lên không trung. Ung vương lại phát ra một tiếng kêu to, tiếp tục lao xuống chém giết.

Đế Thích Thiên thần sắc lạnh như băng, thâm nghĩ : « Không nên lãng phí thời gian như thế này, còn phải đi tìm bạch mãng nữa. Ta không nên để mất thời

gian ở đây. »

Suy nghĩ này cũng không quá khoa trương, liên tục đánh nẩy giờ cũng chỉ là hấn muốn kiểm tra thực lực của ung vương mà thôi. Nếu muốn hạ nó cũng không mất nhiều thời gian như thế.

Đế Thích Thiên tuy rằng không thể bay lên nhưng hấn lại có thần thông cường đại khác.

« Hô !! »

Hấn hít sâu một hơi, hồ khu run lên, toàn thân uy vũ như thủy triều tóa ra khắp bốn phương tám hướng. Chữ Vương trên trán hấn nhìn càng thêm sống động, ánh mắt vô cùng nhiếp nhân.

« Ngao !! »

Tiếng hô gầm bá đạo từ trong miệng Đế Thích Thiên đột ngột bùng phát ra như lời đình nổi giận. Trong tiếng hô gầm ẩn chứa vô thượng oai vũ của bách thú chi vương khiến cho đám chim ưng đang ở trên không nhất thời cảm thấy một trận ong ong, đầu óc đột ngột trống rỗng, cánh cũng không thể cử động, cả người đình chỉ trong không trung rồi đột ngột rơi xuống phía dưới.

Ung vương nghe được âm thanh này trong đầu cũng xuất hiện một trận âm vang, rồi thân thể không tự chủ được, rơi thẳng xuống. Đế Thích Thiên còn chưa chân chính xuất ra hồ khiếu âm ba công nhưng ung vương cũng đã bị tiếng gầm bá đạo của hấn chấn nhiếp mà rơi xuống.

« Phan !! »

Ung vương thân thể vô cùng lớn, cũng vô cùng cứng rắn, rơi trên đất cũng không có chét chỉ phát ra một tiếng kêu vô cùng thảm liệt, tâm thần thất điên bát đảo, loạn xạ muốn đứng lên.

« Bá !! »

Nhưng ngay khi nó muốn đứng dậy, hồ trào đã đặt xuống lưng nó khiến nó gãy dựa một hồi cũng không thể nhấc mình đứng dậy.

Đế Thích Thiên biết trong tiếng gầm của mình có ẩn chứa yêu lực nên dường như uy lực của nó tăng lên gấp bội, dường như ai cũng vô sách ngăn cản. Ung vương thậm chí yêu lực cũng không có làm sao có thể phòng bị dưới chiêu này được, đương trường bị thương là hoàn toàn dễ hiểu.

Thế cục trong nháy mắt nghịch chuyển, ung vương lập tức đã trở thành bại tướng trong tay Đế Thích Thiên.

« Ung vương, thần phục ta hoặc là chết !! »

Thanh âm Đế Thích Thiên phát ra lãnh khốc vô cùng. Ung vương nghe được, ánh mắt trở nên vô cùng yếu nhược. Nhìn đến Lang vương cung kính đứng một bên dường như vương giả của lang tộc này cũng đã thần phục dưới trướng Hồ vương này rồi.

Mặc dù có chút phiền não nhưng nó cũng biết bản thân mình đã bại, hoàn toàn bại, nó cũng không muốn chết cho nên nhìn hắc hồ trên đầu rút cục cũng hạ thấp đầu, kêu to một tiếng : « Đại vương, ta nguyện thần phục ngài. » Hấn vừa dứt lời đã cảm giác hồ trào trên lưng đã hoàn toàn nói lỏng.

Ung vương đứng lên nhưng không phi lên trên mà cung kính đứng cúi đầu bên Đế Thích Thiên. Thần phục chính là thần phục, động vật không giống nhân loại, hôm nay thần phục nhưng ngày mai có thể phản bội.

« Hào, ung vương, nếu đã thần phục, bỏ vương sẽ ban cho ngươi tên thật. Ung là vương của trời cao, từ hôm nay trở đi, ngươi tên là Ung Không đi !! » Với từng thuộc hạ dưới trướng, Đế Thích Thiên đều tự mình đặt cho họ một cái tên, điều này giống như một loại ân huệ vậy.

Bởi vì động vật vốn là vô danh, hiện tại chính mình có tên riêng nên đó chính là một đại tiệc đối với chúng.

Quả nhiên, ung vương sau khi nghe Đế Thích Thiên ban cho danh tự cảm thấy vui sướng vạn phần. Hấn hướng Đế Thích Thiên lạy ba cái để chứng tỏ sự thần phục của mình.

Ở lại chỗ ung tộc phân phó một hồi, Đế Thích Thiên lại theo sự dẫn dắt của lang vương đi tới một khu vực cách đó không xa, là một khe núi vốn là nơi cư ngụ của xà tộc.

Chuyện thu phục vương giả tuyệt đối không thể qua loa, cần phải tự mình đi làm.

Khe núi này cách nơi cư trú của ung tộc có mấy chục dặm. Đi qua một mảnh rừng rậm rạp, bên tai đã nghe thấy tiếng nước chảy thanh thúy. Chưa tới nơi nhưng Đế Thích Thiên đã cảm giác được hơi nước nồng đậm. Hai người không ngừng nghỉ chạy tới chỗ đám vương giả này, lại ở hầu cốc tu luyện một thời gian, hiện tại nhìn lại thì trời đã bắt đầu tối dần.

Nhìn sắc trời, Đế Thích Thiên cũng không lỡ mẫn tìm kiếm ngay bạch mãng mà dừng lại ở một địa điểm cách khe núi không xa, trước hết chuẩn bị nghỉ qua đêm. Lang vương biến mất trong rừng, lát sau đã tha về hai hùng lộc cao lớn. Đế Thích Thiên rất nhanh ăn hết một con sau đó quỳ rạp trên mặt đất bắt đầu tu luyện dưới ánh trăng đang dần lên trên núi rừng.

Chương 33: Thông Linh La Bàn.

Đế Thích Thiên lặng lẽ vận chuyển công pháp đem huyết thực trong bụng luyện hóa thành tinh khí rồi đem dung nhập vào trong kinh mạch, nhanh chóng trở thành yêu lực khiến cho yêu lực sẵn có trong cơ thể càng thêm cường đại. Một vạn tám ngàn lỗ chân lông theo hô hấp nhất thời khai mở hấp thu nguyệt tinh hoa ở bốn xung quanh lại.

Yêu khí màu đen chậm rãi từ trong cơ thể đi ra, bao bọc lấy toàn thân hắn khiến cho từ ngoài nhìn tới, chỗ Đế Thích Thiên nằm chỉ có một thân hình mờ ảo.

Lang vương ăn xong con lộc, nhìn tới Đế Thích Thiên đang tu luyện, lộ ra một vẻ kính sợ và hâm mộ, hai mắt sáng ngời, hữu thần như có điện tiến tới bên cạnh hộ vệ cho chủ nhân của mình.

Trong lòng nó chỉ có duy nhất một chấp niệm, đại vương rất cường đại, chỉ cần rống một tiếng cũng có thể giết chết vô số nhân loại mạnh mẽ, đây là một sự thần kỳ. Chỉ cần đại vương truyền thụ, chắc chắn tương lai nó cũng sẽ có năng lực cường đại như thế.

Thời gian vô thanh vô tức trôi đi trong lặng lẽ.

Chớp mắt một cái, đêm đã qua đi, ánh mặt trời ở phương đông chậm rãi dâng lên.

Lúc này đám người Xuất Vân công chúa đang cư trú tại sơn thôn cũng bắt đầu lên đường. Xuất Vân công chúa, Lý Hàng Trần, Triệu Bách Xuyên, Tần Hải và năm thị nữ sau khi rửa mặt chải đầu liền cùng tiến vào trong Hồ Khâu sơn mạch.

“Lý sư huynh, tại sao hai vị tiên bối không đi cùng chúng ta vào trong sơn mạch? Hắc hồ kia thực sự rất lợi hại, nếu không có cao thủ túc cơ kị, e là không làm gì được nó.” Xuất Vân công chúa đi ở giữa đoàn người, cười nói với Lý Hàng Trần.

“Không sai!” Triệu Bách Xuyên lộ ra vẻ mặt chăm chọc nói: “Lý huynh, người đừng quá tự phụ vào bản thân mình. Phải biết rằng lần trước ta cùng công chúa cũng là ăn không ít đau khổ từ hắc hồ này, đám thị vệ đi theo không một ai sống sót, Lý huynh cho dù cường đại nhưng dù sao cũng chưa có đạt tới túc cơ kị, nếu đụng tới hắc hồ, chỉ sợ...”

Hắn không nói hết câu nhưng ai cũng có thể hiểu được ý tứ của hắn. Trong lời nói đề tỉnh lại mang theo một tia khiêu khích.

Lý Hàng Trần từ khi xuất hiện đã thu hút toàn bộ chú ý của Xuất Vân công chúa, không lý gì tới hắn nữa, trong nội tâm Triệu Bách Xuyên đã chứa đầy oán khí. Hiện tại đi vào trong sơn mạch, hắn cũng chẳng cần che lấp thái độ, trong lời nói hiển hiện ý khích tướng rõ ràng.

“Không sai, hắc hồ kia thực rất mạnh.” Tần Hải ở phía sau cũng tỏ vẻ đồng tình, tuy rằng lời nói đơn giản nhưng trong lời nói rõ ràng cũng có ý tứ rằng “chính người cũng không bằng hắc hồ kia.”

“Ha ha, không cần sợ!” Lý Hàng Trần nghe thế trong mắt lộ ra một tia âm ngoan quan mang, nhưng trên mặt vẫn cười nói: “Chúng ta cứ đi trước, nhị thúc, tam thúc sẽ đi sau hỗ trợ. Chỉ cần chúng ta gặp nguy hiểm tự nhiên họ sẽ hiện thân. Hắc hồ kia cũng không đến nỗi cường đại như các người nói. Hàng Trần ngu dốt, tu vi hiện tại cũng chỉ tới luyện khí kỳ tầng bảy, nhưng được tiên bối trong nhà yêu quý nên khi ra ngoài lịch lãm cũng được ban cho không ít pháp bảo hộ thân. Ta nghĩ đối phó với hắc hồ cũng không thành vấn đề.”

Lời nói cuối cùng thốt ra có kèm theo một chút ngạo nghễ, hiển nhiên hắn với thực lực của chính mình rất tự tin.

Kỳ thực bản thân hắn hoàn toàn không tin trong rừng này làm gì có khả năng xuất hiện linh thú tinh quái, nhiều nhất cũng chỉ là động vật mới sinh ra linh tính mà thôi.

“Lý sư huynh quả nhiên chu đáo, có hai vị tiên bối hỗ trợ phía sau, lần này chắc chắn bắt hắc hồ dễ như trở bàn tay.” Xuất Vân công chúa ngọt ngào hướng Lý Hàng Trần nói.

Nhưng trong lòng nàng lại nghĩ: “Thằng ngốc, lần này nếu không phải muốn mượn lực lượng của Lý gia các người để thu phục hắc hồ kia, bản công chúa đời nào để vào mắt hai cái tu sĩ trúc cơ kỳ kia. Chờ tới lúc đạt được mục đích rồi, xem bản công chúa như thế nào thu thập các người. Hừ hừ!”

“Tần đại ca, địa phương đựng độ hắc hồ mấy ngày trước người còn nhớ rõ không đó?” Lúc này Xuất Vân công chúa lại hướng Tần Hải hỏi. Hồ Khâu sơn mạch rất lớn, nếu cứ tìm bừa bãi chỉ sợ phải mất thời gian tương đối dài. Lúc trước đựng độ hắc hồ đã cho bọn họ một chút manh mối, nói không chừng nếu vận khí tốt có thể tìm được hắc hồ ngay.

Cho nên, mục tiêu xuất phát của bọn họ lần này chính là nơi cư ngụ của bầy sói.

“Công chúa yên tâm, tuy rằng chúng ta thoát đi quá nhanh nhưng ta xuất thân quân đội, lúc nào cũng phải nhớ rõ lộ tuyến hành quân trong đầu. Chúng ta cứ đi theo hướng này, không bao lâu thời gian sau là có thể tới địa phương lần trước.” Tần Hải tự tin nói.

“Được! Lần này bản công chúa nhất định phải bắt cho được hắc hồ kia, sau đó luyện hắc trở thành linh thú.” Xuất Vân công chúa dị thường hưng phấn gật đầu, chỉ cần nàng muốn gì, cho tới bây giờ chưa khi nào không đạt được vào tay, hắc hồ kia cũng không ngoại lệ.

Vừa đi vừa nói chuyện khiến cho quãng đường trở nên ngắn một cách dị thường, chẳng mấy chốc đã tới sơn động cư trú của bầy sói. Nhưng cảnh tượng trước mắt hiện tại không khỏi khiến thần sắc mọi người biến đổi.

Trước mặt chẳng có hắc hồ cùng bầy sói nào, ngoài một đồng bạch cốt, có lẽ chính là hài cốt của người bị ăn sạch sỡ, chỉ còn lại toàn bộ xương trắng mà thôi. Hài cốt có đến cả trăm, chính là đám quân sĩ cùng đám nhân sĩ giang hồ lúc trước bị Đế Thích Thiên một tiếng rống chết hoàn toàn.

Nhìn thi thể cũng biết những người này đã bị bầy sói biến thành thức ăn rồi.

“Bầy sói đã rời đi, hắc hồ kia sợ là cũng không còn ở đây. Nhìn dấu vết xung quanh, chỉ sợ chúng đã rời đi được vài ngày rồi.” Tần Hải xem xét một hồi, đứng dậy khẳng định.

Triệu Bách Xuyên đi vào, hai mắt mở lớn, không ngừng nhìn xung quanh muốn tìm kiếm cái gì đó nhưng trước sau đều không có thu hoạch. Một lúc sau cảm thấy không có chút hy vọng nào, hắc ảo não nghĩ: “Không có khả năng a, lúc ấy rõ ràng ngự thú vòng rơi ở quanh đây, nơi này cũng không khả năng có người lui tới, tại sao lại biến mất. Kỳ quái! Thật sự rất kỳ quái!”

Thì ra hắc muốn tìm lại ngự thú vòng đã đánh rơi lần trước. Trong tu tiên giới, ngự thú vòng là bảo bối tương đối khó tìm, việc đánh mất ngự thú vòng giống như đã xẻo đi của hắc một ít thịt vậy, khiến hắc đau lòng muốn chết. Hôm nay đến đây hắc cũng chính là muốn tìm lại bảo vật này.

Lý Hằng Trần nghe được, lại lộ ra một nét cười mê người, nói: “Vân sư muội không cần hoảng hốt, Hằng Trần sớm đã có chuẩn bị chu đáo.” Nói xong hắc lấy từ trong túi trữ vật ra một la bàn cổ, nhìn vô cùng kì quái, so với la bàn của đám pháp sư phong thủy không khác là bao. Bên trên la bàn có ba kim đồng hồ, độ dài bất đồng nhau, cái dài nhất có màu đồng thau, cái dài thứ hai có màu bạc còn cái ngắn nhất có màu vàng. Trên ba kim đồng hồ này đều có ít phù triện vô cùng nhỏ.

Ở giữa la bàn có một hạt châu bạch ngọc trong suốt, ngọc quang tán mát ra một ít lực lượng kỳ quái. Nó gắn với thân la bàn vô cùng chắc chắn, dường như là một thể thống nhất, bốn phía còn có một ít văn lộ thần bí.

Vật này nhìn thoáng qua đã có thể thấy là vật bất phàm.

“Thông linh la bàn?”

Vừa nhìn thấy la bàn này, cả Xuất Vân công chúa và Triệu Bách Xuyên đồng thời hô lên một tiếng đầy kinh ngạc, ánh mắt dán chặt trên la bàn. Hiện nhiên cả hai với la bàn này tương đối khiếp sợ.

Lý Hằng Trần ngao nghể nói: “Vân sư muội quả nhiên có nhãn lực, đây chính là thông linh la bàn.” Nói xong, hắc nhìn la bàn trong tay, dùng một chút mới nói tiếp: “Nhị thúc và tam thúc ta biết chúng ta vào trong sơn mạch tìm kiếm hắc hồ nên cho ta mượn dùng. Nếu không phải có lời đề nghị của sư muội thì còn lâu tam thúc mới chịu giao cho ta giữ bảo vật này.”

Nghe hắc giới thiệu ai cũng đoán được la bàn kia rất có danh khí, chỉ sợ không phải vật tầm thường, hơn nữa còn có thể khiến cho Xuất Vân công chúa động dung như thế.

La bàn này có tên là thông linh la bàn, giống như tên gọi, chính là được dùng để tìm kiếm những vật phẩm có linh khí hoặc động vật có linh tính. Có thể nói đây chính là đồ vật chuyên dùng để tìm kiếm bảo bối. Mặc dù không phải pháp bảo công kích, nhưng nó vẫn là thứ mà nhiều người mơ ước.

Trên la bàn có một ngọc châu, chính là vật tối trọng yếu trên la bàn này, tên đầy đủ là thông linh châu. Thông linh châu này nghe nói chính là nội đan của một linh thú tầm bảo, vô cùng hiếm gặp, trời sinh đã có năng lực cảm ứng các loại bảo bối. Thông linh châu này cùng la bàn kết hợp một chỗ, lại dùng ba kim đồng hồ để dò tìm mục tiêu.

Trong ba kim này, kim dài nhất mở ra, có thể cảm ứng được bảo vật trong phạm vi một dặm, ngoài phạm vi này không thể cảm ứng được. Kim thứ hai màu bạc có thể cảm ứng được bảo vật trong phạm vi mười dặm. Không bảo vật nào trong phạm vi này có thể thoát khỏi cảm ứng của nó. Cuối cùng là kim màu vàng, có thể cảm ứng bảo vật trong phạm vi lên đến một trăm dặm. Chỉ cần là bảo vật có linh khí hay động vật có linh tính đều không thể thoát khỏi sự tìm kiếm của nó. La bàn này có thể khẳng định vô cùng thần kỳ.

Trong tu tiên giới, thông linh la bàn là bảo vật khiến nhiều người nằm mơ muốn có. Có nó trong tay thì việc tầm bảo trở nên vô cùng dễ dàng. Thử hỏi bảo vật như thế có ai là không muốn có trong tay?

Chỉ là kỳ bảo như vậy, tự nhiên không phải ai cũng có được. Thông linh châu vốn rất hiếm gặp, hơn nữa phương thức luyện chế thông linh la bàn chính là thượng cổ bí pháp, hiện tại có rất ít người biết, dường như đã thất truyền từ lâu. Thông linh la bàn lưu truyền cho tới nay vô cùng ít ỏi nên hiện tại nó được tôn sùng là trân bảo. Không phải ai cũng dám đem bảo bối này ra khoe bởi vì trong tu tiên giới, việc giết người đoạt bảo là quá bình thường.

Chương 34: Linh Châm Chỉ Đường

Lần này, Lý Hàng Trần sờ dĩ dám lấy ra la bàn này bởi vì đây chính là chỉ bảo trấn tộc của Lý gia, trên mặt la bàn sớm đã có khắc gia huy của Lý gia, cho dù là người có tham niệm cũng không dám có ý đồ gì. Dù sao Lý gia trong tu tiên giới cũng có Kết Đan kỳ cao thủ trấn giữ, có thể so sánh với một tông phái nhỏ, có ai là dám không cấp cho Lý gia mặt mũi.

Bình thường dù có tham niệm đến đâu cũng không dám có chủ ý với bảo vật của một gia tộc như thế.

Thứ hai, Xuất Vân công chúa là ai, Lý Hàng Trần biết rõ ràng nhất. Theo hai vị cao thủ trúc cơ kỳ đi theo sau kia, đối với gia thế của nàng căn bản không cần có tham niệm với vật này. Đơn giản chỉ cần nàng muốn thì Lý gia hoàn toàn có khả năng đem thông linh la bàn đưa tới Sở gia kết thân.

Cuối cùng, dù sao cũng có nhị thúc và tam thúc của hắn là hai cao thủ trúc cơ bảo hộ phía sau, không sợ xảy ra việc ngoài ý muốn.

Lần này vì ra ngoài lịch lãm nên hắn mới có cơ hội mang theo thông linh la bàn, may ra trên đường đi có thể tùy tiện kiếm được một chút kỳ trân dị bảo, nếu vận khí tốt còn có thể tìm được các loại linh quặng. Có linh quặng, một gia tộc có thể chống đỡ được đến mấy trăm năm.

Vốn la bàn ở trong tay hai cao thủ trúc cơ kỳ kia, nhưng khi vào sơn mạch đã giao cho Lý Hàng Trần. Hiện tại hắn ở trước mặt Xuất Vân công chúa lấy ra, coi như thị uy một chút.

“Thật tốt quá, có thông linh la bàn ở đây, chẳng phải tìm hắc hổ kia sẽ rất dễ dàng sao?” Xuất Vân công chúa hiển nhiên biết rõ năng lực của la bàn này nên hưng phấn nói.

“Vân sư muội, kỳ thực muốn mở la bàn ra cần có thượng phẩm linh thạch.”

Lý Hàng Trần nói xong lấy từ trong túi trữ vật ra một tinh thạch có màu hồng lớn bằng nửa nắm tay. Tinh thạch này vừa xuất hiện lập tức tỏa ra linh lực hóa thuộc tính trần ngập xung quanh, xích hồng quang mang không ngừng lưu chuyển bên trên tinh thạch khiến cho nó giống như bảo thạch.

“Thượng phẩm hỏa linh thạch?”

Triệu Bách Xuyên hét lên kinh hãi, ánh mắt như có lửa nóng dán chặt vào khối tinh thạch trên tay Lý Hàng Trần.

Phải biết rằng trong tu tiên giới, linh thạch vốn phân ra thuộc tính, cũng phân ra thứ phẩm. Thuộc tính chính là ngũ hành: Kim-mộc-thổ-thủy-hỏa. Ngoài ra còn theo ngũ hành sinh ra có lõi linh thạch, băng linh thạch... Về thứ phẩm có hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm bốn loại.

Trong đó hạ phẩm linh thạch là đơn vị giao dịch thông thường nhất trong tu tiên giới. Ví dụ như linh phù trị giá một linh thạch, chính là một hạ phẩm linh thạch. Một trăm hai mươi hạ phẩm linh thạch bằng một trung phẩm linh thạch. Trong tu tiên giới, hạ phẩm linh thạch được coi là vô cùng thông thường, còn trung phẩm thì thừa thối hơn rất nhiều, thượng phẩm lại càng trân quý hơn. Về phần cực phẩm linh thạch thì thạch quặng bình thường vốn không có khả năng xuất hiện.

Cực phẩm linh thạch- bên trong không chỉ chứa linh khí vô cùng tinh thuần, mà còn có khả năng khôi phục. Tức là cực phẩm linh thạch dù bị hấp thụ hết linh khí bên trong, nhưng chỉ cần cho nó có thời gian hấp thu thiên địa linh khí, sau đó liền có thể phục hồi và tái sử dụng. Không giống như các linh thạch khác, nếu như hết linh khí là hoàn toàn vô dụng.

Có thể tưởng tượng, chỉ cần có một khối cực phẩm linh thạch sẽ chẳng khác nào mang theo một linh thạch không bao giờ hết linh khí, cũng không bao giờ cần quan tâm tới việc thiếu linh thạch sử dụng.

Tuy rằng không phải cực phẩm linh thạch nhưng thượng phẩm linh thạch mà Lý Hàng Trần xuất ra cũng là vô cùng hiếm thấy. Hiện tại linh quặng bị khai thác quá nhiều, đã gần như khô kiệt trong tu tiên giới. Thượng phẩm linh thạch, người bình thường ngay cả xem cũng chưa chắc có cơ hội.

Lý Hàng Trần lạnh nhạt người, đem linh thạch cầm trong tay cẩn thận đặt vào một hốc nhỏ trên la bàn khiến cho trên la bàn đột ngột lóe lên một linh quang màu đỏ vô cùng chói mắt.

“Ồng!!”

Một âm thanh thanh thúy vang lên, thông linh la bàn trên tay Lý Hàng Trần đang nằm im chợt phát ra một lực lượng linh động nhẹ nhàng, kim la bàn bắt đầu tự mình chuyển động nhẹ nhàng.

Nhưng trong ba kim la bàn cũng chỉ có hai kim màu đồng và bạc là chuyển động. Sử dụng la bàn đòi hỏi phải có linh thạch, mà trung phẩm linh thạch vốn chỉ có thể làm quay kim la bàn dài nhất, tức là cho phép tìm kiếm trong vòng một dặm. Còn thượng phẩm linh thạch cho phép tìm trong vòng mười dặm, tức là có thể sử dụng kim màu bạc. Về phần kim màu vàng phải có cực phẩm linh thạch mới có thể sử dụng.

“Ông!!”

Thông linh la bàn hiện tại cho phép tìm kiếm trong vòng mười dặm, hai kim đồng và bạc không ngừng chuyển động, hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại chứng tỏ rằng trong phạm vi mười dặm này hoàn toàn không có gì đáng giá.

“Thật tốt quá, có thông linh la bàn này chúng ta sẽ sớm tìm ra hắc hổ kia mà thôi.” Xuất Vân công chúa chớp chớp mắt, mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

Có la bàn chỉ dẫn, đoàn người lại tiếp tục đi vào trong rừng, dọc đường đi bọn họ cũng tìm được không ít hoàng tinh. Thứ này mặc dù giá trị không cao nhưng cũng là thu hoạch ngoài ý muốn rồi.

Cả đoàn chậm rãi hướng về hướng nam tiến tới. Mà địa phương Đế Thích Thiên đang ở hiện tại cũng ở hướng nam của Hồ Khâu sơn mạch.

Trong tiếng nước chảy róc rách, trong màn hơi nước dày đặc như sương mù có thể nhìn thấy ẩn ẩn một cái khe núi dài, giống như một ngọn núi lớn bị một cây búa khổng lồ bổ ngang chia làm hai nửa. Ở giữa hai nửa này chính là cái khe núi kia, có nước suối từ trong chảy ra róc rách.

Khoảng không bên trên khe núi tràn ngập chướng khí. Gió thổi tới khiến cho chướng khí quay cuồng nhưng không tài nào làm chúng tan đi được. Chướng khí này cũng tương đối kì lạ, giống với sương sớm giống nhau. Nếu như nhìn không kĩ sẽ có người còn nghĩ rằng chính là hơi nước từ suối bên dưới bốc lên. Nếu như không chú ý mà cứ tùy tiện xông vào chắc chắn sẽ táng thân trong khe núi này.

Nếu chú ý lắng nghe có thể nhận ra trong tiếng nước suối róc rách còn có những tiếng “tì, tì” vô cùng cổ quái.

Lúc này, ở trước khe núi, một thân hắc hổ cùng dải lang màu trắng đang yên lặng chăm chú nhìn vào bên trong.

“Đại vương, đây chính là khe núi bạch mãng kia ờ. Trong này có rất nhiều độc xà, rất nhiều tộc nhân của thuộc hạ đã chết tại đây, cũng bởi không hiểu mà đi loạn vào trong. Đại vương nên cẩn thận một chút.”

Hai thân ảnh này chính là Đế Thích Thiên cùng Bái Nguyệt. Lang vương nhìn vào trong khe núi, ánh mắt lộ ra một chút thần sắc khác thường. Hơi thở của hắc hổ nên âm lãnh, nếu không phải bởi Đế Thích Thiên muốn tới đây, chỉ sợ hắc hổ cũng không nguyện ý xuất hiện ở nơi này.

“Nói như vậy nghĩa là bạch mãng ở trong khe núi này?”

Đế Thích Thiên giương mắt nhìn chướng khí bốn phía. Chướng khí này cũng không quá nồng đậm, vốn là do nọc độc của đám độc xà sống trong khe núi tàn mất ra. Đối với động vật bình thường đây chính là độc khí trí mạng, nhưng đối với Đế Thích Thiên thì độc khí này cũng không có tác dụng gì.

Nếu muốn xua tan độc khí này, hắc hổ chỉ cần rống lên một tiếng, dùng âm ba công đem độc khí đánh tan là được.

“Bái Nguyệt, người dụ bạch mãng tới đây, ta tự có biện pháp thu phục.” Đế Thích Thiên không sốt ruột, nhàn nhạt nói. Bạch mãng chính là mục tiêu cuối cùng của hắn, sau khi thu phục xong bạch mãng liền có thể dẫn đám thuộc hạ rời khỏi Hồ Khâu sơn mạch, tạm tránh đi nguy hiểm sắp tới.

Không phải lần đầu tiên hắc hổ có ý định rời khỏi đây nên việc này hiển nhiên không cần nghĩ nhiều.

Nhân loại hắc hổ không phải là không hiểu, đánh kẻ yếu, kẻ mạnh sẽ tới bệnh vực, nói không chừng còn dẫn theo cả lão tổ tông nấy đòi tới. Trong mắt con người, bọn hắc hổ chỉ là thú tộc, vốn không có một chút nhân nhượng nào, nếu đánh không lại sẽ lập tức dẫn theo hai, ba thậm chí rất nhiều người tới đánh hội đồng. Thực lực của bản thân hắc hổ vô cùng rõ ràng, nếu so với người tu tiên thì vẫn còn thua kém rất xa. Hơn nữa hắc hổ lại hiểu biết đối với tu luyện chưa nhiều nên hoàn toàn không muốn ngang kháng mà ăn đau khổ. Cho nên hiện tại hắc hổ chủ trương sẽ không cùng người tu tiên phát sinh xung đột gì cho đến khi chính mình trở nên cường đại nếu không muốn rước lấy tai họa.

“Đại vương, xin đợi Bái Nguyệt một chút.”

Lang vương vừa nghe lập tức ánh mắt lóe lên lục quang, hưng phấn đứng lên. Hiện tại chỉ là khiêu khích dụ địch mà thôi, hơn nữa còn có đại vương yểm trợ, việc gì hắc hổ phải sợ.

“Bá!!”

Bái Nguyệt rất nhanh biến mất trong khe núi. Hắc hổ ngẩng đầu lên, tru một tiếng bá đạo

“Ngao ô!!”

Tiếng sói tru lập tức bao trùm toàn bộ khe núi.

“Tê!!”

Tiếng tru mang đầy vẻ khiêu khích, lại ở ngay tại khe núi, không khác gì chọc vào tổ ong vò vẽ. Nhưng Bái Nguyệt cũng không có ý định ngừng lại, tiếng tru càng lúc càng lớn hơn.

“Phanh!!”

Đột nhiên mặt nước suối bắn tung lên, một đạo thân ảnh trắng như tuyết, thân thể thon dài mạnh mẽ từ trong nước phi ra với tốc độ vô cùng nhanh, hướng Bái Nguyệt mà vọt tới. Hai mắt như hai đèn lồng chiếu thẳng lên người Bái Nguyệt.

Đế Thích Thiên vốn không phải động vật bình thường, ánh mắt vô cùng sắc bén, người khác có thể nhìn không rõ nhưng hắn lại nhìn ra thân ảnh màu trắng kia. Giữa không trung có một thân ảnh dài chừng mười thước, chính là một cự mãng cực kỳ uy dũng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Tái Ngộ Tu Tiên

“Ngao ô!!”

Thấy bạch mãng xuất hiện, lang vương cũng không lui bước, ngược lại tiếp tục tru lên một tiếng nữa, thân thể nhanh như thiểm điện tránh sang một bên tránh đòn tấn công của bạch mãng. Sau đó móng vuốt hướng tới thân thể trắng như tuyết của xà vương đánh một trào.

“Phanh!!”

Bái Nguyệt móng vuốt vô cùng sắc bén, không cần phải nói cũng có thể tưởng tượng nếu như tấn công lên da của bạch mãng sẽ để lại vết thương như thế nào. Nhưng không ngờ là xà lân cực kỳ trơn và cứng, đem móng vuốt của hắn ngăn lại bên ngoài, rồi trượt đi, một chút thương tổn cũng không tạo thành.

“Tí!!”

Ánh mắt bạch mãng lộ ra vẻ trào phúng nhìn tới, miệng phát ra một tiếng tê rống, mở cái miệng to như một chậu máu định nuốt chửng lấy lang vương. Miệng nó lớn đến nỗi có thể nuốt gọn một người trưởng thành, huống chi là lang vương thân thể còn có chút thiệt thòi hơn.

Lang vương thân là vương giả, có tốc độ vô cùng xuất thần, vội vàng sử dụng tốc độ né tránh sang một bên rồi tiếp tục công kích lần thứ hai. Đáng tiếc lớp da trên người bạch mãng quá cường hãn khiến hắn căn bản là không thể tạo ra một chút thương tổn được.

“Bái Nguyệt, ngươi lui lại. Để ta tới.”

Đế Thích Thiên vẫn chăm chú theo dõi cuộc chiến, biết là dù Bái Nguyệt có tốc độ chiếm ưu thế nhưng dù có đánh nữa, đánh mãi cũng khó lòng mà tạo ra thương tổn quá lớn cho bạch mãng được nên mới quát to một tiếng.

“Ngao ô!!”

Lang vương nghe được, vội né tránh công kích của bạch mãng rồi rất nhanh né tránh, quay về đứng phía sau Đế Thích Thiên.

“Nơi này là xà cốc, là địa bàn của bọn cô nương. Các ngươi tới đây làm gì? Mau rút đi, nếu không đừng trách bọn cô nương dùng các ngươi làm món tráng miệng.” Bạch mãng hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm vào hai kẻ đối diện. Kỳ thật nàng cũng đã thấy được Đế Thích Thiên và âm thầm đoán hắn mới chính là tối thù lĩnh.

Không thể không nói, Đế Thích Thiên trên người luôn tỏa ra oai vũ vô cùng nồng đậm, đối với bách thú tạo ra một lực lượng uy hiếp vô hình rất lớn.

“Bốn vương lần này đến đây muốn ngươi thần phục ta, làm thuộc hạ của ta.” Đế Thích Thiên không chút dấu dếm, nói thẳng.

“Tí!!”

Bạch mãng vừa nghe như vậy hai mắt hàn quang chợt lóe, gắt gao nhìn vào Đế Thích Thiên, hung hãn nói: “Muốn thu phục bọn cô nương sao? Hào, vậy đánh với ta một trận, đánh bại ta trước rồi từ từ nói chuyện. Còn nếu thua, hắc, chịu khó làm món tráng miệng cho ta đi.”

“Suru!!”

Nói xong, bạch mãng đang bò dưới đất lập tức ngóc đầu lên, rất nhanh phóng thẳng về Đế Thích Thiên, trong miệng phun ra một ngụm khói độc. Một mùi tanh hôi theo khói độc tán ra trong không khí khiến cho người ta ngửi thấy lập tức có cảm giác vô cùng buồn nôn. Khói này có thể gọi là kịch độc,

dù là một con voi lớn chỉ cần hít vào một chút lập tức có thể chết tại chỗ.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên gầm lên một tiếng giận dữ, lập tức yêu khí tràn ra bao phủ toàn thân. Hắc vụ cùng khói độc va chạm một chỗ tạo ra âm thanh “xuy, xuy” vô cùng chói tai.

Khói độc tuy rằng cường hãn nhưng cũng vô pháp đột phá được phòng ngự do yêu khí tạo thành, đây chính là thủ đoạn phòng ngự duy nhất của Đế Thích Thiên lúc này. Độc của bạch mãng dù lợi hại đến đâu cũng không thể so sánh cùng Đế Thích Thiên đang trên con đường tu yêu được. Nhưng dù sao đúng là vương giả lúc nào cũng có chiêu bài mạnh, khói độc này của bạch mãng là một ví dụ.

“Muốn thu phục bạch mãng, chắc ta cũng chỉ có thể sử dụng hồ khiếu âm ba công!! Hiện tại ta không có đòn công kích nào khác cả.”

Trong nháy mắt Đế Thích Thiên lập tức ý thức được, nếu muốn nhanh chóng chấm dứt trận chém giết này thì nhất định phải sử dụng Hồ khiếu âm ba công. Hắn cũng ý thức được rõ ràng hiện tại mình thiếu các đòn công kích, sau này phải cải thiện yếu điểm này, bằng không nhất định sẽ có ngày ăn quả khổ.

“Hô!!”

Sau khi lấy yêu khí ngăn cản độc vụ, Đế Thích Thiên hít một hơi dài đem không khí bên ngoài nuốt vào trong bụng.

Oai vũ trên người như thủy triều ồ ạt dâng lên, thân hình bỗng chốc lớn hơn một chút, khí thế bách thú chỉ vương cang tỏa ra nồng đậm.

Đúng lúc này, trong núi rừng đột nhiên vang lên một hồi âm thanh.

“Mau, ở đây, thông linh la bàn có động tĩnh rồi. Thông linh la bàn chỉ phương hướng này, mọi người khẩn trương một chút.”

“Ta nghe được tiếng sói tru. Lúc trước hắc hồ và bầy sói ở cùng một chỗ. Chỉ cần tìm được sói là có thể tìm ra hắc hồ.”

Một tràng âm thanh trao đổi đầy hưng phấn từ trong rừng truyền tới, hơn nữa, người tiến đến rất nhanh, chỉ trong vài cái hít thở đã thấy cây cối kịch liệt lay động, sau đó từ trong phi ra hơn mười bóng người, xuất hiện ở ngay trước khe núi.

“Lý sư huynh, chính là hắc hồ này, chính là nó.Ồ, không chỉ có hắc hồ mà còn một con bạch mãng thật lớn, con sói kia cũng có chút linh tính, oa, nơi này không ngờ lại có ba linh thú a.”

Đám người xuất hiện này chính là đám người của Xuất Vân công chúa. Có thông linh la bàn ở tay nên bọn họ chỉ thẳng một đường tới đây, tốc độ vô cùng nhanh. Tại đây, la bàn phản ứng mãnh liệt, kim đồng và kim bạc trên la bàn đồng thời chỉ về một hướng. Mà đúng lúc này bọn họ lại nghe được âm thanh sói tru nên bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới đây.

Vừa thấy nơi này không ngờ chỉ có hắc hồ mà còn có hai linh thú khác, Xuất Vân công chúa nhất thời hưng phấn kêu to một tiếng.

“Đúng là hắc hồ đó.” Triệu Bách Xuyên và Tần Hải đối với Đế Thích Thiên có ấn tượng vô cùng sâu đậm nên chỉ liếc mắt một cái liền có thể nhận ra hắc hồ trước mắt tuyệt đối chính là hắc hồ bọn họ đã gặp trước kia, nhất thời sắc mặt biến đổi.

Lý Hàng Trần vừa nghe, lập tức liền cười nói: “Vân sư muội cứ ở đây nhìn, ta sẽ vì sư muội hàng phục hắc hồ kia, tặng muội.”

Nói xong, tay hắn cũng xuất kết một đạo pháp quyết.

“Huyền băng thuật!!”

Sau một tiếng quát nhẹ, trên đầu Đế Thích Thiên xuất hiện một đám hàn khí màu trắng. Hàn khí vừa hình thành liền trực tiếp xông về phía Đế Thích Thiên. Hàn khí vừa xuất ra, độ ẩm bốn phía đều giảm xuống rất nhiều. Đế Thích Thiên giọng điệu có chút âm lãnh, nói:

“Bạch mãng, chuyện của chúng ta tạm thời gác lại, bốn vương phải đuổi đám tu sĩ ngoại giới này ra khỏi đây đã, rồi chúng ta sẽ hảo hảo nói chuyện.” Đối với đám người Xuất Vân công chúa vừa xuất hiện, Đế Thích Thiên liền hiểu được đám người này đến đây vì cái gì, nên cũng không có tâm tư cùng bạch mãng giằng co nữa mà vội dùng chú ngữ nói với nó.

“Oanh!!”

Cảm giác được hàn khí kinh người trên đỉnh đầu, Đế Thích Thiên đối với pháp thuật của tu tiên giới, một lần nữa cảm thấy vô cùng kì diệu, nhưng hiện tại cũng không phải lúc tán thưởng nên vội vờn hồ trào, yêu lực theo đó tràn ra tạo thành một hắc trào tối đen. Hắc hướng hồ trào tới hàn khí oanh kích.

Hồ trào vừa cùng hàn khí va chạm thì thấy hàn khí đột ngột phát ra hàn lực vô cùng đáng sợ, toàn bộ tỏa ra. Hàn khí kịch liệt quay cuồng, hàn lực lập tức đông kết thành một tầng huyền băng bên ngoài hồ trào.

“Ba!”

Một tiếng vang nhỏ trên mặt đất vang lên, chỉ thấy hồ trào và khối băng kia lúc này đã liền thành một khối. Nhưng huyền băng thuật sau khi bị biến thành

băng đồng kết hồ thảo, lại bị đem đánh vỡ tan.

“Hào hắc hồ, quả nhiên cổ quái!”

Nhìn đến hắc hồ có thể vận yêu lực tiến hành công kích, dù trước đó không tin hắc hồ này quái dị thì hiện tại Lý Hàng Trần cũng phải thừa nhận sự biến thái của nó. Hắc hồ tại sao dám người Xuất Vân công chúa lại nói hắc hồ này lợi hại.

“Phong nhận thuật!”

Tuy rằng kinh ngạc nhưng hắc hồ cũng không dừng công kích, một đạo phong nhận tiếp tục phá không bay ra. Đối với phong nhận, Đế Thích Thiên không né tránh, mặc cho nó công kích lên cơ thể. Yêu khí ngăn cản lại phong nhận khiến cho hắc hồ không có một chút nào thương tổn.

“Ngao ô!!”

Một âm thanh hồ gầm phát ra, đôi mắt Đế Thích Thiên lạnh như băng, hai chân sau nhún xuống lấy đà, sau đó “vụt” một tiếng, cả cơ thể bay lên trời để lại phía sau lưng vô số tàn ảnh, hướng Lý Hàng Trần hung hăng xông tới.

Một chiêu xông tới này đã hoàn toàn kích phát oai vũ của một bách thú chi vương hướng tới Lý Hàng Trần. Trong một khắc này, uy áp của bậc cường giả, hơi thở bá đạo của bách thú chi vương âm âm tuôn ra, chữ “Vương” trên trán rực sáng như hỏa diễm. Một uy thế nhiếp nhàn toát ra vô cùng hung mãnh.

“A!!”

Lý Hàng Trần là loại người nào, mặc dù hắc hồ là thiếu gia của nhất lưu thế gia, nhưng tu vi mới đạt được tầng 7 luyện khí kì, làm sao có thể so với Đế Thích Thiên đã trải qua thực chiến. Lần này hắc hồ ra ngoài lịch lãm lại được hai vị trúc cơ kỳ bảo hộ nên vô cùng tự đắc, lúc này nhìn thấy uy áp bá đạo của Đế Thích Thiên, hiển nhiên là vô cùng hoảng sợ.

“Thiết lê đẳng, trời!”

Đúng lúc này, một tiếng kêu thanh thúy vang lên, theo thanh âm nhìn đến, chỉ thấy trên tay Xuất Vân công chúa một thứ cổ quái xuất hiện bay ra, dừng ở trước người Lý Hàng Trần, lấy tốc độ kinh người nảy mầm, sinh trưởng, trong chớp mắt trở thành một cây lớn vô cùng quỷ dị.

Trên cây này còn có một đám dây leo rậm rạp, nhìn vô cùng dữ tợn, vừa xuất hiện lập tức giống như linh xà, hướng Đế Thích Thiên vọt tới.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên gầm nhẹ một tiếng, yêu khí từ trong cơ thể tràn ra bảo vệ thân thể. Hắc hồ có thể thấy rõ đám dây leo kia, nhưng cũng không để mắt tới. Lúc này trong đầu hắc hồ xuất hiện ý nghĩ, nếu muốn thắng lợi phải trước tiên giết chết một tên, giết gà dọa khỉ, tiền hạ thủ vi cường.

Hiện tại chính là cơ hội tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cường Giả Trúc Cơ Kỳ

Nhìn đám người Xuất Vân công chúa xuất hiện, Đế Thích Thiên lập tức hiểu rằng nguy cơ mình luôn lo sợ đã bạo phát, quả thực đám người kia đánh không lại bèn chạy đi tìm hỗ trợ.

Nhưng sau khi trải qua nhiều xung đột, trong lòng hắc hồ vốn đã lạnh như băng. Dù kiếp trước làm người nhưng kiếp này đã là yêu, vốn đã cùng con người đối lập không thể chung sống hòa bình. Đụng độ nhau lúc này chỉ có một chữ- Giết!

Ra tay không thể lưu tình, nhất định phải giết chết, hoàn toàn diệt sạch. Nếu không sau hôm nay sẽ còn mang đến nhiều nguy cơ hơn. Ý chí hắc hồ lúc này càng thêm kiên định. Đã không ra tay thì thôi, đã ra tay nhất định phải dồn đối phương vào cảnh vạn kiếp bất phục mới hả dạ.

Yêu khí bên ngoài cơ thể giống như linh lực hộ thể của người tu tiên, có lực phòng ngự vô cùng cường hãn. Nhìn đến Lý Hàng Trần ra đòn, hắc hồ lập tức ý thức được đây là cơ hội tiếp cận vô cùng tốt, phải nắm chắc cho bằng được nếu muốn một chiêu giết chết gã. Cho nên, đối với thiết lê đẳng kia đang hướng mình quần tới hắc hồ cũng không để ý mà lập tức tăng mạnh yêu khí bên ngoài, hộ vệ toàn thân. Trong lòng hắc hồ âm thầm quyết tâm phải một chiêu giết chết Lý Hàng Trần.

“Phanh!!”

Thiết lê đằng tỏa ra quang mang ngăm đen, giống như trường tiên quật mạnh lên lưng Đế Thích Thiên, nhưng cũng không rơi xuống trên người hắn mà bị yêu khí bên ngoài cơ thể ngăn cản. Nhưng bên trong mỗi dây leo đều ẩn dấu lực lượng, quật mạnh lên yêu khí làm nó một phen quay cuồng, nhanh chóng có dấu hiệu tiêu tán.

“Phục!!”

Xuất Vân công chúa tỉnh táo nhìn thấy không thể phá vỡ yêu khí bèn lập tức thay đổi pháp quyết, dây leo như linh xà cuốn lên người Đế Thích Thiên, càng cuốn càng chặt, càng lúc càng co nhỏ lại lại yêu khí kịch liệt dao động, tựa hồ có thể tùy lúc mà tan đi vậy.

Trong trường hợp này, Đế Thích Thiên không quá để ý tới việc đó, mặc kệ dây leo đang quấn chặt vào người, đem hồ trào ẩn chứa đầy khí thể hướng Lý Hàng Trần bỏ xuống.

Một trào này nếu hạ xuống đầu Lý Hàng Trần sẽ lập tức đập vỡ đầu hắn, một chiêu mất mạng.

Giờ phút này Đế Thích Thiên oai vũ cái thế, hơi thở bá đạo của bách thú chi vương bao trùm trong thiên địa. “Nghịch súc, ngươi dám?”

Ngay khi Lý Hàng Trần sắp bỏ mạng dưới hồ trào, một tiếng hét lớn từ trong rừng truyền đến, thanh âm vang lên bao hàm sự phẫn nộ ghê gớm, hơi thở cường đại theo thanh âm phát ra như thủy triều hướng đến nơi đang xảy ra kịch chiến, một đạo quang đồ như lửa truyền đến, nháy mắt đã xuất hiện ở ngay trên hồ trào đang hướng tới đầu Lý Hàng Trần.

“Phanh!!”

Hồng quang đến quá nhanh, Đế Thích Thiên căn bản không kịp thấy rõ, ngay lập tức va chạm với nó, trong lòng không khỏi cả kinh. Hắn cảm giác được, hồ trào giống như đánh lên trên một khối thiết đồ, không những không thể đánh vỡ nó, ngược lại còn có cảm giác hồ trào sắp bị tiêu hủy trong màu đỏ rực như lửa ấy.

“Hừ!! Vô luận là ai, hôm nay đều không thể ngăn cản ta giết người!!”

Đế Thích Thiên cũng không bởi vì bị ngăn cản mà nổi giận hay lúng túng, ngược lại ánh mắt càng thêm lạnh như băng, một hồ trào bị chế trụ, hắn bèn chém hồ trào còn lại ra, trào ảnh tối đen hướng cổ Lý Hàng Trần xoẹt đến.

“Phốc!!”

Một tiếng thanh thúy nhưng đầy ghê rợn vang lên, đầu Lý Hàng Trần giống như quả bóng cao su văng ra khỏi cơ thể, lăn lông lốc vài vòng trên mặt đất. Mất đầu vẫn thủy chung mở to, mang theo cái nhìn đầy sợ hãi giống như chính giờ khắc đó hắn đã thấy Tử thần vậy.

Một tia máu từ cổ phụt lên cao như muốn nhuộm đỏ cây rừng và bầu trời.

“Phanh!!”

Thi thể cứng ngắc cuối cùng cũng ngã xuống như cây bị chặt gốc. Lý Hàng Trần là người tu tiên, nhưng hắn cũng mới chỉ là tu sĩ luyện khí kỳ tăng bảy, ngay cả luyện khí hậu kỳ còn chưa bước qua chứ đừng nói đến kết ra Nguyên Anh. Thân thể bị hủy hoại, chính là toi mạng không nghi ngờ gì.

Không một ai có thể sống lại khi đầu đã rời khỏi cổ, trừ phi là lão quái vật Nguyên Anh kỳ có thể xuất khiếu Nguyên Anh, dùng phương pháp đoạt xá để trọng sinh một lần nữa. Đáng tiếc, Lý Hàng Trần hiển nhiên không phải cường giả Nguyên Anh kỳ. Hồ trào vung lên, hắn từ vong tại chỗ.

“A!! Ngươi không ngờ dám giết Hàng Trần, ta lấy mạng ngươi!!”

Hai tiếng rống giận dữ vang lên, theo thanh âm nhìn lại, hai trung niên nhân đã xuất hiện ở không trung từ lúc nào. Nhìn đến cái chết của Lý Hàng Trần quả nhiên là vô cùng thâm hận, đến mắt còn không kịp nhắm. Trong tay pháp quyết xuất động, một đạo thanh quang từ trong một người bat ra, hóa thành lưu quang phóng thẳng đến Đế Thích Thiên oanh kích.

Đồng thời, hồng quang khi trước va chạm cùng hồ trào cũng bay nhanh tới, nháy mắt muốn cắt đứt đầu Đế Thích Thiên.

“Ngao!!”

Giết được Lý Hàng Trần, Đế Thích Thiên vẫn không thể buông lỏng tinh thần, nghe thấy hai đạo thanh âm phẫn nộ, hắn đã biết hai người này tuyệt không đơn giản, đó mới chân chính là cao thủ. Nếu hắn đoán không sai, họ chính là Trúc cơ kỳ tu sĩ. Nháy mắt một cái, lưỡng đạo quang mang đã tới, có thể nhận ra, thanh quang là một thanh mộc thước lớn bằng cổ tay, bên trên lóe lên phù triện, một đầu có chỗ để cầm. Hồng quang là một đoản kiếm dài chừng ba, bốn tấc, chính là pháp khí bình thường của người tu tiên, là thanh hỏa phi kiếm. Từ trên thân kiếm phụt ra vô số ánh lửa đỏ, đem không khí bốn xung quanh đốt lên nóng rực. Kiếm này nếu trầm lên cổ, chắc chắn là mất đầu.

“Bá!!”

Đế Thích Thiên giống như ở trong một không gian toàn lửa cháy rừng rực. Nhưng hắn cũng không để ý đến thanh thước và hỏa kiếm sắp oanh kích lên

thân mình, mà đem yêu lực quán chú vào hồ trào rồi dùng hồ trào sắc bén định cắt đứt trói buộc của thiết lê đằng.

Hồ trào ần dẫu yêu lực nên vô cùng sắc bén, có thể cắt đứt hầu hết mọi thứ. Một trào này hạ xuống mặc dù gặp cản trở không ít, nhưng cũng đủ phá vỡ sự trói buộc của thiết lê đằng.

“Ba!!”

Thoát ly được sự trói buộc, Đế Thích Thiên lại vội nhìn lên trên, đôi mắt càng thêm sắc bén và lạnh lùng nhìn lưỡng đạo công kích đã đến gần. Hắn không còn thời gian né tránh, một đạo quanh ánh sắc bén chém thẳng xuống đầu hắn đang giương lên đối kháng. Hai đạo quanh ánh hắn mới ngăn cản được một, còn một đạo chém thẳng xuống cơ thể hắn.

“Ngao ô!!”

Trong không trung vang lên tiếng hồ gầm vô cùng bá đạo, hồ trào nâng lên hướng tới xích hồng đoàn kiếm chém tới, yêu lực cường hãn lập tức thoát ly hồ trào, hình thành một đạo hắc quang trong không trung. Hắc quang chính là do yêu khí tạo thành, nhanh chóng nghênh đón phi kiếm, đồng thời hồ trào cũng theo sát phía sau.

“Phanh!!”

Yêu lực hình một quang ảnh như hồ trào va chạm một chỗ với phi kiếm tại không trung. Phi kiếm lớn dần lên, sau vài cái hô hấp đã bỏ đôi hồ trào. Phi kiếm cũng không đình chỉ tiếp tục bổ tới thân hình Đế Thích Thiên.

“Soạt!!”

Thân thể Đế Thích Thiên liên tục biến đổi, trong khoảng thời gian này, yêu lực liên tục tăng cường trong cơ thể. Bình thường đao kiếm vốn đã không thể làm tổn hại gì đến một sợi lông của hắn, nay có thêm yêu lực hỗ trợ, hồ trào càng cường hãn hơn, bên trên tản ra quang mang ngăm đen, va chạm cùng đoàn kiếm một chỗ tạo ra tiếng kêu thanh thúy như tiếng va đập của kim loại.

Kiếm quang sắc bén kia cũng không thể một kích chém vỡ hồ trào được.

“Phanh!!”

Đúng lúc này, một thước màu xanh bên trên cũng chụp xuống đầu Đế Thích Thiên. Yêu khí ngoài thân hắn kịch liệt quay cuồng, thanh quang của một thước trương lên phá vỡ yêu khí phòng ngự, nện thẳng xuống đầu hắn.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên chỉ cảm thấy đầu ong ong một hồi, như có búa giáng thẳng vào vậy. Thanh một thước đánh một đòn khiến hắn phải lăn ra ngoài đến mấy trượng.

“Nghiệt súc, nguoi dám giết cháu của ta, hôm nay ta phải lột da, rút gân nguoi.” Một trung niên nhân phẫn nộ hét lên, hướng thẳng ót hắn đánh tới.

Hai người này chính là hai vị thúc thúc của Lý Hàng Trần. Vốn họ đi theo ở phía sau, cũng không có quá mức để ý. Vốn họ chỉ cho rằng cùng lắm chỉ là linh thú có điểm quái dị một chút mà thôi, cho dù không thể bắt sống cũng tuyệt không có gì nguy hiểm. Bọn họ không ngờ rằng Đế Thích Thiên lại hung hãn đến vậy, một chiêu xuất ra như lời đình vạn quân, đương trường một chiêu giết chết Lý Hàng Trần khiến bọn họ thậm chí còn không kịp ngăn cản.

Đây là một điều vô cùng nhục nhã và phẫn nộ!

Giờ khắc này bọn hắn làm sao có thể để ý đến sĩ diện được nữa, trực tiếp hướng tới hắc hồ này tấn công, chỉ muốn một chiêu giết chết. Nhìn Đế Thích Thiên lại có thể ngăn trụ một đợt liên thủ tấn công của hai người, họ làm sao có thể hạ thủ lưu tình, tâm niệm vừa động, thanh thước và xích kiếm lại hướng Đế Thích Thiên lại oanh kích một lần nữa.

“Quả nhiên là trúc cơ kì cao thủ, lực lượng thật bá đạo. Nếu không phải thân thể của ta cường hãn hơn trước đây, chỉ sợ hôm nay sẽ bị một thước kia đánh chết. Không được, không thể cùng họ tiếp tục liều mạng. Ta có quá ít chiêu tấn công, căn bản không thể đánh giết được cường giả bậc này. Chỉ mong hồ khiếu âm ba công của ta có thể xoay được cục diện này.”

Đế Thích Thiên bị thanh một thước đánh lăn ra xa nhưng không bị ngất đi, lại rất nhanh đứng lên, lắc lắc cái đầu cho tỉnh táo, trong lòng hơi suy nghĩ liền hiểu được cùng Trúc cơ kỳ cao thủ liều mạng chỉ có thể chịu thiệt mà thôi. Chỉ cần bọn họ liên thủ hướng tới hắn vài lần công kích tận lực nữa là hắn sẽ xong đời.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lương Bại Câu Thương

“Hô!!”

Trong mắt Đế Thích Thiên chỉ có vô tận lãnh khốc, đối với người trước mắt khẽ hít vào một hơi, chỉ một thoáng cơ thể đã bành trướng lên hơn một vòng. Cả người hẳn lúc này oai vũ tán ra nồng đậm đến tột đỉnh.

Uy nghi của bách thú chỉ vương phòng lên cao, như thủy triều phô thiên cái địa tràn ra bốn phía, chữ Vương màu tím trên trán như hỏa diễm cháy lên một cách quý dị. Lực lượng nhiếp nhân cũng theo đó mà phụt ra.

“Không tốt. Nó muốn dùng Hồ Khiếu Công. Triệu sư huynh, Tàn đại ca, nhanh chóng đóng thần thức lại. Ta sẽ dùng bảo châu để khởi động vòng phòng ngự. Nếu không chúng ta sẽ bị nó rống chết mất.”

Xuất Vân công chúa nhìn dị biến ở hắc hồ đột nhiên biến sắc, mặt mũi tái nhợt. Nàng vẫn còn chưa quên được thảm cảnh của mấy trăm chiến sĩ vì một tiếng hồ gầm mà chết không còn một ai, vội vàng kêu lên. Đồng thời bảo châu màu xanh xuất hiện trên tay nàng. Đôi ngọc thủ nhanh chóng bắt pháp quyết đánh lên bảo châu.

Bảo châu run lên rồi phát ra một tầng hào quang màu xanh, bay lên đỉnh đầu của Xuất Vân công chúa, đem đám người Triệu Bách Xuyên bao trùm ở bên trong.

Triệu Bách Xuyên cũng đã từng ném quả đăng với tiếng gầm này nên cũng nhất thời biến sắc, rất nhanh tiến tới gần Xuất Vân công chúa. Bên ngoài lúc này cũng bắt đầu thay đổi.

“Ngao ô!!”

Mọi chuyện nói ra thì dài, nhưng từ lúc Đế Thích Thiên hít sâu vào, đem yêu lực vận chuyển đến khi ngựa mặt lên trời gầm một tiếng kinh thiên, tất cả chỉ xảy ra trong một lần hít thở mà thôi.

“Bang bang phanh!!”

Tiếng hồ gầm bá đạo mang theo uy lực to lớn không thể đo lường, cây cối xung quanh trong tiếng rống này đều nổ tung lên, mặt đất theo đó chấn động dữ dội. Cuồng phong dấy lên, âm ba như thủy triều hướng bốn xung quanh tràn ra từng đợt, từng đợt không ngừng nghỉ.

Nếu không gian là biển lớn thì âm ba chính là liên tục từng đợt sóng này tiếp đợt kia, giống như thực chất xuất hiện trước mắt.

“A!! Đây là thanh âm gì vậy, sao lại bá đạo như thế?”

“Ôi, đầu của ta!!”

Hai trung niên nhân đứng ở giữa không trung vốn không có chuẩn bị phòng ngự gì, tiếng gầm vừa ập đến trong đầu bèn nổ vang như sấm dậy, cả đầu ong ong như sắp nổ tung, tâm thần rung động kịch liệt, đầu đau như bị bổ ra làm nhiều mảnh, lúc này không thể giúp họ giữ thăng bằng giữa không trung nữa, hai người lắc lư một chút và rơi thẳng xuống đất như trái cây rụng.

Âm ba công đúng là vô cùng bá đạo, không cái gì có thể ngăn trụ nổi. Huống chi hai người bọn họ vốn không phòng bị gì nên trực tiếp trúng chiêu là hoàn toàn dễ hiểu.

Thanh mộc thước và phi kiếm cũng không còn oanh kích trên người Đế Thích Thiên, đụng phải âm ba như thực chất kia giống như đụng phải một đại pháp khí, cả hai mặc dù được hai đại cao thủ thúc cơ ném ra nhưng cũng rung động kịch liệt một hồi.

Bị Âm ba cuốn cuộn không ngừng ngăn cản lại nên uy lực của hai pháp bảo bị suy yếu không ít trước khi oanh kích lên Đế Thích Thiên.

Âm ba phô thiên cái địa xuyên qua hai pháp bảo nhanh chóng chấn rung hai vị cao thủ thúc cơ kỳ. Bị âm ba bá đạo này oanh kích trên người, dù cho có là thúc cơ cao thủ nhưng vẫn không thoát khỏi cảm giác huyết nhục muốn vỡ nát ra.

“Kim cương phù!!”

“Thổ thuận phù!!”

Tuy rằng bị tiếng hồ gầm làm cho cả tâm thần rung động, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hai trung niên nhân này vốn không ít, ngay sau khi cảm nhận được nguy cơ vội vàng xuất ra mấy đạo linh phù vờ lên người.

“Bá!!”

Trên thân hình hai người kim quang lóe lóe (như hàn điện) giống như biến thành một pho tượng la hán kim thân, quanh người đã xuất hiện vài tấm chắn màu vàng bao bọc lại.

“Bang bang phanh!!”

Họ vừa hoàn thành phòng ngự cũng là từng vòng âm ba trào đến, oanh kích lên trên mặt thổ thuần, chỉ nhoáng một cái chấn nát thổ thuần này. Âm ba miên miên không ngừng như thủy triều bao vây lấy hai người. Âm ba tối đen tiếp tục công kích lên kim quang. Kim quang cũng bắt đầu kịch liệt rung động sau mỗi lần va chạm với một đợt sóng âm ba. Sau đó không lâu, kim quang cũng tan biến đi.

“Ngao ô!!”

Lúc này thanh mộc thước và đoản kiếm cũng đã đánh tới người của Đế Thích Thiên.

Không thể dừng tiếng gầm lại, Đế Thích Thiên lạnh lùng nhìn hai kiện pháp khí, nghiêng người chấp nhận cho thanh mộc thước nện vào lưng. Thân hình hắn nhoáng lên một cái, phi kiếm vốn hướng tới yết hầu hắn liền bị ngăn cản xuống dưới.

“Phanh!!”

“Phốc!!”

Trong tiếng gầm nặng nề, từ miệng Đế Thích Thiên trào ra một dòng máu đỏ. Đoản kiếm sắc bén không ngờ có thể phá vỡ phòng ngự, xuyên qua phòng ngự cường hãn của thân thể, xuyên qua chân trái phía trước của hắn.

“Ngao!!”

Mặc dù bị thương nhưng Đế Thích Thiên cũng không có đình chỉ tiếng gầm, ngược lại càng xuất hiện thêm sự điên cuồng, tiếng gầm có thêm vài phần bá đạo.

“Tuyệt đối không thể buông tha. Nếu bây giờ bỏ cuộc thì nhất định sẽ chết không có chỗ chôn. Ta không muốn chết, ta không thể chết trước mặt những người này. Âm ba công không thể dừng lại. Nhất định phải giết hết bọn chúng!!” Trong đầu Đế Thích Thiên điên cuồng gào lên.

“Bang bang phanh!!”

Từng vòng từng vòng âm ba màu đen như thủy triều hướng tới mọi người công kích. Kim quang bảo hộ hai trung niên nhân kia cuối cùng cũng không thể chống đỡ được với âm ba công, lập tức ầm ầm nổ vang, âm ba trực tiếp oanh kích lên người bọn hắn.

“Phốc!”

“Phốc!”

“Đi nhanh, hắc hổ này chắc chắn đã là yêu thú rồi. Hồ khiếu âm ba công quá bá đạo, chúng ta không có pháp khí khắc chế được. Về gia tộc tìm người đi.”

Hai ngụm máu tươi đồng thời từ miệng hai người phun ra, trong máu còn lẫn vài mẩu nội tạng (DG: kinh quá đi, ta chỉ dịch nguyên văn thôi!), nhìn sóng âm ba miên miên không dứt đang trào tới, trên mặt xuất hiện sự kinh hãi không thôi. Mắt hai người hiện lên vẻ kiên quyết, không cần đắn đo suy nghĩ, lập tức xoay người bỏ chạy, đến cả ngoảnh đầu cũng không có, một loáng đã biến mất. Ngay cả pháp khí dùng để công kích họ cũng không màng, bằng tốc độ nhanh nhất chạy trốn.

“Đi, mau chạy nhanh!”

Xuất Vân công chúa nhìn đến hai vị trúc cơ kì cũng phải co giò bỏ chạy thì sắc mặt đại biến, vội vàng kêu lên một tiếng. Thần Hành Phù lóe lên muốn ngay lập tức đào tẩu.

“Ngao ô!!”

“Chạy đi đâu?”

Đế Thích Thiên trong mắt hàn quang lóe ra, nhìn theo bóng đám người này đang đào tẩu, rít gào một tiếng, không quản thân thể đang bị thương, hai chân sau nhún xuống, cả thân hình bay lên để lại vô số tàn ảnh phía sau. Hồ trào lập tức dừng lại trên vòng sáng màu xanh kia. Hai lần để bọn người này chạy thoát được, nếu lần này còn tha cho bọn chúng thì hắn đúng là đồ ngu.

“Phanh!!”

Quầng sáng màu xanh bị hồ trào công kích, nhất thời rung lên, cùng âm ba bốn phía không ngừng va chạm. Quang mang nhất thời trở nên âm đạm, tùy thời có thể tan biến đi.

“Bạo!!”

Xuất Vân công chúa ở lại sau cùng nhưng vẫn bình tĩnh kinh người, quyết đoán nện ra một đạo pháp quyết, miệng gào lên một tiếng, nhất thời bảo châu màu xanh trên không trung đột nhiên phát ra linh quang rồi lực lượng khổng lồ theo sự phát nổ của thanh châu bắn ra.

“Ngao ô!!”

Bão châu phát nổ, thanh quang mạnh mẽ bay ra, lấy một tốc độ bất khả tư nghị va chạm lên người Đế Thích Thiên. Lực lượng đáng sợ này đánh tới làm thân thể to lớn của Đế Thích Thiên bay vèo ra xa như lá vàng gặp gió.

“Chạy!!”

Xuất Vân công chúa không cần suy nghĩ, kéo hai thị nữ, thân hình nhanh như chớp hướng phía ngoài sơn cốc mà chạy.

Triệu Bách Xuyên và Tần Hải cũng muốn bỏ chạy. Triệu Bách Xuyên là người tu tiên nên có vẻ thành thạo một chút khi sử dụng Thần Hành phù, giống như tia chớp nhanh chóng lóe đi. Tần Hải còn đang lóng ngóng, sau lưng đã xuất hiện một trận ác phong khiến lông tóc hắn dựng đứng lên, trong nháy mắt về mặt trở nên tái nhợt.

“Phốc!!”

Hồ trào đã đâm thủng ngực hắn để lộ ra một cái lỗ đỏ lòm, máu tươi phun ra ào ào. Tần Hải đang chạy cước bộ chợt đình chỉ rồi thân hình to lớn như thân cây đổ nhào xuống.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt.

Hồ trào này là do Đế Thích Thiên vừa rồi trong nháy mắt ngưng tụ chút yêu lực cuối cùng, dùng khí thế như lôi đình giáng xuống, nháy mắt giết chết hắn.

“Phanh!!”

Đế Thích Thiên ngã phịch xuống, máu tươi từ miệng phun ra. Sau khi bị lực lượng kinh người của bão châu bạo tạc đánh lên, hắn hoàn toàn bị thương. Phun ra một ngụm tiên huyết, tâm thần hắn nhất thời trở nên suy sút, yếu nhược. Hắn chỉ cảm thấy toàn thân đều đau đớn không thôi.

Tràng chiến đấu này không cho hắn một phút ngơi nghỉ nào để lấy lại sức, là một trận chiến sinh tử đúng nghĩa. Đối mặt với công kích của tu tiên giả, hắn phải dùng đến hồ khiếu âm ba công mới giữ được tính mạng, mà cũng chỉ là lưỡng bại câu thương. Một trận chiến đấu vô cùng thảm liệt.

“Ồ!!”

Người tu tiên quả thực không đơn giản. Chỉ có hai trúc cơ kỳ tu sĩ, nhưng nếu không phải thân thể cường hãn, yêu lực đã đạt đến đệ tam trọng, lần này hắn khó lòng quyết định được vận mệnh của mình.

“Ngao ô!!”

Gầm nhẹ một tiếng, Đế Thích Thiên há mồm đem phi kiếm cắm ở trên đùi rút ra, lạnh lùng nhìn hai cổ thi thể trên mặt đất, ánh mắt dừng lại lâu hơn trên người Lý Hằng Trần. Hắn vừa thấy túi tiền màu vàng lơ lửng bên hông Lý Hằng Trần thì trong mắt lóe lên một trận tinh quang.

“Kia hắn là túi trữ vật của người tu tiên?”

Mấy lần thấy người tu tiên lấy vật phẩm từ trong đó ra, với trí tuệ của hắn, làm sao mà không đoán được chính là đồ vật mà kiếp trước đã được nghe nói đến- túi trữ vật, hay chính là một bảo bối thực dụng nhất.

Nặng nề đứng lên, hắn đi đến trước cổ thi thể không đầu kia, cắn đứt dây đeo túi trữ vật xuống. Sau đó hắn tìm thanh phi kiếm, thanh mộc thước rồi dùng quần áo bọc chúng lại.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chuẩn Bị Di Chuyển.

“Đại vương...”

Ngay khi Đế Thích Thiên dùng quần áo bọc hai kiện pháp khí lại, Lang vương Bái Nguyệt vốn vẫn trốn ở một bên chạy ra, nhanh đến trước người hắn cung kính gọi, không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Lúc trước kịch liệt chiến đấu, hắn cũng rõ ràng một điều rằng bản thân không thể nhúng tay vào được. Chỉ cần một đòn của người tu tiên thôi là hắn cũng thành ma sói mất rồi. Cho nên, mặc dù rất sốt ruột nhưng hắn cũng vẫn yên lặng đứng tránh ở một bên xem chiến đấu.

Nhìn đến đại vương của mình có thực lực cường hãn như vậy, trong lòng hắn lại càng nảy sinh ra cảm giác kính sợ, đồng thời cũng tràn ngập khát vọng. Hắn cũng chờ mong, có một ngày có lực lượng cường đại như vậy, có thể giúp đỡ cho đại vương, chứ không giống như bây giờ, chỉ có thể đứng trơ mắt mà nhìn.

“Bái Nguyệt, đám người vừa chém giết với ta còn có kẻ chạy thoát. Chắc chắn bọn chúng sẽ lẩn trốn rồi sau đó sẽ đưa thêm nhiều người lợi hại hơn tới đây. Hồ Khâu sơn mạch đã không còn an toàn nữa, mau quay lại hang, báo cho tộc nhân của ngươi nhanh chóng chuẩn bị di dời, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát.”

Đế Thích Thiên hít sâu một hơi, yêu lực trong cơ thể vốn chỉ còn lại hơn một nửa, lúc trước đấu, dù chỉ trong một thoáng thời gian cũng hao tổn mất một lượng yêu lực lớn, sau đó hồ khiếu âm ba công gần như rút đi cạn kiệt yêu lực cuối cùng trong cơ thể hắn. Nếu không phải lúc này Đế Thích Thiên đã quán thông toàn bộ kinh mạch, chỉ sợ đã sớm ngã trên mặt đất, đứng dậy không nổi rồi.

“Vâng, đại vương!!”

Lang vương Bái Nguyệt mắt chợt lóe sáng, không chút do dự nhảy xuống dưới. Nếu như đã làm thủ hạ của Đế Thích Thiên, tất nhiên sẽ nghe theo mọi mệnh lệnh của hắn. Động vật so với con người thì trung nghĩa hơn nhiều.

“Nhân tiện, ngươi hãy phái tộc nhân tới báo cho hầu vương Viên Thiên, ung vương Ứng Không, bảo họ chuẩn bị cho ngày mai thật tốt.” Đế Thích Thiên nhanh chóng phân phó.

Lang vương nghiêng tai lắng nghe, liên tục gật đầu ghi nhớ.

“Tì!!”

Lúc này, tại trong khe núi, một tiếng hô lớn truyền đến, tại nơi đầu khe núi xuất hiện một đầu bạch mãng, hai ánh mắt lúc này lộ ra vẻ phức tạp nhìn Đế Thích Thiên, lại có phần kính sợ. Vừa rồi nàng hoàn toàn chứng kiến từ đầu đến cuối trận chiến, nàng hiểu nếu từ đầu Đế Thích Thiên thực sự xuất ra thực lực chém giết với nàng, chỉ sợ nàng sẽ chết không nghi ngờ. Đây chính là thực lực tuyệt đối.

“Bạch mãng, ngươi có muốn thần phục bổn vương hay không? Nếu ngươi không đáp ứng, bổn vương cũng không miễn cưỡng.”

Đế Thích Thiên nghe thấy tiếng vang, quay đầu lại nhìn chỉ thấy một thân bạch mãng thật lớn xuất hiện. Lúc trước hắn hoàn toàn có thể thu phục nàng, nhưng lúc này hắn đang bị thương rất nặng, nếu không nhanh chóng trở về đường thương để khôi phục lại, chỉ sợ thương thế sẽ càng trở nên nghiêm trọng hơn.

“Đại vương, ta nguyện thần phục!!”

Bạch mãng trầm mặc nửa ngày, sau đó ngoài dự đoán của tất cả, tự nguyện hướng Đế Thích Thiên cúi đầu. Lúc này Bạch mãng chỉ suy nghĩ trong đầu: “Đi theo một vị đại vương thế này, sau này địa vị của ta còn cao hơn so với hiện tại trong cốc, nói không chừng, còn có thể cường đại được như đại vương.”

Sau khi chứng kiến qua năng lực của Đế Thích Thiên, bạch mãng hiểu rõ rằng mình không phải là đối thủ của Đế Thích Thiên, nói không chừng nếu lần này thần phục, cuộc sống sau này sẽ vô cùng sung sướng, biết đâu còn có thể thành người.

Đế Thích Thiên trong mắt lóe lên, hiểu được bạch mãng hướng hắn thần phục là do trước đó đã thấy mình chiến đấu. Nhưng hiện tại tâm tư hắn cũng không quá lo lắng, thấy mục đích đạt được rồi, cũng không quá mức truy cứu, chỉ gật gật đầu nói: “Bạch mãng, ngươi đã quyết định thần phục bổn vương, vậy hiện tại ta ban cho ngươi tính danh...” Nói xong, hắn dừng một chút, ánh mắt quét qua trên người bạch mãng mới nói tiếp: “Ngươi toàn thân trắng thuần, lại là mẫu tính, vậy gọi ngươi là Bạch Tổ Tổ đi.”

“Tổ Tổ... Bạch Tổ Tổ!”

Bạch mãng nghe được, miệng ni non vài tiếng, trong mắt lộ ra thần sắc mừng rỡ, khấu đầu ba cái, nói: “Đa tạ đại vương ban danh, từ hôm nay trở đi, ta đã có tên rồi. Ta tên là Bạch Tổ Tổ.” Nghe ngữ khí của nàng, hiển nhiên đối với cái tên này vô cùng thỏa mãn.

“Một khi đã như vậy, Bạch Tổ Tổ, ngươi là thuộc hạ của ta, phải nghe ta ra lệnh. Ngươi lập tức tập hợp tộc nhân của ngươi lại, ngày mai sẽ cùng ung vương Ứng Không đi tới trung tâm sơn mạch. Đến lúc đó Bái Nguyệt cũng sẽ đem tộc nhân tới tập hợp. Hồ Khâu sơn mạch không thể ở lâu, nhất định sẽ có nguy hiểm”

“Tuân lệnh, đại vương!!”

Bạch Tổ Tổ nghe được thấy còn có các vương giả khác thì không có gì phản bác nữa. Lấy năng lực của cả bọn, cho dù phải rời khỏi Hồ Khâu sơn mạch cũng không sợ không có chốn dung thân. Với lực lượng của người tu tiên nàng hoàn toàn đã thấy rõ, nếu còn ở nơi này, sớm hay muộn cũng sẽ gặp phiền phức. Đế Thích Thiên đề nghị chuyện này không khác gì nói trúng tâm ý nàng.

Nhìn đến ngay cả Bạch Tổ Tổ cũng thu phục được, chuyện trong sơn mạch coi như đã giải quyết xong nên hắn cũng không ở lại nữa, mang theo Bái Nguyệt, cố nén trụ thương thế, hướng sơn động của mình chạy tới, lại không ngừng vận chuyển Hồ Khiếu Công giúp cơ thể cảm thấy khá hơn.

Một chiêu toàn lực của trúc cơ kỳ cao thủ thật khủng khiếp. Một thước kia đánh lên người, tuy rằng không tạo ra vết thương bên ngoài nhưng ngũ phủ lục tạng bên trong lại bị thương trầm trọng. Kinh mạch cũng xuất hiện không ít thương tổn. Hắn cần phải nghỉ ngơi chữa trị vết thương nếu không, cứ lưu lại trong cơ thể sớm muộn gì cũng tạo thành mầm họa. Nói không chừng, sau này còn ảnh hưởng đến việc mở yêu phủ nữa.

Thử nghĩ, nếu trong quá trình vận chuyển yêu lực để mở yêu phủ, kinh mạch trong cơ thể vì bị tổn thương chưa khỏi, tại thời điểm máu chốt mà đứt gãy thì đúng là một đại bi kịch.

Chạy liên tục trong rừng không nghỉ, trên đường, Bái Nguyệt sớm đã tách hẳn ra để trở về tộc đàn, Đế Thích Thiên bằng tốc độ nhanh nhất quay về sơn động. Mặt trời đã bắt đầu hướng rừng núi phía tây chậm rãi đi xuống.

Sau khi rời sơn động, hắn tạm thời đem bọc vải trên miệng đặt xuống, bản thân nằm lên tấm da gấu ấm áp yên lặng vận chuyển Hô Khiếu công.

Một tia yêu khí tối đen theo lỗ chân lông mở ra, đi ra bên ngoài tạo thành một tầng hắc khí bao phủ toàn thân hắn vào trong, thiên địa linh khí hùng dũng tràn tới. Yêu lực xuyên qua kinh mạch, đem những chỗ bị thương tổn nhanh chóng phục hồi.

“Tiếng gầm thật quá bá đạo a!”

Ở cách sơn động nơi Đế Thích Thiên nằm không xa, thần bí nữ tử kia đột ngột xuất hiện, nhìn vào trong động thấy Đế Thích Thiên đang nằm, trong mắt không che dấu được một tia nhìn kinh dị. Thời gian này, vì hứng thú với hắn mà nàng ta chưa rời khỏi Hô Khâu sơn mạch, suốt ngày đi theo sau hắn. Nhưng chỉ trong mấy ngày mà Đế Thích Thiên làm cho nàng phải đi hết thù ngạt này đến ngạt khác.

Càng theo dõi lâu, nàng càng sinh ra cảm giác hứng thú với Đế Thích Thiên. Biểu hiện của Đế Thích Thiên những ngày qua là quá mức kinh người, quá mức không giống người thường (DG: nói thừa, nó đâu có phải người thường).

“Tiểu tử này rốt cuộc và có được kỳ ngộ gì, không chỉ có công pháp tu luyện, bản thân có trí tuệ kinh thân, dựa vào có một bình tụ linh đan mà trong một thời gian ngắn ngủi đã có thể tu luyện thành tinh quái đỉnh phong, còn có hồ khiếu âm ba, chém giết với trúc cơ kỳ tu sĩ không hề kém thế chút nào, lại còn dọa người ta bỏ chạy như chó nhà có tang. Có ý tứ, rất có ý tứ.”

Thần bí nữ tử trong tay vẫn vờ một đóa hoa màu tím, đôi môi anh đào lộ ra một nụ cười đầy ý vị.

“Vốn ta còn tưởng hắn gặp nguy hiểm, định ra tay giúp một phen. Không ngờ không chỉ không cần ta ra tay, mà dường như hắn còn thu hoạch không tệ a.” Nữ tử thì thảo tự nói, trầm tư một lát rồi sóng mắt lưu chuyển, nói nhỏ: “Nói không chừng, hắn có thể khám phá ra bí mật của khâm thiên bảo hạp.”

“Hó!!”

Ở trong động, sau khi tu luyện suốt hai canh giờ, yêu khí quanh thân Đế Thích Thiên cuối cùng cũng thu liễm lại, hắn mở mắt ra, lưỡng đạo tinh quang trong mắt bắn xẹt ra. Oai vũ bá đạo trên người cũng chợt lóe rồi nhanh chóng được thu trở về.

“Người tu tiên quả nhiên nguy hiểm. Trúc cơ tu sĩ mà đã đánh ta trọng thương thế này, nếu người mạnh hơn tới, ta chỉ sợ hôm nay không về đây nổi.” Đế Thích Thiên trong lòng lạnh như băng. Chứng kiến sự cường đại của người tu tiên, ý tưởng cứu bách hồ mù mù cùng đê đê, muội muội càng thấy gian nan hơn. Nhưng gian nan này cũng không thể tiêu diệt được ý chí quyết tâm của hắn, ngược lại càng khích lệ hắn cố gắng tu luyện để thắng thực lực.

Tinh quang chợt lóe: “Nhưng, lần này dù sao trong họa cũng có phúc, không những kinh nghiệm chiến đấu của ta dày hơn, mà yêu lực dường như càng tinh thuần hơn.”

Trong sơn mạch, mặc dù thực lực của hắn luôn được tăng cường, tốc độ tu hành như hiện tại có thể giúp hắn liên tục tích tụ yêu lực trong kinh mạch.

Nhấn nại suy nghĩ một chút, hắn lại quay đầu nhìn về phía cái bọc quần áo. Trong đó chính là vật phẩm của người tu tiên, hay chính là chiến lợi phẩm của hắn. Có một thanh mộc thước, một thanh xích kiếm, hai kiện pháp bảo vô cùng uy lực mà hắn đã được lĩnh giáo qua. Quả nhiên đó không phải vật phẩm. Nhưng làm cho Đế Thích Thiên háo hức nhất chính là túi trữ vật của Lý Hằng Trần kia.

Lại nói chuyện xưa.

Trong thần thoại, còn tồn tại càn khôn túi, tu di giới chỉ có thể cất giữ vật phẩm tiên gia. Loại này có thể giúp chứa đựng đại lượng bảo bối, đối với Đế Thích Thiên mà nói có lực hấp dẫn vô cùng lớn.

“Rân!!”

Hắn xé rách bọc quần áo ra, trong sơn động tối om chợt lóe lên vài đạo quang hoa. Trong sơn động, quang minh ngày một đại thịnh. Hào quang này không quá chói mắt, nếu định nhìn nhìn, có thể thấy những vật vừa xuất hiện trong mắt.

Trong cái bọc không nhiều, có ba kiện đồ vật.

Chương 39: Kiểm Kế Thu Hoạch.

Kiện đồ vật đầu tiên là một thước đo màu xanh dài ba tấc, kiện thứ hai là một phi kiếm màu hồng, cuối cùng, là một gói to bằng bàn tay mang đậm phong cách cổ xưa.

Đế Thích Thiên nhìn ba kiện bảo bối trước mặt, sau đó hần vurun hồ trao chớp lấy túi trữ vật, dùng sức cào lên vài cái nhưng tuyệt nhiên không gây ra cho nó chút thương tổn gì, không biết làn từ vật liệu gì mà thành.

«Quả nhiên là bảo bối của tu tiên.» Đế Thích Thiên khẽ gật gù tán thưởng, thầm nghĩ : « Tu tiên giả thường để bảo bối ở bên trong túi trữ vật, ta muốn nhìn xem bên trong gói này chứa vật gì đây ? »

Đối với đồ vật trong tu tiên giới hần hoàn toàn không có chút khái niệm gì nên chỉ có thể chậm rãi nghiên cứu. Túi trữ vật là một pháp bảo như vậy, mặc dù chỉ lớn bằng bàn tay nhưng có thể chứa vô vàn vật phẩm bên trong, phương pháp mở ra cũng không đồng nhất.

Tuy rằng nhìn bên ngoài không khác gì túi tiền nhưng dù cho Đế Thích Thiên làm thế nào miệng túi cũng không một chút xê dịch, ngoài một tầng ánh sáng màu xanh mờ nhạt.

« Yêu lực không có tác dụng gì, chẳng lẽ là phương pháp của ta không đúng. »

Đế Thích Thiên lâm vào trầm tư trong chốc lát, mắt hần đột nhiên lóe lên tinh quang, trong đầu chợt xuất hiện một ý tưởng : « Ở kiếp trước ta có nghe nói, pháp bảo của người tu tiên đều nhận chủ mới có thể sử dụng, nghĩa là pháp bảo thông thường có khả năng nhận ra người sở hữu nó. Như vậy muốn mở túi trữ vật này trước hết phải bắt nó nhận ta làm chủ mới được. »

Ý nghĩ này vừa chợt đến, tinh quang trong mắt hần càng tỏa ra mạnh mẽ, tin tưởng mình đang suy nghĩ đúng hướng, hần bèn lập tức thực hành.

Tâm niệm Đế Thích Thiên vừa động, nhất thời yêu thức từ trong đầu tuôn ra, dừng bên trên túi trữ vật. Thần thức hần vừa cùng túi trữ vật tiếp xúc liền thấy xuất hiện một luồng ánh sáng, ngay lập tức trong đầu hần xuất hiện một không gian vô cùng kỳ lạ. Không gian này không rộng lắm, chỉ có ba thước vuông mà thôi. Không gian bên trong vô cùng trống trải, chỉ có mấy chục tinh thạch, một quyển sách, một la bàn khá lạ mắt, thêm vài trăm cái linh phù. Còn có hơn mười cái hộp ngọc trống rỗng không có gì bên trong.

« Đây chính là không gian bên trong túi trữ vật sao ? Trước tiên cứ xem xét kỹ một chút đã. »

Đế Thích Thiên tiếp tục quan sát không gian này liền thấy được không gian của túi trữ vật này không lớn lắm, chỉ có ba thước vuông, nhưng lại có thể cất giữ số lượng đồ vật lớn như vậy. Mặc dù không tính là quá nhiều nhưng đối với bản thân hần lúc này, như vậy cũng là mỹ mãn rồi.

Đem yêu thức đặt lên túi trữ vật, hần cảm giác được rõ ràng đồ vật bên trong này tùy thời có thể lấy ra bất cứ lúc nào. Vừa nghĩ đến việc đó, lập tức hào quang trên túi trữ vật chợt lóe, đồ vật trong túi vật phẩm lập tức rơi ra. Đồ vật rơi trên mặt đất đúng số lượng mà hần vừa nghĩ tới.

« Sách mà người tu tiên đặt trong túi trữ vật chắc chắn không phải điển tịch bình thường. »

Đế Thích Thiên đem đồ vật bên trong túi rải hết ra ngoài, ánh mắt dừng lại trên cuốn sách cổ. Trong lòng hần có chút thấp thòm, hy vọng đây là tu tiên điển tịch.

« Rầm !! »

Hần đem sách cổ đến trước người, nhìn thấy trên bìa sách có đám kí tự :

« Trường sinh công !! »

Ba chữ xuất hiện trước mắt Đế Thích Thiên làm cho tinh quang trong mắt hần càng sáng ngời. Hần vội mở sách ra, quả nhiên như hần dự liệu, chính là tu tiên điển tịch. Sau khi xác nhận, hần lập tức không dừng được sự chờ mong, vội lật ngay trang đầu tiên của điển tịch ra đem nội dung ghi nhớ trong đầu.

Một trang rồi lại một trang.

Đây cũng không tính là cổ tịch. Đế Thích Thiên đem nội dung ghi nhớ trong đầu, một canh giờ sau đã lật giờ đến tờ cuối cùng.

« Hô !! »

Xem xong hoàn toàn cuốn sách, Đế Thích Thiên cuối cùng cũng thở ra một hơi, ánh mắt có vài phần phức tạp, vừa phấn chấn, vừa lạnh lùng, vừa có chờ đợi đan xen trong một chỗ.

« Tu tiên giả, cảm ơn các người đã đưa đến cho ta một quyền công pháp tu tiên. »

Ánh mắt hắn lúc này vô cùng thâm thúy. « Trường xuân công » này cũng không tính là một công pháp cao thâm gì, nhưng cũng là một công pháp tương đối mạnh mẽ. Đây là công pháp tu luyện dành cho tu sĩ luyện khí kỳ.

Trường sinh công tổng cộng có mười ba tầng.

Mỗi một tầng ứng với một cảnh giới luyện khí kỳ, ví dụ như tu được tầng thứ nhất nghĩa là hắn đã có tu vi luyện khí kì tầng một. Nếu tu đến tầng 12 viên mãn nghĩa là đã bước vào trúc cơ kỳ. Mà tu đến tầng 13 nghĩa là luyện khí kì đại viên mãn. Cũng không phải ai cũng đạt tới tầng 13 mà khi đạt tới tầng 12 liền có thể tiến hành trúc cơ rồi. Nhưng nếu tu đến đại viên mãn thì cơ hội trúc cơ thành công sẽ cao hơn nhiều.

Đại viên mãn tự nhiên rất hấp dẫn, nhưng tu đến tầng thứ 13 nếu không có đại nghị lực thì rất dễ bỏ cuộc.

Gọi là trường sinh công thật không sai, giống như thượng thừa công pháp dành cho luyện khí kì. Nhưng đối với Đế Thích Thiên cũng chỉ là thêm thắt mà thôi bởi mới đây hắn đã có được Hồ Khiếu Công, là công pháp tu hành vô cùng thích hợp. Nếu như bỏ gốc lấy ngọn thì đúng là tự sát.

Việc chân chính làm hắn cảm thấy kinh hi chính là đoạn sau của trường sinh công : ngũ hành thuật.

Hỏa cầu thuật, băng nhận thuật, phong nhận thuật, thổ thuần thuật, kim cương thuật.

Đây đều là pháp thuật căn bản, trong tu tiên giới, tu sĩ luyện khí kì mỗi người đều học được một hai thuật. Đế Thích Thiên trước giờ tu luyện đều không được chỉ điểm, hoàn toàn dựa vào chính mình mà tiến tới nên những pháp thuật này đối với hắn vô cùng trân quý.

Hắn không phải là không có yêu lực, nhưng mặc dù có hắn cũng không thể hiểu được pháp thuật, chỉ có thể dựa vào trí tuệ của mình mà lý giải rồi mày mò và vận dụng sử dụng. Biết được cách vận dụng rồi, sau khi tu luyện hoàn thành, hắn có thể đem ra thử một phen, cho dù không làm yêu lực tăng lên nhưng cũng giúp bản thân hắn mạnh hơn nhiều.

Không thể không nói, điển tịch này đối với hắn như lò than sưởi ấm giữa ngày tuyết rơi, lập tức giúp hắn giải nỗi băn khoăn về điểm yếu của bản thân mình.

« Tốt ! Lần này tuy rằng bị thương nhưng lại có được mấy bảo bối này, cho dù phải chịu chút thương tổn cũng là hoàn toàn đáng giá. »

Đế Thích Thiên cảm thấy phần chấn trong lòng, đem cuốn sách bỏ vào trong túi, tiếp tục nghiên cứu các bảo bối còn lại. Thanh mộc thước, xích kiếm này hắn đều đã biết qua, là pháp khí công kích. Nhưng dù là bảo bối trân quý hắn cũng chỉ có thể đồ mắt mà nhìn, bởi vì hắn chưa mở được yêu phủ nên chưa thể tế luyện hai pháp khí này. Pháp khí không tế luyện không thể phát huy chân chính uy lực của nó được.

Cho nên, hắn chỉ có thể than thở mà thôi.

La bàn kia cũng làm hắn chú ý, cảm giác có chút bất đồng nên nghiên cứu một chút rồi cũng quăng vào trong túi trữ vật mà hoàn toàn không biết đây chính là bảo bối trân quý nhất- thông linh la bàn.

Lý Hàng Trần chết, la bàn đặt trong túi trữ vật nên đều bị Đế Thích Thiên mang tới đây. Đám đạo phù đều là pháp thuật căn bản, chỉ cần dùng linh lực bóp nát là có thể lập tức triển khai công kích. Hộp ngọc trống không chắc là Lý Hàng Trần chuẩn bị để chứa thiên địa linh bảo.

Một số hộp ngọc không ngờ đã có chút hoàng tinh, nhân sâm và một số linh dược khác.

Sau khi xem qua một lượt, Đế Thích Thiên toàn bộ bỏ vào trong túi trữ vật. Tuy rằng cho không ít vật vào nhưng túi trữ vật cũng không có gia tăng trọng lượng chút nào, đúng là vô cùng thần kỳ.

Nghĩ một chút, hắn đi tới trước thạch bích, lấy ra khâm thiên bảo hạp, bình ngọc chứa tụ linh đan cùng với ngự thú vòng toàn bộ bỏ vào túi trữ vật.

Hồ Khâu sơn mạch hiện tại đã không an toàn chút nào, hắn cũng đã quyết định, trong thời gian ngắn nhất đem đám thuộc hạ đã thu phục rời khỏi đây. Khâm Thiên bảo hạp hiện tại cũng không thể để lại đây. Mấy ngày nay, đối với việc xếp đồ hình trên bảo hạp hắn cũng đạt được không ít tiến triển.

Hắn muốn xem sau khi đồ lục hoàn toàn hợp thành, bên trong bảo hạp cuối cùng là đang chứa vật gì.

« Hồ Khâu sơn mạch này ta đã trêu chọc vào không ít tu tiên giả, sau này cũng khó mà trở lại đây. Lần này rồi đi chắc chắn phải mang toàn bộ mọi thứ đi. »

Trước đây không có túi trữ vật, hắn không nghĩ tới việc này. Nhưng hiện tại trong đầu hắn đã xuất hiện ý định điên cuồng muốn đem cả bàn thạch bên trên thác nước kia đi theo. »

Khởi bàn thạch kia đã nhiều lần cứu hắn khỏi nguy nan, tuyệt đối là một kiện dị bảo không ai biết. Khi trước không có túi trữ vật, hắn không có năng lực mang đi, nhưng hiện tại thì đã hoàn toàn có thể.

« Phốc !! »

Suy nghĩ này vừa hiện ra, hần lập tức đứng dậy đi ra khỏi động. Thân thể hần nhanh chóng xuyên qua núi rừng, uy vũ trên người tỏa ra nồng đậm khiến động vật bốn phía run rẩy không thôi, một chút tới gần cũng không dám.

« Đi !! Tiểu gia hỏa này đang tiến tới phía ta ? Ta phải trốn, trốn đi đã, không thể gặp mặt lúc này. »

Thần bí nữ tử đang đứng trên thác nước thấy hành tung của Đế Thích Thiên đang hướng về phía mình mà tới không khỏi có một chút kinh dị, càng không muốn hiện tại chạm mặt cùng Đế Thích Thiên. Thân thể nàng hơi nhoáng lên một cái, đảo mắt đã biến mất trên đỉnh núi. Nàng không rời đi mà dùng ẩn thân thuật tránh ở một bên.

Nàng muốn nhìn xem Đế Thích Thiên tới đây tốt cùng là muốn làm gì ?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Thiên Lô Đánh Xuống

Tu yêu vốn bất đồng so với tu tiên. Tu yêu không chỉ chú trọng về yêu lực mà còn coi trọng cả sức mạnh của thân thể. Thông thường khi tu luyện, yêu lực sẽ phân thành hai bộ phận, một tiến vào trong thân thể dung hợp cùng kinh mạch, huyết nhục làm cho thân thể càng thêm cường hãn, một phần sẽ bao phủ toàn thân, chính là yêu khí hộ thể.

Trong tu yêu, bản thể càng khổng lồ thì thực lực bản thân càng cường hãn. Khi chiến đấu thường hiện nguyên hình nên so với trạng thái yếu nhược của nhân loại thì có rất nhiều lợi thế. Bản thể chiến đấu khiến cho thực lực gia tăng thêm vài phần. Còn tu yêu gia biến hóa thành nhân hình bởi vì trong thiên địa này chỉ có thân thể con người là thích hợp với tu luyện nhất.

Lúc này thân hình Đế Thích Thiên so với lúc trước thì cường đại hơn rất nhiều, lớn gấp hai thân hình của tộc nhân hồ tộc bình thường. Oai vũ trên người hần tỏa ra nồng đậm, bách thú bốn phía cảm nhận được hơi thở của bách thú chi vương nếu không lập tức chạy trốn thì cũng là quỳ rạp trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy sợ hãi.

Tốc độ của hần lúc này không nhanh cũng không chậm, vốn đã quen thuộc với núi rừng nơi này nên vừa đi hần vừa cẩn thận xem xét.

Ngày mai hần sẽ rời khỏi Hồ Khâu sơn mạch tới một địa phương xa lạ nào đó, cũng không biết đến khi nào mới có cơ hội quay lại chốn này. Lần này rời đi, hần sẽ hoàn toàn thoát ly khỏi cuộc sống của dã thú tầm thường, hần đã chọn cho mình một con đường đi riêng. Tu yêu. Nhất định hần phải tu thành yêu.

“Ngày mai ta rời khỏi đây, nhưng ta sẽ đi đâu đây?”

Vừa đi Đế Thích Thiên vừa suy tính cho cuộc sống sau này. Từ lúc sinh ra tới giờ hần đều sinh hoạt ngay trong Hồ Khâu sơn mạch này, bên ngoài là địa phương gì hần cũng hoàn toàn mờ mịt. Phải có một mục tiêu xác thực nếu không lần di chuyển này sẽ gặp tương đối khó khăn.

Nếu không phải hôm nay đột nhiên phát sinh biến cố làm cho hần trở tay không kịp, căn bản không cho hần thời gian tri hoãn việc rời khỏi đây thì nhất định hần sẽ phái Bái Nguyệt cho người đi trước dò đường để tìm một địa phương thích hợp nhất.

Sau khi xác định xong mục tiêu mới bắt đầu di chuyển, nó sẽ làm cho đợt di chuyển này an toàn hơn nhiều. Nhưng biến cố xảy ra đã khiến hần phải ra một quyết định rất vội vàng, mặc dù không có phương hướng di chuyển cụ thể, nhưng nếu ở lâu hơn nữa chắc chắn sẽ có thêm nhiều biến cố phát sinh.

“Hồ Khâu sơn mạch hiện tại đã bị người tu tiên để mất tới, nếu còn ở lại đây thì đúng là ngu ngốc. Cho dù sơn mạch bên cạnh cũng không thể ở lại, quá thân cận không chừng cũng sẽ có nguy hiểm. Cho nên phải đi xa một chút. Phía đông là thành trấn của loài người, tới đó chính là tự sát. Có lẽ chỉ có thể di chuyển theo hướng nam mà thôi.”

Trong mắt Đế Thích Thiên lóe ra tinh quang, phía đông chắc chắn không thể tới, chỉ còn lại ba hướng tây, nam, bắc. Hần từng đứng ở nơi cao quan sát, thấy phía nam là một mảnh mênh mông bát ngát rừng núi, hầu như không có sự hiện diện của con người, thích hợp nhất với việc di chuyển. Hai phương hướng còn lại đều giáp ranh với khu vực sinh tồn của nhân loại.

Hiện tại, hần đã làm cho tu tiên giả chú ý tới, cần phải che dấu tung tích, ẩn thân một đoạn thời gian làm cho việc này lắng xuống. Hơn nữa hần cũng cần tích góp yêu lực, càng nhanh đột phá thành yêu thú càng tốt. Cho nên hiện tại cần tìm một địa phương có thể ẩn nấp là tốt nhất.

Dĩ nhiên địa phương tốt nhất chính là một nơi hoàn toàn không có con người. Ở đó bọn hần có thể an tâm tu luyện, đợi cá vượt vũ môn hóa rồng, bọn hần có thể xông ra ngoài phong vân một phen.

“Phía nam. Vậy sẽ đi về phía nam.”

Đế Thích Thiên giờ phút này âm thầm quyết định sẽ đi về hướng nam.

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ một hồi, không ngờ đã tới bên trên thác nước tự lúc nào. Hắn lắc lắc đầu vài cái đem suy nghĩ gạt đi nhìn bàn thạch sừng sững trên ngọn núi, ánh mắt lộ vài phần phức tạp.

“Bàn thạch a bàn thạch, không biết với lực lượng hiện tại của ta có thể đập vỡ người ra hay không đây?” Đế Thích Thiên hít sâu một hơi, lần trước dù hắn có tác động cỡ nào cũng không thể lay chuyển được bàn thạch. Từ lúc đó đến nay hắn không ngừng dùng tụ linh đan tích tụ yêu lực, hiện tại yêu lực trong cơ thể đã tương đối không lồ, nên lúc này hắn rất muốn biết mình có thể đập vỡ bàn thạch thần bí này không? Bàn thạch này là một bảo vật khác thường. Ngày đó hắn ở bên trên bàn thạch tu luyện cảm giác bản thân cùng nó có một liên hệ vô cùng kì dị. Hắn dường như cảm giác thấy được một thứ gì đó nhưng lại không rõ ràng.

“Hào! Thử lại lần nữa. Có khi có thể đập vỡ bàn thạch, có cơ hội lấy được khối bảo châu chính ở bên trong.” Đế Thích Thiên không do dự chút nào, ý nghĩ này vừa vụt đến bèn chuẩn bị động thủ.

“Ngao ô!!”

Hắn đem yêu lực bên trong vận chuyển theo kinh mạch một vòng khiến cho thân thể tiến vào trạng thái sung mãn nhất, một cỗ yêu lực ở trong kinh mạch chảy xuôi mà ra ngoài. Hắn hít sâu một hơi, phát ra một tiếng rít gào trầm thấp, hồ trào dâng lên, yêu lực hùng dũng tuôn ra như thủy triều. Chỉ một thoáng sau, ở trên hồ trào đã bao phủ một tầng yêu khí tối đen, hắc quang sắc bén như kim chúc làm cho người ta nhìn vào là sợ hãi.

Oai vũ nồng đậm cuộn cuộn như nước lũ đem toàn bộ ngọn núi bao trùm bằng hơi thở bách thú chí vương. Hơi thở uy áp tràn ra từ thân thể hắn.

“Oanh!!”

Hắn đem toàn bộ yêu lực quán chú vào hồ trào làm cho kinh mạch trong hồ trào kịch liệt đau đớn rồi mới ầm ầm đánh xuống bàn thạch vững chắc. Bàn thạch cứng rắn vô cùng, cũng thần kỳ vô cùng, cũng giống như lần trước, một chương vỡ xuống không gây ra chút phản ứng nào, cũng không hấp thu lực lượng của hắn.

Mà đột nhiên trên bàn thạch phát ra một cỗ lực lượng lớn đến đáng sợ. Quang mang lóe ra giống như bạch ngọc lập tức đem yêu lực Đế Thích Thiên đánh ra phản phệ trở lại trên thân thể hắn.

“Phanh!!”

Cỗ lực lượng này vô cùng đáng sợ, không chỉ là lực lượng của bàn thạch mà còn có cả lực lượng đánh ra của Đế Thích Thiên, hai cỗ lực lượng hội tụ cùng một chỗ phản phệ trở lại làm sao có thể nói là không đáng sợ cho được. Vốn không lường trước sự việc đột nhiên xảy ra kịch biến như thế, hơn nữa lực phản phệ quá nhanh nên Đế Thích Thiên nửa cơ hội phản ứng cũng không có. Lập tức hắn bị cỗ lực lượng này oanh kích lên người.

“Phốc!!”

Thân thể hắn như bị sét đánh trúng, từ miệng phun ra một ngụm máu, toàn thân như tên bắn lập tức bay ngược ra xa. Thân thể to lớn nặng nề của hắn rơi xuống cách đó ba trượng, lại tiếp tục phun ra một ngụm máu nữa.

“Làm sao lại có thể như vậy được?”

Đế Thích Thiên lúc này trong mắt chứa đầy sự kinh hãi, trong nháy mắt thương thế so với khi trước gặp phải người tu tiên còn trầm trọng hơn vài phần. Lực phủ ngũ tạng cơ hồ đều bị đánh bay khỏi vị trí, kinh mạch xuất hiện những vết rách, đứt gãy.

Nhưng điều làm hắn chân chính khiếp sợ không phải thương thế trên người mà bàn thạch lúc này lại đột nhiên phát sinh dị biến.

Chỉ thấy bàn thạch vốn chẳng khác gì hòn đá, sau khi bị một ngụm máu của Đế Thích Thiên phun lên rồi đột nhiên biến mất, tựa hồ như nó bị bàn thạch nuốt vào trong. Tiếp theo, ngọc quang trên bàn thạch đột nhiên tăng vọt khiến cho trong đầu hắn xuất hiện một linh tính bất khả tư nghị.

“Rầm rầm oanh!!”

Bàn thạch kịch liệt rung động, theo mặt đất dựng đứng lên.

“Bùm!!”

“Bùm!!”

Trong bàn thạch phát ra âm thanh như tiếng tim đập trong lồng ngực, hơn nữa trên bàn thạch tỏa ra ngọc quang cũng theo âm thanh cổ quái này dần co rút lại rồi lại bành trướng ra theo nhịp đập kia. Bàn thạch giống như đang dựng dục một tuyệt thế thần thai vậy, và thứ quái đản kia sắp được sinh ra.

Đế Thích Thiên mới bước vào tu hành một thời gian ngắn, mặc dù trí tuệ không thua bất cứ nhân loại nào nhưng hắn lại tương đối mờ mịt với tri thức tu hành cho nên nhìn biến cố trước mắt, hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra? Bản thân hắn lại đang bị trọng thương nên chỉ có thể kinh hãi nhìn biến dị đang xảy ra trước mắt.

Không chỉ có mình hấn kinh ngạc, lúc này nữ tử thần bí ẩn thân một bên cũng kinh dị không thôi.

Trên dung nhan như tiên thiên kia cũng không dấu được vẻ kinh ngạc, anh thần vô ý thức mở ra chăm chú nhìn vào dị biến trước mắt.

“Điều này sao lại có thể xảy ra? Trong bàn thạch không ngờ lại đang dựng dục dị bảo độc nhất vô nhị. Không, có thể không phải dị bảo, chẳng lẽ là một tuyệt thể thần phôi do thiên địa sinh thành?”

Mặc dù có kiến thức không ít nhưng nhìn đến cảnh tượng quý bí này, nữ tử kia cũng không thể xác định bên trong bàn thạch rốt cục chứa vật cở quái gì.

“Răng rắc!!”

Đúng lúc này, ở khoảng không ngay trên bàn thạch từng đám mây lớn bắt đầu tụ lại. Đám mây đó cũng không phải mây đen mà gồm nhiều màu sắc khác nhau, từng đạo điện quang mang theo đủ loại màu sắc kì dị không ngừng từ đó xuyên ra.

Sấm sét là lực lượng của trời đất, đại biểu cho uy nghiêm của trời đất.

Mệnh mệnh cuộn cuộn thiên uy ẩn ẩn trong từng đám lôi điện, như thủy triều nhanh chóng bao phủ lấy toàn bộ ngọn núi.

“Ngao ô!!”

Vốn đang bị thương, Đế Thích Thiên chỉ có cảm giác thân thể đột nhiên như bị một tòa đại sơn đè lên, uy áp tỏa ra đáng sợ khiến hấn không thể không quỳ rạp trên mặt đất. Nhưng hai mắt hồ lại nhìn chăm chăm vào thiên địa dị tượng trước mặt.

“Đây là vân kiếp, bàn thạch cuối cùng đã dựng dục cái quý gì mà lại kéo đến cả thứ hỗn trướng này?” Thần bí nữ tử trong lòng phát ra một tiếng hét kinh hãi.

“Răng rắc!!”

Đúng lúc này, vân kiếp bên trên đột nhiên quay cuồng, một đạo thần lôi màu vàng ảm ảm đánh xuống, phá thiên không, mang theo hơi thở hủy diệt, mệnh mệnh thần uy oanh kích lên trên bề mặt bàn thạch.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tuyệt Thế Ngọc Phôi.

“Oanh!!”

Thần lôi màu vàng đánh lên bàn thạch nhưng hoàn toàn không làm nó e dè, ngược lại trên bàn thạch còn toát ra nhẹ nhàng hơi thở phản kích. Một đạo thần lôi này đúng là chứa thiên kiếp lực, lập tức đem bàn thạch mà Đế Thích Thiên dùng mọi cách cũng không thể làm nó hư hao một chút nào, lập tức vỡ ra một mảnh nhỏ.

Lôi quang màu vàng bao trùm trên bàn thạch tiếp tục muốn đánh xuống, cơ hồ muốn đem hủy diệt bàn thạch thành bột phấn.

Lúc này ngọc quang trên bàn thạch đột nhiên trương lên, một đạo lực lượng không biết từ đâu xuất hiện đem lôi lực bao trùm lại, nuốt chửng toàn bộ lôi kiếp.

“Bùm! Bùm!!”

Bàn thạch lại tiếp tục phát ra âm thanh, hơn nữa so với lúc trước thì càng thêm mạnh mẽ hơn, tựa hồ như đã chiếm được lợi từ lôi kiếp kia.

“Răng rắc!!”

Hành động của bàn thạch giống như khiêu khích thiên kiếp, vân kiếp bên trên kịch liệt quay cuồng, sau một tiếng nổ vang, một đạo thần lôi màu hồng so với lúc đầu còn muốn lớn hơn vài phần hạ xuống, oanh kích trên bàn thạch tạo ra một tiếng nổ mạnh. Bàn thạch lại bị vỡ ra vài hòn đá nhỏ rơi trên mặt đất.

Bàn thạch lại nhỏ đi một chút, nhưng nó cũng thần kỳ vô cùng, tùy ý đem thần lôi nuốt vào. Thần lôi cứ như vậy bị nuốt vào giống như nó chỉ là một con

cửu trước miệng sói, chẳng có chút hung hiểm nào vậy.

Thần lôi giống như là thức ăn của bàn thạch vậy, vô cùng quý dị.

Phần nộ!!

Thiên kiếp thực sự đã vô cùng phần nộ!!

Kiếp vẫn nhiều màu đột nhiên biến ảo thành thất thái. Từng đạo lôi đình như mưa hạ xuống không ngừng oanh kích trên bàn thạch. Lôi kiếp đem bàn thạch bóc ra từng lớp từng lớp một. Nhưng bàn thạch càng nhỏ đi thì ngọc quang lại càng thêm nồng đậm.

Âm thanh “bùm” càng lúc càng nhảy lên với nhịp độ nhanh chóng y như trống ngực đập dồn. Bàn thạch giống như đang thực sự dựng dục một tuyệt thể thần phôi, chẳng mấy chốc nó sẽ theo bàn thạch vỡ mà ra.

“Trong bàn thạch rốt cục là chứa khôi bảo gì, tại sao lại dùng thiên kiếp rèn luyện, hấp thu thiên lôi lực? Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua chuyện kỳ dị này. Thần kỳ. Thật quá thần kỳ.”

Thần bí nữ tử mắt mở to, nhìn thấy sự việc diễn ra trước mắt, mới lịch duyệt của nàng hiển nhiên nhìn ra bàn thạch đúng là đang hấp thu lôi đình lực lượng để rèn luyện bản thân. Hành động này đúng là quá nghịch thiên, làm cho người ta tâm thần phát run lên, trong tu tiên giới tuyệt đối không có sức mạnh nào cường hãn đến như vậy, lại dám dưới thiên kiếp hấp thu lôi kiếp.

Việc này cũng biểu thị khôi bảo trong bàn thạch kia tuyệt đối là độc nhất vô nhị trân bảo.

“Rầm rầm oanh!!”

Lôi đình như mưa hạ xuống, mỗi một đạo đều vô cùng kinh người. Màu vàng là kim thần lôi, màu xanh là âm mộc thần lôi, đủ các loại thần lôi, không có chỗ nào là không có lôi kiếp bao phủ. Lực lượng ẩn chứa trong mỗi đạo lôi kiếp có thể đương trường nướng chín được một Nguyên Anh lão quái.

Thiên kiếp cường hãn đến độ này lại không thể lay động được bàn thạch quái dị trước mặt, ngược lại còn bị nó không ngừng cắn nuốt. Mỗi một lần nuốt vào lôi kiếp, lực lượng của nó lại như tăng thêm một phần.

“Răng rắc!!”

Thiên lôi vẫn tiếp tục oanh kích lên bàn thạch, nhưng sau một khắc, khi bàn thạch vẫn không mấy suy chuyển, vân kiếp kịch liệt quay cuồng ngưng tụ lại một chỗ rồi hóa thành một đạo lôi kiếp màu tím. Từ thiên lôi xuyên qua không gian đánh lên mặt bàn thạch.

“Oanh!!”

Bàn thạch phát ra vạn đạo ngọc quang, vô số hòn đá theo bàn thạch vỡ ra, rơi xuống, hướng bốn phương tám hướng mà bay đi, ngọc quang phô thiên cái địa đem toàn bộ ngọn núi bao trùm lại. Ngọc quang ở bốn phía xoay tròn, hình thành nên một đạo như xoáy lốc, nháy mắt đem toàn bộ từ lôi cùng kiếp vân nuốt gọn vào trong.

“Khôi bảo, tuyệt đối là khôi bảo, nếu ta có nó ta có thể báo thù, cứu mẹ và huynh muội, chắc chắn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.”

Ngọc quang bạo phát khiến cho trước mắt Đế Thích Thiên chỉ có một mảnh trắng xóa, không thể nhìn được gì. Chỉ nghe oanh một tiếng, lôi đình bên trên lập tức đình chỉ, cũng không rõ tại sao, khẳng định là do khôi bảo kia đã xuất thế. Trong đầu hắc vô ý niệm phức tạp xuất hiện, trong đó ý niệm phải lấy bằng được khôi bảo vào tay càng lúc càng mạnh mẽ.

Trong lòng hắn đang không ngừng hò hét.

Lúc này, trong ánh mắt hắn vô số ánh sao xuất hiện.

Đột nhiên cảnh tượng trước mắt vụt biến ảo.

“Bá!!”

Ngọc quang phô thiên cái địa trước mắt vội thu lại, trong nháy mắt thu liễm không còn chút nào. Ngọc quang đột nhiên biến mất giống như người ta vừa chìm vào ảo giác vậy.

Đối với chuyện này, Đế Thích Thiên cũng không có tâm tình tìm hiểu, rất nhanh hướng ánh mắt tới vị trí của thạch bàn lúc trước. Vừa thấy, cái miệng của hắn không khỏi há hốc.

“Đây... đây chính là tuyệt thể khôi bảo mà bàn thạch dựng dục sao?”

Trước mặt hắn xuất hiện một ngọc khối hình chữ nhật. Khối ngọc này cũng không có tỏa ra quang mang gì, lúc này trông không khác gì hòn đá mài dao của nông gia, bên trên không có chút tí vết, không một rãnh nứt nào. Trên mặt ngọc quang lưu chuyển làm cho người ta liếc mắt một cái có thể nhìn ra, đây chính là một khối tuyệt thể mỹ ngọc.

Hoàn mỹ, thật sự quá hoàn mỹ, đây chính là ngọc phôi do thiên địa sinh thành!!

“Bàn thạch không ngờ lại dựng dục ra khối ngọc phôi này, đây là thứ bảo bối gì?”

Đế Thích Thiên không để ý đến thương thế trên cơ thể, nhanh chóng đứng dậy đi tới trước ngọc phôi. Ngọc phôi không giống như thần bảo gì, như cục đá bình thường rơi trên mặt đất, một chút lực lượng cũng không có. Nó chỉ giống như một khối ngọc tuyệt đẹp mà thôi.

“Lạch cạch!”

Đế Thích Thiên đem hồ trào đặt lên trên miếng ngọc, trong mắt hiện ra một chút ngạc nhiên.

“Cảm giác kỳ quái quá!”

Tuy rằng không cảm thấy bên trên ngọc thạch này có bất kỳ lực lượng gì, nhưng hắn lại phát hiện chính mình cùng ngọc phôi này có liên hệ gì đó vô cùng kì diệu. Đem hồ trào đặt lên ngọc phôi, hắn cảm giác được bên trong có một hơi thở vui sướng khiến hắn thập phần kỳ lạ, cũng là cảm giác chưa từng có.

“Ngọc thạch này là do bàn thạch dựng dục ra, tuy rằng cũng chẳng rõ cổ lực lượng trong bàn thạch kia đã đi đâu, nhưng nó cũng không phải ngọc phôi tầm thường a!!”

Trong nháy mắt, Đế Thích Thiên đã quyết định khối ngọc phôi này chính là bảo vật hi hữu trong thiên hạ. Nhìn uy thế độ kiếp lúc trước của nó rõ ràng không phải lực lượng phàm vật có thể có được. Hơn nữa, hắn có cảm giác mình cùng ngọc phôi này có mối liên hệ kì bí nên hắn nhận định đây chính là bảo vật. Là khối bảo chân chính!

“Ồ!!”

Thần bí nữ tử trong lòng thầm than nhẹ: “Sao lại thế này? Ngọc phôi rõ ràng do bàn thạch dựng dục, tại sao ta lại không thể cảm nhận được nửa điểm lực lượng của nó vậy? Nó so với ngọc thạch bình thường chẳng có gì khác nhau cả. Kỳ quái! Thật sự là kỳ quái a!”

“Chẳng lẽ khi nãy độ kiếp thất bại nên nó đã bị thần lôi hủy diệt?”

Bởi vì ngọc quang khi trước nên nàng cũng không thể nhìn ra chuyện gì đã phát sinh, chỉ thấy thiên kiếp hóa thành tử lôi mang theo lực lượng kinh người đánh xuống. Mặc dù nàng ở bên quan khán nhưng cũng bị lực lượng của tử thần lôi kia chấn nhiếp, sợ hãi không thôi. Tử lôi đó thật quá mức đáng sợ.

Nhưng hiện tại nhìn đến thì đó chỉ là một ngọc phôi bình thường, nhìn tới nhìn lui cũng không có gì đặc biệt, thậm chí nàng đã dùng đến cả yêu lực dò xét nhưng cũng không ra điểm gì khác thường, cuối cùng khẳng định đây chỉ là một khối ngọc bình thường mà thôi. Trong lòng nàng không khỏi xuất hiện ý tưởng, ngọc phôi vì độ kiếp thất bại nên đã biến thành ngọc bình thường.

Ý tưởng này xuất hiện làm cho tâm tư muốn cướp đi ngọc thạch lúc đầu của nàng tan biến hoàn toàn. Hiện tại nàng không muốn cho Đế Thích Thiên biết sự tồn tại của nàng ở đây.

“Chẳng sao cả, ta đi theo tiểu tử này, nếu có gì kỳ quái sớm muộn cũng sẽ phát hiện ra thôi. Lúc này không nên để nó biết ta ở đây. Khâm thiên bảo hạp còn phải nhờ hắn phá giải.”

Thần bí nữ tử cuối cùng quyết định. Dù sao nàng cũng tin chắc rằng thời gian này đi theo Đế Thích Thiên, nếu có biến cố chắc chắn mình sẽ thấy, với lực lượng của Đế Thích Thiên lúc này nàng cũng không để vào mắt. Nên nàng cũng không vội ra tay.

“Đây là bảo bối.”

Lúc này Đế Thích Thiên trong lòng vẫn kiên định quả quyết rằng ngọc phôi này chính là một kiện bảo bối. Hắn cũng không nghĩ nhiều, mở túi trữ vật ra, lập tức đem ngọc phôi cất đi rồi xoay người hướng hạ sơn mà đi.

Vừa mới bị lực lượng từ bàn thạch phản phệ cản trở khi trước khiến cho hắn bị thương không nhẹ. Ngày mai rời khỏi đây, nếu không nhanh chóng phục hồi thương tổn sẽ khó lòng mà di chuyển được. Trên đường còn chưa biết sẽ gặp nguy hiểm gì, tốt nhất nên đưa bản thân vào trạng thái tốt nhất.

“Ngao ô!!”

Hắn rất nhanh chạy xuống núi, xuyên qua rừng cây cũng không chậm một nhịp chân. Thiên kiếp vừa rồi chắc chắn thu hút không ít sự chú ý của con người, đến lúc đó, chỉ sợ sau vài ngày thời gian sẽ càng có nhiều người tu tiên tới đây. Nếu không nhanh chóng rời khỏi đây, chỉ sợ sẽ gặp họa sát thân cũng không chừng.

Mặc kệ thương thế, hắn nhanh chóng hồi sơn động, lấy từ trong túi trữ vật ra một khóa linh đan vội nuốt xuống, sau đó bắt đầu nhắm mắt vận chuyển Hổ Khiếu Công, nhanh chóng chữa trị vết thương trên người, những vết rách trong kinh mạch. Lần này thương thế trầm trọng hơn, với một ngày thời gian tuyệt đối không thể khôi phục. Hiện tại hắn cũng chỉ có thể lợi dụng được lực của tụ linh đan để ổn định thương thế, ít nhất cũng phải khôi phục năm thành chiến lực. Phải như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho bản thân trên đường di chuyển.

Chương 42: Một Đường Hướng Nam.

Yêu lực giống như nước sông, ở trong kinh mạch sống như chảy xuôi dòng, còn kinh mạch là bờ sông. Lúc này kinh mạch giống như gặp mùa hạn hán, hai bên thành nứt ra, yêu lực chảy qua như nước thấm vào đất, làm cho vết rách dần dần khép lại, bình phục.

Bị lực lượng của bàn thạch phản kích, cộng thêm bản thân đã dốc toàn lực đánh ra một đòn nên hẳn phải tiêu thụ toàn bộ hậu quả, khiến cho kinh mạch xuất hiện vết rách, lực phủ ngũ tạng tổn thương trầm trọng. Thương thế như vậy không thể một ngày là có thể bình phục. Hiện tại, Đế Thích Thiên cũng chỉ có thể dùng được lực của tụ linh đan khôi phục yêu lực trong thân thể, sau đó tự tiến hành chữa trị thương thế mà thôi. Sự tình liên quan đến ngọc phôi đã bị hấn gạt sang một bên. Mặc kệ ngọc phôi có bao nhiêu thần kỳ, nhưng đó là chuyện của sau này, hiện tại lửa sém lòng mảy không phải chuyện về ngọc phôi mà chính là việc bắt đầu di chuyển.

Hắn điều chỉnh cho thân thể đạt tới trạng thái tốt nhất để chuẩn bị di chuyển.

Trong lúc Đế Thích Thiên lặng lẽ khôi phục thương thế thì sinh linh trong Hồ Khâu sơn mạch lại xuất hiện một trạng thái kinh hoàng.

Bởi vì, hiện tại chúng phát hiện ra mấy vị vương giả trong sơn mạch đồng thời xuất động, không phải là một mình mà là đem cả tộc đàn rời khỏi nơi cư trú.

Khi trong cốc có hơn một ngàn con bắt đầu sôi nổi rời khỏi hàu cốc. Trong tay đại bộ phận chúng đều mang theo đồ đặc, dùng da lông động vật để gói ghém, hoặc là trái cây, hoặc là hạt giống, còn có rất nhiều viên hàu to lớn vác trên lưng hơn một trăm ống trúc ngắn dài đủ loại. Chúng đối với ống trúc trên lưng hết sức cẩn thận, ước chừng trên lưng mỗi con có đến trăm cân.

Còn những con khác mang theo cây ăn quả non.

Không thể không nói, vương giả thú tộc so với tộc đàn không có vương giả hoàn toàn khác nhau. Nếu một đàn không có vương giả đứng đầu rồi đi thì sẽ không có sự chuẩn bị kĩ càng như vậy. Nhưng hàu tộc lại khác hoàn toàn.

Một viên hàu thân hình cao lớn màu vàng dẫn đầu cả đàn, thêm mấy đũa lang cường tráng dẫn đường, hàu tộc bắt đầu ly khai hàu cốc, hướng nơi Đế Thích Thiên chỉ định tiến đến.

Trên đỉnh Ứng Phong, đột nhiên đàn ưng với số lượng đông đúc bay ra, dẫn đầu là một đầu ưng thân hình cực lớn, hai cánh giang ra dài đến vài mét, nó vừa vỗ cánh, cuồng phong xung quanh nổi lên. Đám lông màu vàng trên đầu như lửa cháy vàng rực, giống như phượng hoàng giữa đàn gà, nó dẫn đàn ưng hướng trung tâm sơn mạch tiến tới.

Tại một cái khe núi, độc xà với vô số màu sắc khác nhau, kích cỡ cũng khác nhau lần lượt bò ra khiến cho người nhìn thấy quang cảnh này cũng phải nổi da gà. Dẫn đầu bọn chúng là một cự mang màu trắng, tốc độ đi vô cùng nhanh, đám vây màu trắng hoàn mỹ không ngừng lấp lánh.

Xà đàn đi tới đâu khiến cho ở đó náo loạn, các loại thú không ngừng tránh ra xa. Xà đàn lớn như vậy làm gì có động vật nào to gan dám đối mặt, cho dù là một con voi cũng sẽ nhanh chóng bị xà đàn này nuốt gọn trong nháy mắt.

Ứng bay trên trời, rắn trườn dưới mặt đất, hai đàn đều hướng tới cùng một vị trí.

Cùng một lúc, tam đại tộc đàn cùng hướng tới một nơi mà tới, thanh thế lớn như vậy là cho trong rừng một phen tán loạn.

Wương giả của đàn tốc độ đi vô cùng nhanh, không cần tới nhiều thời gian, nhưng tộc nhân bình thường của chúng không có tốc độ như vậy, cho nên khi sắc trời bắt đầu chạng vạng chúng đã di chuyển để có thể tới nơi vào bình minh ngày hôm sau.

Sáng sớm, hừng đông nở rộ những tia nắng, đám mây ở chân trời bị nhuộm thành một màu hồng ửng, hắc ám nhanh chóng bị xua tan. Ánh mặt trời xuất hiện, nắng vàng chiếu lên cỏ cây trong sơn mạch khiến cho sương trở thành những hạt ngọc bảy màu vô cùng đẹp đẽ.

“Rầm rầm oanh!!”

Thác nước từ trên núi đổ xuống tạo ra một thủy đầm, bên trên mặt nước có vô số tầng bọt mang theo mùi vị thơm ngát của hơi nước tràn ngập trong không khí. (DG: nước có mùi thơm sao???) Chỉ cần hít sâu vào một hơi là cũng đủ khiến cho người ta khoan khoái cả ngày.

“Hô!!”

Trong sơn động, toàn thân Đế Thích Thiên được bao phủ trong một tầng hắc khí. Hắc khí ngưng vận chuyển nhưng lại không tiêu tan, bao phủ bốn phía,

thiên địa lực lượng không ngừng tiến vào trong hắc khí này. Chỉ nghe một tiếng bật hơi thoải mái, hắc khí lại một lần nữa quay cuồng, sau đó tán ra trong không gian, chớp mắt đã không thấy. Hắc khí tan đi, một thân hình uy vũ xuất hiện.

Một thân thể hắc hổ lớn gấp hai lần bình thường đi trên mặt đất. Hơi thở sắc bén của hắn tỏa ra làm cho uy vũ của bách thú chỉ vương càng thêm cường đại, chữ vương trên trên càng thêm rõ ràng. Hai mắt hắn mạnh mẽ mở ra, lưỡng đạo ánh sáng cũng theo đó phun ra.

“Chỉ một buổi tối có thể khiến cho thực lực của ta khôi phục sáu thành, còn lại thì cần phải từ từ điều dưỡng thôi.” Đế Thích Thiên sau một đêm tu luyện thương thế đã khôi phục phân nửa. Còn lại hắn cũng không có thời gian tiếp tục khôi phục, đợi sau này chậm rãi chữa lành mà thôi.

“Đám hầu vương chắc hẳn đã tới nơi tụ họp, cũng đến lúc phải đi rồi.”

Đế Thích Thiên đi ra khỏi sơn động, cắn chết một con lộc trưởng thành, uống máu ăn thịt no nê sau đó trở lại trong động, đem túi trữ vật cột trên đùi, nhìn lại toàn bộ sơn động, trong mắt xuất hiện nhẹ nhàng quang mang. Nghĩ đến cảnh tượng mình được sinh ra ở đây, cả người hắn đột nhiên có chút bồi hồi.

“Mẹ, đệ đệ, muội muội, mọi người yên tâm, cho dù người tu tiên bắt mọi người tới chân trời góc bể thì ta cũng sẽ cứu mọi người về. Ta sẽ đem những kẻ bắt các người giết sạch cả nhà.”

Trong lòng hắn âm thầm hạ quyết tâm

Quay đầu, cũng không lưu luyến gì nữa, Hồ Khâu sơn mạch chỉ là trạm đầu tiên trên con đường tu luyện của hắn. Những gì hắn cần đem theo cũng đã cất hết vào túi trữ vật rồi.

“Ngao ô!!”

Ra khỏi sơn động, Đế Thích Thiên rống lên một tiếng bá đạo rồi thân thể vụt lao về phía trước. Nơi hắn tới chính là thác nước trong sơn cốc kia.

Hắn đi tương đối nhanh, không bao lâu sơn cốc đã xuất hiện trước mắt.

Lúc này sơn cốc so với dĩ vãng hoàn toàn khác. Bên trên sơn cốc, một con ưng lớn không ngừng bay vòng quanh, thấy Đế Thích Thiên xuất hiện, nó kêu lên một tiếng, rồi nhóm viên hầu cũng kêu to, từ dưới thủy đàm bò lên vô số độc xà màu sắc rực rỡ, mấy ngàn con sói đang quỳ rạp trên mặt đất cũng nhất thời đứng lên.

Từ đại vương giả thú tộc đã xuất hiện, nhanh chóng chỉnh đốn lại đội ngũ tạo thành một quang cảnh đông nghịt vô cùng kì dị.

“Cung nghênh đại vương!”

Bốn vị vương giả đứng đầu đem bảy sói, đàn ưng, viên hầu và xà đàn vào trong cốc, hướng Đế Thích Thiên cung kính quỳ gối. Tộc đàn bình thường linh tính có hạn, nhưng ánh mắt hướng về phía Đế Thích Thiên đều lộ ra sự kính sợ.

“Được rồi, tất cả đều đứng lên đi!!”

Đế Thích Thiên trầm thấp gật đầu, uy nghiêm trên người lại càng thêm nồng đậm, nhìn số lượng của bốn tộc đàn trong sơn cốc cũng phải lên tới mười vạn, trong đó chủ yếu là xà đàn. Mỗi tộc còn lại cũng có tới hai ba ngàn tộc nhân.

Bốn tộc cùng tụ lại một chỗ tạo thành một con số tương đối khổng lồ.

Thử tưởng tượng một chút, bốn tộc này cùng tụ tập một chỗ, đó là cảnh tượng kinh người tới mức nào. Lần di chuyển này khó lòng tránh khỏi tạo ra thanh thế kinh người.

“Bái Nguyệt, Bạch Tố Tố, bốn người các ngươi đã chuẩn bị tốt rồi chứ?”

“Đại vương, tất cả tộc nhân của bọn thuộc hạ đều đã ở đây. Chỉ cần đại vương ra lệnh một tiếng là có thể bắt đầu di chuyển.” Bái Nguyệt cung kính nói. Bọn họ không phải con người, khi di chuyển cũng không có mang theo vật ngoài thân, chỉ cần đi theo là được.

“Đại vương, chúng ta di chuyển theo hướng nào?” Ứng vương đột nhiên hỏi.

“Hướng nam. Phía nam không có bóng người, chúng ta một đường đi về phía đó, ở đó nhất định có địa phương thích hợp cho chúng ta.” Đế Thích Thiên ánh mắt dừng ở Ứng Không đang bay phía trên nói. Ứng Không nghe vậy, mắt chợt lóe sáng nói: “Đại vương, thuộc hạ từng đi xa khỏi sơn mạch này, đều đã quan sát ở bốn phía. Ở phía nam thuộc hạ đã phát hiện ra một sơn mạch sơ với chúng ta còn lớn hơn rất nhiều, bên trong cũng có không ít hơi thở cường đại.”

Ứng Không là vương giả của ưng tộc, trong phi cầm nhất tộc, tốc độ tuyệt đối không thua kém ai. Sau khi trở thành vương giả, hắn cũng không chỉ quanh quẩn ở Ứng Phong mà còn đi khắp bốn phía quan sát, so với những vương giả khác ở đây, kiến thức của hắn vô cùng quý giá.

Đế Thích Thiên vừa nghe, trong mắt lập tức phát ra tinh quang, hắn hiểu được địa phương mà Ứng Không nói tới thật sự là một địa phương tốt.

“Ứng Không, phiên sơn mạch kia ngươi biết bao nhiêu, toàn bộ nói ra xem.” Hắn không do dự hướng Ứng Không truy vấn, ba vị thủ lĩnh còn lại cũng

đều đưa ánh mắt nhìn tới.

Ứng Không cũng không có hai lời, đem toàn bộ những hiểu biết của mình nói ra.

Nguyên lai, vùng sơn mạch ở phía nam được gọi là Nam Man. Nơi này không thích hợp cho cuộc sống của con người cho nên vốn chỉ có dã thú tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Nam Man Sơn Mạch.

Nơi đó có độc chướng, đầm lầy cùng nhiều địa phương hung hiểm khác, cho dù là người tu tiên đi vào, dù tu vi có cao cũng rất dễ táng thân tại đó.

Đương nhiên, vì hung hiểm nằm trong sơn mạch có những thứ khiến cho người tu tiên phải đổ máu thêm thường như kỳ hoa dị thảo, linh dược quý hiếm, tài liệu luyện khí trân quý, thậm chí cả linh thú nữa. Những thứ đó tại tu tiên giới cũng đủ để khiến người ta lâm vào một cuộc tranh đoạt điên cuồng rồi.

Cho nên Nam Man sơn mạch kia trong mắt của nhiều môn phái tán tu và tu tiên thế gia có vị trí khá cao. Tình huống có một vài tán tu vẫn một mình tiến vào sơn mạch ôm hy vọng vận khí có thể cho họ tìm ra một ít linh dược để đề thăng tu vi của bản thân.

Nếu tìm được tài liệu trân quý để luyện chế pháp khí là tốt nhất.

Tâm lý cầu may ai chẳng có, cũng không ít người gặp may, trong sơn mạch có thể tìm ra rất nhiều thứ quý giá, chỉ là có thể ôm những thứ đó mà rời đi hay không mà thôi. Hầu hết đều táng thân trong bụng mãnh thú.

Nhưng nếu nói muốn ẩn nấp thì đây là một địa phương tốt cho bọn Đế Thích Thiên. Nói không chừng tại Nam Man sơn mạch này chúng có thể tu luyện cường đại hơn. Ở Nam Man tồn tại không ít các sơn mạch, bên trong chứa không ít linh dược trưởng thành.

Sơn mạch lớn như vậy, bọn họ không lo không thể sống sót.

“Nam Man sơn mạch?” Đế Thích Thiên trầm tư suy nghĩ: “Nơi này quả thật tốt. Ta là yêu, tuy rằng có tu hành công pháp nhưng pháp môn thì cái gì cũng không biết. Nếu trong Nam Man sơn mạch có tu tiên gia tộc cùng tán tu xuất hiện, đến lúc đó ta có thể lấy công pháp bí thuật của họ. Tu luyện cũng cần phải có đan dược duy trì, như vậy mới có thể đề thăng tốc độ. Trong sơn mạch này chắc chắn không thiếu linh dược rồi.”

Đế Thích Thiên muốn rời khỏi Hồ Khâu sơn mạch là vì tu tiên giả. Tại đây chỉ có mình hắn là cường giả, nếu gặp phải người tu tiên chắc chắn sẽ phải ăn không ít đau khổ. Nếu tiếp tục còn ở đây, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Nam Man sơn mạch tuy rằng thường xuyên có tu tiên giả lui tới, so với Hồ Khâu sơn mạch còn nhiều hơn, nhưng ở đó tồn tại rất nhiều dị thú, thậm chí là yêu thú cường đại. Nếu hắn tới đó chắc chắn sẽ không khiến cho kẻ nào chú ý, lại có thể trong phạm vi tu hành giới. Có thời gian hắn còn có thể tìm hiểu chuyện tình của tu tiên giới, biết được từng động thái của tu tiên giả.

Hơn nữa, trong sơn mạch có nhiều tài nguyên hữu dụng cho tu luyện, đó chắc chắn là nơi tốt nhất cho hắn.

“Đại vương, thuộc hạ từng phi hành bên trên Nam Man sơn mạch, có phát hiện ra một sơn cốc, rất thích hợp cho việc ẩn nấp. Nơi đó thực sự tốt để chúng ta lập hạ căn cơ.” Ứng Không cuối cùng chốt lại một câu.

Những lời này đã khiến cho những quyết định âm thầm trong đầu Đế Thích Thiên trở thành thực chất, hắn nói: “Tốt, chúng ta đi Nam Man sơn mạch. Ứng không, tới Nam Man cần bao lâu thời gian?”

“Đại vương, cần ít nhất một tháng.” Ứng Không nói thẳng ra.

Đế Thích Thiên trực tiếp nhìn bốn hạ cấp của mình, nói: “Ứng Không, người dẫn dắt tộc nhân của người quan sát trên không. Nếu có tình huống gì phát sinh lập tức thông báo cho ta.”

“Dạ, đại vương.” Ứng Không cung kính đáp rồi ngửa mặt lên rít gào một tiếng, đàn ung toàn bộ bay lên trời hướng về phía nam di chuyển đồng thời quan sát động tĩnh bốn phía.

“Bái Nguyệt, người dẫn dắt tộc đàn đi trước dò đường.”

“Rõ, Đại vương!” Bái Nguyệt gật đầu đáp sau đó tru lên một tiếng, mấy ngàn dã lang bắt đầu rời cốc đi lên phía trước dò đường.

“Viên Thiên, bảo tộc nhân của ngươi giao Hầu Nhi tửu cho ta, ta sẽ mang giúp các ngươi rồi theo ta đi trước. Bạch Tố Tố, ngươi cùng tộc nhân bảo hộ phía sau. Nhớ theo sát cả đoàn.” Đế Thích Thiên ra lệnh cho từng người. Hầu Nhi Tửu là linh tửu, có thể giúp tăng cường yêu lực. Sau khi tụ linh đan dùng hết, hẳn chỉ có thể dựa vào rượu này để gia tăng tu vi.

Trong tương lai, khi bọn Viên Thiên đã bước lên con đường tu yêu, đây cũng chính là bảo bối tăng cường thực lực. Chỉ có thu vào túi trữ vật mới có thể làm cho hắn yên tâm.

Viên Thiên ra lệnh cho đám hầu tử, hầu tôn đem Hầu Nhi tửu tụ tập lại một chỗ. Nhìn Đế Thích Thiên đem toàn bộ cất vào trong một túi bé xíu, trong mắt hắn càng lộ ra một tia kính sợ không thôi.

Sau khi phân phó xong nhiệm vụ, cuộc di chuyển rốt cục cũng bắt đầu. Đàn ung ở trên trời, bầy sói đi trước dò đường, ở giữa là đàn khi và Đế Thích Thiên. Đàn rắn đi sau, nếu có sự tình phát sinh chắc chắn sẽ không ngần ngại mà ra tay luôn.

Tất cả hướng về phía nam mà đi, có đàn ung trên trời chỉ dẫn, phương hướng cũng không là vấn đề gì to tát cả.

Đội ngũ di chuyển một cách thông suốt. Sáng sớm xuất phát, ven đường bắt một ít con mồi cho đỡ đói, cước bộ cũng không có dừng lại. Đến lúc chạng vạng, bọn Đế Thích Thiên đã ly khai Hồ Khâu sơn mạch.

Đế Thích Thiên đi rồi, nhưng bên ngoài sơn mạch lúc này, trên bầu trời từng đạo lưu quang nối tiếp nhau hiện ra. Đó là một đám người tu tiên, điều khiển đủ các loại pháp khí ngự không phi hành. Số lượng của đám người này không ít, một đường hướng Hồ Khâu sơn mạch mà tới.

Trên mặt đất cũng không ít tu tiên giả sử dụng Thần hành phù, ngự phong mà đi.

Giữa đường hai nhóm này gặp nhau, tựa hồ nhận ra nhau bèn cùng bắt tay mà đi.

“Hứa đại ca, đem qua bên kia Hồ Khâu sơn mạch có người nói rằng trong sơn mạch xuất hiện thiên kiếp, hầu hết người tu tiên đều hướng vào bên trong sơn mạch. Dẫn tới thiên kiếp, chắc hẳn phải là bảo vật xuất thế.” Một âm thanh mềm mại vang lên.

Nhìn lại, người đang nói này là một cô gái vóc người nhỏ nhắn. Trên người nàng tỏa ra khí chất yêu kiều khiến cho người khác nhìn nàng đều muốn trìu mến và nảy sinh tư tưởng muốn bảo vệ cho nàng.

“Không sai, trong tu tiên giới nếu có độ kiếp chắc chắn phải là những lão tổ tông của các môn phái, tuyệt đối chẳng ai chạy tới nơi hẻo lánh này. Nên khả năng bảo vật xuất thế là tương đối cao. Lúc thiên kiếp xuất hiện, cách đây mấy ngàn dặm đều có thể cảm nhận được.” Người họ Hứa vui vẻ đáp.

“Hoàng sư muội, lần này chắc chắn sẽ có không ít người tu tiên tiến vào sơn mạch. Dị bảo đối với chúng ta chỉ là hy vọng xa vời. Cho dù có đi chẳng nữa, chúng ta chỉ là đệ tử luyện khí kỳ, có mấy phần nắm chắc đây? Lần này chúng ta tới đây cũng chỉ là muốn đợi sau khi nhiều người tập hợp một chỗ, hy vọng có thể tạo ra giao dịch hội mà thôi.

Tu sĩ họ Hứa xem ra là một người hiểu biết. Hẳn hiểu, nếu đó là một kỳ trân dị bảo, tu sĩ luyện khí kỳ như bọn hắn chen vào tranh đoạt chỉ là tự đào mộ chôn mình, bảo vật không tới tay mà còn bỏ cả mạng sống.

Hắn tới đây chính là vì muốn tham gia vào phường thị của tu tiên giả.

Cái gọi là phường thị, nói trắng ra chính là nơi giao dịch của người tu tiên. Giống như người thường giao dịch bằng vật phẩm của thường nhân, còn người tu tiên thì dùng vật phẩm của tu tiên giả như linh phù, tài liệu hoặc pháp khí trao đổi mà thôi.

Lần này Hồ Khâu sơn mạch phát sinh dị biến sẽ dẫn tới rất nhiều người tu tiên. Đến lúc đó, tỷ lệ tự thành lập giao dịch hội là rất lớn. Dù sao, tán tu bình thường rất khó chạm mặt, nhiều người tụ tập cùng một chỗ như vậy thì càng khó hơn nên tỷ lệ thành lập ra trao đổi hội sẽ rất lớn.

Cho nên lần này bọn họ tới đây không phải vì tầm bảo mà là vì muốn tham gia giao dịch mà thôi.

Bàn thạch dẫn phát thiên kiếp thanh thế quá lớn. Cường đại thiên kiếp khiến cho xung quanh mấy ngàn dặm đều có thể quan khá, vì thế thu hút sự chú ý của không ít người.

Cho nên hôm nay có rất nhiều tu tiên giả tiến vào trong sơn mạch này.

Trong những người này, còn có hai nhóm người nhìn rất nổi bật. Một nhóm là hai người là một trung niên nhân vẻ mặt uy nghiêm, sau lưng dẫn theo một đội ngũ. Nếu Đế Thích Thiên ở đây chắc chắn nhận ra đó là hai Tu sĩ trúc cơ kỳ của Lý gia bị hắn dùng Hồ Khiếu Âm ba công dọa cho bỏ chạy. Đám người này chính là người của Lý gia.

Cũng khó trách, trong Hồ Khâu sơn mạch họ không chỉ mất đi một vị thiếu chủ, mà còn khiến cho hai vị trúc cơ tu sĩ bỏ cả pháp khí mà chạy lấy mạng, thông linh là bàn cũng mất luôn. Tồn thất chưa từng có như thế, làm sao Lý gia có thể bỏ qua được.

Hơn nữa trong sơn mạch sau đó xuất hiện thiên kiếp khiến cho cả lão tổ tông Kết Đan kỳ cũng phải chú ý. Đoàn người chậm rãi tiến tới.

Mà nhóm còn lại là một lão giả vẻ mặt bất cần đời, mang theo một cô gái tiến vào trong sơn mạch. Cô gái kia cũng không phải ai khác, chính là người hay gây rắc rối- Xuất Vân công chúa.

Lần trước thoát đi nhưng Tần Hải lại tặng mạng trong tay của Đế Thích Thiên khiến cho nàng cuối cùng cũng ý thức được bằng thực lực của chính mình căn bản là không thể bắt được hắc hồ đồ. Cho nên sau khi bỏ chạy trốn chết về kinh thành, tìm được giúp đỡ, nàng lại dương dương tự đắc quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đại Sơn Tĩnh Mịch.

“Tam gia gia, người đã đáp ứng Vân Nhi, nếu bắt được hắc hồ kia người sẽ cấp cho con làm lễ vật.” Xuất Vân công chúa và lão giả kia cùng ngồi trên một cái thảm màu xanh, thảm đang phi hành trên không trung, mặc dù tốc độ phi hành của nó rất nhanh nhưng hai người vẫn ngồi vững vàng. Đừng nói là đứng, dù cho có nằm trên đó cũng chẳng vấn đề gì.

Xuất Vân công chúa nũng nịu ôm lấy cánh tay lão giả.

Lão giả bắt cần đòi vỗ vỗ lên cánh tay của Xuất Vân công chúa nói: “Tiểu Vân Nhi, lần này ngươi ra ngoài gây ra chuyện lớn như vậy, ngay cả Tần gia tiểu tử kia cũng bỏ mạng. Nếu không phải ngươi ở bên cạnh cầu xin ta, không chừng ngươi sẽ bị quân thúc cho đến khi lên Liên Vân tông mới thôi a.”

“Hi hi!! Ta biết, tam gia gia chính là hiểu Vân Nhi nhất, khẳng định sẽ không làm như vậy mà.” Xuất Vân công chúa không e ngại, ngược lại còn làm ra bộ dáng cười hi hi.

“Tốt lắm. Ngươi, cái đồ quỷ linh tinh, lần này ta phải xem xem hắc hồ mà ngươi nói có cái gì cổ quái. Hắc hắc, bắt được nó, tam gia gia sẽ thưởng thức vài ngày sau đó cho ngươi làm linh thú cười chơi.” Lão giả cũng không có làm bộ dáng đứng đắn. Tên của hắn là Sở Quan, với huynh đệ đứng hàng thứ ba, tính tình hơi cổ quái và trẻ con.

Lần này, Sở Vân vội vã chạy về nhà, còn làm cho Tần Hải chết ở Hồ Khâu sơn mạch, chuyện như vậy nói lớn thì không lớn, nhưng nhỏ cũng không phải nhỏ. Chủ yếu là trong miêu tả của Sở Duẫn, hắc hồ này có điểm cổ quái khiến gia tộc chú ý.

Hồ Khiếu âm ba công kia không ngờ lại kinh người đến thế. Có người còn đoán rằng hắc hồ này chính là dị thú, nếu không tuyệt không thể có thực lực biến dị như vậy. Cho nên, sau khi thảo luận, Sở gia quyết định để Sở Quan mang theo Sở Vân trở lại sơn mạch một lần nữa, nhân tiện mang hắc hồ kia trở về.

Ở động vật, có một tính hướng đặc biệt, đó là dị biến. Ví dụ như Chu Tước và ưng kết hợp, hậu thế của Chu Tước và ưng sẽ có huyết mạch của cả hai thú tộc này. Có thể mang hình thái của chim ưng, trong một tính hướng dị biến, hoặc gặp kỳ ngộ nào đó sẽ kích phát huyết mạch của Chu Tước sinh ra dị biến. Hoặc biến thành Chu Tước, hoặc biến thành một loại sinh linh nào đó.

Loại trạng thái này gọi là biến dị.

Loại trừ dã thú thông thường, trên đời này còn rất nhiều linh thú trời sinh, vừa sinh ra đã có linh tính, có sức mạnh lớn hơn nhiều so với bách thú.

Lần này nghe Sở Vân kể lại sự tình, Sở gia lập tức đoán hắc hồ này chính là trải qua dị biến mà sinh ra nên mới có thể sở hữu lực lượng kinh người như thế. Nếu có thể bắt về, không chừng trong gia tộc sẽ xuất hiện một linh thú thủ hộ.

Vì vậy lần này mới phái một Kết Đan cao thủ tiến đến.

Dọc đường đi đều gặp nhiều tu tiên giả hướng Hồ Khâu sơn mạch tiến vào nhóm thì mong chờ sẽ sinh ra một cái phùng thị trao đổi, người thì vì khả năng tồn tại dị bảo mà đến. Thời điểm này sơn mạch vốn không bao giờ có người lại nhất thời sinh ra một tràng long tranh hổ đấu, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng kẻ cả tìm kiếm hắc hồ hay tâm bảo, họ đều không có thu hoạch gì.

Họ đâu có ngờ được, hắc hồ mình đang tìm lúc này đã ly khai sơn mạch, mang theo bảo vật xuất thế, dẫn theo thú tộc hướng nam tiêu sái mà đi.

Dọc đường đi toàn là núi với rừng. Hầu tộc có thể hái các loại trái cây làm thức ăn, hơn nữa khi trước rời khỏi hầu cốc cũng đem theo không ít hoa quả nên thực vật với bọn họ không cần phải lo lắng. Trên cao, đàn ưng có tốc độ nhanh nhất nên muốn tìm thức ăn cũng không thành vấn đề. Xà đàn lại có thể ăn nhiều loại nhất nên cũng không sợ chết đói.

Hướng nam hoang vắng vô cùng, chỉ có núi với rừng, con người hầu như không có, dã thú chim muông sinh sống nhiều vô kể nên mỗi lần dừng chân, bày sới đều phân phó đi kiếm mồi. Trên đường đi, thức ăn với lang tộc cũng không phải vấn đề phức tạp.

Một đường thẳng tới, có đàn ung chỉ dẫn nên không lo đi sai hướng. Gập núi vượt núi, gập sông vượt sông, đội ngũ hướng Nam Man son mạch mà tới.

Di chuyển liên tục, ngày qua, đêm xuống, loáng một cái đã qua ba ngày.

Trong ba ngày này, Đế Thích Thiên vừa đi vừa vận chuyển Hồ Khiếu công chữa trị thương thế, kinh mạch và những nơi bị thương trên thân thể đều khôi phục lại. Hơn nữa buổi tối dừng lại hắn đều lấy ra hầu nhi tửu, mỗi lần tu luyện lại uống vào một ngụm. Hắn phát hiện linh tửu này còn có công hiệu khác, chính là tắm bổ kinh mạch, ôn dưỡng toàn thân, đối với thương thế chữa lành rất nhanh.

Cho nên chỉ ba ngày sau, thương thế của hắn đã tốt hơn đến tám phần. Căn cứ theo phỏng đoán của Đế Thích Thiên, chỉ cần không quá ba ngày nữa thì thương thế sẽ khôi phục hoàn toàn.

Tại một cây cổ thụ cao lớn, từng giọt sương sớm theo ánh mặt trời vừa lên, xuyên thấu qua cành lá rơi xuống làm cho núi rừng âm u có thêm một chút sinh khí. Núi rừng đáng ra phải rất yên tĩnh vào bình minh, nhưng lúc này lại vang đến tiếng bước chân hỗn độn lớn dần. Nếu có người ở đây chắc chắn sẽ nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng kỳ dị.

Mấy ngàn con sói to lớn đi đầu tiên dò đường, đám sói mẹ mang theo đàn con theo sau. Ở giữa là một bầy khi sôi nổi, đi sau cùng càng đáng sợ hơn, là một đàn rắn không biết có bao nhiêu con làm cho người ta nhìn thấy sẽ một phen da đầu tê dại. Nếu cẩn thận quan sát trên bầu trời cũng sẽ thấy rất nhiều chim ưng đang không ngừng vờn quanh, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu vang vọng khắp không gian.

Đây vốn là những chủng tộc nếu đụng độ sẽ đánh nhau đến người chết ta sống, không ngờ lúc này lại hoàn toàn không có chút lộn xộn nào, thậm chí giống như là hảo hữu với nhau. Đám động vật này vừa đi vừa nhìn về phía một hắc hồ cao lớn ở giữa, trên mặt lộ ra vài phần kính sợ.

“Hào!!”

Ngay lúc này, trên bầu trời vang lên một tiếng kêu cao vút. Đế Thích Thiên ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một con chim ưng cực lớn đang lướt nhanh xuống, mang theo vô tận cuồng phong, dừng lại ở trên đầu hắn.

“Đại vương, phía trước có một ngọn núi, ở đó có sương mù vô cùng cổ quái giống như sương mù ở khe núi nơi Bạch mãng sinh sống khi trước. Nó nằm ngay trên đường chúng ta phải đi qua.” Ưng vương Ưng Không mở miệng nói ra một tin ngoài ý muốn.

“Cái gì? Giống sương mù chỗ Bạch Tổ Tổ sao? Chẳng lẽ là chướng khí?” Đế Thích Thiên trong lòng không một chút căng thẳng, ngay từ đầu hắn đã xác định được những khó khăn sẽ phải vượt qua trong lần di chuyển này.

Trước kia khe núi Bạch Tổ Tổ sống có sương mù xuất hiện bởi vì bên trong sinh sống toàn là độc xà, độc khí trong không khí quá mức khổng lồ, lại được tụ tập vào một chỗ nên biến thành chướng khí. Nên nếu nơi này có chướng khí xuất hiện, như vậy phụ cận quanh đây cũng có độc vật xuất hiện. Nếu không phải số lượng khổng lồ thì cũng là tuyệt thể hung vật.

Hiện tại Ưng Không ở phía trên thông báo như vậy, sợ rằng ngọn núi trước mặt sẽ có phi thường nguy hiểm.

Hắn trầm tư một lúc, lại nhìn hơn mười vạn sinh linh vây quanh đang nhìn mình đầy mong chờ. Nếu chỉ mình hắn thì không khó đối phó, nhưng hiện tại ở đây toàn là dã thú tầm thường, nếu đi vào trong chướng khí, chỉ sợ sẽ lãnh ít dữ nhiều. Nếu chỉ có chướng khí thì hắn không sợ, dùng Hồ Khiếu Âm ba công chấn vỡ đi là an toàn, thứ khiến hắn ngại chính là thứ tạo ra chướng khí kia.

“Ưng Không, người ở trên trời có nhìn thấy đường đi vòng qua núi này không?” Đế Thích Thiên sau khi suy nghĩ, ngẩng đầu hỏi tiếp.

“Có, nhưng phải mất năm ngày đường. Đường cũng không dễ đi lắm.” Ưng Không ở bên trên đã sớm xem xét nên hiện tại trả lời rất mau lẹ.

Năm ngày?

Đế Thích Thiên trong lòng trầm xuống, số lượng di chuyển lần này quá mức khổng lồ, hắn hiện tại cũng không có thần thông lập tức đem ngàn này sinh linh mà đi. Từ nơi này đến Nam Man son mạch cần một tháng, trong một tháng này khả năng sẽ có rất nhiều dã thú yếu ớt bị tụt lại phía sau hoặc tử vong giữa đường.

“Ưng Không, người tiếp tục dẫn đường, chúng ta qua núi.” Hắn hơi trầm tư một chút liền quyết định trực tiếp đi xuyên qua núi, nhiều nhất chỉ mất nửa ngày lộ trình, cùng lắm thì cùng độc vật trên núi đấu một trận.

“Hào!!”

Ưng Không phóng lên thiên không, ở trước dẫn đường, đội ngũ khổng lồ phía dưới cũng tiếp tục di chuyển.

Quả nhiên không bao lâu sau ra khỏi khu rừng, trước mặt liền xuất hiện một ngọn núi lớn. Núi này không quá cao, chỉ là vô cùng lớn, nếu đi xuyên qua núi cũng chỉ cần thời gian nửa ngày. Trên núi cây cối không ít nhưng cũng không có nhiều cây cao. Nhiều nơi có sương mù dày đặc. Sương mù này dù gặp ánh mặt trời cũng không tan đi.

Nhìn ngọn núi một hồi, hắn luôn có một cảm giác tương đối quái dị.

Yên tĩnh.

Yên tĩnh đến đáng sợ.

Nó không giống những ngọn núi khác, trên núi này hình như không có nước, có cây nhưng không có cỏ, mọi thứ quá mức yên lặng gây ra một cảm giác thiếu sức sống trầm trọng, tạo cho người khác một áp lực tương đối nặng nề. Chỉ theo cảm giác này cũng có thể biết đây không phải là một ngọn núi tốt lành gì.

“Ừng không, đây chính là ngọn núi mà ngươi nói.” Mặc dù trong lòng đã sớm khẳng định nhưng Đế Thích Thiên vẫn hỏi một câu.

“Đại vương, chính là nó.” Ừng Không dường như cũng rất kiêng kỵ ngọn núi này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Rét!

Cẩn thận quan sát đại sơn, chướng khí trên núi cũng không phải là không thể đi qua. Dù sao chướng khí cũng không che phủ hết toàn bộ ngọn núi. Chỉ cần tránh những nơi có chướng khí là có thể đi qua. Cần phải chú ý nhất chính là độc vật tạo ra chướng khí này.

“Bái Nguyệt, Viên Không, Tổ Tổ, các ngươi mau tập hợp tộc nhân, không nên phân tán ra, sau khi tụ tập lại sẽ đi qua núi.” Đế Thích Thiên bình tĩnh ra lệnh cho đám thuộc hạ.

“Vâng, đại vương!”

Đám người Bái Nguyệt lập tức vâng mệnh quay về phía sau tập hợp tộc đàn lại.

“Ừng Không, ngươi dẫn đàn Ừng bay ở trên phối hợp tác chiến. Nếu có biến cố gì lập tức phát huy ưu thế công kích địch nhân từ trên không.” Đế Thích Thiên lại hướng Ừng Không hạ lệnh. Trong bốn tộc đàn thì Ừng tộc chính là nhóm thoải mái nhất, bằng vào ưu thế của bọn chúng có thể dễ dàng vượt qua nơi này.

“Vâng, đại vương!”

Ừng Không lại mang theo đàn Ừng bay lên trời, theo lệnh của Đế Thích Thiên không ngừng chăm chú quan sát phía dưới.

“Vào núi!”

Đế Thích Thiên ra lệnh một tiếng, dẫn đầu đội ngũ hướng núi đi lên.

Núi này có tên là núi Ngô Công.

Danh tự như ý nghĩa, trên núi này có rất nhiều rét, số lượng rét vô cùng lớn. Hơn nữa so với rét bình thường thì độc hơn rất nhiều. Bọn chúng vô cùng hung ác, phạm là chim thú gì dừng chân tại núi này đều trở thành thức ăn cho chúng.

Tiếng dữ ồn ào, sự hung hiểm của ngọn núi này trở nên vô cùng nổi danh, sau đó mới có tên là Ngô Công sơn. Trong cơ thể rét vốn có kịch độc, chỉ cần hô hấp cũng thở ra không ít độc khí nên mới tạo thành chướng khí trên núi. Lúc này chướng khí cũng chưa nhiều lắm, nhưng chỉ cần vài trăm năm sau, nơi này chắc chắn trở thành tử địa.

Ở trên núi có một cái động lớn, từ trong động xông ra một cỗ hơi mông độc khí. Xuyên qua đám độc khí này, nhìn vào bên trong có thể thấy rõ một con rét thật lớn. Con rét này quả thực có thể dọa chết người khác về kích cỡ của nó. Nó dài chừng mười thước, cũng không biết có bao nhiêu đốt chân, ước chừng cũng phải ít nhất một trăm.

Con rét này có thể nói là tuyệt thế độc vật.

Tương truyền rét một năm mới ra thêm một đốt. Một con rét dài ba mươi đốt cũng đã hiếm gặp lắm rồi, còn một trăm chương có thể tính vào hàng linh thú có linh trí. (DG: ta tự hỏi vậy rét mới sinh có mấy đốt =)))

Con rét này dài cả trăm đốt cũng đủ làm người ta sợ chết khiếp. Cũng nhờ có kỳ ngộ, mấy chục năm trước nuốt được một quả màu tím không biết tên nên mới bắt đầu sinh ra linh trí.

Con rét này nằm trong động, ánh mắt hướng ra ngoài nhưng lại đang ở trong hồi tưởng. Từ sau khi có linh trí, nó trở thành vương giả ở núi này. Sau đó

nó đem đám con cháu tới. Đầu tiên chỉ là đám thỏ, hoẵng, sau đó tất tần tật động vật trên núi này đều bị nó biến thành thức ăn. Sau mỗi lần nuốt xuống huyết nhục, nó đều cảm thấy có sự thay đổi trong cơ thể.

Nó phát hiện sau mỗi lần ăn no, sau khi ngủ dậy sẽ thấy lực lượng của chính mình tăng hơn rất nhiều. Hơn nữa nó ăn càng nhiều thì lực lượng càng gia tăng nhanh hơn. Cho nên nó mới mang theo đám con cháu giết sạch toàn bộ chim thú ở núi này. Sau vài thập niên ngắn ngủi nó đã có trăm đốt, có hình dáng như hiện tại.

Lấy linh trí hiện tại của nó cũng chưa thể nghĩ đến những vấn đề quá thâm ảo. Nó không biết thức ăn sống như vậy trong tu yêu gọi là huyết thực, huyết thực trong cơ thể mặc dù không có công pháp để luyện hóa nhưng cũng có một phần bị nó hấp thu, dung hợp. Cho nên lực lượng mới tăng trưởng như vậy.

Chuyện đó nó không biết, chỉ cảm thấy sau khi ăn thì cảm giác muốn ngủ nhiều hơn. Mấy năm nay bộ tộc của nó số lượng tăng lên rất nhiều, số lượng hiện tại cực kỳ khổng lồ nên những thứ có thể ăn trên núi đều cũng đã bị ăn sạch. Lúc này đứng ở trong động, nó cũng không khỏi nhớ đến vị ngon ngọt của máu.

“Sàn sạt!”

Đúng lúc này, một con rết lớn đi vào trong động. Mặc dù không có hình thể to lớn như rết vương kia nhưng cũng phải dài tới một thước. Con rết tiến vào kêu lên vài tiếng, ngũ công vương nghe được nhất thời hai mắt sáng lên, lộ ra hung quang.

Nó hướng về phía con rết nhỏ hơn kia kêu đáp lại vài tiếng, con rết đi ra ngoài, tốc độ cực mau, tất cả những chân phía dưới thân đều chuyển động vô cùng nhanh.

“Lạch cạch! Lạch cạch!”

Để Thích Thiên dẫn theo đàn thú cẩn thận đi lên núi, cố ý tránh những nơi có chướng khí. Đám viên hầu vốn sôi nổi nhất, trên đường đi thường xuyên chỉ chóc, lúc này cũng rụt rè đi cạnh nhau. Ngay cả những con thú bình thường nhất cũng cảm nhận được nguy hiểm ở nơi này.

“Lạ thật. Chúng ta đi tới sườn núi rồi nhưng cũng chưa thấy chuyện gì xảy ra. Có chút không đúng.”

Để Thích Thiên đi trước dẫn đầu, hai ánh mắt không ngừng quét ngang. Mỗi bước đi đều toát ra nồng đậm uy vũ như muốn cảnh cáo bất cứ kẻ nào có ý định vớ thuốc hạ dưới trướng hãn, cảm giác được hơi thở bách thú chỉ vương của hãn sẽ không dám tới gần.

Mà hiện tại đang ở trên một ngọn núi khác thường, nên hãn phòng chừng sinh linh sống ở đây cũng không phải tầm thường. Hãn chưa khi nào buông lỏng cảnh giác từ lúc tới đây.

Hiện tại tuy rằng một đường đi đều vô sự, nhưng điều đó không có nghĩa là không có nguy hiểm tồn tại. Hãn luôn có cảm giác bão táp sắp xảy ra. Xung quanh đây đều tồn tại áp lực vô cùng lớn.

“Sàn sạt sa!!”

Đúng lúc này, đột nhiên ở bốn phương tám hướng vang lên rất nhiều âm thanh cổ quái do một cái gì đó bò sát mặt đất vang lên, hơn nữa tương đối nhiều. Cỏ dại kịch liệt lay động theo thanh âm xuất hiện.

“Ngao ô!!”

Để Thích Thiên ngửa mặt lên trời phát ra một âm thanh hồ gầm kinh thiên, hai mắt quan sát bốn phía, cảnh tượng hiện ra cũng khiến hãn kinh hãi.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng không biết có bao nhiêu con rết. Tất cả đều vô cùng lớn, nhỏ nhất cũng bằng cánh tay trẻ sơ sinh, dài ngắn không đồng nhất, số lượng không đếm được. Chúng từ bốn phương tám hướng tràn lên, trong nháy mắt đem tất cả bao vây lại.

“Rết! Không ngờ lại là rết!”

Để Thích Thiên trong mắt lộ ra tinh quang. Đám rết này đem tất cả vây quanh nhưng không lập tức tiến công ngay, tựa hồ như đang chờ đợi.

“Rầm!!”

Đột nhiên, ngay phía trước Để Thích Thiên, đám rết đông đúc đột nhiên rẽ thành một con đường rộng rãi, một con rết lớn hơn hai thước từ đó đi ra. Nó đi ra phía trước, ánh mắt nhìn vào đội ngũ đang bị bao vây, trong mắt hung quang lộ ra nhẹ nhàng. Nó tê rống lên một tiếng, ngay lập tức đám rết như thủy triều dâng hướng bộ Để Thích Thiên lao tới.

“Ngao ô!!”

Để Thích Thiên gầm lên một tiếng kinh thiên, nhất thời thú tộc phía sau tiến lên. Rắn và rết trời sinh là địch nhân. Bạch Tố Tố dẫn dắt tộc đàn ngăn trở một phía. Lang vương Bái Nguyệt cũng gầm lên, dẫn dắt tộc nhân không ngừng dùng móng vuốt dẫm nát người đám rết. Nhóm viên hầu cũng bắt đầu công kích. Trên trời, đàn ưng làm chủ lực, đối với công kích loại này chiếm không ít ưu thế, trời sinh lại là khắc tinh của rết.

Trong thời gian ngắn, dưới sự chỉ huy của mấy vị vương giả, bốn thú tộc cùng đám rết chiến đấu rất hăng hái. Nhưng nhìn rết như thủy triều bốn phía vẫn

không ngừng dâng lên, chỉ sau một lúc sẽ không ngăn cản được.

Con rết sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh, lại có thêm giáp xác cứng rắn trở thành bảo hộ tốt nhất của chúng.

“Tê!!”

Ở phía trước mặt Đế Thích Thiên có ba con rết lớn, đám chân trên mặt đất nhanh chóng di chuyển, theo ba phương hướng áp sát Đế Thích Thiên. Ba con rết này bắt đầu sinh linh tính, nói không chừng, không bao lâu nữa sẽ thực sự có linh tính, trở thành linh thú tinh quái. Chúng đều dài hơn mười đốt, chỉ cần được ba mươi đốt liền trở thành linh thú.

“Ngao ô!!”

Nhìn ba con rết không sợ hãi chút nào lao đến mình, ánh mắt chúng dị thường hung tàn, chứa vô tận hung quang, nhất thời mắt Đế Thích Thiên trở nên lạnh như băng. Cái đuôi quất lên giống như một cây trường tiên mang theo quang mang màu đen, trực tiếp hướng tới sườn một con rết quật xuống. Con rết đó là con rết ở chính giữa.

“Phanh!!”

Con rết ngoài giáp xác cứng rắn thì cũng chưa trở thành tinh quái, vì vậy trúng một đuôi này của Đế Thích Thiên có quán chú thêm yêu lực, giáp xác của nó vỡ ra, thân thể dài mười đốt của nó rơi ra làm hai đoạn, không ngừng động đậy trên mặt đất.

Rết dù là có bị cắt làm hai đoạn cũng sẽ không chết ngay.

Hai con rết còn lại, một con đã tấn công tới ngay trước mặt, một con ở bên phải, hướng lưng hấn tấp xuống.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên ánh mắt lãnh khốc nhìn con rết trước mặt không thềm né tránh. Hấn là bách thú chi vương, chỉ là mấy con rết làm sao có thể khiến cho hấn phải sợ hãi mà né tránh chứ. Miệng nó mở lớn, một ngụm tấp tới đại ngô công. Đại ngô công nhìn miệng Đế Thích Thiên vừa mở ra, liền lập tức lao thẳng vào, muốn theo miệng hấn đi xuống bụng cắn nát lục phủ ngũ tạng.

Công kích ngay trong cơ thể địch nhân quả nhiên là sở trường của đám rết này.

“Suru!”

Đại ngô công tốc độ rất nhanh, người bình thường căn bản không thể nhìn ra, nhưng Đế Thích Thiên thì có thể, tuy nhiên hấn cũng chẳng né tránh, để mặc nó tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chém Giết Thảm Thiệt.

“Răng rắc!!”

Răng của Đế Thích Thiên vốn vô cùng sắc bén, nếu hấn toàn lực cắn xuống, cho dù là đá tảng cũng bị nghiền nát. Con rết vừa vịn chui vào miệng hấn, tốc độ cũng vô cùng nhanh, vì vậy vọt một cái đã chui lọt xuống bụng.

Đế Thích Thiên không phải không nhìn ra ý đồ của nó nên ngay khi nó chui vào trong miệng, liền dùng răng cắn mạnh một cái. Sau đó chỉ nghe một tiếng rắc vỡ vụn, con rết nửa người bị cắn nát, sau đó hấn tiện miệng nuốt xuống bụng.

“Ưc!”

Con rết tuy rằng là độc vật, nhưng những độc vật thường lại vô cùng bổ. Ví dụ như mật rắn hoặc rết, có thể dùng để làm thuốc. Con rết lớn này rất lớn, lại sắp trở thành linh thú nên Đế Thích Thiên tự dưng được ăn một thứ đại bổ, không thua gì một lần uống hầu nhi tửu hoặc dụng một khóa tụ linh đan.

Huyết thực cũng là một cách trực tiếp giúp tu yêu giả tăng thực lực. Con rết trăm đốt trên núi kia cũng chính nhờ nuốt vào nhiều huyết thực nên mới có được thân thể dài như vậy. Nếu dài ra thành một trăm linh một đốt, nó có thể đột phá trở thành yêu thú. Có thể thấy được huyết thực trọng yếu đến cỡ nào.

“Tê!!”

Đúng lúc này, con rết lớn còn lại mở ra một hàm răng đầy nọc độc cắn xuống lưng Đế Thích Thiên một nhát.

“Lạch cạch!”

Đối với nó, Đế Thích Thiên cũng không quá mức để ý, ánh mắt lạnh như băng nhìn nó công kích. Con rết vừa cắn xuống chợt nghe “rắc” một tiếng, đám răng đầy nọc độc của nó vỡ vụn. Đế Thích Thiên chẳng rụng một cái lông, còn nó lại bị gãy hết răng.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên gầm nhẹ một tiếng, chữ Vương màu tím trên trán rực lên như lửa cháy, uy nghiêm vô thượng của bách thú chi vương tràn ra ngoài. Hắn mở miệng hướng con rết bóp một cái, lập tức cuồng phong bạo phát đem toàn thân con rết trời buột lại. Con rết gãy dựa một hồi, chỉ nghe thấy những tiếng “răng rắc”, chẳng bao lâu sau nó giống hệt với đồng đội trước đó, trở thành thức ăn của Đế Thích Thiên.

“Rết đúng là đại bổ a!!”

Ăn thịt liên tục hai con rết, lúc này một cỗ nhiệt khí bắt đầu bốc lên trong cơ thể Đế Thích Thiên, đem toàn bộ tinh khí của hai con rết kia hấp thụ.

“Hô!!”

Nhìn bốn phía xung quanh, tuy rằng ba con rết lớn nhất đã bị hắn giải quyết, nhưng bốn phía vẫn còn rất nhiều rết. Toàn bộ đại sơn lúc này nhìn vô cùng kinh người, toàn một màu nâu đen lốm đốm của đám rết. Bọn Bái Nguyệt ra sức phản kích nhưng cũng không làm sao chấm dứt được đám rết như thủy triều dâng này. Các tộc đàn đã có hơn một ngàn con bị rết cắn bị thương. Động vật bình thường một khi bị cắn, toàn thân bắt đầu biến thành màu đen, té ngã trên mặt đất, hiển nhiên đã bị trúng kịch độc.

Nhìn thấy tình huống này, Đế Thích Thiên không chần chừ một chút nào, hít sâu vào một hơi, không khí trước mặt bị hắn hít vào lập tức tạo ra cuồng phong. Cơ thể hắn cũng đột nhiên bành trướng.

“Ngao ô!!”

Không khí bị nuốt vào bụng toàn bộ bị hắn phun ra, chỉ một thoáng tiếng hô gầm vang lên như sấm rền. Hắn không sử dụng âm ba công, chỉ bằng lực lượng kinh người của tiếng gào cũng làm toàn trường nảy sinh kịch biến.

“Bang bang phanh!!”

Toàn bộ ngọn núi trong nháy mắt kịch liệt rung chuyển, đám rết ngay lập tức cảm giác trong đầu có một tiếng như sấm rền, rồi ngay lập tức toàn thân chúng bị chấn nát thành một đồng bầy nhầy.

“Tê!!”

Đám rết bình thường làm sao có khả năng sống được dưới tiếng gầm bá đạo của Đế Thích Thiên. Chỉ một tiếng rồng cũng cần quét toàn trường. Đúng lúc này, một tiếng tê rồng vang lên, đột nhiên từ trên núi một thân thể thật lớn lao xuống mang theo vô tận tinh phong, cái miệng sắc nhọn hướng về Đế Thích Thiên phun ra một cỗ ác phong chứa kịch độc.

Con rết trăm đốt giáp xác vốn bóng loáng, mỗi chân như một thanh loan đao sắc bén, toàn thân đỏ đậm, trong độc khí phun ra mang theo một cỗ tử vong.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên phản ứng không chậm, đúng lúc con rết này lao tới, hồ trào giờ lên phía trước, vung thật mạnh một cái, trào ngân mang đầy hắc khí hướng con rết đánh tới. Đồng thời, tiếng gầm của hắn cũng không dừng lại, từng vòng âm ba tối đen như thủy triều hướng Ngô Công vương đánh tới.

“Bang bang phanh!”

Ngô công vương bị Đế Thích Thiên oanh kích lên đỉnh đầu, hồ trào va chạm với lớp vỏ cứng rắn của nó tạo ra một trào ngân vô cùng sâu. Hồ khiếu âm ba công cuộn cuộn không ngừng oanh kích trên người nó, đánh vào lớp giáp xác khiến cho ngô công vương đang đánh về phía Đế Thích Thiên đột nhiên đình chỉ.

Ngô công vương thân kinh bách chiến, thân thể dừng lại cách Đế Thích Thiên cũng không xa, quỳ rạp trên mặt đất, thân thể như một cây trường tiên, phần sau nháy mắt cuộn lên, hướng về phía Đế Thích Thiên. Bị đám chân như lưỡi dao của nó chỉ cần quán lấy, cho dù là vương giả có linh tính, nếu không có bản lĩnh chắc chắn cũng sẽ bị nó cứa nát.

“Ngao ô!”

Hắc khí theo vô số lỗ chân lông tràn ra nháy mắt đem toàn thân bao trụ lại. Hắn hít sâu một hơi, thân hình đã lớn nay lại lớn thêm một vòng, hai chân sau nhún xuống, thân thể không lồ bay lên tránh đòn quét ngang của con rết dưới đất.

“Phanh!!”

Ngay khi thân thể con rết hạ xuống, hồ trào lẳng không đập xuống, một trào đặt lên đuôi rết. Trào này của hấn có chứa yêu lực khổng lồ, đương trường đem con rết ghì chặt xuống đất.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên đặt một trào lên đuôi con rết, mặt khác hồ trào kia nâng lên, quán chú yêu lực vào rồi âm âm oanh kích lên đuôi nó và đốt kẻ cặn.

“Tê!!”

Một đòn của Đế Thích Thiên vô cùng hung mãnh, lại là đánh liên tục lên thân thể con rết, nơi không có giáp xác phòng ngự nên đương trường cắt đứt phần đuôi cùng đốt bên cạnh của nó. Con rết kịch liệt đau đớn, tê rống lên, huyết vụ từ vết thương tràn ra.

Con rết này quả nhiên là hung ác, tuy rằng bị cắt mất đốt nhưng thân thể nó vừa chuyển, một đạo hồng quang chợt lóe lên bên người Đế Thích Thiên, kịch liệt đau đớn truyền ra. Định thần nhìn lại, thì ra con rết đã đem thân thể trực tiếp cuốn lại, nháy mắt tấn công vào sườn trái của hấn tạo ra một vết thương thật lớn. Máu tươi từ trong thân thể Đế Thích Thiên cũng theo đó phun ra.

Một lần giao phong ngắn ngủi chỉ trong thời gian vài cái hô hấp, thế nhưng cả Đế Thích Thiên và ngô công vương đều đã đánh một trận vô cùng thảm thiết. Đế Thích Thiên trên người bị một vết rách lớn, còn ngô công vương thì bị cắt đứt một đốt cùng cái đuôi.

Đúng là vô cùng thảm thiết!

Hai bên sau khi đụng độ bèn đứng xa ra gườm gườm nhìn nhau.

Bốn phía yên lặng như tờ. Ngoài đám rết bị Đế Thích Thiên đương trường gằm chết, đám còn lại và bọn Bái Nguyệt lúc này cũng đều cách nhau một khoảng xa. Bọn chúng đều hiểu chém giết thảm thiết này chúng không thể nhúng tay vào được.

“Thật là một con rết lợi hại. Chỉ sợ nó đã là tinh quái đỉnh phong, tùy thời có thể đột phá thành yêu thú. Còn may nó chưa biết cách sử dụng yêu lực, nếu không chỉ sợ hôm nay ta lành ít dữ nhiều.”

Đế Thích Thiên ánh mắt lạnh như băng nhìn ngô công vương trước mắt, trong lòng cũng âm thầm kinh hãi. Trên núi này không ngờ còn có linh thú tinh quái cường hãn như vậy, thậm chí chỉ còn cách bước tiến vào yêu thú một đoạn ngắn.

“Tê!!”

Ngô công vương nhìn hấn bằng ánh mắt tràn đầy hung quang.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đạo hồng quang. Đạo lưu quang này vốn chỉ bay qua nơi đây, nhưng đột nhiên phát hiện sự tình khác lạ bên dưới nên dừng lại trên Ngô Công sơn này. Lúc này có thể nhìn rõ lưu quang kia là gì.

Đó là một trung niên nam tử, trên người mặc một thân đạo bào màu hồng, mặt nhìn có vẻ chính khí. Dưới chân hấn là một thanh bảo kiếm màu đỏ đậm. Kiếm này dù đã dừng lại nhưng cũng khiến cho người ta có cảm giác thân nó phát ra sóng nhiệt cuộn cuộn, hỏa diễm ẩn ẩn bên trên.

Người này đứng trên phi kiếm, chứng kiến toàn cảnh Đế Thích Thiên và ngô công vương đối chiêu, trong mắt hiện lên một tia sáng kỳ dị.

Y cười nói: “Vận khí, thật sự đúng là hảo vận khí. Một con rết màu đỏ. Một dị chủng hắc hổ. Cả hai vốn là linh thú cực kỳ thưa thớt trong tu tiên giới. Hơn nữa chúng còn sắp tu thành yêu thú. Bắt chúng về bồi dưỡng, chắc chắn sẽ tạo ra hai thủ hộ linh thú cường đại. Thiên Hương hồ vương không tìm được, lại tìm được hai linh thú này, vừa vận bốn tọa có hai ngự thú vòng, hôm nay sẽ bắt sống các ngươi vậy.”

Hào quang chợt lóe, hai thủ hộ hoàn lập tức xuất hiện trong tay hấn. Nhìn đến chỉ thấy một giới chỉ có khí tức vô cùng cổ xưa. Hai thủ hộ kia chính là từ trong giới chỉ này lấy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hồ Vương Thiên Hương.

Trong tu tiên giới, túi trữ vật cũng không chỉ có một loại mà còn tồn tại những loại khác như càn khôn giới chỉ- bên trong ẩn dấu càn khôn, không gian so với túi trữ vật rộng lớn hơn không biết bao nhiêu lần.

Loại càn khôn giới chỉ này rất ít người có được, tài liệu luyện chế vốn vô cùng thưa thớt, hơn nữa người có thể hiểu được cách luyện chế nó cơ hồ còn thưa thớt hơn. Đại bộ phận càn khôn giới chỉ hiện nay đều từ thượng cổ lưu truyền lại.

Người có được càn khôn giới chỉ đều là người có thân phận.

Người trung niên này có một cái nên có thể nói thân phận tuyệt đối không hề đơn giản.

Trung niên nhân cầm hai hạng quyền trong tay, nhìn Đế Thích Thiên cùng ngô công vương phía dưới nhẹ nhàng ném tới, vô số phù triện trên hạng quyền lóe ra, ngự thú vòng cũng bắt đầu bành trướng lên, trong chớp mắt liền trở thành vô cùng lớn.

“Ông!!”

Hai ngự thú vòng từ không trung nhẹ nhàng rung động phát ra một chuỗi âm thanh nhỏ, một hơi thở huyền ảo nhiếp nhân từ đó toát ra bao phủ toàn bộ bên dưới.

“Cái vòng này là cái gì? Tại sao ta luôn có cảm giác nó vô cùng nguy hiểm, như là khắc tinh của ta vậy.” Đế Thích Thiên nhìn tới hai ngự thú vòng trên đầu, trong lòng nhất thời căng thẳng. Không phải lần đầu hắn nhìn thấy đồ vật này, trước đây hắn đã thấy Triệu Bách Xuyên sử dụng qua, nhưng khi đó bị hắn sử dụng hồ khiếu âm ba công đánh rơi. Không ngờ lúc này lại có thêm một cái hiện ra.

Tuy rằng hắn hoàn toàn không rõ ràng cái vòng đó là thứ gì, nhưng lúc này trong lòng cũng nhảy lên, gắt gao nhìn vào chiếc vòng ở trên.

“Ngự thú vòng quý giá, nhưng hai linh thú này còn đáng giá hơn. Con rết màu đỏ kia thuộc tính hợp với ta, nếu hảo hảo bồi dưỡng, trong tương lai nhất định sẽ là trợ thủ tốt. Phược!!”

Trung niên nhân hướng ngự thú vòng nhẹ nhàng điểm một chỉ, chỉ một thoáng hai cái vòng đều hướng Đế Thích Thiên và ngô công vương chụp xuống. Lúc này những phù triện trên ngự thú vòng đều thoát ly hạng quyền, hóa thành một sợi dây thừng dài, hướng hai linh thú cuốn tới. Một khi bị đám phù triện này đụng tới chắc chắn sẽ không thể thoát thân.

“Bá!!”

Ngự thú vòng bay về phía con rết khá thuận lợi, vô số phù triện trong nháy mắt trời buộc lấy thân thể nó, dù nó có liều mạng gãy dựa cũng không thể nào thoát ra được. Cuối cùng ngự thú vòng thuận lợi dừng tại cổ nó.

Nhất thời con rết giống như mất hết khí lực, nằm im trên mặt đất.

Còn cái vòng đang hạ xuống Đế Thích Thiên lại bị hắn dùng hồ trao quán chú theo yêu lực oanh kích phản kháng lại làm cho đám phù triện nhất thời tan đi. Ngự thú vòng dừng lại một chút, nhưng sau đó tốc độ lại tăng, nháy mắt đã tới trước hắn.

Đúng lúc cảm giác như tình thế trước mắt đã vô pháp xoay chuyển thì...

Một dải băng xuất hiện, phiêu dang trên ngự thú vòng, thất thái quang sát phát ra từ đó rồi bao lấy ngự thú vòng.

“Ông!!”

Dải băng ẩn dấu một lực lượng vô cùng lớn, đem ngự thú vòng đánh bay ra ngoài. Một cỗ hương thơm kỳ dị phiêu dang trong không khí.

“Phiêu hương lãng, là hồ vương Thiên Hương?” Nhìn đến dải băng xuất hiện, trung niên nhân khuôn mặt không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, cười ha ha nói: “Thiên Hương hồ vương, đi mòn gót giày cũng không tìm được, không nghĩ lúc này ngươi lại dám chui ra. Bỏ tọa tìm ngươi cũng lâu lắm rồi. Nếu đã đến rồi thì xuất hiện đi, trốn tránh làm gì?”

Nói xong một cỗ thần thức tỏa ra tìm kiếm khắp xung quanh.

“Khách khách!” Một âm thanh cười cợt vô cùng thanh thúy vang lên trong không gian, chỉ thấy nữ nhân thần bí vẫn đi theo Đế Thích Thiên lúc này đột nhiên xuất hiện trước trung niên nhân: “Thanh Vân lỗ mũi trâu, ngươi lúc trước đuổi theo ta ba ngày ba đêm cũng không làm gì nổi ta. Vốn định sau lưng ngươi đánh lên một lần, không ngờ ngươi da mặt cũng dày quá đi, không biết xấu hổ, còn dám ra tay với hậu bối tu yêu.”

Cô gái này chính là cường giả của yêu tộc, Thiên Hương hồ vương, thực lực tương đương với Nguyên Anh kỳ tu chân giả. Lần này định âm thầm đi theo Đế Thích Thiên để quan sát hắn một đoạn thời gian, vốn không có ý định xuất đầu lộ diện. Nàng không ngờ rằng lão quái Thanh Vân này vẫn luôn quanh quẩn tìm kiếm tung tích của mình, lúc này còn đụng trúng phải bọn Đế Thích Thiên.

Ngô công vương bị lão bắt đi cũng chẳng can hệ gì tới nàng, nhưng nàng không thể trợ mắt nhìn Đế Thích Thiên bị ngự thú vòng trời buộc nên thời điểm này mới vội ra tay.

Nàng cũng đã đoán trước nếu ra tay thì cũng không thể tránh một trận đụng độ với lão mũi trâu này.

“Ha ha, tìm được người rồi thì linh thú có tính là cái gì. Thiên Hương hồ vương, biết điều thì giao Khâm thiên bảo hạp ra đây. Bảo vật như vậy có thể cho yêu nghiệt các người cầm vào tay sao?” Thanh Vân lão đạo trên mặt lộ ra vẻ hung tợn, lớn tiếng quát.

“Hừ, Thanh Vân lỗ mũi trâu, Khâm Thiên bảo hạp vốn là ta trong thần vực tìm được, người lấy khẩu hiệu trừ yêu diệt ma, đuổi theo ta suốt ba tháng, trong miệng nói hiên ngang lắm liệt, bắt quả cũng chỉ là tiểu nhân giả nhân giả nghĩa mà thôi.” Thiên Hương hồ vương khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói: “Khâm thiên bảo hạp ở trên người ta, có bản lĩnh thì cứ tới mà lấy. Ta cũng muốn nhìn xem người có khả năng gì cướp đi bảo hạp trong tay ta?”

Nói xong, Thiên Hương hồ vương vung dải băng lên, linh khí trong thiên địa nhất thời dao động, từng đạo quang mang màu vàng theo hương khí kỳ dị hướng tới Thanh Vân. Dải băng phiêu động, giống như đang dẫn động linh khí bốn phía.

“Yêu nữ, hôm nay chính là ngày chết của người.” Thanh Vân bắn ra kiếm quyết, bảo kiếm nhất thời bay lên, nhất thời mạnh mẽ rung động. Bảo kiếm lập tức một hóa thành hai, hai hóa thành ba, trong chớp mắt không gian xuất hiện mấy ngàn bảo kiếm giống nhau như đúc, tất cả hướng hồ vương chém tới.

“Rầm rầm oanh!”

Giữa không trung nhất thời phát ra một tiếng nổ vang, tiềm lực đáng sợ không ngừng tràn ra bốn phương tám hướng, rơi xuống mặt đất tạo thành những hố sâu.

“Phanh!”

Một tiếng nổ chấn thiên vang lên. Hồ vương Thiên Hương thu dải băng về, thân thể hóa thành một đạo lưu quang rực rỡ hướng xa bỏ chạy, trong miệng kêu lên: “Thanh Vân lỗ mũi trâu, thực lực của người cũng chỉ có thế, xem ra khâm thiên bảo hạp người lấy không được đâu. Khanh khách!”

“Yêu nữ, trốn sao, cho dù là chân trời góc biển, lần này bản tọa cũng đuổi theo người, bắt người chết dưới kiếm của Thanh Vân ta.” Thanh Vân lão quái nhìn thấy Hồ vương trực tiếp bỏ chạy lập tức nổi giận hét lớn một tiếng, cũng không quản tình huống ở đây, đem ngự thú vòng đang trời buộc Ngõ công vương cùng ngự thú vòng còn lại thu vào giới chỉ rồi đạp lên phi kiếm vội vã đuổi theo.

“Hô!!”

Nhìn hai đạo lưu quang biến mất đằng xa, Đế Thích Thiên thở ra một hơi. Vừa rồi áp lực thật quá lớn. Biến cố này làm cho hần kinh hãi không thôi. Tận mắt thấy hai người cường đại kia, trong khoảnh khắc cảm giác cường đại vì có yêu lực của hần âm âm sục sục. Trước mặt hai người vừa rồi, hần chẳng khác gì một tiểu hài tử so với gia gia, không có nửa điểm có thể đắc chí.

Cường đại, không chỉ là cường đại đơn thuần mà quá mức cường đại.

Vừa rồi hần cũng cảm nhận được uy hiếp của ngự thú vòng, nhận ra trước mặt cường giả chân chính, bản thân mình cũng không khỏe hơn con kiến là mấy. Hần trong mắt người ta cũng chẳng khác gì một mầm thịt, có thể tùy thời mà ăn tại chỗ.

“Cường đại, ta nhất định phải mạnh hơn nữa. Chưa khi nào ta lại thấy vô lực như vừa rồi. Một ngày nào đó ta cũng sẽ mạnh mẽ giống như họ.”

Đế Thích Thiên âm thầm thề, yên lặng khích lệ chính mình. Ánh mắt sáng quắc của hần nhìn về phía xa, đem vị hồ vương kia ghi tạc trong lòng. Đây là lần thứ hai hần gặp nữ tử này. Lần đầu tiên là nàng lợi dụng hần bảo quản Khâm thiên bảo hạp, nhưng cũng đã cho tị linh đan làm thù lao. Nếu không có bình tị linh đan đó làm sao trong thời gian ngắn ngủi hần đã có thể cường đại như vậy?

Cho nên, mặc dù bị lợi dụng nhưng hần cũng không oán hận, vì nàng đã cho hần một cơ hội trưởng thành.

Đây là lần thứ hai, không ngờ nàng lại cứu mình khỏi tay Thanh Vân lão quái kia. Nếu nàng không lý gì tới hần, chỉ sợ lần này hần và Ngõ công vương kia số phận chẳng có gì khác nhau.

“Bái Nguyệt, Tổ Tổ, Viên Thiên, Ưng Không, nhanh chóng rời khỏi đây, dùng tốc độ nhanh nhất vượt núi.”

Đế Thích Thiên âm thầm cân nhắc một chút, nhưng cũng nhận ra hiện tại không có thời gian để lo lắng quá nhiều. Việc cấp bách nhất chính là phải rời khỏi đây, tiến vào trong Nam Man sơn mạch. Còn về phần tăng thực lực, sớm hay muộn gì hần cũng có cơ hội đó.

“Rầm!”

Đám Bái Nguyệt rất nhanh tập hợp tộc dân. Vừa rồi chiến đấu với đám rết, mỗi tộc đều có tổn thương không nhỏ. Những kẻ nguyên khí còn nguyên vẹn đều theo đám thủ lĩnh đi trước.

Nhưng Đế Thích Thiên cũng không nhanh chóng rời đi mà lấy ra túi trữ vật, một đốt của Ngõ công vương cùng cái đuôi lúc trước bị hần cắt mất cũng đã được thu vào đây, sau đó đem thi thể rết ở bốn phía thu vào trong túi.

Thịt rết vốn là đại bổ, nếu ăn thịt chúng sẽ làm cho tinh khí càng lớn thêm. Bình thường ít khi có cơ hội này nên hần không do dự bỏ qua thời cơ tốt như vậy.

Hơn nữa, một đốt của Ngõ công vương ăn vào chắc chắn sẽ làm yêu lực tăng mạnh.

Ngõ công vương không hiểu tu luyện nên đại bộ phận lực lượng của huyết thực đều dung nhập vào trong huyết nhục, tinh hoa là vô cùng lớn. Nếu hần ăn

vào một khối, so với ăn thịt Đường Tăng không khác gì nhau, đúng là đại bổ dưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Yêu Lực Tiến Nhanh.

Ngô Công vương thân thể có trăm đốt, bị Đế Thích Thiên cắt đi một đốt, chẳng khác nào cướp đoạt một phần tinh hoa cùng lực lượng. Hơn nữa ba đại ngô công bị Đế Thích Thiên ăn thịt cũng sắp đột phá đến linh thú, huyết nhục vô cùng bổ dưỡng. Ăn chúng vào, hiện tại Đế Thích Thiên vẫn cảm thấy trong cơ thể vô cùng ấm áp, nhiệt khí sôi trào.

“Huyết thực không thể để quá lâu, bằng không lực lượng bên trong cũng sẽ tàn mất đi hết. Cũng may ta có túi trữ vật, bỏ vào trong đó có thể bảo trì được độ tươi của huyết thực. Nhưng nên ăn càng sớm càng tốt, qua ngọn núi này ta sẽ tìm một địa phương ẩn nấp, tạm thời dừng chân, để bọn Bái Nguyệt tu dưỡng một chút, còn ta sẽ tiêu hóa huyết nhục của Ngô Công vương.”

Đế Thích Thiên đem đám rết thu hết vào túi trữ vật, rồi một lúc sau mới đuổi theo đội ngũ.

Trên Ngô công sơn này căn bản không còn động vật nào, đại bộ phận đã bị Đế Thích Thiên đánh chết, Ngô công vương thì bị Thanh Vân bắt đi, lúc này toàn bộ ngọn núi chẳng có gì có thể uy hiếp được đội ngũ nữa, suốt chặng đường đi qua núi đều vô cùng an toàn.

Đế Thích Thiên bằng lực lượng của mình đem vết thương do Ngô Công vương gây ra co rút lại, hơn nữa yêu lực cũng tràn ra miệng vết thương điều dưỡng, phòng ngừa chảy máu. Lúc này miệng vết thương đã động lại, bằng năng lực của hắn thì chẳng có gì nguy hiểm nữa.

Xuyên qua Ngô công sơn, đi tới phía trước một đoạn đường, tìm được một cái sơn cốc có nước, Đế Thích Thiên ra lệnh dừng lại, sau khi các tộc đàn săn mồi, cộng thêm thịt rết trong túi trữ vật, đã bắt đầu nằm xuống nghỉ ngơi dưỡng sức.

Bốn phía sơn cốc có thành viên của các tộc đàn thủ hộ, một ngọn cỏ bị gió thổi lay cũng không tránh được ánh mắt của chúng. Đế Thích Thiên dùng yêu lực, trong sơn cốc đào ra một cái sơn động, để Bái Nguyệt cùng Viên Thiên canh giữ ở động khẩu, còn mình đi vào trong động, sau khi nằm xuống bắt đầu đem túi trữ vật đặt ở trước người.

“Trong thịt con rết vương này có đại lượng tinh hoa, ăn vào khẳng định sẽ làm cho thương thể của ta nhanh chóng liền lại, trong đó còn có lực lượng, biết đâu có thể làm cho ta tiến thêm một bước.”

Lúc này Đế Thích Thiên đã gạt Thiên Hương Hồ vương và Thanh Vân sang một bên. Hắn biết hai người này hiện tại đối với hắn đều là cường giả cao như núi, với thực lực của hắn hiện tại không nên nghĩ tới quá nhiều.

Tự mình mạnh lên!

Chỉ có cường đại, mới là đạo lý.

Chỉ có cường đại mới có thể nắm vận mệnh của mình trong tay, mới có thể thay đổi vận mệnh của người khác.

Nhìn đến bọn Hồ vương Thiên Hương, Đế Thích Thiên đã có ngay ý niệm này trong đầu, không phải sợ hãi, mà là một ý chí chiến đấu mãnh liệt, bởi vì trong lòng hắn đã tự nói với mình, sớm muộn cũng có một ngày, hắn giống như bọn họ, trở thành cường giả, thậm chí còn mạnh hơn. Chỉ cần chiến ý trong lòng không dứt, trên thế giới này sẽ không có gì ngăn cản được bước tiến của hắn.

“Bá!!”

Trên túi trữ vật hào quang lóe lên, thi thể của một ngô công bị hắn đánh chết xuất hiện trước mặt, bên cạnh là một đốt thân rết cực lớn, chính là của ngô công vương kia bị hắn cắt xuống. Giáp xác của Ngô công vương tương đối cứng rắn, nhưng thịt ở bên trong thì vô cùng mềm mại.

“Răng rắc!!”

Đế Thích Thiên không chần chừ, đem thi thể đại ngô công kia nuốt vào trong miệng, cũng không để ý đến giáp xác bên ngoài của nó. Hồ nha sắc bén chỉ cần một cái lóp giáp xác đó đã hoàn toàn vỡ vụn. Con rết đại bổ như vậy ăn vào không những không có mùi hôi mà ngược lại còn có một vị vô cùng kỳ lạ, không phải là ngon bình thường.

“Cô lồ!”

Đem toàn bộ con rết nuốt vào trong bụng, bắt đầu tiên hóa, nhiệt khí sôi trào lên, vô cùng ảm. Trong cơ thể cũng bắt đầu sinh ra cảm giác hưng phấn. Nhưng Đế Thích Thiên cũng không tiến vào tu luyện ngay mà đến một đốt của Ngô công vương chộp tới trước người, dùng hổ trào moi thịt ra.

Giáp xác của ngô công vương vô cùng cứng rắn, cho dù Đế Thích Thiên không thể nuốt hoàn toàn vào bụng, nhưng ăn thịt bên trong cũng là quá đủ rồi. Hơn nữa, giáp xác này không thua gì một tài liệu luyện khí.

“Răng rắc!!”

Đem thịt của ngô công vương nuốt vào, hương vị so với con rết lúc đầu còn thơm ngon hơn gấp bội, làm cho hắn vừa ăn xong lại có cảm giác muốn ăn tiếp. Chỉ một miếng thịt của ngô công vương đã bị hắn ăn bằng sạch.

“Oanh!”

Ngô công vương sắp tấn chức vào yêu thú nhưng cũng còn là một khoảng cách xa. Nó không hiểu tu luyện yêu lực, một thân lực lượng của nó đều nằm trong huyết nhục nên tinh khí mới tiềm tàng nhiều đến vậy. Lúc này nhiệt lực như nước biển rất nhanh quay cuồng trong cơ thể Đế Thích Thiên rồi mạnh mẽ trào ra, giống như giềng phun vậy. (DG: Chắc là nó ợ hơi o.O)

“Tinh khí thật cường đại a!”

Đế Thích Thiên vui mừng đến sợ hãi, vội vàng nhắm mắt, bắt đầu vận chuyển Hồ Khiếu Công bắt đầu luyện chế tinh khí. Huyết thực đối với yêu đã tu luyện mà nói, chính là vật phẩm bổ dưỡng hàng đầu, tinh khí sẽ nhanh chóng được chuyển đổi thành nguyên khí trong cơ thể mình. Huyết thực cũng dễ hấp thu nên đối với yêu chỉ có lợi mà không có hại.

Tinh khí quay cuồng trong kinh mạch, từng chút một bị Hồ Khiếu Công vận chuyển luyện hóa rồi dung nhập vào trong huyết nhục của bản thân. Mỗi một tia dung nhập vào càng làm cơ thể được tăng cường, các lỗ chân lông trên thân mở ra, yêu khí không ngừng theo lỗ chân lông tràn ra ngoài khiến cho toàn thân hắn được bao phủ bởi một màn hắc vụ.

Trong đám hắc vụ, thân thể Đế Thích Thiên lại tiếp tục biến hóa, lỗ chân lông phun trào ra không chỉ có yêu khí mà còn có tạp chất trong cơ thể được bài trừ ra ngoài, nhờ đó cơ thể càng thêm cường đại hơn. Trong cơ thể tiềm tàng lực lượng khổng lồ, da lông bên ngoài cũng không ngừng tăng cường tạo thành một vòng phòng ngự vô cùng chắc chắn.

“Hô!”

“Hô!”

Trong miệng hắn phun ra một cổ trọc khí, khiến cho yêu khí xung quanh thân không ngừng quay cuồng.

Lần này ăn vào huyết nhục của Ngô công vương và ba đại ngô công kia khiến cho hắn vô pháp tưởng tượng lại giúp cho yêu lực của mình tăng nhanh đến thế. Tinh khí khổng lồ đi vào trong cơ thể được Hồ Khiếu Công vận chuyển và luyện hóa chưa bao giờ vận chuyển với tốc độ như thế trong kinh mạch.

Tinh khí chính là lực lượng tinh hoa nhất trong cơ thể sinh linh, lượng tinh khí lần này hắn hấp thụ phải nói là vô cùng khổng lồ nên sau khi được luyện hóa, không những thương thế hoàn toàn khỏi hẳn, mà những vết thương ở kinh mạch cũng nhanh chóng khép lại, so với trước kia càng thêm bền vững hơn.

Yêu lực trong cơ thể hắn liên tục tăng lên không ngừng.

Suốt đêm, bọn Bái Nguyệt mở to mắt, thủ vệ ngoài cửa động, không dám quấy nhiễu đại vương đang tu luyện bên trong.

Đã chứng kiến qua sự cường hãn của Đế Thích Thiên nên bốn thủ lĩnh này đã sớm hoàn toàn thần phục, thậm chí càng thêm cung kính, dẹp bỏ những tư tưởng ban đầu, chính thức tôn sùng Đế Thích Thiên là vương. Cho nên bọn chúng cũng sẽ không dám gây ra bất cứ phiền nhiễu nào, canh gác hết sức cẩn thận.

Đúng lúc này, tình cảnh trong động đột nhiên xảy ra kịch biến.

Chỉ thấy ở bên ngoài, hắc vụ bao phủ Đế Thích Thiên càng lúc càng quay cuồng, trong nháy mắt đột nhiên bành trướng đánh về bốn phía trên vách đá.

“Oanh!!”

Lực lượng này dị thường hung mãnh, trực tiếp va chạm khắp động làm nó rung lên, trong động vang lên tiếng va chạm không ngừng.

“Ông ơng ông!!”

Mọi việc cũng không có dừng lại, yêu khí hắc vụ kia không tiêu tán ngay mà nhanh chóng tụ hợp lại, ngưng tụ thành một thanh vũ khí tối đen hình nguyệt nha, giống như quang nhận, quang nhận run rẩy phát ra từng trận âm thanh, mà trên quang nhận, hào quang cũng lóe lên không ngừng, xuất ra từng đạo mũi nhọn vô cùng sắc bén.

Quang nhận có đến mười cái, tung bay quanh người Đế Thích Thiên, phát ra lực công kích vô cùng sắc bén.

“Tán!”

Đế Thích Thiên trong lòng vừa quát, mười quang nhận kia kịch liệt rung động, rất nhanh phân tán ra rồi trong chớp mắt biến thành yêu khí, theo lỗ chân lông tiến vào trong cơ thể.

“Hào, hào hảo, không nghĩ tới ngô công vương lần này lại cho ta một cái đại ân như thế, chỉ một khối huyết nhục mà làm cho thực lực của ta đạt tới đệ tam trọng hậu kỳ, còn giúp ta có khả năng không chế yêu khí của mình, linh ngộ ra quang nhận công kích. Ta tin tưởng tại Nam Man sơn mạch sẽ gây dựng được lực lượng.”

Cảm nhận được yêu lực mệnh mông trong cơ thể, Đế Thích Thiên ngửa mặt lên gầm gào một trận vô cùng hưng phấn. Lần này ăn thịt rết mà nhận được ngân ây chỗ tốt, đúng là quá mức kinh người. Đầu tiên không chỉ làm cho thân thể so với trước đây càng thêm cường đại, mà thương thể trong cơ thể cũng hoàn toàn khôi phục, không còn chút đe dọa nào nữa.

Yêu lực trong cơ thể lúc này đã vô cùng lớn, tràn ngập khắp các kinh mạch, làm hắn luôn có một cảm giác vô cùng cường đại. Hắn có cảm giác nếu cùng Ngô công vương tái chiến lại, hoàn toàn có thể giết chết nó.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Yêu Nhận.

Thời điểm có thể đem kinh mạch toàn thân quán thông chính là đệ tam trọng sơ kỳ, còn hiện tại hắn chính là đã đột phá vào hậu kỳ. Đợi cho kinh mạch toàn thân tràn ngập yêu lực chính là tầng ba đỉnh phong.

Khi đó, hắn trực tiếp tiến hành mở yêu phủ, mở được yêu phủ là chính thức trở thành yêu thú. Có thể nói hiện tại Đế Thích Thiên đã cách bước tiến thành yêu thú không còn xa.

Chân chính làm cho hắn cảm thấy vui sướng chính là sau khi đột phá, khả năng khống chế yêu khí trở nên tùy tâm sở dục, vì thế trong đầu đột phát ý tưởng về quang nhận công kích giống như giáp xác đáng sợ của ngô công vương kia.

Lực công kích đó vô cùng sắc bén. Nếu không phải hắn có thực lực, lại biết cách sử dụng yêu lực hơn so với ngô công vương, chắc chắn lúc cùng ngô công vương chém giết hắn đã sớm rơi vào thế hạ phong, thậm chí còn bị những lưỡi đao đó phanh thây.

Cho nên, hắn đã nghĩ, liệu có thể đem yêu khí bên ngoài từ phòng ngự chuyển sang công kích được hay không.

Nói là làm, Đế Thích Thiên nghĩ đến khả năng này, bắt đầu thử xem có thể ngưng tụ yêu khí ra ngoài hay không, sau đó mới dùng lực lượng của chính mình khống chế yêu khí, đem yêu khí áp súc lại.

Áp súc, áp súc, lại áp súc!

Đem đại lượng yêu khí áp súc lại, làm cho yêu khí xung quanh bắt đầu ngưng kết thành một dạng vật chất giống như thể rắn, sau đó hắn khống chế, hình thành nên từng đạo quang nhận sắc bén. Quang nhận này mỗi một đạo đều không thua gì lực công kích của con rết vương trước đó.

Quang nhận này dù cho hắn có gấp lại hai trục cơ kỳ cường giả trước kia cũng nháy mắt hạ sát được. Do từ yêu khí hình thành, Đế Thích Thiên suy nghĩ một hồi rồi đặt tên cho nó là Hắc vụ Yêu nhận.

“Có hắc vụ yêu nhận này, từ sau ta coi như có thêm một thủ đoạn công kích, không giống với trước đây khi dụng độ địch nhân đều không có cách nào công kích. Hồ khiếu âm ba công mặc dù uy lực cường đại nhưng tiêu hao càng khủng khiếp hơn. Bằng thực lực của ta, nếu phải rống mười lần, chắc chắn yêu lực sẽ tiêu hao không còn một giọt. Có hắc vụ yêu nhận này, không chỉ lực công kích cường đại và tiêu hao yêu lực so với hồ khiếu âm ba công thì vô cùng ít ỏi.”

Đế Thích Thiên đứng dậy, yêu khí hùng dũng tràn ra hình thành một đám hắc vụ vây quanh cơ thể hắn, kịch liệt quay cuồng. Trong nháy mắt, đám hắc vụ này đã hình thành nên mười yêu nhận.

“Ông!!”

Trên hắc vụ yêu nhận phát ra một trận tiếng vang trầm thấp, trực tiếp tạo ra trong không khí những quang mang tối đen, nháy mắt chém lên thạch bích.

“Phốc!

Hắc vụ yêu nhận dễ dàng tiến vào trong thạch bích cứng rắn, trên thạch bích lập tức vang lên những âm thanh như đao ngân. Hơn nữa, hắc vụ yêu nhận cũng không hề tiêu tán, ngược lại theo thạch bích đi ra, một lần nữa quay lại bên người Đế Thích Thiên, không ngừng bay trong không trung vô cùng linh động.

Lực công kích đáng sợ như thế, hiển nhiên là vô cùng lợi hại.

Sau khi không chế hắc vụ yêu nhận quanh người, Đế Thích Thiên có chút không hài lòng: “Vẫn còn thiếu hụt, yêu khí hình thành yêu nhận, tổng cộng mất tới bốn, năm giây thời gian, quá dài. Nếu ở trong chiến đấu, cho dù là một giây cũng có thể tạo ra sự chuyển biến rồi. Phải rút ngắn thời gian lại. Tốt nhất là tâm niệm vừa động đã có thể ngưng tụ được. Lúc đó hắc vụ yêu nhận mới chính là một công kích tối lợi hại.”

Đế Thích Thiên trong lòng âm thầm cân nhắc, chỗ thiếu hụt này hẳn phải khắc phục, địch nhân sẽ không dờ hơi mà chờ hắc vụ yêu nhận của hắn hình thành, chỉ sợ còn chưa ngưng tụ xong thì đã phải chịu oanh kích rồi.

Nhưng biết thì biết vậy, chỉ là muốn khắc phục điểm yếu này cần phải luyện tập không ít, trăm hay không bằng tay quen. Khi nào có thể ngưng tụ ra yêu nhận nhanh như phản xạ có điều kiện thì lúc đó thủ đoạn công kích này mới có thể gọi là đại thành.

Hơn nữa, thủ đoạn công kích này về sau còn có thể nâng cấp. Hiện tại hắn chỉ có thể phóng xuất ra mười yêu nhận, đợi sau khi đột phá, có lẽ có thể ngưng tụ ra trăm đạo, ngàn đạo, thậm chí cuối cùng tâm niệm vừa động ngoài thân đã xuất hiện ngàn vạn quang nhận cường hãn. Công kích đó mới chính là cường đại a.

Lần này thử chiêu nên sinh ra không ít động tĩnh, bọn Bái Nguyệt, Ưng Không đều đi vào trong động, nhìn thấy Đế Thích Thiên bên người xoay quanh một đám hắc vụ quang nhận, thì trong mắt họ sự cường đại của đại vương càng ăn sâu vào cốt tủy.

“Đại vương!!”

Bọn Bái Nguyệt đứng trước mặt Đế Thích Thiên cung kính thăm hỏi.

“Bá!!”

Nhanh chóng phân tán quang nhận thành yêu khí rồi hút lại vào trong cơ thể, nhìn về bốn vị cấp dưới trước mặt, phát giác ra ánh mắt kính sợ cùng khát khao của chúng, gật gật đầu nói: “Các ngươi chỉ cần làm việc thật tốt, đợi sau khi tới Nam Man sơn mạch, sau khi thu xếp, ta sẽ đem một ít công pháp tu luyện truyền cho các ngươi. Đến lúc đó, các ngươi cũng sẽ có được thực lực như bốn vương hiện tại.”

Dùng ân để tạo uy mới là thủ đoạn thu phục hay nhất. Hiện tại hắn cũng không có ý định sẽ một mình cường đại, nếu những thủ hạ của hắn không mạnh mẽ thì một mình hắn chắc chắn sẽ không tạo được một phương thế lực. Cho nên đối với bọn Bái Nguyệt, Đế Thích Thiên cho tới bây giờ cũng không có ý định chối từ việc truyền thụ phương pháp tu luyện cho chúng.

“Đa tạ đại vương!”

Bọn Bái Nguyệt mừng rỡ, cùng nhau bái tạ hắn.

“Tốt lắm, hiện tại chưa phải lúc, chúng ta phải lên đường nữa. Không biết ngoài Ngô công vương chúng ta còn gặp phải bao nhiêu nguy hiểm nữa, tuyệt đối không nên coi thường. Các ngươi mau ra ngoài cho tộc đàn ăn no, sau đó tiếp tục di chuyển theo phương thức trước đây, thẳng hướng tới Nam Man sơn mạch. Chúng ta cần phải tới nơi càng nhanh càng tốt.”

Hiện tại Đế Thích Thiên rất muốn nhanh chóng tìm được một địa phương để ổn định, hắn đã bước vào tầng ba hậu kỳ, chỉ cần củng cố thêm một thời gian nữa, cùng với sự hỗ trợ của linh đan và hậu nhi tửu, hắn có thể tiến vào đỉnh phong cảnh giới, mở ra yêu phủ, chính thức tấn chức lên làm yêu thú, dần dần có thể gây tạo thế lực ở Nam Man sơn mạch.

“Vâng, đại vương!”

Bọn Bái Nguyệt mang theo tâm tình kích động rời khỏi động.

Đế Thích Thiên không dám thả lỏng, tiếp tục bạo phát ra hắc vụ yêu nhận, lần lượt ngưng tụ rồi phân giải, rồi lại ngưng tụ, rồi tiếp tục tán ra. Hắn ở trong động không ngừng luyện tập như thế.

Kỳ thật, nếu Thiên Hương hồ vương nhìn thấy trạng thái lúc này của hắn chắc chắn sẽ kinh ngạc không thôi. Bởi vì trong yêu tộc, có thể có thực lực tự mình nghiên cứu ra phương pháp công kích bậc này đúng là bất khả tư nghị. Hơn nữa, cho dù người khác có thực lực như hắn cũng tuyệt đối không bao giờ nghiên cứu ra nổi Hắc vụ yêu nhận, cho dù có thể thì bọn họ có thể thực hành thành công được.

Vậy mà hắn lại có thể.

Ngoài Đế Thích Thiên ra, chắc chắn yêu tộc không một kẻ nào có khả năng có thể khống chế và điều khiển tinh thần lực, yêu lực tới mức độ này. Nếu không có tinh thần lực cường đại, không có khả năng đem yêu khí áp súc lại hình thành quang nhận, hơn nữa còn có thể khống chế chúng để tiến hành công kích.

Chỉ cần thủ đoạn này trong yêu tộc đã là vô cùng khủng bố rồi. Cho nên Hắc vụ yêu nhận lúc này chính là thủ đoạn độc môn của riêng bản thân hắn.

Trong sơn cốc, sau khi các tộc đàn đều được ăn no, Đế Thích Thiên cũng đình chỉ luyện tập, mang theo đội ngũ khổng lồ, khi mặt trời vừa lên, lại tiếp tục hướng nam mà đi.

Lang vương mang theo bảy sói đi trước dò đường, Viên hầu tộc ở giữa, xà tộc bọc hậu, trên trời đàn ưng không ngừng bay lượn, thỉnh thoảng phát ra từng trận ưng hào, báo cho đồng bọn bên dưới tình huống. Đội ngũ di chuyển phối hợp vô cùng hoàn hảo.

Cả đám dùng tốc độ nhanh nhất mà đi. Phụ cận với Ngô công sơn cũng không có tình huống quái đản nào, hầu hết nhận thấy oai vũ bá đạo của Đế Thích Thiên, cho dù là mãnh thú cũng sớm tránh đi.

Vừa nghĩ cách nhanh chóng hoàn thành hắc vụ yêu nhận, vừa tìm cách sắp xếp hình đồ trên khâm thiên bảo hạp, hai việc này lúc nào cũng chiếm hết tâm trí của hắn trên đường đi.

Khâm thiên bảo hạp kia hiện tại hắn cũng đã bắt đầu tìm ra đường đi. Hình đồ trên đó cũng đã được sắp xếp này không ít, tạo thành một vài hình ảnh rời rạc. Việc này vô cùng khó khăn vì hình đồ này chính là chìa khóa của bảo hạp. Nếu có thể hoàn thành chìa khóa này thì có thể mở ra bảo hạp rồi.

Hiện tại cũng đã có chút thành quả, đợi tới Nam Man sơn mạch, sau khi dàn xếp lại hắn có thể bắt tay vào phá giải hình đồ, vạch trần bí mật của bảo hạp.

Trong núi rừng một đường đi tới, ban ngày đi, ban đêm nghỉ, không lãng phí chút thời gian nào. Lại có thêm đàn ưng dẫn đường, gặp núi vượt núi, gặp sông vượt sông, sau nửa tháng, lộ trình ngày càng ngắn lại. Ven đường cũng gặp vài chuyện gì ngoài ý muốn nhưng Đế Thích Thiên đều ra tay hóa giải hết nguy cơ.

“Hào!”

Nhưng lúc này, đang di chuyển, đột nhiên Ứng Không phát ra một tiếng kêu cao vút ra hiệu. Ứng Không xoay thân hình khổng lồ trong không trung vài vòng rồi hướng Đế Thích Thiên lao xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Trên Đường Đi Gặp Tu Sĩ.

“Phía trước có sự phát sinh...?”

Ứng Không kêu lên, Đế Thích Thiên trong lòng khẳng định phía trước đã xảy ra chuyện, bằng không hiện bây giờ còn chưa tới chạng vạng, nhất định hắn sẽ không tự nhiên đi xuống. Ngoài việc phía trước có biến thì Đế Thích Thiên không cảm thấy có lý do nào hợp lý hơn nữa.

Quả nhiên, Ứng Không lượn xuống, nói: “Đại vương, phía trước có hai kẻ tu tiên.” Ứng Không sợ hãi nói nhất thời làm Đế Thích Thiên cả kinh.

Tu tiên giả trong tâm trí của hắn để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc. Lúc trước đám người hắn gặp ở Hồ Khâu sơn mạch cũng không quá lợi hại, cho dù là Xuất Vân công chúa, Triệu Bách Xuyên, thậm chí là Lý Hằng Trần trong mắt hắn cũng chỉ là một tiểu tu sĩ mà thôi, cho dù có bối cảnh cường đại chống đỡ, nhưng không có nghiệm thực chiến, nên thiếu lại càng thêm thiếu.

Cho nên, những công kích lên hắn mới yếu ớt như vậy. Nếu là tu tiên giả luyện khí hậu kỳ có kinh nghiệm chém giết rồi thì Đế Thích Thiên sẽ không dễ dàng hạ sát như vậy.

Về phần hai gã trúc cơ cường giả của Lý gia là bị hồ khiếu âm ba công của hắn dọa sợ chạy rơi cả vũ khí, còn nếu chân chính chém giết thì hắn vốn không có thủ đoạn công kích, chắc chắn sẽ rơi vào thế yếu. Hắn biết thực lực của mình còn nhỏ yếu chưa thể cùng với tu tiên giả đối địch cho nên mới dẫn theo bộ hạ di chuyển về đây.

Trong thâm tâm, kẻ hắn không muốn đụng độ nhất chính là người tu tiên.

Vừa nghe đến phía trước có người tu tiên, Đế Thích Thiên nhất thời ánh mắt ngưng trọng, hỏi: “Ứng Không, tại sao ở đây xuất hiện người tu tiên? Bọn chúng ở đâu?”

“Đại vương, thuộc hạ chỉ nhìn thấy hai gã người tu tiên đang chém giết một đầu ngư, toàn thân nó đầy máu tươi, chỉ sợ đã sắp không chống đỡ được. Bọn họ ở ngay phía trước.” Ứng Không mở hai cánh ra chỉ chỉ về phía trước.

“Người đi trước dẫn đường, đưa ta qua đó xem. Các tộc đàn dừng tại vị trí nghỉ ngơi. Bái Nguyệt, Tổ Tổ, Viên Thiên, các người nhớ quản tộc đàn của mình.” Đế Thích Thiên trong mắt hào quang lưu chuyển, đương trường mở miệng ra lệnh.

“Hào!!”

Ứng Không ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng kêu cao vút rồi vỗ cánh bay lên, cuồng phong cuộn cuộn đem lá trên mặt đất bay tán loạn. Thân hình to lớn xông lên trời xanh, hướng về phía trước mà đi.

Đế Thích Thiên hai chân nhún xuống, rồi vút một cái lao đi, tốc độ không thua gì Ứng Không, bám sát nó ở bên trên mà chạy.

“Người tu tiên đang chém giết một đầu ngu. Có thể làm cho người tu tiên động chân tay, đầu ngu này chắc chắn không phải bình thường, không chừng đã là tinh quái. Ta muốn xem qua một chút, nếu có thể cứu nó, nói không chừng lại có thêm một gã cấp dưới.”

Đế Thích Thiên vừa chạy vừa cân nhắc trong đầu. Muốn tạo thế lực thì không chỉ tăng thực lực của bản thân mà còn cần làm cho những người xung quanh mạnh hơn. Nếu có cơ hội, hẳn tuyệt không bỏ qua việc có thêm vài tên thủ hạ giống bọn Bái Nguyệt, vốn đã phát sinh ra linh tính.

Điều này có thể tính là việc chắc chắn cần phải làm, huống chi hẳn cùng người tu tiên vốn đã là bất cộng đái thiên, có cơ hội giết được tên nào thì hay tên đó. Hơn nữa, mỗi lần giết người tu tiên xong hẳn đều có thu nhập không tệ.

Giết Lý Hàng Trần hẳn lấy được một túi trữ vật, trong đó có không ít bảo bối, nên nếu có cơ hội giết người tu tiên hẳn tuyệt đối không bỏ qua.

“Hào!!”

Có Ứng Không dẫn đường, chẳng mấy chốc Đế Thích Thiên đã đi tới một mảnh rừng, có thể thấy trong một sơn cốc đang có chiến đấu kịch liệt, bên trong phát ra tiếng kêu thảm thiết của đầu ngu kia. (Gọi là đầu ngu thôi, gọi là trâu ta thấy nó kì kì @@)

“Ở đây thừa đại vương.”

Đế Thích Thiên biết nơi này chính là địa phương mà Ứng Không nói đến, cũng không nói nhiều lời, bằng vào tốc độ vô cùng nhanh, tiến qua cốc khẩu. Hẳn rất nhanh nhìn ra một tảng đá, phóng qua ân thân, cũng đem toàn bộ hơi thở của bản thân không chế.

Làm xong việc đó, hẳn mới nhìn vào trong cốc.

Ở trong cốc có hai gã tu tiên, trong đó có một kẻ làm hẳn vô cùng ấn tượng. Người này rất trẻ, thoát nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, một thân bạch y như tuyết, trên lưng có một thanh cổ kiếm. Cổ kiếm này trong suốt, trên chuôi kiếm có một viên thần long đầu, nhìn qua vô cùng cổ quái, không biết luyện chế từ vật liệu gì.

Cổ kiếm này rất sống động, chỉ liếc mắt cũng có thể cảm nhận được uy áp. Trên kiếm còn có một ít văn lộ tạo thành từng đám phù trận khiến cho cổ kiếm càng có thêm vẻ thần bí.

Người cùng kiếm kết hợp một chỗ nhìn vô cùng hài hòa, kiếm bất phạm, nhân cũng không phạm. Thanh niên này vô cùng tuấn nhã, có thể so sánh với Phan An, trên thế giới cũng chỉ có vài nam tử tuấn tú được như hắn. Nữ nhân nhìn thấy hắn không thể không si mê.

Người này anh tuấn bất phạm, phong lưu phóng khoáng, nhưng không vì thế mà ngạo nghễ, ngược lại có vẻ mặt tương đối trầm ổn, lại có chút nghiêm nghị, chính khí. Người này có thể nói là đại diện của chính đạo, cảm giác khó mà có thể nói thành lời một lúc được.

Mặc kệ ở địa phương nào, hẳn cũng có thể trở thành tâm điểm chú ý của người khác, trời sinh hấp dẫn ánh mắt của người khác (giống như nữ nhân có mặt lực vậy @@). Tu vi hẳn cũng không cao, chỉ là luyện khí kỳ tăng mười, chính là tu sĩ luyện khí hậu kỳ.

Gã còn lại toàn thân thanh y, tuy rằng cũng anh tuấn tiêu sái nhưng so với thanh niên bên cạnh không thể so sánh được, giống như là nhân vật phụ và nhân vật chính vậy. Hắn đang cùng một đầu ngu toàn thân đỏ rực quấn thảo một chỗ, đầu ngu trên người đã có không ít vết thương.

Máu tươi rơi trên mặt đất, nhuộm đỏ cả một vùng đồ nát. Hỏa ngu há mồm thở dốc, phun ra một chút hỏa tinh, mắt nó đỏ bừng để lộ ra hung quang nhìn hai người trước mặt chằm chằm. Trong ánh mắt đó còn chứa một chút oán khí, cừ hận khôn cùng, tựa hồ đối với hai người đối diện có thù bất cộng đái thiên, không chết không thôi.

“Người tu tiên này là loại người nào?”

Đế Thích Thiên nhìn thanh niên áo trắng trong lòng căm ghét, hẳn có cảm giác người này trong tu tiên giới thân thể không đơn giản, hơn nữa sau này mình và người này sẽ có nhiều duyên nợ. Hay nói chính xác, giống như cảm giác của hai đối thủ truyền kiếp vậy.

Nhìn về phía sau đầu ngu này, chỉ thấy một con nghé con nằm trên đất, đã không còn chút hơi thở nào. Trên yết hầu nó có một vết kiếm, máu tươi từ đó trào ra thành một vũng máu nhỏ.

Xem ra tiểu ngu kia chính là con của hỏa ngu. Con mình bị hai gã tu tiên giết chết nên trong mắt nó mới có cừ hận sâu đậm tới vậy, cho dù trên người đã chi chút vết thương nhưng cũng không buông xuôi ý định trả thù.

“Hào!!”

Xích ngư ánh mắt đỏ bừng, trong mũi đột nhiên phun ra hai ngọn lửa như hai hỏa xà, hướng tu sĩ áo xanh mà tấn công. Hỏa trụ gào thét lao đi khiến cho nhiệt độ trong không khí cũng dâng cao không ít.

“Nguyệt súc, còn không đền tội cho ta, huyền băng phù.”

Tu sĩ áo xanh nhìn hai hỏa trụ cuốn đến, mặt biến sắc, trong tay xuất hiện hai đạo linh phù, linh lực vừa quán chú lên, trên linh phù liền xuất hiện linh quang, nháy mắt biến thành hai luồng băng vụ che ở trước người. Băng vụ và hỏa trụ va chạm vào nhau tạo thành một tiếng nổ vang, băng vụ bị hỏa trụ nhanh chóng làm cho tan ra, tiếp tục cuốn tới tu sĩ áo xanh, nháy mắt đã liếm tới trước người hắn.

Nhìn đến tình cảnh này, tu sĩ áo xanh mặt đại biến, vội vàng kêu lên: “Đại sư huynh, hỏa ngư này quá lợi hại, ta ngăn không xong rồi. Mong đại sư huynh ra tay, vừa là giết chết nó, coi như là luyện Trảm Yêu Kiếm quyết cho thêm uy lực.” Vừa nói hắn lại lấy ra thêm một linh phù dán lên người.

“Bá!!”

Một tầng kim quang tỏa ra, đảo mắt bao trùm toàn thân hắn bảo hộ. Kim quang của Kim cương phù cùng với hỏa trụ va chạm nhau tiếp tục tạo ra tiếng vang, kim quang tiếp tục lay động. Hơn nữa hỏa trụ nếu nổ mạnh có thể phá vỡ phòng ngự của Kim cương phù.

“Thương!”

Lúc này, thanh niên áo trắng ở bên mới hơi khẽ lắc đầu, tay phải xuất ra kiếm chỉ, cổ kiếm sau lưng khẽ ngân lên một tiếng rồi bay ra khỏi vỏ, lẳng không vung tới lưỡng đạo hỏa trụ. Một đạo kiếm quang chém tới hai hỏa trụ, trong nháy mắt hỏa trụ hoàn toàn bị tiêu diệt.

“Lăng sư đệ, sau này ngươi nên chăm chỉ tu luyện. Bị yêu thú hỏa ngư bức đến mức này, người ngoài mà nhìn thấy sẽ nói Lăng Tiêu tông chúng ta hữu danh vô thực, hồ hào trảm yêu trừ ma mà không làm được.”

Thanh niên áo trắng tướng mạo như tranh, lời nói ra vô cùng sắc bén.

“Ha ha, đại sư huynh, sư đệ làm sao có thể cùng với người so sánh. Trong tu tiên giới ngàn năm cũng khó gặp được người có linh căn thiên tài, hơn nữa còn được sư tôn trực tiếp trợ giúp đem huyền thiên thạch luyện cho một thanh bản mạng pháp khí Trảm Yêu kiếm. Bằng với thực lực hiện tại của sư huynh có thể chém giết được với trúc cơ kỳ cao thủ a.” Tu sĩ áo xanh nhìn công kích của hỏa ngư bị hóa giải không khỏi cười ha ha nhìn thanh niên áo trắng, trong lời nói còn mang theo vẻ hâm mộ không thôi.

Vị đại sư huynh này cũng không phải người bình thường, trong tu tiên giới có linh căn tu hành thuộc loại tuyệt đỉnh, tốc độ tu luyện vô cùng biến thái. Hơn nữa, không chỉ có tư chất tuyệt hảo, người này còn sở hữu một thanh Trảm Yêu kiếm, là hung kiếm đối với yêu thú.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Bản Mạng Pháp Khí

Vô cùng bất phàm...

Trên thế giới này, người tu tiên dùng pháp khí cũng phân chia theo thứ tự cao thấp: pháp khí, pháp bảo, linh bảo. Trong ba loại này, pháp khí có cấp độ thấp nhất, thích hợp với luyện khí kỳ và trúc cơ kỳ tu chân giả, nhưng dù sao uy lực của nó cũng đã vượt rất xa so với vũ khí của thế tục rồi.

Mà pháp khí cũng có những phẩm loại khác nhau như hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm. Cực phẩm pháp khí thậm chí có thể so sánh với một vài pháp bảo cấp thấp.

Theo đạo lý, trong tu tiên giới, pháp khí tồn tại nhiều nhất bởi vì tu sĩ cấp thấp có rất nhiều, so với tu sĩ cấp cao thì hơn không biết bao nhiêu lần, cho nên số lượng mới nhiều như vậy. Thứ hai, luyện chế pháp bảo cần phải có tài liệu vô cùng trân quý, hơn nữa phải có tu vi Kết Đan kỳ mới có khả năng luyện chế được.

Thử hỏi trên thế giới này có bao nhiêu người tu luyện được tới tu vi Kết Đan, bao nhiêu người có khả năng luyện chế pháp bảo, tài liệu trân quý dĩ thường như vậy liệu có bao nhiêu cơ may tìm thấy. Có những người cả nửa đời mới tìm đủ tài liệu để luyện chế ra một kiện pháp bảo, đủ để hiểu pháp bảo trân quý đến mức nào.

Vì vậy, trên thế giới này còn tồn tại một phương pháp luyện chế pháp bảo khác. Đó chính là bồi dưỡng pháp khí bản mạng.

Bản mạng pháp khí là gì? Chính là đem một kiện pháp khí, dùng chính máu huyết của mình để bồi dưỡng, lấy tinh khí thần của bản thân dung hợp một chỗ với pháp khí. Cách này làm cho pháp khí và chủ nhân không bao giờ mất đi quan hệ. Nếu pháp khí bị hủy thì chủ nhân cũng sẽ bị tổn thương, mà sự thương tổn này dùng cả đời còn lại cũng khó lòng mà vực lại được tu vi đã mất.

Nhưng bản mạng pháp khí đòi lại có uy lực vô cùng cường đại khiến cho không ít người không tiếc trả giá để bồi dưỡng cho mình một kiện. Uy lực của bản mạng pháp khí so với những pháp khí cùng phẩm giai chỉ có hơn chứ không có kém. Trong tu tiên giới, chỉ cần mạnh hơn một chút cũng đã là một ưu thế không sao bù đắp được rồi.

Điều thứ hai, bản mạng pháp khí khác các pháp khí khác ở chữ “bản mạng”, tức là dùng chính linh lực của bản thân không ngừng nuôi dưỡng pháp khí, lại luyện chế bằng tài liệu trân quý khiến cho pháp khí càng trở nên cường đại, phẩm thứ vì thế cũng tăng lên.

Một kiện hạ phẩm bản mạng pháp khí nếu bồi dưỡng tốt có thể trở thành thượng phẩm pháp khí, thậm chí là cực phẩm pháp khí. Còn nếu sưu tầm được tài liệu trân quý, sau khi dung hợp và bồi dưỡng có thể làm cho pháp khí lột xác, tấn chức trở thành pháp bảo. Mà bản mạng pháp bảo tiếp tục bồi dưỡng lên có thể trở thành bản mạng linh bảo.

Chính sự tăng tiến vô hạn này khiến cho không ít tu sĩ đối với phương pháp luyện chế này vô cùng cuồng vọng. Đáng tiếc, có thể nuôi dưỡng thành công thì chỉ có một số ít mà thôi.

Trầm Yêu kiếm được luyện chế từ một tài liệu trân quý là huyền thiên thạch, sau đó được thanh niên áo trắng này luyện thành bản mạng pháp khí. Pháp khí này sau khi luyện chế đã là cực phẩm pháp khí, chỉ cần hần dụng tâm bồi dưỡng, sau khi đột phá đến Kết Đan kỳ chắc chắn có thể biến nó trở thành bản mạng pháp bảo.

“Trên Trầm Yêu kiếm này của ta đã được sư tôn khắc ấn luyện yêu trận, sau khi yêu thú bị nó chém giết, linh hồn sẽ bị nó thôn phệ, luyện hóa khiến cho uy lực càng tăng lên. Giết yêu càng nhiều thì uy lực của nó càng lớn. Xem ta chém giết đầu hỏa ngưu này đi.” Thanh niên áo trắng nhìn đến Trầm Yêu kiếm đang huyền phù trước mặt, ánh mắt lộ ra một ánh nhìn âm u yếm như nhìn người yêu.

Tay hắn kết xuất kiếm chỉ, bắt đầu dẫn dắt Trầm Yêu kiếm.

“Ông!!”

Chỉ một thoáng đã nghe đến, trên thân kiếm có một trận run rẩy, kiếm quang theo thân kiếm phát ra nháy mắt cuốn tới cổ hỏa ngưu. Kiếm quang vô cùng sắc bén, từ xa cũng có thể cảm nhận được hàn khí tàn mát ra. Không hổ danh là cực phẩm pháp khí, uy lực có thể cùng với hạ phẩm pháp bảo so sánh.

“Hào!!”

Hỏa ngưu mất đồ bùng phát ra một tiếng rống, lỗ mũi đột nhiên lớn lên.

“Phốc!!”

Hai xích hồng hỏa trụ so với hai đạo lúc trước to gấp đôi từ lỗ mũi phun ra, giống như hai hỏa xà đón lấy kiếm quang đang vọt tới.

“Oanh!!”

Hỏa trụ này chính là năng lực trời sinh của hỏa ngưu, uy lực rất lớn. Bản thân nó cũng sắp tiếp cận với cảnh giới yêu thú, không bao lâu thời gian nữa có thể chính thức trở thành yêu thú, thực lực tiến nhanh. Năng lực của hần hiện tại so với tu sĩ luyện khí hậu kỳ hoàn toàn không thua kém, hỏa trụ có thể đốt tu sĩ Luyện khí kỳ thành tro.

Đúng là vô cùng khủng khiếp!

Nhưng khi cùng Trầm yêu kiếm va chạm một chỗ, kiếm quang sắc bén không một chút nào dừng lại, sau khi bỏ dọc hỏa trụ, kiếm quang có hơi âm đạm một chút nhưng phương hướng vẫn không thay đổi, rất nhanh xuyên qua hỏa trụ cuốn tới.

“Hào!!”

Hỏa ngưu dường như đã phát cuồng, ánh mắt đỏ rực như máu, hai sừng trên đầu bén nhọn hướng tới kiếm quang nghênh đỡ.

“Oanh!!”

Sừng là bộ phận cứng rắn nhất của hỏa ngưu, mà hỏa ngưu này lại là dị chủng trong ngưu tộc nên càng thêm cường hãn, ngưu giác và kiếm quang va chạm một chỗ tạo thành một tiếng nổ vang kinh thiên, kiếm quang tán loạn mà hỏa ngưu thân thể cũng bị đẩy lùi về sau để lại trên mặt đất bốn dấu trượt dài và sâu hoắm.

“Hừ, chỉ là một linh thú còn dám chống đối lại Trầm yêu kiếm của ta. Chết cho ta.” Thanh niên áo trắng nhìn thấy một đạo kiếm quang bị hỏa ngưu đánh tan thì sắc mặt càng trở nên lạnh lùng, tiếp tục đánh ra kiếm quyết.

“Ông!!”

Nhìn đến, trầm yêu kiếm lại rung động, kiếm quang trong suốt phát ra mang theo mãnh liệt uy hiếp rồi trực tiếp chém tới hỏa ngưu. Trầm yêu kiếm trực

tiếp xuất động, cho dù là ngưi giác (sùng trâu) cứng rắn cũng chắc chắn bị nó chặt gãy.

“Hào!!”

Hỏa ngưi cảm nhận được nguy hiểm, gót sắt không ngừng bào mòn đất, ngưi giác trên đầu cũng xuất hiện hồng quang nồng đậm.

“Bá!!”

Đúng lúc này một đạo quang nhận tối đen đột ngột xuất hiện, phá không bay đến, với một tốc độ vô cùng khiếp người chém lên Trảm yêu kiếm.

“Phanh!!”

Thanh niên áo trắng hiển nhiên không có phòng bị nên tình huống này hẳn hoàn toàn không lường trước được. Trảm yêu kiếm vốn đã chém tới hỏa ngưi, không ngờ bị một quang nhận ẩn dấu lực công kích đáng sợ đánh lên khiến cho cổ kiếm không ngừng rung động phát ra từng trận ồ ồ, sau đó bắn ra xa mấy trượng.

“Là ai?”

Thanh niên áo trắng lạnh lùng hướng về phía quang nhận bay ra, nhanh chóng cầm lại Trảm yêu kiếm chém về phía tảng đá một nhát. Nhất thời vô số kiếm quang trong suốt gào thét hướng tới tảng đá.

“Rầm rầm oanh!!”

Tảng đá này vốn chỉ là đá thường, làm sao có thể ngăn trụ trảm yêu kiếm uy lực như thế, đương trường bị nó đánh nát thành bụi.

“Ngao ô!!”

Một tiếng hô gầm bá đạo vang lên, tiếng gầm kinh thiên như tiếng sấm dậy, tiếng nước tràn bờ, toàn bộ sơn cốc bị tiếng gầm chấn rung kịch liệt, thủy đàm trong sơn cốc cũng nổ tung lên, một cột nước phun lên cao tới ba trượng. Kiếm quang đứng mũi chịu sào, vừa phát ra đã bị chấn cho tán loạn.

Hòn đá bị đánh nát, một hắc hồ cao lớn hiện ra trước mắt. Hắc hồ này vô cùng lớn, trên người oai vũ lẫm lẫm tỏa ra, bá khí của bách thú chi vương cũng tràn ngập trong trời đất, chữ Vương trên trán như từ hỏa nhảy nhót không ngừng, thoát nhìn vô cùng nhiếp hân.

Theo hắc hồ xuất hiện, uy áp vô hình cũng như thủy triều tràn ra trong khắp sơn cốc. Hắc hồ này chính là Đế Thích Thiên vốn ở đằng sau tảng đá quan khảm này giờ. Trong lòng hắn cũng đã đại khái hiểu được tình hình, biết hai gã tu tiên này giết hại đứa con của hỏa ngưi, còn muốn tiếp tục giết hỏa ngưi này nữa. Tuy rằng hai tên chỉ nói nhau vài lời nhưng hẳn lại đoán được không ít.

Tên thanh niên áo trắng sử dụng thanh kiếm cổ quái kia, hẳn lại một pháp khí khủng bố, hơn nữa còn có thể hấp thu và luyện hóa hồn phách của các sinh linh làm cho nó càng thêm cường đại. Cũng rõ ràng là hai thanh niên này xuất môn đi tìm kiếm linh thú tinh quái.

Trảm yêu kiếm! Chém yêu!

Hai chữ này đã nói rõ ràng ý đồ của bọn họ.

“Người tu tiên quả nhiên đối với yêu tộc chỉ có một thái độ là giết cho bằng được. Hỏa ngưi kia có thể phun ra hỏa diễm, trong thú tộc cũng là một dị chủng. Nếu đã dễ ta gặp được hôm nay coi như ngưi cao số, ta sẽ thu ngưi làm thú hạ của ta.”

Trong nháy mắt, Đế Thích Thiên hạ quyết định sẽ thu hỏa ngưi này làm thú hạ thứ năm của mình. Nhìn tới thanh niên áo trắng vừa hạ sát thú với hỏa ngưi, nhất thời thân thể toát ra một cỗ yêu khí nồng đậm, rất nhanh ngưng tụ thành mười thanh hắc vụ yêu nhận sắc bén.

Một thanh trong đó được hắn khống chế ngay lập tức đối chọi với Trảm Yêu kiếm đang chém tới.

“Ồ, nơi này không ngờ còn một linh thú khác. Quang nhận này là cái gì, chẳng lẽ là năng lực thiên phú của nó?” Thanh niên áo trắng họ Chung, tên là Chung Vân Phi, tư chất tu tiên thuộc loại tuyệt phẩm. Hắn sinh ra trong một thôn nhỏ, lúc hắn tám tuổi, cha mẹ bị một linh thú trong núi ăn thịt. May mắn Lăng Tiêu tông có người đi ngang qua, cứu được hắn, hơn nữa còn giết chết linh thú kia.

Nhưng kỉ niệm hãi hùng đó đã tạo cho hắn một vết thương vô cùng sâu, từ sâu trong mạch máu đối với yêu thú vô cùng căm hận. Thời điểm bước lên tu tiên lộ, hắn đã tại lòng thò rằng kiếp này chỉ cần tu luyện thành, gặp yêu thú gì cũng sẽ chém giết cho bằng hết, để thiên hạ không còn yêu vật gì hết. Cho nên pháp khí của bản thân hắn cũng đặt là Trảm yêu kiếm.

“Hừ, năm đó cha mẹ ta chính là bị yêu hồ ăn thịt, nơi này lại có một hắc hồ. Tốt lắm, hôm nay Chung Vân Phi ta thay trời hành đạo, sẽ giết chết hắc hồ này.” Chung Vân Phi ánh mắt lạnh như băng nói.

Chương 52: Trảm Yêu Kiếm Quyết.

"Đại sư huynh, hắc hồ này so với hỏa ngục kia lợi hại hơn nhiều. Một tiếng gầm của nó mà khiến đầu ta ong hết cả lên. Không nên coi thường, tốt nhất dùng trảm yêu kiếm pháp giết chết nó ngay." Tên Lăng sư đệ quơ quơ tay lên đầu nói, hắc hồ vừa rồi bị tiếng gầm bất ngờ của Đế Thích Thiên làm cho đầu óc choáng váng, mặt mũi đều trở nên tái nhợt.

Tu vi của Chung Vân Phi đã đạt tới tầng mười luyện khí kỳ, trong khi tu vi của hắc hồ mới chỉ ở tầng thứ nhất luyện khí kỳ, vì thế không đủ sức chống lại được tiếng gầm gầm đầy bá khí của Đế Thích Thiên, chỉ cảm thấy trong cơ thể khí huyết nhộn nhạo, đầu óc quay cuồng, sắc mặt đã bắt đầu tái nhợt đi.

"Lăng sư đệ yên tâm, đây mới chỉ là một tinh quái hắc hồ, còn chưa tu luyện thành yêu thú. Có Trảm Yêu Kiếm, cho dù hắc hồ có lợi hại thế nào đi nữa, cũng đừng hòng mơ tưởng chạy thoát được." Chung Vân Phi nhìn nhìn Đế Thích Thiên, trong đầu lại hồi tưởng cảnh tượng năm đó tận mắt chứng kiến cha mẹ mình táng thân nơi miệng cọp, trên gương mặt hiện ra một tầng sát ý lạnh băng.

Tay phải lóe lên, xuất ra kiếm chỉ, Trảm Yêu Kiếm lẳng không bay lên, ở giữa không trung kịch liệt rung động rồi hạ xuống, âm thanh thanh thúy trong thân kiếm tràn ra, kiếm quang trong suốt bắn xa tới vài thước, trong làn kiếm quang ầm ầm có một đạo phù trận, tạm thời được buông thả hỏa ngục, hóa thành một đạo kiếm quang trong suốt bắn vọt hướng tới Đế Thích Thiên.

Trảm yêu kiếm có tốc độ tương đối nhanh, chỉ thấy bạch quang lóe lên, kiếm đã xuất hiện trước mặt Đế Thích Thiên.

"Ngao ô!"

Ánh mắt của Đế Thích Thiên lạnh như băng, nhìn chăm chăm vào Trảm Yêu Kiếm. Hắc hồ có thể cảm nhận được một loại uy áp đầy nguy hiểm, xuất phát từ sâu trong tâm hồn, hình như kiếm này có tác dụng khắc chế nào đó đối với hắc hồ. Mặc dù, hiện tại khí tức này khá là yếu ớt, nhưng cũng làm cho lòng hắc hồ dâng lên một cảm giác vô cùng cảnh giác.

"Phá cho ta!"

Đế Thích Thiên trong nháy mắt đã hạ quyết tâm, chỉ thấy quanh thân vờn quanh mười thanh yêu nhận. Ba tiếng "thương thương thương" vang lên liên tiếp, ba đạo quang nhận đen kịt phá không bắn ra, cùng với Trảm yêu kiếm oanh kích một chỗ.

"Rầm rầm rầm!"

Yêu nhận vốn là do Đế Thích Thiên dùng yêu khí không ngừng nén lại, cô đọng mà thành, tuy nhiên không kém chút nào so với thực chất, ngược lại càng thêm sắc bén, có thể tùy tâm hắc hồ linh hoạt mà không chế, linh hoạt vận chuyển, lực công kích mạnh mẽ tuyệt đối không dưới pháp khí của người tu tiên.

Ba đạo yêu nhận liên tiếp, phá không mà đến, từng đạo dừng lại oanh kích trên thân Trảm yêu Kiếm. Ba đạo yêu nhận này cùng công kích tạo nên một lực đánh vô cùng cường đại. Một đạo chém vào giữa thân kiếm, một đạo ngăn trước kiếm quang, đạo cuối cùng lại oanh kích nơi chuôi kiếm.

"Hừ, quang nhận lúc đầu chính xác có thể đánh bay Trảm yêu kiếm của ta, nhưng bất quá người nghĩ rằng ta lại không có phòng bị sao! Phá cho ta!" Chung Vân Phi hiển nhiên đã sớm dự liệu trước được Đế Thích Thiên sẽ dùng yêu nhận ngăn cản công kích của mình, nhìn thấy ba đạo quang nhận oanh kích trên thân cổ kiếm, thân thể khẽ run lên, từ trong miệng khẽ quát một tiếng

"Ông!"

Trảm Yêu kiếm chính là bốn mạng pháp khí của Chung Vân Phi, phẩm bậc có thể trên cực phẩm pháp khí bình thường, uy lực to lớn, không chút nào kém cỏi so với pháp bảo do tu sĩ Kết Đan kỳ luyện chế ra. Bị yêu nhận chém trúng, thân kiếm đột nhiên lóe ra một tầng kiếm quang trong suốt, hào quang bùng lên mãnh liệt, cùng với yêu nhận hợp lại một chỗ, rồi cuối cùng ba yêu nhận bị chấn vỡ.

Kiểm khí như cầu vòng, gào thét hướng Đế Thích Thiên cuốn tới.

"Ngao ô!"

Tâm thần Đế Thích Thiên rung động, rốt cuộc cũng lĩnh giáo được sự cường đại của tu tiên giả. Pháp khí có uy lực thật lớn, chỉ bằng kiếm khí đã có thể đem yêu nhận trong nháy mắt đánh vỡ. Tuy nhiên, hắc hồ chỉ cảm thấy kinh nhưng không sợ, càng muốn cùng người này phân cao thấp một phen. Còn lại bảy thanh yêu nhận, cũng nhanh trong từ trên không trung hóa thành từng đạo lưu quang.

Nhưng những đạo lưu quang này lại không tiếp tục hướng tới trảm yêu kiếm, chỉ lượn lờ phía trước người Đế Thích Thiên, đồng thời đụng vào nhau, tựa như một chất lỏng. Khi bảy thanh yêu nhận quý báu cùng nhau dung hợp, cơ hồ trong nháy mắt, một thanh tàn nguyệt đao dài chừng năm sáu thước hình linh xuất hiện.

"Trảm!"

Cự đại yêu nhận hình thành, tạo thành một khối chắc chắn, không dừng lại mà trực tiếp hướng Trảm Yêu Kiếm ầm ầm chém xuống!

"Phanh!"

Bảy chuỗi yêu nhận hình thành một lưỡi đao khổng lồ, uy lực cực mạnh, khí thế cuộn cuộn dâng trào, không còn là một tổ hợp đơn giản nữa. Lưỡi đao bắn ra những tia hắc vụ, một đao chém xuống, liền đem kiếm quang đánh cho nát bấy, tiếp tục thừa thắng chém thẳng lên thân Trảm Yêu Kiếm, yêu lực khổng lồ phát tiết hết ra.

"Ông!"

Trảm Yêu Kiếm trực tiếp bị một đao này đánh bay ra ngoài, thân kiếm không ngừng run rẩy. Trảm Yêu Kiếm chính là bốn mạng pháp khí, nó bị oanh kích nên Chung Vân Phi cũng gián tiếp chịu những thương tổn, trong miệng phá ra một tiếng kêu đau đớn, khoe miệng có máu ứa ra, tay nhanh chóng xuất thủ kiếm quyết, quát:

"Trảm Yêu Kiếm Quyết - Ngọc Liên Hàng Trần Trảm Yêu Tà!"

"Ông!"

Chung Vân Phi đánh ra kiếm quyết, lập tức trên thân Trảm Yêu Kiếm đột nhiên kiếm quang bùng cháy, tựa như bị một quả mặt trời nhỏ bao bọc, không còn cách nào nhìn thấy thanh cổ kiếm bên trong nữa. Lúc này, trong thiên địa bùng lên một cỗ uy áp to lớn, tựa như thái sơn áp đỉnh, kiếm quang trong suốt khiến cho cảnh tượng cũng nảy sinh biến hóa.

Chỉ thấy từng đạo kiếm quang, kiếm khí hóa thành nhiều đóa ngọc liên trong suốt, thoát nhìn vô cùng thánh khiết, làm cho tâm linh người ta như đang được một lực lượng kỳ diệu tẩy rửa. Ngọc Liên Hoa khoảng chừng có hơn mười đóa, nhưng cổ quái chính là bản thể Trảm Yêu Kiếm lại biến mất không thấy.

Những Ngọc Liên Hoa này sau khi xuất hiện, lập tức bay lên trên bầu trời son cốc. Ngọc Liên Hoa tách ra từng cánh một bay bay xuống phía dưới, trong suốt như tuyết, để lại trên bầu trời những đài Ngọc Liên Hoa. Sau đó, Ngọc Liên Hoa lại lần nữa hội tụ lại, rồi liên tục không ngừng đem cánh hoa thả xuống dưới. Trong nháy mắt, trong son cốc đã bị vô số cánh Ngọc Liên tuyệt đẹp bao phủ.

Cả son cốc như chìm trong một màn mưa hoa tuyết đẹp.

"Phốc!"

Cánh Ngọc Liên nhẹ nhàng rơi xuống, rơi lên thân thể Hóa Ngưu, khiến cho Hóa Ngưu cảm thấy một trận đau nhức, nó lập tức ngửa mặt lên trời rống lên, trên lưng đã xuất hiện một vết thương khá sâu, từng đạo đạo kiếm khí đang không ngừng ở bên trong thân thể hấn tàn phá.

Không ngờ Ngọc liên hoa này lại do kiếm khí cô đọng mà thành, có sức phá hoại cường đại hơn nhiều so với kiếm khí do hư hóa thực xuất ra, lực sát thương cũng gia tăng lên rất nhiều.

"Không ổn, cái này chính là kiếm quyết mà người tu tiên hay gọi, uy lực thật đáng sợ." Đế Thích Thiên bị một màn này làm cho rung động kịch liệt. Nhìn Trảm Yêu Kiếm biến mất, với trí tuệ của hắn, cũng tựa hồ suy đoán ra được, đây chính là kiếm quyết cường đại mà người tu tiên có được.

Từ hư hóa thực, đem kiếm khí cùng kiếm quang cô đọng thành Ngọc Liên Hoa như thực thể, thủ đoạn này thực sự là quá biến thái, quá đáng sợ mà. Nếu so với Đế Thích Thiên đem yêu khí ngưng tụ thành yêu nhận, cơ hồ có công hiệu như nhau.

"Thương!"

Tâm niệm vừa động, trước người hắn lại xuất ra yêu vụ khổng lồ, ầm ầm phân giải, một lần nữa hóa thành bảy chuỗi yêu vụ nhận, trong đó có ba thanh, trong nháy mắt bay đến bên người Hóa ngưu, đem những cánh Ngọc Liên hoa chém tan, sau đó oanh kích trên Yêu vụ nhận.

Lưỡi đao đi qua làm quang mang của ngọc liên hoa cũng ảm đạm đi không ít, nhưng cánh hoa tựa như vô cùng vô tận, phô thiên cái địa, vẫn liên miên không dứt từ trên rơi xuống.

Chỉ sợ rằng yêu nhận cũng không thể chống đỡ trong khoảng thời gian dài được.

"Bá Bá Bá!"

Cánh hoa dày đặc dị thường, tựa như một trận tuyết lớn, bằng mắt thường có thể thấy được quang mang trên yêu nhận ảm đạm đi rất nhanh, cơ hồ chỉ không bao lâu nữa, tất cả yêu nhận bao quanh Đế Thích Thiên sẽ bị một mảng lớn cánh hoa rơi xuống làm cho tán loạn, khiến cho phòng ngự của hắn sẽ lộ ra sơ hở.

Cánh hoa nhẹ nhàng rơi vào, vài cánh hoa trong suốt rơi trên lưng Đế Thích Thiên.

" Phốc phốc phốc !"

Chỉ nghe thấy những tiếng vang thanh thúy, bề ngoài cánh hoa dị thường sắc bén, tạo ra trên thân thể cường đại của Đế Thích Thiên từng đạo vết thương

lớn. Hơn nữa, cánh hoa tan rã, hóa thành từng đạo kiếm khí nhập vào trong thân thể, bắt đầu tàn phá.

"Kiếm quyết thật đáng sợ, không thể tiếp tục như vậy được, yêu nhận của ta có thể ngưng tụ lại lần nữa, nhưng nếu làm như vậy, cũng không phải là biện pháp tốt, sẽ lại bị những cánh hoa cổ quái này làm cho tiêu tan đi. Không công tự tiêu hao một thân yêu lực, lại không thể thay đổi được tình trạng hiện nay." Đế Thích Thiên chứng kiến sự tình như vậy, biết rõ nếu không tìm được biện pháp phá vỡ kiếm quyết cổ quái này, chỉ e sẽ phải táng thân trong biển hoa xinh đẹp kia.

"Xem ra, phải dùng Hồ Khiếu Âm Ba công mới có thể phá đi công kích đáng sợ này."

"Hô!"

Đế Thích Thiên tâm niệm lưu chuyển, nhanh chóng minh bạch, bằng năng lực hiện tại của bản thân, hữu dụng nhất chỉ có Hồ Khiếu Âm Ba công mà thôi. Hồ Khiếu Âm ba công là một công chiêu thức cực kỳ bá đạo, lúc này hắn cũng không một chút do dự, mạnh mẽ hít một hơi thật sâu, toàn bộ thân thể phình lớn, tạo cho hắn một hình thái vô cùng bá đạo, lăm lăm oai vũ giống như thủy triều dâng trào lan ra xung quanh. Chữ Vương trên trán như từ hóa đang nhảy nhót, càng tạo ra cho hắn một khí thế nhiếp nhân.

"Ngao ô!"

Tiếng hô gầm bá đạo vang lên khắp sơn cốc, thanh âm so với lúc trước càng thêm kinh người, trong sát na cả sơn cốc bị rung chuyển bởi vô vàn đạo tiếng sấm miên miên không dứt. Sơn cốc lay động kịch liệt, đất đá tứ phía tại chỗ bị đánh thành cát bụi, khí thế hung mãnh khiến cho cuồng phong dấy lên không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Nuốt Sống Tu Sĩ.

Trên bầu trời, một mảng lớn cánh Ngọc Liên Hoa bị tiếng gầm bá đạo của Đế Thích Thiên làm cho chấn động kịch liệt, tán loạn rơi xuống thành từng vòng từng vòng lớn. Từng cơn sóng âm ba đen kịt giống như thủy triều dâng, liên miên không ngừng nghỉ, lấy Đế Thích Thiên làm trung tâm, điên cuồng tàn ra bốn phương tám hướng. Cánh hoa như tuyết trắng bị những luồng âm ba liên miên không dứt này chấn tan nát.

Mà ngay cả kiếm khí cũng không còn tồn tại.

"Rầm rầm rầm!"

Âm ba chi vực, vô không bắt nhập đã được Đế Thích Thiên dồn vào đó hơn phân nửa thân yêu lực của mình, uy lực vốn đã uy mãnh bây giờ lại càng thêm cường hãn hơn nữa. Thanh âm liên miên không dứt, một tiếng rồi lại một tiếng nối tiếp nhau. Cánh Ngọc Liên Hoa nằm trong biển sóng âm giống như một chiếc bè gỗ, bị vùi dập tan tành, không có cánh nào gãy dựa thoát ra được. Tất cả đều bị Âm ba công chấn tan.

"Đừng là cơ hội tốt, thừa dịp hiện tại phá luôn cái kiếm quyết cổ quái này. Yêu Nhận, dung hợp, TRẦM !!!"

Trên thân thể Đế Thích Thiên toát ra khí thế bá vương, ngẩng đầu nhìn trời cao, trên đó có hơn chục đóa Liên Hoa đang phiêu dật. Hắn biết đây chính là mấu chốt của kiếm quyết, nếu như chỉ tiêu diệt những cánh Ngọc Liên kia, nhưng những đóa Ngọc Liên còn tồn tại, thì chúng vẫn có thể tạo ra vô vàn cánh hoa như thế nữa. Cách làm này chỉ trị phần ngọn nhưng không trị tới phần gốc, khi nào hủy diệt những đóa Ngọc Liên này thì lúc đó mới hoàn toàn phá vỡ kiếm quyết.

"Thương!"

Ngay tại lúc này, thần niệm của Đế Thích Thiên trải rộng khắp tứ phương, những thanh Yêu Nhận một lần nữa được dung hợp, ngưng tụ thành Tàn Nguyệt Dao to lớn xuất hiện trước người hắn. Đế Thích Thiên tâm thần khẽ động, Tàn Nguyệt Dao phá toái hư không, tạo thành một đạo hắc tuyến, chỉ trong nháy mắt đã chém tới những đóa Ngọc Liên Hoa.

"Rầm rầm rầm!"

Tàn Nguyệt Dao hình thành từ yêu vụ nhận, được Đế Thích Thiên dùng toàn lực điều khiển, phát ra uy lực mạnh mẽ, ngay tại chỗ liền đem vài đóa Ngọc Liên Hoa chém ra làm đôi, Âm Ba Công xuất động, đem đóa Ngọc Liên chấn tan nát.

"Bạo liệt!"

Thanh âm của Chung Vân Phi lúc này đột nhiên vang lên, chỉ thấy những đóa Ngọc Liên Hoa chuyển mình, phóng thẳng tới Đế Thích Thiên. Nhiều đóa Ngọc Liên, cái trước ngã thì cái sau tiến tới, không chút nào dừng lại, không ngừng oanh kích Âm Ba Công cùng với Tàn Nguyệt Dao, điên cuồng phóng về phía Đế Thích Thiên.

" Không tốt ! "

Nội tâm của Đế Thích Thiên trầm xuống, toàn thân tuôn ra một tầng yêu khí nồng đậm, bao trùm lấy toàn thân hắn, sau đó nhanh chóng đem Tàn Nguyệt Dao chém tan những đóa Ngọc Liên Hoa kia. Nhưng vào lúc này, muốn phá vỡ những đóa Ngọc Liên Hoa quả thực vô cùng khó khăn. Chúng đang hướng tới phía mình, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi này, cũng không cách nào đem vô số đóa Ngọc Liên này phá vỡ được, cuối cùng còn sót lại ba đóa.

Âm Ba Công bị phá, những đóa Ngọc Liên Hoa màu sắc âm đạm hẳn, nhưng vẫn tiếp tục tiếp cận Đế Thích Thiên, sau đó Ngọc Liên Hoa đột nhiên phát nổ. Lập tức một mảnh lớn cánh hoa xạc kích, bao lấy toàn bộ thân thể của Đế Thích Thiên.

" Ngao ô! "

Chính là trong tích tắc đó, một cảm giác đau đớn tột cùng khiến cho Đế Thích Thiên phát ra một tiếng hô gầm bá đạo, nhãn quang trong mắt hắn trở nên điên cuồng vô cùng, yêu lực trong cơ thể tất cả đều phóng xuất ra ngoài.

Âm Ba Chi Vực, trong nháy mắt tăng cường lên gấp đôi.

" A, đại sư huynh, mau mau cứu đệ, đệ không thể chống cự nổi nữa rồi ! "

Một tiếng kêu thảm thiết từ trong sơn cốc vang lên, chỉ thấy tên tu tiên họ Lăng kia, cương khí hộ thân vàng rực đã bị Âm Ba công phá nát. Âm Ba Công oanh kích trên người hắn, máu tươi từ thất khiếu trào ra, lục phủ ngũ tạng bị chấn cho nát bấy, chỉ kịp kêu lên một tiếng kêu cứu rồi bỏ mạng dưới Âm Ba Công uy mãnh.

" Lăng Sư Đệ ! Phốc! "

Chung Vân Phi chứng kiến sư đệ của mình bị Âm Ba Công đánh chết, sắc mặt nhất thời đại biến. Nhưng ngay tại lúc này, một đôi hồ trào phá không tiến tới, nặng nề đánh lên bộ ngực của hắn. Trên cổ hắn, một khối ngọc bội phóng xuất ra một đạo lam quang, đem hồ trào đánh cho nát bấy. Nhưng bản thân hắn cũng thụ thương, phun ra một ngụm máu tươi.

" Ông ! "

Ngọc Liên Hoa tất cả đều bị tiêu diệt, Trảm Yêu Kiếm từ giữa không trung xuất hiện, rơi xuống trước người Chung Vân Phi.

Chung Vân Phi lạnh lẽo liếc nhìn Đế Thích Thiên, hai đạo linh phù nhanh chóng dán lên thân thể hắn, một luồng gió âm áp nâng hắn bay lên giữa không trung. Tay cầm Trảm Yêu Kiếm, xoay người hướng tới phương xa mà chạy. Hai đạo linh phù này chính là Ngự Phong Phù và Thần Hành Phù. Hai cái hợp nhất có thể cho người ta ở trên không trung phi hành nhanh như chớp.

Chung Vân Phi có tính cách quả quyết vô cùng, khi vừa nhìn thấy Trảm Yêu Kiếm Quyết bị phá vỡ, bản thân hắn chịu trọng thương, lại bị đôi hồ trào oanh kích nữa, thương thế như vậy tuyệt đối không thể nào duy trì tình trạng chiến đấu được nữa. Huống hồ sư đệ của mình mới bị sát tử, cho dù hắn có lưu lại cũng không còn ý nghĩa gì cả, duy trì tính mạng của bản thân mình, sau này chờ cơ hội báo lại huyết cừu này. Biết không thể nào thay đổi tình cảnh hiện tại, hắn quyết định nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

" Yêu hồ, ngươi cứ chờ đấy, Chung Vân Phi ta sớm muộn cũng sẽ có một ngày dùng Trảm Yêu Kiếm giết chết ngươi. Mối thù của sư đệ ta, Chung Vân Phi ta thế, sẽ chém tận giết tuyệt thiên hạ yêu thú "

Tốc độ của Chung Vân Phi phi thường nhanh, Đế Thích Thiên nhìn thấy hắn rời đi, cũng không có đuổi theo mà vẫn uy phong凛凛, đứng trong sơn cốc nhìn theo cho tới khi bóng hình đôi phương biến mất, yêu khí toàn thân của hắn nhanh chóng thu liễm lại.

" Chung Vân Phi, Đế Thích Thiên ta nhớ kỹ ngươi "

Đế Thích Thiên toàn thân mềm nhũn, thân thể không lồ ngay tại chỗ phủ phục xuống mặt đất, trên thân thể xuất hiện từng đạo, từng đạo vết thương, rậm rạp mà chẳng chít, trải rộng trên dưới cơ thể Đế Thích Thiên, miệng vết thương cực nhiều, cũng khiến cho kẻ khác giật mình.

Thực lực của Chung Vân Phi quả nhiên cường hãn, kiếm quyết công kích kia lại càng bá đạo. Phút cuối, Ngọc Liên Hoa nổ mạnh, vô số cánh hoa đều rơi vào phần trên của thân thể Đế Thích Thiên, từ những vết thương đó, vô số kiếm khí chui vào bên trong cơ thể. Nếu như không phải Đế Thích Thiên thân thể cường hãn thì chuyện này cũng đủ làm cho hắn phân thân toái cốt, bị cắt thành vô số khối rồi.

Nhưng bằng vào ý chí bất diệt của bản thân nên mới đứng vững được thân hình và trong thời khắc máu chót, điều động toàn bộ yêu lực cuối cùng, hóa thành hồ trào công kích Chung Vân Phi. Đương nhiên Chung Vân Phi lúc đó không thể nhìn rõ hư thực của Đế Thích Thiên, cuối cùng đành phần hận rời đi. Bất quá mối thù này, đã không còn cách nào hóa giải.

" Tu Tiên Giả này quả nhiên cường đại hơn nhiều so với những Tu Tiên giả mà ta gặp lúc trước. Rõ ràng tu vi của người này so với ta không cao lắm, nhưng lại có thể đem mình đánh tới mức trọng thương như vậy "

Trong nội tâm của Đế Thích Thiên âm thầm tự đánh giá, tuy rằng cho chút ngạc nhiên, nhưng lại không cảm thấy e ngại gì cả. Rốt cục cũng minh bạch rằng, có lẽ đây chính là thiên tài Tu Tiên hoặc là cường giả. Nếu như so sánh với tu tiên giả bình thường khác, thì quả thực mạnh mẽ hơn rất nhiều.

"Không nghĩ tới bản thân vừa mới phục hồi, lại bị người ta đánh cho trọng thương, thương thế so với trước kia lại còn muốn thảm trọng hơn nữa. Phiền toái nhất là, những đạo kiếm khí đang tùy ý phá hư thân thể mình."

Đối với chuyện ra tay lần này, Đế Thích Thiên không cảm thấy hối hận. Đối với hắn mà nói, khi mà muốn làm cái gì thì liền quyết định làm ngay, không bao giờ lưu lại cảm giác hối hận. Kiếp này làm yêu, cùng với người tu tiên ở hai lập trường đối lập với nhau. Không có bất kỳ lời lẽ thỏa hiệp này cả. Huống hồ, lần này ra tay đánh chết người tu tiên, vừa có thể thu phục lấy một tên thuộc hạ, cũng có thực lực bên người.

Nhìn tới Hòa Ngưu, hiện tại đang quỳ rạp trên mặt đất, thờ ra phỉ phò, toàn thân máu tươi chảy đầm đìa, có thể nhìn thấy bị thương không nhẹ.

"Hào!"

Từ trên bầu trời bao la, vang lên một tiếng ung minh cao vút, một luồng cuồng phong xuất hiện. Từ trên trời, một con chim ưng to lớn lao xuống, nhanh chóng đáp xuống bên người Đế Thích Thiên.

"Đại Vương, ngài bị thương có nặng lắm không?" Ứng Không chứng kiến toàn thân Đế Thích Thiên đầy những vết thương đáng sợ, trong mắt lộ ra thần sắc lo lắng. Đế Thích Thiên hiện tại đã xem hắn như một người tâm phúc của mình, nên hắn đối với Đại vương của mình cũng vô vàng kính ý.

"Ứng Không, thương thế của ta tạm thời cũng không cần quá lo lắng, ngươi bây giờ lập tức thông tri cho bọn Viên Thiên, đem toàn bộ tộc nhân đi tới đây tụ họp. Ta muốn tu dưỡng một hồi, có thể nhanh chóng khôi phục chừng nào hay chừng đó."

Đế Thích Thiên nhìn Ứng Không phân phó.

"Vâng, đại vương!" Ứng Không tuy vẫn lo lắng nhìn hắn một cái, nhưng mệnh lệnh quan trọng hơn, lập tức vỗ cánh bay lên trời, đi thông tri cho bọn người Bái Nguyệt.

Nếu như muốn chữa trị thương thế, huyết thực để tinh luyện là tinh khí chính là một cách tốt nhất.

Lúc trước bản thân hắn bị thương, cũng bởi vì ăn thịt Ngô Công Vương, mà chỉ trong thời gian ngắn đã nhanh chóng khôi phục lại, hơn nữa còn làm cho yêu lực bản thân tiến triển. Có thể thấy được, huyết thực đối với Tu Yêu vô cùng quan trọng, không cần nói cũng đã hiểu ra sao rồi.

Nghĩ tới huyết thực, đôi mắt Đế Thích Thiên bỗng nhiên nhìn vào một nơi không xa, có cái thân thể của tu sĩ xấu số kia để lại, ánh mắt sắc bén của hắn dừng trên người tu sĩ, xem như là đồ trong túi vậy.

"Ở kiếp trước, xem trong thần thoại cổ xưa, thường thường yêu quái thích nhất là ăn thịt người, đem người trở thành huyết thực, hắn nếu đem con người làm huyết thực, so với động vật càng thêm tuyệt hảo, có thể tinh tiến tu vi càng nhiều."

Trong đầu Đế Thích Thiên thầm nghĩ, cho tới nay, hắn chuyển thế sống lại thành lão hồ, sớm biết rõ tình cảnh cũng với thân phận của mình, đã không còn con người có gì liên quan cả, bởi thế nên ăn thịt người hay ăn thịt động vật cũng đều giống nhau, tất cả đều là việc làm kinh thiên địa nghĩa cả.

Người có thể ăn thịt động vật, thì vì lý do gì mà động vật không thể ăn thịt người?!

Những lý lẽ này, Đế Thích Thiên đã sớm minh bạch, chỉ là tư tưởng làm người kiếp trước vẫn còn ảnh hưởng tới hắn quá sâu, có thể nói là khắc sâu vào tâm khảm rồi, vì thế, đối với việc ăn thịt người vẫn còn có chút bài xích. Đây cũng là nguyên nhân ở Hồ Khẩu Sơn Mạch, Đế Thích Thiên đem con người giết chết, nhưng thi thể thì lưu lại cho bọn Bái Nguyệt bọn họ.

"Hừ, Tu Tiên Giả muốn giết ta, vì sao ta không thể ăn hắn chứ, kiếp này tu yêu, ăn thịt người, là việc làm bình thường. Hôm nay, ta liền nuốt tươi hắn. Thân thể của người tu tiên, có ăn chứ tinh khí, khẳng định là món đại bổ."

Nhân quang Đế Thích Thiên lộ ra vẻ kiên định, bước tới thi thể của tu sĩ phía trước mặt, đem túi trữ vật lấy xuống, để qua một bên, miệng hồ há rộng, hít sâu một hơi.

"Hô!"

Chỉ một thoáng ngắn ngủi, miệng hồ to lớn sinh ra một luồng hấp lực to lớn, thoáng cái bao phủ lấy thi thể của tu sĩ nọ, trực tiếp cuốn vào trong miệng, cả thân người hắn đều bị Đế Thích Thiên một hơi nuốt xuống bụng. Một nuốt này khiến cho ý thức của hắn sanh ra chút buồn nôn, nhưng dựa vào ý chí kiên nghị, đã đè nén cảm giác này lại. (o.O- nuốt được thật á)

Nằm trên mặt đất, đôi mắt nhắm nghiền lại, Đế Thích Thiên yên lặng vận chuyển Hồ Khiếu Công.

Yêu lực đã cạn kiệt trong cơ thể cũng từ từ khôi phục lại, tinh khí trong thiên địa nhanh chóng hướng tới quanh thân thể hắn, theo lỗ chân lông tràn vào bên trong cơ thể nhằm luyện hóa huyết huyết thực. Theo đó, một cỗ nhiệt khí khổng lồ từ trong người hắn nhanh chóng phát ra.

Chương 54: Không Thu Phế Vật.

"Tinh Khí thật dồi dào!"

Đế Thích Thiên cảm nhận được thân thể của mình đang nhanh chóng hấp thu một lượng lớn tinh khí, trong nội tâm không khỏi mừng rỡ và cũng âm thầm cảm thán. Hẳn quả thực may mắn nuốt một tu sĩ ở tầng tám Luyện Khí Kỳ, không ngờ lại ẩn chứa một lượng khổng lồ tinh khí như vậy, hấp thu hẳn cũng giúp cho thương thể của Đế Thích Thiên khôi phục.(Biên: bản trước viết mới tầng 1, giờ nó đã lên tầng 8 rồi ơ.O)

Không phải là hẳn không sợ hãi, trong cơ thể người tu sĩ này ẩn chứa tinh khí, nếu so sánh với lúc trước hẳn ăn thịt mấy đại ngô công cùng với Ngô Công Vương thì tinh khí ẩn chứa bên trong đó cũng không kém hơn phần nào cả. Hấp thụ tu sĩ này, những điều khác thì không nói, ít nhất cũng đủ làm cho thương thể của hắn lần này khôi phục một cách triệt để, mà không gặp trở ngại nào cả.

Đế Thích Thiên cũng không suy nghĩ nhiều, nhắm mắt yên lặng vận chuyển công pháp, đem phần yếu lực còn sót lại trong cơ thể chậm rãi di chuyển tới các kinh mạch, tinh khí trong thân thể quay cuồng, xông phá vào trong các kinh mạch, đi theo yếu lực, vận chuyển vài vòng, tất cả đều bị luyện hóa thành từng đạo yếu khí, làm cho yếu lực vốn đang khô kiệt, sau mỗi một vòng vận chuyển liền tăng lên không ít.

Quanh thân thể, mười vạn tám nghìn lỗ chân lông, toàn bộ đều mở ra, linh khí trong sơn cốc quay cuồng hướng hắn mà vọt tới, theo lỗ chân lông tiến vào trong kinh mạch, nhanh chóng tràn vào trong cơ thể. Chớp mắt, yếu khí đen kịt đã bao trùm ở bốn phía, làm cho người ta không thể nhìn rõ trong hắc vụ ấy có vật gì.

Tại thời khắc này, Đế Thích Thiên đem khả năng tiêu hóa cường đại của mình triệt để thể sử dụng. Nuốt tươi một con người vào bụng, nếu như bây giờ có người nào tận mắt chứng kiến tình trạng trong bụng Đế Thích Thiên, có thể sẽ nhìn thấy rõ ràng, thi thể của tu sĩ kia đang tiêu tan sạch sẽ, chuyển hóa thành từng sợi linh khí.

Linh khí trong người bốc lên, một bộ phận linh khí dung nhập đến lục phủ ngũ tạng, trên toàn thân thể mỗi tác huyết nhục căng cứng, làm cho thân thể Đế Thích Thiên càng thêm to lớn. Trong làn hắc vụ, thân thể Đế Thích Thiên bị kiếm khí cắt thành vô số vết thương nho nhỏ, giờ đã được chữa trị, khép lại với một tốc độ kinh người. Hai bên miệng vết thương tựa hồ như có sinh mạng, tự động ngo ngoe, chậm rãi tiếp xúc cùng một chỗ với nhau, triệt để khôi phục là như lúc ban đầu.

Duy chỉ làm cho Đế Thích Thiên cảm thấy phiền muộn, đó là kiếm khí đi vào trong thân thể hẳn quả thực dị thường ngoan cố, hơn nữa lại cùng yếu lực tựa hồ là hai đối thủ đánh nhau một mất một còn vậy, khi gặp mặt nhau thì tuôn ra lực lượng phá hoại to lớn, nếu không có yếu lực trong cơ thể chống đỡ thì Đế Thích Thiên đã táng mạng rồi.

Mặc dù Đế Thích Thiên tự mình vận dụng yếu lực từng chút từng chút đem kiếm khí đó luyện hóa, nhưng trong quá trình luyện hóa lại sinh ra một cảm giác thống khổ, không người nào chịu đựng được.

" Rầm rầm rầm ! "

Ngay trong lúc Đế Thích Thiên đang còn hấp thu và luyện hóa linh khí, có Ứng Không trên trời thông tri, vừa dẫn đường, mặt đất vang lên những tiếng bước chân lộn xộn, dồn dập từ bên ngoài sơn cốc truyền tới, hình như có một nhóm lớn dã thú đang nhanh chóng chạy tới đây. Khiến cho cả mặt đất cũng phải chấn động.

" Ứng Không, đại vương đã bị thương, làm sao ngươi lại có thể rời bỏ hắn mà đi được cơ chứ. Ngươi phải thủ hộ bên cạnh hắn mới phải, nếu trong lúc Đại Vương bị thương mà sinh ra chuyện gì khác thì biết ăn nói làm sao ?"

Bạch Tố Tố khẽ nói.

" Không sai, Ứng Không, lần này có thể vì chuyện sơ sẩy đó mà tạo thành thương tổn cho Đại Vương thì Viên Thiên ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi " Âm thanh hào sảng của Viên Tuyệt vang lên.

" Đến sơn cốc rồi, tất cả tộc nhân toàn bộ lưu lại, chúng ta bốn người mau vào đi " Bái Nguyệt gọi lớn một tiếng, "Suru" một tiếng hạ xuống, nhanh chóng vọt tới hắc vụ phía trước. Bốn người phía sau cũng không nhiều lời, trực tiếp đứng ở bốn phương tám hướng, thủ hộ hắc vụ phía trong. Do đã từng sớm nhìn thấy qua Đế Thích Thiên tu luyện, bọn họ tự nhiên hiểu rõ, bên trong hắc vụ này chính là Vương của bọn họ.

Nguyên một đám thú, con thì trốn mất, hung quang trong mắt lộ ra, hướng về bốn phía quét qua quét lại, không bỏ sót một cành cây ngọn cỏ nào cả.

Đương nhiên, Hỏa Ngưu đang nằm trong sơn cốc cũng không có thoát khỏi ánh mắt của bọn họ. Trên người Hỏa Ngưu bị trọng thương khá nặng, vết thương trên người cũng không ít hơn so với Đế Thích Thiên bao nhiêu, chỉ là máu tươi đã khô cứng, miệng vết thương không còn chảy máu nữa, đang nằm trên mặt đất. Trong mắt Hỏa Ngưu lộ ra tia sáng u ám, âm thầm vô cùng, giống như là kẻ đã không còn tính mạng vậy.

Duy nhất có thể nhận biết hần còn sống, chính là trong mắt của Hòa Ngưu còn lóe lên những tia bi thống, thần sắc tựa hồ có nhân tính vậy, có thể thấy được, trí tuệ cùng linh tính của nó tuyệt đối không dưới bốn người Bái Nguyệt.

"Đại Vương bởi vì cứu hần nên mới bị thương ? " Bạch Tổ Tổ nhìn về phía Hòa Ngưu, ánh mắt mang theo vẻ bất thiện nói. Tại vì nàng nghĩ, đại vương bị thương hoàn toàn là do Hòa Ngưu này gây ra.

Bái Nguyệt nhìn sang Hòa Ngưu, nói : "Bạch Tổ Tổ, Hòa Ngưu này có lẽ sẽ trở thành người của chúng ta ". Lang Vương vốn đi theo Đế Thích Thiên đầu tiên, tự nhiên rất rõ, đối với những linh thú có linh tính thì Đế Thích Thiên đều thu phục cả. Đại Vương đều dùng hết sức, thi triển mọi thủ đoạn nhằm thu phục thêm thủ hạ. Chỉ nhìn Hòa Ngưu vẫn còn chưa chết kia, ý thức vẫn còn tồn tại, hần sau này sẽ trở thành huynh đệ với bọn họ rồi.

" Ừ ! "

Ứng Không cùng Viên Thiên nghe được, cũng đều không tự chủ gật đầu một cái, hiển nhiên sự tình này cả hai đều có cái nhìn giống như vậy.

" Hô ! "

Nhờ bốn vị thủ hạ thủ hộ, nháy mắt đã trải qua khoảng một thời thần, đột nhiên hắc vụ bắt đầu kịch liệt quay cuồng, bốn người Bạch Tổ Tổ chứng kiến biến hóa của yêu khí, lộ ra thần sắc vui mừng. Khi bốn người đang chăm chú nhìn thì hắc vụ biến hóa đang điên cuồng chuyển động, cùng hội tụ lại ở khu trung tâm, thật giống như không khí đột nhiên bành trướng, lại trong nháy mắt co rút trở lại vậy.

Chỉ trong chớp mắt, hắc vụ tan biến, tiêu tán không còn tăm hơi. Bên trong từ từ hiện ra một thân hình to lớn, sừng sừng đứng trên mặt đất, đó chính là một con Hắc Hồ. Thân hình Hắc Hồ dị thường khổng lồ, đích xác không phải là Hồ tộc tầm thường, trên thân tản mát ra khí thế bá vương cường đại, uy nghiêm, trên trán, chữ Vương màu tím không ngừng nhấp nháy.

Chấn Nhiếp Chúng Sinh!

Hắc Hồ này không phải ai khác, chính là Đế Thích Thiên, hần mở to mắt nhìn bốn người Bạch Tổ Tổ đang đứng ở bốn góc thủ hộ, trong nội tâm trầm xuống, nói : "Bái Nguyệt, Viên Thiên, có đem theo toàn bộ tộc nhân tới hay không ?"

"Bẩm Đại Vương, tộc nhân của hần đều đang chờ bên ngoài sơn cốc, chỉ có bốn người chúng ta tiến vào cốc hộ vệ cho ngài. Đại Vương, vết thương của ngài sao rồi ?" Bạch Tổ Tổ tròn tròn mắt, nhìn xem Đế Thích Thiên, có chút chần chờ hỏi.

" Thương thế của ta không còn gì đáng ngại cả, trong này không thể chứa quá nhiều người được, các ngươi bây giờ lập tức đi ra bên ngoài, điều chỉnh lại đội ngũ, lát nữa sẽ lập tức rời khỏi nơi này thôi." Ánh mắt của Đế Thích Thiên chợt lóe sáng, Chung Vân Phi đã bỏ chạy, hần cũng không biết rõ đối phương có tìm người khác hỗ trợ hay không, tốt nhất rời đi càng sớm càng tốt.

Bốn người Bái Nguyệt lắng nghe, đều ly khai khỏi sơn cốc để chỉnh đốn lại tộc nhân của mình, chỉ một thoáng sau, trong sơn cốc chỉ còn lại Đế Thích Thiên cùng với Hảo Ngưu tinh quái nửa sống nửa chết đang nằm dưới đất kia.

"Bị thương tâm hại chết ! "

Đế Thích Thiên liếc mắt nhìn thần sắc của Hòa Ngưu, tựa hồ mình bạch được vì sao Hòa Ngưu bị như vậy. Yêu quái đã có linh tính, thì sẽ có sự quan tâm gì đó giống như con của mình, vì thế sẽ càng thêm quý trọng tình yêu thương, Tiểu Hòa Ngưu của Hòa Ngưu đã bị Chung Vân Phi một kiếm giết chết, bản thân hần lại cùng với đám tu sĩ đó đại chiến một hồi, cuối cùng cũng mình bạch, rằng không thể có khả năng báo được đại cừu.

Hy vọng vừa mất, trong nội tâm dâng trào cảm giác bi thương cùng tuyệt vọng. Đối với tính mạng đã không còn để vào đâu, vì thế trong mắt của hần mới có thần sắc như thế kia.

" Hòa Ngưu, bốn vương cứu ngươi, là nhìn trúng thiên phú dị bẩm của ngươi, muốn thu ngươi làm thủ hạ. Hiện tại xem ra, bốn vương cứu nhằm một tên phế vật vậy." Đế Thích Thiên đi tới trước mặt Hòa Ngưu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hần, cũng không khách khí nói : "Bốn vương không bao giờ thu phế vật, nếu như ngươi còn muốn báo thù, bản thân mình phải đứng lên, ta sẽ cho ngươi lực lượng "

Nói xong câu này, Đế Thích Thiên cũng không nói thêm nữa câu dư thừa nào nữa, một điểm lưu luyến cũng không, xoay người hướng phía ngoài sơn cốc đi đến, cước bộ trầm ổn, phảng phất không thèm để ý sinh tử của Hòa Ngưu, thậm chí hần có đi theo hay không cũng không quan. Cứ như vậy mà rời đi khỏi sơn cốc.

" Hào ! "

Nhân quan u ám của Hòa Ngưu đột nhiên tiêu tán, chuyển biến thành một sự cừu hận, cùng với khát vọng nóng bỏng, trong ánh mắt đã có sắc thái hy vọng.

Phát ra một tiếng gầm nhẹ, Hòa Ngưu đang nằm trên mặt đất, giãy dụa đứng lên, miệng vết thương trên thân thể vốn đã cứng lại, bây giờ lại vỡ ra, máu tươi văng tung tóe, máu tươi theo vết thương chảy ra. Bốn chân do bởi vì mất quá nhiều máu nên có chút mềm yếu vô lực, nhưng Hòa Ngưu lại không để ý đến, nhãn quang nhìn chăm chăm vào phương hướng mà Đế Thích Thiên ly khai, quay đầu nhìn lại phía sau lưng, tiểu Hòa Ngưu bị vô số kiếm khi cắt nát, cừu hận trong nó càng thêm sâu nặng. Nó từng bước, từng bước di chuyển thân thể, kiên định đi theo phương hướng Đế Thích Thiên rời đi, từ từ đi theo.

Nhân loại cũng thế, có cừu có hận, bởi vì báo thù mà có thể chịu đựng được muôn vàn đau khổ. Động vật cũng như thế, đối với cừu hận một khi đã khắc sâu, thì lại càng không bao giờ quên được.

Bên ngoài sơn cốc, đội ngũ yêu thú lại lần nữa di chuyển, nhanh chóng tiến về phía trước.

Đế Thích Thiên ở bên ngoài sơn cốc, nhìn thấy Hỏa Ngưu lại một lần nữa thức tỉnh, trong mắt lộ ra thần thái khen ngợi. Hắn tin tưởng rằng chỉ cần Hỏa Ngưu đứng lên, nhất định trong tương lai ở bên cạnh mình sẽ là một sự trợ giúp rất lớn. Cừu hận đối với vấn đề tu luyện cũng là một chất xúc tác rất tốt, làm tăng nhanh tiến độ tu luyện lên.

"Thực lực, ta cần thực lực cường đại"

Đế Thích Thiên yên lặng, hồi tưởng lại hoàn cảnh lúc trước của chính mình, nếu như không có thực lực cường đại, tại bên trong Nam Man Sơn Mạch thì nửa bước cũng khó mà đi được. Lần này khiến cho hắn cảm thấy thu hoạch là nuốt tươi tên tu sĩ kia, cơ thể con người máu huyết tinh khí, quả thật cực kỳ khổng lồ, nuốt hẳn vào, đem lực lượng trong cơ thể tu sĩ bậc tám Luyện Khí kỳ này luyện hóa, chỉ mới hấp thu có năm thành mà thôi.

Dù chỉ là năm thành, nhưng cũng cực kỳ khổng lồ rồi, tương đương với Tu Tiên Giả bậc năm luyện khí kỳ lúc còn sống vậy. Điều này khiến cho thân thể vốn chịu trọng thương, chỉ trong khoảng thời gian ngắn tựa hồ triệt để khôi phục.

"Không được, thực lực hiện tại của ta chỉ là tinh quái mà thôi, cũng chưa có khả năng mở ra Yêu Phủ, đối với tinh khí ẩn chứa bên trong huyết thực, cũng chỉ có thể tinh luyện ra năm thành. Năm thành còn lại cũng không có cách nào đành phải lãng phí mà bỏ qua vậy. Nếu như mở ra Yêu Phủ, tấn chức thành yêu thú mà nói, huyết thực có thể hấp thu tới bảy phần lực lượng linh khí."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Đến Nam Man.

Đế Thích Thiên chỉ là một tinh quái, nếu như hấp thu huyết thực thì có tinh khí trong cơ thể sẽ tự nhiên tăng nhanh hơn là trực tiếp tu luyện. Bất quá, nếu muốn hoàn toàn hấp thu cỗ linh khí ẩn chứa trong huyết thực mà nói, bằng vào năng lực hiện tại của bản thân hắn thì đúng là người si nói mộng, chuyện này không thể nào xảy ra được cả. Huyết mạch truyền thừa trong cơ thể hắn đã nói cho hắn biết rõ.

Trước khi tấn thăng lên cấp bậc yêu thú thì đối với chuyện hấp thu huyết thực mà nói, cũng chỉ có thể hấp thu năm thành lực lượng đã là cực kỳ khó thấy rồi. Đương nhiên, năm thành ở đây chỉ có trong những tình huống tốt nhất, tỷ như trường hợp của Đế Thích Thiên vậy, mới có thể tận dụng tình huống xung quanh để nâng cao khả năng hấp thu, mới có thể đạt tới năm thành như thế.

Nếu như là những linh thú khác, tỷ như Ngô Công Vương, chỉ sợ có thể hấp thu khoảng hai, ba thành gì đó mà thôi. Giữa các loại linh thú cũng có sự khác biệt rất lớn.

Sau khi tiến hóa thành yêu thú, ở vào tình trạng tốt nhất, thì có thể hấp thu bảy thành lực lượng linh khí ẩn chứa trong huyết thực, tiến thêm một bước nữa, ngưng tụ thành nội đan, chính xác trở thành yêu, lúc đó có thể hấp thu được chín thành linh khí trong huyết thực.

Cho nên nói, lần nuốt tươi tu sĩ này, lại có thể từ cơ thể hắn mà hấp thu năm thành lực lượng tinh khí, cũng đã cực kỳ khổng lồ rồi. Hơn nữa, Đế Thích Thiên cảm giác rõ ràng được người tu tiên kia, nếu như đem máu huyết của hắn dung nhập vào huyết nhục bản thân, có thể làm cho bản thể càng thêm hùng mạnh, phảng phất tựa hồ gia tăng thêm tiềm lực bản thân cùng với nội tình.

Tiềm lực là một loại không cách nào nhìn thấy được, chỉ tồn tại trong cơ thể, nhưng không cách nào bày ra bên ngoài, tựa hồ giống như linh căn của người Tu Tiên vậy, linh căn tốt hay xấu đại biểu cho tiềm lực, tư chất tu tiên của bọn họ.

Cho tới bây giờ, Đế Thích Thiên mới hiểu thêm cơ thể của tu sĩ, sau khi tinh luyện thành máu huyết, tựa hồ có thể thay đổi thiên tư, tư chất cùng với tiềm lực bản thân, gia tăng thêm lực lượng của bản thân. Trong u minh, cảm giác biến hóa như thế cực kỳ tốt, có thể giúp cho bản thân Đế Thích Thiên trên con đường tu luyện tiến xa hơn, nhanh hơn.

"Trách không được yêu quái lại thích ăn thịt người"

Đế Thích Thiên hiện tại bắt đầu hiểu ra, vì duyên cớ gì mà trong các truyền thuyết thần thoại, Yêu quái rất hay ưa thích ăn thịt người, có lẽ đây cũng là một trong những nguyên nhân đó.

Suy nghĩ miên man một hồi, đội ngũ cũng đã bắt đầu di động. Từ phía xa xa nhìn thoáng qua sơn cốc, có một thân hình Hỏa Ngưu xích hồng từng bước, từng bước một đi ra khỏi sơn cốc, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm Đế Thích Thiên,

Đế Thích Thiên cũng không có nhiều lời, xoay người cất bước rời đi, tiến vào trong đội ngũ, Hòa Ngưu tuy rằng thương thế trên người, nhưng vẫn chăm chỉ theo đằng sau đội ngũ.

Đi đường treo đeo lợi suất, xuyên qua từng mảng sâm lâm rộng lớn.

Tuy rằng trên đường đi cũng có xuất hiện nhiều nguy hiểm, nhưng có sự cảnh giác của Đế Thích Thiên, nên đều dễ dàng hóa giải, nháy mắt đội ngũ đã trải qua tám ngày lộ trình. Mà trong tám ngày này phải nói cực kỳ đáng giá, Hòa Ngưu đi cùng với bọn thuộc hạ tới ngày thứ ba, rốt cục Đế Thích Thiên cũng gặp hắn.

Đế Thích Thiên thu Hòa Ngưu là thuộc hạ, lấy thực lực của Hòa Ngưu mà nói, có thể là người mạnh mẽ nhất trong số năm thuộc hạ của Đế Thích Thiên, với năng lực phun ra hỏa trụ mạnh mẽ. Hòa Ngưu cùng bốn người Bái Nguyệt tỷ đấu, quả thực đánh đấu thắng đó. Lấy thực lực làm chủ, nên Hòa Ngưu trở thành đệ nhất cường giả trong năm người.

Đế Thích Thiên đặt cho hắn một cái tên : Xích Hỏa.

Từ khi trong sơn cốc Đế Thích Thiên cứu hắn, nay lại cho hắn hy vọng báo đại cừu, tại thời khắc bước ra khỏi sơn cốc, Hòa Ngưu đã tỏ ra trung thành với Đế Thích Thiên vô cùng.

Lúc này, Đế Thích Thiên đang cùng với Ứng Không đứng trên một ngọn núi cao, ngọn núi có độ dốc gần như dựng đứng, cao ngất khoảng chừng vài trăm mét. Đứng ở trên đỉnh núi, cuộn phong loạn vũ, thổi lên cái trán của Đế Thích Thiên, khiến cho vân chừ Vương không ngừng nổi sóng, trong rất là sống động, một cỗ khí thế không giận mà uy tàn mát ra bốn phía.

Ngọn núi rất cao, dốc rất đứng, nhưng đối với bọn hắn mà nói, muốn lên tới đỉnh cũng không khó khăn. Ánh mắt của bọn họ không có nhìn xuống những người phía dưới ngọn núi, mà đang giương mắt nhìn ra phía xa xa.

Phía trước mắt, là một mảnh rừng xanh rộng lớn, liên miên không dứt, cũng không biết có bao nhiêu vạn dặm rừng núi bằng bạc rộng lớn, nơi đó có núi cao hùng vĩ, có những cánh rừng cây rậm rạp, hợp thành từng phiến to lớn. Chỉ thoáng đưa mắt đánh giá, chỉ sợ vùng núi to lớn này, nếu so với Hồ Khâu Sơn Mạch mà nói, chắc có lẽ lớn hơn rất nhiều, gấp mười lần hoặc có thể gấp trăm lần.

Dãy núi bị một tầng vụ khí bao phủ, làm cho người ta có ấn tượng mơ hồ, không có cách nào nhìn thấy rõ toàn bộ cảnh tượng của dãy núi.

Đứng núi cao nhưng vẫn có núi khác cao hơn.

Một người có bề ngoại lệ hình nhất định sẽ có thiên phú dị bẩm, tuyệt đối không phải là người thường, núi cũng như thế. Nếu một ngọn núi khí thế không tầm thường mà nói, nhất định cũng không thể là ngọn núi bình thường. Lúc này, phía trên dãy núi bốc lên một tầng vụ khí, ngăn cản tầm nhìn, hiển nhiên làn mê vụ này chính là do ngọn núi tạo thành. Chỉ bằng điểm này, người tinh tường cũng có thể đoán được, dãy núi phía trước không đơn giản.

"Ứng Không, phía trước chính là Nam Man Sơn Mạch?" Đế Thích Thiên tuy rằng hỏi thế, nhưng ngữ khí bên trong lại thập phần khẳng định. Tồn nhiều ngày đi như vậy, rốt cục cũng thấy được tung tích của Nam Man Sơn Mạch. Không thể không nói, bây giờ trong lòng hắn cuối cùng cũng nói lòng phần nào lo lắng, bởi vì cuối cùng cũng an toàn tới nơi.

"Đại Vương, phía trước chính là Nam Man Sơn Mạch, nơi này so với Hồ Khâu Sơn Mạch còn lớn hơn, trước kia ta bay một vòng lớn nhưng cũng không thể bay đến tận cùng của nó được". Ứng Không nhìn những dãy núi liên miên không dứt, trong mắt lóe lên thần sắc kích động, hiển nhiên nội tâm của hắn rất phấn chấn.

Đế Thích Thiên nói : "Nam Man Sơn Mạch rất rộng lớn, bất quá cũng không đại biểu bên trong đó không có linh thú, yêu thú sinh sống. Nếu như tùy tiện đi vào, nhất định sẽ gặp nguy hiểm." Cho tới bây giờ, xem như đã gần tới, chỉ cần đi thêm một buổi sáng nữa, thì có thể đi đến Nam Man Sơn Mạch phía trước rồi. Chính là sơn mạch này hắn cũng không có quen thuộc, cho nên không dám tùy tiện đi vào, bởi lẽ làm như thế sẽ có nguy hiểm lớn.

"Ứng Không, trước kia ngươi nói, bên trong Nam Man Sơn Mạch có một đại sơn cốc, bây giờ ngươi có thể tìm lại nơi đó chứ?". Đế Thích Thiên hỏi lời này, ngữ khí thập phần thận trọng, bởi vì vấn đề này liên quan tới tương lai cho việc sinh sống bên trong sơn mạch này, cho nên không thể không cẩn thận được.

Ứng Không nghe được, nặng nề gật đầu nói : "Đại Vương, vị trí sơn cốc đó, thuộc hạ vẫn còn nhớ, nơi đó rất bí mật, cũng rất rộng lớn, hoàn toàn có thể cho chúng ta sinh sống." Ứng Không trả lời không chút do dự mà khẳng định chắc chắn.

Năm đó, hắn phía trên dãy núi bay lượn, lúc ấy trên dãy núi cũng xuất hiện tầng vụ khí cách trở tầm mắt, làm cho hắn căn bản không cách nào nhìn thấy rõ ràng, rất mơ mơ hồ hồ. Đang lúc không biết chúng là cái gì, thì đột nhiên tầng vụ khí tiêu tán đi phần nào, làm cho hắn nhìn thấy rõ ràng cảnh vật bên dưới.

Khi vừa mới phát hiện ra vị trí của đại sơn cốc, Ứng Không đã cố gắng dụng tâm ghi nhớ rõ vị trí, nghĩ bụng sau này sẽ trở lại sơn cốc nhìn xem. Cho tới hiện tại, hắn vẫn còn nhớ rõ ký ức đó. Từ phía trên không trung của dãy núi, chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra được vị trí của sơn cốc đó ở đâu, chính là nằm ở phía đông.

"Ngươi có ưu thế bay trên không trung, ta cùng với đám người Bái Nguyệt đi xuống sắp xếp đội ngũ, ngươi mang theo đàn tộc của mình, đi tới sơn cốc như lời ngươi nói mà điều tra xem xét, nhìn xem có thể hay không tìm kiếm vị trí sơn cốc, hơn nữa còn tìm hiểu kỹ càng tình hình bên trong sơn cốc." Đế Thích Thiên chỉ hơi thoáng trầm tư, rồi truyền lời xuống phân phó.

Ồn, hiện tại chỉ cần một chữ ồn mà thôi.

Đối với Nam Man Sơn Mạch thì bọn họ chính là người ngoài mới tới, đối với chuyện tình bên trong quả thực biết rất ít, tùy tiện đi vào cũng không thể được. Hiện tại chỉ có bọn người Ưng Không dựa vào ưu thế phi hành trên không của mình, đi phía trước dò đường. Nếu như có thể tìm được sơn cốc, thì tự nhiên mọi người sẽ hướng theo đó mà tiến tới. Nhanh chóng tiến vào, phân bố người trong sơn cốc, từ từ thích nghi với điều kiện trong sơn mạch này.

Nếu không tìm được, chỉ đành phải dùng phương pháp mạo hiểm, dẫn một đại đội nhân mã đi tiên phong, tiến vào trước, nếu như trong sơn mạch sống sót mà sinh tồn. Bất quá, chuyện này lại mang đến quá nhiều mạo hiểm, nếu như không phải tình thế bắt buộc, Đế Thích Thiên cũng không muốn lựa chọn như vậy.

"Vâng, Đại Vương ! "

Ưng Không giương cánh bay cao, bay lên giữa không trung, trong miệng vang lên tiếng chim ưng cao vút, lập tức, cách đó không xa, vô số tiếng kêu khác cũng hòa mình cất tiếng đáp lại. Một bầy ưng khổng lồ từ phía xa bay tới, cùng với Ưng Không hội tụ lại một chỗ, sau đó hướng ngược lại Nam Man Sơn Mạch mà bay đi. Chuẩn bị tìm kiếm con đường để dẫn đại đội ngũ tiến theo vào.

Đế Thích Thiên nhìn theo đàn ưng dần dần bay xa, nhãn quang vẫn như trước, nhìn vào bên trong Nam Man Sơn Mạch.

"Nam Man Sơn Mạch là một địa vực rộng lớn, cũng chính là nơi để ta phát triển đầu tiên. Nếu như có thể thu phục toàn bộ linh thú trong này, thì sau này cùng tu tiên tông phái đối địch, thực lực của ta có thể cùng bọn họ phân cao thấp một hồi." Nhân quang vô cùng thâm thúy, Nam Man Sơn Mạch ở trong mắt Đế Thích Thiên được coi như là một điểm khởi đầu.

Đây chính là nơi để tích trữ lực lượng, tăng cường thực lực tốt nhất, trong này chính là khối đá mài dao tuyệt hảo, đem thuộc hạ dưới trướng mình tiến hành ma luyện.

"Sớm muộn rồi cũng có một ngày, ta sẽ chinh phục cả phiên rừng núi này."

Từ bên trong nội tâm Đế Thích Thiên dâng lên một cỗ nhiệt huyết cháy bỏng, trời sinh hổ vồn là vua của bách thú, bá vương chi khí ẩn hiện. Trong lòng của Đế Thích Thiên biết, nơi đây cũng không phải là đích đến mà chỉ là điểm khởi đầu.

Đứng trên đỉnh núi hồi lâu, một lúc sau Đế Thích Thiên mới xoay người, hướng phía dưới phóng xuống, hẳn còn nhiều chuyện vô cùng cấp bách, bản thân tu vi cũng phải nhanh chóng tăng cường, điên cuồng tu luyện để sau một đoạn thời gian ngắn tiến vào bên trong sơn mạch, có thể giúp cho năm thủ hạ của mình tiến bước lên con đường tu yêu, truyền thụ cho bọn họ công pháp tu luyện.

Tuy rằng bản thân tu luyện chính là Hồ Khiếu Công, có thể đối với tu yêu ở những giai đoạn trước thì hiệu quả tương đồng, nhưng đối với bách thú mà nói, nếu muốn đã thông kinh mạch trong thân thể của họ, thì phải dùng yêu lực vận chuyển toàn thân. Quá trình này về cơ bản thì giống nhau, nhưng do chủng loại bất đồng, nên sẽ có đôi chút khác biệt mà thôi.

Phiền phức nhất chính là, Bạch Tố Tố vốn là loài bò sát không chân, trên thân thể không có một mảnh gân nào rốt cục cũng khiến cho Đế Thích Thiên không thể nào tự mình tìm hiểu cũng không rõ được, biết lời nói xà tu yêu cùng với mình đúng là có nhiều hình thức bất đồng! Nhưng hẳn vẫn tin tưởng rằng sự khác nhau không quá lớn.

Từ trên đỉnh núi phóng xuống với tốc độ cực nhanh, bên người xoáy lên từng luồng cuồng phong mãnh liệt, khiến cho địa phương nào đi qua, cuồng phong gào thét thổi qua, không bao lâu sau, Đế Thích Thiên cũng tới chân núi.

"Oanh!"

Thân hình hắn đột nhiên dừng lại, cuồng phong vốn bên người hắn liền theo quán tính, cuốn đi vài tên viên hầu ngã văng ra bốn phía.

Dò xét lại mọi người, các loại chủng tộc trừ ưng tộc đã đi ra ngoài, ba chủng tộc khác đều đã di chuyển tới đây, đều có nhiều hoặc ít các lý do ngoài ý muốn nên đã chết đi một phần. Hiện tại còn lại những linh thú đứng đây, chính là những người xuất sắc, những thú cường tráng, hùng mạnh nhất trong tộc đàn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Đàn Ưng Dẫn Đường.

“Đại vương!”

Nhìn Đế Thích Thiên đi tới, một con thương lang có bộ lông trắng như tuyết, một con mạch mãng vô cùng lớn, thêm một viên hầu cả người lông vàng óng tiến tới, hướng hần cung kính thi lễ.

“Đề cho các tộc nhân nghỉ ngơi, tất cả phải ăn thật no, trước khi mặt trời xuống núi, chúng ta phải tiến vào được trong Nam man son mạch, tới được mục tiêu.” Đế Thích Thiên nhìn đám tộc nhân của bốn tộc phía sau, cả bọn đã đi qua một quãng đường vô cùng dài trong nửa tháng, lại trải qua nhiều nguy hiểm dọc đường, hiện tại khí lực của bọn chúng so với trước đây cũng hơn rất nhiều.

Chỉ cần liếc mắt cũng có thể cảm nhận được trên người bọn họ đã tỉnh và sự hưng phấn đã tăng thêm một phần. Nếu đem số lượng hiện tại so với trước đây, thì dù trước đây có gấp hai lần cũng không thể chiến thắng được lực lượng hiện tại. Cho nên nói chuyện di chuyển này vô cùng có lợi, ít nhất cũng đã đem tộc nhân bốn tộc rèn luyện một lần.

“Đại vương, chúng ta tới Nam Man son mạch rồi sao?”

Bạch Tổ Tổ nghe được mắt càng mở to, vui sướng hỏi. Trong khoảng thời gian tới, Nam Man son mạch chính là nơi trú ẩn của cả bọn, nên biết tin đã sắp tới, hiển nhiên vô cùng vui mừng.

“Đừng vậy! Còn nửa ngày nữa là sẽ tới ngoại vi son mạch. Ta đã cho Ứng Không mang đàn ưng đi tìm kiếm son cốc mà hần nói khi trước. Chúng ta hiện tại cứ nghỉ ở đây một lát, đợi cho bọn Ứng Không có tin tức hãy tiếp tục xuất phát.” Đế Thích Thiên đạm mạc nhìn Bạch Tổ Tổ nói.

“Tổ Tổ, ngươi cũng nên đi chuẩn bị một chút, Nam Man son mạch không giống Hồ Khâu son mạch của chúng ta trước đây. Tình huống bên trong thế nào chúng ta cũng chưa biết, hết thảy nên cẩn thận.”

“Vâng!”

Bạch Tổ Tổ gật gù cái đầu lớn khẽ đáp.

Liên tục một tháng xuất hành cùng nhau, hiện tại bốn tộc đã vô cùng ăn ý, chỉ nhanh chóng một đoạn thời gian tất cả đã ăn no, uống no, bắt đầu đứng dậy hướng về phía Nam Man son mạch mà đi. Có lẽ do sắp tới nơi nên lần này cả đoàn đi cũng thông thả hơn.

Trên đường đi chỉ toàn cây là cây. Nơi này so với Hồ Khâu son mạch còn hoang vắng hơn nhiều, hoàn toàn không có người ở, vẫn giữ nguyên được vẻ nguyên thủy ban đầu. Nơi nào cũng toàn là cây cối rậm rạp khiến cho động vật tới nơi đây như cá về nước, vô cùng sung sướng.

Rất cực, sau khi đi thêm vài canh giờ, khi mặt trời đã bắt đầu hạ xuống, trước mặt Đế Thích Thiên xuất hiện một son mạch vô cùng lớn, trải dài về phía xa đến vô cùng vô tận.

“Oa oa, son mạch thật lớn, so với Hồ Khâu thật lớn hơn nhiều.” Bái Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía trước không khỏi há to mồm, sợ hãi than.

“Đây chính là Nam Man son mạch? Thật tốt quá, cuối cùng cũng tới nơi.” Bạch Tổ Tổ cũng tròn tròn mắt, không ngừng hướng bốn phía nhìn một cách tò mò.

“Hô!!”

Đế Thích Thiên đứng ở bên ngoài son mạch, hướng về phía núi rừng hít sâu một hơi, cảm giác được phiên son mạch này thật khác xa so với Hồ Khâu son mạch. Vừa hô hấp đã có thể cảm nhận được không khí tươi mát khiến cho cơ thể vô cùng thoải mái.

Mà khi hô hấp, không chỉ là cảm giác thoải mái thông thường, hần còn cảm nhận được linh khí tiến vào trong thân thể. Lượng linh khí tuy rằng không nhiều lắm nhưng dù sao cũng đủ để hần cảm thấy vô cùng khiếp sợ. Nên nhớ đây mới là ngoài rìa son mạch thôi a!!

“Khó trách! Khó trách Nam Man son mạch lại có nhiều yêu thú cường đại tồn tại. Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao.”

Đế Thích Thiên cuối cùng cũng đoán ra tại sao Nam Man son mạch trong thế tục được xưng truyền là nơi tập trung linh thú nhiều nhất, chỉ cần hít thở không khí là hần có thể nhìn ra rồi. Không khí ở đây có chứa linh khí, linh khí này chỉ cần theo hô hấp là trực tiếp đi vào trong cơ thể.*

Động vật bình thường chỉ cần sống ở đây lâu, mỗi ngày đều hấp thu linh khí, không ngừng tích góp, chỉ cần vài năm thời gian là có thể đàn sinh ra linh tính, trở thành linh thú. Cho dù bọn chúng có ngu dốt không thể tu thành yêu, nhưng thân thể của bọn chúng so với động vật ở nơi khác cũng cường hãn hơn không biết bao nhiêu lần rồi.

Nam Man, quả thực là một địa phương tốt!

“Hào, hào, hào, chỉ cần tu luyện tại đây một thời gian ta chắc chắn sẽ mở được yêu phủ, thời gian trở thành yêu thú cũng sẽ không quá lâu rồi!”

Trong mắt Đế Thích Thiên phụt ra tinh quang. Nơi này so sánh với Hồ Khâu son mạch đúng là một trời một vực. Trong tu hành, địa điểm tu hành tốt xấu cũng ảnh hưởng trực tiếp đến tốc độ tu luyện của bản thân.

“Hào!!”

Trên bầu trời, một con ưng lớn có chòm lông vàng trên đỉnh đầu cất lên một tiếng kêu cao vút, xoay trên không trung vài vòng, khi thấy đám người Đế Thích Thiên, mắt nó sáng lên, rất nhanh lao xuống dưới.

“Đại vương, thuộc hạ đã tìm ra sơn cốc kia.” Đùng là Ưng Không, vừa xuống tới hắn đã rất nhanh bẩm báo tình hình.

“Tốt!” Đế Thích Thiên nghe được, hai mắt lóe ra tinh quang, nhìn về phía Ưng Không nói: “Ưng Không, lần này ngươi lập công lớn, tạm thời ghi nhớ, về sau ta sẽ có thưởng. Sơn cốc kia ở đâu, ngươi nhanh dẫn đường.” Bọn chúng hiện tại số lượng vô cùng lớn, hơn mười vạn động vật tề tựu một chỗ, nếu để quá lâu, e là sẽ làm kẻ khác chú ý.

Chuyện cấp bách nhất là nên tiến vào trong sơn mạch, tìm tới sơn cốc kia.

“Chuyện này... Đại vương, thuộc hạ sợ dẫn đường như vậy không được. Bên trên sơn mạch có rất nhiều sương mù, nếu vừa bay vừa dẫn đường, thuộc hạ e là mọi người sẽ không nhìn thấy bọn thuộc hạ bên trên.” Ưng Không chần chừ đáp.

Trên sơn mạch quanh năm có sương mù bao phủ, bên ngoài sẽ rất khó nhìn vào trong, đồng dạng, sinh linh bên trong cũng khó lòng nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài. Bọn Ưng Không ở trên trời, nếu dẫn đường thì đúng là khó lòng mà đi chuẩn xác được.

“Được rồi!!”

Đế Thích Thiên vừa nghe, ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư, đây đúng là một vấn đề không nhỏ. Nhưng hắn không phải linh thú tầm thường, có trí tuệ của con người, lại sống qua một kiếp, trong nháy mắt đã nghĩ ra cách, bèn hướng về phía Ưng Không nói tiếp:

“Cái này dễ thôi, ngươi mang theo tộc đàn, trước hết cứ bay ở bên trên. Bắt đầu từ đây sắp xếp thành một đường thẳng hướng về sơn cốc đó. Sau đó vị trí của ai thì rơi thẳng xuống dưới rừng cây làm dấu hiệu dẫn đường cho mọi người. Chỉ cần có phương hướng đại khái, mỗi một đoạn phải có một tộc nhân của ngươi đứng đợi làm dấu hiệu, chúng ta từ đó sẽ đi theo.”

Biện pháp này của Đế Thích Thiên giống như một cái phao, đàn ưng xếp thành một đường dẫn tới sơn cốc, sau đó từ vị trí của bản thân ở trên trời mà chiếu thẳng xuống sơn mạch, giống như đốt một đường lửa dẫn tới tận sơn cốc kia vậy.

Ưng Không vừa nghe, ánh mắt lập tức sáng lên, càng nghe càng phấn chấn, nói: “Đại vương, thuộc hạ đã hiểu ý người, sẽ lập tức đi an bài.”

Nói xong hắn liền bay lên trên, tụ tập đàn ưng lại rồi đi trước tới sơn cốc kia, đàn ưng theo sau xếp thành một đường. Sau đó các tộc nhân của hắn đồng thời hạ xuống, xuyên qua sương mù dày đặc, lọt vào trong sơn mạch.

“Đi!! Chúng ta đi vào!!”

Đế Thích Thiên đi trước làm gương, tiến vào sơn mạch. Nơi này khác xa những địa phương khác có lẽ vì có linh khí nồng đậm. Ở đây cỏ hoa cây cối vô cùng tươi tốt, cỏ thụ che rợp trời, vô cùng lớn. Mỗi loại sinh vật đều ẩn chứa hơi thở cường đại.

“Hào!”

Sau khi vào núi, hắn nhìn thấy phía trước không xa có một ngóc ưng to lớn đứng trên cây đại thụ. Nhìn thấy Đế Thích Thiên, nó phát ra một tiếng kêu to, chỉ dẫn phương hướng đi tiếp. Sau đó nó lại bay lên cao, tiếp tục dẫn đoạn sau.

“Toàn bộ đuổi kịp.”

Sau khi tiến vào sơn mạch, bọn Bái Nguyệt chính đón lại hàng ngũ, đội ngũ đi vô cùng có trật tự. Phía trước cứ cách trăm mét lại có một con chim ưng đứng chỉ đường. Sau khi chỉ dẫn nó lại bay lên trước.

“Nhiều linh khí quá!”

Vừa đi theo đàn ưng, Đế Thích Thiên vừa hít thở, cảm nhận được linh khí trong không gian ngày một nhiều lên thì không khỏi cảm thán. Chỉ cần hô hấp cũng đã làm yêu lực trong kinh mạch vận chuyển để luyện hóa linh khí vừa hít vào.

Nhưng nếu chỉ hô hấp thì linh khí thu vào cũng sẽ không đáng kể, giống như muỗi đốt cột điện mà thôi. (DG: câu này ta bịa, câu của nó là giống như muỗi đốt lên da thịt hân =)))

Nhưng từ khi tiến vào sơn mạch, Đế Thích Thiên luôn có cảm giác dường như có một ánh mắt vẫn đang quan sát mình. Đó là cảm giác bị kẻ khác theo dõi.

Để yêu thức tản ra xung quanh tìm kiếm một hồi nhưng hắn cũng không phát hiện ra chút gì cổ quái. Xung quanh cũng chỉ có vài động vật tầm thường mà thôi, động vật có linh tính cũng không có. Hơn nữa, những sinh vật đó đều không có ý định lại gần bọn họ. Lúc mới tiến vào sơn mạch, để tránh khỏi phiền toái, Đế Thích Thiên đem hơi thở bách thú chi vương của mình tản mát ra một chút, chỉ cần phát hiện ra bọn hân nhất định sẽ không tùy tiện mà xông tới.

“Tại sao ta lại có cảm giác có kẻ đang nhìn ta, mà lại cách đây không xa. Ta đã dùng yêu thức quét qua, rõ ràng là không có gì bất thường. Chẳng lẽ chỉ là ảo giác?”

Liên tiếp vài lần dùng yêu thức tìm kiếm bốn phía nhưng hắn cũng không phát hiện ra điều gì bất thường. Chỉ cảm thấy ánh mắt theo dõi kia vừa như gần, lại vừa như xa, vừa giống ảo giác nhưng lại có chút thực chất. Điều này làm cho Đế Thích Thiên cảm thấy có chút lo lắng, đoán rằng lần này tiến vào son mạch, có lẽ đã lọt vào tầm mắt của một thế lực nào đó.

Cũng không thể trách được, Nam Man son mạch đối với hắn còn quá nhiều thần bí. Không ai biết được bên trong son mạch tồn tại những gì?

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Sơn Cốc Trú Ẩn.

Sau khi cẩn thận tìm mấy lần, vẫn không có thu hoạch gì, hắn chỉ có thể đem cảm giác này giấu ở đáy lòng, nhưng tinh thần cảnh giác vẫn cao độ, không ngừng nhìn quanh bốn phía, sợ có điểm ngoài ý muốn phát sinh.

Không dễ dàng mới tới được Nam Man, hắn cũng không mong muốn vừa tới đã phải lâm vào tình trạng toàn quân bị diệt.

Vừa đi hắn vừa âm thầm cảnh giác, có đàn ung dẫn đường nên cả đoàn đi rất nhanh. Đám tộc nhân cũng không phát ra quá nhiều tiếng vang, tất cả đều cầm đầu cầm cổ mà chạy.

Nhưng ánh mắt theo dõi đó thủy chung vẫn tồn tại.

Kỳ thật Đế Thích Thiên hoàn toàn không cảm giác sai. Chỉ là hắn dùng yêu thức quét ngang bốn phía, cũng không dám nghĩ rằng ánh mắt hắn cảm giác được đó hoàn toàn không ở xung quanh hay bên trên mà ở dưới đất.

Chỉ thấy, cách đội ngũ di chuyển không xa, trên mặt đất có một cái lỗ nhỏ, trong lỗ có hai ánh mắt vô cùng tinh táo vẫn đang quan sát đội ngũ khổng lồ. Đó chính là lý do tại sao Đế Thích Thiên cảm giác được có kẻ theo dõi nhưng lại không phát hiện ra ở đâu. Hiện tại yêu thức của hắn vẫn còn nhỏ yếu, cho dù hắn là linh thú chuyển thể từ người, yêu thức vượt xa so với linh thú tinh quái khác. Dù sao chưa tấn chức tới yêu thú thì yêu thức cũng chưa thể lột xác được.

Hắn chỉ có thể nhìn ở bên trên, bốn xung quanh, còn phía dưới đất, với lực lượng hiện tại, hắn vô pháp xuyên thấu mặt đất mà nhìn được.

“Xèo xèo!”

Trong lỗ, có hai con chuột đang ẩn thân. Con chuột lớn hơn đang nhìn vào đội ngũ di chuyển. Vị trí mà chúng ẩn nấp, nếu không chú ý thì không ai có thể phát giác ra.

Ai cũng biết, chuột trên thế gian này là động vật trong ngành nhất, sinh sản khỏe nhất, cho dù trong hoàn cảnh khắc nghiệt chúng vẫn có biện pháp sinh tồn. Số lượng của chúng lại vô cùng khổng lồ, không một ai có thể đếm được chính xác số lượng của chúng. Trong Nam Man son mạch dĩ nhiên cũng không thể thiếu sự góp mặt của thứ tộc.

Nhìn đội ngũ đông đảo ngoài kia nhanh chóng di chuyển về phía trước, con chuột lớn tiến vào trong động, rất nhanh huy động móng vuốt, hướng theo phía bọn Đế Thích Thiên đi, đào bới liên tục. Tốc độ đào của nó dù người nhìn vào cũng chỉ có thể há hốc mồm không nói được câu nào mà thôi. Vừa đào vừa tiến tới mà tốc độ của nó không thua gì so với đội ngũ di chuyển bên trên, gắt gao bám theo.

Nam Man son mạch rất lớn, tại đây cây cối, hoa cỏ so với bên ngoài khá bất đồng, nhưng Đế Thích Thiên cũng không có tâm tình ngắm cảnh, hắn mang theo bọn Bái Nguyệt rất nhanh xuyên qua núi rừng. Cả đoàn đi không ngừng nghỉ, những kẻ khác với tình cảnh lạ lẫm xung quanh thường bị choáng ngợp và ngây ngốc ít nhiều, nhưng hắn thậm chí một giây dừng lại cũng không có. Chỉ sợ dừng lại một chút là sẽ có nguy hiểm xảy ra.

Hiện tại, hắn chỉ muốn nhanh chóng tới sơn cốc kia mà thôi.

“Hào!!”

Một tiếng ung vang tận trời xanh, Ưng Không hạ xuống, nhìn xung quanh đã tối, chạy lâu như vậy, không ngờ trời đã tối rồi.

“Đại vương, chúng ta nghỉ ngơi tại đây đi, ngày mai đi tiếp.” Ưng Không đề nghị.

“Đúng vậy, đại vương, các tộc nhân hiện tại đều đã mệt mỏi lắm rồi. Nếu không nghỉ ngơi một chút chắc họ cũng chẳng đi được bao xa nữa.” Bái Nguyệt đồng tình nói.

Chạy liên tục mấy canh giờ, đôi ỏi bách thú bình thường mà nói, tuyệt đối là một cực hình, thể lực tiêu hao vô cùng lớn. Nếu không có thời gian rèn luyện trước đó, e rằng lần này cả bọn cũng chẳng đi xa được đến thế.

“Được, vậy nghỉ tạm ở đây một đêm. Bái Nguyệt, buổi tối cử người canh gác, năm người một tốp, hai canh giờ lại đổi phiên, tuyệt đối không được thả lỏng.”

Đế Thích Thiên lòng hơi trầm xuống, trong lòng lại cảm ứng được ánh mắt ban ngày, khiến cho hắn có cảm giác cả bốn phía đều có dấu chân thú. Cảm giác này vô cùng không tốt.

Hắn biết, cả đoàn đã bị chú ý.

Nhưng mấu chốt ở chỗ hắn lại không tìm ra được vị trí của đối phương.

“Sàn sạt!!”

Cách đó không xa, trong một cái lỗ nhỏ, con chuột nhìn thấy bọn Đế Thích Thiên đã dừng lại thì xoay người theo đại động mình đã đào trở về.

Theo tới nơi nó đi đến, có thể phát hiện ra một tình cảnh khiến người ta có thể chết khiếp tại chỗ. Bốn phía có vô số những thông đạo giao nhau chằng chịt như đường trong thành thị. Trong thông đạo, thỉnh thoảng lại xuất hiện một con chuột mập mạp nào đó đi tới đi lui. Chúng khuôn vác đủ các thứ, có cả một khối huyết nhục động vật còn tươi. Trong một cái thông đạo lớn nhất, ở cuối thông đạo có một tảng đá cổ quái nhỏ bằng nửa quyền đầu.

Nơi này giống như một thế giới ngậm trong lòng đất vậy. Nếu không chính mắt nhìn thấy thì không ai tin tưởng được.

Con chuột kia nhanh chóng đi qua thông đạo, không bao lâu, trước mắt đột ngột sáng lên, xuất hiện trước mắt nó là một không gian lớn, ước chừng có thể chứa được một ngàn người, vô cùng rộng rãi.

Trong cái động lớn này, có một con chuột lớn đang thủ vệ, ở giữa lại có một miếng gỗ được đục khoét thành hình giống như vương tọa. Trên mặt có một con chuột lớn như trẻ con 8 tuổi đang nằm sấp xuống, lông trên người nó màu rậm rắng, đuôi vô cùng dài đóng đưa đóng đưa đầy vẻ ung dung. (o.o)

Hình thái của nó đúng là làm cho người nếu phải nhìn thấy cũng đứng tim.

“Đại vương, đại vương, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!!” Con chuột vọt vào, rất nhanh đi tới trước mặt thủ vương, xèo xèo kêu lên.

“Chuyện gì, nếu không phải chuyện trọng yếu mà quấy rầy bản vương ngủ, ta sẽ ăn thịt ngươi.” Thủ vương hiển nhiên vừa rồi đang ngủ, bị đánh thức, lười nhác mở mắt nhưng thoáng cái đã ánh lên hung quang, rõ ràng nó không vui khi bị đánh thức.

“Đại vương, thuộc hạ phát hiện có kẻ từ bên ngoài sơn cốc tiến vào đây. Ta đã nắm giữ hành tung của chúng. Trong đó có một hắc hổ cường đại giống như đại vương, còn có năm thuộc hạ là linh thú.” Con chuột kia vừa thấy mặt thủ vương lóe lên quang mang, lập tức toàn thân run rẩy, vội vàng đem toàn bộ chuyện tình nói ra.

“Người từ ngoài đến? Lại còn thực lực không dưới bốn vương?”

Thủ Vương vừa nghe, nhất thời nổi lên hứng thú, hung quang liên tiếp lóe ra, nửa ngày sau mới nói: “Ngươi lập tức dẫn một đội thủ binh đến, đi theo chúng. Bọn này ở ngoài tới, lại đi vội như vậy khẳng định là đang tới nơi trú chân. Đội bọn chúng tới nơi, vừa mệt mỏi nhưng lại vừa chủ quan, bốn vương sẽ xuất binh đem đại quân giết qua. Ăn thịt tinh quái khẳng định ta sẽ trở thành yêu thú.”

“Chúc mừng đại vương!!”

Con chuột lớn nghe vậy, vội vàng kêu lên.

“Xèo xèo!” (Nghe như rán thịt ấy...)

Thủ vương này là tinh quái đỉnh phong, đang chờ tấn cấp thành yêu thú.

Đối với tinh quái bình thường, mặc dù bọn chúng sinh ra có linh trí nhưng cũng không hiểu được việc tu luyện công pháp, cho nên tấn giai vô cùng khó khăn. Đại bộ phận đều là vô ý thức hấp thu thiên địa linh khí, không ngừng cắn nuốt huyết thực mà tăng cường thực lực.

Đến tinh quái đỉnh phong, bọn chúng cũng không hiểu được việc mở ra yêu phủ, chỉ có thể dùng đến lực lượng khổng lồ kích thích, làm cho trong thân thể tự hình thành nên yêu phủ. Cho nên nhất thiết phải có lực lượng khổng lồ làm chất xúc tác.

Ví dụ như ăn thịt tinh quái đồng cấp, thông qua hấp thu tinh khí của đối phương rồi trùng quan. Lực lượng tinh khí khổng lồ này va chạm trong cơ thể, tự nhiên sẽ hình thành nên yêu phủ.

Phương pháp này vô cùng nguy hiểm, nếu không tốt thân thể chứa quá nhiều năng lượng, nếu không biết cách điều phối sẽ dễ dẫn đến tự bạo mà chết. Cho nên chỉ có hai kết quả, một là thành công mở ra yêu phủ, lột xác thành yêu thú, hai là tự bạo mà chết.

Con chuột lớn kia nhận được mệnh lệnh, vội đem theo một đội thử binh, một lần nữa xuất hiện tại phụ cận nơi bọn Đế Thích Thiên trú qua đêm.

Mặc dù có đàn ung dẫn đường nhưng bọn Đế Thích Thiên cũng phải tới sáng sớm ngày thứ ba mới tới được sơn cốc theo lời Ứng Không.

“Ứng Không, người có phải nhầm lẫn hay không? Đây rõ ràng là một ngọn núi lớn, sao lại gọi là sơn cốc?” Đế Thích Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, lòng trầm xuống, trong mắt hồ phụt ra tinh quang bức người, chăm chăm nhìn vào Ứng Không.

Rõ ràng trước mặt đâu có cái gì gọi là sơn cốc, chỉ có một toàn núi cao ngất dựng đứng. Núi này cũng có chút kì quái, bên trên bề mặt không có cây hoa cỏ đại gì sinh trưởng, toàn bộ trụi lủi, lộ ra mặt đá, nhìn vô cùng hiem trở. Nhưng mặc kệ có hiem trở hay không hiem trở, nó vẫn là núi, không phải sơn cốc.

Sơn và sơn cốc, chẳng lẽ Đế Thích Thiên ngu tới mức không phân biệt nổi hay sao?

“Đại vương, thuộc hạ thực sự không dám lừa đại vương, sơn cốc ở ngay sau núi.” Ứng Không bị uy áp của Đế Thích Thiên đè tới, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp trên đất nhưng vẫn một lời khẳng định.

“Sơn cốc ở phía sau?” Đế Thích Thiên ngăn cả người: “Nhưng làm sao để đi vào? Chẳng lẽ người bảo ta bay qua?” Điều này hiển nhiên là không có khả năng. Hắn và tam đại tộc đàn còn lại chỉ là bách thú bình thường, làm gì có cánh mà bay qua được.

“Tỉ!!”

Lúc này, Bạch Tổ Tổ đang ở bên nghe tộc nhân nói gì đó, nghe xong hai mắt sáng ngời, đi tới trước mặt Đế Thích Thiên nói: “Đại vương, tìm được rồi, thuộc hạ đã tìm ra thông đạo vào trong sơn cốc.”

“Ở đâu?” Đế Thích Thiên hiện tại cũng không so đo với Ứng Không, vội vàng hướng Bạch Tổ Tổ hỏi. Vấn đề này quyết định có thể vào trong sơn cốc hay không, chỉ sợ bị đại sơn này chắn không cho vào sơn cốc thì đúng là lần hành quân này tốn vô cùng nhiều khí lực mà thành ra công cốc.

Bạch Tổ Tổ nói tiếp: “Đại vương, vừa rồi tộc nhân của thuộc hạ phát hiện, phía dưới chân đại sơn quả thật có một thông đạo có thể đi qua.”

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Bên Trong Là Cả Đất Trời.

“Có thông đạo?”

Đế Thích Thiên nghe được trong lòng nhất thời vui vẻ, vội vàng nhìn về phía Bạch Tổ Tổ hỏi: “Tổ Tổ, thông đạo đó ở nơi nào? Có thể đi xuyên qua vào trong sơn cốc hay không?” Sở dĩ Đế Thích Thiên khẩn trương như vậy, bởi vì thông đạo kia chẳng khác gì chìa khóa tiến vào trong sơn cốc. Nếu có thể đi qua, thì sơn cốc đó hẳn là một nơi ẩn nấp vô cùng tốt.

Ở bên ngoài tiến vào nên hắn không mong muốn kinh động đến sinh linh bản địa tại Nam Man sơn mạch này. Nếu có thể yên ổn tích tụ lực lượng, đợi đến khi có đủ thực lực thì nơi này mới chân chính trở thành kho báu.

“Đại vương, người của thuộc hạ phát hiện ra nơi đó, cũng chưa biết đi tới đâu, đợi hắn đi xem xét rồi sẽ quay lại bẩm báo. Thuộc hạ đoán rằng chỗ đó nhất định thông tới sơn cốc bên trong.” Bạch Tổ Tổ mở to mắt nói vô cùng khẳng định, đương nhiên trong lời nói cũng có chút tự ti vì bản thân nàng ta hoàn toàn không chắc chắn như lời đã nói. Cũng có thể đó chỉ là một cái động mà thôi, có thể đi vào sơn cốc hay không cũng vô cùng khó nói.

“Ừ!!” Đế Thích Thiên khẽ trầm ngâm một lúc, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt kiên định nói: “Chúng ta không thể chò ở ngoài này được, chỉ sợ sẽ phát sinh nguy hiểm ngoài ý muốn. Tổ Tổ, người và ta tới thông đạo đó xem xét một chút xem có thể đi vào sơn cốc hay không. Xích Hóa, bốn người các người ở lại đây chờ bọn ta quay lại.”

“Vâng, đại vương!”

Đế Thích Thiên cũng không chần chừ liền lệnh cho Tổ Tổ dẫn đường, cùng đi tới thông đạo kia.

Lúc này, ở trong lòng đất...

Con chuột to lớn kia đang ở cạnh bên thử vương “xèo xèo” “chít chít” bả bả một hồi tình cảnh đã xảy ra.

“Tốt, người nói bọn chúng đã dừng lại dưới ngọn núi đá lớn phải không? Xem ra đó chính là mục tiêu của chúng. Lập tức thông tri cho các con dân, tập hợp đại quân, tùy thời xuất phát. Lần này ta phải bắt hắc hổ kia ăn thịt, chắc chắn sẽ cường đại hơn rất nhiều. Lúc đó Thử quốc của chúng ta cũng sẽ càng lớn mạnh. Sớm muộn cũng có ngày Thử Vương ta thu toàn bộ sơn mạch này làm thiên hạ.” Thử vương Thử Tu vừa nói vừa run run vì sung sướng, trong mắt tràn ngập thần sắc tự tin.

Con chuột kia nghe được, có chút chần chừ rồi nói tiếp: “Đại vương, thuộc hạ thấy trong đội ngũ đó có rất nhiều rắn, hơn nữa trên không trung cũng có rất nhiều ưng.” Đó là lý do tại sao khi theo dõi hắc hổ không dám thò đầu ra ngoài, hai loài kia đều là khắc tinh của thử tộc bọn hắc hổ.

“Sợ cái gì, ưng và rắn là cái gì nào? Đội bọn vương mỗ té đàn khiến cho con dân được thần quang chiếu tới, đến lúc đó bọn rắn, ưng kia còn dám làm gì ta? Trước nay bọn chúng cứ coi chúng ta là thức ăn, nay ta muốn bọn chúng phải là thức ăn cho ta.”

Thử vương vô cùng tự tin với trí tuệ của bản thân, so với linh thú tinh quái khác ở Nam Man sơn mạch này thì hắc hổ thấy mình thông minh hơn hẳn. Hắc hổ nghĩ ra cách đào vỡ số thông đạo dưới lòng đất, khiến cho thử tộc ngày một sinh sôi nảy nở, hình thành nên hắc hổ một vương quốc trong lòng đất. Những thử vương khác tuyệt đối sẽ không thể làm được như hắc hổ.

Nên hiện tại, dù kẻ thù có là khắc tinh thì hắc hổ vẫn không cảm thấy e ngại chút nào, ngược lại còn vô cùng tự tin.

Con chuột kia nghe thấy có thể tắm rửa qua thần quang thì hai mắt hiện rõ vẻ vui sướng, nói: “Đại vương, thử quân có thể tắm qua thần quang thì bọn chim, rắn nhai nhép kia sẽ chẳng làm gì nổi chúng ta. Khi đó, nhất định đại vương sẽ giết được hắc hổ, sức mạnh của đại vương sẽ càng thêm cường đại.

Lúc này nó đã chẳng còn khiếp đảm nào nữa, ngược lại còn vui sướng thiếu điều muốn nhảy cẫng lên.

“Được rồi, mau đi chuẩn bị đi.”

“Vâng!!”

Dưới lòng đất, thử tộc gấp rút hành động trong yên lặng.

.....

“Tổ Tổ, đây là thông đạo mà người nói, quả nhiên có thể đi vào.”

Lúc này, Đế Thích Thiên đang đứng ở một góc dưới chân núi. Nơi này quả thực là một địa phương hẻo lánh vì xung quanh và trên vách núi toàn là cỏ dại rậm rạp, quả thật không dễ tìm ra nếu không chú ý.

Nhất là cái thông đạo mà Tổ Tổ nói cũng không tính hẳn là một thông đạo. Nó bị một tảng đá lớn che lại, chỉ để hở ra một lỗ bằng lỗ chó nên càng khó phát hiện ra sự tồn tại của nó. Mà cho dù có nhìn thấy cũng sẽ chỉ nghĩ là một xà động mà thôi, tuyệt đối không cho rằng đó là thông đạo.

“Đại vương, tộc nhân của thuộc hạ vừa mới tiến vào trong, phát hiện ở bên trong có một thông đạo lớn có thể đi qua được.” Bạch Tổ Tổ nhìn lỗ nhỏ trước mắt cũng không có chút bối rối, điềm tĩnh giải thích.

“Ồ!” Đế Thích Thiên dùng yêu thức xuyên qua thạch bích, phát hiện quả nhiên bên trong vô cùng rộng rãi, nói tiếp: “Ta đánh vỡ thạch bích này, sau đó chúng ta vào xem xét một chút.”

Nói xong, hắc hổ vờn hồ trào đánh vào thạch bích trước mặt.

“Phanh!!”

Thạch bích cũng không quá dày, vừa bị một trào của hắc hổ oanh kích đã vỡ ra, để lộ hẳn ra một thông đạo lớn có thể dùng mắt quan sát được. Chỉ thấy bên trong tối như mực, không có chút ánh sáng nào, nhưng lại thấy có gió lưu thông. Linh khí trong không khí ở trong đó so với bên ngoài thậm chí còn tốt hơn.

Trong động tuy rằng không có ánh sáng nhưng Đế Thích Thiên cũng không bị cản tầm mắt nhiều. Hắc hổ nhìn thoáng qua, thấy sơn động này khá rộng, có gió từ bên trong thổi ra, khẳng định là nó thông ra phía sau núi.

“Đi, chúng ta vào xem.”

Đế Thích Thiên nói rồi đi trước làm gương, kim chế tâm trạng hồi hộp tiến vào trong sơn động. Bạch Tổ Tổ cũng nhanh chóng tiến vào, đi sau hắc hổ.

Vào trong sơn động, Đế Thích Thiên cũng không lơ là cảnh giác, hai mắt không ngừng hướng bốn phía xem xét.

“Lạch cạch!”

Đột nhiên, có lẽ là do bị âm thanh của Đế Thích Thiên gây ra lúc phá động, một ngách phía trước xuất hiện một thân ảnh trắng như tuyết.

“Tổ Tổ, mau nhìn, một con thỏ đang chạy phía trước, mau đi theo nó.” Nhìn thấy con thỏ, Đế Thích Thiên không hề kinh sợ, ngược lại vô cùng vui mừng, có sinh mệnh ở trong này nghĩa là động này hoàn toàn không phải từ động (động chỉ có một lối ra vào) mà chắc chắn còn lối ra ở mặt khác. Con thỏ bị bọn hắc đánh động, chấn kinh liều mạng chạy về nơi an toàn của nó, cứ đi theo tự nhiên sẽ thấy đường ra.

Lấy tốc độ của bọn Đế Thích Thiên thì bắt con thỏ này không có gì khó, nhưng vì muốn tìm lối ra nên hắc cố tình chỉ chạy phía sau nó. Trên đường đi hắc phát hiện ra nơi này cũng không chỉ có một đường mà còn rất nhiều ngõ ngách khác, nếu không cẩn thận thì sẽ bị lạc trong này, lúc đó thì vô cùng phiền toái rồi. Hiện tại có con thỏ dẫn đường nên hắc cũng không sợ đi sai lối nữa.

Bạch Tổ Tổ cũng hiểu được điều này nên cũng không ngừng bám gót hắc.

Hai đuôi, một chạy một hồi, sau khi xuyên qua khá nhiều ngõ ngách, đột nhiên tiêu thân ảnh của bạch thỏ biến mất, phía trước cũng xuất hiện ánh sáng.

“Thấy lối ra rồi.”

Đế Thích Thiên trong lòng mừng rỡ vội vàng vọt tới, quả nhiên trước mặt xuất hiện một lối ra. Hắc đứng ở lối ra, nhìn tình cảnh trước mắt, không khỏi há hốc mồm.

“Đến được rồi, nơi này chắc chắn là sơn cốc mà Ứng Không nói, quả nhiên đúng là một chỗ tốt a.”

P phía trước mắt hắc là một bãi cỏ lớn, cỏ mọc bên trên xanh mượt chứng tỏ đất ở đây màu mỡ dị thường. Bên trên đó còn có một đám động vật ăn cỏ đang tùm tùm ba thành từng đám. Cạnh bãi cỏ là một mảnh rừng, bên trong có không ít cây ăn quả. Những cây ăn quả này đang mùa ra trái nên nhìn vô cùng mê người.

Xa xa, ở phía đông có một cái thác nước. Nước trong suốt xối xả đổ xuống, mặt đá bị nước dội lên tạo ra tiếng vang ầm ầm, không khí xung quanh cũng đầy hơi nước.

Hắc quét mắt qua đánh giá, sơn cốc này có thể cho mấy chục vạn người sinh sống được. Có núi, có nước, có thể coi nó là một mảnh thiên địa riêng rồi.

“Hào, hào, hào, sơn cốc rộng rãi, bốn có núi bao bọc, có đất có nước, có thể vào, có thể ra, trừ phi là bay hoặc đi qua thông đạo kia, nếu không vô pháp xâm nhập nơi đây. Nơi này đúng là nơi ẩn nấp tuyệt hảo a. Hơn nữa linh khí trong này còn nồng đậm hơn cả bên ngoài, thật sự là quá tốt mà.”

Đế Thích Thiên vừa quan sát vừa hài lòng nghĩ. Nơi này hoàn toàn nằm ngoài cả dự đoán của hắc, khiến cho hắc vô cùng sung sướng.

Hơn nữa nơi này bốn phía được núi bao bọc, đều là vách núi dựng đứng tạo thành, ngoài động khẩu kia thì không có khả năng tiến vào trong này được. Sau khi tất cả tiến vào trong này, hắc sẽ dùng đá che động khẩu lại, như vậy tạm thời sẽ không có quá nhiều nguy hiểm.

“Chúc mừng đại vương tìm được bảo địa. Sơn cốc này từ nay trở thành căn cứ của chúng ta, hay là Đại vương đặt cho nó một cái tên đi.” Bạch Tổ Tổ ngoáy tít cả thân mình để nhìn xung quanh, cũng cảm thấy vô cùng cao hứng về nơi mà bọn họ sẽ sống sau này.

“Đúng, người nói đúng! Từ nay sơn cốc này là của chúng ta, nên đặt cho nó một cái tên. Chúng ta sẽ ở đây lập căn cơ, gây dựng thực lực, sớm muộn cũng sẽ có ngày ta đủ khả năng để chống lại các môn phái tu tiên.”

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 59: Vạn Yêu Cốc.

Nhìn sơn cốc, lại tưởng tượng về tương lai, trong lòng Đế Thích Thiên chợt sinh ra một uy thế vô thượng, ngẩng đầu nhìn lên trời, ánh mắt ngưng trọng, nói: “Ta hy vọng, tương lai ta có vạn yêu làm bộ hạ, chân chính có thể nắm được vận mệnh của mình, có thể cùng với người tu tiên đối đầu. Sơn cốc này, gọi là Vạn Yêu Cốc đi.”

Vạn Yêu.

Vạn Yêu.

Muốn trở thành yêu thủ chân chính phải ngưng tụ ra nội đan, như vậy mới được gọi là cường giả, có thể đấu được với Kết Đan tu sĩ. Hơn nữa trong quá trình tu yêu, nếu có được thần thông thiên phú, thì so với người tu tiên đồng cấp chỉ có hơn chứ không hề kém. Một yêu như thế có thể địch được với hai,

thậm chí là ba người tu tiên đồng cấp mà không bị chèn ép chút nào.

Nếu thật sự ở trong này tập trung được hơn vạn yêu chúng, thể lực như vậy cho dù là một đại tông phái tu tiên cũng không thể so sánh được. (DG: 1 vạn thăng Kết Đan kỳ dễ thể sao mà chả không so sánh được o.O)

Đó dù sao cũng chỉ là ước vọng xa vời của hắn. Nhưng Đế Thích Thiên tin tưởng rằng trong tương lai, chỉ cần cố gắng, nhất định có một ngày hắn lĩnh suất vạn yêu đi cứu Bạch Hồ muội muội và đệ muội, trực tiếp hủy tông phái đã bắt đi người thân của hắn. Hắn nhất định sẽ phải báo đại cừu này.

“Vạn Yêu cốc, tên nghe vô cùng khí phách. Tổ Tổ tin tưởng, đại vương nhất định sẽ làm được.” Bạch Tổ Tổ nghe được, ánh mắt sáng lên, nhìn về phía Đế Thích Thiên, trong đó còn ẩn dấu một tia si mê cuồng nhiệt.

“Ừm!” Đế Thích Thiên lại đưa mắt nhìn sơn cốc, sau đó quay lại nói: “Được rồi, Tổ Tổ, chúng ta đi cũng đã lâu. Tìm được lối vào rồi, nên về thông tri cho bọn Xích Hỏa, Bái Nguyệt lập tức mang tộc đàn tiến vào trong này. Sau khi mọi việc ổn thỏa ta sẽ chỉ cho các ngươi phương hướng tu yêu chân chính!” Vừa nói hắn vừa vũ động thân hình lực lưỡng quay trở lại thông đạo.

“Đa tạ đại vương!” Bạch Tổ Tổ nghe hắn nói sẽ dạy bọn họ tu yêu, cả người kích động đến phát run. Từng chứng kiến qua sức mạnh của Đế Thích Thiên nên năm người bọn họ vô cùng chờ đợi có ngày bản thân cũng được như vậy. Nên nằng kích động cũng là có đạo lý.

Nàng thầm nghĩ trong lòng: Đại vương, chờ Tổ Tổ tu hành, sau này có sức mạnh rồi nhất định sẽ hỗ trợ cho ngài thật tốt.

Trên đường đi tới đây, tuy rằng không ai nói ra nhưng trong lòng tất cả đều có chung một khát vọng, đó là khát vọng về sức mạnh. Mỗi lần nguy hiểm, bọn họ chỉ biết trở mắt nhìn Đế Thích Thiên ra tay ngăn cản, cái tư vị đó khiến họ cảm thấy mình vô cùng yếu đuối. Dù sao thì bọn họ đều có linh tính, có trí tuệ.

Nếu thần phục Đế Thích Thiên, bọn họ vừa được Đại vương bảo hộ, hơn nữa còn được đại vương truyền thụ phương pháp tu yêu, từ đó có thể vì đại vương mà cống hiến nguy hiểm.

Lần trước có con thỏ dẫn đường nên Đế Thích Thiên đều mang phương hướng khắc sâu vào trí nhớ. Nên khi trở lại cũng không có gặp khó khăn gì, hai người thuận lợi đi qua thông đạo trở ra bên ngoài sơn mạch.

Khi Đế Thích Thiên và Tổ Tổ quay lại chỗ các tộc quần tụ, bọn Xích Hỏa cũng đang cẩn thận tuần tra xung quanh, sợ có sự phát sinh.

“Đại vương, ngài có tìm được thông đạo hay không?” Ứng Không khẩn trương hỏi. Dù sao sơn cốc kia cũng là hắn phát hiện ra và đưa mọi người tới. Nếu không tìm ra thông đạo thì mọi cố gắng mọi người vừa trải qua trở thành uổng phí.

“Mọi người nhanh chóng chuẩn bị, thông đạo ta đã tìm ra. Bốn vương cũng đã vào trong sơn cốc mà ngươi nói. Hiện tại không thể ở nơi này quá lâu, chúng ta sẽ lập tức tiến và sơn động và tiến vào cốc.”

Các tộc đàn vốn đã có chuẩn bị nên vừa nghe Đế Thích Thiên nói vậy thì tất cả đều vô cùng mừng rỡ. Đám thủ lĩnh tự mình chấn chỉnh đội ngũ rồi theo Bạch Tổ Tổ đi vào trong sơn động. Xà đàn theo Tổ Tổ đi đầu tiên. Tiếp theo là tới tộc đàn của Bái Nguyệt, hầu đàn đi sau cùng. Ứng Không cùng đàn của hắn trực tiếp bay vào trong sơn cốc. Đế Thích Thiên vẫn đứng ở bên ngoài quan sát. Hắn phải đợi cho các tộc đàn đi qua, sau đó tự thân lấp đường vào thông đạo, như vậy mới đảm bảo được an toàn cho mọi người ở bên trong.

Đứng ở chân núi, đôi mắt Đế Thích Thiên vẫn không ngừng quét quanh bốn phía.

“Là thứ gì đây, tại sao đến giờ vẫn còn đi theo ta?” Mấy ngày liền hắn đều cảm thấy ánh mắt theo dõi bọn hắn không hề biến mất, ngược lại còn gia tăng, tựa hồ không chỉ có một kẻ theo dõi mà có đến vài kẻ. Hắn đã cẩn thận tìm kiếm nhưng thủy chung vẫn không phát hiện ra sự tình gì, điều này khiến Đế Thích Thiên cảm thấy vô cùng hoang mang.

Hắn chỉ có thể chắc chắn bản thân đang bị theo dõi, và kẻ đó vẫn không ngừng đi theo cả bọn, chỉ sợ là đang tìm cách để nhìn ra sơ hở của bọn hắn. Điều này khiến cho Đế Thích Thiên nhiều ngày nay một chút thả lỏng cũng không dám.

“Hừ, mặc kệ là cái gì, đợi ta vào động rồi lấp lối vào lại, xem ngươi có năng lực gì đục đá mà qua.”

Địch nhân không dám quang minh chính đại hiện thân mà chỉ âm thầm theo dõi, lại không biết khi nào thì bọn chúng tấn công, địch nhân kiểu này dễ khiến cho kẻ thù bị tiêu hao tinh lực vì lo lắng đề phòng. Dù sao, không một ai có khả năng phòng thủ kín kẽ cả đời được.

“Xèo xèo.”

Con chuột đang giám thị bọn Đế Thích Thiên đi qua sơn động, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ, vội theo địa đạo chạy trở về.

Trở về đến động nơi Thử vương ở, con chuột này vừa thở hổn hển vừa đem sự tình nói ra.

“Bọn họ đi xuyên qua sơn động, đã đi vào trong núi?” Thử vương ánh mắt âm lãnh, không ngừng lóe ra quang mang, nói: “Thử Đại, ngươi trực tiếp mang theo thử binh giám thị xung quanh, xem có thể đào ra đường vào trong hay không? Bay đâu, tụ tập thử binh, chuẩn bị tới tể đàn tẩm rửa thần quang.”

Sau khi phân phó xong, thử vương nhảy khỏi vương tọa, đi qua vô số ngõ ngách, sau khi dời một khối đá ra, trước mặt hắn lộ ra một động khẩu. Thử vương thấy động khẩu mở ra thì lập tức nhảy vào, thân hình cực đại lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Hắn đi xuyên qua thông đạo, không lâu sau tới một địa phương nhỏ hơn chỗ hắn ở, ánh sáng chan hòa. Bên trong, ở ngay giữa có một tế đàn cao ba thước hình bát giác, được xây dựng bằng một khối khoáng thạch cổ quái.

Thử vương đi tới tế đàn, nằm sấp xuống trước rồi ngẩng đầu, dáng vóc nhìn vô cùng tiều tụy, nhìn về phía vật phẩm đặt ở nơi cao nhất của tế đàn.

Đó là một hạt châu lớn, toàn thân mang màu vàng đất sét, trên thân lưu quang ần ần lưu chuyển như mặt nước, nhìn vô cùng thần bí. Hơn nữa, trên mặt hạt châu cũng không ngừng tỏa ra hoàng quang tràn ngập khắp tế đàn.

Đắm chìm trong thần quang, Thử vương hưởng thụ hô hấp mấy cái, nhất thời toàn thân hắn biến thành màu vàng đất, ánh mắt trở nên vô cùng thành kính, và cũng vô cùng thư thái, tựa hồ như đang ở trong một trạng thái vô cùng vi diệu.

Hạt châu kia vốn do thử vương vô tình tìm ra được, xuất xứ vô cùng thần bí.

Lúc thử vương tìm ra hạt châu này thì hắn vẫn chỉ là một con chuột bình thường. Khi đó hắn cả ngày chỉ lúi húi đào đất tìm kiếm thức ăn. Một lần vô ý, hắn đã đào được vào một cái động, sau đó toàn thân rơi vào trong động đó.

Động cao vài thước, nếu là bình thường chắc chắn hắn đã ngã chết rồi, không thịt nát xương tan cũng là may mắn lắm. Nhưng khi hắn rơi xuống, trong động rộng rãi lại có một hạt châu màu vàng đất. Hạt châu đột nhiên tỏa ra quang mang, quang mang chiếu lên người hắn khiến cho hắn rơi xuống mà không bị thương. Điều này làm hắn vô cùng kì quái.

Thần kỳ hơn nữa, sau khi được thần quang chiếu lên, hắn bắt đầu nảy sinh ra linh tính, hơn nữa theo thời gian, trí tuệ của hắn so với linh thú bình thường thì lớn hơn rất nhiều. Từ đó, mỗi lần tắm qua thần quang, hắn sẽ có cảm giác lực lượng của bản thân lại tăng thêm một ít. Điều này càng làm cho hắn khẳng định, hạt châu này là một kiện bảo bối.

Thống nhất thử tộc, lên làm thử vương, lại tại nơi này kiến tạo một tế đàn, đặt hạt châu lên trên, mỗi ngày đều đến tắm dưới thần quang nửa canh giờ. Cho đến hôm nay, mặc dù không có tu luyện công pháp gì nhưng chỉ trong mười mấy năm thời gian, thực lực của hắn đã lên tới tinh quái đỉnh phong.

Nhưng đáng tiếc, mặc dù thần quang có thể giúp hắn tăng cường lực lượng, nhưng lại không thể giúp hắn tấn chức trở thành yêu thú. Nên hắn cấp thiết muốn tìm ra một linh thú tinh quái khác để ăn thịt, có như vậy mới có khả năng đột phá bình cảnh. Đó là lý do hắn đặt Đế Thích Thiên vào tầm ngắm.

“Ăn thịt hắc hổ, ta sẽ trở thành yêu thú.”

Trong mắt thử vương lóe ra quang mang sắc bén.

“Phanh!!”

Sau khi thấy các tộc đàn đã đi vào trong động, Đế Thích Thiên tìm một tảng đá lớn, dùng yêu lực ngưng tụ lên hổ trảo, sau đó đem tảng đá đến động khẩu, dùng yêu lực đem tảng đá hòa tan, dung hợp hoàn toàn với thạch bích xung quanh làm thành một thạch bích hoàn chỉnh. Động khẩu đã hoàn toàn bị phong ấn.

“Được rồi, người bình thường dù sao cũng khó mà nhìn ra nơi đây từng có một động khẩu.”

Sau khi phong kín động khẩu, Đế Thích Thiên phát hiện ra ánh mắt theo dõi cuối cùng cũng tiêu thất. Điều này làm hắn thở phào một cái trong lòng, nhưng cũng không quá lạc quan. Hắn đoán sự tình không đơn giản như vậy, chỉ sợ là sẽ còn chuyện phát sinh.

Nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, xoay người đi vào trong sơn động, hướng Vạn Yêu cốc mà đi.

Sơn cốc tuy rằng đã nhìn qua, nhưng cũng chưa thực sự xem xét kĩ càng nên hiện tại Đế Thích Thiên muốn dạo một vòng xung quanh xem sao.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Truyền Thụ Tu Yêu.

Sau khi xóa xong dấu vết ở ngoài cửa động, Đế Thích Thiên nhanh chóng trở vào trong sơn cốc.

Trong sơn cốc, trên bãi cỏ, đàn sói, đàn rắn, đàn khi đang vui sướng chơi đùa, đối với nơi này rất thích thú. Trải qua một hành trình dài như vậy mới tới được nơi này, làm sao lại không vui mừng cho được.

“Đại vương, đại vương.”

Nhìn thấy Đế Thích Thiên xuất hiện, Viên Thiên nhẹ nhàng, tròn mắt, nhảy bắn tới trước người hắn, trên tay cầm lấy mấy trái cây màu đỏ, trong mắt tràn đầy vui mừng, nói: “Đại vương, thuộc hạ có tin tốt lành muốn bẩm báo.” Vừa nói hắn vừa đưa ra mấy trái cây màu đỏ đó cho Đế Thích Thiên.

“Viên Thiên, tin tốt gì? Người không phải nói là cái loại quả này đấy chứ?” Đế Thích Thiên nhìn đến vẻ mặt kích động của tên thuộc hạ, đoán rằng nguồn cơn là từ loại trái cây này, đồng thời hắn cũng cẩn thận tìm hiểu một chút mấy quả màu đỏ đó, trong mắt hiện lên sự kinh ngạc.

Hắn cảm nhận được mấy quả màu đỏ này lại tỏa ra nồng đậm linh khí, có thể nói rằng bên trong còn chứa nhiều linh khí hơn.

Viên Thiên tiếp tục vui mừng kính cẩn nói: “Đại vương, chính là nó. Trước đây thuộc hạ có nói qua cho đại vương về chu quả, không ngờ trong sơn cốc này cũng có rất nhiều, chất lượng lại còn tốt hơn. Nếu dùng để ủ Hồn Nhi tửu, chắc chắn rượu sẽ còn ngon hơn gấp bội.”

Thì ra, vừa vào trong sơn cốc, một đám hầu tử hầu tôn của hắn đã dạo chơi một vòng trong cốc, phát hiện ra trong số trăm nghìn cây trái ở đây không ngờ lại có cả vài cây chu quả, mọc ngay bên cạnh thác nước.

Chu quả ở đây so với khi xưa ở hầu cốc thậm chí còn tuyệt phẩm hơn, linh khí bên trong vô cùng tinh thuần. Chu quả trước đây dùng để ủ rượu ở Hồ Khâu sơn mạch chủ yếu là chu quả sinh trưởng vài năm, nhiều nhất cũng chỉ là vài trăm năm, còn ở đây, chu quả tuyệt đối không có gốc nào sinh trưởng dưới nghìn năm.

Hơn nữa, trong cốc cũng không thiếu các loại kỳ hoa dị thảo, những vật liệu dùng để nung rượu vô cùng khó tìm nhưng trong cốc lại ngập tràn, được lực chứa trong những loại dị thảo này thậm chí còn không lỗ gấp mấy chục lần. Nếu dùng chu quả và đám linh thảo ở đây để ủ rượu thì chất lượng rượu sẽ càng lớn hơn.

“Sao, đây chính là chu quả?”

Tuy rằng đã lờ mờ đoán ra nhưng tại thời điểm này, Đế Thích Thiên không nhận được, tâm thần kịch liệt dao động. Khó trách Hồn Nhi tửu lại thần kỳ như vậy, linh lực trong rượu vô cùng tinh thuần, đối với người tu luyện lại dễ hấp thu gấp nhiều lần so với việc trực tiếp hấp thu thiên địa linh khí từ bên ngoài.

Hồn Nhi tửu mang từ hầu cốc tới không ít, nhưng nếu bọn Bái Nguyệt muốn tu luyện thì cần phải có loại rượu này phụ trợ mới có thể nhanh chóng thăng tiến. Thế nên hắn đang rất lo lắng loại linh tửu này sẽ sớm bị dùng hết.

Dọc đường đi, Đế Thích Thiên đã quyết định cho bọn Bái Nguyệt bắt đầu tiến hành tu yếu nên hắn suy nghĩ rất kỹ phải làm sao để giúp bọn họ tăng tốc nhanh nhất. Nếu từng bước tu luyện thì không biết sẽ phải mất bao lâu mới có thể có được một thân lực lượng. Viên Thiên đúng là đã mang tới cho hắn một tin đại hỷ khi mà hắn đang đau đầu nhất.

Hai mắt hồ bắn ra tinh quang, chữ vương trên trán không ngừng nhảy lên, áp lực cường đại nháy mắt đặt lên người Viên Thiên.

“Đại vương, có chu quả thì thuộc hạ có thể cho tộc nhân sớm sản xuất Hồn Nhi tửu.” Viên Thiên cảm nhận được áp lực to lớn trên thân thể nhưng sự vui sướng cũng không có giảm đi, cung kính quỳ lạy hướng Đế Thích Thiên nói.

“Tốt, Viên Thiên, Hồn Nhi tửu này giúp các người giảm đi thời gian tu luyện rất nhiều, lại giúp các người nhanh kết tụ lực lượng. Bồn vương giao cho người một nhiệm vụ...” Đế Thích Thiên âm thầm dìm sự kích động của bản thân xuống, nhìn về phía Viên Thiên chậm rãi nói.

“Mời đại vương phân phó.” Viên Thiên trong mắt không ngừng bắn ra quang mang nóng bỏng.

“Ta muốn sau khi dàn xếp xong mọi việc, người hãy bắt tay vào ủ Hồn Nhi tửu ngay lập tức. Mặc kệ là loại tài liệu gì, nếu thiếu bồn vương sẽ sai người đi thu thập đủ cho các người. Nếu có Hồn Nhi tửu này thì tốc độ tu luyện của mọi người sẽ được đẩy nhanh.” Đế Thích Thiên thận trọng nói.

“Đại vương, Viên Thiên nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Viên Thiên không chút do dự đáp: “Nhưng muốn sản xuất hồn nhi tửu thì cần thời gian rất lâu, ít nhất là phải ba tháng.”

Ủ rượu nhất định phải có quá trình lên men, để cho tinh túy trong các loại trái cây, kỳ hoa dị thảo dung hợp một chỗ, trải qua thời gian lắng đọng mới có thể thành linh tửu thần kỳ như thế. Hồn Nhi tửu không phải nháy mắt là có thể ủ thành.

“Được!” Đế Thích Thiên hít sâu một hơi, tâm tình kích động cũng dần bình phục. Có lẽ Hồn Nhi tửu này khó lòng mà sản xuất hàng loạt, nhiều như nước sông nước suối được.

“Cho dù như vậy cũng không được chậm trễ, mau mang theo tộc nhân chuẩn bị nung rượu, ta sẽ để bọn Ứng Không phối hợp với các người.”

“Vâng, đại vương!”

Sau khi Viên Thiên nhận lệnh bèn rời đi, bắt đầu cùng với bọn Xích Hỏa, dẫn theo tộc đàn tìm địa phương ẩn ở thích hợp. Sau đó, Đế Thích Thiên dùng yêu lực, tại vách đá phía nam cả bọn đào một cái động phủ cho bọn Viên Thiên dùng để sản xuất hồn nhi tửu.

Phía trước sơn động là một khu rừng đầy hoa quả, thích hợp cho hầu đàn sinh sống.

Bạch Tổ Tổ dẫn theo xà đàn, tìm được một cái thủy đàm cạnh thác nước bên đàn xếp tộc nhân ở đó. Đương nhiên cũng không bắt buộc cả tộc phải ở chung một chỗ nên một số tộc nhân của xà tộc tiến vào trong rừng sinh sống. Bầy sói sống ngay tại bãi cỏ, tùy ý hoạt động trong sơn cốc. Đàn ưng thì càng dễ dàng, tìm ra được một hang động ngay trên vách núi cao bên trung dụng nó làm nơi cư trú của cả ưng tộc.

Hầu tộc ở trong cốc, đem cây ăn quả non mang từ Hồ Khâu sơn mạch tới, tất cả đem ra trồng. Những cây non này được Đế Thích Thiên chứa trong túi trữ vật, lúc lấy ra đều còn nguyên vẹn. Chỉ cần sinh trưởng trong sơn cốc một thời gian, được linh khí nuôi dưỡng, chẳng mấy chốc sẽ trưởng thành.

Vạn Yêu cốc rất lớn, Đế Thích Thiên mang tới hơn mười vạn sinh linh cũng chỉ sinh sống hết một địa phận vô cùng nhỏ. Đại bộ phận còn lại vẫn vô cùng hoang vắng. Đế Thích Thiên muốn biết toàn bộ sự tình trong cốc nên phái một số tộc nhân ở bốn tộc chia ra xem xét, tranh thủ trong thời gian ngắn nhất có thể thăm dò hết thủy tình hình trong cốc.

Chẳng mấy mà bóng đêm lại một lần nữa bao phủ Nam Man sơn mạch. Vạn Yêu cốc cũng đồng dạng chìm trong đêm tối.

Ở phía đông thác nước, Đế Thích Thiên ở trên vách đá mở ra một cái huyết động lớn. Lúc này bọn Xích Hòa, Bái Nguyệt, Ứng Không, Viên Thiên, Bạch Tổ Tổ, năm vị vương giả đều đang cung kính xếp thành một vòng tròn quanh Đế Thích Thiên. Cả bọn đều hướng tới hân với một ánh mắt đầy khát vọng.

“Xích Hòa, ngươi mặc dù có thiên phú dị bẩm có thể phun ra hỏa trụ, nhưng đó chỉ là năng lực trời sinh đã có, không phải là tu yêu. Các ngươi mới chỉ đơn thuần hấp thu thiên địa linh khí, nguyệt tinh hoa, cùng với lực lượng trong huyết thực để tăng cường thực lực của bản thân. Các ngươi căn bản là chưa hề hiểu được việc vận dụng lực lượng tiềm tàng trong thân thể mình như thế nào. Thậm chí cho dù các ngươi có đột phá đến yêu thú cũng chỉ biết vận dụng khả năng chiến đấu của dã thú mà thôi. Các ngươi không hiểu tu yêu thực chất là như thế nào.”

Nhìn năm thuộc hạ xung quanh, Đế Thích Thiên bắt đầu chậm rãi nói. Câu đầu tiên đã phê phán bọn họ không có tư cách xưng yêu nếu chưa biết cách vận dụng lực lượng trong cơ thể.

Quả thật trong tu tiên giới này, có nhiều linh thú ngây thơ hấp thu nguyệt tinh hoa để tăng trưởng thực lực, làm cho thân thể thêm cường đại, thậm chí còn có cơ duyên tấn chức thành yêu thú, nhưng phương thức chiến đấu của bọn họ thì không hề thay đổi được, trước sau vẫn giống như dã thú tầm thường, chỉ hơn ở chỗ có lực lượng cường đại.

Nguyên nhân là do trí tuệ của bọn chúng có hạn, không có khả năng suy xét vấn đề, lại càng không có ai dẫn đường chỉ lối. Tu luyện chỉ là theo bản năng nên luôn bị người tu tiên khi dễ, chém giết.*

“Đại vương, thỉnh người nói cho bọn thuộc hạ biết phải làm sao để mạnh hơn?” Trong cả bọn, Xích Hòa chính là người đối với lực lượng có khát vọng lớn nhất, có thể nói là vô cùng mãnh liệt nên những lời Đế Thích Thiên nói làm hân vô cùng kích động, lập tức quỳ gối khẩn cầu nói.

“Thỉnh đại vương ban cho thuộc hạ lực lượng.” Bọn Ứng Không đều hướng Đế Thích Thiên quỳ lạy, thần thái đều vô cùng cung kính.

“Đều đứng lên đi. Lần này bốn vương gọi các ngươi tới là muốn truyền cho các ngươi phương pháp tu yêu, giúp các ngươi biết cách ngưng tụ lực lượng thành yêu lực và biết cách vận dụng lực lượng đó.” Đế Thích Thiên gật gật đầu nói.

Hắn tu luyện Hồ Khiếu công, là công pháp tu luyện của hồ tộc, đầu tiên là vận chuyển yêu lực trong kinh mạch, sau đó là dẫn thông kinh mạch, công pháp này đối với chủng tộc của hân vô cùng thích hợp. Từ đó, hân rút ra một tổng kết đại khái về tu yêu, đó là trước tiên phải dẫn thông kinh mạch.

Muốn dạy cho bọn Xích Hòa tu luyện thì trước hết phải giúp bọn hân tìm đúng kinh mạch, dạy bọn hân cách vận chuyển yêu lực trong kinh mạch. Sau đó cứ để bọn họ chậm rãi dẫn thông toàn bộ kinh mạch, khi đó là đã trở thành tinh quái đỉnh phong rồi.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Đàn Chuột Xuất Động.

Dạy cho năm bộ hạ thân cận nhất tu thành yêu là một trong những kế hoạch trước mắt của Đế Thích Thiên. Hắn cần phải giúp cho thuộc hạ của mình càng cường đại càng tốt. Tuy nhiên hiện tại hân cũng sẽ chỉ giảng giải được cho thuộc hạ của mình công pháp tu yêu. Còn làm sao để mở ra yêu phủ thì phải đợi sau khi xác định bọn họ thật sự trung thành đã.

Hắn sẽ quyết tâm chỉ truyền công pháp cho tâm phúc của mình, nếu không để công pháp tu yêu truyền ra ngoài chắc chắn sẽ là một tổn thất lớn, không chừng còn vì thế mà rước lấy đại địch.

Sau khi giải thích một chút về tu yêu, Đế Thích Thiên đầu tiên giúp Xích Hỏa xác định kinh mạch trên thân thể. Xích Hỏa và hắn có hình thể tương tự nhau nên kinh mạch sắp xếp cũng không sai biệt lắm. Hắn đem yêu lực truyền vào trong cơ thể Xích Hỏa, đánh thức lực lượng khổng lồ tiềm tàng trong cơ thể của hỏa ngưu sau đó giúp cho yêu lực vận chuyển xuôi từ đầu đến tận đuôi.

Xích Hỏa hiện tại đã là tinh quái đỉnh phong, cho dù đối mặt với người tu tiên cũng có thể chống đỡ được một đoạn thời gian. Nhờ ăn vào huyết thực, vô ý hấp thu thiên địa linh khí mà hiện tại trong cơ thể hắn tiềm tàng một lực lượng vô cùng khổng lồ. Lực lượng đó lúc này đang được Đế Thích Thiên chậm rãi dẫn dắt.

Lực lượng tự do trong thân thể lúc này giống như lũ được xả, cuộn cuộn chạy trong kinh mạch, trong nháy mắt kí thể màu đỏ đậm xông ra khỏi cơ thể Xích Hỏa, tạo thành một tầng hồng vụ bao quanh cơ thể hắn.

Hồng vụ này chính là yêu khí tản mát ra. Sau khi được chỉ điểm, Xích Hỏa liền tiến vào trạng thái tu luyện, không ngừng đem lực lượng tích tụ trong thân thể tập trung lại. Yêu lực vừa được hình thành không ngừng vận chuyển trong kinh mạch, sau đó cũng bắt đầu tìm cách đánh sâu vào những vị trí quan trọng yếu của kinh mạch để dẫn thông.

Sau khi hướng dẫn cho Xích Hỏa, Đế Thích Thiên lại tiếp tục giúp bọn Bái Nguyệt ngưng tụ yêu lực. Hơn nữa hắn còn giúp cho đám thuộc hạ tìm ra kinh mạch trong thân thể, hướng dẫn bọn họ tu luyện, chỉ bảo bọn họ khi nào thì có thể đột phá bình cảnh. Hướng cho bọn họ cách hấp thu thiên địa linh khí cùng nguyệt tinh hoa.

Đây là những điều đơn giản và dễ hiểu, với linh tính của bọn họ thì căn bản không phải là vấn đề khó khăn gì.

Chỉ có một chuyện là kinh mạch của Bạch Tổ Tổ lại tương đối bất đồng. Nó giống như một cái cây thẳng tắp, nhưng muốn dẫn thông toàn bộ kinh mạch cũng cần thời gian. Mỗi lần Tổ Tổ chỉ có thể dẫn thông một phần ba. Sau khi toàn bộ kinh mạch dẫn thông thì chắc chắn đã là tinh quái đỉnh phong.

“Hô!!”

Sau khi bọn Bái Nguyệt đã hoàn toàn lĩnh hội được phương pháp tu luyện, Đế Thích Thiên mới tới vị trí của mình, thờ phào một hơi, đoạn đưa mắt nhìn về đám yêu khí đang vây quanh thuộc hạ của mình. Hắn hơi trầm tư một lát rồi lẩm bẩm: “Xích Hỏa đã là cường giả tinh quái, trước khi không có công pháp tu yêu, bây giờ đã có rồi, dựa vào bản thân hắn thì không bao lâu nữa nhất định sẽ dẫn thông toàn bộ kinh mạch. Thêm vào hỏa trụ thiên sinh dị bẩm nữa, chắc chắn hắn sẽ là cường giả số một trong tay ta.”

“Bọn Bái Nguyệt thì vẫn còn kém một chút nhưng cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian để dẫn thông kinh mạch. Viên Thiên đã uống rất nhiều Hắc Nhi tửu, linh lực tích tụ trong cơ thể là nhiều nhất, có lẽ sẽ dễ dàng dẫn thông kinh mạch lần đầu tiên.”

Dưới trướng của Đế Thích Thiên lúc này, Xích Hỏa chính là mạnh nhất, Viên Thiên xếp thứ hai, sau đó là Viên Không, Bạch Tổ Tổ, Bái Nguyệt thực lực xếp cuối cùng.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Đế Thích Thiên lấy từ trong túi trữ vật ra bình tụ linh đan, ăn vào một khóa và bắt đầu vận chuyển Hồ Khiếu công, hấp thu được lực của đan dược. Xích Hỏa sẽ rất nhanh đạt tới đỉnh phong thực lực của tinh quái, Đế Thích Thiên hắn cũng phải đột phá, không thể chần chừ ở cảnh giới này mãi được. Phải đem yêu lực tích tụ viên mãn trong kinh mạch, sau khi đạt tới đỉnh phong sẽ lại thử mở yêu phủ.

“Xèo xèo... chít... chít...”

Lúc này, ở dưới lòng đất, vô số con chuột to lớn đang tập trung ở trong động của Thử vương. Bọn chúng sắp xếp thành đội hình hoàn chỉnh, hướng tới tế đàn thần bí kia trong ánh mắt của mỗi con chuột đều có quang mang vô cùng kì dị.

Dưới tế đàn lúc này có vô số con chuột đang quỳ rạp trên mặt đất, toàn thân đắm chìm trong màn hào quang. Sau khi đắm chìm trong hào quang này, toàn thân chúng đều biến thành màu vàng đất. Cuối cùng, đám chuột này đi theo một cái thông đạo khác ly khai khỏi tế đàn. Con nào con nấy thần thái hưng phấn, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, lúc này chúng đều có trong thân lực lượng cường đại hơn bình thường rất nhiều.

Cứ một đám rồi đi lại có một đám tiến tới. Sau khi được tắm qua thần quang, thân thể biến thành màu vàng, chúng lại rời đi. Quang cảnh cổ quái này cứ thế lặp đi lặp lại rất lâu.

Thử vương nhìn thấy một màn này, không ngừng gật gù đầu vừa lòng nói: “Đội cho toàn bộ thử binh tắm rửa thần quang xong, trên cơ thể có thần lực hộ thể, chúng ta sẽ đi tìm hắc hồ kia. Cho dù hắc hồ có cường thịnh tới đâu cũng đừng mơ ngăn cản đại quân khổng lồ của bốn vương.” Nói xong, hắn nhìn Thử Đại, hỏi: “Thử Đại, người nói Hắc hồ cùng rất nhiều ruộng thú đi vào trong một ngọn núi, nhưng lại không thấy lối vào?”

“Bẩm đại vương, thuộc hạ mang theo tộc nhân tìm xung quanh đó nhưng đều không phát hiện ra bất kỳ khe hở nào.” Thử Đại lúc này cũng vô cùng kỳ quái, hắn rõ ràng nhìn thấy dưới vách đá có một cái thông đạo nhưng sau đó lại biến mất không thấy tăm hơi đâu. Điều này khiến cho hắn càng nghĩ càng mơ hồ.

“Hừ, không cần lo lắng, bọn chúng đi vào trong thông đạo đó, cứ cho là như vậy đi, chẳng lẽ với thiên phú của thử tộc chúng ta lại không làm gì được. Không tìm ra thông đạo thì bốn vương đào ra thông đạo mà đi. Bốn đại vương đã nhắm được con mồi nào thì nó đừng mơ thoát khỏi tay bốn vương.” Thử Vương Thử Tu không ngừng lẩm bẩm, trong mắt tinh quang lấp lánh.

Các nhóm thử binh dưới sự giám sát của thử vương tiến hành tắm rửa thần quang tương đối nhanh chóng và trật tự, y hệt quân nhân trong quân đội. Cảnh này diễn ra suốt một ngày thì nhóm thử binh cuối cùng cũng hoàn thành nghi thức tắm thần quang.

“Xèo xèo!”

Thử vương ra lệnh một tiếng, thử binh đông đúc bắt đầu theo các thông đạo hướng tới ngọn núi mà Đế Thích Thiên đã dừng chân khi trước mà tiến. Đám chuột này sau khi tắm qua thần quang thì có cảm giác như mình trở thành lão hồ, hung hăng tiến tới chỗ kẻ thù.

Trên mặt đất không có nửa điểm dấu hiệu nào nhưng dưới mặt đất lại giống như thử triều, số lượng chuột vô cùng khổng lồ, có đến cả trăm vạn. Tình cảnh này giống như đại nạn chuột phá hoại, chỉ cần bất cứ vật gì xuất hiện trong nháy mắt cũng bị thử triều này làm cho biến mất không thấy.

Những thông đạo to lớn theo sự di động của đàn chuột mà xuất hiện, đích đến chính là địa phương bên ngoài Vạn yêu cốc.

Nơi bọn Đế Thích Thiên dừng lại trước đây rất vắng vẻ, ngoài một chút cây cỏ mọc trên núi đá ra thì xung quanh rất trống trải, bốn phía yên tĩnh, không có một sinh mệnh nào tồn tại.

“Rầm!!”

Đột nhiên, một tiếng vang cổ quái phát ra, trong bóng đêm tĩnh mịch, dưới đất đột nhiên xuất hiện một động khẩu vô cùng lớn. Sau đó, rất nhiều con chuột lớn từ trong động khẩu đó chui ra khỏi lòng đất.

“Rầm rập...”

Trong một địa động lớn khác, thử vương từ trong đi ra, đứng trên mặt đất, nhìn bốn phía xung quanh, con mắt không ngừng chuyển động, hướng Thử Địa hỏi: “Thử Đại, bọn hắc hồ biến mất ở chỗ nào?”

“Là ở đây.” Thử Đại vọt tới địa điểm mà trước đó chính là động khẩu đã bị Đế Thích Thiên lấy đá lấp vào, kêu lên: “Đại vương, bọn họ biến mất ở chỗ này.”

“Chúng bay đâu, tiến lên, từ chỗ đó đào ra cho ta một cái động. Ta không tin có gì có thể ngăn cản được móng vuốt của thử tộc chúng ta.” Thử vương không một chút do dự, ra lệnh cho thử binh ở phía sau. Chỉ một thoáng sau đó, phô thiên cái địa thử tộc tiến tới trước vách núi bắt đầu liều mạng đào bới.

Móng vuốt cùng với đá ma sát, phát ra những âm thanh chói tai khiến cho đêm tối càng thêm quỷ dị. Từng chút từng chút bột đá cứ thế bị thử binh dùng móng vuốt cào ra. (DG: đúng là lấy thịt đè người mà o.O)

Trong Vạn yêu cốc...

Đế Thích Thiên toàn thân hắc vụ bao phủ, yêu khí quay cuồng xung quanh. Đột nhiên, hắc vụ kịch liệt quay cuồng rồi trong nháy mắt hoàn toàn được hắc thu liễm vào trong cơ thể.

Đôi mắt hồ chậm rãi mở ra, trong đó có một chút thần sắc kinh nghi bất định.

“Tại sao ta đột nhiên lại có cảm giác không yên. Cảm giác này trước đây cũng có nhưng cũng không mãnh liệt như hiện tại. Có phải có cái gì đó quan hệ tới ta sắp phát sinh? Hay là có nguy hiểm gần kề?”

Đế Thích Thiên vừa mới luyện xong được lực của tụ linh đan nên yêu lực cũng tăng thêm một chút, đang định đem cỗ yêu lực trong cơ thể cùng cố lại thì không hiểu vì sao đột nhiên lại sinh ra cảm giác bất an. Tâm thần hắn đột nhiên bồn chồn, khó mà bình tĩnh trở lại được nên mới chấm dứt tu luyện.

“Hôm nay là ngày đầu tiên ta tới Vạn yêu cốc này. Bản thân ta cũng chưa tìm hiểu hết sự tình trong cốc. Chẳng lẽ trong này còn tồn tại yêu thú? Và hắn sắp ra tay với ta?”

Nếu nói đến nguy hiểm thì hiện tại hắn cho rằng cũng chỉ có trường hợp đó xảy ra. Nhưng sau khi cân nhắc, trong đầu hắn lại thầm nghĩ: “Đúng rồi, dọc đường đi ta đều có cảm giác bị theo dõi. Hay là việc đó với lần này có liên quan?”

“Xích Hóa, Ưng Không, các người tạm thời dừng tu luyện.”

Nghĩ một chút, Đế Thích Thiên vội vàng đánh thức năm vị bộ hạ đang chìm trong tu luyện.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Phòng Ngự Cường Hãn

“Bá!!”

Truyền âm được hình thành bởi yêu thức trực tiếp truyền tới não bộ của đám thuộc hạ, lập tức năm đoàn yêu vụ trước mắt Đế Thích Thiên kịch liệt quay cuồng một chút rồi sau đó đều hướng cơ thể bọn họ thu liễm lại. Yêu vụ tiêu tán, năm thân ảnh hiện ra rõ ràng, trong đó Xích Họa rõ ràng là có thu hoạch lớn nhất. Đôi mắt hãn vừa mở, một đạo xích quang nồng đậm xuất hiện trong mắt.

“Quả nhiên thiên phú bất phàm, không ngờ lại có thể tiến ngay vào giữa tầng thứ hai, xem ra không bao lâu sau Xích Họa có thể phá quan tạp, đã thông kinh mạch toàn thân.” Trong mắt Đế Thích Thiên phụt ra tinh quang sáng ngời. Hãn nhận ngay ra được Xích Họa đã đem kinh mạch trong thân thể đã thông được hai đạo, chính là kinh mạch thẳng từ đầu tới đuôi và kinh mạch ở hai chân trước. Chỉ cần đã thông được kinh mạch ở hai chân sau là hãn có thể vận chuyển yêu lực ở toàn thân rồi.

Hãn nhìn Đế Thích Thiên kèm theo một hơi thở nóng cháy, mang theo lực lượng của hỏa thuộc tính, hoàn toàn tương xứng với màu sắc của cơ thể hãn.

Xích Họa có tiến bộ vượt bậc như vậy nhưng Đế Thích Thiên cũng không quá mức kinh ngạc. Dù sao trước đó lực lượng trong cơ thể Xích Họa đã được tích góp rất nhiều, bây giờ chỉ là cơ hội bùng phát ra, nhưng sau khi tiến vào tầng thứ ba thì tốc độ sẽ bị chậm lại.

“Đại vương, thuộc hạ đã cảm nhận được yêu lực.”

Xích Họa tràn ngập cảm kích nhìn về Đế Thích Thiên. Hãn có thể cảm nhận được thực lực của mình ít nhất gia tăng gấp đôi nên có lẽ từ thời điểm này trở đi, sự trung thành của hãn không gì có khả năng lay chuyển nữa.

“Đúng vậy, Đại vương, ta cũng đã phá được cửa ải thứ nhất, cảm giác được thực lực của mình tăng lên rất nhiều. Dường như khí lực cả cơ thể lúc này vô cùng dào dạt, không sao dùng hết được.” Bạch Tố Tố sùng kính nói. Hiện tại bọn chúng có thể cảm nhận và chế trụ được yêu lực của mình, điều này thật sự quá kỳ diệu, khiến cho cả bọn nhất thời có một khoái cảm về sự cường đại.

Mấy thuộc hạ của hãn đều vui sướng không thôi, nhìn về phía Đế Thích Thiên, cũng giống như Xích Họa, lúc này trong mắt bọn hãn ngoài sự tôn thờ tuyệt đối ra thì không còn điều gì khác. Hiện tại Đế Thích Thiên dạy cho bọn họ cách làm bản thân cường đại hơn, điều này khác nào một lần nữa bọn họ được sinh ra.

“Các ngươi sinh ra đã là linh thú có linh tính, tư chất vốn cao hơn dã thú bình thường. Ta dạy cho các ngươi bí pháp tu yêu, chỉ cần kiên trì bền bỉ, mỗi ngày đều tu luyện, chắc chắn các ngươi sẽ không ngừng mạnh lên. Đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.” Cảm nhận được tình cảm của bọn Xích Họa, Đế Thích Thiên biết rằng năm vị thủ lĩnh này rốt cục cũng hoàn toàn thần phục mình.

Sau này bọn họ cũng sẽ khó mà sinh lòng phản bội được.

Động vật vốn không giống con người, một khi đã thật sự quy thuận, thì cả đời sẽ theo chủ, hiếm khi nảy sinh ra ý nghĩ phản bội. Ở mặt này, động vật so với con người quý giá hơn nhiều.

“Chuyện này để sau hãy nói. Hiện tại các ngươi hãy trở lại tộc đàn của mình, nhất là phải phái tộc nhân cường tráng thủ hộ trước thông đạo đi vào sơn cốc, ta có cảm giác đêm nay sẽ có sự tình phát sinh.” Đế Thích Thiên ánh mắt ngưng trọng đem cảm giác của bản thân nói ra, còn lập tức an bài người tới thủ hộ trước sơn động.

Không biết vì sao cảm giác bất an càng lúc càng mãnh liệt trong hãn.

“Các ngươi cũng đều tự mình cảnh giác một chút, nhớ đi tuần tra trong cốc.”

“Vâng, đại vương!”

Bọn Xích Họa cung kính đáp lại Đế Thích Thiên sau đó cùng ly khai sơn động, lập tức an bài thủ hạ đi tuần tra. Tại cửa sơn động cũng sai mấy tộc nhân mạnh nhất đứng gác. Không khí trong sơn cốc nhất thời trở nên vô cùng khẩn trương.

“Tư tư!!”

Ở bên kia thông đạo, vô số chuột lớn nhỏ, cứ con này vì một quả mà nằm thẳng căng thì lại có con khác xông tới, dùng móng vuốt sắc bén mà bào đá. Chuột vốn là vua đào thành, đám chuột này còn được tắm rửa qua thần quang nên tinh thần còn phấn chấn hơn gấp bội, con nào con nấy như được uống thuốc kích thích (thuốc lắc), điên cuồng hướng thạch bích mà bào đá khiến cho bụi bay khắp nơi trong không khí.

Trong nháy mắt, thạch bích nhẵn thín đã bị bào hõm vào như một cái hố lớn. Không bao lâu thời gian nữa có lẽ thạch bích sẽ bị chúng bào thủng. Ở mặt sau thạch bích này chính là thông đạo đi vào trong Vạn Yêu cốc.

“Mau lên, mau đục thùng núi này cho ta. Ai có thể đào thùng được ta sẽ thưởng cho mười lần tắm rửa dưới thần quang.” Thử Tu cả người run lên, đứng ở giữa đàn chuột, thân hình to béo như một con lợn vô cùng nổi bật, không ngừng tru tréo, thúc giục.

“Xèo xèo!”

Vừa nghe có thể tắm rửa thần quang, nhóm chuột đang đào móc ánh mắt lập tức xuất hiện quang mang mãnh liệt, tốc độ đột nhiên nhanh hơn hẳn. Bụi đá càn bay mù mịt trong không gian khiến cho nhiều con chuột toàn thân màu vàng đã biến thành chuột bạch.

“Phanh!!”

Ngay sau đó, một tiếng vang ầm ầm truyền tới, thạch bích đã bị đục thùng, một cái động khẩu xuất hiện trước mắt.

“Mau. Mau phá thạch bích cho ta.” Thử Tu vừa thấy cửa thông đạo đã khẳng định bọn hắc hổ khi trước đã từng theo thông đạo này bỏ đi, cứ đi vào nhất định sẽ tìm ra tung tích.

“Răng rắc, răng rắc!!”

Một tiếng vang thanh thúy truyền tới, động khẩu nhỏ càng ngày càng bị nói rộng ra. Chỉ một loáng sau, một lối vào lớn bằng chính cửa thông đạo mà khi trước Đế Thích Thiên đã lấp lại lại hiện ra.

“Chúng bay, mau tiến vào, tìm hắc hổ cho ta.”

Thử vương đứng dậy quát to một tiếng, ngay lập tức cả trăm vạn con chuột như thủy triều nước lũ chen chúc hướng vào trong thông đạo mà đi. Đám chuột này sau khi tắm qua thần quang thì đều có màu đất nên lúc này nhìn rất giống nước lũ của sông Hoàng Hà, cuộn cuộn, cuộn cuộn chảy không ngừng.

Thử vương sau đó cũng vọt vào trong thông đạo!

Trong thông đạo có rất nhiều đường nhưng số lượng chuột quá mức khổng lồ nên chúng rất nhanh tìm ra đường đi chính xác rồi lũ lượt kéo nhau đi.

“Rầm!!”

“Xèo xèo!!”

Ở phía trước cửa sơn động có mười viên hầu cao lớn, hơn trăm dãi lang vạm vỡ đang đứng gác, tinh quang trong mắt không ngừng quét ra bốn phía. Xà đàn cũng xuất hiện khắp mọi chỗ trước lối vào sơn cốc. Trên cây cỏ thụ bên cạnh cũng có một đám chim ưng.

Lực lượng như vậy cho dù một con kiến cũng khó lòng thoát khỏi tầm quan sát của chúng.

Đúng lúc này, trong sơn động truyền đến một tiếng vang cổ quái, thanh âm dày đặc mang theo hơi thở vô cùng nguy hiểm khiến cho các tộc nhân đang canh gác cũng phải dựng hết lông lá trên người, ánh mắt nhìn về phía sơn động, thấp giọng rít gào.

“Hào!!”

“Ngao ô!!”

Đàn ưng và đàn sói cùng phát ra tiếng kêu dài, hướng vào trong cốc báo động.

“Không ổn, quả nhiên lối vào sơn cốc phát sinh biến cố.” Đế Thích Thiên vừa nghe lập tức liền biết ngay rằng cảm giác của hắn như vậy lại hoàn toàn chính xác.

“Phốc!!”

Với tốc độ nhanh nhất, Đế Thích Thiên dùng sức phóng lên cao, bay ra khỏi động, để lại trong bóng đêm một đạo tàn ảnh màu đen, hướng thông đạo mà chạy. Lúc này, bọn Xích Hỏa cũng rất nhanh từ các nơi khác tiến tới, mang theo hơn mười vạn tộc nhân khiến cho cả cốc nhất thời xuất hiện những âm thanh vang như sấm rền.

Mà lúc này, ở phía trước thông đạo đã xuất hiện rất nhiều con chuột lớn vừa theo sơn động tiến ra như nước lũ.

“Tí tí!!”

Đám xà đang canh ngoài cửa sơn động nhìn thấy đám chuột này thì ánh mắt sáng lên, ngay lập tức chồm tới.

Mà đàn ưng trên cây cũng bay lên, thỉnh thoảng lao vút xuống dùng trảo sắc bén chụp tới thân mình đám chuột tha đi.

Bây giờ không ngừng huy động móng vuốt, đàn sói dùng răng nanh, dùng trảo cũng xông vào đàn chuột. Chiến trường ác liệt ngay trước cửa sơn động ngay lập tức được triển khai.

“Răng rắc!!”

Nhưng lúc này, chuyện quỷ bí lại xảy ra. Thân hình của lũ chuột quá to lớn, xà nuốt vào một miếng không nổi nên phải cắn, muốn đem nọc độc trong cơ thể giết chết kẻ thù trước khi ăn thịt chúng. Khổ một nỗi, đám chuột này da lông không khác gì sắt thép, vô cùng cứng rắn, dù xà đàn có dùng hết sức để cắn nhưng vẫn không thể cắn xuyên vào da thịt chúng. Ngược lại xà đàn suýt nữa còn bị chúng làm cho tuyệt khí mà chết.

Đàn ưng có ưng trào sắc bén, nhưng khi chộp lên người lũ chuột cũng vô pháp cấp được bọn chúng lên cao.

Phòng ngự của đàn chuột này có thể nói là quá biến thái.

Hơn nữa, đàn chuột phô thiên cái địa tràn ra như nước, viên hầu và bày sói vừa mới phát động công kích thì đã bị bày chuột bao vây, trong nháy mắt ria cho bọn chúng chỉ còn lại bộ xương.

Chỉ trong vài cái hô hấp đã có vô số tộc nhân của hầu tộc và lang tộc bị ăn thịt, ngay cả xà đàn là thiên địch của chuột cũng bị tổn thương thảm trọng. Nếu không phải chuột từ sâu trong lòng vốn sợ rắn thì có lẽ chúng cũng trở thành thức ăn cho đàn chuột biến thái này.

Đáng sợ! Đàn chuột này khiến cho người chứng kiến lông tóc dựng ngược.

Tình cảnh khủng bố này khiến cho người ta phải kinh hồn táng đờm.

“Ngao ô!!”

Đúng lúc này, một tiếng hô gầm bá đạo vang lên trong cốc, giống như tiếng sấm từ trên cao dội xuống, oai vũ lẫm lẫm tràn ngập trong sơn cốc. Tiếng hô gầm khiến cho đàn thử tiền công lượt đầu tiên bị chấn nhiếp, không tự chủ được bản thân, chạy tán loạn khắp nơi, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi cùng cực.

Mặc dù lũ chuột này thân thể cường hãn nhưng lại không có khả năng phòng ngự trước âm thanh nên trong đầu vang lên những tiếng ông ông, đất trời xung quanh bỗng nhiên chao đảo theo.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Tầm Nhìn Hạng Hẹp

Tiếng gầm này cũng không có sử dụng hô khiếu âm ba công, nhưng chỉ bằng tiếng gầm đơn thuần cũng khiến cho sinh linh xung quanh mất đi toàn bộ ý chí. Nhưng đám chuột này cũng không giống chuột bình thường, giềng gầm chỉ có thể làm chúng choáng váng trong phút chốc chứ không giết được chúng.

“Chỉ!!”

Một tiếng kêu phát ra ngay sau tiếng hô gầm, tiếng kêu vô cùng bén nhọn, cao vút, chói tai và rất khó nghe.

Phía trước sơn động, có đến trăm vạn thử binh đang đứng, sau đó một con chuột cực lớn mang theo khí thế cao ngạo đi ra, đứng giữa đàn chuột, đôi mắt nhỏ nhìn về phía trước lộ ra hung quang sắc bén. Đàn chuột vốn bị tiếng hô gầm dọa cho sợ chạy tán loạn, vậy mà vừa thấy con chuột to lớn này đi ra, tất cả như được chấn hưng tinh thần hoàn toàn.

Bộ dáng của chúng lúc này như đã tìm được chỗ dựa chắc chắn vậy.

“Bang bang phanh!!”

Mặt thử vương hiện lên sự rung động sâu sắc khi nhìn thấy một hắc hổ cực lớn từng bước tiêu sái đi đến, chữ Vương trên trán hắc hổ không ngừng nhảy múa, khí phách của bách thú chỉ vương không ngừng lan tỏa ra xung quanh. Phía sau hắc hổ có năm linh thú, cuối cùng là vô số tộc đàn khác.

“Con chuột thật lớn a, xem ra chính là thử vương rồi.”

Để Thích Thiên ánh mắt lạnh như băng, ngay từ đầu đã dồn sự chú ý lên mình thử vương. Chuột, quá nhiều chuột, dù cho tâm chí có cứng cỏi tới đâu mà nhìn thấy chuột nhiều như nước lũ cũng không khỏi cảm thấy chán kinh. Để Thích Thiên từ lúc được sinh ra, cộng cả kiếp trước làm người cũng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng chuột quá nhiều như thế này.

Từ xưa đã ghi lại, trong các nạn thì nạn chuột là vô cùng đáng sợ.

Hắn lập tức minh bạch, nguyên lai gần đây đi theo sau giám thị mình chính là lũ chuột này. Bọn chúng đào đất ở phía dưới, yêu thức của Đế Thích Thiên hiển nhiên là chưa đủ khả năng để thăm dò tới. Ở Nam Man sơn mạch này đúng là không thể nơi lòng cảnh giác một phút giây nào. Ngay cả chuột cũng có số lượng kinh

khủng thế này.

“Theo ta tới đây, theo dõi ta, chính là thuộc hạ của ngươi sao?” Đế Thích Thiên hỏi, trong ngữ điệu mang theo vô tận sát khí. Cứ nghĩ lại chuyện mình bị theo dõi trong lòng hắn lại như phát hỏa. Thực lực của thủ vương này hắn nhìn không ra, chỉ có thể ần ần cảm nhận, tuyệt đối là tinh quái đỉnh phong. Thủ vương thực lực cường đại như vậy, ngay từ đầu xuất hiện đã nhìn chăm chăm vào hắn, hiển nhiên là không có ý đồ gì tốt.

“Xèo xèo!!” Thủ Tu kêu lên hai tiếng, nhìn Đế Thích Thiên, trong mắt tràn ngập tinh quang, nói tiếp: “Đại lão hổ, ngươi trên người thịt rất nhiều, nhất định là vô cùng thơm ngon, rất vừa với khẩu vị của ta.” Thủ vương nhìn thấy bách thủ chi vương thì không hề e ngại, ngược lại còn nói muốn ăn thịt đối phương, quả nhiên là gan to bằng trời.

Nhưng dù sao hắn cũng có năng lực để mà kiêu ngạo như thế. Dưới thân hắn có trăm vạn thủ binh, lại đã được tắm qua thần quang, da thịt thành sắt thép, lực lượng cường đại, nếu hiện tại chém giết hắn cũng tự tin. Kẻ này chết, kẻ sau xông vào, dù cho có là cường đại linh thú cũng sẽ bị thủ triều nuốt sống. Thực lực như thế làm sao hắn lại không tự tin cho được.

“Ngươi muốn ăn thịt ta?”

Đế Thích Thiên nghe được câu này, trong mắt nhất thời lửa giận bùng lên. Trước thì theo dõi, sau vừa mở miệng đã nói muốn ăn thịt mình, hỏi làm sao hắn không tức đến xị khói lỗ tai cho được.

Tính cách của Đế Thích Thiên vốn vô cùng lãnh khốc, sát phạt quyết đoán, cho dù là giết người, ăn thịt người hắn đều không ngần. Hắn hiểu được thân phận của mình hiện tại, chẳng lẽ muốn nói ăn là ăn được sao? Oai nghiêm của hắn làm sao có thể để cho mình bị đùa bỡn như thế được.

Kiếp này đã là yêu, mang hình hài của yêu, nếu chỉ vì kiếp trước là người mà có thể nhẫn nhịn để cho nhân loại vây bắt, cho người tu tiên đuổi giết thì bản thân hắn không làm được, điều đó chỉ là giả nhân giả nghĩa, dối trá mà thôi. Người muốn giết hắn, hắn có năng lực chắc chắn sẽ không tha. Người tu tiên muốn giết hắn, hắn cũng sẵn sàng đối chọi. Người muốn ăn thịt hắn, sao hắn lại không dám ăn thịt người?

Bầu trời là của Chim Ưng, mặt nước là của cá, không ai xâm phạm lãnh thổ của ai.

Biết tình cảnh của yêu tộc nên Đế Thích Thiên với linh thú có linh tính, chỉ cần không có thâm cừu đại hận gì, nếu có thể thu phục thì hắn đều dùng thái độ ôn hòa để thu phục, gia tăng lực lượng của chính mình, chưa từng chủ động đi giết đối phương. Hắn không muốn thấy tình cảnh yêu tộc tự giết lẫn nhau, mặc kệ ai thắng ai thua, tổn thương đều sẽ là thực lực của chính yêu tộc.

Nhưng nếu muốn lấn lên đầu hắn, bắt hắn phục tùng thì hắn cũng không ngại diệt sát.

“Xèo xèo!” Thủ vương trong mắt lộ ra sự tham lam: “Ăn thịt của ngươi bọn vương có thể trở thành yêu thú, có thể trở nên cường đại hơn.” Nói xong hắn quát: “Chúng bay, giết, đem toàn bộ những kẻ trong cốc này giết hết cho ta. Giết càng nhiều khi về bọn đại vương sẽ cho tắm rửa thần quang.”

Thủ Tu vừa ra lệnh một tiếng, nhất thời đàn chuột con nào con nấy mắt lóe ra hung quang, phát ra những tiếng kêu kích động rồi đối với đàn thú đối diện điên cuồng xông tới khiến cho sơn cốc như đang bị một trận nước lũ đầy phù sa màu vàng tràn vào.

“Hào!!”

Xích Họa hai mắt đỏ bừng, xông tới nói: “Đại vương, bọn tiểu lâu la này cứ để Xích Họa giải quyết dùm ngươi.” Nói xong hắn đứng chắn trước mặt Đế Thích Thiên, mạnh mẽ phun ra hỏa trụ quét tới đàn chuột đang xông tới.

Hỏa trụ như hai hỏa xà, dưới sự khống chế của Xích Họa điên cuồng quét về phía đám chuột, lực lượng kinh người bên trong hỏa trụ bạo phát, hỏa diễm bá đạo có chứa cả yêu lực hiện tại càng được hắn khống chế linh hoạt hơn. Uy lực của hỏa trụ vô cùng cường đại, đám chuột trước mặt dù đã được tắm qua thần quang, da thịt cứng như sắt thép cũng khó mà chống chọi được.

Hào quang trên thân lũ chuột lóe lên vài lần rồi tắt hẳn, không có thần quang chống đỡ hỏa diễm nên đám chuột nhanh chóng bị bong da tróc thịt, đương trường chết cháy (mùi thịt nướng thơm nức tỏa ra khắp sơn cốc :U)

“Ngao ô!”

Bọn Bái Nguyệt cũng bắt đầu hành động. Bái Nguyệt tốc độ cực nhanh, móng vuốt sắc bén có lực công kích rất lớn không ngừng tả xung hữu đột trong đàn chuột, đem chúng chia nhỏ ra thành từng nhóm. Lúc này bọn họ cũng đã có thêm chút kiến thức về phòng ngự cường hãn của đám chuột này.

Móng vuốt chạm vào da thịt không ngờ lại có cảm giác bị một lực lượng kỳ dị cản lại, đâm vào phải dụng toàn lực mà cũng cảm thấy gian nan.

Ứng Không mang theo đàn ưng, dựa vào ưu thế trên không của mình để quắp lũ chuột lên cao, dùng mỏ mổ vào mắt chúng, thậm chí thả chúng từ trên cao xuống cho tan xương nát thịt.

Bạch Tố Tố trực tiếp mở rộng cái miệng, một hơi hít vào cũng nuốt được mấy trăm con chuột. Hoàng quang trên người đám chuột nhanh chóng bị ăn mòn, xà khắc chuột quả nhiên như trong truyền thuyết. (DG: cô à này ăn lắm thế mà không béo nhĩ o.O)

Công kích của bọn họ lợi hại, nhưng đàn chuột còn đáng sợ hơn. Mười con chuột có thể không đáng sợ, nhưng ngàn vạn con cùng đánh tới thì vô cùng kinh khủng. Trong cốc, vô số tộc nhân của bốn tộc đàn đi theo Đế Thích Thiên đã bị chúng phân thân xé thịt, chỉ để lại xương trắng khắp nơi.

Cuộc chiến ngay từ đầu đã vô cùng gay gắt.

Nhưng đám chuột này đều tránh xa vị trí mà Đế Thích Thiên đang đứng, bởi trong nội tâm vẫn chưa gạt được sự sợ hãi bị gây ra bởi một tiếng gầm khi trước.

Đế Thích Thiên ánh mắt lạnh như băng nhìn quét một vòng. Chứng kiến các tộc nhân dưới sự dẫn dắt của bọn Xích Hóa đều đang không ngừng chiến đấu, tổn thất càng lúc càng nhiều nhưng kết cục thắng bại cũng chưa phân. Hắn chứng kiến tình cảnh này nhưng cũng không có ý định ra tay giúp đỡ.

Mọi thứ cần phải trải qua đấu tranh sinh tồn mới có thể quyết định được tồn vong, cái này chính là pháp tắc của rừng núi. Nếu muốn mạnh mẽ thì phải chiến đấu không ngừng, phải đi tới cuối cùng mới có tư cách để tồn tại. Quy tắc đào thải, trong chiến đấu sinh tử thường sinh ra cường giả.

“Ngao ô!!”

Hơn nữa đối thủ của hắn là Thử Vương. Nhìn thử vương lúc trước hùng hồn tuyên bố muốn ăn thịt mình, máu trong người lại sôi lên, hắn quyết tâm phải giết cho bằng được kẻ to gan này. Trong miệng phát ra một tiếng gầm rồi thân thể nhảy lên, hồ trào lóe ra quang mang tối đen, không khí cũng theo đó phát ra những tiếng “xuy xuy” như bị xé rách vậy.

Thử vương nhìn đến, đôi mắt nhỏ mờ to nhưng vẫn lộ ra thần thái vô cùng trào phúng, quyết tâm không tránh, thân hình khẽ run lên một chút, hào quang trên người bạo phát ra, bao lấy toàn thân hắn.

“Ông!!”

Hồ trào vừa tiếp xúc lên người thử vương liền bị quang mang kia ngăn cản, nhất thời vang lên một thanh âm thanh thúy. Một trào này vô cùng uy lực, vậy mà Đế Thích Thiên có cảm giác như vừa đánh lên tinh thiết cứng rắn. Lực lượng phòng ngự này so với đám chuột chỉ tắm rửa thân quang một lần kia thì cường hãn hơn không biết bao nhiêu lần.

“Xèo xèo!!”

Đồng thời, hai móng vuốt của thử vương rất nhanh hướng tới bụng của Đế Thích Thiên. Mặc dù có chút bất ngờ về phòng ngự kinh khủng của thử vương nhưng không vì thế mà khiếp sợ, cũng không mất bình tĩnh. Lỗ chân lông nhảy mắt mở ra, hắc khí từ trong đó phun trào, hình thành một đám hắc vụ đen kịt. Cùng lúc đó, hắn nghiêng người sang một bên tránh đi công kích của thử vương.

“Xèo xèo!!”

Thử vương trong nhảy mắt hiện lên vẻ đắc ý, như kiểu chỉ chờ có thế, hai mắt chợt lóe ra hai luồng tinh quang dài chừng hai tấc, giống như kim châm sắc nhọn điên cuồng lao về phía Đế Thích Thiên, đâm thủng hắc vụ bao phủ bên ngoài, lập tức xuyên vào cơ thể hắn.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên và thử vương nhanh chóng tách ra, đứng cách nhau ba thước. Chỉ thấy trên người hắn xuất hiện hai vết thương lớn bằng ngón chân cái, máu tươi từ miệng vết thương phun trào ra.

Tầm nhìn hạn hẹp!

Trong nhân loại có một câu như vậy để chê cười những kẻ ếch ngồi đáy giếng. Cho tới nay, Đế Thích Thiên vẫn chỉ nghĩ đó là một câu thành ngữ, nhưng hiện tại không ngờ còn là tên của một thiên phú năng lực. Hắn không nghĩ thử vương lại có chiêu thức đáng sợ như vậy.

Một con chuột bình thường tự nhiên là không có khả năng đó, nhưng thử vương lại không giống vậy. Hắn thường xuyên đắm chìm trong hào quang của hạt châu thần bí kia, dần dần hình thành một thiên phú năng lực, đó là hai mắt có thể bắn ra hai luồng tinh quang dài hai tấc, có lực công kích vô cùng kinh khủng.

Đế Thích Thiên không ngừng rèn luyện thân thể bằng yêu lực, lại có yêu khí bảo hộ mà cũng không có khả năng tránh được một chiêu này. Quá cường đại!

“Xèo xèo! Hắc hồ, bản vương đã nói rồi, ta muốn ăn thịt ngươi thì nhất định phải ăn thịt ngươi.” Thử vương nhìn về phía Đế Thích Thiên vô cùng đắc ý.

“Sưu!”

Thử vương thân thể nhoáng lên một cái, sau người hiện ra vô số tàn ảnh, vung móng vuốt lại tấn công Đế Thích Thiên.

“Yêu vụ nhận!”

Bên ngoài thân thể Đế Thích Thiên, yêu khí bắt đầu quay cuồng, “thương, thương, thương”, trong chớp mắt, mười thanh quang nhận được ngưng tụ lại, xoay tròn quanh thân thể hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thôn Phệ, Đột Phá

Yêu vụ nhận thanh nào thanh ấy có hình trắng khuyết, đen kịt, sau khi ngưng tụ thành hình thì quay tít quanh thân Đế Thích Thiên nhưng nhìn kĩ thì vô cùng trật tự, như có quỹ tích sắp đặt sẵn.

“Đương đương đương!!”

Yêu vụ nhận được Đế Thích Thiên điều khiển không ngừng xoay chuyển, để lại phía sau đao mạng đen kịt, nháy mắt sau chém xuống Thử vương. Thử Vương đứng là một con chuột vô cùng biến thái, không thèm tránh đi, hoàng quang trên thân cũng bùng phát, bao trùm lấy toàn bộ cơ thể đón lấy một đòn này của Đế Thích Thiên.

Yêu nhận chém xuống cơ thể Thử vương tạo ra một trận tiếng vang như người ta đang rèn sắt, mỗi một thanh yêu nhận chém xuống, hào quang lại lún xuống một chút, tại chỗ chém không ngừng lóe lên. Lưỡi đao sắc bén như vậy mà lại bị hoàng quang ngăn cản lại nên càng điên cuồng muốn phá tan lớp phòng ngự ương ngạnh quý dị này.

“Xèo xèo! Bốn đại vương có thần quang hộ thể, ngươi làm sao có thể gây được tổn thương cho ta.”

Thử vương ban đầu nhìn thấy Đế Thích Thiên ngưng tụ ra mấy thanh yêu nhận, hàn quang trên lưỡi đao không ngừng lóe lên thì vô cùng kinh sợ. Nhưng mắt thấy yêu nhận không thể phá được phòng ngự của mình thì lập tức trở nên ngênh ngang, đương đương tự đắc.

“Hừ, phòng ngự cường hãn thể nào cũng có cực hạn của nó, ta không tin hoàng quang bảo vệ của ngươi lại bất khả xâm phạm. Yêu nhận, phá cho ta! Phá! Phá! Phá!

Đế Thích Thiên hoàn toàn không vì thế mà nản lòng, không khách khí tiếp tục khu động yêu nhận. Lần này, yêu nhận không một lúc chém xuống mà từng đao một hạ xuống, rầm rầm chém lên thân thể của thử vương, tất cả đều chém tại cùng một chỗ. Đế Thích Thiên định đem toàn lực công kích đánh lên một chỗ, tin tưởng rằng nhất định sẽ chọc thủng được phòng ngự biến thái kia.

“Ngao!!”

Đế Thích Thiên không biết tại sao thử vương lại có phòng ngự đáng sợ như thế, lại có cả thiên phú năng lực cô cùng quý dị, hắn luôn cảm nhận thấy khí tức nguy hiểm từ người con chuột này. Bản thân hắn hiện tại yêu lực vẫn chưa đủ để đem kinh mạch toàn thân vận hành một cách viên mãn, đạt tới đệ tam trọng đỉnh phong, trở thành cao thủ của cao thủ trong đám tinh quái.

Thử vương mặc dù không có khả năng vận dụng yêu lực, chỉ dựa vào một thân thực lực của mình đã hoàn toàn đạt tới tinh quái đỉnh phong, bất cứ lúc nào cũng có khả năng tấn chức trở thành yêu thú. Hắn lại có phòng ngự biến thái như thế nên hầu như mọi sự tấn công đều trở nên vô dụng hoàn toàn.

“Hừ, ta không tin Đế Thích Thiên ta một con chuột cũng không đánh được.”

Nghĩ rồi hắn mạnh mẽ mở to miệng, hướng tới đám xác thử binh bị bọn Xích Hỏa giết hút vào một cái, lập tức cuồng phong bốn xung quanh nổi lên ầm ầm rồi đám chuột chết tất cả bị hắn một hơi cho vào bụng.

“Đám chuột này đều sinh sống ở Nam Man, mỗi ngày hô hấp đều hấp thụ không ít linh khí, máu huyết so với động vật bên ngoài thì bổ hơn nhiều. Nếu tiêu hóa chúng, chắc chắn có cơ hội đạt tới tinh quái đỉnh phong. Khi đó ta xem hoàng quang của ngươi mạnh hay Đế Thích Thiên ta mạnh?”

Đế Thích Thiên tinh quang trong mắt bắn ra, oai vũ bá đạo như nước thủy triều theo đó tràn ra ngoài.

Trong chiến đấu thôn phệ, luyện hóa huyết thực là một hành động cực kỳ điên cuồng. Cách làm này chỉ có kẻ nào vô cùng tự tin mới dám làm, bởi vì chỉ cần phân tâm một chút thì không khác gì tự sát.

Nhưng lúc này Đế Thích Thiên lại làm, một bên không ngừng điều khiển yêu vụ nhận liên tục công kích thử vương, một bên trắng trợn thôn phệ đám thi thể trên mặt đất, hơn nữa trong cơ thể cũng không ngừng vận chuyển Hồ Khiếu công. Năng lực tiêu hóa cường đại của hắn lúc này mới lộ ra, đám chuột bị ăn vào nhanh chóng bị hắn luyện hóa thành tinh huyết, tinh khí. Tinh huyết, tinh khí nhanh chóng được quán chú đến các nơi trong cơ thể, một phần dung nhập vào huyết nhục, một phần lớn tiến vào kinh mạch, theo công pháp vận chuyển dung nhập với yêu lực.

Trong quá trình luyện hóa này hần lại cảm nhận được tinh khí và máu huyết trong cơ thể đám chuột này so với bách thú bình thường thì không hề hơn rất nhiều. Một ngụm nuốt vào mấy trăm con chuột khiến cho tinh khí không hề hóa thành sóng nhiệt cuộn cuộn bốc lên trong người.

Lỗ chân lông quanh thân hần mở ra hết mức, hắc khí từ bên trong không ngừng tuôn ra hình thành thêm một tầng hắc vụ, khí thể trên người hần cũng theo đó tăng vọt.

“Xèo xèo!!”

Thử vương không giống với đám chuột bình thường, trí tuệ của nó rất cao, có thể so sánh với một con người bình thường, vì vậy chứng kiến Đế Thích Thiên thôn phệ tộc nhân của mình thì không hề e ngại, ngược lại trong mắt còn biểu lộ ra sự trào phúng. Thử vương nhảy lên, hướng móng vuốt tới cổ Đế Thích Thiên chụp xuống.

Đồng thời, từ hai mắt hần bắn ra tinh quang như hai mũi tên đâm tới đầu Đế Thích Thiên.

“Hừ!!”

Đế Thích Thiên biết Thử vương sẽ không ngu ngốc cũng không hảo hán tới mức trơ mắt đợi cho hần luyện hóa huyết thực xong mới đánh tiếp nên đã sớm có chuẩn bị. Chân hần lui về sau một bước, nghiêng đầu một chút để tránh, đồng thời một thanh yêu nhận đen kịt hình linh xuất hiện hướng tới móng vuốt của Thử vương chém xuống. Đồng dạng, đối phó với hai đạo tinh quang kia cũng có hai thanh yêu nhận nhảy mắt xuất hiện.

“Đương, đương, đương!!”

Thử vương thân thể có phòng ngự cường hãn, khi móng vuốt cùng yêu nhận va chạm, hoàng quang bảo vệ lóe sáng lên, đánh lười đao bật ra ngoài. Hai tinh quang kia còn đáng sợ hơn, hai thanh yêu nhận sắc bén đến thể mà cũng bị thiên phú năng lực này xuyên thủng rồi biến trở lại thành yêu khí tán loạn.

“Phanh!!”

Đế Thích Thiên há lại giờ đầu chịu chết, trong lúc Thử vương còn đang bận rộn đối phó với yêu nhận, hồ trảo đã được quán chú yêu lực cường đại không ngần ngại thò ra nặng nề đánh lên thân của Thử vương.

“Xèo xèo!!”

Thử vương phòng ngự đứng là vô cùng kinh khủng, một kích này đánh lên thân thể cũng chỉ có thể làm hần bắn ra xa ba trượng, tuyệt nhiên không tạo ra chút tổn thương nào cho hần. Trong miệng hần kêu lên hai tiếng sắc nhọn, lập tức thử binh từ bốn phía quay lại rồi điên cuồng lao tới chỗ Đế Thích Thiên.

Số lượng thử binh phải nói là phô thiên cái địa, khí thể hung mãnh, tất cả đồng loạt hướng tới Đế Thích Thiên khiến cho trong cốc như có tiếng biển gầm gào.

“Ngao ô!!”

Mắt Đế Thích Thiên biến thành lãnh khốc vô bì, hần biết Thử vương muốn ngăn cản mình luyện hóa huyết thực. Nhưng hần cũng không có chút nào sợ hãi, ngược lại đối với đám chuột đang ào tới từng ngụm từng ngụm nuốt hết vào bụng. Đây đúng là một cảnh ăn tươi nuốt sống vô cùng rung động, mỗi lần hần thôn phệ, mấy trăm con chuột cứ thế bị nuốt vào.

Trong thân thể hần lập tức trào lên một cỗ sóng nhiệt liên miên không dứt. Yêu lực trong kinh mạch nhanh chóng du động đem tinh khí không hề trong cơ thể nhanh chóng luyện hóa khiến cho hần có thể cảm nhận được rõ ràng yêu lực đang lớn đến cỡ nào.

“Nhanh một chút, thêm một chút nữa. Chỉ một chút nữa thôi.”

Trong thâm tâm Đế Thích Thiên điên cuồng hò hét, cảm giác rõ ràng được chỉ cần thêm một chút nữa thì các kinh mạch trong cơ thể sẽ triệt để quán thông, đột phá tới tầng ba đỉnh phong.

“Xèo xèo! Ở trước mặt ta còn muốn luyện hóa huyết thực, đúng là tìm chết!!”

Thử vương cách đó ba trượng trong mắt lộ ra hung quang.

Một lần nữa hai tinh quang trong mắt hần lại vọt ra, nhưng nếu những lần trước nó chỉ tấn công được trong phạm vi nhỏ thì lúc này lại giống như hai thanh phi kiếm trong nháy mắt lóe ra vô thanh vô tức phá không mà đi, hướng đầu Đế Thích Thiên hung ác đâm xuống.

“Cái gì?”

Chiêu thức này của Thử vương khiến cho Đế Thích Thiên hoàn toàn rung động. Hần cho rằng thiên phú năng lực này của thử vương bắn ra được phạm vi hơn một tấc đã là vô cùng kinh khủng rồi, không nghĩ tới lại có thể bá đạo tới mức độ xa như vậy cũng có thể triển khai tấn công.

Tắc quang tới nhanh như thiểm điện, trong chớp mắt đã xuất hiện bên người Đế Thích Thiên khiến cho hần cũng không có thời gian né tránh.

“A!!”

Trong mắt Đế Thích Thiên toát ra thần sắc điên cuồng, cảm nhận được cực độ nguy hiểm từ một chiêu này của Thử vương.

Hắn có thể cảm nhận được tử vong khí tức từ hai tác quang này, trong đó ẩn ẩn lực lượng thật đáng sợ. Nếu bị nó đâm phải, chắc chắn hắn chết không nghi ngờ.

Tử vong khí tức này làm cho hắn cảm thấy một loại áp bách trước nay chưa từng có. Tâm thần hắn kịch liệt chấn động, trong cơ thể yêu lực điên cuồng vận chuyển, toàn cơ thể không kiềm chế được đều run lên.

“Ngao ô!!”

Khi hai tác quang như chuẩn bị đâm lên đầu hắn thì một âm thanh hổ gầm phá vỡ trời xanh rít gào lên, toàn bộ Vạn Yêu cốc bị tiếng gầm của hắn chấn cho rung động mãnh liệt. Hai đạo tác quang dưới tiếng gầm này hoàn toàn bị chấn vỡ tan.

Rầm rầm rầm!

Tảng đá, cây cối xung quanh không chịu được đều nổ tung.

Vụt vụt vụt!

Khí thể trên người Đế Thích Thiên lúc này hoàn toàn chuyển biến, bách thú chi vương bá khí bùng nổ, yêu khí nhanh chóng bao phủ thân thể khiến cho thân hình của hắn vốn không lồ lúc này lại lớn thêm một chút.

Đế Thích Thiên có thể cảm nhận được rõ ràng rằng huyết thực được luyện hóa đang lấy một tốc độ kinh người dung hợp cùng huyết nhục của cơ thể. Trong quá trình dung nhập này, cơ thể của hắn cũng không ngừng lớn lên. Oai vũ nồng đậm tăng vọt trong nháy mắt.

Cường đại! Rốt cục cũng cường đại trở lại!

Thú vương uy áp hung mãnh tràn ngập trong Vạn Yêu cốc, vài trăm vạn con chuột xung quanh dưới uy áp này lập tức sợ hãi quỳ rạp xuống, thân thể không ngừng run rẩy. Hung quang trong mắt chúng bị sự sợ hãi thể chỗ, nhìn bộ dáng như muốn đào đất trốn ngay đi, nhưng toàn thân lại vô lực.

“Không có khả năng!”

Thử vương nhìn về phía Đế Thích Thiên, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Sở Gia Trang.

“Đình đình đình!!”

Yêu khí nồng đậm bên ngoài Đế Thích Thiên kịch liệt quay cuồng sau đó nhanh chóng co rút lại, cuối cùng hình thành một thanh tàn nguyệt đao quay xung quanh cơ thể hắn.

Lúc này, yêu nhận không chỉ càng thêm cô động mà còn tỏa ra khí tức sâm lãnh rợn người, số lượng cũng có thêm năm thanh, tổng cộng thành mười lăm thanh bay xung quanh.

Thân thể hắn cũng lớn hơn, dường như cao thêm cả trượng. Thân thể khổng lồ chỉ cần đứng trước ai cũng có thể tạo cho người ta cảm giác sợ hãi không thôi. Uy vũ của bách thú chi vương lan tỏa ra phá nhân đảm hồn.

“Ngao ô!!”

“Thử vương, ngươi cậy ngươi có phòng ngự cường hãn sao? Hôm nay bốn vương phá tan phòng ngự của ngươi, để ngươi nhớ kỹ rằng, trên thế giới này không có phòng ngự mạnh nhất, phá cho ta. Phá, phá, phá!”

Đôi mắt hổ bắn ra cái nhìn lạnh lẽo, tu vi của hắn gần đây đã muốn đột phá, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì chỉ cần ở trong cốc tiềm tu mười ngày đến nửa tháng là có thể đột phá tới cảnh giới tinh quái đình phong. Chỉ cần như vậy sau đó hắn sẽ có cơ hội đánh sâu vào cảnh giới kế tiếp: yêu thú.

Nhưng hôm nay, vì bị Thử vương bức bách, không thể phá vỡ phòng ngự của thử vương khiến hắn không thể nào không mạo hiểm, trong đầu đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ điên cuồng. Hắn muốn thôn phệ thử tộc, luyện hóa chúng để tăng yêu lực. Hắn cũng muốn lợi dụng chúng để đột phá, bước vào đỉnh phong. Quả nhiên, dưới áp lực của Thử vương, thời điểm cuối cùng hắn đã đột phá.

Như thế này không những tiết kiệm thời gian mà còn có thể thay đổi cục diện trước mắt.

“Thương!!”

Một thanh yêu nhận được Đế Thích Thiên điều khiển trong nháy mắt lao đi, để lại giữa không trung vô số tàn ảnh đen kịt, trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu của Thử vương chém xuống.

“Chỉ!!”

Thử vương một lần nữa xuất ra thiên phú năng lực, tinh quang trong mắt lóe sáng oanh kích tới yêu nhận. Thiên phú năng lực này quả nhiên đáng sợ, cùng oanh kích với yêu nhận ở một chỗ làm cho yêu nhận nhất thời trở nên tán loạn.

“Chém! Chém! Chém! Ngươi có thể ngăn một thanh, chẳng lẽ có thể ngăn toàn bộ sao. Hôm nay ta liền biến ngươi thành rùa đen.”

Đế Thích Thiên mất lạnh như băng, tâm niệm vừa động chỉ thấy lại một thanh tiếp một thanh, đao mang đen kịt kéo lê trong không trung rồi hướng thử vương chém xuống. Hơn nữa, toàn bộ đều chém tại cùng một vị trí. Hắn phải xem xem Thử vương đến cuối cùng là có thể ương ngạnh tới đâu.

“Thi gan với ta sao, chết đi!!”

“Đương đương đương!!”

Yêu nhận lần lượt oanh kích lên thân thử vương, hơn nữa tốc độ còn nhanh như thiểm điện, cực kỳ mãnh liệt. Thử vương chỉ cảm thấy toàn thân khí huyết nhộn nhạo, hoàng quang bên ngoài thân lúc sáng lúc tắt giống như tùy thời có thể bị phá diệt.

“Hắc hắc này sao lại mạnh như vậy? Trong chiến đấu còn có thể đột phá sao? Con bà nó, đúng là biến thái mà. Mấy cái đao cổ quái kia cũng mạnh hơn không ít. Không được. Ta phải chạy thôi. Không thể đứng đây chịu chết được.”

Chuột trời sinh đã có tính nhát gan, gần như đã nhiễm ở trong máu, tuy nhiên thử vương cậy có phòng ngự cường hãn nên mới có cái suy nghĩ điên cuồng là muốn ăn thịt Đế Thích Thiên. Hắn có lòng tin tuyệt đối vào phòng ngự này. Mỗi lần tắm dưới thần quang hắn đều có cảm giác phòng ngự của mình lại tăng cường thêm.

Vì có lực lượng cường đại nên tính nhát gan vì thế mà biến mất. Hắn tự tin, chỉ cần không phải là yêu thú thì không một ai có thể phá vỡ phòng ngự của hắn, không thể thương tổn đến hắn, nên hôm nay mới đi tìm Đế Thích Thiên khiêu khích.

Ngay từ đầu sự thật đúng như hắn dự đoán, Đế Thích Thiên không phá được phòng ngự của hắn. Nhưng lúc này, bị yêu nhận không ngừng công kích, hắn cũng cảm giác được phòng ngự của mình sắp gần không nổi nữa.

Phòng ngự đã không còn đáng tin, sự nhát gan lần nữa lại xuất hiện ở thử vương.

“Phanh!!”

Lúc này một yêu nhận nữa lại đánh xuống, hoàng quang bên ngoài thân thể đã bị phá, một ngụm máu tươi từ trong miệng thử vương phun ra.

Thiên phú năng lực!

Thử vương nhìn Đế Thích Thiên, hai tác mang như hai mũi tên sắc bén từ trong mắt hắn bắn ra.

“Râm!!”

Đồng thời, đối với một đạo công kích xuất hiện ở phía sau cũng không thèm nhìn, móng vuốt quơ lên, trong chốc lát trên mặt đất xuất hiện một cái động khẩu cực lớn. Sau đó suu một cái, thân hình cực đại của Thử vương biến mất dưới động khẩu, chạy trốn trời chết.

“Xèo xèo!!”

Đám thử binh thấy đại vương của mình đã chạy trốn thì chiến ý trong đầu hoàn toàn biến mất sạch sẽ, cả đám đề lên nhau hướng động đất đó chạy theo.

“Ngao ô!!”

Đế Thích Thiên cũng không để yên cho chúng chạy thoát, mở miệng gầm lên một tiếng bá đạo, đám chuột chưa kịp chui vào lòng đất bị tiếng gầm làm cho choáng váng đầu óc. Từ mắt, mũi, miệng chút đều trào đầy máu, đương trường chết tươi.

Nếu lúc này có người nào kiểm chứng một chút thì có thể thấy bên trong đầu chúng đã triệt để bị chấn tan nát, huyết nhục lẫn lộn.

Những con chuột này đã tắm rửa qua thần quang nhưng thần quang lực cũng chỉ có một thời gian sẽ hết tiêu tán đi, làm sao có thể ngăn được tiếng hồ gầm bá đạo như thế.

Bầy chuột lúc này đổ mạng lại chính phần trong cốc, chỉ một phần là may mắn chạy thoát mà thôi.

“Đại vương, chúng ta làm sao bây giờ?” Xích Hôa trong mũi phun ra hỏa tinh nhìn bầy chuột chết, lại nhìn sang Đế Thích Thiên hỏi dò.

“Đại vương, lần này không thể cứ như vậy mà bỏ qua được, một con chuột suốt ngày trốn dưới lòng đất mà cũng dám to gan muốn ăn thịt ngài.” Bạch Tổ Tổ hai mắt tròn tròn bắn ra hung quang. “Không sai, đại vương, nhất định không thể bỏ qua. Tộc nhân trong cốc chết vài vạn, đều là bị những con chuột kia gặm sạch cả thịt.” Lang vương Bái Nguyệt lục quang trong mắt ánh ra khiến cho người khác nhìn vào cũng cảm thấy dựng cả tóc gáy.

Đế Thích Thiên nhìn vào cái hang đất cách đó không xa, nhân thần thâm thúy nói: “Đương nhiên là không thể bỏ qua. Thử vương muốn ăn thịt ta tức là muốn lấy mạng ta. Mà đã dám uy hiếp đến sinh tử của bồng vương thì hẳn không có lý do nào để tồn tại trên cõi đời này cả. Khoản nợ này sớm muộn ta cũng cùng chúng thanh toán, nhưng không phải hiện tại.”

Đối với thử vương hẳn rất muốn tiêu diệt, nhưng Thử vương sinh hoạt trong lòng đất nên hiện tại hẳn cũng không có biện pháp tìm ra. Hơn nữa, phòng ngự cường hãn của lũ chuột này làm hẳn cảm thấy có chút hứng thú. Phòng ngự này cũng không phải vĩnh viễn mà có thể tiêu tan đi. Điều khác thường này là vì cái gì đây?

Trong chuyện này ắt hẳn có cất chứa bí mật nào đó, mà bí mật ấy chắc chắn là không tầm thường.

“Xích Hôa, tạm thời quên chuyện này đi. Hiện tại việc cần nhất là trong thời gian ngắn tăng cường thực lực bản thân. Đám chuột kia đều sống ở Nam Man sơn mạch này từ lúc sinh ra, trong huyết nhục có chứa rất nhiều tinh khí, các ngươi tranh thủ sai tộc nhân thu thập lại sau đó ăn vào, luyện hóa để tăng cường thực lực.”

Đế Thích Thiên phân phó xong liền xoay người rời đi. Thử vương cũng gây ra cho hẳn vài vết thương, tuy nhiên đã đột phá thành công, yêu lực lớn mạnh trong cơ thể cũng cần có thời gian để nắm bắt. Hơn nữa, trong thiên phú năng lực của Thử vương, hẳn cũng phát giác được nếu yêu tộc thức tỉnh thiên phú năng lực thì thực lực sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.

Tại trên không kinh thành Sở Quốc xuất hiện một đoàn tử khí nồng đậm, tử khí không ngừng quay cuồng, ầm ầm có thể thấy được một thần long màu tím ẩn hiện.

Từ khí này vốn người thường không thể nhìn thấy.

Tại phía sau núi nơi hoàng cung tọa lạc, có một trang viên cổ xưa, từ trong đó ầm ầm xuất hiện một tia bá khí tựa hồ như bên trong trang viên này có một chân long đang ngủ say.

Trên tấm bảng lối vào sơn trang có một chữ duy nhất: “Sở”!

Chữ “Sở” này được viết như rồng bay phượng múa, tựa hồ như chân long đang chuẩn bị bay lên. Nếu như chăm chú nhìn vào, có thể sinh ra ảo giác mình chính là rồng, bay thẳng lên trời xanh. Không ngờ chỉ một chữ này thôi mà còn chứa đạo huyền diệu như thế.

Trong chính đường của sơn trang lúc này đang có vài người đang ngồi.

Một người trong đám đó mặc trường bào màu tím, trên thân tỏa ra nét cao quý vô ngần. Trung niên nhân này ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị, mặc dù chỉ là một cái ghế bình thường nhưng lại làm cho người ta có cảm giác như một người ngồi trên ghế rồng ở đại điện hoàng cung, ầm ầm một loại khí thế Chí tôn, khí thông thiên hạ.

Trong nội đường lúc này có một người toàn thân bạch y như tuyết, lưng mang cổ kiếm, anh tuấn bất phàm, toàn thân chính khí nghiêm nghị, phong độ nhẹ nhàng, nhìn qua đúng là nhân trung chi long.

Hiện tại Đế Thích Thiên nếu ở đây thì có thể nhận ra thanh niên này không phải ai khác, chính là người đã cùng từng hẳn giao thủ- Chung Vân Phi.

Mà ở bên trên còn có ba vị lão giả cùng một thiếu nữ nhỏ nhắn, xinh xắn đứng bên cạnh, hai con mắt hấp háy nhìn về phía Chung Vân Phi có chút hiếu kỳ. Thiếu nữ này cũng chính là một người quen cũ của Đế Thích Thiên- tiểu công chúa Sở quốc Sở Vân.

“Vân Phi sư diệt, người nói trên đường đi người giao thủ cùng một tinh quái nên bị thương, còn sư đệ của người thì bỏ mạng trong tay nó.” Trung niên nam tử hơi khẽ cau mày, không giận mà uy hỏi: “Bốn tọa từng nghe sư phụ của người đưa tin qua, Lăng Tiểu tông đã bỏ ra rất nhiều công sức tìm được một khối huyền thiên thạch, giúp người luyện chế một thanh bôn mạng pháp khí, uy lực không thua kém gì pháp khí. Bắn vào thực lực của người hiện tại, chưa đạt tới yêu thú làm sao có thể là đối thủ của người?”

-o0o-

Chương 66: Yêu Đã Xuống Dốc.

“Nói ra thật xấu hổ.” Chung Vân Phi nghe vậy trên mặt có chút xấu hổ nói tiếp: “Văn bối học hệ chưa thông, có sư môn tài bồi nhưng linh thú kia quả thực có chút cổ quái, linh trí rất cao, chỉ sợ không thua kém gì con người. Hơn nữa, hắn còn có khả năng vận dụng yêu lực, mà từ trước tới nay trong yêu tộc, nếu không tấn chức thành yêu thú thì vô pháp vận dụng yêu lực. Văn Phi có thể khẳng định thực lực của hắn trong đám tinh quái chắc chắn đứng hàng đầu.”

Đối với việc thua bỏ chạy trước mặt Đế Thích Thiên hắn cũng không phủ nhận mà thẳng thắn thừa nhận, nhưng cũng đem nghi hoặc trong lòng nói thẳng ra.

“Văn bối lần này xuống núi, trên đường đi giết không ít tinh quái, nhưng cũng là lần đầu tiên gặp phải trường hợp cổ quái như thế.” Chung Vân Phi bèn đem cuộc chiến với Đế Thích Thiên kể qua một lần.

Sở Vân đứng ở một bên nghe chuyện, hai mắt càng lúc càng sáng lên, gương mặt kích động, đột nhiên mở miệng hỏi: “Chung sư huynh, hắc hổ mà huynh đụng phải có phải trên trán có chữ Vương màu tím. Hơn nữa hình thể hắn lại vô cùng to lớn?”

Trung niên nhân cùng ba vị lão giả đang nghe Chung Vân Phi kể chuyện, nghe được thanh âm của Sở Vân, không khỏi đều đưa ánh mắt nhìn nàng.

Trung niên nhân hơi cau mày, không khí trong hành lang chợt có chút áp lực, hắn nhìn Sở Vân nói: “Văn nhi, người quen đây là đại đường nghị sự, người không thể xen vào. Hừ, lần này ta bỏ qua, nếu còn lần sau nữa thì tự mình tới Tư Qua nhai trên Tư Qua ba tháng.”

Sở Vân nghe được ba chữ “Tư qua nhai” thì trong mắt không khỏi hiện lên một tia e ngại, vội vàng lễ lạy nói: “Biết rồi, cha! Văn nhi lần sau không dám nữa.”

Trung niên nhân này là phụ thân của Sở Vân, cũng chính là đương kim quốc vương của Sở quốc, Sở Thiên Hành. Sau lưng Sở quốc là Sở gia, một tu tiên thế gia trong tu tiên giới, trong tộc có Nguyên Anh lão quái tọa trấn. Sở quốc đế vương cũng chính là Sở gia gia chủ hiện tại.

Gia tộc có quy củ trong nghị sự đường, Sở Vân không có tư cách để xen vào.

“Hừ, còn có lần sau?” Sở Thiên Hành nặng nề hừ một tiếng, lại nhìn Chung Vân Phi nói: “Văn nhi, Chung sư diệt mới đến sơn trang, người đưa Chung sư huynh đi nghỉ ngơi một chút.”

Sở Vân vừa nghe hai mắt đã sáng lên, nàng còn có nhiều chuyện muốn hỏi Chung Vân Phi nên lúc này có cơ hội, không chút do dự, lập tức đáp ứng: “Cha, Văn nhi sẽ đưa Chung sư huynh đi nghỉ ngơi cho tốt.”

“Văn Phi quấy rầy rồi.” Chung Vân Phi nghe được lời này thì biết Sở Thiên Hành bọn họ còn có việc muốn thương lượng, hắn ở lại không tiện nên cũng thuận thế lui trở ra.

Sau khi thi lễ, hắn đi theo Sở Vân rời khỏi nội đường.

“Gia chủ, từ Chung Vân Phi có thể thấy Hắc hổ kia nhất định có trí tuệ cực kỳ cao, hơn nữa còn không giống linh thú bình thường, lại có thể vận dụng yêu lực. Chẳng lẽ Hắc hổ này chính là hắc hổ mà Văn nhi đã gặp ở Hồ Khâu sơn mạch?” Ngồi ở phía dưới, Sở gia đại trưởng lão Sở Dự bản khoanh hỏi.

“Trong điển tịch lưu truyền ngàn năm của gia tộc có ghi lại, Yêu tộc tại thời kỳ thượng cổ chỉ cần có linh tính là có thể tu thành yêu, nhưng chân chính có thể hiểu được tu yêu bí pháp thì tại yêu tộc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Một linh thú bình thường lớn lên ở Hồ Khâu sơn mạch như thế làm sao có thể có trong tay bí pháp như thế? Ta lo lắng hắc hổ này không chừng chính là dị chủng trong Yêu tộc.” Nhị trưởng lão Sở Nam trên mặt cũng hiện lên một tia lo lắng.

“Ha ha.” Tam trưởng lão ngồi ở cuối cùng chợt cười nói: “Đại ca, nhị ca, có phải hay không đã lo lắng quá nhiều rồi. Cho dù nó có chút quái dị đi, nhưng trên Tứ Kim Đại lục này Yêu tộc có thể gây ra cái sóng gió gì được. Ngoại trừ Bát đại yêu vương, căn bản cũng không còn ai có thể khiến chúng ta ra tay.”

Nghe ba vị trưởng lão tranh luận, Sở Thiên Hành ngồi ở phía trên cũng ngưng trọng nói: “Tuy hiện tại Yêu tộc quả thực đã xuống dốc, mạnh nhất chỉ có Tầm yêu vương, không có cách nào địch cùng nhân loại chúng ta được. Nhưng chúng ta cũng không nên chủ quan. Trong điển tịch có ghi lại thời kỳ Yêu tộc cường thịnh, đó là một quãng thời gian vô cùng đáng sợ. Hơn nữa, một khi hiểu được tu luyện, yêu không hề thua kém tu tiên. Nếu không phải vào thời kỳ thượng cổ, khi Yêu tộc đang cường thịnh nhưng cường giả Yêu tộc trong một đêm lại triệt để biến mất, thì chỉ sợ hôm nay trên đại lục làm chủ chính là Yêu chứ không phải con người.”

Nói đến yêu, hai đầu lông mày của Sở Thiên Hành hơi cau lại, vẻ mặt đầy kiêng kỵ.

Sở gia cho tới nay đã có lịch sử mấy ngàn năm, so với nhiều tông phái thì cực kỳ lâu đời. Tồn tại lâu dài nên nhiều sự tình biết nhiều hơn bên ngoài rất

nhiều. Tỷ như, một số bí văn thượng cổ, nhiều tông phái lớn cũng không có nhưng trong Sở gia lại lưu truyền không ít.

Truyền thuyết kể lại, thời thượng cổ, Yêu tộc cường giả thân thể lớn hơn một ngàn trọng, giờ tay nhắc chân có thể làm nghiêng trời lệch đất. Khi đó, nhân loại vô cùng yếu đuối, không khác gì với tình hình của yêu tộc hiện đại.

Không biết khi đó đã xảy ra chuyện gì mà cường giả Yêu tộc trong một đêm đều biến mất, khiến cho Yêu tộc từ đó dần dần trượt dốc. Nhân loại cũng theo đó mà quật khởi, thực lực trong thời gian ngắn dần cường bành trướng. Trong nhân loại xuất hiện vô số Phong hoa tuyệt đại thiên kiêu, cuối cùng dần nhân loại đi lên vị trí đứng đầu.

Sau biến cố kinh thiên kia, Yêu tộc bị chèn ép xuống, truyền thừa cũng không còn nhiều. Cho tới hôm nay, Yêu tộc cường đại chỉ còn là quá khứ.

Nhưng nhân loại đối với Yêu tộc vẫn có kiêng kỵ rất lớn.

“Dù thế nào đi nữa, Hắc hồ kia vẫn là tuyệt đối không tầm thường. Linh thú bình thường làm sao có thể có trí tuệ cao như vậy, Hồ Khiếu âm ba công, lại có lưỡi đao cổ quái. Theo Chung Vân Phi miêu tả, thực lực công kích cường đại như thế chắc chắn sẽ khiến không ít người bỏ công ra tìm kiếm.” Sở Thiên Hành hai mắt thâm thúy khiến cho người khác khó lòng mà hiểu được hẩn đang nghĩ gì.

“Ừ, nghe Vân nhi nói qua, thiếu chủ Lý gia chết dưới hồ trào khiến cho trấn bảo của gia tộc là Thông Linh la bàn biến mất. Theo ta thấy, điều tra về hắc hồ vốn không cần chúng ta đi làm. Chỉ cần lộ ra chút tin tức cho Lý gia, chắc chắn bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện mà hỗ trợ thôi.”

Nhị trưởng lão khoe miệng hơi nhếch lên, trong mắt hiện ra quang mang, trong nháy mắt đã nghĩ ra kế miệng sói nuốt hổ, khiến cho Lý gia đâm đầu đối phó với hắc hồ, bọn họ thì đứng ở phía sau trục lợi.

Thiếu chủ của Lý gia chết đi đối với Lý gia cũng không phải là chuyện tình to tát, cùng lắm thì sinh một đứa khác. Vấn đề quan trọng chính là Thông Linh la bàn trong tay tiền giới chính là bảo vật vô thượng, nếu như làm mất thì đối với Lý gia chính là một tổn thất vô cùng lớn.

Chỉ cần truyền tin ra, cho dù Lý gia biết không phải chuyện tình tốt đẹp gì nhưng nhất định vẫn nghe theo xui khiến của Sở gia mà đi làm.

“Không sai. Ba vị trưởng lão, các người xem Chung Vân Phi kia là người như thế nào?” Sở Thiên Hành đột nhiên chuyển chủ đề quay trở lại Chung Vân Phi.

“Nhân trung chi long!”

“Tư chất hơn người!”

“Chỉ cần có thời gian, nhất định sẽ trở thành cường giả.”

Trong ngắn ngủi một hồi mà bọn họ có thể cảm nhận rõ tiềm lực của Chung Vân Phi. Một thân chính khí không nói tới, còn có tư chất tuyệt hảo, tông môn thì toàn lực bồi dưỡng, có thể đoán được người này tương lai nhất định sẽ trở thành một nhân vật thiên kiêu.

Tại Vạn Yêu cốc, Đế Thích Thiên không biết rằng cách đó vạn dặm lại có người hứng thú với hẩn như vậy.

Lúc này, hẩn đang ở trong động, nằm trên một khối da lông mềm mại, Khâm thiên bảo hạp đặt trước người. Hai hồ trào của hẩn duỗi ra, không ngừng sắp xếp đồ hình trên bính đồ cơ quan, thỉnh thoảng lại dừng lại trầm ngâm thôi diễn, cảm thấy ổn mới lại tiếp tục làm.

Tên của cái hộp này nhờ khi trước nghe Hồ Vương Thiên Hương cùng Thanh Vân lão đạo đôi co mới biết, hơn nữa, hẩn còn tận mắt thấy họ vì cái hộp này mà truy đuổi nhau không chết không thôi.

Có thể làm cho hai vị cường giả như vậy động tay động chân, nếu nói chỉ là vật phẩm thì Đế Thích Thiên sẵn sàng đập đầu vào chậu hũ chết tươi.

Trên đường di chuyển vì cảnh giác nguy hiểm nên hẩn cũng không có thời gian rảnh rỗi sắp xếp đồ hình này, hiện tại bây giờ mới bắt đầu tiếp tục công việc.

Một bính đồ bị cắt thành hơn ngàn khối, công trình lắp ghép lại đúng là vô cùng gian nan.

Do lòng hiếu kỳ thôi thúc nên Đế Thích Thiên mới có động lực hoàn thành cái chuyện tình cơ hồ không có khả năng hoàn thành này.

“Trong Khâm Thiên Bảo Hạp này rốt cục chứa cái gì đây?”

Đế Thích Thiên từng âm thầm đoán: “Là một pháp quyết tu luyện thần kỳ? Là một pháp bảo uy lực cường đại? Hay là đan dược trân quý?”

Ai cũng có lòng hiếu kỳ, nếu không phải có lòng hiếu kỳ ấy thì Đế Thích Thiên cũng không quyết tâm mở cho bằng được bảo hạp này.

Một tháng thôi diễn, hẩn với bính đồ đã ghi nhớ rất sâu, mọi phương án đều nhớ rõ trong đầu. Hồ trào nhanh chóng lại duỗi ra sắp xếp đồ hình, một khối, lại một khối liền lại với nhau.

Hơn một canh giờ sau, trên hộp báu đã có một ít đồ án chậm rãi hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Tấm Bia Đá Đáng Sợ.

"Ủa, đây là....."

Đế Thích Thiên ngạc nhiên nhú mày, Trên bính đồ hiện ra một cái đuôi thon dài, có vài phần giống với đuôi cọp của hắc, cũng lại có chút bất đồng. Tóm lại, chỉ có thể biết đây là chiếc đuôi của một loại động vật nào đó, còn cụ thể thì hắc mù mờ không thể nghĩ ra được.

"Cái đuôi này thực kỳ lạ, tựa hồ mang đủ đặc điểm của tất cả các loài động vật khác nhau...Không biết sau này mở ra toàn bộ bính đồ sẽ thành bộ dáng gì nữa...Thực làm cho người ta chờ mong mà..."

Đế Thích Thiên trong lòng cảm thấy hứng thú với Bính đồ này vô cùng.

Bất quá, Hắc tin tưởng vô cùng. Hiện tại đã mở ra được bộ phận thứ nhất rồi, các phần sau sẽ dần đơn giản hơn thôi. Điều này cũng tương tự như trò chơi ghép hình kiếp trước, khó khăn nhất vẫn là bước đầu tiên. Sau này, tự nhiên sẽ càng ngày càng đơn giản.

Ngẫm nghĩ một hồi, hắc lại bắt đầu nghiên cứu đồ hình. Việc này cực kỳ hao tổn tinh lực, nếu không chuyên tâm tuyệt đối không thể giải được.

"Đại vương, Đại vương!!"

Đúng lúc này bên ngoài sơn động thanh âm của Bạch Tổ Tổ dồn dập truyền đến. Hơn nửa ngày càng gần, hiển nhiên đang rất nhanh tiếp cận. Đế Thích Thiên lập tức đã đem khâm thiên bảo hạp thu vào túi trữ vật.

Tuy rằng hắc rất tin tưởng với đám bộ hạ của mình, bất quá, chuyện tình cơ mật như vậy tốt nhất vẫn một mình nắm giữ thì hơn.

"Tổ tổ, người vội vã gì vậy? Chẳng lẽ là đám chuột kia trở lại lần nữa?"

Bạch Tổ Tổ tiến vào, thần sắc lộ rõ vẻ kinh hãi: "Đại vương, không phải đám chuột kia, mà là trong cốc phát hiện một địa phương cổ quái...Có rất nhiều tộc nhân bị hóa băng. Ngay cả Bái Nguyệt cũng bị thương... Đại vương, ngài nhanh qua xem đi..."

"Cái gì, trong cốc còn có địa phương như vậy? Mau dẫn đường cho bọn Đại vương!"

Đế Thích Thiên trong lòng cảm thấy rung động. Phải biết rằng địa phương tốt như thế này hắc sẽ có rất nhiều yếu thủ tranh giành nhau, nhưng trái lại hoàn toàn không có bóng dáng của bất kỳ sinh linh nào. Cho nên, tuy rằng đã yên vị trong Sơn cốc rồi, nhưng hắc vẫn thủy chung không có hoàn toàn yên lòng, phái Xích Hóa cùng đám tộc nhân của mình tra xét kỹ càng toàn bộ Sơn cốc. Xem ra, lần này thật sự phát hiện được sự cổ quái trong đó.

Đế Thích Thiên không có nửa điểm chần chờ, cùng với Bạch Tổ Tổ gấp rút rời đi. Trên đường cũng tranh thủ hỏi kỹ tình hình khi đó.

"Đại vương, lúc thuộc hạ đang ở sơn cốc phía tây tìm kiếm, phát hiện một khối đá kỳ lạ, phát ra hàn băng kinh người. Cả đám đang tò mò đứng ngó, đột nhiên khối đá đó phun ra một đạo hàn khí, làm đông lạnh cả đám. Ngay cả Bái Nguyệt cũng bị thương..."

"Khối đá lớn kỳ lạ? Phát ra hàn khí?" Đế Thích Thiên càng nghe càng mờ mịt, rốt lại chẳng hiểu chút gì.

Cũng không trách Bạch Tổ Tổ, dù sao nàng cũng chỉ là một linh thú sinh trưởng nơi núi rừng, tuy đã có linh trí, nhưng nói chung vẫn còn rất non nớt. Những chuyện quá phức tạp, nàng sẽ không các nào truyền đạt được rõ ràng.

Sơn cốc phân làm bốn phía Đông Tây Nam Bắc. Phía đông có thác nước, phía bắc là một thông đạo hướng tới bên ngoài, phía nam là một khu sâm lâm rậm rạp, địa phương này rất thích hợp Viên Thiên cùng đám thủ hạ điều chế Hắc Nhi Linh Tửu. Còn lại là phía tây, lại có vẻ có chút hoang vu, khắp nơi đều là phế thạch.

Bất quá, nơi này linh khí dư thừa, xen kẽ với những phế thạch, lại tràn ngập vô số hoa cỏ hình dáng khác nhau sinh trưởng.

Cả hai toàn lực phóng đi, không bao lâu sau đã tới nơi. Chỉ thấy xung quang phế thạch nối tiếp nhau không dứt, ở giữa lại có một tấm bia đá khổng lồ đứng sừng sững. Bốn phía xung quang tấm bia đá là đám Xích Hóa, Ưng Không...Bất quá cũng không dám đứng quá gần, bảo trì phạm vi hơn mười trượng.

"Đại vương, chính là chỗ đó." Bạch Tổ Tổ gấp rút nói.

"Đi, chúng ta qua đó xem."

"Đại vương! !" Thấy Đế Thích Thiên đến, lập tức Xích Họa cung kính quỳ xuống, trong mắt lộ ra thần sắc sùng bái cùng cực. Nhiều lần được chứng kiến thực lực cường đại của Đế Thích Thiên lần, hắn đã triệt để thuần phục.

"Ừm! !"

Đế Thích Thiên khoát tay, ánh mắt chăm chú nhìn kỹ tấm bia đá khổng lồ.

Tấm bia đá dường như tồn tại từ thời viễn cổ, mang theo khí chất tang thương hồng hoang. Trên tấm bia còn có vô số hoa văn thần bí, dường như là một trận pháp huyền ảo nào đó, không ngừng chuyển vận.

Ở chính giữa có khắc mấy dòng chữ.

"Dù có là tuyệt thế giai nhân, dù có là thiên kiêu chi tử... Một khi thiên địa tan vỡ, cũng vẫn lạc mà thôi..."

"Đây là một tòa mộ?"

Đế Thích Thiên bị dọa cho nhảy dựng lên, đám Bạch Tổ Tổ có thể không phát hiện ra, nhưng hắn lại rất rõ. Phong thủy địa hình nơi đây thập phần tương tự với các khu lăng mộ hắn từng xem ở kiếp trước, có điều lớn hơn vô số lần mà thôi.

Kỳ quái chính là trên bia mộ không phải khắc tên người, chỉ có một đoạn văn tự cổ quái, làm cho người ta cảm thấy khó hiểu vô cùng.

"Trong Vạn Yêu Cốc tại sao lại tồn tại một tòa mộ? Cổ quái, thật sự là rất cổ quái..." Đế Thích Thiên lộ ra thần sắc trầm tư... Tòa cổ mộ tràn ngập hơi thở viễn cổ, nhất định là đã tồn tại cực lâu. Có thể dựng ra được công trình vĩ đại như thế này, tuyệt đối phải là một đại nhân vật.

"Lạch cạch! ..." Đế Thích Thiên bước qua tấm bia đá, muốn nhìn kỹ xem tòa cổ mộ kia rốt cuộc bố cục như thế nào. Đám Xích Họa, Ứng Không thấy vậy bị dọa cho nhảy dựng lên, giật mình hét lớn: "Đại vương, chớ tới gần phiến đá, phiến đá có cổ quái, sẽ phun ra hàn khí đáng sợ."

Đã chậm!... Thời điểm Đế Thích Thiên bước tới gần, tấm bia đá cổ xưa đột nhiên phun ra một cỗ hàn khí kinh người, sức bộc phát không kém gì núi lửa phun trào, hóa thành một đoàn bạch sắc vụ khí, trong nháy mắt bao trùm lên tất cả.

"Rầm rầm rầm! !"

Luồng bạch sắc vụ khí kia tràn qua mặt đất, cuộn cuộn giống như thủy triều trào dâng. Một lớp băng tuyết nhanh chóng xuất hiện, lấy tấm bia đá làm trung tâm, hết thảy đều bị đông cứng.

"Ngao! !"

Đế Thích Thiên lộ ra thần sắc sợ hãi. Chỉ thấy một lớp hàn khí bao phủ lấy hắn, rồi nhanh chóng bành trướng, trong nháy mắt đã đem hắn bao phủ. Cạnh tấm bia đá cổ xưa lại xuất hiện thêm một khối băng khổng lồ.

"Tấm bia đá này... Quả thật đáng sợ."

Lúc trước nghe Bạch Tổ Tổ kể lại, hắn cũng không dám có nửa phần khinh xuất. Khi bước tới cạnh tấm bia đá, nhìn thì có vẻ lơ đãng nhưng thực sự đã tập trung toàn lực ứng phó, chỉ cần có dị động gì sẽ lập tức lui lại. Trên thực tế, hắn cũng đã làm như vậy. Tại thời điểm tấm bia đá phun ra hàn khí, hắn đã nhảy ra ngoài.

Không ngờ, đám hàn khí kia lại kinh khủng như vậy, căn bản không để cho hắn kịp thời thoát đi, trực tiếp đóng băng tại chỗ. Thành ra, pho tượng băng kia vẫn còn trong tư thế đang nhảy lùi về phía sau, thập phần sống động.

Đế Thích Thiên không khỏi âm thầm cười khổ: lòng hiếu kỳ thật đúng là có khi hại chết cả hồ.

"Đại vương! !"

Xích Họa chứng kiến Đế Thích Thiên trong nháy mắt bị đóng băng, hai mắt hồng quang đỏ rực, mũi phì phì phun khói. Trong nháy mắt hai đạo liệt hỏa rầm rầm phun tới, cố gắng công kích vào lớp băng bên ngoài.

Hỏa diễm hùng hục tựa hồ muốn đem tất cả đốt thành tro bụi, nhưng khi đối diện với hàn khí kinh người kia, lại không có nửa điểm tác dụng.

Hàn khí quá lớn, ngay cả năng lực thiên phú của Xích Họa cũng không ăn thua.

"Đáng sợ, rốt cuộc cổ mộ này là do ai dựng lên, chỉ vờn vẹn một cái bia trong nháy mắt đã đem ta hóa thành tượng băng?"

Tuy vẫn bị đóng băng, nhưng trong một sát na kia Đế Thích Thiên không chút do dự vận chuyển Hồ Khiếu Công, làm cho yêu lực trong kinh mạch như

lưu thủy không ngừng chuyển động, chống đỡ lại hàn khí đáng sợ kia.

Tuy vậy, nhưng yêu lực không ngừng suy giảm, chỉ qua mấy hơi thở nữa, hàn khí sẽ xâm nhập vào bên trong, triệt để hoàn toàn đóng băng hẳn.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Ngọc Phôi Thần Bí.

Thấy Xích Hóa mãnh liệt phun ra từng đợt hỏa diễm cũng không ăn thua, nội tâm của Đế Thích Thiên lại càng kinh hãi...Hàn khí đáng sợ kia càng ngày càng hung tợn, thật sự muốn hoàn toàn đông cứng hẳn.

"Không, ta không thể chết được, Bạch Hổ mù mù, đệ đệ, muội muội của ta còn đang chờ ta đi cứu, kiếp trước ta đã chết qua một lần, rất nhiều sự tình ta còn chưa giải quyết xong, tuyệt đối không thể chết được..A a a..."

Đế Thích Thiên nội tâm điên cuồng gầm thét, tại khoảnh khắc sinh tử này, trong đầu hắn bỗng hiện ra vô số cảnh tượng, kiếp trước kiếp này...Lại còn cả khi Bạch Hổ mù mù bị bọn người tu tiên bắt đi...Hắn tuyệt đối không cam lòng tình nguyện cứ chết đi như vậy.

Ý chí muốn sống mãnh liệt tại thời khắc này triệt để nổi lên.

Dưới sự điên cuồng của hắn, yêu lực đột nhiên tỏa ra một cỗ lực lượng, khiến cho hàn khí đang mãnh mẽ xâm nhập cũng phải ngừng lại đôi chút.

Túi trữ vật vốn vẫn yên lặng đột nhiên tỏa ra một đoàn bạch quang, một khối ngọc phôi thon dài bay vọt ra, khí thế bài sơn đảo hải.

"Ong ong ong! !"

Ngọc phôi bay lại sau lưng Đế Thích Thiên, kịch liệt rung động vài cái, sợi sợi ngọc quang trong suốt như mưa xuân bao trùm khắp nơi, trong nháy mắt đánh tan cỗ hàn khí bá đạo kia.

"Đây là... Bàn thạch chi lực."

Tại thời điểm này, Đế Thích Thiên chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng nhu hòa không ngừng theo ngọc phôi tràn vào trong cơ thể, xuôi theo từng mạch huyết nhục, kinh mạch. Hàn khí đang chiếm giữ trong thân thể hắn nhanh chóng tan rã.

Cả người hắn phảng phất như được ngâm trong suối nước nóng, ấm áp không tả, thoải mái kinh người.

Cỗ lực lượng thần bí theo ngọc phôi truyền kia, hắn đã từng cảm giác qua, đích thực là bàn thạch chi lực.

"Trước kia ta còn tưởng rằng ngọc phôi bị thiên kiếp làm cho tàn phế, cũng may không có vứt bỏ, hôm nay lại có thể cứu được ta một mạng. Xem ra, ngọc phôi này quả thật là vật vô thượng khải bảo."

Trong lòng Đế Thích Thiên ý thức được, đây quả thực là một kiện bảo bối phi phàm, hắn nương theo cỗ lực lượng kia không ngừng oanh kích vào hàn khí.

"Răng rắc! !"

Rốt cuộc cỗ hàn khí kia không chịu được, triệt để tan rã. Đầu tiên một vết nứt xuất hiện, tiếp theo liên tiếp kéo dài như mạng nhện, từng mảnh từng mảnh bị phá vỡ.

"Phanh! !"

Đế Thích Thiên mở bừng mắt, bắn ra ra hai đạo tinh quang, yêu khí trong nháy mắt phụt lên như núi lửa, cuối cùng phá tan khối băng đang vây kín thân thể cường hoành nhảy ra.

Thú Đại vương chi đạo, ai dám tranh phong?

"Suru! !"

Khoảnh khắc hần phá tan khối hàn băng, cổ lực lượng thần bí kia trong nháy mắt cũng rời khỏi cơ thể của hần.

"Đại vương, người không sao chứ?." Đám Xích Họa trong lòng mừng rỡ, vội vàng vây quanh Đế Thích Thiên.

"Đại vương, đều là ta không tốt, ta sớm nên nhắc nhở ngài." Bạch Tố Tố ánh mắt đầy vẻ hối lỗi. Nội tâm cho rằng, nếu sớm nhắc nhở Đế Thích Thiên thì hần cũng không lâm vào tình cảnh nguy hiểm như vậy.

Đế Thích Thiên chứng kiến bộ dạng lo lắng cùng quan tâm của đám thuộc hạ, trong nội tâm không khỏi có một tia cảm động, ôn nhu nói: "Tố Tố, đây không phải lỗi của các ngươi. Tấm bia đá cổ quái kia người đã nói trước với ta, chỉ là ta quá chủ quan muốn thử uy lực của nó... Có trách cũng là ta quá lỗ mãng..."

Hần đảo hồ nhân nhìn vào tấm bia đá, lộ vẻ ngưng trọng.

"Truyền lệnh xuống, tất cả không được tiếp cận tòa cổ mộ này. Chuyện hôm nay không ai được phép nói ra, vi phạm nghiêm trị không tha!..."

Đế Thích Thiên hít sâu một hơi phân phó.

Tuy không biết tòa trong cổ mộ kia chôn cất ai, nhưng hần có cảm giác cổ mộ này nhất định ẩn chứa bí mật kinh thiên động địa. Chỉ là một tấm mộ bia bên ngoài thôi cũng có uy lực ghê ghớm như vậy rồi, coi như là Nguyên Anh kỳ lão quái chi sợ cũng khó mà chống đỡ nổi.

Bởi vậy có thể tưởng tượng, bên trong cổ mộ ẩn chứa nguy hiểm như thế nào. Cổ mộ này thật thần bí, nó chôn cất ai? Máy dòng văn tự cổ quái trên mộ bia đại biểu cho cái gì.

Vài câu trước hần còn lý giải được đôi chút. "Dung nhan khuynh thành" chắc ám chỉ một giai nhân tuyệt thế có thể làm cho thiên địa biến sắc... "Tuyệt đại thiên kiều" cũng dễ dàng lý giải. Thiên kiều, chính là cường giả có tiềm lực tu luyện kinh nhân, chỉ cần thời gian nhất định sẽ trở thành bá chủ một phương. Chính là câu đằng sau "Một khi thiên địa tan vỡ, hàng tỉ sinh linh sẽ vẫn lạc!..."

Mấy câu này, khiến người ta đau đầu nhức óc không thôi, tựa hồ ẩn chứa một bí mật kinh thiên nào đó.

"Cổ mộ bí mật này, bây giờ ta không thể đụng đến..."

Trải qua chuyện tình vừa nãy, Đế Thích Thiên đã rõ. Nếu cứ ngoan cố đi vào, bên trong chôn cất ai còn chưa biết, chi sợ chính mình đã táng thân trong đó rồi!...

Chỉ có cách trở thành một đại cường giả, một cường giả chí tôn mới có tư cách truy tìm sự huyền bí của thiên địa.

Đế Thích Thiên trong lòng đã thâm hạ quyết tâm.

"Tuân mệnh Đại vương! "

Đám Xích Họa, Ứng Không lập tức vâng mệnh. Sự đáng sợ của tấm bia đá kia vừa rồi cả đám đã được chứng kiến. Ngay cả đại vương còn chút nữa bị đóng băng đến chết, có cho mười lá gan bọn chúng cũng không dám đến gần.

Đế Thích Thiên gạt đầu, ra lệnh cho đám thuộc hạ rời đi.

Hần nhìn xuống mảnh ngọc phôi bên người. Trải qua chuyện lần này hần cảm giác mối liên hệ thần bí của mình với mảnh ngọc phôi kia càng thêm rõ nét. Bất quá, ngọc phôi lại trở lại bộ dáng ban đầu ở Hồ Khâu Sơn Mạch, nhìn thế nào cũng chỉ là một khối ngọc bình thường.

"Ngọc này phôi đến tốt cùng là cái gì?"

Vừa mới chứng kiến sự thần kì của ngọc phôi, hần chắc chắn đây chính là một kiện bảo bối. Chỉ có điều bây giờ vô phương kích hoạt sức mạnh thần kỳ của nó mà thôi.

"Người tu tiên trong tay đều có đủ loại pháp khí, pháp bảo, nếu ta dùng ngọc phôi luyện chế thành pháp bảo thì quả thực sẽ thành một kiện dị bảo độc nhất vô nhị."

Càng nhìn Ngọc phôi, hần càng thêm yêu thích, trong lòng nghĩ ra đủ mọi loại luyện chế.

Trong thế giới này, hần cũng liên tiếp gặp qua không ít người tu tiên. Kẻ nào cũng sở hữu các loại pháp khí, pháp bảo thần kỳ. Đế Thích Thiên cũng muốn có, chỉ là lúc rời khỏi sơn cốc thực lực vô cùng nhỏ yếu, lại vội vàng di chuyển nên mới đành tạm hoãn.

Hiện tại, Ngọc phôi này làm khát vọng của hần dấy lên.

"Dùng ngọc phôi luyện chế một kiện pháp bảo."

Trầm tư một lát, hần thu lại Ngọc phôi vào túi trữ vật, đoạn quyết định rời khỏi cổ mộ thần bí.

Bất kể là cỗ mộ hay ngọc phôi, với thực lực của hắn hiện tại không thể khám phá được. Chuyện cấp bách bây giờ là nhanh chóng nâng cao tu vi. Tại trận chiến cùng Thử Đại vương, yêu lực đã tràn đầy kinh mạch toàn thân, đạt tới độ tam trọng điền phong. Kế hoạch mở Yêu Phủ đã có thể được tiến hành.

Thân thể khổng lồ của hắn di chuyển trong thâm lâm nhanh như chớp, trong lòng lại suy nghĩ không ngớt về việc mở Yêu phủ.

Mở Yêu Phủ không phải là chuyện đơn giản.

Đây là một bước mấu chốt trên con đường tu yêu. Nếu là không có Yêu Phủ, thì đừng nói đến chuyện tu yêu. Yêu Phủ tốt hay xấu, liên quan mật thiết đến tương lai sau này..

Nói cách khác, nhân loại tu tiên đều là xem tư chất với linh căn. Nếu là tốt, tự nhiên là tu luyện nhanh chóng. Rùi là kém cỏi, người dù cho chăm chỉ khắc khổ tu luyện một năm, cũng chỉ bằng người ta tu luyện một tháng mà thôi.

Mà tầm quan trọng của Yêu Phủ đối với yêu thú, cũng tương tự Nhân loại với Linh căn.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Phẩm Cấp Yêu Phủ.

Yêu Phủ có các cấp bậc riêng biệt, phân chia lần lượt là: thiên cấp, địa cấp, huyền cấp, hoàng cấp.

Phẩm cấp càng cao, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí càng cao, khả năng dung nạp yêu lực cũng càng lớn, thậm chí còn có thêm nhiều loại tác dụng khác nữa.

Tốc độ hấp thu thiên địa linh khí của Thiên cấp Yêu phủ trong một ngày tương đương với Hoàng cấp Yêu phủ trong một tháng. Về phần yêu lực, Thiên cấp gấp mười lần địa cấp, địa cấp gấp mười lần huyền cấp, huyền cấp lại gấp mười lần hoàng cấp.

Thử nghĩ xem, nếu một tên yêu tộc có Hoàng cấp yêu phủ mà đối kháng với tên có Thiên cấp Yêu phủ, tên Hoàng cấp chỉ có thể xuất ra vài đạo công kích, cố gắng chống đỡ một lát, yêu lực trong cơ thể sẽ khô kiệt. Còn tên Thiên cấp thì yêu lực dư thừa, liên miên không dứt. Kết quả có thể tự mình nhận định lấy.

Hơn nữa, Yêu Phủ tốt hay xấu cũng quan hệ đến tiềm lực sau này. Yêu Phủ phẩm bậc càng cao, tiềm lực của người lại càng lớn, tương lai có thể bước đi càng xa.

"Được rồi, ta sẽ chờ đến khi thức tỉnh huyết mạch truyền thừa mới mở Yêu phủ, lúc đó sẽ đạt được kết quả tốt nhất."

Đế Thích Thiên vừa đi vừa suy tính.

Mở Yêu Phủ tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, tính nguy hiểm cũng rất cao, tỷ lệ thành công chỉ đạt tới năm phần. Nếu may mắn, có thể lột xác hóa thành yêu thú, chính thức bước trên con đường tu yêu. còn không, sẽ triệt để tiêu vong.

Bình thường đám linh thú đều không biết được phương pháp mở Yêu phủ, cũng giống như tên Thử Đại vương kia, điên cuồng hấp thu huyết nhục linh thú cùng cấp. Bắn vào lực lượng ẩn chứa trong đó, đánh sâu vào cảnh giới yêu thú. Phương pháp này vô cùng nguy hiểm, bởi lực lượng hỗn tạp vô cùng, không cẩn thận sẽ bị phản phệ mà chết.

Phương pháp này nếu thành công, thành tựu cũng không tính là cao. Đại bộ phận chỉ đạt tới Hoàng cấp yêu phủ, may mắn lắm mới lên được Huyền cấp. Đến mức Địa cấp, trừ khi người là con cưng của thiên địa, nếu không đừng có mà mơ tưởng.

Cho nên, thành tựu sau này của yêu thú thường bị hạn chế rất nhiều.

Muốn mở được Yêu phủ phẩm chất cao, cần phải có phương pháp đặc thù. Trong huyết mạch truyền thừa của Đế Thích Thiên lại nắm giữ được điều này.

Không bao lâu sau hắn đã trở về động phủ. Bên trong, đám Xích Hóa, Bái Nguyệt đã chờ sẵn.

Liếc nhìn đám Xích Hóa một hồi, cuối cùng mắt hắn dừng lại trên người Viên Thiên: "Viên Thiên, Bồn Đại vương đã cung cấp cho người địa phương điều

ché Hàu nhi tửu rồi, còn về phần tài liệu, có khó khăn gì không? "

Hầu Nhi linh tửu rất trọng yếu, liên quan đến tốc độ tu luyện. Đế Thích thiên rất coi trọng chuyện này.

Viên Thiên gãi gãi đầu: "Đại vương, còn thiếu một ít hoa cỏ cùng trái cây nữa .Trong Vạn Yêu Cốc không thấy, thuộc hạ muốn ra bên ngoài tìm."

Ngắn ngủi vài ngày, Vân Thiên đã sớm sai tộc nhân gieo trồng đủ loại tài liệu điều chế Hàu nhi tửu, khiến trong cốc rực rỡ đủ loại kỳ hoa dị thảo. Tuy nhiên, vẫn còn mấy loại vẫn chưa tìm được.

"Ừm! !" Đế Thích Thiên chậm rãi nói: " Việc này không thể để lâu. Viên Thiên, ngươi cùng Xích Hóa và Tổ Tổ dẫn tộc nhân ra ngoài cốc để tìm tài liệu. Nhưng nhớ kỹ, dù có tìm đủ hay không cũng không được ở bên ngoài quá lâu, cũng đừng đi quá xa. Lần trước chúng ta đã đánh bại Thử vương, bắt quá Nam Man Sơn Mạch này vẫn còn rất xa lạ. Còn nữa, tạm thời ta muốn bế quan, không có chuyện hệ trọng tuyệt đối đừng quấy rầy ta!..."

Mỗi lời nói của hắn đều mang theo một uy lực kỳ dị, dường như vô hình nhưng mang lại cảm giác áp bức ngột thở. Đám Xích Hóa chỉ cảm giác như một tòa núi lớn đè nặng lên thân thể, cơ hồ không thở nổi. Trong lúc vô tình, Đế Thích Thiên lại bộc lộ ra khí thế tung hoành thiên địa của kiếp trước.

Mỗi lời nói hay cử chỉ của hắn đều mang đến một cỗ áp lực kinh người.

"Tuân mệnh Đại vương! !"

Xích Hóa nghe được mừng rỡ vô cùng. Hắn hiểu được chủ nhân nhất định đang muốn đột phá, đến khi trở ra sẽ còn cường đại hơn cả bây giờ.

"Đại vương, xin ngài yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ canh giữ cẩn mật, không để bất kỳ chuyện gì quấy rầy đến ngài. ..." Tính tình của Bái Nguyệt vốn cao ngạo vô cùng, nhưng đối Đế Thích Thiên lại tuyệt đối trung thành, thời điểm này liền nguyện liều mạng canh giữ cho hắn.

Đế Thích Thiên âm thầm hài lòng, nhưng vẫn nói: "Không cần, chút nữa ta sẽ phong bế động khẩu. Trừ ta ra, không ai có thể mở được. Các ngươi cũng nhân lúc này chịu khó tu luyện đi, không được chậm trễ."

Yêu lực của hắn đã đạt đến bình cảnh, tu luyện thêm nữa cũng không thể tiến bộ gì được. Chỉ có mở ra Yêu Phủ, mới có thể lột xác, tiếp tục bước đi trên con đường tu luyện, càng kéo dài đối với hắn càng không tốt.

Nói lại, hắn đã có công pháp, từ đó biết được phương pháp mở Yêu Phủ. Yêu lực đạt đến bình cảnh, hơn nữa lại tu luyện đến đệ tam trọng điển phong, hết thảy tất cả đã chuẩn bị hoàn mỹ. Bây giờ không mở Yêu phủ, còn đợi đến khi nào nữa?

Sau khi dặn dò đám Xích Hóa xong, Đế Thích Thiên lại xuất ra mười Hầu Nhi linh tửu phân phối cho cả bọn. Hắn cũng không quên hướng dẫn mỗi lần uống một ngụm, như vậy mới có thể đem lực lượng trong đó triệt để hấp thụ.

"Àm ăm! !"

Đế Thích Thiên dùng yêu lực đem tảng đá dung luyện thành một cánh cửa đá khổng lồ, chờ cho đám Xích Hóa rời đi, liền phong bế kín động khẩu.

"Mở Yêu Phủ, trước hết cần phải xác định vị trí muốn mở..."

Điểm này rất trọng yếu, Yêu Phủ không khác nào tử huyệt của người tu tiên. Nếu bị phá hủy, một thân tu vi sẽ bị phế bỏ. Đương nhiên, phẩm bậc Yêu Phủ càng cao, lực phòng ngự sẽ càng mạnh, không dễ dàng bị phá hư như vậy.

Hơn nữa, Yêu Phủ còn có thể theo tu vi tăng tiến mà trưởng thành.

Thần kỳ nhất chính là tại vị trí mở Yêu phủ, cơ thể sẽ trở lên cường hãn rất nhiều. Tỷ như khi Bái Nguyệt khi mở Yêu Phủ, nếu chọn vùng bụng, thì nơi đó ngày càng được yêu lực bồi dưỡng, mức độ cường hãn sẽ ngày càng tăng cao.

Mà hắn đã có chuẩn bị từ sớm.

Trái tim! !

Địa phương hắn lựa chọn chính là trái tim.

Trái tim chính là suối nguồn tánh mạng, là nơi khí huyết lưu chuyển hội tụ, tầm quan trọng đối với sinh vật không cần phải nghĩ. Dù cho tu vi cao tới đâu, cũng khó có thể sống sót nếu bị tổn thương.

Lần này hắn lựa chọn mở Yêu Phủ ở trái tim, đem Yêu Phủ cùng trái tim cùng kết hợp lại. Như vậy, tim hắn sẽ được yêu lực tắm bồi dưỡng, nhất định sẽ ngày càng cường đại. Một trái tim cường đại tượng trưng cho điều gì, chính là tượng trưng cho sinh mệnh lực dồi dào, tượng trưng cho với cùng một vết thương, kẻ khác chết, hắn lại không chết.

Hơn nữa, trái tim chính nói khí huyết toàn thân hội tụ, là suối nguồn sinh mệnh. Mở yêu phủ ở đây, phẩm bậc chắc hẳn sẽ rất cao.

"Hô! !"

Đã quyết định, Đế Thích Thiên không hề chần chừ. Hắn nhắm mắt, vận chuyển Hồ Khiếu Công, đem yêu lực toàn thân khôi phục lại đến trạng thái đỉnh phong rồi mới bắt đầu hành động.

Đầu tiên, hắn chậm rãi sử ra một chút yêu lực hướng dần về trái tim, tựa mưa xuân, nhẹ nhàng tắm bổ cho nó.

Nhưng yêu lực này vẫn không tan biến, mà chính thức dung nhập vào trái tim, không ngừng kích thích nó, khiến nó dần trở lên mạnh mẽ hơn. Mỗi một tia yêu lực, hắn cũng có thể cảm nhận được trái tim của mình nhảy lên một cái, càng ngày càng cường đại. Một cỗ huyết dịch từ trái tim hắn chậm rãi tuôn chảy ra khắp nơi.

Trái tim của hắn ngày càng cường đại, mơ hồ như lực lượng ẩn chứa trong từng huyết mạch cũng đồng dạng được tăng cường. Mỗi một tác huyết nhục đều mang theo cảm giác tràn đầy lực lượng.

Quá trình này không phải một sớm một chiều, mà là cả một giai đoạn rất dài, hơn thế còn phải cẩn trọng vô cùng. Nếu hấp tấp dồn quá nhiều yêu lực, trái tim không chịu được, sẽ bị nổ tung.

Cho nên, đây chính là bước mấu chốt dẫn đến thành công hoặc thất bại, tuyệt đối không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Đế Thích Thiên cẩn thận vận chuyển công pháp, đem yêu lực dung nhập với trái tim, từng chút từng chút một.

Một đoàn hắc khí màu đen bao phủ khắp bốn phía, thiên địa linh khí cũng theo công pháp của hắn vận chuyển không ngừng, rồi theo đỉnh đầu hắn tiến vào cơ thể.

Tuy Đế Thích Thiên đã nói không cần phải thủ hộ, nhưng ngoài động Bái Nguyệt cố chấp ở đó, thân thể quỳ rạp trên mặt đất. Hai mắt hắn nhắm lại, hấp thu thiên địa linh khí, chậm rãi chuyển hóa thành yêu lực, hai cái tai thỉnh thoảng lại dựng lên rồi lại hạ xuống, thủy chung đem bốn phía xung quang giám thị chặt chẽ...

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Lời Đồn Lan Xa.

Viên Thiên cùng Xích Hòa mang theo một đám tộc nhân rời khỏi Vạn Yêu Cốc, tản đi khắp nơi tìm kiếm các loại tài liệu. Theo lời Đế Thích Thiên phân phó, bất kể là loại tài liệu nào, chỉ cần trong cốc không có, đều phải thu thập lại, sau này có khi cần dùng, không thể tối ngày chạy ra khỏi sơn cốc đi tìm tài liệu được.

Nam Man Sơn Mạch hùng vĩ mênh mông, vụ khí nhân nhật bao phủ bốn phía, đủ loại động vật, linh thú chạy nhảy khắp nơi.

Bất quá, trong sơn mạch không chỉ có riêng chỉ có tinh quái, yêu thú mà còn có không ít người tu tiên, hoặc là một mình, hoặc là tốp năm tốp ba lặng lẽ di chuyển.

Những người này, phần lớn đều là tán tu hoặc các tiểu gia tộc. Nam Man Sơn Mạch linh khí tất nhiên là vẫn kém hơn so với các loại linh mạch trong tu tiên giới nhưng đối với thế tục lại mạnh hơn rất nhiều. Tu luyện trong này, tiến cảnh so với ở các địa phương khác nhanh hơn nhiều lần.

Đối với bọn người này, săn bắt linh thú, giết tinh quái, truy tìm thiên tài địa bảo là việc làm hàng ngày.

Cũng là lúc trước bọn Đế Thích Thiên may mắn, trên đường đi không gặp phải tên tu sĩ nào, một mạch bình an đến Vạn yêu cốc. Nếu không, chỉ sợ hôm nay tình cảnh đã khác rồi.

Lúc này tại phía nam Sở Quốc, tồn tại một tòa thành lớn, gọi là Lĩnh Nam Cổ Thành. Cổ Thành này so với các thành khác hoàn toàn bất đồng. Trên tường thành không hề có những tên võ sĩ khời giáp đầy mình thủ vệ, chỉ có vài tên thanh niên y phục màu xanh, đứng nhìn xa xa.

Ở trước cửa thành, cũng có mấy tên sắc phục đồng dạng đứng đó kiểm tra. Ai muốn thông qua, đều phải đưa ra một khối lệnh bài nhỏ, chờ xem xét kỹ càng, không thấy xuất hiện vấn đề gì mới được thông qua.

Nếu như cẩn thận quan sát, có thể thấy được những người vào thành không đơn giản là phàm nhân bình thường, hơn nữa trong đó còn có rất nhiều nhân vật khí chất bất phàm, toát ra vẻ ngạo nghễ, khí chất so với người thế tục hoàn toàn bất đồng.

Toàn Cổ Thành này chính là địa phương để cho người tu tiên tứ phương tụ tập, do nhất lưu tu tiên thế gia Lý gia thành lập. mấy tên lúc trước bị Đế Thích Thiên giết chết cũng chính là ở Lý gia này.

Đối với tu tiên thế gia mà nói, chỉ cần thực lực tấn thăng đến nhất lưu thế gia, sẽ thành lập một tòa tu tiên thành. Mục đích chính là để đảm bảo tiên tụ tập, trao đổi pháp khí đan dược các loại.

Có thể nói, đây cũng tương tự như những khu mậu dịch ở thế tục, chỉ là đơn vị lưu thông không phải là tiền, mà là linh thạch, hàng hóa là các loại bảo bối trân quý.

Nhưng thành lập một tòa thành như vậy, tốn nhiều tâm huyết như thế để làm gì? Tự nhiên là có rất nhiều chỗ tốt rồi. Tỷ như thu phí giao dịch chẳng hạn, hoặc là thu phí bán hàng. Bất kể là mở cửa hàng, hay là bày bán lưu động, cứ cách một đoạn thời gian đều phải nộp phí tổn nhất định. Chỉ bằng việc này đã đảm bảo cho cả thế gia không thiếu linh thạch tu luyện.

Hơn nữa, còn có thể cơ hội thu được rất nhiều bảo vật, tăng cường sức mạnh cho gia tộc.

Cho nên, một thế gia phát triển lên hàng nhất lưu, việc đầu tiên làm là kiến tạo một tòa tu tiên thành thuộc về mình, có như vậy mới có thể đứng vững, phát triển được.

"Nghe nói Lý gia trấn bảo Thông Linh La Bàn đã bị mất, hơn nữa vẫn là do con Hắc Hồ kia cướp đi."

"Đâu chỉ như vậy, ta còn nghe nói Lý gia thiếu chủ cũng do con Hắc Hồ kia giết chết. Theo ta thấy, Hắc Hồ đó nói không chừng chính là một yêu thú đẳng cấp cực cao. Bằng không, tại sao có thể có lợi hại như vậy? lại có trí tuệ như con người nữa."

"Đúng vậy a, nghe đồn nó xuất thân từ Nam Man Sơn Mạch đó..."

Trong Lĩnh Nam Thành xuất hiện không ít lời đồn, hơn nữa đều là sự tình liên quan đến Hồ Khâu Sơn Mạch.

Thông Linh La Bàn! !

Bảo vật này ngay cả trong tu tiên giới cũng chỉ có thể ngộ, không thể cầu. Nếu có được, việc tầm bảo sẽ rất nhẹ nhàng, thiên địa linh vật, tài liệu trân quý sẽ không còn khó khăn với người nữa. Đây chính là chỗ đáng sợ của Thông Linh La Bàn.

Trước kia, Thông Linh La Bàn thuộc về Lý gia, hơn nữa lại có Kết Đan kỳ cường giả trấn thủ. Căn bản là không kẻ nào có gan dám nhòm ngó.

Nhưng bây giờ bất đồng, Thông Linh La Bàn đã bị Yêu thú cướp đi, hiện tại đã không còn là bảo vật của Lý gia, chính là bảo vật vô chủ, ai cũng có thể danh chính ngôn thuận cướp đoạt.

Lời đồn như lửa gặp gió, lan tràn khắp nơi, dấy lên một trận hỗn loạn. Cơ hồ trong một khoảng thời gian ngắn, có rất nhiều người tu tiên điên cuồng mua sắm bảo vật hộ thân, rồi vội vàng rời đi. Phương hướng không hẹn mà trùng, chính vị trí của Nam Man Sơn Mạch.

"Rầm! !"

Một cái bàn làm từ gỗ từ đàn thượng hạng bị đập cho nát bươm.

"Hừ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thông Linh La Bàn của chúng ta bị thất lạc, sao lại truyền đi khắp nơi? Hơn nữa tại sao lại có lời đồn do con Hắc Hồ kia cướp mất? "

Trong nội đường Lý gia, một trung niên nhân mặt lạnh như băng trầm giọng gầm từng chữ. Người này chính là Gia chủ Lý gia, danh xưng Lý Trí. Đây là một đại nhân vật ôm hoài bão, thùy chung chờ đợi đến ngày nào đó sẽ đem Lý gia giương danh như Sở gia kia vậy, trở thành địa cấp thế gia, chính thức có thể đứng vững ở tu tiên giới.

Lý gia dưới sự dẫn dắt của hắc cường thịnh hơn rất nhiều. Đáng hận là hắc chỉ có một đứa con trai, lại chết dưới tay của Đế Thích Thiên.

Bất quá, con trai chết rồi thì cũng thôi, có thể đẻ đứa khác, hắc vẫn còn trẻ mà. Vì gia tộc, có hi sinh thêm mấy đứa nữa, hắc cũng làm. Chính thức làm hắc đau lòng là Thông Linh La Bàn, vật trấn bảo này bị thất lạc, chính là uy hiếp rất lớn đến sự tồn vong của Lý gia.

Năm đó, Lý gia dựa vào Thông Linh La Bàn để lập nghiệp, cuối cùng một đường phát triển cho tới bây giờ. Tác dụng của bảo vật này không cần phải nói tới nữa, tầm quan trọng của nó ảnh hưởng đến tương lai sau này của Lý gia. Cho nên, khi biết chuyện, Lý trí không phải thương tâm cho nhi tử, mà là hận, hận hắc đã đánh rơi mất Thông Linh La Bàn.

Ngay khi nhận được tin tức, hắc đã phái nhân thủ điên cuồng đi tìm đầu Hắc Hồ kia. Đáng tiếc lúc ấy Đế Thích Thiên đã rời khỏi Hồ Khâu Sơn Mạch rồi. Sau khi lục soát khắp nơi vẫn không có chút manh mối nào, cả đám mới không cam lòng trở về gia tộc.

Tin tức của Thông Linh La Bàn đột nhiên xuất hiện, cũng quá mức xảo hợp đi. Tuy vẫn còn nghi vấn, nhưng Lý gia vẫn không thể bỏ qua, không quản tin tức thật giả, Lý gia vẫn phải hành động.

Làm cho hắc phát điên chính là chuyện tình về Thông Linh La Bàn đã không còn là bí mật. Hiện nay, bất cứ kẻ nào cũng biết, muốn cầm cũng không cầm được, làm cho sự việc càng lúc càng rối tung rối mù.

"Đại ca, bất kể lời đồn do kẻ nào tung ra, chúng ta đều không thể làm ngơ được. Thông Linh La Bàn là Lý gia trấn bảo, đầu Hắc Hồ kia lại giết chết Hằng Trần, chúng ta cần phải hành động gấp rút, tránh để đám tán tu kia làm nhiều loạn. "

Đứng trước mặt Lý Trí là một trung niên nhân, chính là thân đệ đệ của hắn, Lý Ngoan.

"Nhị đệ, người nói không sai. Hiện tại việc cần làm chính là thu về Thông Linh La Bàn. Ba năm nữa là lúc Thiên Yêu Bí Cảnh mở ra, nếu không có la bàn chỉ dẫn, chúng ta rất khó tìm bảo vật trân quý... Đây chính là cơ hội ngàn năm một thừa để Lý gia ta chính thức tấn chức trở thành đỉnh cấp thế gia. Thông Linh La Bàn nhất định phải thu lại, không tiếc bất cứ giá nào."

Lý Trí thần sắc kiên định dị thường, hung hăng nói.

"Ngoan đệ (dịch: Nghe kỳ quá =.=''), hiện tại tin tức đã truyền ra, muốn cấm cũng không kịp nữa. Cho đến nay đã có không ít tán tu chạy đến Nam Man... Nhiệm vụ thu lại Thông Linh La Bàn giao cho đệ, lập tức triệu tập cao thủ trong gia tộc lại, bằng mọi giá phải thu lại la bàn. "

"Ừm, đại ca, nhất định đệ sẽ đem la bàn bình yên vô sự mang về." Lý Ngoan ánh mắt kiên nghị dị thường.

Lý Trí nặng nề gật đầu: "Lời đồn huynh sẽ đi thăm dò. Những chuyện khác, toàn bộ giao cho đệ."

Lại nói, lời đồn truyền đi rất xa, không chỉ ở Lĩnh Nam Thành mà còn lan đến các Tiên thành khác. Sức hấp dẫn của Thông Linh La Bàn không phải là bình thường, dẫn đến không ít tán tu cường đại cũng hướng nhắm Nam Man mà tiến.

Trong lúc nhất thời, Nam Man đã trở thành trung tâm của cơn phong bạo.

Mà lúc này Đế Thích Thiên lại không biết chút nào, một mạch tĩnh tâm bế quan trong sơn động...

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Rèn Luyện Trái Tim.

Bồi dưỡng như vậy không thể so sánh với thông thường. Yêu lực dung hợp cùng với trái tim, mang ý nghĩa trái tim càng mạnh thì yêu lực lại càng giảm bớt. Trong quá trình bồi dưỡng trái tim, Đế Thích Thiên cảm giác yêu lực trong cơ thể mình không ngừng bị giảm xuống. Cũng may, thiên địa linh khí bên ngoài không ngừng theo từng lỗ chân lông chảy vào trong cơ thể hắn, dựa theo công pháp mà chuyển hóa thành yêu lực, khiến cho yêu lực của hắn mỗi khắc đều gia tăng.

Đáng tiếc yêu lực tăng trưởng không thể bù đắp được phần tiêu hao, mỗi lúc lại giảm đi một chút. Yêu lực vốn tràn ngập trong từng sợi kinh mạch của hắn, nay lại yếu đi rất nhiều, lực lượng đệ tam trọng điển phong cũng hạ xuống. Bất quá đối với điều này Đế Thích Thiên lại không có nửa điểm đau lòng.

Phần yêu lực này không phải biến mất một cách vô ích, mà để tăng cường trái tim, chính là nơi hắn chọn để mở Yêu Phủ. Trái tim càng cường đại, càng có thể cất giữ nhiều yêu lực, đến khi chiến đấu uy lực phát ra lại càng lớn. Cho nên trái tim có thể hấp thu được nhiều yêu lực như vậy, hắn cao hứng còn không kịp nữa là.

Hoàn toàn không sợ dung hợp quá nhiều yêu lực

Bất kỳ bộ vị nào cũng có giới hạn, trái tim cũng vậy. Đến một mức nào đó sẽ không thể dung hợp thêm yêu lực nữa, đó chính là thời điểm để Đế Thích Thiên mở Yêu Phủ.

"Hum! ! Yêu lực ngày càng giảm bớt, nếu để đến khi mở yêu phủ mà lại không đủ thì không ổn..."

Đế Thích Thiên cảm nhận việc hấp thu thiên địa linh khí không cách nào bù đắp được yêu lực tiêu hao, nội tâm âm thầm trầm tư. Đến lúc máu chốt mở Yêu Phủ mà lại thiếu yêu lực, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Nặng thì thất bại, nếu may mắn qua được thì cũng chỉ mở được Yêu Phủ phẩm cấp thấp mà thôi.

Hắn tạm thời dừng lại, mở túi trữ vật xuất ra bình đựng Tụ linh đan cùng Linh tửu. Hắn đổ ra hơn mười viên Tụ linh đan, nhìn lại chỉ còn không quá hai mươi viên.

Nhìn chăm chú một hồi, đoạn đem cả mười viên đó một hơi nuốt chửng, đồng thời uống cạn Linh tửu trong ống trúc. Hắn cũng không dừng lại mà lấy ra Ngọc phôi thần bí kia, trong son động lập tức tỏa ra một vầng hào quang lam nhạt, nom bắt mắt vô cùng.

Ngọc phôi này mang theo lực lượng thần bí, lại liên hệ mật thiết với hắn. Trong lúc mở yêu phù, có khả năng sẽ trợ giúp được gì đó.

Mắt hồ chậm rãi nhắm lại. Trong cơ thể hắn, được lực của Tụ Linh Đan cùng Hắc nhi linh tửu điên cuồng bạo phát. Một cỗ nhiệt khí giống như nước lũ ầm ầm đánh mạnh vào toàn thân kinh mạch hắn.

"Hừm! ! Nếu là khi trước, với được lực khổng lồ như vậy ta có khả năng không chống đỡ nổi, bạo thể mà chết. Nhưng bây giờ ta đã là tinh quái điên phong, thân thể mạnh mẽ vô cùng. Muốn tác oai tác quái? Không có cửa đâu! Gầmmmmm !! "

Đế Thích Thiên cảm nhận được được lực khổng lồ của Tụ Linh Đan cùng Linh tửu cũng không hề bối rối. Hắn điềm tĩnh sử dụng yêu lực tạo thành từng tia đan xen với nhau tầng tầng lớp lớp, giống như một tấm lưới trực tiếp chống đỡ cỗ lực lượng khổng lồ kia.

"Rầm rầm rầm! !"

Được lực dị thường cuồng bạo, găm thét không ngừng đánh sâu vào chiếc lưới yêu lực, muốn phá vỡ sự trói buộc của nó. Nhưng Đế Thích Thiên đã có chuẩn bị, không ngừng bổ sung thêm yêu lực khiến cho chiếc lưới ngày càng chắc chắn. Được lực không thể công phá được, ngược lại càng lúc càng bị phong tỏa chặt chẽ thêm.

Trong son động yên tĩnh vô cùng, hắc vụ nồng đậm bao trùm cả một vùng khổng lồ. Toàn thân Đế Thích Thiên lại trong suốt như ngọc quang, linh khí chuyển vận không ngừng.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua.

Rèn luyện trái tim, là một quá trình buồn tẻ vô cùng, chớp mắt đã ba ngày trôi qua.

Trong ba ngày này, Nam Man Sơn Mạch lại rơi vào trạng thái hỗn loạn chưa từng có.

Tin tức Lý gia đã đánh mất Thông Linh La Bàn được truyền đi khắp nơi khiến cho vô số tán tu hoặc các tiểu gia tộc trong lòng muốn tìm kiếm vận may không ngừng hướng tới Nam Man.

Ban đầu, đám tán tu này không trực tiếp tiến vào son mạch, mà chỉ dừng chân tại dãy núi bên ngoài. Lời đồn nói rõ đầu Hắc hồ kia đã chiếm được La bàn, mà trước kia nó lại từng sinh sống ở Hồ Khẩu Sơn Mạch. Tất cả đều suy đoán, trước tiên cần tìm kiếm kỹ ở quãng đường từ Hồ Khẩu Sơn Mạch đến Nam Man Sơn Mạch đã, nếu không tìm được sẽ tiến vào bên trong Nam Man Sơn Mạch sau.

Bất quá chính thức dám tiến vào bên trong son mạch cũng không có nhiều người.

Nam Man Sơn Mạch là một địa phương nguy hiểm trùng trùng. Bên trong có vô số chướng khí, đầm lầy, các loại tinh quái độc vật... Uy hiếp rất lớn đến người tu tiên. Hơn nữa trong son mạch lại có cả Yêu thú tồn tại, trí tuệ không kém gì người, lực lượng lại càng không cần phải nói. Ngay cả tu sĩ Kết Đan kỳ cũng không dám trêu vào.

Đám tán tu đến nơi đây phần lớn đều là Luyện Khí kỳ, Tu sĩ Trúc cơ kỳ thật đúng là phượng mao lân giác. Mà với tu vi như vậy, tuyệt đối là thập tử nhất sinh.

Thời gian trôi qua, đám tán tu đến càng lúc càng nhiều. Người ta có câu chim chết vì mồi, người chết vì tham. Cơ hội như vậy tuyệt không thể bỏ qua, dù có chút nguy hiểm thì có sao chứ?

"Chung sư huynh, nếu người muốn ta đáp ứng hôn sự của người, cùng kết làm đạo lữ song tu thì nhất định phải giúp ta bắt được đầu Hắc Hồ kia làm sinh lễ. Bằng không, giữa chúng ta cũng đành ai đi đường này thôi. "

Tại một ngọn núi gần Nam Man Sơn Mạch, một thiếu niên bạch y như tuyết, vác trên lưng một thanh cổ kiếm kỳ dị. Cả người y toát ra vẻ anh tuấn yêu dị, lẳng lặng đứng ở đó, tựa như muốn hòa cùng với gió, phiêu vũ tuyệt luân. Bên cạnh hắn, một thiếu nữ dung mạo tuyệt sắc, hiển nhiên là Sở Quốc tiểu công chúa – Sở Vân.

Thanh niên này chính là Chung Vân Phi. Hai người, một anh tuấn thiếu niên, một tuyệt sắc mỹ nữ, đứng chung một chỗ quả thực giống như đôi thần tiên quyến lữ.

Bất quá nhìn thân sắc lại có phần không đúng cho lắm. Sở Vân tiểu công chúa kia tinh linh cổ quái, đầy mưu ma chước quỷ. Ánh mắt狡 hoạt vô cùng, nhìn Chung Vân Phi cười cười nói.

Chung Vân Phi quay lại nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ nhu tình.

"Vân sư muội, tuy giữa chúng ta có hôn ước do sư tôn của ta và Sở bá phụ chủ định, bất quá ta cũng không ép buộc muội. Đầu Hắc Hồ kia, muội muốn ta sẽ bắt về cho muội. Chung Vân Phi ta trước giờ nói lời giữ lời, nếu không bắt được Hắc Hồ, cả đời này sẽ không đề cập đến hôn sự này nữa."

Chung Vân Phi mỗi một câu nói đều mang theo một cỗ khí tức kiên định vô cùng, hơn nữa người hắn lại đầy vẻ chính khí, khiến cho không ai có thể nghi ngờ.

Tại sao hai người này lại ở đây? Nói ra cũng không có gì là khó hiểu cả.

Nguyên do chính là sự tôn của Chung Vân Phi trước đây đã từng cứu Sở Thiên Hành một mạng. Từ đó giao tình của cả hai rất đậm, cứ cách một đoạn thời gian lại ghé thăm nhau.

Mà lần này Chung Vân Phi xuống núi có mang theo một phong thư gửi đến sở gia, hẳn cũng chẳng biết bên trong viết gì. Đến khi Sở gia nói, hẳn mới vỡ lẽ ra. Nguyên là Sư tôn muốn tác hợp cho hắn cùng với Sở Vân, hai người kết thành một đôi đạo侶 song tu

Mà Sở Thiên Hành cũng vừa ý với vị hiền tế này vô cùng. Chung Vân Phi tư chất rất cao, tâm tính lại trầm ổn. Thêm vào năm đó sư tôn của hắn có ân cứu mạng với lão, tất nhiên là lão đáp ứng rồi.

Lão đáp ứng, nhưng Sở Vân lại không chịu. Nha đầu cổ quái này muốn đạo侶 song tu của mình phải là một nam tử hán đỉnh đỉnh đại danh, là nhân trung long phượng. Hơn nữa, còn phải đáp ứng một yêu cầu của nàng.

Rất hiển nhiên, yêu cầu của nàng chính là muốn Chung Vân Phi bắt lấy đầu Hắc Hổ kia làm sinh lễ cho nàng. Hơn nữa, không được nhờ cậy ai, phải dùng bản lĩnh của chính mình.

Vì vậy hai người bọn họ cũng đã tới Nam Man Sơn Mạch.

"Phác thông! ! Phác thông! !"

Trong sơn động của Vạn Yêu Cốc, trái tim Đế Thích Thiên không ngừng phát ra từng đợt thanh âm mạnh mẽ, làm thành một tiết tấu kỳ dị.

"Hảo, rốt cục hoàn thành bước đầu tiên."

Đế Thích Thiên thở một hơi thật dài. Trái tim của hắn được luyện cũng quá mức cường hãn đi, mỗi lần đập một cái, thanh âm lại như muốn xuyên qua thân thể truyền ra ngoài. Yêu lực rốt cuộc đã không thể dung hợp thêm, đạt đến cực hạn rồi.

Điều này cũng có nghĩa, bước đầu tiên đã hoàn thành viên mãn.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tam Âm Tích Phủ

Cảm nhận được trái tim ẩn chứa lực lượng mệnh môn, Đế Thích Thiên không khỏi dâng lên một cảm giác thành tựu. Trái tim là suối nguồn sinh mệnh, một khi nó cường đại thì các bộ phận khác tự nhiên cũng được chậm rãi cải thiện lên.

"Bước đầu tiên đã làm xong, mở Yêu Phủ cũng chính thức bắt đầu rồi."

Đế Thích Thiên hít sâu một hơi, cảm nhận được bên trong cơ thể được lực của Tụ Linh Đan cùng Linh tửu đã giảm xuống không ít. Trong ba ngày này hắn liên tiếp rèn luyện trái tim nhưng yêu lực thủy chung vẫn thừa, duy trì ở trạng thái điên phong.

Bất quá hắn cũng không lập tức bắt đầu, mà lần nữa đem bình ngọc mở ra, lấy hết tất cả số Tụ linh đan còn lại, phòng chừng đến hai mươi mấy hạt.

Hắn cũng xuất ra hai ống trúc linh tửu.

"Huyết mạch truyền thừa có đề cập tới, lúc mở Yêu Phủ tốt nhất có cao thủ ở bên cạnh thủ hộ. Khi đó sẽ không ngừng quán chú yêu lực cho bản thân. Ta không có cao thủ hộ vệ, xem ra chỉ có thể dùng những đan dược cùng linh tửu này."

Đế Thích Thiên âm thầm tự nhủ, cũng không chần chừ, đem toàn bộ Tụ linh đan cùng linh tửu một hơi nuốt vào bụng. Một cỗ nhiệt khí không lồ giống như mặt trời mùa hạ, toát ra cảm giác nóng bỏng, mãnh liệt bành trướng, trong nháy mắt đánh tan chiếc võng yêu lực của hắn

Tại thời khắc này, Đế Thích Thiên lại tỉnh táo đến mức đáng sợ. Đây là thời khắc quyết định, tuyệt không thể có nửa điểm sơ sẩy. Tỉnh táo chính là yếu tố đầu tiên! Hắn không chút nào bối rối, dựa theo phương pháp lấy được từ huyết mạch truyền thừa mà vận chuyển yêu lực.

Ngưng tụ tất cả yêu lực vào một điểm, nương theo cổ được lực khổng lồ kia điên cuồng đánh khắp toàn thân, rồi lại hướng thẳng đến trái tim, giống như trăm sông đổ biển.

"Oanh! !"

Trái tim kịch liệt nhảy lên, đột nhiên tỏa ra một cổ lực lượng thôn phệ cường đại. Thời khắc này nó giống như biển rộng mênh mông, dung nạp hết thảy. Yêu lực cùng được lực mang theo cả tâm thần của Đế Thích Thiên tiến thẳng vào trung tâm trái tim.

"Nơi này chính là bên trong trái tim sao? Bốn phía như thế lại mật mờ như vậy? "

Đế Thích Thiên cũng không khỏi hoảng loạn một phen, có điều rất nhanh sau đó liền trấn tĩnh lại. Yêu lực của hắn ngưng tụ, hiện ra bản thể, là một đầu Hắc Hồ khổng lồ, trên trán đường vân màu tím hình chữ Vương giống như là ngọn lửa không ngừng nhảy nhót.

Chỉ thấy bốn phía là một mảnh mờ mịt, không có bất kỳ sinh mệnh nào. Yêu thức cũng không thể tàn đi quá xa, chỉ vẩn vơ trong phạm vi hơn chục thước. Nơi này giống như thế giới hỗn độn, chỉ toàn một màu xám không ngừng quay cuồng, thấp phàn kỳ dị.

"Mở Yêu Phủ nguyên lai là như vậy!..."

Thế giới trong này rất tương đồng với thế giới thần thoại hỗn độn hắn nghe qua ở kiếp trước. Truyền thuyết kể rằng, khi thiên địa còn là một mảnh sơ khai hỗn độn, không ánh sáng, không đất đai, không tồn tại bất kỳ sinh mệnh nào... Cứ như vậy kéo dài hàng tỷ năm. Cho đến khi thiên địa dần sinh ra một vị thần toàn năng có tên Bàn Cổ. Khi Bàn Cổ thức giấc, thấy chỉ có mình là sinh mệnh duy nhất, không cam lòng liền sử dụng Khai thiên thần phủ, mở trời lập đất, dùng chính tính mạng mình biến hóa ra thiên địa vạn vật.

Cho nên thế giới trong này có thể nói là đồng dạng với thế giới thần thoại kia, vạn vật khởi nguyên, thiên địa hỗn độn.

Yêu Phủ căn bản không tồn tại. Chỉ khi Yêu khí tràn vào trái tim, tự nhiên sẽ hình thành nên thế giới Đế Thích Thiên đang chứng kiến. Thế giới này, yêu tộc gọi là bốn nguyên thiên địa. Hình thành nên Yêu phủ cũng tương tự như Bàn Cổ khai thiên lập địa, đem bốn nguyên thiên địa mở ra.

"Hào, để xem rốt cuộc ta sẽ mở ra được Yêu phủ phẩm cấp gì? "

Nhìn qua bốn phía chỉ là một mảnh hôi mông hắc ám, nội tâm Đế Thích Thiên dâng lên một cổ chiến ý.

"Ông! !"

Một đạo thanh âm hùng vĩ đột nhiên vang lên trong bốn nguyên thiên địa. Thanh âm này kéo dài dị thường, vô số hồi mông chi khí đều kịch liệt quay cuồng, phảng phất như cả thiên địa đều theo thanh âm này mà rung động.

Hỗn độn thế giới theo đó mà phát sinh biến hóa khổng lồ. Quanh người Đế Thích Thiên một mảng lớn thiên địa bị thanh âm kia phá diệt, hóa thành vô số nguyên tố Phong – Địa – Thủy – Hỏa điên cuồng xoay chuyển.

Thanh âm này chính là do Đế Thích Thiên phát ra.

Mở Yêu Phủ, không phải chỉ bằng phương pháp tầm thường là có thể thành công. Muốn làm được, cần phải có bí pháp đặc thù. Thời kỳ thượng cổ, có rất nhiều bí pháp khác nhau. Đế Thích Thiên tu luyện Âm ba công nên phương pháp mở Yêu phủ cũng khác thường vô cùng, gọi là Tam âm tích phủ.

Cái gì gọi là Tam âm? Tương truyền là Thanh âm nguyên thủy của thiên địa, từng âm tiết đều có uy năng kinh thần khiếp quỷ, đạt đến cảnh giới tối cao có thể khai thiên phá địa, vượt qua vạn pháp.

Tam âm lần lượt là: Ông, Oanh, Rống (nghe kỳ quá)

Từng âm tiết đại diện cho một loại cực chí lực lượng.

Nếu như ở trạng thái bình thường, Đế Thích Thiên có cường đại hơn gấp mười cũng đừng mong phát ra được thiên âm đáng sợ như vậy. Chỉ có ở hoàn cảnh đặc thù này, hắn mới có thể làm được.

Thanh âm “Ông” vừa phát ra, Đế Thích Thiên cũng cảm giác được tựa hồ không phải thoát ra từ miệng, mà đến từ sâu thẳm linh hồn của hắn. Vào lúc này, linh hồn hắn không ngừng chấn động, chính sự chấn động này phát ra thanh âm. Hơn nữa chấn động này khiến cho linh hồn hắn đau nhức kịch liệt, loại thống khổ này chỉ cần chịu đựng qua một lần, chỉ sợ kiếp này đều không thể quên được.

Lấy hắn làm trung tâm, không gian hôi mông bốn phía chậm rãi thay đổi. Dù chỉ hơn mười mét, và lại còn là hình thái nguyên sơ nhất, nhưng rốt cuộc vẫn khác hẳn với không gian hôi mông lúc trước. Đây là hình dáng nguyên thủy của Yêu Phủ.

"Àm ăm! !"

Yêu Phủ vừa mới hình thành cực kỳ không ổn định, yếu ớt vô cùng. Hôi mông chỉ khí ở bốn phía kịch liệt quay cuồng, tạo ra từng đợt phong bạo, hướng thẳng tới Yêu phủ oanh kích.

"Rắc rắc..."

Yêu phủ bị đánh cho vụn vụn, tùy từng thời khắc mà tan vỡ, lại một lần nữa trở lại trạng thái thiên địa bốn nguyên.

Đế Thích Thiên đâu thể để mặc Yêu phủ tan vỡ? Nên biết rằng vừa phát ra thanh âm “Ồng” như vừa rồi, cũng làm cho hấn tiêu hao hơn bảy phần lực lượng. Tính ra nếu cố hết sức cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ được hai, ba lần mà thôi.

Đối với ba đạo thiên âm, hấn cũng có hiểu biết nhất định. Đạo thiên âm thứ nhất là 'Ồng' – mang tính chất hủy diệt. Bây giờ đã đến lúc dùng đến đạo thiên âm thứ hai.

'Oanh!...'

Chấn động từ sâu thẳm linh hồn lại một lần nữa xuất hiện khiến cho Đế Thích Thiên đau đớn đến mức sứt ngất đi. Lấy hấn làm trung tâm, vô hình âm ba lan tỏa khắp bốn phương tám hướng. Yêu phủ đan không ngừng rung động, tùy thời đều bị phá hủy chột bình ổn trở lại.

Sức mạnh thành bí tràn ngập mọi ngõ ngách của Yêu phủ, đám hôi mông chi khí bên ngoài quay cuồng xâm nhập lại giống như trâu nước xuống biển, hoàn toàn không làm cho Yêu phủ bị dao động chút nào.

"Hào, nguyên thiên âm thứ hai lại thần diệu như vậy, không uống công ta bị chấn động linh hồn như vậy!... "

Đế Thích Thiên xem xét một hồi, trong nội tâm không khỏi vui vẻ. Ngay cả chấn động đáng sợ trong linh hồn cũng giảm bớt rất nhiều, hấn đã bắt đầu có bước cảm ngộ sơ bộ về Tam âm thần bí.

Thiên âm thứ hai mỗi lúc lại làm cho Yêu phủ càng thêm rắn chắc ổn định, vững như bàn thạch.

"Hai đạo thiên âm đã thần kỳ như vậy, không hiểu tác dụng của đạo thiên âm thứ ba thì sao? "

Tuy rất tò mò nhưng vừa rồi thi triển ra hai loại thiên âm đã khiến tâm thần hấn triệt để hao tổn, có thể hôn mê bất cứ lúc nào. Đạo thiên âm thứ ba, tìm hiểu sau vậy.

Đế Thích Thiên chợt cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến, hai mí mắt hấn như có một tảng đá lớn đè lên, chậm rãi muốn khép lại. Trên trán, vương vân màu tím đã ảm đạm đi rất nhiều, đã không còn thần thái vương giả như lúc trước.

Tận sâu thẳm trong hấn, hình như có tiếng nhũ khê.

"Ngủ đi, ngủ đi... An tâm ngủ một giấc, tỉnh lại hết thảy đều ổn cả."

Loại cảm giác này hết như lúc nằm trong lòng của Bạch hổ mẹ, thoải mái vô cùng.

Tam âm tích phủ, mang ý nghĩa phải thi triển đủ tam âm mới chính thức hoàn mỹ. Nhưng hiện giờ hấn lại vô phương thi triển ra thiên âm cuối cùng.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Biến Hóa Thần Kỳ

Kỳ thực hấn cũng không biết, Tam âm tích phủ mang tên gọi “Tam âm” nhưng trên thực tế khi hấn sử dụng đạo thiên âm thứ nhất chính là để hình thành nên Yêu phủ. Điểm này rất giống với Bàn Cổ sử dụng Khai thiên thần phủ, phá vỡ hỗn độn, hình thành thiên địa. Nhưng Yêu Phủ tại thời điểm nguyên thủy này, yếu ớt tựa như trứng mỏng.

Nếu không có sự tác động của hấn, Yêu Phủ sẽ không chịu được áp lực của đám Hôi mông chi khí kia, rốt lại lần nữa bị phá diệt. Cho nên mới có đạo thiên âm thứ hai, khiến cho Yêu Phủ trở nên vững chắc ổn định, chính thức lột xác.

Trên thực tế sau khi chấn động ra đạo thiên âm thứ hai, Yêu Phủ đã chính thức được tạo thành. Nếu như không chấn động ra đạo thiên âm thứ ba cũng không nảy sinh ra chuyện tình đáng tiếc gì.

Bất quá, Tam âm tích phủ, sở dĩ tồn tại ba đạo thiên âm chính là có lý lẽ của hấn. Điều này Đế Thích Thiên cũng không rõ ràng lắm.

Liên tiếp chấn động hai đạo thiên âm, linh hồn thống khổ tột cùng, kèm theo lực lượng tiêu hao gần hết khiến cho Đế Thích Thiên lâm vào tình trạng nửa mê man. Có thể chống cự đến tận bây giờ đều là một thân ý chí siêu cường của hắn.

"Không được, ta nhất định không thể cứ thế ngủ say. Đạo thiên tâm thứ ba ta còn chưa chấn động, Yêu Phủ còn chưa được hoàn mỹ. Cả đời ta chỉ sợ không còn cơ hội như vậy...Nhất định phải chấn ra đạo thiên âm thứ ba!..."

Trong cơn mê man, Đế Thích Thiên chợt khôi phục lại một tia thần trí. Nếu mở Yêu Phủ mà không hoàn mỹ, coi như con đường tu yêu đã bị phế bỏ.

Từ khi bắt đầu tu yêu, loại cảm giác nắm giữ được lực lượng cường đại khiến hắn như đắm chìm trong đó. Hắn không cam lòng trở thành một đầu lão hổ tầm thường, vô ưu vô lo, cứ thế mà sống đến khi trở thành một bãi đất vàng. Hắn muốn cường đại, không ngừng cường đại. Cứu Bạch Hổ mụ mụ chỉ là một nguyên nhân mà thôi, bản thân hắn lại rất mong chờ xem, bước đến cực hạn cường giả thì rốt cuộc sẽ đến đâu?

Yêu Phủ chính là nấc thang đầu tiên trên con đường trở thành cường giả của hắn. Ngay cả điểm này cũng không vượt qua được, sau này còn đi cái gì nữa?

Dựa vào ý chí siêu cường, hắn cố gắng nhắc nhở bản thân phải tỉnh lại... Trong đầu không ngừng tranh đấu với dục vọng buông thả của chính mình.

Đáng tiếc, hắn thật sự là quá mệt mỏi. Với năng lực của hắn, chấn động ra hai đạo thiên âm đã gần như cực hạn rồi.

Tâm thần hắn lại bắt đầu trầm luân, rơi vào dục vọng buông thả...

Đúng lúc này, dị biến diễn ra.

Ngọc phôi thần bí tựa hồ cũng cảm giác được ý chí mãnh liệt của hắn, chấp niệm thủy chung không buông thả, ầm ầm rung động.

Từng sợi bạch quan giống như thủy triều hướng bốn phía tỏa ra, trong nháy mắt son động ầm ầm chợt sáng như ban ngày. Ngọc quang nhu hòa, soi sáng từng cành cây kê đá.

Bất quá ngọc quang cũng không duy trì lâu, mà dần dần thu liễm lại. Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng khổng lồ từ trong ngọc phôi cuộn cuộn chảy vào người Đế Thích Thiên, hướng thẳng đến trái tim hắn.

Trái tim không ngừng rung động, mãnh liệt nảy nẩy như muốn phá tan lồng ngực hắn. Thiên địa nguyên khí, yêu lực, sức mạnh thần bí của Ngọc phôi trong chớp mắt bị nó thôn phệ sạch sẽ.

Trên đỉnh của Yêu phủ, hiện lên một đoàn ngọc quang chói mắt, nhanh chóng tràn vào.

"A! !"

Đế Thích Thiên vốn dĩ đang trầm luân chợt giật mình tỉnh lại, tinh thần lập tức phấn chấn. Hắn vì phát ra hai đạo thiên âm khiến cho linh hồn bị tổn thương, nay dường như được sức mạnh thần bí của Ngọc phôi chữa trị, đạt đến trạng thái hoàn mỹ trước nay chưa từng có.

"Ngọc phôi thần bí này lại cứu ta một mạng!..."

Đế Thích Thiên tinh quang trong mắt bắn ra bốn phía, từ sắc vương vân trước trán vốn ầm ầm chợt rực sáng, như hỏa diễm nhảy múa không ngừng, thú vương chi khí lần nữa tràn ngập toàn thân. Tựa như bản năng, hắn chấn động ra đạo thiên âm thứ ba.

"Rống! !"

Tam đạo thiên âm, không phải phát ra từ miệng, mà chấn động từ sâu thẳm linh hồn. Giống như thủy triều tràn qua, linh hồn của Đế Thích Thiên lại run rẩy kịch liệt. Nếu không nhờ hắn tinh thần siêu cường, rất có khả năng đau đớn quá hóa điên.

Hắn cắn chặt răng, cố gắng thanh tỉnh đầu óc.

Đạo thứ ba thiên âm vừa thoát ra, Yêu Phủ sinh ra biến hóa long trời lở đất, trong nháy mắt đã khuếch trương hơn chục lần.

Đám Hôi mông chi khí bị Yêu Phủ thôn phệ sạch sẽ, không dung hợp mà lại hội tụ lại thành một đoàn khí, xoay tròn một cách quỷ dị. Vô số bốn nguyên chi khí theo sự xoay tròn đó mà cuộn cuộn đi vào Yêu Phủ.

"Đây là có chuyện gì? Trong trí nhớ truyền thừa của ta cơ hồ không hề có chuyện thế này phát sinh? "

Đế Thích Thiên chứng kiến hiện tượng trước mắt, tâm thần không khỏi một hồi ngây ngốc. Trong ký ức truyền thừa của hắn, loại chuyện thế này chưa từng được ghi lại, bất quá có lẽ là điềm tốt.

'Rống!...'

Thiên âm vẫn tăng lên như sấm sét.

Linh hồn chấn động, cực kỳ tiêu hao lực lượng. Bất quá Ngọc phôi thần bí kia đã giúp hắn hoàn toàn khôi phục trạng thái đỉnh phong. Đạo thiên âm thứ

ba không ngừng kéo dài, bốn nguyên chi khí theo đó tiếp tục ầm ầm chảy vào trong Yêu Phủ

Không cần dùng não suy nghĩ cũng biết, duy trì tình trạng này càng dài, bản thân càng có lợi. Phải cố sức chày cối thôi...

Bốn nguyên chi khí bên trong trái tim cũng không phải vô cùng vô tận. Lúc trước, một bộ phận đã được dùng để mở Yêu Phủ, hiện giờ lại thành thực vật để Yêu phủ bồi dưỡng, dần dần bị tiêu hao gần hết.

Mà lúc này, đám Hôi mông chi khí đang xoay tròn kia càng lúc càng trở lên đáng sợ, cô đọng lại thành một đoàn chất lỏng. Tốc độ xoay không những giảm xuống mà càng lúc càng nhanh.

"Không tốt! !"

Đế Thích Thiên kinh động tâm thần, đoàn chất lỏng kia hẳn không khống chế được, nếu mà bạo phát ra e rằng Yêu phủ coi như xong.

"Bá! !"

Cũng may, điều hấn lo lắng không phát sinh.

Chỉ thấy đoàn chất lỏng kia đạt đến trạng thái cực hạn, đột nhiên tỏa ra vô số bạch quang, tràn ngập khắp Yêu phủ. Ngay cả tâm thần của Đế Thích Thiên cũng bị chìm ngập, toàn bộ ý thức trở thành trống rỗng, không gian thời gian cơ hồ bị đình chỉ.

Diễn biến tiếp theo khiến người ta phải trợn mắt cứng lưỡi.

Đoàn chất lỏng do bốn nguyên chi khí cô đọng lại đột nhiên triệt để dung nhập thành một điểm.

"Ông! !"

"Oanh! !"

"Rống! !"

Ba đạo thiên âm thần bí đột nhiên xuất hiện, không phải do Đế Thích Thiên phát ra mà là sinh ra tự nhiên trong Yêu phủ, so với khi hấn thi triển càng thần bí hơn. Cùng với sự xuất hiện của ba đạo thiên âm kia, phía trên Yêu phủ dần dần ngưng tụ ba đạo thần vân cổ xưa, mang theo khí tức hồng hoang viễn cổ.

Ba đạo thần vân này hình dáng cổ quái, tựa hồ như có tính mạng, không ngừng biến ảo, làm cho người ta phải hoa mắt chóng mặt

Ừ ừ ừ...

Trong một sát na, tất cả đều phóng tới đoàn chất lỏng kia, cuốn lấy nhau, dung hợp lại thành một khối kỳ dị...

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Ngọc Đỉnh Ba Chân

Đoàn chất lỏng giống như cũng có sinh mạng, rất nhanh không ngừng biến hoá. Trong nháy mắt liền biến thành một Tiểu đỉnh ba chân. Thời khắc hình thành Tiểu đỉnh, vô số ngọc quang tại Yêu Phủ trong nháy mắt bị hút lại.

Giống như cái voi hút nước, Tiểu đỉnh một hơi hút tất cả ngọc quang vào bụng.

“Đây là...”

Đế Thích Thiên một lần nữa khôi phục lại tinh thần. Hấn nhìn lại trung tâm Yêu Phủ, biến cố này thật quá kinh người đi, không hiểu có xảy ra chuyện gì bất lợi cho Yêu phủ không nữa.

Xem xét một hồi, hấn không khỏi trợn mắt há miệng.

Chỉ thấy tại trung tâm Yêu Phủ thỉnh thoảng xuất hiện một Ngọc đỉnh ba chân, mặt ngoài có từng đạo phù văn thần bí, xoay chuyển luân phiên, tỏa ra trận trập khí tức thần bí cổ xưa. Ngọc đỉnh không phải bất động, mà chậm rãi xoay tròn một chỗ.

Sau khi Yêu Phủ sinh ra, lại không ngừng tản mát ra những sợi khí màu đen. Đám hắc khí này chứa đầy khí tức mà Đế Thích Thiên rất quen thuộc. Chính là yêu lực trong cơ thể hắn.

Yêu Phủ tồn tại là dùng để chứa yêu lực, tương lai sẽ chứa cả nội đan. Thời điểm chưa có Yêu Phủ, yêu lực đều chứa đựng ở chính giữa kinh mạch. Điểm này rất hạn chế, ví dụ như khi kinh mạch đã chứa đầy, có nghĩa là ở trong tình trạng bão hòa, nếu không có Yêu phủ tích trữ lại thì vô pháp tăng lên.

Nói cách khác, kinh mạch chỉ là nơi yêu lực ở tạm. Yêu Phủ mới là nơi “định cư” chân chính.

Yêu lực không ngừng tràn vào trong Yêu Phủ. Ngọc đỉnh xoay tròn, tựa hồ có một lực hấp dẫn không tầm thường đối với yêu lực khiến cho yêu lực đều từ bốn phương tám hướng đều tụ lại gần nó. Chỉ cần khê lại gần ngọc đỉnh, sẽ bị thu vào ngay lập tức.

“Ngưng khí hóa dịch!”

Đế Thích Thiên khiếp sợ nhìn biến hóa bên trong ngọc đỉnh. Vốn yêu lực có trạng thái khí nhưng khi đi vào trong ngọc đỉnh lại lập tức hình thành một đoàn hắc vụ nồng đậm. Toàn bộ hắc vụ đều là do yêu lực biến thành, theo ngọc đỉnh xoay tròn càng tụ càng nhiều. Trong đỉnh, hắc vụ tựa hồ có một loại lực lượng thần bí rèn luyện làm cho màu sắc của chúng càng ngày càng sâu thẫm, cô đọng.

"Lạch cạch!"

Một tiếng thanh thúy vang lên trong đỉnh. Từ hắc vụ quý bí nhỏ một giọt nước đen kịt, chảy vào trong đỉnh.

Là yêu lực hóa lỏng.

Yêu lực hoá lỏng cũng giống như khi hắc đột phá Hổ Khiếu Công, là dấu hiệu rõ ràng nhất của việc tấn thăng đến yêu thú.

Mỗi khi Ngọc đỉnh chuyển động ba vòng, một giọt chất lỏng đen kịt sẽ từ trong yêu vụ ngưng tụ thành, chảy vào trong đỉnh. Dùng yêu thức tìm kiếm một chút, hắc không khỏi sợ hãi than... Trong từng giọt chất lỏng đó có ẩn hàm yêu lực!...

Không chỉ yêu lực càng thêm tinh thuần mà hắc còn có loại cảm giác, chỉ cần trong đầu ý niệm hơi động một chút là có thể vung tay đem cổ yêu lực hoá lỏng này ra sử dụng. Mà một phần lực này có thể sánh với mười phần lực trước kia của hắc.

Ngọc đỉnh cũng không lớn, chỉ bằng cái bát to. Có thể đem toàn bộ yêu lực một lần cô đọng, đại khái tính ra cũng chỉ có thể cô đọng ra chừng trăm giọt yêu dịch mà thôi.

“Hảo, hảo, hảo!”

Đế Thích Thiên chăm chú nhìn biến hoá của yêu phủ rồi lại xem Ngọc đỉnh. Nội tâm hắc cũng hiểu được phần nào: “Thì ra Tam âm tích phủ lại mang ý nghĩa như vậy. ..Yêu Phủ tầm thường chỉ cần đạo chân động thứ hai là có thể hoàn thành. Nhưng nếu như đạo chân động thứ ba cùng lúc dung hợp hai đạo lúc trước cùng một chỗ thì sẽ thôn thiên nạp địa, sinh ra biến hoá kỳ diệu. Trong Yêu Phủ hình thành một cái đỉnh. Đỉnh này mới mà vật mẫu chốt của Yêu Phủ.

Dù sao hắc cũng không phải là với yêu quái tầm thường. Nhìn biến hoá trước mặt lại liên tưởng đến tin tức lấy được trong huyết mạch truyền thừa, rất cục tính ngộ. Muốn mở Yêu Phủ, có lẽ chỉ cần chân động đến đạo thứ hai thêm âm là được nhưng đạo thứ ba thêm âm mới chân chính là trụ cột đề cao phẩm bậc Yêu Phủ.

Sự thực đúng như hắc dự đoán.

Nếu như hắc chỉ dừng lại ở đạo thiên âm thứ hai, Yêu Phủ phẩm bậc cao nhất cũng chỉ đạt tới địa cấp, so với Yêu Phủ tầm thường chỉ vững chắc và lớn hơn một chút mà thôi. Không thể so sánh với hiện tại được.

Hiện tại trong Yêu Phủ đã hình thành Ngọc đỉnh. Thượng cổ Yêu tộc gọi cái này là Luyện Yêu Đỉnh!

Không nên hiểu lầm, luyện yêu không phải là luyện hoá yêu quái mà là luyện hoá lực lượng thiên địa. Đem toàn bộ các loại lực lượng đều luyện hoá thành yêu lực. Hơn nữa, quá trình này là Luyện Yêu Đỉnh tự vận chuyển. Cho dù không cần đem ra sử dụng, nó vẫn tự nhiên xoay tròn. Hấp thụ thiên địa nguyên khí bên ngoài rồi đem nhét vào trong đỉnh.

Đương nhiên, nếu chú tâm thì độ vận chuyển sẽ càng thêm nhanh chóng.

Hơn nữa, Luyện Yêu Đỉnh cũng không phải chỉ có công dụng luyện hoá thiên địa nguyên khí mà nó còn có vô số điểm thần kỳ khác. Ví dụ như Yêu tộc không có Luyện Yêu Đỉnh, nếu muốn tu luyện cần chính mình từ từ đem linh khí thu vào trong cơ thể rồi chậm rãi luyện hoá thành yêu dịch. Quá trình này nhất định tiêu hao một lượng thời gian không nhỏ.

Chỉ cần điểm này thôi cũng có thể thấy được sự tồn tại của Luyện Yêu Đỉnh đối với yêu quái mà nói có tác dụng vô cùng thần diệu.

Yêu đình còn có một tác dụng nữa, khi nào yêu dịch chứa đầy đình thì có thể bắt đầu cô đọng nội đan, chính thức lột xác thành yêu thú.

“Ông!”

Lúc này Đế Thích Thiên mừng rỡ vô cùng. Luyện Yêu Đình đã đem tất cả yêu lực trong đình triệt để cô đọng thành trạng thái dịch. Đến bây giờ tất cả yêu lực trong cơ thể hắn đã hoàn toàn chuyển từ trạng thái khí sang trạng thái dịch, yêu lực biến thành yêu nguyên. Ngọc đình chấn động, yêu nguyên trong đình nhanh chóng bay ra, rời khỏi Yêu Phủ, một lần nữa tiến vào kinh mạch quanh thân hắn.

Yêu nguyên giống như nước, vận chuyển khắp nơi trong kinh mạch Đế Thích Thiên.

“Rầm rầm rầm!”

Yêu lực sinh phát sinh biến hóa, độ vận chuyển Hồ Khiếu Công so với trước kia càng thêm nhanh. Ngoài thân, yêu vụ đen kịt trên không càng thêm nồng đậm. Thiên địa linh khí hình thành quanh hắn xoay tròn nhanh hơn rồi đột nhiên từ bốn phương tám hướng vọt tới một cỗ linh khí.

Bên ngoài động phủ nơi Đế Thích Thiên bế quan, phong vân biến sắc, thiên địa linh khí dưới sự dẫn dắt của Hồ Khiếu Công liền nhanh chóng hội tụ, ầm ầm xông vào trong động phủ.

Một lượng lớn linh khí hướng bên trong cơ thể Đế Thích Thiên tràn vào.

“Oanh! Oanh! Oanh!”

Chỉ thấy bên trong yêu vụ, thân thể của Đế Thích Thiên vốn đã khổng lồ lại biến hoá lần nữa. Toàn bộ giống như khí cầu bị bơm căng, kịch liệt bành trướng.

Thiên địa linh khí tràn vào trong cơ thể khiến cho biến hoá càng thêm rõ ràng. Đám linh khí này một phần xông vào trong kinh mạch, vận chuyển một vòng rồi tự nhiên tràn vào Yêu Phủ. Lúc sau, Luyện Yêu Đình đem những linh khí này không ngừng luyện hoá thành một cỗ yêu nguyên tinh thuần.

Phần còn lại đi vào từng tác cơ nhục của hắn, nhanh chóng dung hợp, khiến thân thể Đế Thích Thiên bắt đầu tăng trưởng.

Hai trọng_____

Ba trọng_____

Bốn trọng_____

Bằng mắt thường cũng có thể thấy được độ bành trướng kịch liệt của hắn, thân thể trực tiếp to lên đến năm trọng.

Một cỗ khí thế khổng lồ phô thiên cái địa, cuộn cuộn như nước thủy triều tuôn ra. Loại khí thế cường đại này không có bất kỳ thứ gì có thể cản lại. Trong khí thế còn tràn ngập khí tức vương giả bá đạo, trầm lãnh, coi rẻ thiên địa.

Trong Vạn Yêu Cốc, cơ hồ nháy mắt đã bị cỗ khí thế cường hoành bao trùm.

“Đây là...Khí tức của Đại vương.”

“Là Đại vương, Đại vương lại trở lên cường đại hơn.”

Trong cốc, tất cả sinh linh dưới cỗ khí thế bá đạo này căn bản tâm tư đều không có nửa phần chống cự. Nguyên một đám quỳ rạp trên mặt đất. Thân thể run rẩy không ngừng. Nhìn về vị trí Đế Thích Thiên bế quan, lộ ra thần sắc mừng rỡ cùng kính sợ.

Xích Hoà càng rõ hơn ai hết, cỗ khí thế này so với trước kia cường đại hơn không biết bao nhiêu lần. Hắn hiểu được, Đại vương của mình trong lúc bế quan đã có sự đột phá lớn lao.

Cỗ khí thế bá đạo này không ngừng ở phạm vi sơn cốc. Nó không ngừng tản ra bốn phương tám hướng, tạo thành uy áp bá đạo như núi như biển, khiến cho vạn vật hết thảy đều phải cúi đầu tể bái.

“Ngao!”

Một tiếng hô gầm bá đạo từ trong Vạn Yêu Cốc xông thẳng lên trời. Hồ gầm này so với trước kia càng thêm kinh người, cửa đá của động phủ bị đánh nát bấy tại chỗ. Chấn động kịch liệt quay cuồng, tán loạn ra. Hồ gầm kéo dài vô cùng vô tận, hơn nữa còn bao trùm một phạm vi rộng lớn. Toàn bộ Nam Man Sơn Mạch đều có thể nghe được rõ ràng.

Đây là tiếng rít gào thứ nhất sau khi yêu thú được sinh ra.

Trong âm thanh có một chút ý vị, tuyên cáo tới toàn bộ dãy núi. Tại Nam Man Sơn Mạch lại có một vị cường giả sinh ra. Đồng thời hướng sinh linh trong sơn mạch biểu hiện ra uy nghiêm của mình.

“Hào!”

Tiếng hô gầm của Đế Thích Thiên rõ ràng làm kích động đám yêu thú tồn tại trong sơn mạch. Phía nam gần Vạn Yêu Cốc nhất phát ra một tiếng kêu cao vút, cho dù là hô gầm cũng không che dấu được uy thế kinh người của nó.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Luyện Hóa Mộc Cốt.

Đây là tiếng của một loại chim, mang theo cỗ khí thể mầu nghi thiên hạ, đối với tiếng hô gầm của Đế Thích Thiên lại có điểm hòa hợp.

"Nha!"

Tiếp nối sau đó, từ phương bắc cũng phát ra một tiếng kêu kỳ dị, không lưu loát mà rất khó nghe. Âm thanh này phát ra không chỉ chói tai mà còn làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng bức bối, ấn tượng tuyệt đối khác sâu. Đây chính là tiếng kêu của loài quạ đen, kèm theo một cỗ khí thể âm u như từ địa phủ bay lên.

"Rống!"

Từ phía đông, một tiếng gầm gừ rung trời vang lên, xông thẳng xông thẳng lên không trung. Thanh âm này là tiếng gầm của loài Sư tử, không chút kém hơn so với tiếng gầm của Đế Thích Thiên. Sư tử cùng Hổ, đều là vương giả trong muôn thú, ẩn chứa khí thể bá chủ.

"Hú hú !"

Ở phía Tây, một tiếng gào thét tràn ngập dã tính cất lên, kèm theo những tiếng rầm rầm như gỗ trống. Âm thanh dị thường khủng bố, mang theo một cỗ chiến ý mãnh liệt, khiến cho huyết mạch người ta sôi trào.

Năm tiếng gầm rú mãnh liệt cơ hồ đồng thời vang lên, không ngừng đan xen, kết hợp lại một chỗ. Việc này trước giờ chưa hề có ở Nam Man Sơn Mạch. Năm đạo âm thanh tràn đầy uy áp như thái sơn ép xuống, đem cả dãy núi triệt để bao trùm dưới một cỗ khí thể đáng sợ.

Yêu thú, đều là yêu thú.

Bất kỳ một con vật nào có thể lột xác thành yêu thú đều tuyệt đối là cường giả trong yêu loại.

Năm cỗ khí thể cường đại kết hợp cùng một chỗ uy áp sinh ra quả thực là kinh thiên động địa. Toàn bộ sinh linh trong Nam Man Sơn Mạch tại thời khắc nhìn không được quý rap trên mặt đất, thân thể run rẩy không ngừng, đến đầu cũng không dám ngẩng lên.

Trong Nam Man Sơn Mạch hiện giờ không chỉ có các loài sinh linh mà còn có rất nhiều người tu tiên. Năm cỗ uy áp này tới quá đột ngột, căn bản không có nửa điểm dây hiệu. Những người này đại đa số đều là Luyện Khí kỳ tiểu tu sĩ, làm sao có thể ngăn cản uy áp của năm vị yêu thú ở cùng một chỗ? Nguyên một đám sắc mặt tái nhợt, trong nội tâm kinh hãi, hai chân run lẩy bẩy rồi không chịu được té lảo đảo trên mặt đất.

"Chuyện này là sao? Chẳng lẽ yêu thú trong Nam Man Sơn Mạch muốn bạo động sao? Từ trước tới giờ đều chưa sinh ra chuyện như vậy. ... Thật là đáng sợ."

"Má ơi, khí thể khủng bố như vậy, rốt cuộc là yêu thú nào làm ra? Thật quá kinh khủng a. Nếu bọn chúng xuất hiện trước mặt ta, chỉ cần bằng khí thể như vậy, ngay cả động thủ ta cũng không dám nha."

"Ta kháo, không phải nói yêu thú trong Nam Man Sơn Mạch sẽ không xuất động ư, lời này là ai nói? Đừng để ta biết rõ, bằng không nhất định phải đánh hấn đến mẹ cũng không nhận ra."

Đám tu tiên trong Nam Man Sơn Mạch dưới khí thể đáng sợ này đều đồng thời kinh hãi, âm thầm chửi loạn lên. Chuyện như vậy, từ trước tới nay cũng chưa từng xảy ra. Khủng bố, thật sự là quá kinh khủng.

Cũng khó trách, trong Nam Man Sơn Mạch chỉ cần có thể tu luyện tới yêu thú, phần lớn đều có trí tuệ không kém con người, bắt đầu hiểu được tu luyện. Hơn nữa, yêu thú thường khắc sâu lãnh địa, bình thường sẽ không đơn giản rời khỏi phạm vi thế lực của mình. Chỉ cần không đi trêu chọc bọn chúng, tự nhiên sẽ không có chuyện gì.

Một loại tiếng gầm gừ nối tiếp nhau này là do mấy vị bá chủ trong Nam Man Sơn Mạch phát ra. Ngoại trừ Đế Thích Thiên tổng cộng có năm vị chiếm giữ những mảnh lãnh địa rộng lớn trong sơn mạch, được gọi là Ngũ đại vương giả.

Lần này bởi vì Đế Thích Thiên đột nhiên xuất thế ngang trời, trong tiếng hô gầm mang theo vương giả khí tức, làm cho mấy vị vương giả này giật mình, không cam lòng ở ẩn nhẫn mà muốn thông qua tiếng gầm đè ép hắn. Bất quá, cuối cùng chỉ có bốn vị, còn có một vị yêu thú nữa không tham gia vào màn hú hét này.

Trong nhất thời, tiếng hô gầm, sư tử rống, quạ kêu, chim hót liên tiếp nối liền nhau, chen ép nhau. Có điều lực lượng lại tương đồng, không tên nào ép được tên nào, rốt lại một quá đánh thôi.

“Rầm rầm rầm!”

Lúc này trong sơn động khắp nơi tràn ngập hắc vụ nồng đậm. Bên trong, Đế Thích Thiên cũng không gầm nữa. Thân thể hắc hổ vốn cao tới năm trượng đột nhiên xuất hiện biến hoá kỳ dị, chỉ thấy quanh thân hắc quang lập loè rồi đột nhiên thu nhỏ lại nhanh chóng. Tốc độ thu nhỏ dùng mắt thường cũng có thể thấy được.

Bốn trượng_____

Ba trượng_____

Một trượng_____

Cho đến khi chỉ lớn bằng lão hổ bình thường mới dừng lại.

“Rốt cục tán chức thành yêu thú, có thể tự do biến lớn biến nhỏ. Bằng không, ta dùng thân hình cao năm trượng đi đi lại lại trong sơn cốc thật đúng là một việc phiền toái

Tu thành yêu thú, biến hoá rõ rệt thứ nhất là có thể chuyển thành lớn nhỏ tùy lúc. Đương nhiên biến chuyển này cũng có giới hạn. Giả dụ như thành lớn, chỉ có thể biến lớn đến nguyên bản ban đầu là cao năm trượng. Mà nhỏ đi thì nhỏ nhất cũng chỉ có thể là nguyên bản Hồ tộc. Hơn nữa, lực lượng của bản thân cũng sẽ không có bất kỳ biến hoá gì.

Sau khi thu nhỏ lại, Đế Thích Thiên cũng không có xuất quan mà lại lần nữa nhắm hồ nhãn lại, vận chuyển Hồ Khiếu Công, làm cho yêu nguyên trong kinh mạch không ngừng lưu chuyển.

Trở thành yêu thú, biến hoá rõ ràng nhất chính là có thể thay đổi hình dạng - biến hóa lớn nhỏ, cái này đã đề cập qua. Thứ hai chính là có thể luyện hoá Mộc cốt, từ đó nói được tiếng người.

Động vật không cách nào mở miệng nói chuyện là bởi vì tại yếu hầu của chúng, trời sinh một đoạn mộc cốt tồn tại. Trước kia, Đế Thích Thiên mặc dù biết được chuyện này cũng không có cách nào luyện hóa được.

Luyện hóa Mộc cốt có thể cảm nhận một cách rõ ràng. Hắn lúc ấy cũng muốn dựa vào yêu lực đệ tam trọng, thử xem có thể đem mộc cốt luyện hóa hay không. Đáng tiếc, yêu lực lại giảm xuống điên cuồng, Mộc cốt ổn định như thái sơn, căn bản không hề dao động. Mà tu thành yêu thú, yêu lực trong cơ thể cũng lột xác thành trạng thái yêu nguyên. Dem yêu nguyên ra sử dụng, có thể luyện hóa được mộc cốt.

Đối với Đế Thích Thiên mà nói đã là chuyện tương đối dễ dàng.

“Luyện hóa mộc cốt, có thể nói tiếng người”

Nghĩ vậy, Đế Thích Thiên không có nửa điểm chần chờ. Đột béc quan này hắn sẽ triệt để biến hóa hết. Lúc này hắn tập trung toàn bộ tinh thần, vận chuyển yêu lực tới yết hầu. Tại đây có thể thấy rõ ràng một cây Mộc cốt nhỏ màu đen.

Mộc cốt cũng không ảnh hưởng tới việc ăn uống, chính là khi muốn nói chuyện lại bị nó nẩy lên cản lại, cho nên vô pháp phát ra tiếng người.

“Chính là chỗ này”

Vừa nhìn thấy, Đế Thích Thiên chút không do dự. Ý niệm vừa động, một cỗ yêu nguyên lập tức đem Mộc cốt triệt để bao vây lại, bắt đầu rèn luyện.

Mộc cốt tuy chắc chắn nhưng dù sao không có sức phản kháng, dưới sự rèn luyện của yêu nguyên, trọn vẹn một canh giờ liền có chuyển biến.

“A!”

Dưới yêu nguyên liên miên không ngừng, Mộc cốt nhanh chóng hoá mềm. Rốt cục một lúc lâu sau trực tiếp bị tu luyện thành chất lỏng đen như mực, ngưng tụ tại một chỗ, hoá thành một đạo bọt nước màu đen. Miệng hồ mở lớn, phun đám chất lỏng đen ngòm đó ra.

Bọt nước thoát ly thân thể, chạm tới không khí bên ngoài liền sinh ra biến hoá kỳ dị. Vốn ở trạng thái dịch, không thể tưởng tượng nổi trong nháy mắt liền cứng lại, hoá thành một hạt châu đen kịt. Hạt châu mướt mà bóng loáng, rơi trên mặt đất, tràn ra một cỗ quang mang ngăm đen.

“Cốt mộc bị luyện hóa, có thể biến thành một hạt châu? Cái này có tác dụng gì?”

Đế Thích Thiên chứng kiến cũng ngạc nhiên một hồi, đem hạt châu chộp vào hồ chảo, dùng yêu thức hướng bên trong tìm kiếm. Lực lượng yêu thức căn bản không cách nào tìm được trong đó có gì, bản thân cũng nhìn không ra. Bất quá hắn cũng không suy nghĩ nhiều, tiện tay đem bỏ vào trong túi trữ vật.

Ngoài cơ thể, Yêu vụ kịch liệt quay cuồng, nương theo vô số lỗ chân lông quanh thân hắn tuôn ra vào trong cơ thể.

Lần bế quan này thu hoạch quả thực không lỗ.

Hắn đã thành công mở ra Yêu Phủ của mình. Hơn nữa Yêu Phủ này không phải phẩm bậc hoàng, huyền mà là loại thần kỳ nhất: Thiên cấp Yêu Phủ. Điều này mang ý nghĩa trên con đường tu yêu của hắn sẽ rất thuận lợi, tốc độ tu luyện so với yêu thú tầm thường nhanh hơn mấy lần. Thậm chí là mấy chục lần.

Ưu thế như vậy, hắn chắc chắn muốn quật khởi.

Hơn nữa, Yêu Phủ trong Luyện Yêu Đình khiến cho hắn thừa một lượng lớn yêu lực, cần phải có thời gian luyện hoá. Lực lượng trong cơ thể tại một khắc đột phá thành yêu thú này so với lần trước cơ hồ tăng không dưới mười lần. Khiến cho thực lực của hắn nay càng thêm cường đại.

Đế Thích Thiên có tự tin, nếu đối mặt với tên Thử vương kia một lần nữa, sẽ dễ dàng giết nó như giết một con chuột (Dịch: nó vốn là chuột mà..)!

Còn nữa, luyện hóa mộc cốt, từ nay hắn có thể nói được tiếng người.

Một tiếng hô gầm, cũng làm cho hắn đại khái minh bạch địa bàn phân bố các thế lực cường giả trong Nam Man Sơn Mạch.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Bắt Đầu Chế Tạo Linh Tửu.

Vào thời điểm Đế Thích Thiên thị uy, bốn đạo thanh âm lần lượt vang lên, không chút nào khách khí muốn đè ép hắn. Hiển nhiên, đây chính là bốn vị bá chủ của Nam Man Sơn Mạch.

"Nếu ta muốn trụ vững ở Nam Man Sơn Mạch, với thực lực này thì tất nhiên không có vấn đề gì. Bất quá, ta muốn thống trị cả Nam Man... Bốn tên này nhất định là trợ ngại rất lớn, có thời gian cần phải cẩn thận tìm hiểu. "

Đế Thích Thiên trầm ngâm suy nghĩ. Lúc trước trong cơn phấn khích tột cùng hắn không nhận được phát ra thanh âm chấn động khắp Nam Man, mặt khác còn muốn thăm dò xem nơi này rốt cuộc là có bao nhiêu thế lực tồn tại. Quả nhiên đã có đáp án, bốn vị cường giả kia tương lai chính là đối thủ của hắn.

"Thiên cấp Yêu Phủ quả thật quá cường đại. Dựa theo ký ức truyền thừa của ta được biết, coi như may mắn mở ra Yêu Phủ, muốn yêu lực tự động chuyển hóa thành yêu nguyên cần có một khoảng thời gian rất dài. Đây chính là thế mạnh của ta. Ài, đáng tiếc với Luyện yêu đình ta hiểu biết còn quá ít, ngoài tác dụng chuyển hóa và chứa đựng yêu nguyên ra thì hoàn toàn mù mờ. Xem ra, sau này cần phải tìm hiểu thêm. . . "

Suy nghĩ một hồi, hắn đã xác định được một số chuyện trong tương lai cần phải làm.

Đương nhiên đối với việc mình tấn thăng lên làm Yêu thú hắn cũng không quá tự đắc, ngược lại còn tự cảnh cáo mình, thế giới rất lớn, cường giả như mây. Hắn cũng chỉ mới vừa bước trên con đường tu yêu mà thôi, phía trước còn rất nhiều chông gai.

"Đại vương! !"

Sau khi đã suy nghĩ chu toàn, Đế Thích Thiên chậm rãi bước ra cửa động. Đám Xích Họa đã chờ sẵn bên ngoài, thấy hắn thu nhỏ còn có một trượng thì kinh hãi đến mức trợn mắt há mồm. Nếu không phải vì đầu Hắc hổ “nhỏ bé” mang khí tức của đại vương, bọn chúng e rằng vô pháp tin được.

"Ủm! ! Tất cả đứng lên đi!... "

Đế Thích Thiên âm thầm hài lòng về năm tên thuộc hạ trung thành này. Hắn đã đột phá, tự nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt cho bọn chúng.

"Đại vương, tất cả tộc nhân đều đã tập hợp ở bên ngoài!.." Xích Hôa đã chính thức trở thành lãnh đạo của đám Bái Nguyệt, chỉ đứng sau Đế Thích Thiên mà thôi. Hấn tính cách trầm ổn, hơn nữa thực lực lại mạnh nhất, cho nên đám Bái Nguyệt cũng vui vẻ tiếp nhận.

"Hơn nữa mấy ngày nay, chúng tôi cùng Viên Thiên ra ngoài cốc thu thập các loại tài liệu. Cũng dựa theo phân phó của Đại vương, thứ gì trong cốc chưa có đều lấy về, khai mở một khu vực lớn để trồng..."

Viên Thiên vừa nghe đến việc chế tạo linh tửu thì thập phần hưng phấn, móng vuốt không ngừng gãi gãi đầu, kêu chí chóe: "Đại vương, tài liệu điều chế Hưu Nhi Tửu đã được chuẩn bị đầy đủ, có thể bắt đầu được rồi!..."

Đám Bạch Tổ Tổ nghe vậy đều sáng mắt lên. Trong khoảng thời gian này bọn chúng đều theo sự chỉ dẫn của Đế Thích Thiên mà tu luyện. Trước tiên uống một ngụm, rồi tu luyện, sau đó lại uống tiếp, lại tu luyện tiếp....Cứ thế mà tiến hành. Trong quá trình này, cả đám đều cảm nhận được Yêu lực của mình tăng lên vèo vèo như phi hành.

Nhất là Viên Thiên, hấn vừa hưng phấn nhưng đồng thời cũng ảo não vô cùng. Trước giờ hấn nào có biết? Cứ lấy được Linh tửu là đưa vào miệng tu ừng ực một hơi hết sạch, mười phần thì tiêu tán mất tám phần. Lãng phí, quả thực là lãng phí quá a!...Nếu như mình học cách uống rượu tiết kiệm của đại vương, không chừng bây giờ cũng trở thành yêu thú rồi cũng nên...

Ôm tâm lý như vậy, hấn lại càng mong muốn sớm được điều chế linh tửu.

"Hảo!!"

Đế Thích Thiên cũng sáng ngời hồ nhân. Đối với Hưu Nhi Tửu, độ coi trọng của hấn không chút nào thua kém bọn Viên Thiên. Hiện tại Tụ linh đan đã bị hấn xoi hết, phải có được lực khác thay thế. Hưu nhi linh tửu là sự bổ trợ hoàn hảo nhất.

"Viên Thiên, ngươi mau đi chuẩn bị điều chế linh tửu, càng mau càng tốt. Ứng không, ngươi dẫn tộc nhân ra bên ngoài cốc tìm kiếm các loại trái cây hoa cỏ phục vụ cho việc điều chế. Càng chế được nhiều linh tửu, tu vi của chúng ta sẽ càng tăng mạnh. Tổ Tổ, tộc nhân của ngươi giỏi bò trườn hành tẩu trên mặt đất, nhiệm vụ sẽ là tìm kiếm các loại nhân sâm linh chi...Chỉ cần là linh dược đều phải thu thập lại mang về. Ta muốn mở một mảnh dược viên thật lớn trong cốc..."

Đế Thích Thiên không ngừng truyền đạt mệnh lệnh.

Về phần dược viên, càng là sự tồn tại yếu.

Hấn từng có kinh nghiệm ở kiếp trước, trong lòng đã sớm giác ngộ, phạm là bất kỳ việc gì cũng phải tự lực cánh sinh. Những loại linh dược này hoàn toàn có thể gieo trồng được, không thể vì nhất thời lười biếng mà bỏ qua. Hơn nữa, nếu ngay từ đầu cất công xây một khu dược viên, sau này sẽ ngày càng phát triển, tương lai nếu cần cũng không phải chạy đông chạy tây tìm kiếm.

"Tuân mệnh Đại vương!!"

Đám Xích Hôa chỉ sợ không có chuyện gì làm, suốt ngày nhàn rỗi nằm ườn ra đó. Tự sâu trong lòng mỗi người (Dịch: À, mỗi thú) đều hi vọng chính mình có thể giúp đỡ được đại vương, tuy không phải sự tình to tát gì, nhưng ít ra cũng là vài chuyện vặt vãnh.

"Đại vương..." Bạch Tổ Tổ hơi chần chờ nhìn về phía Đế Thích Thiên, cẩn thận hỏi: "Đại vương, ngài có phải là đã..."

Vừa rồi này đã được chứng kiến khí tức bá vương không gì địch nổi của Đế Thích Thiên, so với lúc trước còn cường đại hơn cả chục lần. Nhưng không được đại vương chứng thực, năng vẫn có điểm không yên tâm.

Đám Xích Hôa tinh thần chấn động, trong ánh mắt lộ rõ vẻ chờ đợi cùng thần sắc kích động.

"Ừm! Không sai." Đế Thích Thiên khẽ gật đầu, nói: "Lần này bé quan, ta đã thuận lợi tấn chức thành yêu thú."

"Oanh!..."

Một câu nói này làm cả đám tinh thần phấn chấn, trong ánh mắt càng thêm vẻ sùng kính sâu sắc, cũng không dám nhiều lời, vội vàng đi thực thi nhiệm vụ được giao phó.

"Viên Thiên, chúng ta cùng đến chỗ điều chế Linh tửu". Đế Thích Thiên hướng tới Viên Thiên phân phó. Đầu linh hầu này thấy vậy hoan hỉ nhảy nhót đi trước dẫn đường.

Chẳng mấy chốc cả hai đã đến trước một sơn động khổng lồ.

Sơn động này là khi xưa Đế Thích Thiên cùng với đám thuộc hạ khai mở, động khẩu rất lớn, có thể chứa được mười mấy người cùng đi qua. Trước cửa, mấy đầu viên hầu cường tráng tay cầm kiếm sắc, tuyệt không có nửa điểm lơ là.

Thấy Đế Thích Thiên cùng Viên Thiên tới, đám viên hầu canh gác vội lùi ra hai phía, trong mắt lộ rõ thần sắc kính sợ.

Trong động rộng rãi dị thường, khí lạnh bao trùm khắp nơi. Tiến sâu chừng hơn một trăm mét, chợt hiện ra một Tiểu tri (Ao nhỏ) rộng hơn năm thước. Cạnh đó là một chiếc đầm nước lóng lánh chất lỏng màu bạc, hàn khí không ngừng bốc lên nom đẹp đẽ vô cùng. Trên rìa, đám viên hầu lũ lượt mang

theo những chiếc gầu đá, luân phiên rót nước từ Hân đàm vào Tiểu trì.

Nói lại, Đế Thích Thiên cũng quả thực may mắn khi phát hiện được địa phương này. Trong Vạn Yêu Cốc, không những linh khí dư thừa, hơn nữa lại là nơi sơn thủy hữu tình, thực vật phong phú. Mấy ngày trước lại phát hiện ra hân đàm rất thuận tiện cho việc nhưỡng tửu (chế rượu) này.

Đồng thời với việc rót nước, đám viên hầu cũng không ngừng đem các loại trái cây hoa cỏ kỳ dị thả vào trong xuồng ao. Hiển nhiên, việc nhưỡng tửu đang được tiến hành khá suôn sẻ.

"Đại vương, mấy hôm nay thuộc hạ bắt đầu Nhưỡng tửu cho ngài. Có điều nếu muốn sản xuất đại trà cần phải có thời gian lâu dài. " Viên Thiên bất đắc dĩ nói.

Nhưỡng tửu vốn không phải là việc có thể hoàn thành trong ngày một ngày hai. Thứ rượu quý hiếm như Hân Nhi Tửu khi điều chế càng công phu hơn gấp bội.

"Ừm, mất nhiều thời gian cũng không sao. Bất quá, chuyện này là bí mật trọng yếu nhất của nhất của Vạn Yêu Cốc ta. Nếu như không có chuyện gì khẩn cấp, người hãy trấn thủ luôn tại đây, đề phòng bất trắc." Đế Thích Thiên âm thầm hài lòng phân phó.

Lại nói, Đế Thích Thiên mấy vị yêu thú kia đột nhiên phát ra khí thế đáng sợ, khiến cho cả Nam Man Sơn Mạch như muốn rung chuyển. Thậm chí với người tu tiên bên ngoài, cũng gây ra chấn động thật lớn.

Bao trùm toàn bộ dãy núi là một khối khí thế kinh hồn, làm cho đám tán tu như kiến bò trên chảo nóng, sắc mặt khó coi vô cùng.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Phong Vân Chi Địa.

Bên ngoài dãy núi, có ba huynh đệ tán tu họ Tàn, nguyên quán vốn ở Sở quốc. Ba huynh đệ này sinh sống trong một thôn trang, lấy việc săn thú, tìm kiếm thảo mộc làm kế sinh nhai. Cũng may, bọn hắn được ông trời chiếu cố, lúc nhỏ chơi đùa trên núi không hiểu thế nào lại lạc vào động phủ của một vị cao nhân.

Vị cao nhân này không biết đã chết bao nhiêu năm tháng rồi, chỉ còn lại một mảnh xương khô. Có điều bảo vật để lại cũng không tệ, gồm có vài món pháp khí cùng với một điển tịch có tên là Trường Sinh Công.

Môn công pháp này cũng không có gì là đặc biệt, chỉ cần có chút linh căn là có thể tu luyện. Tầng cao nhất, có thể đạt đến luyện khí đại viên mãn, hơn nữa tốc độ khôi phục linh lực tương đối cao, nên cũng có khá nhiều người bỏ công tham ngộ.

Làm cho người ta sợ hãi chính là ba huynh đệ này đều có Linh căn, tuy không phải quá tốt nhưng đặc biệt vô cùng. Lão đại chính là kim linh căn, lão nhị là mộc linh căn, cuối cùng lão tam lại là thổ linh căn. Ba cái linh căn hoàn toàn bất đồng!...

Lúc ấy, ba người ôm tâm lý hiếu kỳ, cứ thế chiếu theo điển tịch mà tu luyện. Trải qua một thời gian, cũng có thành tựu, đều là Luyện khí kỳ tầng thứ tám. Trong đám tán tu Sở quốc cũng có chút danh khí. Lần này nghe nói Lý gia bị thất lạc Thông Linh La Bàn tại Nam Man Sơn Mạch nên cũng muốn thử thời vận một phen.

Tàn thị huynh đệ, đại ca là Tàn Sĩ, rồi đến Tàn Thắng, cuối cùng là tiểu đệ Tàn Hiên. Ba tên này đều là những hán tử thô lỗ, cách ăn mặc cùng với thể tục giang hồ đồng dạng như nhau, không hề có nửa điểm khí chất của người tu tiên.

"Đại ca, ta mới nghe có tiếng chim hót trong núi. Bữa nay chúng ta tiếp tục ăn thịt chim nướng đi, hôm qua còn chưa đã nghiền mà..." Lão tam Tàn Hiên hai mắt sáng rỡ, hồ hởi. Hắn nửa điểm cũng không thêm đề ý đến áp lực khủng bố vừa nãy.

"Bốp! !"

Lão nhị Tàn Thắng gõ lên đầu hắn một cái, mang bộ dáng rên rỉ không thành thép (Dịch: Ý muốn nói không thể dạy dỗ được), hét lớn: "Đồ ngu, hôm qua chúng ta mới ăn là một con rắn có cánh, không phải chim!..."

"Rắn thế quái nào được? Đại ca trước kia có nói, chỉ cần bay được thì là chim. Chắc chắn hôm qua chúng ta ăn thịt chim!..." Tàn Hiên khăng khăng nói.

"Đứng rồi... Có cánh, có thể bay, không phải là chim ư? Lão đại, chúng ta ngày hôm qua rốt cuộc là ăn thịt chim hay thịt rắn? " Lão nhị cũng mơ hồ, nhìn về phía Tần Sĩ hỏi.

"Ngu ngốc, đó chính là chim rắn!..." Lão đại gõ cho hai người mấy cái, hênh hoang nói.

"Đúng vậy, lão đại quả thực sáng suốt! Hôm qua chúng ta ăn chim rắn! " Lão nhị, lão tam đều giật mình nói.

"Quản nhiều như vậy làm gì? Ài, lại đói bụng rồi, chúng ta tiếp tục đi bắt chim về nướng nào!"

Cả ba tên hăm hở bước đi. Mọi người nghe được ai nấy đều trợn mắt há hốc mồm. Nguyên một đám ngu ngốc, thần kinh... Trước giờ không hiểu đã gây ra bao nhiêu rắc rối rồi. Chỉ có điều ba huynh đệ này cực kỳ có ăn ý, lại không hiểu học được ở đâu một bộ trận pháp kỳ lạ, khi thi triển có uy lực vô cùng. Cho nên, cũng ít có ai dấy vào.

Hơn nữa, gây sự với mấy tên ngu ngốc làm gì chứ? Đám này không thể theo lẽ thường mà hình dung.

"Uy thế mạnh mẽ thật, thực lực trên ta và muội rất nhiều. Chỉ sợ là Yêu thú trong Nam Man đang thị uy... " Chung Vân Phi cảm nhận được khí thế đáng sợ từ trong sơn mạch tràn ra, không khỏi biến sắc. Hắn có thể cảm nhận được, mỗi cỗ khí thế kia, thực lực tuyệt đối ở trên mình.

Tuy nói hắn có Trảm yêu kiếm uy lực vô cùng, có thể so sánh với pháp bảo. Nhưng giết địch một ngàn cũng tổn hại tám trăm, Yêu thú là dạng tồn tại khủng bố, há dễ cho hắn dễ dàng đắc thủ? Giờ khắc này, hắn cũng cảm nhận được nguy cơ cực lớn trong Nam Man Sơn Mạch.

"Chung sư huynh, thanh âm hồ gầm lúc này dường như có cùng khí tức với đầu hắc hồ ở Nam Man Sơn Mạch trước kia, nói không chừng đúng là nó?" Xuất Vân Công chúa nghe thanh âm hồ gầm đầy khí tức vương giả kia lấy làm kinh ngạc vô cùng. Bất quá Hắc hồ càng cường đại, trong nội tâm nàng lại càng muốn chinh phục nó, biến nó làm linh thú cho mình.

"Ừ!..."

Chung Vân Phi ánh mắt hơi trầm xuống. Đối với hồ tộc, hắn chán ghét tận xương tủy. Hơn nữa từ sau khi thất bại trước Đế Thích Thiên, hắn lại càng căm phẫn hơn.

"Vân sư muội yên tâm, lần trước thất bại là do quá khinh địch, không thể ngờ được Hắc hồ kia có lực lượng cường đại cùng công kích quỷ dị như vậy". Chung Vân Phi trấn an nói: "Lần này chúng ta có chuẩn bị mà đến, trên người của ta lại có cả Khố Long Tắc. Hừ, dưới Khố Long Tắc ngay cả Kết Đan kỳ tu sĩ cũng phải chật vật. Hắc hồ kia cho dù có tu thành yêu thú cũng đừng mong đào thoát!..."

Nói đến Khố Long Tắc, trên người hắn tự tin càng thêm mãnh liệt.

Khố Long Tắc rốt lại là thứ gì? Đó chính là pháp bảo đỉnh đỉnh đại danh, do sư tôn hắn năm xưa chém giết một đầu Thuồng luồng mà thu được long gân, dùng các loại bí pháp để rèn thành một pháp bảo hiếm có. Pháp bảo này chuyên dùng để trói người, hơn nữa địch nhân càng giãy dụa thì càng bị xiết chặt hơn, sống chết đều do người định đoạt.

Lúc trước tại thời điểm Chung Vân Phi cùng Đế Thích Thiên chém giết, hắn hoàn toàn không thể ngờ được thực lực Đế Thích Thiên lại cường hãn như vậy. Cho nên, ngay cả pháp bảo lợi hại này cũng không thể lấy ra, cuối cùng rơi vào tình cảnh lưỡng bại câu thương.

"Vậy thì tốt rồi!...Chung sư huynh, đám tán tu bắt đầu vào trong sơn mạch rồi kìa!" Sở Vân nghe được vui mừng cười híp mắt.

"Chúng ta cùng đi theo bọn hắn, nói không chừng nhờ đó có thể tìm được tung tích đầu Hắc hồ kia." Chung Vân Phi quyết đoán nói, đoạn sừ ra bảo kiếm sau lưng.

"Thương!..."

Trảm Yêu Kiếm xuất ra khỏi vỏ, bay lên giữa không trung, thân kiếm run lên, trong nháy mắt hóa thành một bản kiếm cự đại. Hai người nhảy lên thân kiếm, cổ kiếm ở giữa không trung kéo thành một đạo lưu quang, hướng Nam Man Sơn Mạch vọt tới.

Trong lúc nhất thời, Nam Man Sơn Mạch đã trở thành nơi Phong vân chi địa.

"Ai..."

Bọn Chung Vân Phi vừa rồi đi, trên ngọn núi đột nhiên truyền ra một tiếng thờ dài. Đó là một lão già ăn mặc lôi thôi, trong tay cầm Tử kim hồ lô, tỏa ra khí chất tang thương bề dầy.

Lão già lắc đầu thờ dài: "Vài ngàn năm trước, không nghĩ tới Tử Kim Đại Lục lại xuống dốc như vậy. Nhớ năm đó Yêu tộc huy hoàng biết bao, bây giờ lại thảm thê đến tình trạng này. Hưng suy chi đạo, quả thật là huyền diệu khó giải thích. Ai!..."

Một tiếng thờ dài mang theo vô tận cảm xúc.

"Thiên địa vận chuyển không ngừng, quý tích vận mệnh không ai có thể đoán được. Tình cảnh như vậy, ta và người cũng xem qua không dưới mấy lần. Quy tắc sinh tồn trên đại lục, ta với người không thể nhúng tay vào!..." Một huyền y nam tử đột ngột xuất hiện, trần thân trần ngực khí thế oai hùng, khuôn mặt sắc cạnh như được đao gọt. Trong mắt hắn lạnh lùng trống rỗng, phảng phất không có bất kỳ sự việc gì làm hắn động tâm.

"Ma Quân ngơoi cũng tới rồi!..." Lão già thấy nam tử kia xuất hiện, cũng không lấy làm kinh ngạc, mở hồ lô ra. Trong nháy mắt mùi rượu nồng đậm trong không khí, làm cho người ta như mê như say. "Từ Kim Đại Lục vẫn luôn là căn bản của thế giới. Hiện tại Yêu tộc xuống dốc, Nhân tộc tuy nói quật khởi nhưng so với sự huy hoàng của Yêu tộc năm đó vẫn còn kém quá xa quá xa. Ai, một khi thiên địa vẫn lạc, ai có thể ngăn cản đây?"

"Đáng tiếc... Thật đáng buồn... Đáng tiếc..."

Lão già không ngừng than nhẹ, thân hình bỗng nhiên biến mất tại chỗ. Nam tử oai hùng thấy vậy cũng đi theo, ngọn núi lần nữa trở lại yên tĩnh, hai người kia giống như chưa từng tồn tại, thập phần quỷ dị.

Tại Nam Man Sơn Mạch, phần lớn người tu tiên đã tràn vào trong núi, khiến cho không khí khẩn trương vô cùng. Đám thú vật, không kể là linh thú hay không cũng dùng đủ mọi phương thức truyền tin, nhất thời lâm vào tình trạng khẩn trương chưa từng có.

Đầy núi tại vị trí trung ương, có một tòa sơn cốc u tĩnh.

Trong sơn cốc, quanh năm linh khí dư thừa, khắp nơi trải dài hoa mẫu đơn, mang đậm vẻ quý phái thanh lịch.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Thiếu Nữ Trong U Cốc.

Trong truyền thuyết, Võ Tắc Thiên dạo chơi ngự hoa viên, nhất thời cao hứng liền hạ lệnh cho bách hoa khai nở. Bách hoa vì sợ quyền thế của nàng mà không thể không nở. Chỉ riêng có mẫu đơn cao ngạo không khiếp sợ quyền thế, dĩ nhiên không chịu nở. Cuối cùng bị Võ Tắc Thiên hạ lệnh thiêu cháy và ra thánh chỉ di dời tất cả ra ngoài thành Trường An.

Cho nên, mẫu đơn tượng trưng cho khí chất cao ngạo, mẫu nghi thiên hạ.

Trong cốc, hoa mẫu đơn nở rộ khắp chốn khiến cho người ta có cảm giác rất thoải mái. Người xưa từng ca ngợi mẫu đơn như sau:

“Lạc tận tàn hồng thủy thổ phương,

giai danh hoán tác bách hoa vương.

Cạnh khoa thiên hạ vô song điểm,

độc lập nhân gian đệ nhất hương.”

Đương nhiên, trong cốc cũng không chỉ có mẫu đơn, mà còn có vô số các loại kỳ hoa, dị thảo khác, trăm hoa đua nở giống như cõi thế ngoại đào viên.

Ở sâu trong cốc có vài gian nhà gỗ dựa lưng vào những gốc đại thụ hàng ngàn năm tuổi, tuy đơn sơ nhưng lại hòa nhập với tự nhiên một cách kỳ lạ. Trong phòng, một nữ tử đang ngồi trước cửa sổ, bàn tay trắng như ngọc đang nhẹ nhàng vén mái tóc mây, lẳng lặng nhìn ngắm hoa nở.

Đây là một tuyệt sắc giai nhân, dáng người hoàn mỹ đến cực điểm, ngũ quan thanh tú, miệng cười giống như hàm tiếu mai hoa, mi giống như rèm trúc trước gió, đôi mắt giống như nước hồ thu trong vắt, vừa tinh mịch vừa bình thản. Thực đúng là "Băng cơ ngọc cốt thanh vô hân, hạo oản sương tuyết ngưng hữu ngân"

Nếu vẻ đẹp của Thiên Hương Hồ Vương là thuần khiết mang theo mị hoặc chí mạng thì vẻ đẹp của thiếu nữ này lại giống như u lan sơn cốc, vừa thanh khiết vừa tinh mịch.

“Tỷ tỷ, trong sơn mạch lại có thêm một đầu yêu thú, nghe thanh âm hình như là của hổ tộc. Ai cha, tiếng hét thật bá đạo, sao tỷ tỷ không ra mặt trấn áp hẳn đi?”

Thanh âm vừa rồi là của một con hồng tước nhỏ, hai mắt ánh lên linh quang, cái miệng nhỏ xinh xinh nhìn vô cùng đáng yêu.

Tương truyền trong cơ thể Hồng Tước có ẩn chứa huyết mạch của thần điều Chu Tước, thiên phú có thể phát ra hỏa điểm, linh tính cực cao.

“Chu Nhi, trong sơn mạch xuất hiện thêm một đầu yêu thú, đối với Nam Man sơn mạch cũng có lợi rất lớn. Đám người tu tiên bên ngoài ngày càng can rờ, có thêm đầu yêu thú này cũng khiến bọn chúng chịu sự uy hiếp nhất định. Chỉ cần không phải chuyện tình ảnh hưởng đến toàn bộ Nam Man sơn mạch thì tỷ cũng không muốn nhúng tay vào.” Thiếu nữ hé đôi môi đỏ mọng, nhướn miệng cười.

"Tỷ tỷ, chúng cũng không thể cứ ở trong Bách Hoa Cốc này a! Muội mới nghe tiểu hắc đầu Lâm Phong nói, gần đây có vô số người tu tiên tiến vào Nam Man, muốn giết thật nhiều tộc nhân của chúng ta” Chim hồng tước đảo qua thiếu nữ, lầm bầm: "Chu nhi thật không hiểu, đám người tu tiên kia tỷ tỷ có thể một tay đơn giản diệt sát, tạo sao lại để cho chúng can rờ như vậy?". Trong giọng mang theo vẻ tức giận vô cùng.

Thiếu nữ nghe được, vốn thanh nhả trên mặt hiện ra một tia nhân nhật bất đắc dĩ. Bất quá, chỉ là thoáng qua mà thôi.

"Chu nhi, người không hiểu...” Thiếu nữ than nhẹ một tiếng, vuốt vuốt cánh hoa đang cầm trên tay "Không phải tỷ tỷ không muốn ra tay, mà là không thể ra tay. Nếu không, sẽ khiến cho toàn bộ Nam Man gặp phải đại hạn!.. "

Nàng không khỏi thở dài...Muội đâu biết sự khó xử của ta? Nếu ta vọng động ra tay, sẽ đánh động đến đám người tu tiên kia, khi đó càng thêm nhiều cường giả lợi hại. Hiện giờ tuy thỉnh thoảng cũng có mấy tên tu sĩ nhân loại tiến đến Nam Man, nhưng đại lượng đều là đám Luyện khí kỳ tiêu tu sĩ. Nếu xảy ra chém giết, Yêu tộc chúng ta cũng chỉ tổn thất một chút mà thôi, không đến mức bị diệt tuyệt...

Hiện tại Yêu tộc lâm vào tình trạng thảm hại vô cùng, người tu tiên thống trị toàn bộ đại lục, đương nhiên sẽ không hi vọng Yêu tộc có cơ hội quật khởi trở lại. Hơn nữa, một khi Yêu thú mang nội đan bị lộ tung tích, sẽ khiến cho vô số tu tiên giả cường đại điên cuồng chém giết. Nên nhớ nội đan của Yêu thú trần quý tộc cùng, có thể luyện chế đan dược, nâng cao tu vi.

Chỉ cần xuất hiện, sẽ bị truy đuổi, không chết không thôi!

Dù thiếu nữ kia thực lực cường đại, có thể diệt sát tất cả đám người tu tiên trong Nam Man Sơn Mạch thì cũng có sao? Căn cơ của nhân loại hoàn toàn không bị đã động gì, mà chính Nam Man sẽ lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Ra tay không phải hỗ trợ, mà là tự tay đem toàn bộ sinh linh trong Nam Man Sơn Mạch này mai táng.

Nỗi khổ của nàng, nào có ai hiểu được?

Tiểu hồng tước nghe được, con mắt chớp chớp, nghịch cái đầu sang một bên suy nghĩ: "Tỷ tỷ, người nói gì Chu nhi nghe không có hiểu?...Tỷ tỷ không muốn ra tay cũng được, muội sẽ đi tìm con quạ thối kia, cùng nhau cho đám tu tiên này một bài học!..”

Nói đoạn liền tung cánh, hóa điểm bùng lên tạo thành một đạo hồng quang, thoáng cái đã mất dạng.

Thiếu nữ thấy vậy không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, thở dài mấy tiếng.

Tại Vạn Yêu Cốc, đám Xích Hỏa đã vun trồng được một mảnh dược viên, gồm vô số loại kỳ hoa dị thảo như nhân sâm, linh chi, hà thủ ô...Viên Thiên lại đang hào hứng hưởng thụ, bận rộn không ngớt. Thấy mọi việc đã dần đi vào quỹ đạo, Đế Thích Thiên cũng quay lại động phủ tinh tu. Yêu phủ mới mở ra, còn những năng lực nào, hẳn sẽ chậm rãi tìm hiểu.

"Hiện tại ta đã mở ra Yêu Phủ, tấn chức trở thành yêu thú...Quãng đường tu luyện phía trước đã rộng mở, có điều tuyệt đối không thể hên hoang mà trì hoãn việc tu luyện"

Đế Thích Thiên dùng yêu thức tiến vào trong Yêu Phủ, chứng kiến Luyện Yêu Đỉnh không ngừng xoay tròn, chuyển hóa yêu lực thành trạng thái dịch. Hẳn cũng hiểu, chỉ khi nào làm cho Ngọc đỉnh chứa đầy yêu dịch, khi đó mới có thể cô đọng, ngưng tụ thành nội đan.

Yêu thú tu luyện vốn gian nan hơn nhân loại trăm ngàn lần, nếu như dùng phương thức bình thường, chỉ sợ tốn cả ngàn năm mới mong ngưng kết được nội đan.

Hiển nhiên tiêu phí mấy trăm, mấy ngàn năm không phải là điều Đế Thích Thiên mong muốn.

"Hào! !"

Trong lúc hân âm thầm suy tư, một tiếng hùng ung cao vút cất lên. Trong thanh âm mang theo vô tận cừ hận, không cam lòng.

"Di, đây là tiếng của Ưng Không? Chẳng lẽ hắn đang gặp nguy hiểm"

"Gào o o o...!!".

Liền sau đó, lại có tiếng gào thét bén nhọn vang lên, tràn ngập phẫn nộ, chính là thanh âm của Bạch Tổ Tổ.

Ưng Không cùng Tổ Tổ được Đế Thích Thiên phái đi tìm linh dược bên ngoài Vạn yêu cốc, xem ra đã gặp phải nguy hiểm trí mạng. Trong thanh âm mang theo lời kêu cứu mãnh liệt.

"Gầm m m m !".

Đế Thích Thiên không cần suy nghĩ, hai chân sau dùng sức đạp mạnh một cái, tảng đá bên dưới không chịu nổi lực vỡ nát ra. Thân thể hần ảo hóa thành một đạo hắc quang nhắm vào hướng kê cứu, bay vút ra khỏi sơn động.

Vừa đi hần vừa suy ngẫm không ngừng.

"Tại thời điểm lột xác thành Yêu thú, ta đã dùng yêu thức quét qua toàn bộ Vạn yêu cốc... Hoàn toàn không có linh thú quá mức cường, như thế nào Tổ Tổ với Ưng Không lại gặp nguy hiểm như vậy? Chẳng lẽ con chuột kia lại trở không biết sống chết quay về?"

Hần mới tu thành Yêu thú, còn quá nhiều chuyện phải làm. Chờ khi nào ổn định, sẽ toàn lực ra tay loại trừ mối tai họa ngầm này.

Chẳng mấy chốc hần đã đến nơi. Vừa hạ xuống, một thanh âm hưng phấn đã vang lên: "Nhanh, nhanh, mau dùng Thiết lê đằng trời đầu đại mãng kia lại. Hắc hắc... Linh thú này nếu đem bán, ít nhất cũng được cả ngàn khối linh thạch. Bắt được nó, chúng ta sẽ không lo thiếu linh thạch tu luyện nữa!..."

"Chú ý đến đầu hùng ưng kia, khẳng định so với đại mãng còn có giá trị hơn! Ha ha... Nam Man Sơn Mạch quả là nơi dễ kiếm tiền mà!"

Là người tu tiên!

Đế Thích Thiên hai mắt lạnh như băng. Đối với người tu tiên, hần từ trước đến nay không hề có hảo cảm. Tuy trước đây có biết trong Nam Man có vô số người tu tiên đi tầm bảo, bắt quá hần đặt toàn bộ tâm tư vào chuyện đột phá, mở yêu phủ, căn bản không có thời gian đi quản.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Cường Thế.

Đế Thích Thiên không chút chậm trễ, toàn thân giống như con hắc phong xộc tới, bốn phía cây cỏ bị ép cho nằm rạp xuống đất.

"Rầm! !"

Mặt đất chấn động, từng vết nứt toác ra như mạng nhện hiện ra, nom khủng bố vô cùng.

Trước mặt hần là năm tu tiên giả. Nam nhân gồm có ba người, thứ nhất là một lão nhân già nua, người thứ hai là một tên trung niên, cuối cùng là một thiếu niên chưa quá hai mươi. Nữ nhân có hai người, một già một trẻ.

Nữ tử trẻ tuổi dường như là một đại mỹ nhân, chỉ thấy khăn lụa che ngang mặt, làn da trắng mịn như sữa, đặc biệt là hai ngọn núi no tròn trước ngực, đủ khiến nam nhân phải nuốt nước miếng thêm thường. Người còn lại đã quá lục tuần, khuôn mặt đầy nếp nhăn, có điều nhìn dung mạo mà đoán thì trước đây cũng hẳn là một mỹ nhân.

Tuy tu tiên giả có sinh mệnh kéo dài hơn phạm nhân rất nhiều, bắt quá nếu không tu đến kết đan kỳ, dung mạo sẽ dần bị tuế nguyệt bào mòn, dần dần biến lão. Trừ phi có được đan dược quý hiếm "Định nhan đan" trong truyền thuyết, nếu không dù có là tuyệt đại giai nhân, cuối cùng cũng trở thành lão bà già nua mà thôi.

Năm người phối hợp với nhau khá ăn ý. Hai nữ tử vây công Bạch Tổ Tổ, lão nhân già nua cùng với trung niên nhân tấn công Ưng Không, còn tên thanh niên kia đứng bên ngoài bày bố cục diện.

Lúc này Bạch Tổ Tổ đang bị lão bà sử ra hơn mười căn Thiết lê đằng cuốn chặt lấy người, mặc cho nàng có giấy dựa thế nào cũng vô pháp thoát ra. Nữ nhân xinh đẹp kia không chế một cây kim sắc bồng không ngừng giáng xuống thân hình Bạch Tổ Tổ, mỗi nhát đều khiến nàng phải đau đớn thét dài.

Mà bên kia, lão nhân tay cầm một tấm quải vòng màu đen, chụp vào hướng Ưng Không. Cũng may tốc độ của Ưng không cực nhanh, mỗi lần đều bị hệt trong gang tấc.

"Quả nhiên là người tu tiên. Lại muốn bắt Ưng Không cùng Tổ Tổ, quả thực muốn chết."

Đế Thích Thiên hừ lạnh một tiếng, hồ nhãn lập lòe quang mang băng giá. Hồ trào nâng lên, yêu nguyên tự động chảy vào, lập tức toát ra yêu khí đen kịt, lóng lánh kim sắc.

"Soạt!..."

Hồ trào nhằm vào Thiết lê đằng chém tới, chỉ thấy một đạo hắc quang lóe lên, Thiết lê đằng vốn dẻo dai vô cùng bỗng rách toang thành hai đoạn.

Bạch Tổ Tổ thấy Đế Thích Thiên xuất hiện, nhân thần lộ ra vẻ mừng rỡ như điên. Yêu lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, thân thể cứng xà giấy mạnh một cái.

"Rầm rầm rầm! !"

Thiết lê đằng tốt cuộc không chịu nổi, bật tung lên. Loại cây này vốn dẻo dai vô cùng, rễ cây cắm sâu xuống mặt đất hàng chục trượng, lực lượng bình thường căn bản không cách nào đá động đến nó. Bởi vậy có thể tưởng tượng lực lượng của Bạch Tổ Tổ cường hãn đến độ nào.

"Đại vương!."

Bạch Tổ Tổ vội vàng chạy đến, thần sắc lộ rõ vẻ kích động.

"Đại vương! ! Những người tu tiên này muốn bắt ta cùng Tổ Tổ. Nhất định không thể thả chúng đi." Ứng Không cũng lượn vài vòng trên không rồi hạ xuống, cầm hận nói.

Nói thì chậm, bất quá sự việc diễn ra chỉ trong nháy mắt. Chỉ thấy một đầu hắc hồ xông ra, mọi chuyện vốn tốt đẹp đột nhiên nghịch chuyển, khiến cho đám tu tiên giả không kịp thích ứng.

"Hắc hồ, là Hắc hồ!... Thông Linh La Bàn của Lý gia chính là do nó cướp lấy!..." Tên thanh niên kia nhìn thấy Đế Thích Thiên, kinh hãi hét lên. Bọn họ đều nghe được lời đồn mới tìm đến Nam Man, hiển nhiên nhận thức được đầu Hắc hồ kia.

"Nhìn kia, trên thân của nó có cả túi trữ vật! " Nữ nhân xinh đẹp nhìn thấy túi trữ vật của hắn, hưng phấn kêu lên.

"Nhanh, lão hồ đàn, mau dùng Thiên võng của lão vây lấy đầu Hắc hồ kia. Chỉ cần bắt được nó là có thể thu được Thông Linh La Bàn, dựa vào lực lượng của pháp bảo này, không chừng có thể thu được bảo tàng của Thiên Yêu Bí Cảnh!"

Thanh niên kích động hét rầm lên.

Lão nhân hai mắt tỏa sáng, lộ đầy vẻ tham lam, vung tay ra. Tiểu võng đen nhánh trong nháy mắt trùm lên đầu Đế Thích Thiên.

"Vây thiên khôn địa, trời cho ta! !"

Muốn chết."

Đế Thích Thiên cười lạnh. Một cỗ khí thế bá đạo vương giả ầm ầm tỏa ra, bốn phía chấn động kịch liệt, cuồng phong ào ào rung chuyển.

"Có thể nói tiếng người? Đầu Hắc hồ này thành Yêu thú rồi!..."

Thanh niên kia vốn tràn đầy tự tin, sắc mặt bỗng cuồng biến. Há miệng phun nhân ngôn, đây là đặc trưng lớn nhất của Yêu thú.

"Trốn! !"

Trong đầu năm người đồng thời hiện nên ý niệm thoái lui, không còn nửa điểm muốn thu thập Hắc hồ kia nữa. Nói đùa, chỉ cần bảo trụ được mạng sống đã là vạn hạnh rồi.

Có thể trốn được sao? Đáp án khẳng định là không. Cỗ uy thế khủng bố kia hướng về phía năm người ập xuống, vô số bụi đất bay lên mờ mịt, thiên địa hóa thành một mảnh hôn ám.

"Phác thông! !"

Đám tu tiên giả không chịu nổi áp lực trầm trọng như núi kia, bị ép cho phải quỳ rạp xuống đất.

"Ngao! !"

Hồ trào lần nữa xuất ra, yêu nguyên trong nháy mắt ngưng tụ lại cực điểm, lóe ra từng đợt quang mang đen kịt, nhằm Hắc hồ công đến.

Hắc hồ vừa có thuộc tính trời buộc, lại kèm thêm hủ thực, dường như không phải pháp bảo bình thường. Có điều chủ nhân đã bị chế trụ, uy lực giảm bớt quá nửa, trúng phải một trào toàn lực của Đế Thích Thiên, phút chốc đã bị xé toang ra.

Bạch Tổ Tổ cùng Ứng Không chứng kiến thực lực đáng sợ của Đế Thích Thiên, thần sắc sùng kính đến cực điểm. Nhất là Bạch Tổ Tổ, trong mắt dường như có thêm một tia ý tứ khác lạ (Biên: Yêu rồi!)

"Các người đang tìm ta?" Đế Thích Thiên cũng không hạ sát ngay. Đám người này dường như vì mình mà đến, làm hắn này sinh một tia bất an. "Nói! Nếu không, chết!"

Nhiệt độ bốn phía dường như trong nháy mắt giảm xuống, sát ý của hắn khiến cho người ta như lọt vào hầm băng, âm lãnh cực điểm.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Tử Sắc Vương Vân.

Năm người này đều là tán tu, bởi vì đều chung mục đích muốn tiến vào Nam Man và lại trước kia cũng quen biết nhau nên mới hợp thành một nhóm. Cho dù không chiếm được Thông Linh La Bàn cũng có thể tìm được một ít linh dược trân quý, có thể trợ giúp mình tu luyện. Trong quá trình bôn tẩu cũng có gặp một ít nguy hiểm nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm của bọn họ đều chuyển nguy thành an, bình yên vô sự.

Không ngờ hôm nay trong lúc vô tình lại đụng phải Ứng Không cùng Bạch Tổ Tổ đang tìm kiếm trái cây và linh dược. Năm người trong lòng vô cùng mừng rỡ. Phải biết rằng từ trước đến nay, linh thú trong giới tu tiên đều là thứ khan hiếm. Nếu có thể bắt được một con, không cần nói thứ gì khác, chỉ riêng linh thạch đã có thể giúp bọn họ tu luyện được tới cảnh giới cực cao rồi.

Cho nên, vừa nhìn thấy Bạch Tổ Tổ cùng Ứng Không liền lập tức thừa cơ công kích. Năm người này tu vi đã tiếp cận luyện khí hậu kỳ, cũng thuộc hàng trung trong đám cao thủ. Những ngày này Ứng Không cùng Bạch Tổ Tổ tuy có được tu yêu bí pháp nhưng thời gian lại quá ngắn, cả hai đều chỉ mới thông qua tầng thứ hai.

Ý vào bản thân cường hãn, chống lại một gã thì còn có thể nhưng hai gã thì thật sự lực bất tòng tâm. Nếu ở thời khắc mấu chốt, Đế Thích Thiên không chạy đến thì chỉ sợ hôm nay, hai bọn hắn gặp đại nạn.

Nếu không phải vì nghe được lời nói trong lúc vô tình của mấy người họ thì Đế Thích Thiên đã đem năm người này giết tại chỗ.

Năm người bị uy áp bá đạo ép quỳ trên mặt đất, sắc mặt đồng thời biến đổi. Từ những câu hỏi của Đế Thích Thiên cũng đủ biết, Hắc hổ trước mặt này trí tuệ tuyệt đối không thấp.

“Thảm nào Hắc hổ này có thể cướp được Thông Linh La Bàn từ trên tay Lý gia...” Năm người trong lòng không hận mà cùng nghĩ.

“Hừ! Nói!... Nếu không, bốn vương sẽ cho các ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Đế Thích Thiên lãnh khốc nói: “Trong tay bốn vương có hàng ngàn hàng vạn độc xà, nếu ném các ngươi vào đó, ném thử tư vị vạn xà phệ thân thì không biết sẽ thế nào?”

Năm người vừa nghe, sắc mặt lập tức biến thành trắng bệch.

“À không, nên trói các ngươi trên vách núi, để đám chim ưng ngày đêm ria thịt, hắn sẽ rất thú vị!”

Thanh niên tu sĩ nghe được, trong mắt tràn đầy kinh hãi, không ngừng nuốt nước bọt. Nếu thật sự bị như vậy thì chỉ sợ sống không bằng chết. Bất quá, hắn cũng thuộc vào dạng thông minh, kiên định nói: “Vấn đề của Đại vương, tại hạ có thể hồi đáp. Bất quá, ngài phải thả chúng ta đi, nếu không đằng nào cũng chết, thả giữ chút khí tiết còn hơn!”

“Hừm?”

Đế Thích Thiên mất hồ ngưng tụ, uy áp kinh nhân ầm ầm tỏa ra. Tử sắc vương vân trên trán không ngừng tỏa ra quang mang chói mắt. Cổ áp lực này không chỉ đơn giản là uy áp ngoài thân mà còn trực tiếp uy hiếp linh hồn của bọn họ.

Dưới sự uy hiếp của Tử sắc vương vân, năm người thân thể run rẩy không ngừng, còn đâu là ngạo khí của người tu tiên? Nhưng thanh niên tu sĩ kia vẫn như trước căn răng cương quyết không chịu nói ra.

Cũng khó trách. Nếu như tính mạng không được bảo đảm, nói ra hay không đều chết thì việc gì phải trước khi chết để người khác được lợi.

Mấy tu sĩ còn lại cũng biết được rằng tính mạng mình có thể giữ được hay không tùy thuộc cả vào thời khắc này cho nên đều gắt gao chèo chống.

Trong tu tiên giới, Yêu thú phi thường giữ chữ tín. Thường khi hứa hẹn sẽ không bao giờ dối ý. Bởi vậy, đám Tu tiên giả kia tuy thống khổ vô cùng nhưng vẫn cắn răng kiên trì chống đỡ uy áp của Đế Thích Thiên.

Đế Thích Thiên đã từng trải qua kiếp người, đối với suy nghĩ của bọn họ há lại không biết? Hắn trầm mặc một hồi rồi đoạn hừ lạnh một tiếng: “Được, chỉ cần các ngươi có câu trả lời thích đáng, bốn vương có thể đáp ứng tha cho các ngươi rời đi lúc này.”

“Được!” Nghe Đế Thích Thiên nói thế, tu sĩ trẻ tuổi thờ phào một hơi, đem hết sự tình mình biết nói ra. Đương nhiên, toàn bộ đều nói về Thông Linh La Bàn cùng với lời đồn do Lý gia truyền ra khiến bên ngoài xôn xao.

Sau khi nghe xong, Đế Thích Thiên không ngừng đem những tin tức lộn xộn này sắp xếp một hồi. Bằng trí tuệ của hắn, trong mơ hồ đã nhìn ra từ đó không ít vấn đề. Càng có cảm giác, lần này kẻ đứng sau lời đồn chỉ sợ không đơn thuần để ý Thông Linh La Bàn mà còn có thể đánh đến chủ ý của hắn. Hơn nữa, Nam Man đột nhiên xuất hiện nhiều người tu tiên như vậy, sẽ làm thế cục biến thành hỗn loạn vô cùng.

“Đại Vương, hiện tại toàn bộ những gì ta biết đều đã nói hết”. Năm tu tiên giả nhìn Đế Thích Thiên, trong mắt mang theo sự chờ đợi, ý tứ rất rõ ràng muốn hắn thực hiện lời hứa.

“Các ngươi có thể lăn đi” Đế Thích Thiên hừ lạnh.

Đế Thích Thiên vừa dứt lời thì uy áp quanh thân năm người trong nháy mắt liền tiêu tán. Không cần suy nghĩ, họ vội vàng đứng lên, dùng tốc độ nhanh nhất xoay người bỏ chạy về hướng bắc. Tốc độ này so với thờ có lẽ còn nhanh hơn.

Bất quá, trong một khắc bọn họ xoay người, trong mắt Đế Thích Thiên hiện lên một tia lạnh lùng cùng trào phúng. Sau khi thấy năm người đã rời khỏi tầm mắt, hắn nói với Ưng Không cùng Tổ Tổ: “Hai người các ngươi lập tức trở về Vạn Yêu Cốc, thông tri cho bọn Xích Hoả. Trong khoảng thời gian này, không được rời khỏi sơn cốc.” Dứt lời, thân ảnh liền biến thành một đạo hắc quang, hướng về phía năm người kia phóng đi.

“Hô! Rốt cục cũng sống sót. Thật sự là đáng sợ. Khí thế ép ta thiếu chút nữa hít thở không thông.” Rốt cuộc, sau khi chạy ra xa một hai dặm, năm người mới dừng lại, không ngừng thở hổn hển.

“Lão nương bị dọa thiếu chút nữa đá ra quần. Yêu thú này thực khủng bố” - Nữ tử xinh đẹp tay vỗ ngực, mặt tái xanh.

Đang nói chuyện, nàng vừa đảo mắt một cái, hai mắt tròn lớn, lộ ra vẻ kinh hãi.

Những người khác thấy vậy, trong nội tâm cùng nghi hoặc, một cảm giác nguy hiểm trí mạng dâng lên.

Đáng tiếc, phản ứng của bọn họ quá chậm.

Năm đạo hắc quang hình bán nguyệt vô thanh vô tức hiện ra. Ánh đao loé lên, năm cái đầu cùng lúc bay lên cao, trong cổ họng máu phun ra như suối. Chém giết xong, năm đạo Hắc nhuật cũng trong nháy mắt trở về.

“Hừ, ta đã đáp ứng cho các ngươi rời đi rồi đấy, chỉ là các ngươi quá chậm mà thôi. Dám bắt nạt bộ hạ của ta, còn cả gan đánh chủ ý với ta nữa! Không giết các ngươi, là sao dập tắt được lửa giận của ta?” - Cách đó không xa, Đế Thích Thiên thỉnh linh xuất hiện, ánh mắt lạnh lùng nhìn năm cỗ thi thể không đầu trước mặt.

“Dì?”

Đế Thích Thiên định bước đến thu lấy túi trữ vật của mấy xác chết kia, đột nhiên giật mình kinh hãi. Từ sắc vương vân trên trán hắn bỗng chốc nảy sinh biến hóa.

Chỉ thấy trên trán hắn, một mảng dài hẹp màu tím tảo thành vương vân, giống như hỏa diễm, kịch liệt nhảy lên, phảng phất muốn thoát ly khỏi thân thể hắn. Một lực uy hiếp thần bí từ trong vương vân không ngừng phun ra, mang theo khí tức rung động tâm hồn.

Toàn bộ phạm vi vài trăm mét, đều bị bao trùm dưới loại uy hiếp kỳ dị này, bất kể là loại sinh linh nào, trong linh hồn đều bị rung động, bốn phía biến rơi vào một mảng tĩnh mịch.

“Sưu!”

Tại lúc này, Từ diễm trong vương vân tăng vọt, kịch liệt nhảy lên vài cái rồi một mảnh tử sắc quang mang bắn ra, trong nháy mắt bao trùm lên trên thân thể năm tên tu tiên vừa mới chết đi.

“Cái này là?..”

Dưới sự bao trùm của tử quang, từ trong thi thể của năm tên tu tiên toát ra năm bóng người hư ảo, bộ dáng giống hệt hình dạng trước khi chết của họ. Người chết không thể sống lại, huống chi còn là tự tay mình giết chết? Hắn tự nhiên rõ ràng, năm thân ảnh này tuyệt đối không phải người sống. Bọn họ là cái gì, hắn dĩ nhiên cũng đã sáng tỏ.

Hồn phách!

Cái này đúng là hồn phách của năm người sau khi chết.

Trong tử quang, năm cái hồn phách đều lộ ra thân sắc kinh khủng, không ngừng giãy dụa, muốn từ bên trong tử quang giãy ra ngoài. Đồng thời, miệng không ngừng kêu thét.

“Tiểu yêu hồ, ngươi không trọng chữ tín, ngươi rõ ràng đã đáp ứng thả chúng ra rồi đi. Ngươi sẽ chết không yên lành.

“Từ quang này là cái gì? Mau thả chúng ta ra!...”

Năm người không ngừng gào thét. Đế Thích Thiên chỉ yên lặng quan sát, giương mắt nhìn chuyện trước mặt. Tuy hắn biết vương vân trên trán mình có điểm đặc biệt, nhưng không ngờ lại có năng lực đáng sợ như vậy.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thiên Phú Thần Thông.

Từ sắc vương vân lóe sáng, hào quang ảo hóa thành một sợi tơ mảnh như chỉ, cuốn chặt lấy năm cổ hồn phách kia. Mặc cho cả đám điên cuồng giãy dụa cũng vô pháp thoát ra, dần dần bị Từ tuyền lôi kéo, nhanh chóng tới gần vương vân.

Tại thời điểm hồn phách lại gần vương vân, bỗng nảy sinh biến hoá kỳ dị. Hồn phách vốn dĩ lớn ngang bản thể đột nhiên thu nhỏ lại, càng tới gần vương vân tốc độ thu nhỏ càng nhanh. Cơ hồ chỉ trong chớp mắt, trước khi đi vào vương vân, hồn phách của năm người đã thu nhỏ lại bằng cỡ ngón tay cái. Hào quang trên vương vân từ sắc lúc này đột nhiên bùng cháy mạnh, trong nháy mắt liền đem năm đạo hồn phách kia nuốt vào.

Từ quang đang rực rỡ, trong nháy mắt cũng thu liễm trở về, hoàn toàn tiêu tán.

“Đây là...”

Đế Thích Thiên lộ vẻ nghi hoặc. Hiện tại, vương vân trên trán đã hồi phục như cũ nhưng hắn có thể cảm giác được rõ ràng rằng trong vương vân tựa hồ xảy ra điều gì đó. Hơn nữa, hắn mơ hồ cảm nhận được có một loại lực lượng thần bí cháy bên trong vương vân.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra hai chữ “Ma trành!”

Truyền thuyết kể rằng, phạm là sinh vật khi bị lão hồ ăn thịt, khi chết sẽ biến thành chu quỷ, làm nô tài cho lão hồ. Chu quỷ chuyên môn mê hoặc người, đem đến cho lão hồ ăn, thay thế làm chu quỷ mới.

Trước đây Đế Thích Thiên vốn cho rằng cái này chỉ do người xưa bịa ra mà thôi, hoàn toàn không có thật. Nhưng hiện giờ, chứng kiến Từ sắc vương vân biến dị không khỏi nghĩ thầm: “Chẳng lẽ, đây chính là thiên phú thần thông của ta đã được thức tỉnh?”

Trước kia chứng kiến thiên phú thần thông phun lửa của Xích Hoá, uy lực vô cùng mạnh, có thể ngang kháng với đám người tu tiên, không cẩn thận liền bị hắn phun cho một nhát cháy rụi. Hơn nữa, thiên phú thần thông sẽ đi theo mình cả đời. Có thể dựa theo thực lực của bản thân mà không ngừng tăng lên, tiềm lực rất lớn.

Bất quá cũng chỉ có thể hâm mộ mà thôi, thiên phú thần thông có thể thức tỉnh hay không cần có cơ duyên và thời gian bồi dưỡng, hơn nữa lại không cái nào giống cái nào, hoàn toàn chẳng có kinh nghiệm để mà tham khảo.

Tại thời điểm đột phá thành yêu thú, Đế Thích Thiên đã từng cẩn thận tìm kiếm qua, căn bản phát hiện mình cũng không có dấu hiệu thức tỉnh thiên phú. Không nghĩ tới thiên phú của hắn lại ứng trên từ sắc vương vân trên trán, và lại còn là năng lực thôn phệ hồn phách.

Trầm tư một hồi, hắn bèn bỏ qua túi trữ vật của đám tu tiên giả, nhắm mắt lại, đem yêu thức thăm dò Từ sắc vương vân.

“Dì! Tại sao có thể như vậy?”

Sau khi dò xét một hồi, Đế Thích Thiên giật mình kinh hô một tiếng. Không ngờ yêu thức lại vô pháp tiến vào trong Từ sắc vương vân. Trong vương vân này dường như ẩn chứa một không gian kỳ dị, không lớn lắm, rất trống trải, tràn ngập chất lỏng màu tím. Nói là không gian, chi bằng nói là một cái ao còn hơn. Bên trong Từ trì, hồn phách của năm tên Tu tiên giả không ngừng giãy dụa, muốn leo ra khỏi đó. Nhưng mặc kệ bọn họ cố gắng giãy dụa như thế nào, cũng đều vô ích.

Từ trì tràn ngập một loại lực lượng thần bí, không ngừng tiến vào trong cơ thể năm hồn phách kia, hình như là muốn đem mấy hồn phách này đồng hóa vào nó. Càng thêm cổ quái hơn, hắn chỉ có thể vận dụng Từ sắc vương vân để thu nhiếp hồn phách, còn những chỗ huyền diệu khác thì không thể vận dụng được chút nào.

“Đúng là quái dị mà!...”

Đế Thích Thiên nhủ thầm, rốt lại hắn cũng chẳng biết mình đã thức tỉnh thiên phú thần thông gì, chỉ biết là có khả năng thu được hồn phách. Bất quá, hiện tại cũng không phải thời điểm lợ mọ tìm hiểu. Hắn dứt khoát tạm thời bỏ qua.

Hắn nhảy tới năm cổ thi thể kia, thu lấy túi trữ vật của họ. Đột nhiên, ánh mắt hắn ngưng tụ lại, mang theo một tia lãnh khốc.

Nhìn năm cổ thi thể, hắn thầm nghĩ: Người tu tiên thân thể đều ẩn chứa một lượng linh khí khổng lồ, hơn xa động vật bình thường, không thể lãng phí.

Trước kia hắn cũng từng một lần làm người, nhưng chuyện đó xưa lắm rồi, giờ làm vậy cũng không có gánh nặng tâm lý quá lớn. Vả lại, chết thì cũng chết rồi, cho dù hắn không ăn cũng sẽ bị những dã thú khác ăn hết. Hiện tại đang là thời điểm hỗn loạn, bằng mọi cách phải thật nhanh tăng thực lực của mình.

Nghĩ đến đây, thân thể hồ bỗng run lên, một cỗ yêu khí lập tức quay cuồng, theo vô số lỗ chân lông quanh thân bùng lên, kịch liệt bành trướng.

Hai trượng

Thân hình hắn nhanh chóng biến hóa, lấy mắt thường cũng có thể thấy rõ. Trong khoảnh khắc đã hóa thành một lão hồ lớn đến năm trượng, lăm lăm oai vũ. Khí tức bá đạo càng làm cho bốn phía sinh ra một loại đè nén, hít thở không thông.

“Hô!”

Miệng hồ mở ra giống như một hắc động lớn, khẽ hấp một cái. Cuồng phong ầm ầm gào rú, năm cổ thi thể bị cuốn bay lên, liên tiếp chui vào bụng hắn.

“Ông!”

Yêu Phủ vốn đang yên lặng xoay tròn, hấp thu thiên địa linh khí để cho Luyện yêu đình luyện hoá đột nhiên chấn động, lóe ra quang mang chói mắt. Trong đình xuất hiện một cỗ lực lượng thôn phệ kỳ dị.

Cỗ lực lượng này ầm ầm lao ra khỏi Yêu Phủ, tiến vào trong cơ thể Đế Thích Thiên, quán lấy năm cổ thi thể kia rồi nhanh chóng mang về Yêu Phủ. Luyện Yêu Đình càng thêm hưng phấn, trong đình tràn ra một ít ngọc quang, hóa thành một chiếc dây thừng trắng như tuyết.

“Rầm!”

Năm cổ thân thể đã bị dây thừng quán lấy, nhanh chóng kéo vào bên trong Luyện Yêu Đình.

“Đương!”

Trong Yêu Phủ không biết từ nơi nào đột nhiên bay tới một nắp đình trong suốt, che ở phía trên Luyện Yêu Đình, hào quang bùng cháy rực rỡ như mặt trời.

Luyện Yêu Đình đột nhiên gia tăng độ xoay tròn, tán mát ngọc quang ra bốn phía, tựa như những hành tinh trong dải ngân hà, không ngừng chuyển động chung quanh ngọc đình.

“Nguyên lai Luyện Yêu Đình còn có thể dùng như vậy... Không chỉ có thể luyện hoá thiên địa linh khí, nhật nguyệt tinh hoa mà còn có thể luyện hoá cả thân thể sinh linh. Dùng thân thể tinh luyện ra tinh khí, cuối cùng cô đọng thành yêu nguyên. Trách không được tại thời kỳ thượng cổ, Yêu tộc vốn cường thịnh tột cùng nhưng vô số Yêu thú đều mang khát vọng mở ra Thiên Phàm Yêu Phủ.”

Chứng kiến Luyện Yêu Đình đem mấy cổ thi thể đồng loạt nuốt vào, Đế Thích Thiên mừng rỡ như điên. Hắn có thể cảm giác được, Luyện Yêu đình đang không ngừng luyện hoá mấy cổ thân thể này, muốn đem toàn bộ luyện hoá thành tinh khí thuần túy.

Nếu như hắn tự mình dựa theo phương pháp hấp thu, đại khái cũng chỉ có thể hấp thu đến sáu bảy thành linh khí. Nhưng Luyện Yêu đình lại đưa toàn bộ lực lượng trong cơ thể bọn họ luyện hoá thành tinh khí. Loại luyện hoá này là luyện hoá mười phần. Hơn nữa, tinh khí luyện ra càng thêm tinh thuần.

Cái này tuyệt đối tiết kiệm được cho hắn một lượng lớn thời gian tu luyện.

Sau khi quan sát một chút, khiến cho Luyện Yêu đình tự vận hành, thân thể hồ run lên, một lần nữa trong nháy mắt kịch liệt co lại, biến thành hình dạng ban đầu.

Vừa làm ra động tĩnh quá lớn, Đế Thích Thiên không ngóc đến mức tiếp tục đi sâu vào khu vực này, liền xoay người hướng Vạn Yêu Cốc phóng đi.

Lần này ra ngoài, lấy được quá nhiều tin tức, hắn nhất định phải quay về cốc, trước cần thận chỉnh lý một chút.

-o0o-

Chương 82: Luyện Khí Điện Tịch.

Lần này hần thu hoạch quá lớn. Từ năm tu tiên giả kia biết công dụng của La bàn cùng thể cực hỗn loạn trong sơn mạch, còn có cả Từ sắc vương vân, Luyện yêu đình. . . Tất cả đều liên quan mật thiết đến bản thân.

Không những thế, đối với túi trữ vật của năm tu tiên giả kia hần cũng rất có hứng thú. Mấy tên này chỉ là tu sĩ Luyện khí kỳ, trong đó chưa chắc có được vật gì tốt, bất quá vật phẩm tùy thân của người tu tiên hần cũng không phải tầm thường.

Trước kia tại Hồ Khẩu Sơn Mạch, hần nhặt được một quyển sách nhỏ, trong đó có ghi chép về phương pháp luyện khí thuật. Tuy chỉ là căn bản, nhưng nếu thành thực cũng có ích rất lớn. Vậy nên, đối với vật phẩm của tu tiên giả, hần cực kỳ coi trọng.

Đế Thích Thiên lướt qua tầng tầng, rất nhanh đã trở về Vạn Yêu Cốc.

“Xèo xèo!”

Dưới mặt đất, một con chuột thật lớn chạy băng băng trong thông đạo, dường như gặp việc gì rất gấp gáp. Lúc này Thử Vương đang hí mắt ngủ, thân thể to lớn nằm sấp trên ngai vàng, chòm râu thỉnh thoảng lại rung rung từng hồi.

“Đại Vương, việc vui a~ ...Đại Vương, việc vui...”

Vừa thấy Thử Vương, con chuột lớn kia vội vã kêu lên. Trong động đá vôi trống trải dưới mặt đất, tiếng kêu này có vẻ chói tai dị thường.

“Chi!”

Thử Vương giật mình tỉnh lại, tâm trạng rất không tốt. Hần trừng mắt, bắn ra hai đạo tinh quang đâm thẳng vào con chuột lớn kia. Bất quá, trong khoảng khắc lại thu liễm về. Con chuột lớn kia bị dọa cho mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất không đứng dậy nổi.

“Hừ, lần sau còn nhầm lúc bản đại vương đang ngủ mà làm phiền, ta liền đem ngươi đi làm thịt” Thử Vương phẫn nộ hỏi: “Nói đi, rốt cục là có chuyện gì vui?”

Lần trước chưa rõ tình hình hần đã vội vàng xông vào Vạn Yêu Cốc, ý định muốn đem Đế Thích Thiên nuốt vào, dưới sự trợ giúp của thần quang, đột phá trở thành yêu thú. Nhưng lại không ngờ trộm gà không được lại mất nắm thóc, cuối cùng đem hơn trăm vạn thử binh chôn vùi trong cốc, khiến thực lực Thử tộc suy giảm trầm trọng.

Loài chuột vốn nhát gan, bị Đế Thích Thiên cho một bài học như vậy, bản thân hần cũng suýt toi mạng... Không có thực lực tuyệt đối, không trở thành yêu thú, Thử Vương chắc chắn sẽ không có gan lại tìm Đế Thích Thiên gây phiền toái.

Trong khoảng thời gian này, Thử Vương càng sợ Đế Thích Thiên trả thù, căn bản sẽ không dám rời khỏi lòng đất. Dưới mặt đất, hần không phải ăn cũng chính là ngủ. Cùng lắm thì đi đến tế đàn thần quang tắm rửa.

“Đại vương, Thật sự là đại hỷ” Thử Đại thần sắc hưng phấn nói: “Đại vương, ngài trước kia không phải đã nói rằng nếu ăn thật nhiều linh thú có lực lượng giống ngài, hoặc là ăn hết sinh vật đi bằng hai chân sẽ khiến thực lực ngài tăng lên thật nhiều hay sao?”

“Cái gì mà sinh vật đi bằng hai chân?” Thử Vương trở mắt suy nghĩ “À, đó là người tu tiên. Ngươi hỏi cái này để làm gì? Những sinh vật kia không dễ dàng đối phó đâu. Họ có hoá cầu, có tia chớp...Kính khủng lắm. Đừng có trêu chọc bọn họ.”

Thử tộc khác không biết chứ Thử Vương há lại không rõ ràng? Những người đó dám yêu thú trong sơn mạch gọi là người tu tiên. Mỗi tên đều có các loại lực lượng thần kỳ khác nhau, lại hay kết thành tổp năm tổp ba, cũng đã có qua một vài yêu thú nếm thiệt thòi từ họ. Cho nên tới nay, hần đối với người tu tiên đều là kính nhi viễn chi.

“Đại Vương, thuộc hạ mang theo các huynh đệ dò xét bốn phía, tìm được một cỗ thân thể ngài nói. Thuộc hạ nghĩ cái thân thể này khẳng định Đại Vương có thể dùng, đã sai các huynh đệ khiêng về” Thử Đại phẫn chấn nói.

Thử Đại luôn ở dưới mặt đất dò xét, thỉnh thoảng ngóc đầu lên, nhìn xem trên mặt đất có tình huống gì. Trong lúc vô tình phát hiện ra một cỗ thi thể người tu tiên đã sớm chết. Hần nhớ lại trước kia Thử Vương trong lúc vô tình có nói qua, lập tức nghĩ đến nếu đem cái này về hiến cho Đại Vương, nói không chừng sẽ được ban thưởng lớn.

“Cái gì”

Trong mắt Thử Vương tinh quang bắn ra bốn phía, lộ ra thần sắc mừng rỡ vô hạn. Hắn đã sớm nghe yêu thú trong núi nói qua, huyết nhục của những người tu tiên này ăn vào không hề kém so với ăn linh thú cùng thực lực.

“Hào, hảo, Thử Đại, người làm rất tốt. Bản Đại Vương thưởng cho người có thể đến thần đàn tắm rửa ba mươi ngày” Thử Vương hưng phấn dị thường, kêu lên: “Chỉ cần ăn người tu tiên, tắm qua thần quang, ta khẳng định có thể biến thành yêu thú. Đến lúc đó lại đến tìm con hổ kia báo thù”

Lại nói Đế Thích Thiên qua thông đạo, trở lại Vạn Yêu Cốc. Không có bọn Xích Hoà quấy nhiễu, hắn một mình tiến vào động phủ.

Nằm sấp trên tấm thảm lông quen thuộc, hắn lấy túi trữ vật buộc trên thân thể xuống, đem mấy túi trữ vật của đám tu tiên kia lấy ra.

Dùng lực lượng của hắn hiện tại, muốn mở mấy túi trữ vật đã không còn chủ nhân này rất thoải mái, không cần phí nhiều khí lực liền có thể đem tất cả phá vỡ.

“Rầm”

Một tiếng vang giòn, vật phẩm trong năm túi trữ vật toàn bộ bị hắn thoáng cái đổ ra. Trong động vốn âm u, lúc này bị các loại ánh sáng nhiều màu sắc kỳ quái chiếu rọi.

“Xem ra, năm vị tu tiên này tài sản không ít”

Đế Thích Thiên trong nội tâm thầm nghĩ.

Ánh mắt rơi vào trong một đồng vật phẩm trước mặt, thấy vô số thứ hồ lớn, nhất thời khó mà phân biệt được. Đầu tiên là vài cái linh phù hiện ra. Đối với một chút ít linh phù này, hắn không quá để ý, đem chúng gảy vào một góc trong túi trữ vật của mình. Tiếp theo là một ít đá lớn nhỏ khác nhau, màu sắc cũng không tương đồng, không giống những tảng đá khác. Mặt ngoài có màu sắc còn hiện ra một cổ lưu quang nhàn nhạt.

“Đây là linh thạch, đáng tiếc, số lượng quá ít. Cho dù dùng để tu luyện cũng không được bao lâu”

Đế Thích Thiên cũng biết được mấy tảng đá này gọi là Linh thạch. Nếu như lúc tu luyện, đem chúng nắm trong tay, có thể hấp thu linh lực từ những linh thạch đó. Trong linh thạch thường ẩn chứa linh rất lớn, hấp thu lực lượng trong đó, tu luyện sẽ càng thêm nhanh.

Trước kia hắn cũng lấy được vài khối, hiện tại tuy có tăng thêm nhưng số lượng cũng quá ít, chỉ có ba mươi lăm khối, toàn bộ lại đều là hạ phẩm linh thạch. Cho dù dùng để phụ trợ tu luyện cũng không kéo dài được bao lâu.

Hắn âm thầm lắc đầu rồi cũng đem linh thạch thu vào.

Tiếp theo, đem một ít thứ nhìn không ra là gì hoặc là những vật phẩm bình thường của người tu tiên, từng cái nhìn rồi lại thả vào trong túi trữ vật. Cuối cùng, trước người Đế Thích Thiên chỉ còn lại vài quyển cổ tịch.

“Lần trước trong sách cổ của tu tiên, ta học được một ít pháp thuật trụ cột, không biết mấy bản sách cổ này ghi lại những thứ gì”

Nhìn sách cổ, trong nội tâm Đế Thích Thiên nhìn không được có chút kích động. Đây chính là điển tịch của người tu tiên. Đối với tri thức cực kỳ khuyết thiếu về giới tu tiên của hắn là một thứ cực kỳ quý giá.

Cầm lấy bản thứ nhất, nhìn thoáng qua.

“Từ Kim Sơn Hải Du, đây là sách gì?”

Cái tên này không khỏi làm cho Đế Thích Thiên nhớ tới kiếp trước đã từng xem qua Sơn Hải Kinh, trong nội tâm mơ hồ đoán, có lẽ cái này cũng không phải điển tịch tu tiên mà là một quyển cùng loại với Sơn Hải Kinh, là sách cổ ghi lại những danh nhân, thơ văn, địa lý và các loại dị thú quý hiếm.

Hắn cẩn thận mở ra xem xét một chút.

Tờ thứ nhất ghi: Ngô Tiêu Dao Cư Sĩ, lịch tam giáp tử kết thành Kim Đan, tự biết tư chất có hạn, không thể lên Nguyên Anh. Cảm thán trên đại lục đến nay không có ai ghi lại các loại kỳ văn dị sự, đặc biệt phí ba trăm năm. Chạy khắp đại lục, sưu tầm kỳ văn dị sự ở khắp nơi, son thủy truyền kỳ, đóng thành cuốn sách này. Mong hậu nhân trợ giúp.

Nhìn những dòng này, Đế Thích Thiên đã rõ ràng, quả thật giống như hắn nghĩ.

Quyển sách này tuy không phải tu tiên điển tịch nhưng đối với hắn mà nói cũng quan trọng không kém. Nhờ nó, hắn có thể trong thời gian ngắn nhất đại khái hiểu rõ một chút về thế giới. Nhìn cuốn sách, trong lòng hắn không khỏi mừng rỡ một hồi. Bất quá không lập tức nghiền cứu mà để qua một bên, tiếp tục cầm lên một quyển khác.

“Di, Luyện Khí Sơ Giải?”

Đế Thích Thiên trong mắt nhìn không được bắn ra một đoàn tinh quang.

Người tu tiên có hai sở trường mà Yêu tộc không cách nào sánh bằng, một là luyện đan, có thể luyện ra đủ loại đan dược thần kỳ phụ trợ tu luyện, khiến

cho thời gian tu luyện rút ngắn, đơn giản đột phá. Điểm ấy, Đế Thích Thiên đã lĩnh giáo qua. Đơn giản chính là Tụ Linh Đan, không có đan dược thần kỳ này, hắc tuyệt đối sẽ không biến thành yêu thủ nhanh như vậy.

Thứ hai là luyện khí

Người tu tiên đối với nhục thể của mình không quá xem trọng, bởi căn bản lực lượng thân thể của họ không cách nào địch nổi thân thể của Yêu tộc. Vì thế bọn họ lại chế ra đủ loại pháp khí, pháp bảo. Sử dụng lực lượng lớn nhất của bản thân phát ra, đối với một kiện pháp bảo tốt thì có thể đối địch được với những cường giả có tu vi cao hơn mình.

Đế Thích Thiên cho tới nay, hy vọng nhất là có thể có được một ít luyện đan điển tịch cùng luyện khí điển tịch. Có thể học được trong đó thủ pháp luyện chế... Có thể như vậy, hắn sẽ hùng mạnh hơn rất nhiều.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Bản Mệnh Yêu Khí.

Từ mấy chữ ghi ngoài bìa có thể đoán được, đây là một quyển luyện khí cơ bản. Điều này làm cho Đế Thích Thiên càng thêm phấn chấn. Sơ giải là tốt nhất! Bởi hắn đối với luyện khí dốt đặc cán mai, chưa bao giờ tiếp xúc qua. Nếu như hiện tại bày ở trước mặt là một quyển điển tịch luyện khí cao thâm thì hắn sẽ lại cảm thấy nhưức đầu khó gặm. Giống như cầm một quyển sách giáo khoa vi phân và tích phân đặt ở trước mặt một học sinh tiểu học vậy, căn bản sẽ chẳng có hy vọng gì xem sẽ hiểu.

Mười con chim ở rừng cũng không bằng được một con chim trên tay, phù hợp mới là tốt nhất. Mà bây giờ, luyện khí sơ giải hiển nhiên là thích hợp nhất với tay gà mờ như Đế Thích Thiên.

Trong mắt hồ tinh quang lập loé, duỗi ra hồ trào, đem sách cổ đặt trước người, mở ra xem.

“Thế gian có vô vàn loại khoáng thạch ẩn chứa lực lượng thần kỳ, những thứ này đều do thiên địa diễn biến mà thành, thiên hình vạn trạng, không loại nào giống với loại nào. Tuy quý giá như vậy, nhưng thường thường bên trong lại lẫn tạp chất, không cách nào có thể đem ra sử dụng. Luyện khí thuật ra đời để giải quyết nan đề trên.

Luyện khí là cái gì? Luyện khí tức là đem các loại tài liệu khác nhau trong thiên địa hoặc là tách ra, hoặc là hợp lại làm một. Dùng trận pháp huyền diệu thúc ra lực lượng căn bản của nguyên liệu. Trình độ cao nhất, có thể phát huy đến vô cực tiềm năng của tài liệu. Luyện khí là một con đường lâu dài, bác đại tinh thâm, đi đến chung cực có thể từ đó nhập đạo.”

“Hảo, rất dễ hiểu”

Đế Thích Thiên nhìn qua khúc dạo đầu, không khỏi âm thầm gật đầu. Văn tự trong đó cực kỳ ngắn gọn sáng tỏ, rất dễ hiểu, làm cho những người không biết gì về luyện khí cũng sẽ hiểu được những ý tứ lý giải trong đó. Hơn nữa, tóm lược khái niệm luyện khí rất rõ ràng.

Thầm than một tiếng, hắn tiếp tục đọc.

“Thủ pháp luyện khí có hàng trăm loại khác nhau, nhưng chung quy lại thành hai dạng. Thứ nhất là dung hợp các loại tài liệu rồi dùng trận pháp phụ trợ, cô đọng ra từng kiện pháp khí pháp bảo. Phẩm chất của pháp bảo này phụ thuộc vào tu vi của người luyện khí cùng với tài liệu luyện khí. Tài liệu càng tốt, người luyện khí tu vi càng cao thì pháp khí, pháp bảo luyện chế ra càng cường đại.

Loại pháp khí này tuy oai lực nhưng lại có tính cực hạn. Thường thường sau khi luyện chế thành công, uy lực của nó rất khó nâng cao. Chỉ có số ít được luyện bằng phương pháp huyền diệu mới có sự khác biệt.

Còn loại thứ hai là luyện chế pháp khí bốn mạng.

Loại pháp khí này cực kỳ thần kỳ, dùng máu luyện thành. Nguyên thần cùng pháp khí dung hợp, lại nhập vào Cửu Thiên Cửu Cực Quy Nguyên Trận. Thành công, loại pháp khí này chính là gốc mệnh pháp khí, có thể tiến hoá lột xác. Nếu bồi dưỡng thoả đáng, pháp khí cũng có thể lột xác thành pháp bảo”.

Đọc đến đây, nội tâm Đế Thích Thiên kịch liệt rung động, vội vàng lật trang tiếp theo, điên cuồng đọc một hồi từ đầu tới cuối.

“Hô!”

Đế Thích Thiên nhẹ thở ra một hơi. Trong mắt hồ hào quang đan vào nhau, không ngừng loé ra, thì thảo nói: “Pháp khí bồn mạng, lại có thể có loại pháp khí như vậy sao? Thật bất khả tư nghị mà... Không ngờ lại có thể hấp thu linh tính của pháp khí, pháp bảo khác để tăng cường uy lực của bản thân, tiến tới có thể sinh ra lột xác. Pháp khí có thể lột xác thành pháp bảo, pháp bảo có thể lột xác thành linh bảo. Người tu tiên quả ghê gớm, có thể nghĩ ra phương pháp luyện khí thần diệu như vậy”

Hồ nhân không khỏi loé ra một cổ quang mang nóng bỏng, mang theo một loại thần sắc khát vọng.

“Người tu tiên có thể luyện chế được pháp khí bồn mạng của mình, vì cái gì ta không thể luyện chế ra một kiện thuộc về ta?”

Miệng thì thảo tự nói, phương pháp luyện chế pháp khí bồn mạng cũng không phức tạp, có thể nói là tương đối đơn giản. Chỉ cần có một chút tu vi như tiểu tu sỹ Luyện Khí kỳ cũng có thể bắt tay vào luyện chế được. Chỉ có điều muốn luyện chế pháp khí bồn mạng phải cần tài liệu rất trân quý.

Nếu không, khi luyện chế ra, tiềm lực tăng lên của pháp khí bồn mạng cực kỳ nhỏ. Luyện chế cũng như không.

Ý nghĩ muốn có một kiện pháp khí bồn mạng của riêng mình vừa xuất hiện trong đầu sẽ không thể bỏ đi được, càng tránh đi thì lại càng nghĩ tới, lại càng muốn, càng thêm kiên định không rời.

Lúc trước nhìn đám người tu tiên đều có pháp khí, uy lực thần kỳ vô song, hấn ngứa ngáy vô cùng. Nhưng hồi đó lại không hiểu được phương pháp luyện chế, cho dù thu được một ít pháp khí từ trong tay người tu tiên cũng không thể làm cho uy lực của pháp khí chính thức thi triển ra, thậm trí còn không bằng thân thể cường hấn của hấn nữa.

Đúng là một khối gân gà mà.

Cho nên hấn đã ôm hoài bão, tương lai nếu có cơ hội sẽ tìm kiếm một kiện pháp khí pháp bảo có uy lực cường đại. Tạm thời cũng không thể nóng nảy, chỉ cần chú ý một chút, dần dần sưu tầm tài liệu luyện khí là tốt rồi.

Nhưng hôm nay lại xuất hiện ngay trước mắt phương pháp luyện chế, nâng cao tiềm chất của pháp khí bồn mạng. Trong nội tâm Đế Thích Thiên rốt cục nhin không được, bắt đầu nghĩ xem có phải nên bắt đầu luyện chế một kiện cho riêng mình hay không?

“Luyện chế yêu khí bản mệnh? Ừm, suy nghĩ cái đã...” Điều quan trọng nhất khi bắt đầu luyện chế là tài liệu. Đế Thích Thiên nghĩ tới nghĩ lui, trong tay hấn tài liệu có được thực sự ít đến thảm thương, hoàn toàn là đoạt được của mấy tên tu tiên khác. Mấy thứ này đều là một ít tài liệu bình thường nhất, tuyệt đối không thể luyện chế yêu khí bản mệnh được. Duy nhất chỉ có một vật làm cho hấn cảm thấy thoả mãn, đó là ngọc phôi thần bí trước kia lấy được ở bên trong Hồ Khâu Sơn Mạch.

Ngọc phôi thần kỳ năm lần bảy lượt trợ giúp hấn vượt qua rất nhiều nguy hiểm. Hơn nữa, dù là ngọc nhưng nó lại cứng rắn dị thường, bên trong còn ẩn chứa một cỗ lực lượng thần bí, có thể nói là vô thượng trân bảo.

Nếu như dùng nó để luyện yêu khí bản mệnh thì...

Ánh mắt Đế Thích Thiên biến thành lập loè bất định. Ý nghĩ xuất hiện trong đầu, thật lâu cũng khó có thể tiêu tán. Càng nghĩ, càng cảm thấy làm như vậy là đúng, có lẽ sẽ thật sự luyện chế ra một kiện yêu khí kinh thiên động địa.

Bất quá, ngọc phôi lớn như vậy thì nên luyện chế ra kiện yêu khí gì bây giờ?

Đúng lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng kêu to của đám Xích Hoá: “Đại vương!”

“Vào đi” Đế Thích Thiên trầm giọng nói.

“Đại vương, những người tu tiên kia thật sự quá ghê tởm, Ưng Không vừa mới nhận được tin tức truyền đến, hiện tại trong sơn mạch, ít nhất đã có mấy ngàn người tu tiên tiến vào, tàn ra tất cả các vùng hẻo lánh trong dãy núi. Trong sơn mạch đã có rất nhiều linh thú bị hạ độc thủ nhưng không bị giết mà là bị bắt đi.”

Con mắt Xích Hoá đỏ bừng, thờ hồn hèn. Chính mắt hấn nhìn thấy người tu tiên sát hại hậu đại của mình, nỗi hận của hấn đối với người tu tiên sớm đã khắc sâu tận xương tủy. Vừa nghĩ tới hiện tại trong sơn mạch có mấy ngàn tu sỹ, lửa giận trong lòng không ngừng bốc lên. Vào sơn động, trước mặt Đế Thích Thiên, hấn đầu tiên là cung kính cúi đầu, sau đó cảm phẫn nói lên biến hoá trong sơn mạch.

“Đúng vậy a, Đại vương!... Những người tu tiên trong sơn mạch này là mối nguy hại lớn. Tổ Tổ cùng Ưng Không đều thiếu chút nữa bị bọn họ bắt đi, thuộc hạ thỉnh cầu, cho bọn thuộc hạ xuất cốc, giáo huấn lũ người tu tiên kia một trận.” Hai mắt Bái Nguyệt loé lên lục quang.

Lần này chuyện của Ưng Không cùng Bạch Tổ Tổ cũng làm cho bọn họ trong lòng căn phẫn tột cùng. Đi theo Đế Thích Thiên lâu như vậy, năm người bọn họ đã dần có mối liên hệ còn hơn cả ruột thịt.

“Hừm?”

Đế Thích Thiên hừ lạnh, làm cho bọn Xích Hoá lập tức đứng cung kính, không dám nói thêm gì nữa.

“Xích Hoả, Bái Nguyệt... Ta biết rõ cách ngươi muốn làm cho Ưng Không cùng Tổ Tổ hạ giận, bắt quá chuyện lần này cũng không phải đơn giản. Phần đông người tu tiên vào núi đều là thành từng nhóm lớn nhỏ. Dùng tu vi hiện tại của các người cũng chỉ là nộ mạng mà thôi. Chuyện xuất cốc không cần nhiều lời, bốn vương sẽ không đáp ứng.”

Đế Thích Thiên trầm giọng nói.

“Tuân mệnh Đại vương...” Khí thế của bọn Xích Hoả lập tức giống như bong bóng xì hơi, toàn bộ tiêu tán, không dám cãi lời Đế Thích Thiên.

“Trong này có một ít linh thạch, trong lúc tu luyện để bên người có thể đẩy nhanh việc tu luyện. Các người tự chọn lấy một khối, tiện thể chọn giúp Viên Thiên một khối, sau đó trở về an tâm tu luyện. Trong khoảng thời gian này không cho phép rời khỏi Vạn Yêu Cốc.”

Nhìn bốn gã hạ trước mặt ủ rũ, Đế Thích Thiên cũng không thay đổi chủ ý.

Bọn Xích Hoả vừa nghe xong, con mắt lập tức rơi xuống đám linh thạch dưới mặt đất. Biết được những tảng đá này có thể phụ trợ tu luyện, tên nào tên nấy đều lộ ra thần sắc chờ đợi. Dựa theo phân phó của Đế Thích Thiên, mỗi tên tự lựa chọn cho mình một khối. Xích Hoả chọn một khối linh thạch thuộc tính hoả, Ưng Không cũng dựa vào bản năng, chọn một khối linh thạch có thuộc tính kim. Bái Nguyệt cùng Bạch Tổ Tổ cùng lựa chọn linh thạch mang thuộc tính thủy. Cuối cùng Đế Thích Thiên chọn một khối linh thạch thuộc tính kim cho Viên Thiên, đưa cho Xích Hoả cầm đi.

Cuối cùng bọn Xích Hoả cũng đều rời khỏi sơn động.

“Lần này chuyện Nam Man Sơn Mạch tựa hồ có người nhắm vào ta. Cũng tốt, ta liền cùng các người chơi đùa”

Trong mắt Đế Thích Thiên toát ra một tia lạnh lùng, thu lấy toàn bộ vật phẩm trên mặt đất. Vừa vận lúc hần lột xác thành yêu thú, lần này sẽ thử sức một phen vậy.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Liệt Sát.

Rời khỏi Vạn Yêu Cốc, rốt cuộc Đế Thích Thiên đã lĩnh hội thêm một điểm lợi hại nữa của Thiên Phẩm Yêu Phủ. Đó là sau khi giết chết đối phương, có thể đem kẻ địch hoàn toàn thu vào trong Yêu Phủ, Luyện Yêu Đình sẽ đem thân thể bọn họ luyện hoá thành tinh khí cùng máu huyết tinh khiết. Tinh khí có thể luyện hoá thành yêu nguyên còn máu huyết thì dung nhập vào trong thân thể, giúp thân thể thêm mạnh mẽ.

“Ha ha, nhìn kia nhìn kia! Nam Man Sơn Mạch quả không hổ là địa phương linh khí dư thừa, đến con thỏ cũng có linh tính. Bắt lấy nó, mấy động vật nhỏ nhỏ dễ thương này đối với nữ hài tử chắc chắn có lực hấp dẫn rất lớn”

“Huynh, lần này vận khí của chúng ta thật tốt. Không tìm được Thông Linh La Bàn cũng chẳng sao. Chúng ta tìm được vài nhánh linh dược cùng con thỏ này, xem ra cũng đủ tu luyện trong một thời gian ngắn rồi.”

Trong sơn mạch, hai gã thanh niên tu sĩ đang ngửa cổ cười sung sướng. Cách đó không xa, một con thỏ trắng đang nhẩn nha đi dạo. Con thỏ linh khí nồng đậm, hai mắt sáng ngời lưu chuyển, rõ ràng đây chính là một linh thú đã có linh tính.

Trong giới tu tiên, mấy động vật dễ thương như này đối với phái nữ khẳng định là có lực hấp dẫn không bình thường.

“Ai xuy!”

Dị biến đột ngột phát sinh

Một tiếng thảm thiết vang lên, chỉ thấy ngực của tên tu sĩ họ Đặng kia bị một cái hồ trảo đen kịt trực tiếp xuyên qua. Đồng thời thân thể hắn trong một khắc đó cũng bị yêu nguyên cường hãn làm cho nát bấy, hai mắt quang mang dần dần tán loạn.

“A! Là ai?”

Gã tu sĩ còn lại bị dọa cho mất vía, vội vàng rút ra một thanh chuỳ thủ dài như kinh đao. Chuỳ thủ phát ra một tầng kim quang kịch liệt, trong hào quang còn mang theo mùi máu tươi cùng khí tức sắc bén. Hắn cũng không kịp nhìn kỹ, chém thẳng vào chiếc bóng mới xuất hiện, tốc độ nhanh đến nỗi tạo ra từng đạo tàn ảnh. Trên lưỡi đao lập loè kim sắc hàn quang.

Đây là một thanh pháp khí thuộc hạng trung phẩm, Liệt Dương Đao. Nếu có đủ chín thanh Liệt Dương đao giống nhau có thể tạo thành Liệt Dương Đao Trận, nổi tiếng về lực công kích vô cùng sắc bén

Khoảng khắc Liệt Dương đao bỏ ra, hồ trào đen kịt không hề báo trước đột nhiên xuất hiện ở phía trước đao. Bốn phía xung quanh hồ trào tràn ra từng trận yêu khí hắc ám, trong yêu khí mang theo một loại sát ý thâm liệt.

“Rầm rầm!..”

Hồ trào cùng Liệt Dương đao sắc bén chạm vào nhau, trên hồ trào toé lên hắc quang. Dưới sự bao trùm của hắc quang, hồ trào cứng như kim vông, không hề có chút tổn thương nào.

“Phanh!”

Yêu khí trong hồ trào cuộn cuộn gia tăng không ngừng, áp lực trầm trọng như thái sơn áp tới. Liệt dương đao dường như thâm thiết rên lên, kim quang bị đập cho tán loạn, cuối cùng rớt xuống đất, cắm thật sâu ở trên một tảng đá lớn.

Đồng thời, hồ trào mang theo sát khí không gì cản nổi, đâm thẳng vào ngực tu sĩ kia. Hắn đến một tiếng kêu thâm thiết cũng không kịp hét, ngoẻo đầu tắt thở.

Trước khi chết, hắn còn kịp nhìn thấy phía sau một hắc hồ hung ác, trên trán vương vân tử sắc như đang nhảy múa. Hắc hồ này không phải ai khác, chính là Đế Thích Thiên vừa rời khỏi Vạn Yêu Cốc ban nãy.

Ánh mắt Đế Thích Thiên vẫn lạnh như băng, không có nửa điểm biến hóa. Tâm niệm vừa động, vương vân tử sắc liền lóe lên một đạo tử quang, chiếu xuống hai cổ thi thể trước mặt. Ngay lập tức hồn phách hai tu sĩ nhanh chóng bị kéo ra khỏi thân thể, nhập vào tử sắc vương vân.

Miệng rộng mở ra, một hơi nuốt luôn hai thi thể, nhét vào trong Luyện Yêu Đình.

Sau khi thu lại vật phẩm của hai tên tu sĩ, thân hình hắn thoát cái liền biến vào trong rừng núi, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Một loạt chuyện vừa rồi chỉ xảy ra trong nháy mắt, không hề có ai chứng kiến. Tất cả dấu vết còn lại cũng chỉ là một bãi máu trên mặt đất.

.....

“Ài, người có nghe nói gì không? Hai ngày nay, tu sĩ vào núi không ít người đột nhiên biến mất. Hơn nữa, ở nơi họ biến mất cũng chỉ thấy có máu trên mặt đất chứ tuyệt nhiên không thấy thi thể. Những trường hợp như thế cũng đã có hơn hai mươi tên. Nói thật ra, không biết vì cái gì, ta cảm giác vùng núi này có chút u ám, không khí không đúng lắm nha”

“Đúng vậy a, trong Nam Man Sơn Mạch có rất nhiều yêu thú, ai biết được có những nguy hiểm gì? Ta nghe người khác nói, hiện tại trong sơn mạch có tới vài ngàn vị tu sĩ. Số lượng lớn như vậy vào núi, nói không chừng làm cho yêu thú trong núi muốn nổi loạn”

“Xem ra không thể tiếp tục ngu ngốc ham mê Thông Linh La Bàn được nữa. Cho dù có cũng sẽ không đến lượt chúng ta, tiếp tục ở lại chỉ e mạng cũng bị mất luôn”

“Ta còn nghe người ta nói, có người tận mắt thấy yêu thú dùng móng vuốt từ sau lưng trực tiếp xuyên ra trước ngực một người. Xem ra, thật sự là yêu thú trả thù”

Trong Nam Man Sơn Mạch, hai ngày này không biết vì duyên cớ gì đột nhiên lại có một số lượng lớn tu sĩ bị giết. Hơn nữa, đều chết một cách quỷ dị, sống không thấy người, chết không thấy xác. Tại nơi các tu sĩ bị giết, đều chỉ có một ít dấu hiệu đánh nhau. Không thể giải thích được vì sao những người này lại chết.

Duy nhất có lần vô tình một gã tu sĩ vừa vận xuất hiện tại thời điểm người nọ bị giết, thoáng nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy cảnh tượng một cái lợi trào màu đen từ trước ngực người tu sĩ rút ra. Không cần để ý đến những thứ khác, hắn liền xoay người bỏ chạy thực mạng.

Liên tiếp những vụ thảm sát xảy ra khiến đám tu tiên giả hoang mang tột cùng, cũng có không ít người hạ quyết tâm phải rời khỏi dãy núi.

Lúc này ở một sơn cốc nhỏ trong dãy núi, có hơn mười tu tiên giả tụ tập cùng một chỗ. Đám tu sĩ này mặc đồng phục thanh sắc cảm y, bên trên thêu hình một chiếc la bàn, hiển nhiên chính là người của Lý gia.

Lý Ngoan là thủ lĩnh của đám người này, tu vi đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ. Đi theo còn có một vị lão giả, khí chất có vẻ âm trầm. Chỉ cần hắn liếc một cái, cũng có thể khiến người ta cảm nhận được một loại áp lực âm lãnh.

“Tứ Trường lão, gã tu sĩ kia bị ta dùng sưu hồn thuật thu lấy trí nhớ của hắn. Hình ảnh cuối cùng hắn nhìn thấy là một cái hắc trào. Xem tình hình, rất có khả năng chính là Hắc Hồ chúng ta đang muốn tìm.” Lý Ngoan thần nhiên nói.

Người này xem ra đối với việc sử dụng sưu hồn thuật không có chút nào lãn tãn. Sưu hồn thuật chính là một loại tà thuật vô cùng độc ác, chuyên dùng để điều tra trí nhớ người khác. Nói nó độc ác là bởi vì người bị thi triển thuật này sẽ triệt để biến thành một người ngu ngốc, hơn thế nữa rất khó có thể phục hồi như cũ.

“Ừ, nếu quả thật đúng là Hắc Hồ chúng ta muốn tìm thì trí tuệ của nó so với người bình thường chỉ sợ còn lợi hại hơn nhiều. Liên tiếp tập kích tu sĩ, xem ra Hắc Hồ này đã chấn chỉnh biến thành yêu thú, rất khó đối phó.” Vị lão già kia thì ra là Tứ Trường lão, lúc này có chút nhũn mỳ, trầm giọng nói.

“Thông Linh La Bàn có tới tám phần khả năng là ở trên người yêu hồ kia. Chúng ta bất luận như thế nào đều phải lấy lại la bàn, nó là thứ đưa gia tộc bọn ta ba năm sau tiến vào “Thiên Yêu Bí Cảnh”. Gia tộc có thể trở nên rạng danh hay không đều hoàn toàn dựa vào nó”.

“Ngoan Trường lão, muốn bắt được Hắc Hồ cũng không phải là không có biện pháp. Chúng ta hoàn toàn có thể thiết lập một cái bố cục” Tứ Trường lão trong mắt ra quang mang âm lãnh, mang theo một cỗ khí tức khiến cho người ta cực kỳ không thoải mái.

“Bố cục?” Lý Ngoan nghe được không khỏi vui vẻ. Trong Lý gia, người giỏi dùng mưu kế nhất không phải là vị Tứ Trường lão này sao?

Đoàn người Lý gia ở trong sơn cốc sau khi thương nghị xong, một đám đệ tử liền lập lúc rời đi rồi đột nhiên dừng lại.

“Phốc suy!”

“Tên thứ hai mươi tám!”

Đế Thích Thiên đem hồ trào trên ngực một tu sĩ rút ra, thuần thực nhiếp hồn, nhặt xác, thu pháp khí cùng các loại trữ vật túi

Trên người hắn lúc này tràn ra một loại sát khí lạnh như băng, nhân quang trong mắt so với trước kia càng thêm âm lãnh, vương vãn từ sắc loé ra từ quang nham liệt hơn trước nhiều.

Lúc này, chết dưới trào của hắn là tên tu sĩ thứ hai mươi tám.

Những tu sĩ bị giết, hồn phách đều bị hút vào trong vương vãn từ sắc còn thân thể đem ném vào Luyện Yêu Đình.

Luyện Yêu đình dùng năng lực vô cùng cường hãn, đem những thi thể của các tu sĩ kia không ngừng luyện hoá thành một lượng lớn tinh khí cùng máu huyết. Hai mươi mấy cỗ thi thể của tu sĩ, ngưng tụ ra yêu dịch làm cho tốc độ tăng trưởng yêu nguyên của hắn nhanh đến kinh người. Tu vi triệt để ổn định lại.

“Liên tiếp hai ngày không ngừng liệp sát, lại thêm lúc trước ta cố ý để cho tên tu sĩ kia chạy thoát, hiện tại đám tu sĩ chắc chắn đã biết tin tức, tự nhiên sẽ có cảnh giác, cũng sẽ có người sợ hãi mà rời đi. Bất quá, chỉ như vậy thì khẳng định không có khả năng làm cho tất cả tu sĩ rời khỏi Nam Man”

Đế Thích Thiên âm thầm rơi vào trầm tư.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Vạn Cốt Phệ Hồn Thụ.

Hắn cũng từng là con người, hiểu rõ cái gì là “chim chết vì mồi, người chết vì tham”, kể cả trước mặt là núi đao biển lửa cũng không thể khiến đám người kia bỏ đi.

Liệp sát như thế này chỉ có thể dọa số kẻ nhất gan hoặc tu vi thấp mà thôi

Nhưng nếu tiếp tục, sẽ làm cho người tu tiên trở nên căm phẫn, liên hợp với nhau để hành động. Đến lúc đó, đoàn đội sẽ càng thêm khổng lồ, lực lượng toàn bộ cũng sẽ càng mạnh. Đồng thời cũng dần dụ cao thủ trong đám tu sĩ lộ mặt. Cho nên loại liệp sát quy mô nhỏ đương nhiên không cần tiếp tục nữa.

“Lúc trước, ta cố ý để cho tên tu sĩ kia chạy thoát, chắc hẳn tin tức đã truyền đến tai những tu sĩ khác. Đám này có lẽ sẽ tụ tập lại, bố trí cục diện đem ta dẫn dụ vào, sau đó hạ sát ta.”

Đế Thích Thiên cố ý để cho tên tu sĩ trông thấy hắn chạy thoát chẳng nhẽ lại không tính đến những chuyện sẽ phát sinh? Trong đầu hắn không ngừng tính toán các loại khả năng. Rất có thể đám tu sĩ kia sẽ bố trí cục diện rồi dụ hắn xuất hiện, như vậy sẽ làm cho đại bộ phận tu sĩ trong núi tụ tập một chỗ.

Nghĩ đoạn, trong nội tâm hắn âm thầm cười lạnh: “Bất quá, cái này vốn là kết quả ta mong muốn. Hắc hắc... Tụ tập cùng một chỗ, rất đúng ý ta...”

Muốn bỏ cục với hần? Không có cửa đâu!

Đế Thích Thiên sau khi biết được nguyên nhân chính khiến các tu sĩ tụ tập ở Nam Man là vì Thông Linh La Bàn trên người mình thì trong lòng liền hiện ra một kế hoạch.

Vạn Yêu Cốc là căn cứ của hần, tuyệt đối không thể để người tu tiên phát hiện ra được. Mà đám người này đến là vì Thông Linh La Bàn, nhất định sẽ không từ bỏ, người trước ngã xuống, người sau tiến lên. Hần nếu chỉ ẩn thân trong cốc, không sớm thì muộn cũng có khả năng bị người khác phát hiện.

Hần chỉ có hai sự lựa chọn. Một là buông tha cho Thông Linh La Bàn. Như vậy kết quả rất đơn giản, đám tu tiên giả nhất định sẽ bị la bàn hấp dẫn, tự nhiên sẽ rời đi Nam Man. Bất quá, một bảo vật tốt như vậy, Đế Thích Thiên cũng không tính đến việc vứt bỏ.

Thứ hai, cường hoành chân lui tất cả tu tiên giả. Nếu chỉ dựa vào một mình Đế Thích Thiên thì không thể làm nổi điều này, thế nên hần đã vạch ra một kế hoạch kinh nhân.

Hần muốn sử dụng lực lượng của toàn bộ Nam Man Sơn Mạch!..

Nam Man kéo dài vô tận, linh khí so với những nơi khác dư thừa hơn rất nhiều, từ đó dẫn sinh ra vô số yêu thú lực lượng cường đại. Đơn cử nhất là lúc Đế Thích Thiên vừa tấn chức yêu thú, đã phát hiện ra một vài yêu thú có lực lượng không thua gì mình.

“Nam Man sở dĩ có thể sừng sững nhiều năm như vậy, khẳng định có kẻ đứng sau chống đỡ. Mượn cổ lực lượng này, còn sợ không đuổi được đám người tu tiên kia sao?”

Thân thể những tu sĩ bị giết có Luyện Yêu Đỉnh tự động luyện hoá, mỗi giờ mỗi khắc đều đang không ngừng gia tăng yêu nguyên cho Đế Thích Thiên. Về điểm này, hần không quá mức để tâm.

Lúc này trong Yêu Phủ, tiểu đình xanh ngọc đang đều đều xoay tròn, bốn phía còn có ngọc quang quán quanh hết như một cái ngọc đài, mỹ lệ vô song. Ở trong đình chứa hai mươi cổ thân thể, toàn bộ đều chưa luyện hoá xong. Mỗi khi Luyện Yêu Đỉnh xoay một vòng lại rút đi một chút tinh khí, huyết nhục trên mấy cổ thi thể đó. Hiện tại đã có vài cổ trở thành khô lâu.

Quá trình luyện hoá chú trọng vào chất lượng, đợi đến lúc những thân thể này toàn bộ bị luyện hoá thành tinh khí, tiến hành ngưng tụ thành yêu dịch, yêu nguyên thì trong một khoảng thời gian ngắn, tu vi của Đế Thích Thiên sẽ có sự tăng trưởng lớn.

Dù tốt xấu gì thì cũng là tinh khí cùng tu vi của hơn mười hai tu sĩ Luyện Khí kỳ cộng lại.

Phải biết rằng một người, bất kể chết như thế nào thì tinh khí trong cơ thể cũng không thể tiêu tán ngay được. Đây lại còn là người tu tiên, linh khí chân nguyên trong cơ thể cũng sẽ tán nhập vào trong máu thịt quanh thân, chỉ cần trong một thời gian nhất định, khẳng định thân thể vẫn còn chứa phần nửa tu vi của hần khi còn sống. Luyện hoá xong, sẽ thu được yêu nguyên đáng kể.

“Hoắc!”

Đế Thích Thiên nhanh chóng tiến vào vùng thâm lâm rậm rạp phía bắc. Khi tấn chức yêu thú, phương bắc là nơi phát ra tiếng quạ đen, xem ra là yêu thú ở gần hần nhất.

Cho nên, hần quyết định đi về phía bắc trước tiên.

....

“Có nghe tin tức gì không? Lý gia đã biết được yêu thú nào hai ngày nay không ngừng sát hại tu sĩ rồi đó, chính là con Hắc Hồ kia. Hiện tại Lý gia đang muốn thiết hạ mai phục ở Nhất Tuyền Thiên, đem yêu hồ dụ ra...”

“Còn chờ cái gì nữa? Thông Linh La Bàn ở trên thân yêu hồ, Lý gia ra tay nhất định là muốn thu lại la bàn. Lần này chúng ta đến Nam Man không phải là muốn có la bàn sao? Đi, cùng đi nhất tuyền thiên!...”

“Nói rất đúng, Lý gia đã đánh mất thì chính là vật vô chủ, không thể để cho Lý gia vượt lên trước được!...”

Không biết từ khi nào, trong đám tán tu đột nhiên lưu truyền một tin tức chấn động. Nội dung là Lý gia đã tìm được tung tích của yêu hồ, muốn bắt đầu thiết hạ mai phục, vân vân...

Nhất thời, tất cả tu sĩ phân bố khắp nơi trong dãy núi đều không hẹn mà cùng nhau tiến về Nhất Tuyền Thiên.

Nhất Tuyền Thiên, vốn là một hạp cốc nằm trong dãy núi Nam Man. Hạp cốc này thật ra là do một ngọn núi cực lớn, không biết vì sao vỡ ra làm đôi, chính giữa khe hở hình thành một cái hạp cốc. Ngoài sức tưởng tượng, bên trong lại có một khu vực tựa như sơn cốc, cực kỳ rộng lớn.

Quả thực không thể không thán phục sức sáng tạo của thiên nhiên.

Trong cốc, Lý ngoạn hướng Tứ Trùng lão cười nói: “Tứ Trùng lão quả nhiên mưu trí cao thâm. Chúng ta truyền ra lời đồn, dẫn toàn bộ tu sĩ trong sơn mạch hướng đến Nhất Tuyền Thiên. Nếu như yêu hồ muốn tập kích người, nhất định sẽ tới đây, hoàn toàn không cần đệ tử Lý gia đi mạo hiểm. Cao, quả nhiên là cao.”

“Đám tán tu kia đúng ngu xuẩn, ngay cả Lý gia chúng ta mà cũng dám có chủ ý... Lần này chúng ta sẽ quét sạch một mẻ... Ha ha, đúng là một mũi tên trúng hai con chim, đem tất cả chôn xương trong Nhất Tuyền Thiên”

Trên mặt Tứ Trường lão lộ ra thần sắc âm lãnh, làm cho bất kể ai nhìn thấy cũng lạnh thấu xương.

Lý Ngoan cũng nhìn Tứ Trường lão cười cười, mang theo một cổ âm mưu ý nhị.

....

Tại phương bắc của Nam Man, có một tuyệt địa gọi là Khô Cốt hoang nguyên. Nói hoang nguyên, kỳ thực cũng không giống rộng lớn như thảo nguyên mà chỉ như một ngọn núi lớn mà thôi.

Trên mặt đất, ngàn vạn xương khô chất thành từng đống cao thấp khác nhau, khiến người ta có một loại cảm giác âm u như địa ngục. Xương khô có dài có ngắn, cho thô có mảnh, đủ loại hình dáng, chỉ cần thoạt nhìn có thể thấy được khi còn sống nhất định không phải sinh linh bình thường.

Thật làm cho người ta rùng mình ớn lạnh.

Ở trên không trung tràn ngập một tầng khí màu đen trôi nổi, lờ mờ bất động, càng khiến cho khung cảnh thêm phần ma quái.

Đừng nói là người, cho dù là động vật cũng sẽ không có loài nào tình nguyện đi qua nơi này. Tuyệt địa như vậy theo lẽ thường sẽ hoàn toàn không có thực vật sinh trưởng, thế nhưng vẫn tồn tại ngoại lệ.

Trong mảnh đất ở hoang nguyên chứa toàn xương khô này lại có một loại cây quái thụ đáng sợ dị thường mọc lên, đương nhiên sẽ không hề giống những cây cối bình thường. Từ thân cây đến đầu gỗ toàn bộ đều do xương cốt nối lại, những xương cốt này kỳ hình quái trạng, hung dữ vô cùng. Người nhất gan nhìn một cái khẳng định liền bị dọa cho hồn phi phách tán, lập tức hôn mê.

Quái thụ này tên gọi là Vạn Cốt Phệ Hồn Thụ, hung danh lan xa, ai nấy đều táng đờm kinh hồn. Trên hoang nguyên cũng chưa tới một ngàn cây, tuy mọc thưa thớt nhưng tà khí của nó không giảm đi chút nào.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Minh Nha Vương.

“Quạ đen, ngươi thật là đồ thói ta mà... Chỉ cần ngươi đáp ứng bán cô nương ra tay đối phó những tu sĩ đáng giận kia, ta liền nghĩ biện pháp trộm của tỷ tỷ một lọ Bách Hoa Tửu cho ngươi. Trước kia ngươi không phải vẫn muốn uống rượu Bách hoa của tỷ tỷ ta sao? Chỉ cần ngươi chịu giúp ta, lập tức sẽ có!”

Trong hoang nguyên Khô Cốt truyền đến một thanh âm thanh thúy dễ nghe vô cùng, mang theo một tia ngây thơ cùng tức giận.

Chỉ thấy tại chính giữa hoang nguyên, một cây Vạn Cốt Phệ Hồn Thụ đứng sừng sững, so với mấy cây khác còn lớn hơn gấp bội. Trên đỉnh quái thụ là một con quạ đen toàn thân từ khí nồng đậm, thoạt nhìn giống như từ trong địa ngục đi ra, thần sắc lạnh lùng không có một tia tình cảm, căn bản sẽ không vì bất kỳ cái gì mà dao động tâm tình.

Ở trước mặt quạ đen chính là Hồng tước từ Bách Hoa Cốc bay ra. Lúc trước khi rời cốc, nàng nói muốn đi tìm quạ đen thói, không cần nói cũng biết chính là con quạ đen thần bí này.

“Không được” Quạ đen liếc nhìn chim hồng tước, lạnh lùng lắc đầu.

“Vì cái gì?” Chim hồng tước khẩn trương nói: “Lần trước ngươi nói muốn uống Bách Hoa Tửu của tỷ tỷ ta, hiện tại bản cô nương đáp ứng ngươi. Sau khi hoàn thành liền giúp ngươi đi cầu tỷ tỷ của ta” Nàng không ngờ lại bị quạ đen cự tuyệt.

Quạ đen lạnh lùng nói: “Ta không tin ngươi”

Chim Hồng tước thiếu chút nữa từ trên cây té xuống. Nàng căm giận nhắm quạ đen quật tới, trong miệng hét rầm lên: “Bản cô nương cho con quạ đen thói nhà ngươi chết cháy, thật quá ghê tởm!...”

“Xuy!” Chứng kiến hoà diễm bay tới, trên thân quạ đen đột nhiên lộ ra một đoàn khí lưu màu xám, tràn ngập một loại lực lượng tử vong. Hoà diễm gặp khí lưu này liền giống như đụng phải nước, nháy mắt đã bị dập tắt.

Quạ đen này trong giới tu tiên chỉ cần nghe tên đã khiến người ta sợ mất mật. Hung danh lừng lẫy, tên gọi Minh Nha.

Minh Nha chỉ sinh trưởng ở những nơi có khí tức tử vong, như là nghĩa địa, chiến trường. Trong truyền thuyết, Minh Nha là hóa thân của tử thần vì chúng rất mẫn cảm với tử vong. Ở rất nhiều nơi, chỉ cần có người sắp chết, Minh Nha sẽ xuất hiện, hấp thụ tử khí trên thân người sắp chết để tiến hoá.

Hầu hết Minh Nha từ khi sinh ra đã sống theo bầy. Nếu chỉ đối phó với một con đơn độc thì tu sĩ Luyện Khí kỳ cũng có thể ra tay rất đơn giản. Nhưng đối phó cả một bầy Minh Nha thì lại là một chuyện hết sức khó khăn. Tương truyền rằng, bị Minh Nha mổ một cái sẽ hao tổn một năm thọ nguyên.

Thọ nguyên đối với sinh linh mà nói vô cùng quan trọng, có thể chính vì như vậy mà người tu tiên đều sợ hãi chúng. Truyền thuyết còn nói, nếu như Minh Nha trưởng thành, tiến hoá tới một trình độ nhất định có thể chính thức có được năng lực của tử thần.

“Hừ, không để ý người nữa. Người không giúp, bản cô nương tìm băng tỷ tỷ, nàng nhất định sẽ giúp ta.” Chim hồng tước thấy lửa của mình không thể đã thương được Minh Nha, không cam lòng hừ một câu, thờ phỉ phỉ giương cánh hướng phía nam bay đi khỏi hoang nguyên.

Không bao lâu sau khi chim hồng tước rời đi, một con hồ màu đen đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài hoang nguyên Khô Cốt.

“Hừm? trong này thiệt nhiều xương khô...” Kẻ mới đến chính là Đế Thích Thiên. Hắn bằng tốc độ nhanh nhất, dựa theo trí nhớ chạy đến nơi này, nhìn cảnh tượng trước mắt, trong tâm cũng không khỏi bị chấn động kịch liệt, thần nghị: “Nếu không tận mắt nhìn thấy, ta không thể tin trong Nam Man lại có một nơi quý dị như vậy”

Trong hoang nguyên, hắn có thể cảm giác được không khí nồng đậm tử khí. Mà tử khí, tựa hồ là từ trong xương khô tán ra, làm cho người ta theo bản năng đối với nơi này có một loại chán ghét, không nghĩ tới việc tiếp cận.

“Yêu Thú có thể sinh trưởng nơi hung ác như vậy, xem ra thân phận cùng lai lịch nhất định không tầm thường...” Đế Thích Thiên tinh thần ngưng tụ, âm thầm cảnh cáo chính mình.

Lần này tới không phải để khiêu khích, tránh cho đối phương hiểu lầm nên Đế Thích Thiên không bước vào trong hoang nguyên mà đứng ngoài trầm giọng hét to: “Vạn Yêu Cốc Đế Thích Thiên tới bái phỏng chủ nhân nơi đây!...”

Hắn đưa một cổ yêu nguyên vào trong thanh âm, bao phủ toàn bộ hoang nguyên Khô Cốt. Thanh âm chứa cả khí thế cường đại của bách thú chi vương, thông báo thân phận cùng thực lực của hắn, có thể cùng đối phương đối diện ngang hàng.

“Oa, oa, oa!”

Hoang nguyên tĩnh mịch trong phút chốc bị phá tan, từ bên trong liên tiếp phát ra những tiếng kêu chói tai cực kỳ khó nghe. Một đám quạ đen khổng lồ ầm ầm như những cây phệ hồn thụ bay ra, tiếng vỗ cánh sần sật chấn động cả góc trời.

Không ngờ bọn chúng đều bay ra từ những khô lâu, hiển nhiên đem đầu lâu trở thành sào huyệt riêng. Tình cảnh này quả thực khiến người ta da đầu tê dại, toàn thân lông tơ dựng đứng. Tất cả khoảng chừng mấy vạn con, tụ tập cùng một tựa đen che phủ đất trời.

.

Tất cả đều đưa ánh mắt lạnh như băng nhìn Đế Thích Thiên.

“Oa!”

Đúng lúc này, một thanh âm cao vút, bén nhọn phá vỡ trời cao vang lên, tựa hồ như mang ý khiển trách. Đám Minh Nha kia nghe được, giật mình hoảng hốt, ở giữa không trung xoay vòng, thoáng cái cũng đều tự bay về trong những cây phệ hồn kia. Cơ hồ trong nháy mắt, phiến quạ đen khổng lồ liền tiêu tán, tiếng quạ kêu khó nghe cũng cùng lúc biến mất.

Mọi thứ giống hệt như ban đầu, như không có chuyện gì xảy ra, dị thường quý dị.

Đế Thích Thiên chậm rãi bước vào hoang nguyên.

“Lạch cạch!”

Không ít xương khô trên đất đã hủ hoá, bị giẫm lên liền đứt gãy. Vừa rồi hắn đã xác định rõ vị trí truyền đến âm thanh. Cho nên mắt hồ lộ ra tinh quang, trực tiếp hướng về quái thụ che trời mà tới. Tại thời điểm đó, một loại khí tức âm lãnh tựa hồ từ trên cây xộc tới, như hủ thực muốn ăn mòn thân thể hắn.

Đây chính là âm lãnh khí, có điều còn chưa tới được người hắn đã bị tử sắc quang diễm xua tan triệt để.

Bước từng bước thật chậm trên hoang nguyên toàn xương khô, cuối cùng Đế Thích Thiên cũng dừng lại trước phệ hồn thụ khổng lồ. Ngẩng đầu nhìn lên trên, mắt hồ nhanh chóng dừng lại ở con Minh Nha cực to lạnh lùng đứng ở ngọn cây, theo bản năng liền cảm giác được đây chính là kẻ mình cần tìm - Minh Nha Vương.

Mặc dù ngẩng đầu nhìn lên nhưng khí thế bách thú chỉ vương trên người hấn khiến cho Minh Nha Vương không hề dám khinh thị.

“Người chính là kẻ lúc trước lột xác thành yêu thú?” Minh Nha Vương ánh mắt lạnh lùng đảo qua một vòng trên thân Đế Thích Thiên. Mặc dù là hỏi nhưng hoàn toàn là ngữ khí khẳng định.

"Không sai, chính là bốn vương" Đế Thích Thiên thần nhiên nói.

“Tìm ta có việc gì?” Minh Nha Vương không có hề có ý muốn suy nghĩ, trực tiếp mở miệng hỏi, thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ. Những chính nhờ vào sự lạnh lùng trời sinh mà giấu diếm được một tia hiếu kỳ trong giọng nói.

Đế Thích Thiên vừa nghe, trong lòng không khỏi mừng rỡ. Thăm nghĩ, xem ra con yêu thú này tâm tư cũng không phức tạp cho lắm.

Cũng khó trách, yêu thú trước nay đều sinh hoạt trong rừng núi, cách biệt với thế tục nhân loại. Tuy trí tuệ so với người không thấp nhưng bản tính lại không giống nhân loại, lại càng không giống người tu tiên. Mỗi một câu, thường thường có thể hiểu ra rất nhiều ý tứ bất đồng. Ai biết được ở trong lời nói của hấn ẩn chứa bấy rập gì?

Cho nên nói, bản tính của yêu thú vẫn giống như trước, vô cùng đơn giản.

Đế Thích Thiên cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng nói: “Không biết Nha Vương có biết bên ngoài đang tụ tập một lượng lớn tu tiên giả, ý định tràn vào Nam Man của chúng ta hay không?”

Trong lời nói, Đế Thích Thiên đã đưa mình đứng trên chiến tuyến của Nam Man. Mà trên thực tế, bản thân hấn cũng đã là một phần tử ở nơi này.

“Biết rõ” Minh Nha Vương liếc nhìn Đế Thích Thiên, giọng nói vẫn như trước vô cùng lạnh lùng. Trí tuệ của hấn cũng không phải ngu ngốc lắm, ở một khác trước khi Đế Thích Thiên hỏi, hấn cũng suy đoán được đại khái mục đích của Đế Thích Thiên. Tuy nhiên vẫn như cũ không nhiều lời, chỉ dùng một chữ biểu đạt ngắn gọn, đơn giản, tuyệt đối không nói tới chữ thứ hai.

Dùng năng lực của Minh Nha Vương, khẳng định đã biết rõ tình thế hỗn loạn trong Nam Man. Tên này đến giờ lại chưa có hành động gì, xem ra muốn thuyết phục hấn còn phải phí một chút công phu.

Đế Thích Thiên âm thầm tự đánh giá .

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Ngũ Đại Yêu Vương.

Hấn muốn tập hợp toàn bộ lực lượng Nam Man lại một chỗ, giáng cho đám tu tiên giả một kích lòi đình.

“Nha Vương, đám tu tiên giả kia tràn vào sơn mạch, người có biết mục đích của chúng là gì không?” Đế Thích Thiên ngưng trọng nhìn Minh Nha Vương, nhấn mạnh từng từ: “Bọn họ muốn giết tất cả yêu thú trong Nam Man”

Ngữ khí của hấn khiến cho người ta không thể không tin tưởng.

Chỉ cần là linh thú, yêu thú trong Nam Man nếu nghe được câu nói này đều sẽ bị hù cho mất vía. Tính tình Minh Nha Vương lãnh đạm cực độ, ngôn ngữ bình thường tuyệt đối khó có thể đã động được hấn. Cho nên, Đế Thích Thiên không quanh co lòng vòng, vừa mở miệng liền phun ra một câu kinh thiên động địa.

“Cái gì? Giết tất cả yêu thú trong Nam Man?” Minh Nha Vương nghe được, trong mắt bắn ra hai đạo hàn quang kinh người khiến nhiệt độ bốn phía lập tức hạ xuống, kèm theo đó là một loại khí tức tử vong nhanh chóng bao phủ khắp nơi. Đế Thích Thiên đứng gần đó cũng bị ảnh hưởng lây.

“Lực lượng đó...không thể để chúng tới gần được”

Cảm nhận được cỗ khí thế màu xám tiếp cận, tử sắc vương vân trên trán Đế Thích Thiên tỏa ra một tầng quang mang màu tím sậm, vương vân giống như một đoàn hỏa diễm nhảy lên, không chút e ngại nuốt sạch cỗ khí thế màu xám, rồi rất nhanh thu liễm lại, khôi phục như bình thường.

Cổ khí thể màu xám này chính là tử vong khí của Minh Nha.

Nhìn đám tử vong khí kia không cách nào tiếp cận mình, Đế Thích Thiên mới tiếp tục nói: “Không sai! Theo bản vương biết, hiện tại gần như toàn bộ tu sĩ vào núi đã tụ tập tại một chỗ. Một hai gã tu sĩ đối với chúng ta không tính là gì nhưng lực lượng của hàng ngàn tu tiên giả thì bất luận là yêu thú phương nào cũng không có khả năng chống lại được. Bọn họ đã muốn đối phó với chúng ta, thì chỉ sợ trong Nam Man sẽ không còn nơi cho yêu tộc sinh sống yên ổn. Về phần các tu sĩ có tụ tập một chỗ hay không thì Nha Vương có thể phái bộ hạ của mình đi dò xét, đến lúc đó tự nhiên sẽ rõ ràng”

Đây chính là đòn chí mạng dùng để thuyết phục đám yêu thú ở Nam Man.

Trước kia, hán liệt sát tu tiên giả lại cố ý để lộ tung tích, chính là vì mục đích này. Tụ tập lại như vậy, giống như toàn bộ tu tiên giả muốn liên thủ đối phó với Nam Man.

Chỉ dựa vào bố cục này, có thể nhìn ra được Đế Thích Thiên thủ đoạn cùng mưu trí như thế nào.

Người khác muốn bố cục với hán, tại sao hán không dùng chính bố cục đó phản lại?

“Được, ba ngày sau sẽ trả lời ngươi.”

Minh Nha Vương cũng không dám lãnh đạm nữa. Chuyện, đến bờ vực chết sống rồi thì còn lãnh đạm cái nỗi gì?

Đế Thích Thiên cười thâm, tự nhủ “Thành công rồi!...” Hán gật đầu nói: “Ba ngày sau, nếu như Nha Vương nguyện ý xuất thủ, có thể nghe theo tiếng hô gầm của ta mà đến. Yêu tộc chúng ta tuy xuống dốc nhưng tuyệt đối không cho phép một đám tôm tép nhãi nhép khi dễ”

Bộ đáng có về chính nghĩa vô cùng.

Hán cũng không rườm rà, dứt lời liền xoay người rời khỏi hoang nguyên Khô Cốt. Minh Nha Vương chỉ là trạm thứ nhất. Hán còn cần phải thuyết phục những yêu thú khác. Nhìn thần sắc của con quạ đen kia có thể nắm chắc chín phần mười, ba ngày sau hán sẽ tham gia.

Đế Thích Thiên tiếp tục vạch định phương hướng tiếp theo.

“Lúc trước ta nghe được bốn đạo thanh âm hoà lẫn với nhau, trừ Nha Vương ở hướng bắc thì còn ba vị nữa. Phía đông có tiếng gầm, chắc hẳn là sư tử. Tiếng gào thét ở phía tây nghe như của dã nhân. Ở phía nam gần Vạn Yêu Cốc hình như là tiếng chim hót. Thời gian chỉ có ba ngày, muốn đi khắp Nam Man, thuyết phục bọn họ thì nhất định phải nhanh hơn nữa.”

Nghĩ đoạn, Đế Thích Thiên liền đẩy tốc độ lên đến cực điểm. Thân thể hóa thành một vệt đen lướt đi trong rừng núi, thẳng một đường đến phía tây Nam Man Sơn Mạch. Đối với hai con yêu thú kia, hán cũng có điểm tò mò. Lúc trước nghe được âm thanh gào thét tràn ngập đã tính cùng khí thể chiến đấu, hán cũng muốn biết đến tận cùng là yêu thú như thế nào mới có được tiếng hô như vậy.

.....

Bách hoa cốc.

Trăm hoa nở rộ, hương thơm ngào ngạt, cánh hoa bị gió thổi khẽ lắc lư, cảnh vật hết như chốn bồng lai tiên cảnh, khiến người ta si mê không dứt.

Giữa biển hoa, là một gian nhà gỗ nhỏ. Bên khung cửa sổ, thiếu nữ chăm chú ngắm nhìn trăm hoa khoe sắc, hai bên tai dường như đang lắng nghe, hiện rõ vẻ tư lự.

“Trí tuệ của Hắc hồ kia thật không tầm thường. Có thể dùng thủ đoạn liên hợp lực lượng toàn bộ Nam Man chống lại tu tiên giả..Thú vị thật!...”

Thiếu nữ thanh âm trong trẻo như nước, thờ dài nói. Nàng không ra khỏi sơn cốc mà có thể biết rõ từng hành vi của Đế Thích Thiên, tu vi bậc này khiến người ta không khỏi trợn mắt cứng lưỡi.

Kỳ thực tại thời điểm đám tu tiên giả trong Nam Man bắt đầu hội tụ, nàng cũng đã chú ý. Mỗi một động tĩnh đều được vô số loài hoa phân bố trong sơn mạch thu lại, rồi truyền đến nàng. Đối với thủ đoạn Đế Thích Thiên sử dụng với Minh Nha Vương khiến nàng không khỏi có một tia hiếu kỳ về hán.

Trong Nam Man, yêu thú tuy có trí tuệ không thua con người hiếm khi qua lại với nhau, mỗi con đều tự xưng vương một cõi. Cùng là đẳng cấp yêu thú cho nên sẽ không có con nào khuất phục con nào, từ trước tới giờ cũng chỉ có Hắc hồ kia nghĩ tới chuyện liên hợp lại mà thôi.

Hành vi khác thường này của hán khiến cho thiếu nữ hiếu kỳ cũng là chuyện thường tình.

Thiếu nữ âm thầm nghĩ một chút rồi thôi, cũng không để ý quá nhiều. Chỉ cần Nam Man không bị hủy diệt, nàng sẽ không quản.

Nàng lẳng lặng nhắm mắt tĩnh tu. Trong cốc trăm hoa đồng loạt rũ xuống một chút, từng trận hương hoa nhắm hướng nhà gỗ tuôn vào.

Nam Man có năm Đại Yêu thú, đương nhiên cũng không phải toàn bộ Nam Man chỉ có năm vị yêu thú mà là nói đến năm vị cường giả trong đám yêu thú.

Phía bắc là Minh Nha Vương, không chế toàn bộ hoang nguyên Khô Cốt. Bản thân hán có năng lực đặc thù khiến sinh linh trong núi kính sợ vô cùng, là

một nhân vật cực kỳ đáng sợ trong năm Đại Yêu thú.

Tiếp đến là Hắc Viên Vương ở phía tây. Nói là viên vương nhưng thực ra bản thể hắn là một con tinh tinh to lớn, trời sinh có năng lực chiến đấu rất mạnh, vô cùng hiếu chiến. Thân lực khủng bố, một quyền giáng xuống có thể phá tan núi. So về lực lượng, không có ai dám cùng hắn sánh vai. Hắc Viên Vương này ở phía tây Nam Man hùng bá một vùng trời.

Lúc này, Đế Thích Thiên chính là đang đi mê hoặc Hắc Viên Vương kia.

.....

“Chung sư huynh, hiện tại đại bộ phận tu sĩ đều hướng đến Nhất Tuyền Thiên. Không rõ lời đồn kia có bao nhiêu phần trăm là sự thật nữa?” Một thiếu nữ xinh đẹp giờ chân đá đá hòn đá nhỏ, nàng không ai khác chính là Sở Vân, tiểu công chúa điều ngoa giáo hoạt.

Chung Vân Phi cười nhạt một tiếng: “Không cần biết có phải thật hay không, chúng ta đều phải đến. Bằng không Nam Man lớn như vậy, muốn tìm yêu hồ chẳng khác nào mò kim đáy biển. Huống hồ hiện tại đại bộ phận tu sĩ đều chạy tới Nhất Tuyền Thiên, xem ra cũng rất có khả năng...”

“Được rồi, chúng ta cùng đến đó. Hừ, nếu Hắc hổ thực sự xuất hiện, bản công chúa phải bắt được nó. Chung sư huynh, đến lúc đó nhờ vào Khôn long tác của huynh đây!”

Đối với loại thiên kiều chi nữ như Sở Vân, cái gì đơn giản chiếm được, nàng càng không để tâm. Ngược lại, càng khó lấy được, lại càng có sức hấp dẫn không thể kháng cự.

Hơn nữa, sự cường đại của hắc hổ làm cho nàng mê mẩn không thôi.

Nhất định phải thu nó làm sủng vật!...

Hai người không nói gì nữa, hướng về phía Nhất Tuyền Thiên rời đi.

Lý gia tung ra lời đồn quả thật có sức mê hoặc vô cùng, thậm chí có những người chỉ vì hiếu kỳ mà đến. Trong thời gian một hai ngày ngắn ngủi, phụ cận Nhất Tuyền Thiên đã hội tụ khoảng trên dưới ngàn tu tiên giả. Hơn nữa, phía sau còn rất nhiều người đang lục tục kéo tới. Khẳng định chỉ cần thêm một hai ngày, Nhất Tuyền Thiên chắc chắn trở thành khu vực phong vân dậy sóng.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Yêu Khí Cuồn Cuộn.

Ở phụ cận Nhất Tuyền Thiên, khung cảnh náo nhiệt vô cùng. Đám tu sĩ tụ tập lại thành từng nhóm, xì xào bàn tán, cũng có người là trải một tấm da thú trên mặt đất, bày ra các loại vật phẩm để buôn bán, hoặc đơn giản chỉ là nhắm mắt tĩnh tu, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Trong đám người lúc nhúc đó, dưới một cây đại thụ, ba gã đại hán bề ngoài thô dã, thật thà chất phác không để ý hình tượng mà ngồi dưới đất chày nước miếng nhìn thịt thỏ đang nướng toả ra mùi thơm mê người.

Ba người này không phải huynh đệ Tàn thị dở hơi thì là ai?

“Lão đại, ta cảm thấy chuyện này dường như là có âm mao!...”

Người vừa nói chuyện là em út Tàn Hiến. Nhìn hắn lúc này thiếu mất hai cái răng cửa, khi nói chuyện không ngừng bị gió thổi qua, thành ra lời nói bị biến dạng, rất buồn cười.

“Âm mao con mẹ ngươi áy! Lần trước gặp con gấu chó kia, ta muốn cùng lên, ngươi lại muốn một mình xông lên, bây giờ thì tốt rồi, hai cái răng cửa đều mất sạch, âm mưu biến thành âm mao.” Lão đại Tàn Sĩ nghe được lời nói của Tàn Hiến liền nhảy dựng lên, tiện tay bặt tai hắn một cái.

“Lão đại, ngươi đừng nóng giận. Lần trước cũng là do lão tam nghe người ta nói gấu chó có khí lực cực lớn, hắn không phục nên mới muốn tỷ thí. Dù sao cũng không xảy ra việc gì lớn.” Lão nhị Tàn Thắng nuốt nước miếng một cái, nói: “Bất quá, những người này muốn đổi phó một con yêu hồ, chúng ta nên giúp bên nào? Nghe nói thịt lão hồ rất ngon.” Nói đoạn, ánh mắt hắn giống hệt loài sói, nước miếng từng giọt nhỏ trên mặt đất.

Lão đại nghe được, tức giận nói: “Còn phải nói, mẫu thân đã dặn dò qua, nhiều người không thể khi dễ ít người, phải bình vực kẻ yếu.”

Ba kẻ dở hơi này vì thấy thú vị nên cũng theo chân đại bộ phận tu sĩ chạy tới đây. Ngay cả bọn hần cũng đến thì có thể tưởng tượng, tu sĩ tụ tập trong này nhiều như thế nào. Muôn hình muôn vẻ, ai ai lời nói cũng đều xoay quanh Thông Linh La Bàn và yêu hồ.

Cả một đám đều vô cùng chờ mong việc dụ yêu hồ ra mặt.

Chỉ chớp mắt đã đến ngày thứ ba.

“Ngao!”

Vì đại bộ phận tu sĩ vào núi đều tụ tập ở Nhất Tuyền Thiên nên trong Nam Man Sơn Mạch bỗng chốc trở lại yên tĩnh như trước. Đột nhiên, ở chỗ sâu nhất trong dãy núi phát ra một tiếng hồ gầm.

Tiếng gầm hết như một hồi sấm rền vang, bao trùm toàn bộ dãy núi, bên trong còn ẩn chứa cả khí thế thôn thiên. Không thể nghĩ ngờ, đó chính là uy thế của hồ vương.

“Người có nghe thấy gì không? Là tiếng hồ gầm, thật sự quá bá đạo, nhất định là của yêu hồ.” Tu sĩ trong Nhất Tuyền Thiên cảm nhận được khí thế kinh người trong tiếng hồ gầm, cả một đám mặt mày biến sắc.

“Yêu hồ thực sự bị dẫn tới Nhất Tuyền Thiên.”

“Xem khí thế, xem ra là một con yêu thú, không dễ đối phó a.”

Trong lúc nhất thời, trong đám tu sĩ không ít người đã có tâm tư thoái lui.

Tạm thời gác lại chuyện của đám tu sĩ đó. Dời sang địa phương khác, cách Vạn Yêu Cốc không xa, tại một ngọn núi nhỏ. Kỳ thực cũng không thể nói là ngọn núi, chỉ có thể coi là một gò núi tương đối cao mà thôi.

Trên gò núi, khắp nơi bao trùm một tầng cỏ xanh mơn mẫm. Đứng ngao nghể ở đó là một con Hắc Hồ cao chừng năm trượng, nghển cổ thét dài một tiếng.

“Đế đại ca, lần này toàn bộ yêu thú trong Nam Man liên hợp lại, khẳng định sức mạnh rất kinh người, nhất định phải đem đám tu tiên giả kia đuổi ra.”

Bên cạnh hần một con chim nhỏ màu hồng có vẻ rất sung sướng, bay tới bay lui vừa riu ra riu rít kêu, thanh âm thanh thúy vui tai.

“Chu nhi, người không nên xem thường người tu tiên. Hiện tại toàn bộ bọn chúng đã tụ tập ở Nhất Tuyền Thiên, nếu đem cổ lực lượng này hội tụ lại sẽ là một cỗ thế lực cường đại, tuyệt đối không thể khinh thị. Lần này, điều chúng ta muốn là cho đám tu tiên giả một sự giáo huấn, để bọn chúng biết sợ mà rời khỏi Nam Man.”

Đế Thích Thiên tỉnh táo nhìn chim hồng tước bay loạn trước mắt.

Ba ngày nay, một chút hần cũng không dừng lại, liên tiếp chạy qua chạy lại trong Nam Man. Vì muốn thuyết phục yêu thú trong sơn mạch, hần đã xuất ra toàn bộ thủ đoạn. Chạy đến phía tây, chưa kịp mở miệng đã cùng Hắc Viên Vương kịch liệt đánh nhau một hồi. Đến Hoàng Kim Sư Vương ở phía đông cũng giống hệt như thế.

Bất quá, khi hần thuật lại tất cả tình huống trong núi, lại giống như lúc trước nói chuyện cùng Minh Nha Vương đem việc tu tiên giả tụ tập ở Nhất Tuyền Thiên làm áp lực, tỏ ý muốn liên hợp thì hai con Yêu thú kia cũng không thể không nghe.

Cuối cùng, đến phía nam hần nhìn thấy một con hạc trắng như tuyết cực lớn. Ở bên người Bạch hạc là một con chim hồng tước đang không ngừng khuyến bảo, hy vọng Đan Đỉnh Hạc Vương có thể ra tay trừng trị tu sĩ trong núi. Có điều Hạc Vương cũng không bị lời nói của nàng làm cho dao động, khiến chim hồng tước hờn hờn tủi tủi một phen.

Vừa lúc Đế Thích Thiên đến, chỉ bằng vài ba câu nói đã khiến cho Hạc Vương dao động. Chiến tích này khiến chim hồng tước phục sát đất, cho nên sau khi hần rời đi, chim hồng tước cũng đuôi theo, ở bên tai riu ra riu rít, một lúc sau liền gọi Đế Thích Thiên là “Đế đại ca”

“Sợ cái gì chứ, lần này Đế đại ca ngài mời toàn bộ yêu thú trong Nam Man đến. Quạ đen thối kia bộ dáng kinh tởm vô cùng nhưng rất lợi hại, còn có lực lượng Đại tinh tinh rất mạnh, thêm vào Kim sư tử cùng Mỹ Đỗ Toa tỷ tỷ, còn sợ không đánh lại đám tu tiên giả đáng giận kia sao?” Chim hồng tước từ trên một tảng đá lớn vung cánh bay xuống, lớn tiếng kêu lên, hai con mắt toả ánh sáng cuồng nhiệt, hết như nàng đã chứng kiến đám tu sĩ bị đánh tan tác.

Nghe nàng nói, thắng lợi là điều tất nhiên!

“Bất luận là kẻ nào cũng không thể xem nhẹ.” Đế Thích Thiên đứng ở trên gò núi, quay đầu nhìn bốn phương, mắt lộ ra một đạo tinh quang nói: “Bọn họ đến rồi.”

“Oa!”

Một tiếng kêu chói tai ở phương bắc vang lên. Rất nhanh, một cỗ khí tức âm lãnh nồng đậm xuất hiện. Chỉ thấy, một con Minh Nha lớn từ trên cao bay

xuống, ánh mắt hần lạnh lùng như băng, trên thân nồng đậm tử khí. Phía sau là cả một bầy minh nha đông nghịt, như đám mây đen tràn tới.

Dưới sự dẫn dắt của Minh Nha Vương, cả đám quạ đen đậu trên một khối bàn thạch cực lớn, không hề nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Đế Thích Thiên.

“Quạ đen thôi, bản cô nương biết ngươi không phải tảng đá không có tình cảm, việc lần trước ta hào phóng tha thứ cho ngươi!” Chim hồng tước thấy Minh Nha Vương đến, phấn chấn không thôi, bay tới trước mặt hần riu ra riu rít.

Lúc trước, Đế Thích Thiên ra hạn ba ngày, nếu đáp ứng thì nghe theo tiếng hô gầm mà đến. Hiện tại hần đã tới, ý nghĩa cũng rất rõ ràng.

“Hào!”

Trên không trung lại vang lên một tiếng kêu to. Không âm lãnh và tử vong như Minh Nha Vương, mà trong tiếng kêu này ẩn chứa một loại khí tức cao quý cùng thanh tịnh. Một đám mây trắng từ trên trời sà xuống.

“Hạc tỷ tỷ cũng đến.” Chim hồng tước lại kêu lên.

Kẻ mới đến đúng là một trong năm Đại Yêu thú ở Nam Man, Đan Đỉnh Hạc Vương. Chỉ thấy, một thân mình trắng như tuyết, trên đỉnh đầu lộ ra một điểm chu đan, bạch hạc ưu nhã đậu xuống một khối bàn thạch khác, đồng thời cũng thu hồi đôi cánh rộng chừng mấy thước của mình.

Đế Thích Thiên cũng không vì cảnh tượng vừa rồi mà động dung. Hần nhớ rõ, ở kiếp trước từng xem qua một số sách thần thoại, trong đó thường xuyên xuất hiện truyền thuyết tiên hạc, kỳ thực chính là bạch hạc. Bạch hạc là biểu tượng của hạnh phúc, cát tường, trường thọ cùng trung trinh, cho nên thường được thần tiên dùng làm toạ kỵ.

Điều này nói rõ thân phận cao quý của Bạch hạc.

“Hạc Vương đã đến, mời nghỉ ngơi một lát. Còn mấy vị Yêu vương còn chưa tới kịp.” Đế Thích Thiên khẽ gật đầu với Đan Đỉnh Hạc Vương.

Ngữ khí không hề lộ ra điểm thấp kém, ngược lại trực tiếp đem chính mình đặt ở vị trí cao hơn bọn họ một chút.

Không phải là hần tự ngạo, mà là bản thân hần có thực lực. Mở ra Thiên Phẩm Yêu Phủ, lại có yêu vụ, Âm ba công cùng các loại thủ đoạn, khiến cho thực lực của hần không kém cỏi hơn bất cứ yêu thú nào. Ngẫm lại cũng biết, nếu như hần không có thực lực tương đối, vương giả như Minh Nha Vương há lại nghe hần sao?

Mặc kệ là tính toán gì, thực lực vẫn là cốt lõi của mọi thứ.

“Àm àm!”

Mặt đất lay động kịch liệt một hồi, chỉ nghe trong núi có tiếng bước chân dồn dập, liên tiếp vang lên. Mỗi bước đều làm cho mặt đất rung động kịch liệt. Một con đại tinh tinh khổng lồ chừng hơn mười thước đang đi thẳng về phía trước, không hề có ý né tránh cây cối, thân hình cường tráng đụng vào tàng cây, đem những cây đại thụ chia năm xẻ bảy, ngã trái ngã phải.

Một thân khí tức hung hãn như bão tố, mạnh mẽ xông thẳng một đường tới gò núi. Khí thế sấm sét cùng với bộ dạng hung ác, chỉ sợ bất luận tu sĩ nào dưới Trúc Cơ Kỳ đối mặt với hần đều không kìm nổi mà quỳ rạp xuống.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương.

Bộ dạng Hắc Viên Vương hệt như sơn thần, những nơi đi qua đều bị san bằng. Theo sau Hắc Viên Vương là bốn gã tinh tinh có thân hình nhỏ hơn một chút, khí thế ngất trời, ngang cao đầu nhanh chóng tiến đến chỗ gò núi nơi Đế Thích Thiên đang đứng.

Từ xa, Hắc Viên Vương liếc thấy Đế Thích Thiên liền toét miệng rộng, kêu lên: “Đế huynh đệ, lão Hắc ta đến trợ giúp ngươi đây, chiến đấu sao có thể thiếu lão Hắc ta được.”

Tiếng nói hệt như sấm rền, thanh âm cuộn cuộn ập đến. Yêu khí khủng bố vọt lên trời khiến trên đỉnh đầu của hần hình thành một mảng hắc yêu vân.

“Rầm rầm rầm!”

Tốc độ như vũ bão, dùng thân hình cường hãn của mình trực tiếp khai phá hết thảy trở ngại ở phía trước, đi tới gò núi cười ha ha nói: “Lão quạ đen, hạc đại tỷ, các ngươi đã tới trước. Thật tốt quá, lão Hắc ta biết mà, đại sự như vậy làm sao thiếu các ngươi được.” Hắc Viên Vương nhìn Minh Nha Vương cùng Đan Đỉnh Hạc Vương cười ngây ngô.

“Đám tu tiên giả thực quá đáng, không thể làm ngọc được nữa...” Thanh âm u nhã như tiếng chuông chùa trên đỉnh núi, nhưng lại không mất đi khí khái vương giả.

“To con, ngươi không phải rất thích chiến đấu ư? Lần này không cần khách khí với đám tu tiên giả kia, nhất định phải cho bọn họ một cái giáo huấn lớn. Không thể để chúng đề đầu cười cổ yêu thú trong Nam Man chúng ta được.” Chim hồng tước vỗ vỗ cánh, nhanh như chớp vượt qua mấy trăm mét, thoáng cái đậu xuống đầu vai Hắc Viên Vương, trong miệng riu ra riu rít nói. Hai cánh cũng vì xúc động mà hua lung tung.

“Rầm rầm rầm!”

Hắc Viên Vương nắm tay lại, nện lên ngực vài gióng như đánh trống, giọng trầm đục, nói: “Tiểu Chu cô nương xin yên tâm, trước kia đám tu tiên giả ở trong sơn lâm tìm chút ít linh dược còn không tính, lần này bọn chúng lớn gan muốn nhắm vào bọn ta, lão Hắc ta nếu không đem bọn chúng giết sạch thì làm sao còn mặt mũi nào nữa.”

Hắc Viên Vương tuy thô dã như vậy nhưng khi nhìn chim hồng tước lại mang theo một tia cung kính.

“Hồng tước muội muội, hôm nay chúng ra tụ tập ở đây, đương nhiên sẽ không bàng quan đứng nhìn đám tu tiên giả đem từng người chúng ta tiêu diệt. Ngươi yên tâm đi. Bất quá, sau khi đuổi đám tu tiên giả kia đi, ta hy vọng có thể đi bán kiến tỷ tỷ ngươi. Đến lúc đó, còn muốn nhờ muội muội chuyển lời.” Đan Đỉnh Hạc Vương ôn nhu nói. Trong giọng nói của nàng, tựa hồ rất mong chờ được gặp tỷ tỷ của chim hồng tước.

Chim hồng tước nghe được, đảo mắt một vòng liền gật đầu nói: “Hạc tỷ tỷ yên tâm, đến lúc đó ta khẳng định sẽ khuyên tỷ tỷ gặp ngươi.”

Nghe được câu này, bất kể là Minh Nha Vương hay Hắc Viên Vương đều toát ra thần sắc chờ đợi xen lẫn hồi hộp.

Thấy một màn như vậy, Đế Thích Thiên âm thầm trầm tư. Xem ra, tỷ tỷ của chim hồng tước hẳn không phải nhân vật tầm thường, bằng không, Hắc Viên Vương, Minh Nha Vương cùng Hắc Viên Vương cũng sẽ không xuất hiện thần sắc như vậy. Nhìn bộ dạng có thể thấy được đối với tỷ tỷ của chim hồng tước, bọn hắn có một loại kính ý không giống bình thường.

Chẳng lẽ...

Trong đầu của hắn bất chợt lóe ra một ý niệm, có thể làm cho yêu thú trong Nam Man Sơn Mạch cảm thấy kính sợ, nói không chừng, tỷ tỷ của chim hồng tước đã vượt qua cả yêu thú, chính thức là yêu.

Yêu không giống với yêu thú.

Có thể nói, yêu thú là yêu dự bị. Yêu thú muốn trở thành yêu cần ngưng kết ra nội đan. Có nội đan, thực lực của bản thân trong nháy mắt sẽ tăng vọt, trải qua lột xác, biến hoá thành người, còn có vô số những thứ thần diệu khác.

“Rống!”

Trong lúc đám yêu thú ở trên gò núi nói chuyện, phía xa bất chợt xuất hiện một đạo kim quang, bên trong truyền ra một tiếng sư rống cực lớn, thoát cái đã xuất hiện trước mắt.

“Hắc khó, ngươi cũng tới?”

“Nguyên lai là đồ lông vàng nhà ngươi?”

Trong mắt Hắc Viên Vương mang theo chiến ý, hung dữ nhìn chằm chằm kẻ mới đến. Mà tên kia cũng không yếu thế, ngênh ngang trừng mắt nhìn lại, một thân khí thế không thua kém Hắc Viên Vương.

Hình dáng kẻ mới tới vô cùng khôi ngô, cao ngang ngực Đế Thích Thiên, toàn thân phủ một lớp lông màu vàng, hệt như được đúc ra từ hoàng kim, còn có ba cái đầu ở phía trước. Thoạt nhìn dị thường khủng bố. Hắn, không ai khác chính là hoàng kim sư tử vương.

Hơn nữa, ba cái đầu này cũng vô cùng cô quái. Cái ở chính giữa thì mở miệng nói chuyện, hai cái hai bên lại nhắm mắt im lặng, giống như đang say ngủ.

Hoàng kim sư tử vương cùng Hắc Viên Vương vừa thấy mặt liền không hẹn mà cùng muốn lao vào đối phương, khí thế trên thân cũng nhanh chóng ngưng tụ.

“Khanh khách!” Ở thời điểm cả hai đang giương cung bạt kiếm, một tiếng cười thanh thúy đột nhiên vang lên “Hắc khó, hoàng kim sư! Hai người các ngươi muốn đánh thì cũng nên để dành khí lực để đối phó với đám tu tiên giả chứ.”

“Ai vậy?” Đế Thích Thiên nghe ra được trong lời nói không hề kiêng kỵ Hắc Viên Vương cùng Hoàng Kim Sư Vương, ngược lại còn có ngữ khí khiển trách. Hơn thế nữa, Hắc Viên Vương và Hoàng Kim Sư Vương nghe xong cũng không hề tức giận, đã vậy lại cùng nhau đem khí thế thu về khiến hắn cả

kinh, vôi vàng xoay người nhìn đến vị trí phát ra âm thanh

Quay đầu xem xét một chút, trong nội tâm không khỏi giật thót một cái nói: “Đây chẳng lẽ là nữ vương Mỹ Đỗ Toa trong truyền thuyết?”

Tại chính giữa gò núi thành linh xuất hiện một nữ tử, khuôn mặt tuyệt sắc lạnh lùng, thân thể hoàn mỹ thướt tha. Y phục trên người nàng được chế thành từ vô số mảnh xà lân phiến nhỏ, màu sắc vô cùng rực rỡ. Dù là do vậy răn tạo thành nhưng quần áo lại mềm mại vô cùng. Mặc ở trên người nàng càng làm tôn thêm vẻ diễm lệ vô song, phảng phất chút lạnh lùng, trong trẻo khiến cho người ta nhìn không được, muốn đem này ôm vào lòng, chiều chuộng, yêu thương.

Bất quá, hấp dẫn như vậy nhưng nhìn thấy nàng hiện tại liền giống như bị dội một gáo nước lạnh.

Ở trên đầu nàng thay vì là tóc lại có một đám độc xà đang không ngừng nhúc nhích, thè lưỡi. Bất luận là cái gì, nhìn thấy cảnh tượng này khẳng định sẽ bị dọa cho chết đứng.

Đế Thích Thiên nhìn thấy một đầu độc xà, không khỏi kinh ngạc, nội tâm thoáng rét run, trong đầu nhớ tới một truyền thuyết trước kia có đọc qua

Tương truyền, Mỹ Đỗ Toa là xà yêu nữ trong thần thoại Hy Lạp. Lúc trước, nàng là một mỹ nữ diễm lệ vô song nhưng bởi vì quá tự cao tự đại, đứng ở trước Nhã Điện Na cao giọng nói mình so với thần còn xinh đẹp hơn. Kết cục bị biến thành xà yêu nữ, đầu đầy độc xà kèm theo một đôi răng nanh của lợn rừng, cổ biến dài ra, bên trên đầy xà lân phiến, thậm trí dưới hạ thân cũng biến thành hình dáng của rắn. Nhìn bộ dạng của nàng, nữ thần trí tuệ thương tình liền ban cho Mỹ Đỗ Toa một đôi mắt, bất luận vật gì có sinh mệnh khi nhìn vào hai mắt của nàng liền bị biến thành tượng đá.

Căn cứ vào những gì ghi lại, khi hai mắt nàng lóe sáng, bất luận kẻ nào, chỉ cần liếc qua cũng sẽ đều biến thành đá.

Đương nhiên, đây chỉ là những thứ Đế Thích Thiên xem được trong truyện thần thoại ở kiếp trước, không thể đánh đồng với những việc trên Tử Kim Đại Lục. Ở đây, Mỹ Đỗ Toa trời sinh đã là một thành viên của Yêu tộc, là vương giả của loài xà. Vừa ra đời đã có hình dạng xà nhân, trên đầu đầy độc xà, có sẵn năng lực hóa đá.

Khi chính thức biến thành yêu thú, thân rắn ở phía dưới có thể biến ra thân người, chỉ là trên đầu không thể bỏ đi đám độc xà, năng lực hóa đá càng thêm cường đại.

Nói cách khác, Mỹ Đỗ Toa tuy mới chỉ là yêu thú nhưng có thể uy hiếp tu sĩ Kết Đan kỳ.

Chính vì thế, Mỹ Đỗ Toa trong đám yêu thú tuyệt đối là cường giả, chỉ cần nghe thấy tên này, vô số người đã sợ đến mất mật, tứ chi rụng rời.

"Lần trước Chu nhi nói muốn tìm giúp đỡ chẳng nhẽ chính là nàng?"

Đế Thích Thiên âm thầm phán đoán. Trước đây, chim hồng tước từng rời đi một thời gian ngắn, nói là muốn đi tìm một vị vô cùng lợi hại tới giúp đỡ. Lúc ấy, hắn còn không để ý, bây giờ nhìn Mỹ Đỗ Toa ở trước mặt, khẳng định là do chim hồng tước tìm đến.

Nam Man Sơn Mạch quả thật là nơi ngoạ hổ tàng long.

Nhìn tình cảnh trên gò núi, có Minh Nha Vương, Đan Đỉnh Hạc Vương, Hắc Viên Vương, Hoàng Kim Sư Vương, giờ còn thêm nữ vương Mỹ Đỗ Toa cùng với Đế Thích Thiên, có thể khẳng định, cổ lực lượng này là lực lượng mạnh nhất trong Nam Man Sơn Mạch hiện nay.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tiến Đánh Nhất Tuyền Thiên.

“Ngươi cũng tới sao Đỗ Toa?” Đan Đỉnh Hạc Vương nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa, vẻ mặt sáng ngời, cao hứng nói: “Có thêm người, việc đối phó với đám tu tiên giả sẽ càng dễ dàng hơn. Ủa, nhưng chẳng phải lần trước ngươi nói muốn bế quan chuẩn bị ngưng tụ nội đan sao?”

Mỹ Đỗ Toa đã đạt tới trạng thái diên phong.

Đế Thích Thiên giật mình cả kinh. Dựa theo tu vi, yêu thú có thể chia làm hạ phẩm, trung phẩm và thượng phẩm. Ngoài ra, còn có một loại bắt đầu ngưng tụ nội đan, thực lực vô cùng mạnh mẽ, gọi là diên phong yêu thú.

Khi nguyên khí ngưng tụ đến đỉnh điểm khiến cho Yêu Phủ không thể chứa được thêm, yêu nguyên ở bên trong sẽ không ngừng áp súc, cô đọng sinh ra biến chất, ngưng tụ thành một quả yêu đan, gắn liền với tính mạng.

Tu vi đạt tới bước này chính là đã tiếp cận với cảnh giới yêu.

Mà theo như lời Đan Đỉnh Hạc Vương, Mỹ Đồ Toa đã ở giai đoạn ngưng tụ yêu nguyên thành yêu đan, có thể thấy được tu vi của Mỹ Đồ Toa cường hãn cỡ nào.

“Ừ, Hạc muội muội, người cũng chỉ cần qua thêm một chút thời gian nữa cũng có thể tấn chức thượng phẩm yêu thú rồi!” Mỹ Đồ Toa liếc nhìn Đan Đỉnh Hạc Vương gật gật đầu. Nếu như bỏ đi một đống độc xà màu sắc rực rỡ ở trên đầu thì với khuôn mặt điểm lệ, thân hình hoàn mỹ cùng khí chất bình thản, lạnh lùng khẳng định nàng sẽ là tuyệt đại kiều nữ.

“Mỹ Đồ Toa tỷ tỷ, Chu nhi biết người nhất định sẽ đến mà.” Chim hồng tước nhìn thấy nữ vương Mỹ Đồ Toa đến càng cao hứng khu loạn đôi cánh, ríu ra ríu rít kêu. Mỹ Đồ Toa có thể xuất hiện ở đây đúng là do chim hồng tước đi thỉnh cầu. nếu không, bước vào trạng thái bế quan thì đừng mong nàng tới giúp.

Về mặt lạnh lùng của Mỹ Đồ Toa khi nhìn về phía chim hồng tước liền trở nên nhu hoà hơn rất nhiều, gật đầu: “Liên quan đến sinh tồn của Yêu tộc trong Nam Man, tỷ tỷ há có thể không tới? Yêu tộc ta tuy ít nhưng cũng không thể để một đám tôm tép tùy ý đề đầu cưỡi cổ.” Ánh mắt nàng dần dần trở nên lạnh, hừ một tiếng, nói: “Một đám tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ cũng dám có ý với Nam Man ta. Trời sinh Yêu tộc có thiên đường, ai có thể diệt được chúng ta?” Trong tiếng nói ẩn chứa sự khinh thường.

“Nói rất hay, bốn vương là Đế Thích Thiên, ra mắt nữ vương!” Đế Thích Thiên lên tiếng.

“Lần này nguyên nhân ta muốn mọi người hội tụ ở đây là vì tu tiên giả đột nhiên tràn vào trong Nam Man Sơn Mạch với một số lượng kinh người. Hơn nữa, những tu tiên giả này còn tập trung cùng một chỗ, xem ra là muốn uy hiếp Yêu tộc chúng ta.” Một câu nói của Đế Thích Thiên thoáng cái đã hấp dẫn được sự chú ý của cả đám yêu thú trên gò núi, hần dung thái độ chân thành, ngữ khí sục sôi nói: “Yêu tộc chúng ta tuy sớm không còn huy hoàng cường thịnh nhưng Nam Man là nhà của chúng ta, là nơi để cho yêu tộc sinh tồn yên ổn. Người tu tiên chiếm giữ quá nhiều rồi, bây giờ còn có chủ ý với Nam Man của chúng ta nữa!”

Trong mắt Đế Thích Thiên quang mang ngưng trọng, nói: “Bốn vương cho rằng, bất kể ai trong chúng ta cũng phải vì hậu bối trong Nam Man mà hành động, cho đám tu tiên giả một bài học, khiến chúng hiểu rõ, Yêu thú chúng ta không phải dạng dễ bắt nạt.

Lời nói hiên ngang lẫm liệt, ở góc độ nào cũng là đứng trên lập trường của Nam Man, của Yêu tộc mà nói. Bên trong còn ẩn chứa nhiệt huyết sục sôi khiến bọn Hắc Viên Vương nghe xong liền bốc hỏa.

“Phanh!”

Một khối bàn thạch cao khoảng vài mét bị Hắc Viên Vương đập nát nát, hoá thành bột phấn rơi trên mặt đất. Hai mắt tóe lửa, Hắc Viên Vương gầm lên: “Đế huynh đệ nói không sai, lão Hắc ta cũng đã cho thù hạ dò xét qua, đám tu tiên giả kia quả nhiên hội tụ ở Nhất Tuyền Thiên, chắc chắn là có chủ ý thâm độc với Yêu tộc chúng ta. Hừm hừm, Lão Hắc ta không giết cho máu chảy thành sông thì tuyệt đối không quay về!”

“Giết!” Minh Nha Vương đơn giản chỉ có một chữ nhưng cũng cho thấy rõ ràng thái độ của hắn.

“Ta cũng đồng ý, nên dạy bảo bọn chúng một chút.” Đan Đỉnh Hạc Vương khẽ gật đầu.

“Hừ, bản vương cũng muốn xem đám tu tiên giả này rốt cuộc cậy vào cái gì mà dám đem chủ ý đánh vào Nam Man. Những bảo bối này của ta đều đổi bụng cá rồi” Mỹ Đồ Toa cười lạnh một tiếng, vuốt ve đám độc xà trên đầu.

Nhìn một đống độc xà này, tất cả yêu thú trong nội tâm đồng thời ớn lạnh.

“Được, lần này chúng ta cùng đi lĩnh giáo xem đám tu tiên giả kia mạnh như thế nào!”

Nhìn tất cả yêu thú đều tỏ rõ sự chán ghét đối với đám tu tiên giả, Đế Thích Thiên kêu lớn: “Hiện tại những tu tiên giả kia đề tụ tập ở Nhất Tuyền Thiên, chúng ta trực tiếp xông vào chém giết, với thực lực của chúng ta, nhất định sẽ cho bọn chúng một cái giáo huấn sâu sắc.”

Nói đoạn, mắt hồ loé ra từng trận tinh quang, nhìn về phía nhất tuyền thiên.

Tuy hành động lần này là do Đế Thích Thiên khơi mào nhưng vì có cùng mục đích cho nên không cần ai dẫn đầu, cũng không cần bàn khoản vấn đề ai là lãnh đạo, đều đồng loạt rời khỏi gò núi. Trên thân toả ra từng trận yêu khí, phóng thẳng lên trời cao, ngưng tụ một đoàn yêu vân không lồ, kịch liệt quay cuồng, làm cho người ta có một loại khí tức bị đè nén nặng nề.

Tất cả đều nhắm hướng Nhất Tuyền Thiên lao tới.

“Tứ Trường lão, âm thanh vừa rồi chính là tiếng gầm của yêu hồ. Xem ra, toàn bộ tu tiên giả đều chạy đến Nhất Tuyền Thiên khiến cho yêu hồ cũng bị hấp dẫn theo...” Tại Nhất Tuyền Thiên, Lý Ngoan ở trong cốc nghe được tiếng hồ gầm của Đế Thích Thiên lập tức nghĩ rằng kế sách của bọn hắn đã thành công. Hắn trăm vạn lần cũng không thể ngờ được sự tình lại hoàn toàn khác biệt như vậy.

Tứ Trường lão bộ dạng như đã tính toán trước, trên mặt lộ ra thần sắc tàn nhẫn: "Ngoan Trường lão cứ yên tâm, chúng ta đã bố trí người ở khắp bốn

phía trong Nhất Tuyền Thiên, cộng thêm lực lượng mấy ngàn tên tán tu đang tụ tập tại đây, cho dù hấn là yêu thú cũng đừng mơ thoát được."

Lý Ngao lắc đầu: "Ta không sợ yêu hồ, hấn cho dù cường đại cũng chạy không thoát được. Điều ta lo là sau khi giết chết hấn, tin tức về Thông Linh La Bàn sẽ làm mọi người hỗn loạn. Tuy chúng ta đã có sẵn thủ đoạn ứng phó với tình huống này nhưng nếu như xảy ra thật, chỉ sợ Lý gia chúng ta sẽ trở thành đầu sóng ngọn gió, nói không chừng sẽ có nguy cơ bị diệt.

Trong mắt hiện rõ vẻ do dự bất định, thần sắc không dấu nổi nét sầu lo.

"Sợ cái gì, mấy ngày nay, các đệ tử đã đem mọi thứ chuẩn bị chu toàn. Đến lúc yêu hồ đột kích, có người hoài nghi liền trực tiếp đổ lên đầu nó. Tóm lại, không cần quan tâm phải trả giá như thế nào, Thông Linh La Bàn nhất định phải cướp trở lại! Lão tổ tông có thể đột phá hay không đều nhờ cả vào la bàn này." Khí tức trên người Tứ Trưởng lão càng thêm âm lạnh: "Chỉ cần lão tổ tông đột phá, cho dù hủy đi Lý gia cũng không đáng là gì."

"Yêu hồ tới!..."

Giữa một đám tu sĩ, Chung Vân Phi nhìn về hướng phát ra tiếng hồ gầm, nói.

Hấn cảm nhận được ở hướng đó có yêu khí cường hấn phóng lên trời, hơn nữa còn đang hướng Nhất Tuyền Thiên lao đến.

"Không đúng a!" Sở Vân âm thầm nghĩ ngợi: "Trước kia trong Hồ Khẩu Sơn Mạch, ta đã chạm mặt Hắc Hồ nhiều lần, trí tuệ hấn hơn hấn những linh thú bình thường, chắc chắn sẽ không tự chui đầu vào lưới đâu..."

"Ha ha, không cần quan tâm yêu hồ nghĩ như thế nào. Hấn không tới thì thôi, nếu tới, ta sẽ dùng Khôn Long Tác buộc chặt hấn lại, mang đến trước mặt sư muội!" Chung Vân Phi cười nhạt một tiếng. Lần trước là do hấn quá chủ quan, không dùng tới thủ đoạn cùng các loại pháp bảo. Lần này có Khôn Long Tác, yêu thú hấn cũng không sợ không thu phục được.

Lại nói, tu sĩ tụ tập ở Nhất Tuyền Thiên nghe được tiếng hồ gầm đều tinh thần chấn động, chờ mong. Tuy biết rõ kẻ tới là yêu thú nhưng không hề sợ hãi, bởi lực lượng mấy ngàn tu sĩ, đừng nói là yêu thú, cho dù chính thức kết nội đan rồi bọn họ cũng không sợ.

"Rầm rầm rầm!"

Trong lúc bọn hấn tràn đầy tự tin, mặt đất dưới chân đột nhiên rung lên kịch liệt, rung chuyển không ngừng. Cây cối ầm ầm lay động, đá đất này bật hấn lên. Không biết từ khi nào, trên bầu trời đã bị bao phủ bởi một mảng mây màu đen.

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Kỳ Si Bất Cữu

Toàn bộ nhất tuyền thiên kịch liệt rung chuyển khiến cho nước trong các sông suối bắt đầu xao động, trên mặt đất, những vật thể nhỏ như sỏi, đá không ngừng nảy lên. Bầu trời phía trên bị bao phủ bởi một mảnh hắc yêu vân khổng lồ, từng trận yêu phong nổi lên, điên cuồng gào rít, một loại hàn khí bức người liên tiếp đè ép xuống phía dưới.

"Chuyện gì thế này? Trong này làm sao có khả năng xuất hiện địa chấn được?"

"Má ơi, mảng mây đen này thật khủng khiếp."

"Không đúng, yêu khí mạnh như vậy chắc chắn là yêu vân. Không phải chỉ là một con yêu hồ thôi sao, Tại sao lại khủng bố như vậy?"

"Nhìn kia, không phải yêu hồ mà là Hắc Viên Vương! Nó là yêu thú hiếu chiến nhất trong Nam Man Sơn Mạch, khả năng phòng ngự cùng cng kích đều vô cùng đáng sợ. Má ơi, nó đang chạy về phía chúng ta kia."

"Rầm rầm rầm!"

Cự viên màu đen hình dáng không khác gì sơn thần, móng vuốt giống như sắt thép mỗi lần đập xuống đất đều khiến thiên địa rung động kịch liệt, âm thanh phát ra hệt như gióng trống ra trận, khí thế ngất trời, hung hăng lao đến.

Vừa nhìn thấy nó, đám tu tiên giả trong nhất tuyền thiên mặt mũi trắng bệch, tay chân bủn rủn. Có kẻ nhận ra, kêu lên một tiếng Hắc Viên Vương lại càng

khẩn đảm tu sĩ run sợ. Trong Nam Man Sơn Mạch, thứ duy nhất không nên đụng vào là vương giả trong đám yêu thú.

Bởi vì đám vương giả này, mỗi con đều có thực lực vô cùng mạnh, hơn thế nữa, thân thể yêu thú vốn cường tráng lại thêm thiên phú khủng bố. Cho nên, tu tiên giả bọn hắn cũng không dám tùy tiện chọc vào. Vậy mà giờ lại đụng phải một con trong hoàn cảnh này.

"Tứ Trường lão, làm thế nào bây giờ? Cho dù là lão tổ tông của chúng ta cũng không dám một chọi một với con Hắc Viên Vương này." Lý Ngaoan cả kinh, không nghĩ tới sẽ xảy ra biến cố như vậy.

"Người đừng lo, mấy ngàn tu tiên giả tụ tập trong này đại bộ phận đều là tu sĩ Luyện Khí kỳ, liên hợp lại với nhau đối phó một Hắc Viên Vương chắc chắn không có vấn đề gì." Trong mắt Tứ Trường lão bắn ra quang mang âm lãnh.

"Trường lão, không phải một con mà là cả một bầy... Người mau nhìn."

Đệ tử Lý gia nhìn về phía ngoài nhất tuyến thiên, kinh hãi la lên, cánh tay đang chỉ không ngừng run rẩy, sắc mặt thoáng cái biến thành trắng bệch.

"Cái gì?"

Tất cả mọi người vội vã nhìn ra bên ngoài, tức thì đồng loạt chết đứng.

"Sao có thể như vậy được. Chẳng lẽ toàn bộ yêu thú trong Nam Man Sơn Mạch đều điên hết rồi sao, đột nhiên lại chạy cả đến đây? Mấy vạn Minh Nha, còn có Minh Nha Vương, Đan Đinh Hạc Vương, Hoàng Kinh Sư Vương, còn có cả Mỹ Đồ Toa nữ vương, lần này gặp phiền toái lớn rồi." Tứ Trường lão thất thần nhìn đám yêu thú đang rầm rầm chạy tới.

Đan Minh Nha đồng nghệt hết như một đoàn mây đen, dưới sự dẫn dắt của Minh Nha Vương rất nhanh bay tới, kêu lên từng tiếng đặc thù, cực kì chói tai.

Đan Đinh Hạc Vương giang rộng đôi cánh rộng chừng hai ba thước, bay lượn trên không trung chẳng khác nào một đám mây trắng, trên người nàng tràn đầy uy áp, không kém hơn bất cứ kẻ nào.

Hắc Viên Vương mang theo tứ đại kim võng của hắn đi tiên phong, gặp núi san núi, gặp nước rẽ nước, không quản phía trước có thứ gì, trực tiếp dùng thân hình to lớn dẹp bỏ, để lại một con đường thẳng tắp phía sau lưng.

Đế Thích Thiên cùng Hoàng Kim Sư Vương đồng loạt thể hiện ra trạng thái mạnh nhất, khôi phục hình yêu thể cao tới năm trượng đi phía sau.

Mỹ Đồ Toa đáng người thương tha, mê người đem theo một đầu độc xà thân nhiên đi ở sau cùng. Đứng ở trên vai nàng, chim hồng tước thân thái thoải mái, giống như không hề mất tới lần chiến đấu này.

Bình thường, tu tiên giả vào trong Nam Man Sơn Mạch, chỉ cần không chủ động đi trêu chọc thì đám yêu thú vương giả này rất hiếm khi rời khỏi lãnh địa của mình. Thế mà hiện giờ, đột nhiên xuất hiện cả một đàn yêu thú vương giả. Không cần nghi ngờ, đây chính là toàn bộ lực lượng của Nam Man Sơn Mạch.

Mấy ngàn gã tu sĩ đồng loạt ôm ý niệm liễu chết với Đế Thích Thiên và đám yêu thú. Lúc này một gã tán tu, bề ngoài khoảng gần ba chục tuổi, dung mạo tựa như củ ấu, mặc một bộ hoàng y, đột nhiên bay lên không, tách khỏi đám tu tiên giả.

Hắn chân đạp trên một thanh thổ hoàng sắc phi kiếm, tay cầm một tờ giấy bạch ngọc vẽ thành bàn cờ. Bàn cờ này cao thấp tung hoành, có hà giới ngăn cách, ở chỗ ngăn cách còn viết chú giải sở hán.

Đây đúng là một cái Sở Hán Hà Giới. Ở hai bên hà giới, chín vạch sáng song song nằm ngang giao với mười vạch sáng song song nằm dọc tạo thành một bàn cờ kỳ bí. Bàn cờ này gồm chín mươi giao điểm, quang mang lấp lóe đáng sợ. Hai bên là cửu cung trận, ở chính giữa có một hồng sắc bảo tọa, trên đó là một người mặc huyết sắc chiến giáp tỏa ra khí thế vô địch của một vị tướng soái. Cạnh hắn là một thanh huyết sắc chiến đao cắm ngập vào mặt đất. Chấn ở trước mặt tướng soái có hai đạo thân ảnh, một là Bạch cự tượng, một là huyết sắc cung tiễn thủ đẳng đẳng sát khí.

"Mọi người không cần phải kinh hoảng, chúng ta có đến mấy ngàn người, chỉ cần liên thủ lại, cho dù yêu thú lợi hại đến đâu cũng tuyệt đối không ngăn cản được." Thần bí tu sĩ trầm giọng nói, trong thanh âm quán chú chân nguyên, dị thường mạnh mẽ, truyền đến tất cả tu sĩ trong Nhất Tuyền Thiên.

Đương lúc kinh hoảng, đám tán tu tựa như người chết đuối bắt được cọng rơm cứu mạng, không tự giác đem toàn bộ tâm thần tập trung vào người tu sĩ kia.

Không ít kẻ nhận ra hắn, hô lên: "Người kia là Kỳ Sĩ Bất Cửu, nghe nói tu vi của hắn sớm đã tiến vào đến Trúc Cơ cảnh giới."

"Nghe nói hắn dùng vô số bảo vật, tài liệu, pháo bảo luyện chế được một kiện bảo pháp khí gọi là Kỳ giới, uy lực vô cùng. Coi như là chống lại Kết Đan tu sĩ cũng có thể đánh một trận. Có hắn trấn thủ, chúng ta không cần phải sợ đám yêu thú này."

Kỳ Sĩ Bất Cửu cả đời nghiên cứu kỳ thuật. Cơ duyên đến, hắn bước vào Tu tiên đạo, không những không buông bỏ kỳ thuật mà càng trầm mê vào đó. Hắn thường quan sát các cuộc chiến nơi thế tục, từ đó ngộ đạo, quyết đoán đem hết các loại pháp khí pháo bảo, tài liệu linh vật sáng chế ra một kiện pháp bảo độc nhất vô nhị có uy lực kinh thiên – Kỳ giới.

Trong đám tán tu, danh tiếng và sức ảnh hưởng của hắn không nhỏ.

"Không sai, chúng ta đông như vậy, mỗi người nhỏ một bãi nước miếng cũng đủ là đám yêu thú đó chết đuối rồi. Hơn nữa, toàn thân đám yêu thú này đều là bảo bối, nếu có thể thu thập được sẽ có lợi ích không nhỏ!.. "

Chung Vân Phi cũng thi triển một đạo ngự phong thuật, bay lên giữa không trung, nhìn về phía đám yêu thú. Trong mắt hắn bắn ra một tia chiến ý nồng đậm cùng chán ghét. Đám yêu thú này đột nhiên biết liên hợp lại, điểm này nằm ngoài suy đoán của hắn. Cũng không ai có thể ngờ được lại rơi vào tình thế hung hiểm như vậy, đã không còn đường lui, nếu không chung sức chỉ e nơi đây sẽ là chỗ táng thân của tất cả.

Lần lượt đám cao thủ đều xuất động, trong đó không ít kẻ đã đạt tới Trúc cơ kỳ. Lúc này, bọn họ cũng không còn tâm tư che giấu thực lực nữa, cứ sống sót cái đã rồi tính.

"Đúng vậy, chúng ta nhiều người như vậy, sợ cái gì? Cùng đám yêu thú liều mạng thôi!."

"Đúng, yêu thú tối đa cũng chỉ tương đương với Trúc Cơ cảnh giới. Chúng ta trong này cũng có Trúc Cơ cao thủ, nhất định có thể chiến thắng!..."

Có cường giả như Kỳ Si Bất Cửu tọa trấn, mấy ngàn tu sĩ bình ổn lại tinh thần, xuất ra pháp khí phòng vệ. Trên tay còn cầm vô số linh phù, liên hợp lại thành từng tốp nhỏ, hùng hục khí thế liều mạng nhìn vào đám yêu thú đằng xa.

Dưới áp lực của cái chết, không ngờ mấy ngàn tu sĩ lại tạm kết hợp lại, sức mạnh bền chặt như sắt thép

"Rầm rầm rầm! !"

Hắc Viên Vương tuôn ra vô số yêu khí màu đen, từng bước một đạp trên mặt đất, nổ vang không ngừng. Dưới chân hắn địa chấn rầm rầm, cây cối rụng vào bị chấn cho nát bấy, những tảng đá lớn bị hắn dẫm lên thoảng cái đã tan thành bột phấn. Trên đầu, yêu vân càng thêm vần vũ, hung quang khiến người ta hít thở không thông.

"Chỉ bằng đám tiểu tu sĩ các ngươi cũng muốn giỡn mặt Viên vương ta? Xem gia gia ta đập chết từng tên một đây!... "

-o0o-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Yêu Thú Cường Hãn

Đám tu sĩ vừa nghe Hắc Viên Vương văng tục, tức đến tái mặt.

“Phải giết chết con hắc khố nhà ngươi”

“Đánh hội đồng nó đi, dám coi rẻ chúng ta, tội này không thể tha được.”

Nhất thời, đám tu sĩ lửa giận bốc lên ngàn ngút, rút ra linh phù, đồng loạt tung ra. Từng đạo giống như đồng giấy lộn bay tán loạn trong không trung, rồi nhanh chóng biến thành công kích sắc bén. Các loại Viêm cầu, phong nhận, băng kích... từ lớn đến nhỏ, quang mang đủ màu, mang theo khí thế phô thiên cái địa ập tới Hắc Viên Vương.

Với thân hình khổng lồ của Hắc Viên Vương, những đạo công kích này căn bản không có khả năng đánh trượt. Công kích dày đặc, nháy mắt đã đem gã vây vào giữa.

“Rống!”

Trong mắt Hắc Viên Vương lộ ra một cổ hung diễm, không hề để ý tới vô số công kích đang lao tới mình, chân trái đạp mạnh một cái khiến mặt đất rung động kịch liệt, tạo ra những vết nứt giống như lưới nhện điên cuồng lan ra bốn phía. Một cái viên trảo khổng lồ, đen kịt giờ lên cao, yêu khí từ bên trong không ngừng tuôn ra, bao xung quanh viên trảo.

Bên trong yêu khí, viên trảo đột nhiên phóng to đến vài chục thước, móng vuốt sáng bóng giống như hắc sắc quang trạch, toàn bộ lông ở phía trên viên trảo không khác gì mũi châm dựng lên thẳng đứng. Trong lúc viên trảo bành trướng, bốn phía không ngừng vang lên những tiếng nổ kịch liệt.

“Dám đánh chủ ý lên Nam Man Sơn Mạch, đi chết đi cho ta.”

Bộ dạng Hắc Viên Vương vô cùng dữ tợn, một trào vũ xuống, bao trùm lên khoảng hơn trăm tên tán tu.

“Rầm rầm rầm!”

Các loại pháp thuật công kích của đám tu tiên giả giống hệt như pháo hoa, vừa huyền lệ vừa đầy uy lực, nhưng vì quá nhiều pháp thuật cùng công kích một lúc cho nên khung cảnh trở nên dị thường kì quái. Hoà cầu nóng, khiến nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng cao, gấp huyền băng thuật lại nhanh chóng chuyển lạnh. Cùng lúc đó, viên trào của Hắc Viên Vương vũ xuống, tất cả công kích này đều đồng loạt đánh lên người gã.

Dưới áp lực ghê hồn này, toàn thân Hắc Viên Vương hắc quang lập lòe, từng khối cơ thể kịch liệt rung động, tuy nhiên hắn tuyệt không lùi nửa bước. Ngược lại, một trào kia lại giống như ngọn núi lớn, nhanh chóng đè xuống.

“Má ơi, cứu!”

“Kinh khủng quá. Thân thể của ta không nhúc nhích được.”

Hơn trăm tên tu sĩ nhìn Viên trào ầm ầm rơi xuống, sợ hãi tột cùng, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, bốn phía đều bị một cỗ lực lượng đáng sợ giam cầm, muốn tránh đi cũng không thể nhúc nhích.

“Ầm ầm!”

Đáp tu sĩ hứng đòn chỉ là một số tu sĩ cấp thấp, thân thể tuy mạnh hơn người bình thường nhưng so với đám yêu thú này quả thực là kém rất xa. Một trào này vũ xuống, toàn bộ tu sĩ trong nháy mắt bị đập thành bánh thịt dẹp lép, huyết quang văng tứ tung.

Lực lượng khiến cả một vùng nghiêng ngả, một cái hồ sâu cả trăm thước xuất hiện.

“Công kích của các người chỉ đủ giải trừ cho Hắc Viên Vương ta. Có chút thực lực như vậy mà cũng muốn ra tay với Yêu tộc trong Nam Man, đúng là muốn chết.” Hắc Viên Vương duỗi trào, vũ vũ lên ngực. Trên thân gã có không chỗ bị cháy xém nhưng không hề có bất cứ một vết thương nào. Lực phòng ngự của đầu Yêu thú này quả thực quá mạnh. Gã lè lưỡi, liếm liếm môi, sát khí nháy mắt tăng vọt.

“Má ơi, thật là đáng sợ, pháp thuật không tổn thương được nó vậy thì đánh tiếp như thế nào đây?”

“Thân thể Hắc Viên Vương này quá cường hãn, phòng ngự quá kinh khủng, tu sĩ Luyện Khí kỳ như chúng ta căn bản không có biện pháp đánh nó.”

Một lượng lớn tu tiên giả thân sắc hoảng sợ kêu lên. Chỉ trách bọn họ số đen, gặp phải Hắc Viên Vương da dày thịt béo, lực lượng kinh người lại còn có lực phòng ngự vô cùng mạnh. Hắn trong đám yêu thú cũng đã ở tốp đầu rồi.

“Mọi người đừng nhụt chí, chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể chém chết con yêu viên này” Chung Vân Phi thấy các tu sĩ bắt đầu hoảng loạn trước Hắc Viên Vương, vội vàng kêu lên, lập tức rút kiếm khỏi vỏ.

“Thương!”

Một tiếng giong tan vang lên, kiếm quang chói mắt phóng thẳng lên trời, luồng khí bạc trắng như tuyết loé ra bốn phía.

Kiếm rời vỏ, Chung Vân Phi nhanh như chớp xuất ra một đạo kiếm ẩn, mắt nhìn về phía Hắc Viên Vương, lạnh lùng quát: “Chém yêu kiếm quyết - thức thứ nhất, Ngọc liên trăm yêu!...”

Thân kiếm lập tức rung lên kịch liệt, vô số kiếm quang bắn ra, hào quang không khác nào mặt trời, vừa xuất hiện đã khiến người khác không cách nào mở mắt ra được.

Lúc này, hàng trăm đoá hoa sen trong suốt như ngọc không ngừng ngưng tụ lại, bạch quang vừa tiêu tán, số lượng ngọc sen đã tăng lên kinh người. Từng cánh hoa trắng như tuyết là tả rơi xuống từ những đoá ngọc sen, mỹ lệ vô song.

Trong nháy mắt, muôn vàn cánh hoa được ngọc sen tạo ra giăng khắp trời. Cánh hoa trắng muốt, từ từ rơi xuống, đem Hắc Viên Vương vây lại.

“Hắc Viên Vương, chú ý một chút, những cánh hoa này toàn bộ đều do kiếm khí ngưng kết thành, lực công kích rất lợi hại, ngàn vạn lần không thể khinh thường.” Nhìn một trời đầy hoa sen, Đế Thích Thiên nhớ lại lúc ở trong sơn cốc cùng Chung Vân Phi đánh một trận, đám hoa sen xinh đẹp này dễ dàng đã thương yêu thể của hắn, vội vàng lớn tiếng nhắc nhở.

Những việc trên, nói thì dài nhưng kỳ thực chỉ xảy ra trong chớp mắt, vừa lúc Đế Thích Thiên cùng Mỹ Đồ Toa đuổi tới.

“Giết!”

Ánh mắt Mỹ Đồ Toa quét qua một lượt đám tu sĩ đang tụ tập, cấp đôi đỏ mọng khẽ mở, lạnh lùng phun ra một chữ duy nhất. Một chữ này, khiến tất cả tu sĩ nghe được cảm thấy lạnh sống lưng, thân thể không tự chủ được rung mình một cái.

Nói xong, Mỹ Đồ Toa cũng không tự mình ra tay, chỉ nhẹ nhàng hất mũ áo choàng, lập tức, đầy một đầu xà đột nhiên kịch liệt động đậy, không ngừng thoát ly ra bên ngoài.

Những độc xà này rơi xuống mặt đất, liền giống như chiếm được một cỗ lực lượng to lớn, thân hình nhỏ bé kịch liệt bành trướng.

“Xùy xùy xùy!...”

Độc xà trong khoảng khắc biến thành cự mãng. Đám cự mãng này trên thân mang khí tức sinh mệnh cường đại, tuyệt đối không phải ảo ảnh. Mất trăm con sau khi biến đổi thành cự mãng, hung hăng xông vào đám tu sĩ.

“Quả nhiên mỗi vị yêu thú đều sở hữu những năng lực ghê gớm riêng. Hắc Viên Vương lực lượng mạnh mẽ, phòng ngự chắc chắn. Mỹ Đồ Toa thì lại có đám độc xà có thể hoá thành cự mãng.” Nhìn tình cảnh trước mắt, nội tâm Đế Thích Thiên không khỏi rung động. Vốn đã biết rõ, có thể trở thành vương giả trong yêu thú, không có người nào đơn giản nhưng tận mắt nhìn thấy thì bọn họ thực sự còn cường đại hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

“Hừ, đám tu tiên giả này đánh chủ ý lên ta cùng Thông Linh Là Bàn, hiện giờ nhân lúc các vị yêu thú tề tựu đầy đủ, ta phải giải quyết mối họa này.” Đế Thích Thiên lộ ra thần sắc lãnh khốc. Giết chóc đối với hắn có lợi vô cùng. Nhiếp hồn có thể tăng cường vương văn từ sắc còn thân xác thì luyện hoá thành tinh khí, tăng trưởng tu vi.

"Kỳ giới cần khôn, hải nạp bách xuyên, nhiếp! !"

Tại thời khắc Đế Thích Thiên chuẩn bị ra tay, đột nhiên giữa không trung truyền đến một thanh âm gào thét. Tiếp theo, bạch quang loé lên, thân hình hắn bị một cỗ lực lượng thần bí bao vây, nhưng chớp mắt liền biến mất.

“Đây là cái gì?”

Hắn cẩn thận xem xét, thấy chân mình đạp lên một mảnh bạch ngọc. Hơn nữa, ở phía trên bạch ngọc còn có một đường cong dài hẹp, kỳ dị vô cùng.

-oOo-

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Kỳ Giới Nhiếp Hồn

Đế thích thiên giặt mình kinh ngạc, ngưng thần quan sát xung quanh.

Vô số vệt sáng va vào nhau, tạo thành từng giao lộ. Mà chỗ hắn đứng, chính là phương vị Cửu cung. Trước mặt hắn là một chiến trường khổng lồ, dường như có tiếng gầm thét của hàng trăm vạn binh lính, hùng tráng vô cùng.

Phía xa là một tên chiến tướng, mặc áo giáp đỏ như máu ngồi ngay ngắn trên bảo tọa. Trước mặt hắn là một đầu Cự tượng, bên cạnh lại là cung tiễn thủ về mặt lãnh khốc. Trên bầu trời, một gã hoàng y tu sĩ đang phiêu phù trong không trung, toàn thân toát ra vẻ trầm ổn và tự tin mãnh liệt.

"Đây là..."

Đế Thích Thiên không khỏi lóe ra một tia nghi ngờ. Không biết tại sao, hắn thấy cảnh vật nơi đây có một chút quen thuộc, phảng phất như đã từng gặp qua ở đâu đó.

Ở giữa là một con sông lớn, ngăn cách hoàn toàn hai bên.

Đế Thích Thiên chợt giặt mình hiểu ra, trong mặt lộ rõ vẻ không thể tin được, kinh hô một tiếng: “Không lẽ, đây là một thế cờ?...”

Quả thực, cảnh tượng trước mắt so với bàn cờ tướng kiếp trước hắn vẫn đánh không hề sai lệch. Đứng ở vị trí cửu cung, chính là tướng soái, ngăn cách ở giữa, là Sở Hán hà giới.

“Vừa rồi hắn là bị hút vào Kỳ giới này, xem ra đây chính là một pháp bảo hiếm có, cũng không biết nó có năng lực thần kỳ gì...” Đế Thích Thiên tự nhủ.

“Yêu hồ, đám yêu thú trong Nam Man từ trước đến nay không hề ra tay với đám tu tiên giả cấp thấp. Hôm nay các ngươi tập hợp lại, muốn đối nghịch với tu tiên giả, ngươi không sợ Nam Man phải hứng chịu lửa giận của toàn bộ tu chân giới sao?”

Kẻ ra tay, đem Đế Thích Thiên thu vào Kỳ giới không ai khác chính là Kỳ Sĩ Bất Cửu. Y nhìn Đế Thích Thiên, trầm giọng hỏi.

Y cũng hiểu, tình quái một khi đạt đến mức yêu thú chính là có thể nói tiếng người, trí tuệ cũng không hề thấp hơn nhân loại. Lần này đám yêu thú cùng

nhau tập kích, khiến cho y cực kỳ nghi ngờ, đem Đế Thích Thiên thu vào bốn mệnh pháp bảo, cũng không vội ra tay mà đem những vấn đề này ra hỏi một phen.

"Hừ! ! " Đế Thích Thiên lại không cho là đúng. Nếu không phải bọn người bày ra bố cục nhằm vào ta, ta cũng đâu có rối ròi? Tiên hạ thủ vi cường, đạo lý này ta đã hiểu từ lâu rồi.

Dĩ nhiên hẳn cũng không ngu ngốc đem những điều này nói ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn Kỳ Si Bất Cửu, trầm giọng nói: "Nam Man là địa phương của yêu tộc chúng ta, đám tu tiên giả các người không ngừng tràn vào, tàn sát linh thú, tình quái trong núi. Hừ, nhân loại các người có thể giết yêu tộc chúng ta, chẳng lẽ chúng ta không được phép tấn công lại sao?"

Kỳ Si Bất Cửu biến sắc, nhất thời không biết phản bác thế nào. Người tu tiên tới tận Nam Man sát hại Linh Thú, chẳng lẽ không cho phép Yêu tộc giết người tu tiên sao? Trên đời không có thứ đạo lý này.

"Nếu các người ra tay với đám tu tiên giả nơi đây, chắc chắn sẽ gặp họa sát thân!... " Kỳ Si Bất Cửu nhìn Đế Thích Thiên, trầm giọng nói: "Các người có lẽ không biết, sở dĩ Tu Nam Man có thể tồn tại, chính là để các thanh niên đệ tử tu tiên giới lịch lãm. Một khi phát hiện các người có sức uy hiếp, đến lúc đó không chỉ một chút Linh thú, mà cả Nam Man sẽ bị tuyệt diệt!... "

Đế Thích Thiên trong lòng chấn động, bất quá với tâm trí kiên định, trong nháy mắt lại khôi phục như cũ, lạnh nhạt nói: "Được, vậy thì trước khi chúng ta chết, Bốn vương trước hết giết người." "

"Ngao! !"

Một tiếng hô gầm kinh thiên vang lên, mười vạn tám ngàn lỗ chân lông đồng loạt mở ra, vô vàn tia yêu khí màu đen theo lỗ chân lông phun ra tựa nước suối, từng sợi đan vào nhau tạo thành một mảnh yêu vụ nồng nặc.

Dần dần, vô số Yêu vụ ngưng tụ lại, một loạt tiếng kêu thanh thúy không ngừng vang lên.

"Đây là..." Trong mắt Kỳ Si Bất Cửu hiện lên một tia kinh sợ.

Một thanh đao đen kịt, cong vút như tàn nguyệt xuất hiện, không ngừng bay lượn trên đầu Đế Thích Thiên. Tình cảnh này khiến người ta kinh ngạc không thôi.

"Thế giới này, cường giả vi tôn! Mặc dù yêu tộc ta xuống dốc, nhưng cũng không thể để các người đánh đến tận cửa mà không dám phản kháng lại. Yêu vụ nhận, Trảm! !"

Đế Thích Thiên dâng lên chiến ý mãnh liệt. Sau này thì không cần biết, quan trọng là nếu hiện tại không giết hết đám tu sĩ này, chính hắn sẽ gặp nguy hiểm trí mạng.

"Thương!"

Yêu vụ nhận rung lên một cái, không khí xung quanh chấn động kịch liệt, dưới sự khống chế của Đế Thích Thiên, kéo dài một đường tạo thành một vết hắc quang, chém xả xuống Kỳ Si Bất Cửu.

Bị vây trong một địa phương cổ quái, hơn nữa lại ở vị trí của một con cò, cảm giác của Đế Thích Thiên khỏi nói cũng biết, khó chịu vô cùng. Cho nên hắn không chần chờ mà chủ động công kích, mục tiêu cũng không phải bàn cò cổ quái kia mà chính là chủ nhân của nó, Kỳ Si Bất Cửu.

Pháp khí có cường đại đến đâu cũng phụ thuộc vào chủ nhân, chỉ cần giết chết hắn, tự nhiên sẽ tự khắc tan vỡ.

Đối mặt với công kích cường đại của Đế Thích Thiên, Kỳ Si Bất Cửu không chút hoang mang, hô lên một tiếng "Kỳ giới chiến hồn, thần tiễn sắc lệnh, Huyền Băng tiễn! !"

Nương theo mệnh lệnh của hắn, bàn cò xảy ra biến hóa kinh người. Chỉ thấy huyết sắc cung tiễn thủ vốn im lìm bất động chợt mở bùng mắt, quang mang lấp lờ khiến người ta ón lạnh.

Huyết sắc cung tiễn thủ giương cao cung, lấy từ sau lưng ra một mũi tên trắng như tuyết, đoạn lấp vào dây cung.

"Hô..."

Cây cung bị kéo cong vút như mặt trăng, một cỗ lực lượng âm âm tràn vào mũi tên trắng như tuyết kia, uy lực khiến người ta run sợ.

"Sưu! !"

Một tiếng rít gió vang lên, mũi tên nháy mắt thoát khỏi trường cung, nhằm vào hướng Yêu vụ nhận xẹt tới. Thần tiễn bay đến đâu, hàn khí âm âm kéo theo đến đó, hết như băng tuyết chí cực, lạnh lẽo thấu xương.

"Phanh! !"

Thần tiễn phát sau mà đến trước, va chạm kịch liệt với Yêu vụ nhận.

“Oanh oanh oanh!...”

Một cổ bạch vụ cuộn cuộn tỏa ra, nhảy mất bao trùm lấy Yêu vụ nhận. Trong không trung hình thành một tầng băng thật lớn, đem Yêu vụ nhốt đóng băng bên trong.

Hàn khí dị thường đáng sợ, ngay cả yêu khí cũng bị đóng băng.

Đế Thích Thiên vẫn bình tĩnh như nước. Một kích kia, hắn cũng không mong có thể gây ra thương tổn với Kỳ Si Bất Cửu, chủ ý chỉ là muốn thử thủ đoạn của đối phương.

Quả như hắn phán đoán, trong Kỳ giới này mấy con cờ kia mới thực sự là chủ chốt. Hơn nữa, lực công kích còn mạnh đến mức đáng sợ.

""Kỳ hồn chiến tượng, câu thiên sư địa.""

Kỳ Si Bất Cửu lần nữa phát động tấn công.

“Hô!...”

Bạch tượng vốn đứng sừng sững, ban đầu im lìm như Cung tiễn thủ, nay cũng âm âm thức dậy.

Một tiếng voi rống kinh hồn vang lên, hai mắt mở bừng, tràn đầy chiến ý nhìn vào Đế Thích Thiên. Chiếc voi đột ngột dài ra, biến thành khổng lồ, tựa như đầu cự mãng cuốn tới đối thủ.

Kỳ giới này, là tâm huyết cả đời của Kỳ Si Bất Cửu, phí mất không biết bao nhiêu tài liệu luyện chế. Ba quân cờ trong đó, không hề tầm thường, mà chính là Kỳ hồn!...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Tử Thần Ngưng Nhãn

Kỳ giới này hao phí vô vàn tài liệu quý giá luyện chế thành. Hồn kỳ lại càng ghê gớm hơn, chính là dùng thủ pháp luyện chế khô lồi, hơn nữa mỗi đầu khô lồi khi luyện chế cũng tốn hao rất nhiều tinh lực.

Cái gì gọi là chiến hồn? chính là các linh hồn bị vẫn lạc. Tỷ như khô lồi xạ thủ kia vậy, là một tay xạ thần nổi tiếng thiên hạ. Năm xưa vẫn lạc trên chiến trường, sau đó được Kỳ Si Bất Cửu thu thập hồn phách, tiến hành các loại bí pháp bồi dưỡng. Dần dần, trở thành một bộ phận của kỳ giới, gọi là kỳ hồn.

Những Kỳ hồn này được kỳ giới nuôi dưỡng, mỗi lúc một mạnh mẽ hơn, từng cái đều sở hữu lực lượng thần kỳ. Không những thế, trong kỳ giới này, bọn chúng có thể phát huy hai trăm phần uy lực, là một sự tồn tại khủng bố.

Hiện tại kỳ giới này chỉ sở hữu ba kỳ hồn, nếu có thời gian thu thập toàn bộ, uy lực hẳn đến mức không tưởng.

"Ngao! !"

Đế Thích Thiên gầm lên một tiếng, thân thể chấn động, giống như sóng gầm biển động. Tuy một thanh Yêu nhận đã bị băng phong, nhưng bên cạnh hắn còn hơn mười thanh bén nhọn không ngừng xoay tròn như bảo hộ hắn.

“Gầm...”

Kỳ hồn cự tượng rống lên một tiếng kinh thiên, chiếc voi giống như măng xà âm âm cuốn tới Đế Thích Thiên.

Nếu bị cuốn vào, cho dù thân thể Đế Thích Thiên có mãnh mẽ đến đâu đi nữa, e cũng không thể thoát ra. Hai chiếc ngà trắng muốt như bạch ngọc, bén nhọn dị thường đã chờ sẵn, chỉ chờ đâm xuyên vào thân thể hắn.

Trong mắt Đế Thích Thiên hiện rõ quang mang lạnh lùng như băng.

"Vạn đạo quy tông, trảm!!! "

Theo tiếng gầm của hấn, yêu vụ lóe lên, kịch liệt nhảy múa. Vô số đạo hắc quang như vạn kiếm quy tông từ bốn phương tám hướng đồng loạt chụm vào một hướng.

"Đương! !"

Hơn mười thanh yêu nhận đụng vào nhau, phát ra một thanh âm đinh tai nhức óc. Vô số đạo khí tóe ra như tàn lửa, ở trung tâm một thanh đao cong vút, thê lương như ám nguyệt từ từ xuất hiện, trôi nổi trên đỉnh đầu hấn.

Thanh Yêu đao tàn nguyệt này tập hợp uy lực của hơn mười thanh yêu nhận, uy lực cường đại hơn rất nhiều.

Lưỡi Tàn nguyệt vung lên, hướng tới chiếc vòi của cự tượng, nặng nề bổ xuống một nhát.

"Thương! !"

Yêu vụ tóe ra kinh người, đao mang như thiểm điện chém ra, sát khí phô thiên cái địa, quỷ khóc thần sầu.

Nhanh đến không tưởng, để lại một vết tàn ảnh thê lương.

"Ồ! !"

Đứng ở phía đối diện, Bạch tượng ngửa mặt rống lên, một tầng ngọc quang xuất hiện, ngăn đao mang khủng bố kia lại.

Lưỡi Tàn nguyệt được ngưng tụ từ hơn mười thanh yêu nhận, uy lực há chỉ tăng gấp mười lần? Một đạo hắc quang lóe lên, trong nháy mắt chiếc vòi của Bạch tượng đã bị chém đứt ngọt, dễ dàng như dao sắc cắt vào đậu hũ.

"Hắc hắc... Tu sĩ Trúc cơ kỳ? Chỉ cần hấp thụ được ngươi, luyện hóa huyết nhục của ngươi, thực lực của ta nhất định sẽ tăng vọt!..." Đế Thích Thiên nhìn về phía Kỳ Si Bất Cữu, trong ánh mắt mang theo một tia hàn quang lạnh như băng.

"Yêu thú quả thật là yêu thú, không phải tinh quái bình thường có thể so sánh. Lưỡi đao kia thật đáng sợ, có thể dễ dàng chém đứt vòi của Bạch tượng... Nếu có thể giết chết nó, lấy được hồn phách hấn luyện thành kỳ hồn, hơn nữa chắc chắn trước khi chết nó có thể ngưng xuất ra yêu đan..." Kỳ Si Bất Cữu ánh mắt lại đầy vẻ tham lam.

Yêu thú toàn thân là bảo vật, tuy khi còn sống không thể ngưng kết ra nội đan, nhưng vào khoảng khắc trước khi chết, toàn thân tinh khí cùng yêu lực sẽ âm âm tuôn ra, ngưng kết ra một quả yêu đan. Đó cũng là tinh hoa của một đời yêu thú.

Phần lớn tu tiên giả lấy được yêu đan cũng trong trường hợp này. Khi yêu thú đã chính thức lột xác thành Yêu, không có bao nhiêu người có khả năng đối phó, huống hồ còn tính đến chuyện lấy yêu đan?

Điều này giống như một số cao tăng khi viên tịch cũng thường để lại một viên xá lợi vậy.

"Kỳ giới chiến hồn, Thần tiễn sắc lệnh, Liệt diễm tiễn! !"

Kỳ Si Bất Cữu cũng là tay dạn dày kinh nghiệm, trải qua hàng trăm trận chiến lớn nhỏ. Hấn không vì lòng tham mà rối loạn, khê hô lên một tiếng, tức thì khô lổ xạ thủ kia lại một lần nữa giương cung lên.

Trường cung kéo thành hình trăng rằm, một mũi tên trong suốt, phát ra từng đợt hỏa diễm đáng sợ. Lực lượng bốn phía âm âm ngưng tụ, tập trung tại đầu mũi tên.

"Sưu..."

Cánh cung bật ra, mũi tên giống như phá không lao đi, giống như sao chổi rừng rậm bốc cháy, nhằm thẳng hướng Yêu nhận tàn nguyệt lao đến. Nhiệt độ đột ngột tăng cao, phảng phất như đốt cháy vạn vật thiên địa...

Đồng thời, Bạch tượng khổng lồ bỗng xuất động, bay vút lên cao, rồi âm âm đáp xuống. Trong khoảng khắc biến lớn mấy lần, bốn chân tựa như bốn trụ chống trời, phát ra từng sợi ngọc quang chói mắt. Nếu quả thực bị dẫm nên, cho dù thân thể cường hấn đến đâu đi nữa, Đế Thích Thiên cũng phải chết không thể nghi ngờ.

Một loại khí thể mênh mông như đại dương từ trên đầu áp xuống, tựa hồ có thể chấn vỡ cả không gian, làm cho người ta không thể phản kháng.

"Không thể địch lại được, trước tiên tránh né đã, rồi phản công sau!..."

Đế Thích Thiên chứng kiến thân hình đồ sộ của Cự tượng giống như một ngọn núi giáng xuống, chớp mắt đã phân tích tình thế. Công kích khủng bố như vậy, cho dù hấn có thể ngăn lại, nhưng cũng sẽ tổn thương không nhẹ.

Tính toán đủ lợi hại, hai chân sau hấn đạp trên mặt đất một cái, muốn nhảy qua một bên để tránh cự tượng.

Dị biến đột ngột phát sinh, đúng lúc hấn nhảy qua, từng đạo sáng vụt lóe lên, phân chia mặt đất giống như ô cò, vây hấn ở giữa.

Ầm ầm...

Đế Thích Thiên có cảm giác chạm vào một bức tường vô hình, cứng rắn đem hấn ngăn lại. Vô số tiếng động như sấm nổ, Đế Thích Thiên bị bật ra đằng sau cả thước.

"Tướng soái trấn cửu cung, Sĩ nằm ở hai đầu... Chẳng lẽ trong kỳ giới này ta là tướng soái, không thể rời khỏi vị trí cửu cung này?"

Đế Thích Thiên tâm thần kịch liệt chấn động, không nghĩ tới chuyện như vậy lại có thể phát sinh. Kỳ giới có quy tắc nghiêm mật, mỗi quân cờ đều có vị trí riêng, không thể đi loạn. Hấn có thể dùng sức mạnh nghênh kháng, đánh vỡ quy tắc, nhưng Cự tượng đang rầm rầm lao xuống, không còn thời gian để dây dưa nữa.

Lâm vào tuyệt cảnh, rốt cuộc tâm trí kiên nghị của Đế Thích Thiên càng được thể hiện rõ. Trong hồ nhân không có bất kỳ vẻ kinh hoàng nào, ngược lại càng thêm lãnh khốc.

"Đã tránh không được, bốn vương liệu mạng với ngươi!..."

Hấn ngửa mặt lên trời lạnh lùng nói.

Gầm lên một tiếng, Đế Thích Thiên mạnh mẽ nâng hồ trào lên, Yêu Phủ trong Luyện Yêu Đình dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm trí mạng, điên cuồng xoay tròn. Trong nháy mắt tăng trưởng mấy lần, mấy chục lần, một cỗ yêu nguyên tinh thuần nhanh chóng từ đỉnh tỏa ra, vọt qua Yêu Phủ, nương theo kinh mạch, trong nháy mắt đã quán nhập vào trong hồ trào

"Giết! !"

Hồ trào không ngừng được yêu nguyên quán chú, vốn cũng đã cực kỳ khổng lồ, lần nữa kịch liệt bành trướng. Từng lớp yêu khí đen kịt liên tục theo từng lỗ chân phun ra, thoáng cái đã đem bao trọn hồ trào lại. Một cỗ hấn quang sắc bén cùng cực ầm ầm lan tỏa, khủng bố khiếp người.

Rầm rầm rầm...

Một trào tung ra, hướng thẳng lên đỉnh đầu oanh kích.

Trong lúc Đế Thích Thiên cùng Kỳ Sĩ Bất Cửu kịch chiến trong Kỳ giới, bên ngoài cũng không kém phần thảm liệt. Mỹ Đỗ Toa căn bản không tự mình động thủ, chỉ đứng từ xa điều khiển đại quân cự mãng. Đám tu sĩ nhìn qua mà táng đăm, bỏ chạy thực mạng, cũng có không ít kẻ gan to liều mạng chống lại, cùng cự mãng chém giết.

Đám cự mãng này thực lực không hề thua kém Tu sĩ luyện khí đại viên mãn, gần như tiếp cận với Trúc cơ kỳ tu sĩ, lại thêm hình thể khổng lồ, dị thường hung ác. Không ít tu tiên giả bị chúng nuốt sống vào bụng.

"Mỹ Đỗ Toa tỷ tỷ, Đế đại ca bị pháp khí kỳ lạ kia thu vào, hiện tại cũng không có đi ra, e rằng đã gặp nguy hiểm a... Tỷ tỷ giúp hấn một chút, đem pháp bảo này đánh tan đi..." Chim hồng tước thấy thấy Đế Thích Thiên bị Kỳ giới thu vào, tức thì nóng ruột không ngừng kêu lịch chích bên tai Mỹ Đỗ Toa. Giữa không trung chỉ còn một tấm ngọc bàn xanh bay lơ lửng, có vẻ dị thường thần bí.

Mỹ Đỗ Toa giương mắt nhìn nhìn Kỳ giới, lạnh nhạt nói: "Chu nhi muội muội, Đế đại ca của ngươi không sao đâu, ngươi không cần phải lo lắng như vậy.." Xem ánh mắt của nàng, dường như không có ý định ra tay giúp đỡ.

Chim hồng tước đang định nói thêm, chợt nghe một tiếng kêu chói tai vang lên.

"Oa! !"

Mấy vạn đầu Minh Nha dưới sự chỉ huy của Minh Nha Vương đồng loạt kêu to, truyền đến đám tu chân giả bên dưới.

"Oanh!..."

Đám tu chân giả chỉ cảm thấy tâm thần kịch liệt rung động. Một loạt cảm giác tử vong dâng lên trong lòng.

"Quạ đen thối muốn sử dụng ‘Tử thần ngưng nhãn?’..." Hai mắt chim hồng tước lộ ra thần sắc hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Sát Cục Của Lý Gia

Chim hồng tước tung tăng nhảy nhót, vui vẻ nhìn về phía chiến trường. Nàng biết rõ năng lực của Minh Nha rất khủng bố, mà năng lực đáng sợ nhất của hắn chính là “Tử thần ngưng nhãn”

Tử thần ngưng nhãn, nghĩa hệt như tên, chính là bị ánh mắt của tử thần chiếu đến. Tử trước đến nay tử thần đều đại biểu cho chết chóc, bị tử thần nhìn tới há lại có kết cục tốt?

Người xưa có câu nói rất hay: Diêm vương nói người canh ba chết, người sống được đến canh năm?

Thanh danh khủng bố của Minh Nha một nửa cũng là nhờ Tử thần ngưng nhãn này.

“Ừm, thần thông Tử thần ngưng nhãn của hắn trong Yêu tộc cũng xếp hạng nhất nhì, vô cùng cường hãn. Chỉ trừ một số kẻ có hồn phách mạnh mẽ, hoặc trong người có bảo vật hộ thân mới mong chống được.” Mỹ Đỗ Toa không thể không thừa nhận Tử thần ngưng nhãn của Minh Nha Vương vô cùng cường đại.

“Hi hi, Tử thần ngưng nhãn của Quạ đen thoối tuy lợi hại nhưng làm sao sánh được với tỷ tỷ chứ. Hắn chỉ có thể một lần giết một người, còn tỷ tỷ chỉ cần nhìn qua một chút thì toàn bộ sinh linh nơi đó đều biến thành đá. Tỷ tỷ vẫn là lợi hại nhất.”

Chim hồng tước cười hi hi, thân mật cọ vào cần cổ trắng như tuyết của Mỹ Đỗ Toa.

Trong lúc chim hồng tước cùng Mỹ Đỗ Toa nói chuyện, một thanh kiếm lóng lánh kim quang dùng tốc độ kinh người phóng tới công kích bốn gã cự viên đang chém giết đám tu sĩ. Phi kiếm phát ra kim quang, hiển nhiên là một thanh kiếm thuộc tính kim, có năng lực công kích sắc bén nhất trong ngũ hành.

Kiếm quang dày đặc, chém xuống như mưa. Bốn gã cự viên này đương nhiên không thể có được lực phòng ngự khủng bố như Hắc Viên Vương, bị kiếm quang chém trúng, trên da thịt liền xuất hiện những vết thương sâu hoắm, không ngừng chảy máu.

“Oa!”

Minh Nha Vương ở giữa không trung đập cánh, ánh mắt đậm đặc đột nhiên hiện ra một tầng hắc quang nồng đậm. Trong hắc quang, lực lượng tử vong không ngừng ngưng tụ, chớp mắt đã đạt đến đỉnh điểm, hào quang chói mắt, khí tức tử vong nồng đậm liên tục khuếch tán ra bốn phía.

Cây cối trên mặt đất thoáng chốc héo úa, đến cả cây cỏ thụ che trời, lá cũng chuyển thành màu vàng, không ngừng rụng xuống, thân cây dần dần khô héo, nháy mắt đã trở thành cây khô. Mọi thứ đều không có đến nửa điểm sinh khí.

Đây chính là lực lượng tử vong.

"Minh Nha Vương, không. . ."

Nghe thanh âm cực kỳ chói tai vang lên phía sau, tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia giật mình quay đầu lại. Chỉ thấy Minh Nha Vương một thân đen kịt, tử khí nồng nặc tức thì táng đờm kinh hồn. Trước kia hắn đã từng nghe nói qua về sự khủng bố của Minh Nha, nhất là loại năng lực ghê sợ tột cùng này – Tử thần ngưng nhãn. Đụng phải thì đừng nghĩ đến chuyện chạy thoát.

Trong một khắc khi bị con mắt khủng bố của Minh Nha Vương nhìn trúng, nội tâm hắn lập tức run rẩy, khiếp sợ tột cùng. Kiếm trong tay liền phát ra một đạo kim quang, nhanh như chém tới Minh Nha Vương.

Tốc độ của phi kiếm nhanh không tưởng, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước mặt Minh Nha Vương.

Nhìn mũi kiếm sắc nhọn sắp đâm tới mình, trong mắt Minh Nha Vương vẫn đậm đặc như cũ, hai cái cánh đen kịt đột nhiên hợp lại trước mặt, đem thân hình bảo hộ ở bên trong.

“Đương!”

Phi kiếm kim sắc dù sao cũng do một tu sĩ Trúc Cơ kỳ toàn lực chém ra, bên trong ẩn chứa một lượng chân nguyên khổng lồ cùng với lực công kích sắc bén nhất của thuộc tính kim, lực phá hoại chắc chắn vô cùng kinh người. Cho dù là sắt thép chỉ sợ cũng dễ dàng bị chém cho nát vụn.

Thế mà khi đâm vào cánh của Minh Nha Vương lại chỉ nghe thấy một âm thanh chất chứa giống như kim loại va chạm vào nhau, khí lưu màu xám trong cơ thể Minh Nha Vương đột nhiên bùng lên, cuộn cuộn như sóng biển.

“Ù ù ù!”

Quang mang trong mắt Minh Nha Vương ngưng tụ đến đỉnh điểm, lập tức nhìn về phía tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Một đạo tử khí sắc bén vô thanh vô tức toé ra.

“A!”

Tên tu sĩ kia lập tức kêu thảm một tiếng, khuôn mặt trắng bệch tràn đầy vẻ sợ hãi xen lẫn một loại thần sắc thống khổ. Tại thời điểm Minh Nha Vương nhìn về phía hắn, từ trong tận sâu thẳm linh hồn truyền đến một hồi đau đớn kịch liệt.

Một loại lực lượng đáng sợ không ngừng phá hư linh hồn hắn. Cho dù là hồn phách của tu sĩ Trúc Cơ kỳ cũng không có biện pháp chèo chống với lực công kích khủng bố như vậy.

“Một tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ nho nhỏ làm sao kháng cự được uy lực mạnh mẽ của Từ thần ngưng nhãn? Đến tu sĩ Kết Đan kỳ cũng còn không nắm chắc thoát được.” Nhìn gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ bị Từ thần ngưng nhãn dễ dàng đánh tan thần hồn, Mỹ Đồ Toa không khỏi nhẹ nhàng cảm thán.

“Coi như thôi quạ đen cũng có chút năng lực” Chim hồng tước cười hi hi nói.

“Àm ăm!”

Đúng lúc này, bàn cờ bạch ngọc lơ lửng giữa không trung đột nhiên rung động kịch liệt, từ bốn phía của bàn cờ, thiên địa linh khí bạo động, từng đạo khí tức vô cùng đáng sợ từ trong bàn cờ không ngừng tuôn ra, giống như có tuyệt thế mãnh thú muốn lao ra ngoài.

“Tỷ tỷ mau nhìn kia, bàn cờ có động tĩnh rồi, có phải Đế đại ca đã đánh bại tên kia không?” Chim hồng tước mở to hai mắt, nhìn vào không trung.

Bàn cờ rung động càng lúc càng mạnh, thiên địa linh khí xung quanh mỗi lúc lại thêm cuồng bạo hơn.

“Hừ, bàn cờ chết tiệt, dám giam cầm ta! Hôm nay bốn vương phải triệt để đánh vỡ ngươi!...” Tiếng hô gầm vang vọng cả trời xanh.

Hồ thân cường hãn xuất hiện vô số vết thương lớn, không ngừng chảy máu. Nhưng những vết thương này hoàn toàn không làm cho hắn mệt mỏi mà ngược lại còn khiến cho Đế Thích Thiên hưng hân hơn, trong mắt hồ lộ ra hàn quang kinh người. Một sở sát ý nồng đậm phóng về phía Kỳ si bất cửu.

Trong kỳ giới, Kỳ Si Bất Cửu quả thực là lợi hại vô cùng, mỗi một lần công kích lực lượng của hắn đều tăng gấp đôi. Hơn nữa, bàn cờ lại giống như cái cùm, gắt gao vây khốn hành động của Đế Thích Thiên, làm cho hắn từ đầu đến cuối đều lâm vào thế yếu. Qua một phen kịch chiến, tuy có thể đánh lùi công kích nhưng trên người lại xuất hiện vô số vết thương.

Dưới công kích như vậy, Đế Thích Thiên rốt cục nổi giận, càng hiểu rõ tuyệt đối không thể tiếp tục giao tranh trong bàn cờ, nếu không chỉ sợ bản thân sẽ bị vẫn lạc ở đây.

“Hô!”

Hắn ngao ngễ đứng ở chính giữa cửu cung, mắt hồ lập lòe tinh quang, há miệng mạnh mẽ hít vào một hơi. Nháy mắt, không khí giống như cá voi hút nước, đều bị hắn nuốt vào bụng. Trong quá trình hấp khí, thân hồ cao năm trượng kịch liệt bành trướng, quanh thân tản ra từng trận hắc quang.

“Vụt vụt vụt”

Chỉ trong mấy hơi thở, thân hình Đế Thích Thiên đã biến thành cự Đại Yêu thể, cao tới hơn mười trượng.

Trong khoảng khắc đó, uy áp bá đạo khiến cho người ta hít thở không thông điên cuồng khuếch tán ra, nháy mắt liền bao trọn cả bàn cờ.

“Hả!!!”

Kỳ si bất cửu cảm nhận được cỗ uy áp này liền biến sắc, không cần suy nghĩ, lập tức chỉ huy kỳ hồn trong kỳ giới công kích. Hàn băng tiền, liệt diễm tiền, bạo viêm tiền đồng loạt xông tới.

Trong kỳ giới, Đế Thích Thiên cùng Kỳ si bất cửu đang chiến đấu đến hồi kịch liệt, còn ở nhất tuyến thiên, Lý gia cũng vì vụ tập kích của đám yêu thú mà cuồng cuồng.

“Từ Trường lão, lần này toàn bộ vương giả trong đám yêu thú của Nam Man đều tới, thực lực mạnh như vậy chỉ sợ kế hoạch của chúng ta không thể thành công.” Lý Ngao nhìn đám yêu thú liên tiếp đánh lui mấy ngàn tu sĩ, sắc mặt trở nên trắng bệch.

“Không thể dừng lại được!” Từ Trường lão loé ra thần sắc điên cuồng, thanh âm mang theo khí tức âm lãnh, nói: “Chẳng phải yêu hồ đã tới sao? chỉ cần chúng ta đem bố cục nhắm vào yêu hồ, tuyệt đối sẽ thành công. Giết chết yêu hồ, đoạt lại la bàn, còn các tu sĩ khác sống hay chết thì có liên quan gì?”

Trong lời nói mang theo hàn khí cùng lãnh khốc cực độ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Vạn Kiểm Sát Tà

“Đệ tử Lý gia nghe lệnh!”

Đám đệ tử Lý gia trong mắt hiện lên thần sắc kiên định, đồng loạt tiến lên:

“Xin trưởng lão phân phó!”

“Trong này có một ít ngọc phù, các ngươi hãy mang trên người rồi đến vị trí đã được phân phó, chờ tín hiệu của ta và Tứ Trưởng lão. Có thể đoạt lại được bảo vật trấn tộc hay không, tất cả đều dựa vào nhất cử nhất động của các ngươi. Nếu thành công, trở về tộc nhất định sẽ được thưởng lớn.” Lý Ngoan vừa nói vừa xuất ra một đám linh phù xanh ngọc, giao cho mỗi tên đệ tử một khối.

Đám đệ tử Lý gia thận trọng đem ngọc phù cất vào trong người, kiểm tra lại lần nữa để tránh làm rơi dọc đường rồi lập tức rời khỏi sơn cốc, tản ra theo các hướng khác nhau. Nếu như cẩn thận quan sát, có thể mơ hồ nhìn ra, phương hướng của bọn họ dường như tuân theo một quy luật huyền ảo nào đó.

“Hừ, vốn chỉ định đối phó với đầu yêu hồ kia, ai ngờ hần kéo cả đám yêu thú xông tới, như vậy đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác, tru sát toàn bộ. Yêu tộc đã sớm xuống dốc, nếu không phải còn sót lại vài vị Yêu Vương kia chèo chống thì Nam Man đã bị san bằng từ sớm rồi.” Tứ Trưởng lão nhìn đám đệ tử rời đi, âm lãnh nói.

Nhắc đến mấy vị Yêu vương, thanh âm Lý Ngoan mang theo một tia sợ hãi: “Mấy đại Yêu vương này đều có thực lực khủng bố dọa người, nhất là Huyết Bức Vương. Tên Yêu vương chuyên hút máu người này, ngay cả tiền bối Nguyên Anh gặp hần cũng phải chạy trốn chết...”

Hung danh của Huyết Bức Vương từ lâu đã lan xa khắp nơi, thích nhất là hút máu cường giả trong giới tu tiên. Đối với hần, huyết dịch của cường giả giống như thiên tài địa bảo, vô cùng trân quý.

Cho nên, Huyết Bức Vương dù không phải kẻ mạnh nhất yêu tộc nhưng lại là kẻ khiến người ta sợ hãi nhất.

Quả thực, nghĩ tới cảm giác toàn bộ máu trong cơ thể bị người khác chậm rãi hút ra, từng chút một cho tới chết, không ai là không táng đờm kinh hồn.

“Hừ, sợ cái gì? Yêu vương tuy lợi hại nhưng hiện tại tu tiên giả chúng ta mới là kẻ thống trị. Hơn nữa chúng ta lấy được La bàn xong liền lập tức rời đi, chẳng lẽ bọn chúng lại đuổi đến tận Linh Nam Thành hay sao?”

Tứ Trưởng lão cười lạnh một tiếng. Nếu như Yêu Vương thật sự ra tay với Tu tiên thế gia thì chẳng khác nào Yêu tộc muốn khiêu chiến với Tu tiên giới. Đến lúc hai tộc đối địch, tình cảnh Yêu tộc khẳng định sẽ càng thê thảm.

Nói cách khác, cho dù Yêu vương lợi hại đến đâu cũng không thể tùy tiện đối phó với bọn hần.

“Ngao!”

Đúng lúc này, giữa không trung vang lên một tiếng hô gầm bá đạo, kinh thiên động địa, hệt như ngàn vạn tiếng sét vang lên giữa trời quang mây tạnh. Trên mặt đất, từng khối đá cao tới vài thước trong nháy mắt bị đánh cho tan thành bụi phấn.

Toàn bộ nhất tuyến thiên không ngừng vang lên những tiếng ì ầm như sấm động, mặt đất chấn động kịch liệt, cây cối thì nhau ngã rạp, thiên địa tưởng chừng như sắp sụp đổ.

Dường như mọi âm thanh đều im bật, trong thiên địa chỉ còn lại duy nhất tiếng hô gầm kinh thiên, tràn ngập khí tức vương giả cao ngạo, không ngừng cuộn cuộn lan tỏa.

“A! Tiếng hô gầm phát ra từ nơi nào? Thật là quá lợi hại!”

“Không tốt, nhanh bật tại lại.”

Tiếng hô gầm khủng bố tới cùng, đến bàn thạch còn bị đánh thành bột phấn thì tu sĩ Luyện Khí kỳ làm sao có thể chống đỡ? Trong khoảng khắc này, khí huyết đám Tu tiên giả kịch liệt quay cuồng, cơ hồ trong nháy mắt, lục phủ ngũ tạng đều bị chấn nát. Máu từ thất khiếu điên cuồng chảy ra.

Nháy mắt, số tu tiên giả bị giết đã hơn một ngàn.

Thiên địa biến sắc, cuồng phong cuộn cuộn, tình cảnh trên mặt đất dị thường đáng sợ.

“Hô gầm của Đế huynh đệ thực sự quá bá đạo. Ngay cả chúng ta cũng đều bị ảnh hưởng. Nếu không phải lão Hắc ta da kiên thịt dày thì chắc cũng nguy rồi.” Hắc Viên Vương kinh ngạc kêu lên.

“Không nghĩ tới hô gầm của hần có uy lực cường đại như vậy. Hần còn ở trong pháp bảo, mà đã khiến thiên địa điên cuồng sụp đổ, nếu như ở ngoài, quả thực vô cùng khủng khiếp.” Mỹ Đỗ Toa thần sắc ngưng trọng, giương mắt nhìn về phía kỳ giới càng ngày càng kịch liệt rung chuyển ở giữa không trung.

“Oanh oanh oanh!”

Trong kỳ giới, Đế Thích Thiên một thân yêu khí cuộn cuộn, kịch liệt quay cuồng. Thân thể giống như một ngọn núi nhỏ, mở miệng gầm từng tiếng khiến kỳ giới điên cuồng rung động. Nước ở trong sở hán hà giới thời khắc này đều phóng thẳng lên trời rồi rơi xuống, làm cho không gian ở trong kỳ giới giống như xảy ra một trận mưa lớn.

Vô số vòng sóng âm màu đen lấy hán làm trung tâm nhanh chóng toả ra bốn phương tám hướng. Từng trận tên loé ra đủ loại quang mang bắn tới Đế Thích Thiên đều bị sóng âm ngăn cản, rơi xuống là tả.

“Ngươi muốn huy diệt bốn mạng pháp khí của ta?”

Kỳ Si Bất Cữu sắc mặt đại biến. Bản thân hán cùng kỳ giới gắn liền với nhau, cho nên hán cảm giác được rất rõ ràng kỳ giới đang gào thét rất thống khổ. Nếu tiếp tục duy trì chỉ sợ sẽ phá hỏng kiện pháp khí này.

Hơn nữa, trên thân kỳ hồn đều đã có vết rạn.

“Hừ, đi ra ngoài cho ta!”

Kỳ si bất cữu đau lòng nhìn kỳ hồn trong kỳ giới, toàn bộ đều là do hán vô cùng khổ cực mới luyện chế thành, làm sao nỡ để chúng bị tổn thương. Chỉ đành hung hăng liếc nhìn Đế Thích Thiên, trong lòng biết rõ, với uy lực của hồ gầm thì kỳ giới không đủ lực trời hán. Ngược lại, tiếp tục cố chấp chỉ dẫn đến việc làm hỏng pháp khí của mình.

Vì thế hán vội vàng chỉ một ngón tay vào kỳ giới, nháy mắt, dưới thân Đế Thích Thiên liền xuất hiện một cửa động, hút hán vào trong.

“Phanh!”

Đế Thích Thiên từ trong kỳ giới rơi xuống một ngọn núi nhỏ. Gò núi không cách nào tiếp nhận được lực lượng bá đạo của hán liền vỡ vụn.

“Hừ, người này phản ứng linh hoạt, khá tốt. Không đem ta tổng xuất khỏi bàn cờ cổ quái đó, bốn vương thể sẽ phá huỷ pháp khí của ngươi” Đế Thích Thiên vừa rơi xuống đã mở to mắt quét qua bốn phía, trên mặt đất, khắp nơi đều là máu cùng thi thể, có thể nói là thây chất đầy đồng.

“Đế đại ca thật lợi hại nha, một tiếng rồng liền giết chết vài ngàn tu sĩ bại hoại.” Chim hồng tước nhìn thấy Đế Thích Thiên từ trong kỳ giới quý quái đi ra, vội vàng khua cánh, vui mừng kêu lên.

“Đế huynh đệ, hồ gầm của ngươi đúng là lợi hại, gã lông vàng cũng không thể rồng bá đạo như ngươi được.” Hắc Viên Viên dĩ nhiên ấn tượng sâu sắc với hồ gầm của Đế Thích Thiên, lớn tiếng kêu lên.

“Lão Hắc, những lời này để sau hãy nói, trước tiên phải giải quyết đám tu sĩ này đã.” Đế Thích Thiên đi trước xem xét. Hiện tại, số lượng tu tiên giả chỉ còn lại một hai ngàn người, toàn bộ đều là tinh nhuệ trong đám tu sĩ.

Trong đó còn có vài tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

“Nói cũng đúng, nên làm thịt bọn tu tiên giả này trước đã!” Hắc Viên Vương cười lớn, vung tay lên muốn tiếp tục làm bánh thịt.

“Đệ tử Lý gia nghe lệnh, động thủ. Vạn kiểm sát tà trận, tru sát yêu hồ cho ta!...”

Đúng lúc này, Lý Ngoan cùng Tứ Trưởng lão đương lơ lửng trên trời ngửa mặt lên thét một tiếng dài.

“Thương!...”

Chỉ nghe thấy bên ngoài Nhất Tuyền Thiên, một loạt tiếng động như kim thiết va vào nhau vang lên, kèm theo đó vô số kiếm khí thi nhau phóng lên trời, bao trùm lấy cả một địa phương rộng lớn.

Trong làn kiếm khí, một đạo sát khí khổng lồ nồng đậm dần dần lan tỏa

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Tâm Ngoan Thủ Lật

Tổng cộng có hai mươi tám đạo kiếm khí, dường như được tôi luyện qua huyết tinh, sát khí nồng đậm xộc khiến người ta lạnh buốt. Kiếm khí cùng sát khí đan xen lại, hợp thành hai mươi tám thanh hắc kiếm khổng lồ, đứng sừng sững giữa không trung.

Mỗi thanh hắc kiếm giống như một ngọn núi, cao đến mười trượng, trên thân kiếm màu đen hiện ra một đường vân dài hẹp thần bí. Giữa hai mươi tám cự kiếm này có một loại liên hệ thần kỳ khiến chúng triệt để vây quanh một chỗ, giống như đang giam cầm một cái gì đó.

“Rầm rầm rầm!”

Bốn phía, thiên địa linh khí chuyển động kịch liệt, nhanh chóng tụ lại trên bầu trời Nhất tuyến thiên, hình thành một luồng linh khí cực lớn không ngừng chảy vào những thanh sát kiếm hư ảo đó, khiến cho chúng càng ngày càng ngưng tụ giống như thật.

“Mau nhìn, Lý gia xuất thủ rồi! Không hổ là đệ nhất tu tiên thế gia, thật là bất phàm.”

“Khí thế kinh khủng bậc này nhất định là loại trận pháp có uy lực cường đại vô cùng. Đám yêu thú chết tiệt, để xem bọn ngươi làm thế nào thoát được kết cục bị chém thành mười khúc? Yêu thú nhãi nhép làm sao đánh lại được tu tiên giả chúng ta chứ!”

“Giết! Nhất định phải giết sạch. Trên thân yêu thú toàn bộ đều là bảo vật a!”

Những tu tiên giả còn sống sót nhìn sát kiếm ghê rợn trên không trung liền vô cùng hưng phấn, ngửa mặt cười như điên. Trong phút chốc, hào khí tăng vùn vụt.

“Vạn kiếm sát tà trận? Không tốt rồi! Đám tu tiên giả này, quả nhiên sớm có âm mưu.”

“Bây bố sát trận, muốn đem Yêu tộc trong Nam Man Sơn Mạch một trận giết sạch, nhân loại quả nhiên âm độc!” Hoàng Kim Sư cả kinh nói.

“Hừ, trận pháp chó má, sợ cái gì? Lão Hắc ta chỉ cần một tay cũng có thể đánh vỡ nó, đập thành từng mảnh nhỏ luôn.” Hắc Viên Vương vẫn hung hăng như cũ, không thèm để mắt tới trận pháp trên đầu.

Mỹ Đỗ Toa nhìn kiếm trụ ở bốn phía, thần sắc ngưng trọng, lạnh nhạt nói: “Trận pháp này không ngừng hấp thụ lực lượng thiên địa, khẳng định không tầm thường. Mau thừa dịp nó chưa kịp khởi động, cùng hợp sức phá hủy nó!”

Cốt lõi của trận pháp là câu thông với lực lượng thiên địa. Ví dụ như mê tung trận, cần phải lợi dụng sức mạnh của mặt đất, sinh ra sương mù khiến cho người ta mất phương hướng, cho dù cố gắng thế nào cũng không thể nhích lên được một tấc.

Sự thần kỳ của trận pháp là vô biên, không thể lường hết được.

“Duy!”

Mỹ Đỗ Toa dứt lời liền hất đầu một cái, độc xà lập tức thoát ly, biến thành một đám độc măng khổng lồ lao vọt lên.

“Hừ! Đệ tử Lý gia nghe lệnh, mau khởi động kiếm trận, tru sát Yêu hồ.” Tứ Trưởng lão điên cuồng kêu lên, nét mặt dữ tợn dị thường.

“Ong ong ong!”

Tất cả Kiếm trụ đồng loạt phát ra tiếng kêu vang trời, vô số kiếm khí đen kịt không ngừng thoát ly khỏi kiếm trụ, đan xen chằng chịt, trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ trận pháp. Đám độc măng vừa tiến lại gần đã bị chém cho nát bươm.

“Vạn kiếm sát tà!”

Vô số kiếm khí dung hợp lại, nháy mắt tạo thành mấy vạn thanh sát kiếm dài ba thước, toàn thân đen kịt, mũi kiếm hướng xuống dưới không ngừng rung động, khiến người ta không lạnh mà run.

Vạn thanh sát kiếm, phô thiên cái địa.

“Giết!”

“Oanh oanh oanh!”

Chỉ thấy ngàn vạn thanh sát kiếm mang theo lực lượng đáng sợ điên cuồng rơi xuống, không chỉ nhắm vào bọn Đế Thích Thiên mà bao gồm cả những tu tiên giả còn sống sót.

Sát khí nồng đậm, tạo thành hắc vân che kín bầu trời, thiên địa biến sắc, linh khí từ bốn phương tám hướng không ngừng chảy vào trung tâm trận pháp.

“Chuyện gì thế này? Chúng ta là người một nhà, sao có thể ra tay với cả chúng ta? Mau dừng lại, thả chúng ta ra!....”

“A! Thủ đoạn của Lý gia thật độc ác! Mục đích của chúng là đem giết hết chúng ta!..”

“Kiếm trận thật đáng sợ! Mọi người mau phá trận, bằng không tất cả đều phải bỏ mạng tại đây.”

Vô số thanh sát kiếm mang theo hắc quang nồng đậm, rơi xuống như mưa. Lực công kích của mỗi một thanh đều dị thường đáng sợ. Những tu sĩ này căn bản không hề phòng bị liền bị vạn kiếm xuyên thân, cả người bị cắt thành hàng trăm ngàn khối, kêu gào thảm thiết.

Cảnh tượng vô cùng thê thảm

“Ha ha ha! Các ngươi dám cùng Lý gia ta tranh đoạt Thông Linh La Bàn, chính là tìm đường chết! Hôm nay, Lý gia ta không những muốn tru sát yêu thú mà các ngươi cũng đừng hòng thoát. Giết!..”

Tứ Trưởng lão cười sáng sặc, chỉ huy kiếm trận công tới Đế Thích Thiên.

Trăm ngàn thanh sát kiếm đen kịt đột nhiên hội tụ một chỗ, hoá thành một con hắc long khổng lồ, vô cùng dữ tợn. Hắc long khẽ động đuôi rồng, không khí liền bị chấn động kịch liệt, liên tiếp phát ra những tiếng nổ trầm đục, nhằm Đế Thích Thiên hung hăng nhào tới.

Mục tiêu chính của Lý gia vẫn là Đế Thích Thiên.

Tru sát Yêu hồ, lấy lại Thông Linh La Bàn mới là mục đích thực sự của Lý gia. Về phần những tu sĩ kia chỉ là thuận tay mà thôi.

Trong khoảng khắc sinh tử này, lông trên người Đế Thích Thiên dựng đứng cả lên, hết như một con nhím. Hắn không chút chần chừ, lập tức hít một hơi dài.

Thân hồ hấp nạp linh khí liền bắt đầu bánh trướng, thoáng cái liền biến thành hình dạng vô cùng dọa người.

Nhân thần tập trung cao độ, chăm chú quan sát hắc long dữ tợn đang bỏ nhào tới phía mình. Kiếm khí tua tủa quanh thân Hắc long, đừng nói là đụng, chỉ cần tới gần cũng đã bị chém nát bấy.

Kiếm trận này uy lực vô cùng cường đại, một thanh sát kiếm đã có thể giết chết một tu sĩ, huống hồ hắc long được ngưng tụ từ ngàn vạn thanh? Uy lực của nó đừng nói là yêu thú, đến tu sĩ Kết Đan kỳ cũng chưa chắc đã ngăn cản nổi.

Tuyệt đối không thể để cho hắc long tiếp tục xông tới, nếu không nhất định toi đời.

Đế Thích Thiên liều mạng vận chuyển Hồ Khiếu Công, Luyện Yêu Đỉnh trong Yêu Phủ điên cuồng xoay tròn. Ở trong ngọc đỉnh, yêu dịch màu đen không ngừng thoát ly Yêu Phủ, chảy vào trong kinh mạch, hướng đến cổ họng ngưng tụ lại.

Vô số thi thể xung quanh hắn bị thu vào trong đỉnh, nhanh chóng luyện hoá thành yêu nguyên. Kinh mạch trong cơ thể vận chuyển đến cực hạn, yêu khí nồng đậm như mực cuộn cuộn tuôn ra.

“Ngao!”

Nói thì dài nhưng sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt. Đế Thích Thiên ý niệm vừa động, trong mắt lộ ra một tia điên cuồng cũng cùng cao ngạo, hít một hơi thật sâu yêu khí, nhìn Hắc long đang lao tới gần, đột ngột mở miệng gầm lên một tiếng.

“Rầm rầm rầm!”

Tiếng hồ gầm một lần nữa vang lên, kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp vía. Lấy trung tâm là Đế Thích Thiên, bốn phương tám hướng không ngừng nổ vang, rung động kịch liệt khiến mặt đất chẳng chịt vết nứt vỡ, đất đá âm âm sụp xuống. Tình cảnh không khác nào ngày tận thế.

“Phốc!”

Đám tu sĩ còn sót lại miệng không ngừng phun máu, sắc mặt trắng bệch, liên tiếp ngã xuống.

Tiếng hồ gầm của Đế Thích Thiên khiến kiếm trận áp lực cường đại cũng không thể chống đỡ được, bắt đầu tan vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Kết Âm Thành Nhận

Tiếng hô gầm vừa vang lên liền phát ra lực công kích cường đại. Những tu sĩ có mặt ở đó cơ hồ mất mạng hết chín thành, chỉ còn sống sót một số ít có bảo vật trong người hoặc là đã đạt tới tu vi Trúc Cơ. Tuy nhiên thần sắc cả bọn đều tái nhợt, thân thể không ngừng run rẩy từng đợt, ánh mắt mang theo vẻ sợ hãi nồng đậm.

Lúc này tiếng hô gầm dưới sự khống chế của Đế Thích Thiên, hơn phân nửa lực lượng toàn bộ hướng đến Hắc Long do sát kiếm ngưng tụ mà uy áp. Hắc Long vốn mang theo lực lượng cường đại đánh về phía Đế Thích Thiên lập tức bị tiếng hô gầm này trấn áp, dừng lại đột ngột, thân thể không ngừng rung động, bên ngoài còn hiện ra hình dạng một thanh lợi kiếm có vẻ như nó đã sắp bị chấn tan thành từng mảnh.

- Toàn lực vận chuyển kiếm trận, nhất định phải giết chết tên yêu hồ này.

Khuôn mặt Lý Ngoan lộ vẻ dị thường dữ tợn, điên cuồng gào thét.

- Ong ong ong!

Nghe tiếng hô gào của hắn, hai mươi tám đường kiếm trụ ở khắp nơi vội vàng mạnh mẽ chuyển động, đại lượng kiếm khí từ kiếm trụ tuôn ra không ngừng hóa thành vô số sát kiếm đầu nhập vào Hắc Long. Có được lực lượng hỗ trợ, Hắc Long đang có dấu hiệu tan rã liền ngưng kết lại một lần nữa, rống lên một tiếng, vurôn một đôi long trào mang theo khí thế sắc bén như muốn xé toạc không khí chộp về phía Đế Thích Thiên.

- Yêu hồ, chịu chết đi!

Long trào đã vurôn đến trên đỉnh đầu, Đế Thích Thiên lúc này cảm thấy cả người như rơi vào hầm băng, vô cùng lạnh lẽo.

"Không, ta sẽ không chết, ta không thể chết được. Nếu đã để ta bước vào con đường tu yêu, mạng của ta sẽ do ta định đoạt, trừ ta, ai cũng đừng nghĩ lấy đi.....Aaaaaaaa!"

Ánh mắt lạnh băng, trong lòng lại điên cuồng gào thét. Ý niệm mạng ta do ta định đoạt vừa xuất hiện trong đầu tựa như đã khắc cốt ghi tâm từ lâu, xua đuổi như thế nào cũng không biến mất, ý niệm không ngừng xoay quanh trong đầu hắn, chốc chốc lại vang lên, quang mang trong mắt càng lúc càng mạnh mẽ. Một cỗ khí thế duy ngã độc tôn không ngừng sinh sôi trong lòng.

Kiếp trước chính mình phải chịu cảnh chết thảm, hắn không trách người khác mà chỉ tự trách mình. Mà hiện tại lại có cơ hội tái sinh, tái lập thêm một cơ hội sinh tồn nên hắn tuyệt đối không cho phép có bất kỳ người nào tùy ý cướp đi sinh mạng của chính hắn. Trước đây nó chỉ là một ý nghĩ chôn sâu dưới đáy lòng, là một mầm mống đang dần dần đâm chồi nảy lộc, nếu không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, có lẽ phải cần một thời gian nữa mới có thể trỗi dậy.

Tuy nhiên giờ phút này, dưới sự uy hiếp của tử vong, cái mầm mống nhỏ này rốt cuộc mạnh mẽ lớn lên, trong nháy mắt đã phát triển thành một cây đại thụ.

Một loại khí thế duy ngã độc tôn tàn mát ra từ trên người Đế Thích Thiên khiến hắn bỗng cảm thấy mình tựa như đang chỉ tồn tại trong thiên địa, không ai có thể sánh bằng.

- Ngaooooooooo!

Lại một tiếng hô gầm vang lên. từng vòng âm ba màu đen đột nhiên xoay tròn, hợp lại hóa thành vô số chuỗi âm nhận hình lưỡi liềm sắc bén. Mỗi một chuỗi âm nhận lấy tốc độ kinh người nháy mắt chém vào cơ thể Hắc Long.

- Rắc rắc!

Hắc Long từ vô số sát kiếm mà hình thành nên, cơ thể cứng rắn vô cùng, lực công kích cũng cực kì sắc bén. Nếu như bị long trào của nó bắt được, coi như là thân thể yêu thú chẳng nữa cũng lập tức xuất hiện ngàn thương trăm lỗ trên người, nhưng những đạo âm nhận này so với sát kiếm lại càng thêm cường hãn, long trào của Hắc Long vừa va chạm vào liền bị nó chém đứt một phần, bay ra biến thành một thanh sát kiếm, nhanh chóng rã thành từng đạo kiếm khí tiêu tan trong hư không.

Hơn nữa những đạo âm nhận này chính là từ tiếng hô gầm mà hình thành nên, Đế Thích Thiên không ngừng gầm lên thì những đạo âm nhận này cũng không ngừng ngưng tụ, quả thật như từng đợt sóng mãnh liệt cứ ồ ồ mà đập vào thân thể Hắc Long.

Đây cũng không phải là đợt sóng bình thường mà là sóng âm nhận, mỗi một đạo đều có độ sắc bén kinh người, xông về phía Hắc Long. Hắc Long lúc này giống như một kẻ không biết bơi đang dần dần bị chìm xuống, thân thể không lồ nhanh chóng bị đợt sóng âm nhận vùi lấp, không có khả năng chống cự mà bị đánh tan thành những mảnh nhỏ.

- Ách, kết âm thành nhận, điều này sao có thể?

Lúc này bên ngoài Nhất Tuyến Thiên, một trung niên nhân không khỏi kinh hãi thiếu chút nữa trừng đôi mắt rớt luôn ra ngoài.

Người này một thân quý khí, mặc trường bào màu xanh, lạnh lùng đứng trên thân một cây cổ thụ to lớn quan sát tình hình kịch chiến bên trong Nhất Tuyến Thiên. Chẳng qua ánh mắt của y thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn về phía Sở Vân và Chung Vân Phi, hiển nhiên y rất chú ý tới bọn họ. Trên tay y là một cánh tay màu xanh ngọc, cánh tay này trông sống động như thật, ngay cả những đường vân tay cũng hiển lộ rất rõ ràng không một chút nét giả tạo, nếu như không phải do màu sắc của cánh tay bất đồng thì người ta đã nghĩ nó chính là một cánh tay của con người.

Nhìn thấy Đế Thích Thiên có thể ngưng tụ âm ba thành từng đạo âm nhận sắc bén, sắc mặt của y trong phút chốc trở nên khó coi.

Âm Ba Công là một loại lực lượng thần kỳ nhất trong thiên địa.

Bởi vì thanh âm là một yếu tố hoàn toàn độc lập với thiên địa Âm Dương Ngũ Hành, không có ở trong đó, cho nên ở trong thiên địa, công pháp có thể đem thanh âm biến thành phương pháp công kích không nhiều lắm, cơ hồ có thể nói là ít vô cùng, và ngược lại công pháp và pháp khí có thể chống đỡ lại tác dụng của Âm Ba Công cũng ít đến mức làm người ta phát điên.

Mà Âm Ba Công cũng có một vài cảnh giới, tỷ như cấp độ một chính là dùng thanh âm để chấn động thiên địa, cái này giống như Đế Thích Thiên đã làm lúc trước, một tiếng hô gầm, đất đá bốn phía liền bị chấn thành bột phấn. Ba mươi hai trụ cột của Âm Ba Công liên quan đến tất cả các lĩnh vực, không có được năng lực như thế thì muốn có thành tựu là điều cực kỳ khó khăn, đồng nghĩa với việc ở cảnh giới âm ba cũng sẽ không có bất kì thành tựu gì.

Cấp độ kế tiếp chính là sóng âm ba.

Có nghĩa là âm ba ngưng tụ thành thực chất công kích địch nhân, đồng thời cảnh tượng lúc phát huy công kích sẽ giống như sóng cuộn dâng trào, một đợt lại một đợt, cuộn cuộn không dứt. Đế Thích Thiên trước đây đã đạt tới cảnh giới này, có thể phóng thích ra âm ba công kích địch nhân. Hiện tại hắn đã tiến thêm một cấp độ, uy lực hiển nhiên cường đại hơn nhiều.

Cấp độ còn lại chính là như bây giờ, âm ba ngưng tụ thành âm nhận, chân chính hóa thành binh khí hữu hình mà công kích địch nhân. Bởi vì tạo thành hình ảnh của một món binh khí, cho nên âm ba vốn vô hình vô chất nay lại trở thành một món binh khí thật thể, vì thế độ sắc bén, lực công kích cũng tăng cường đến một mức độ khiến người ta không thể tin được.

Xem như là so sánh với pháp khí của người tu tiên, thì đạo âm nhận này chẳng những không yếu thế hơn chút nào mà ngược lại lại mạnh mẽ hơn một chút, từ tình cảnh âm nhận va chạm với kiếm trận vừa rồi liền hiểu được, uy lực của nó tuyệt đối không khoa trương chút nào.

Cấp bậc này được gọi là kết âm thành nhận.

Không dừng lại ở đó mà trên cấp bậc này còn có tầng thứ cao hơn nữa.

Cho nên, trong thiên địa, những người có thể tu luyện Âm Ba Công đến cảnh giới cao thâm thường ít có người dám đến trêu chọc. Người như vậy tu vi đều cường ngạnh hơn các cường giả cùng cảnh giới rất nhiều.

Người áo bào xanh nhìn thấy từng đợt sóng âm nhận không ngừng tung bay trong kiếm trận, trong ánh mắt ngưng tụ một tia sáng, quả quyết nói:

- Không thể nhìn nữa rồi! Phải phá ngay kiếm trận mang Tiểu Vân rời đi, nếu không nhiều yêu thú như vậy tụ tập một chỗ, bọn chúng mà nổi điên lên ngay cả ta cũng chưa chắc có thể ngăn cản.

Vừa nói, ngọc thủ trong tay đột nhiên phóng ra luồng sáng chói mắt, chói lát trở nên cường thịnh hơn nhiều, kỳ dị nhất chính là bên trong ngọc thủ lại xuất hiện từng sợi kinh mạch nhỏ hẹp, tựa hồ như một cánh tay của người sống thật sự chứ không phải là một pháp bảo nữa.

- Ngự ma thủ, phá kiếm trận cho ta!

Ngọc thủ lăng không bay lên, ngọc quang cũng theo đó mà nhanh chóng bành trướng biến thành khổng lồ vô cùng tựa như một cây cổ thụ chọc trời. Cánh tay bao trùm một vùng trời, xuất hiện phía trên kiếm trận, để cho tất cả mọi người bên dưới đều có thể thấy rõ từng sợi vân tay trên ngọc thủ.

Từ trên ngọc thủ tựa hồ có một loại lực lượng có thể bao trùm cả thiên địa, nhưng cỗ khí tức này chỉ thoáng tán mát ra rồi lập tức biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện cho nên cũng không có mấy ai để ý đến. Lực lượng mạnh mẽ không ngừng toát ra từ ngọc thủ.....

- Ủng ủng!

Ngọc thủ mang theo một áp lực đáng sợ nhanh chóng rơi xuống, đồng thời thiên địa linh khí ở chung quanh cũng điên cuồng khuấy động. Trên không trung vang lên từng đợt âm thanh muện hưởng kinh khủng liên tiếp vang lên từ phía.

Lực lượng cuồng bạo nhanh chóng bộc phát giải tán tất cả những tia sát kiếm đang ngưng kết bên trên kiếm trận.

- Không tốt! Đây là pháp bảo, có tu sĩ Kết Đan ở phụ cận, hắn đang muốn phá vỡ kiếm trận của chúng ta.

Trong khoảnh khắc đó, bốn trưởng lão cũng đã chú ý tới sự xuất hiện của ngọc thủ. Lúc đầu, bọn họ không ai nghĩ ngợi gì, chỉ đến khi ngọc thủ tán mát ra uy áp đáng sợ cùng lực lượng ba động, cả bọn mới nhất thời ý thức đến, ngọc thủ này tuyệt đối không phải là pháp khí mà là một kiện pháp bảo, một kiện pháp bảo uy lực khổng lồ.

Ngọc thủ lúc này vẫn chưa hoàn toàn rơi xuống, nhưng từ những đợt thanh âm thanh thúy rung động truyền ra từ kiếm trận, ai cũng cảm giác được lực lượng khủng bố của ngọc thủ.

- Ủng ủng!

Đến khi ngọc thủ hạ xuống một phạm vi nhất định, hai mươi tám đường kiếm trụ lập tức bắn ra hắc sắc kiếm quang, vô số kiếm khí phóng lên cao, điên

cuồng công kích vào ngọc thủ.

Trên không trung hình thành nên một cảnh tượng vô cùng kinh khủng.

- Hắc, chỉ bằng một cái kiếm trận nho nhỏ cũng muốn ngăn cản ngự ma thủ của ta sao?! Kiếm trận mặc dù không tệ nhưng người thi triển lại quá kém, bất quá chỉ là một đám tiểu gia hỏa mà thôi, thật là không biết sống chết. Phá cho ta!!!!

Người áo bào xanh nhìn thấy như vậy, chỉ cười lạnh, hô lên một tiếng, ngự ma thủ nhanh chóng bộc phát ngọc quang cường đại, dưới luồng ngọc quang này, tất cả kiếm khí phảng phất như đám tuyết gặp phải mặt trời, nhanh chóng tan rã.

- Phá!!!

Ngọc thủ cùng lúc oanh vào hai mươi tám kiếm trụ, khiến cho chúng nhất thời lay động kịch liệt, có dấu hiệu như không trụ được nữa.

- A a a a a!!!!

Chỉ nghe liên tiếp những tiếng kêu thảm vang lên, những kiếm trụ kia đã bị ngọc thủ đánh vỡ, tán thành vô số kiếm khí bùng phát ra chung quanh, cây cối, núi đá tứ phía trong nháy mắt vỡ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Thừa Cơ Đoạt Bảo

Đế Thích Thiên phóng lên cao, ngạo nghễ đứng vững vàng trong tiếng đồ sụp ầm ầm của kiếm trụ, ánh mắt nhìn về phía đám tu sĩ. Trên mặt đất lúc này rơi vãi vô số thi thể huyết nhục, cảnh tượng có thể nói là huyết tanh cực độ.

Tất cả những thi thể huyết nhục này đều là của những đệ tử Lý gia biến mất lúc trước, trong giây phút kiếm trụ bị phá vỡ, nó đã rã thành vô số kiếm khí nhanh chóng xoắn nát thân thể của bọn họ, cắt từng người thành những mảnh nhỏ, chết thê thảm vô cùng.

Ngọc thủ rõ ràng có vẻ cổ kỳ khi bay đến trước mặt những người khác, sau khi nó phá vỡ kiếm trận, ngọc quang liền bị phai nhạt dần, ngọc thủ nhanh chóng thu nhỏ lại kích cỡ ban đầu, nháy mắt bay trở lại trong tay người áo bào xanh.

Người áo bào xanh lặng không mà đứng, ánh mắt nhìn về phía Chung Vân Phi và Sở Vân, uy nghiêm quá lớn:

- Vân nhi, Chung hiền chất, không nên dây dưa, nhanh rời khỏi đây thôi!

Hiển nhiên, lúc trước hấn thu hồi ngọc thủ hoàn toàn là bởi vì bên trong Nhất Tuyến Thiên còn có Chung Vân Phi và Sở Vân, nếu không để ngọc thủ của hấn bộc phát lực lượng một lần nữa, e rằng hơn phân nửa sinh linh ở đó liền thịt nát xương tan.

Nhìn thấy đoàn yêu thú vương giả trước mắt, hấn bản năng cảm giác được một cổ uy hiếp cường đại. Yêu thú vương giả từng con đều mang thực lực cường hãn có thể ngang với tu sĩ Kết Đan. Điều này tuyệt không có nửa điểm giả dối bởi đã từng có chứng cứ xác thực chứng minh trong tu tiên giới. Một gã tu sĩ Kết Đan sau khi bắt gặp một con yêu thú vương giả, liền hưng phấn đuổi giết nhưng cuộc chiến lại không nghiêng về một bên như hấn đã tưởng, thân thể yêu thú thật sự cứng rắn đến độ người tu tiên khó mà tưởng tượng được, cộng thêm thiên phú thần thông của nó, hai thứ kết hợp lại tuyệt đối là một loại thực lực đáng sợ. Sau khi chiến đấu một hồi, tên tu sĩ Kết Đan đã hoảng sợ biến sắc mà vội vàng bỏ chạy.

Lúc này trước mắt hấn lại không chỉ có một yêu thú vương giả mà là vài con Mỗi con đều có tu vi cường đại, nhất là Mỹ Đỗ Toa, năng lực của nàng càng làm cho người ta kinh sợ, hoàn toàn có thể đơn phương chính diện chống lại một tu sĩ Kết Đan.

- Tương bố!

Hạc Vương nghe tiếng quát của người áo bào xanh, làm sao có thể để bọn họ rời đi dễ dàng được. Nàng liền mở hai cánh, ưu nhã bay lên không trung, trên đôi cánh tuyết trắng phát ra một luồng bạch quang, bỗng từng chiếc lông vũ trắng tinh mềm mại nhẹ nhàng rơi ra từ trên cánh của nàng.

Những chiếc lông vũ đó tựa như những lưỡi dao sắc bén, mặc dù trông có vẻ như nó đang nhẹ nhẹ bay xuống nhưng trên không trung vẫn có thể nhìn rõ từng đạo hàn quang sắc bén khiến cho lòng người không khỏi kinh sợ.

Mấy trăm chiếc lông vũ như những mũi tên nhọn hoắt, tăng nhanh tốc độ bay về phía người áo bào xanh. Tốc độ như sấm chớp chỉ để lại những tàn ảnh màu trắng, ngay cả bóng dáng cũng không kịp nhìn thấy, lại còn vô thanh vô tức không phát ra một tiếng xé gió nào, quả thực kinh khủng dị thường.

- Ta đã muốn đi thì các ngươi cũng đừng mong lưu ta lại. Ta không muốn cùng chư vị vương giả là địch, chỉ hi vọng có thể mang hai văn bối của ta đi,

sau đó tuyệt đối không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì!

Người áo bào xanh vừa nói, vừa thân nhiên nhìn về phía bọn Đế Thích Thiên, ngọc thủ lăng không bay lên hóa thành một đạo bạch quang nháy mắt bao trùm lấy người hắc mà bảo hộ.

- Đương đương đương!

Những chiếc lông vũ va chạm vào vòng bảo hộ của ngọc thủ phát ra từng tiếng vang thâm thúy, đồng thời một cỗ lực lượng cuồng bạo cũng theo đó mà bùng nổ ra bốn phía.

- Một kiện pháp bảo thật lợi hại! Đây chẳng lẽ chính là uy lực của pháp bảo sao, không ngờ trong nháy mắt lại có thể bộc phát lực lượng như thế!

Ánh mắt Đế Thích Thiên hiện lên một tia kinh sắc. Kiếm trận bị phá, âm ba Hỗ Khiếu của hắn đã thành công tăng thêm một cấp có thể Kết âm thành nhận, mặc dù càng thêm bá đạo, công kích cũng càng thêm sắc bén nhưng đồng thời tiêu hao lượng yêu nguyên cũng càng thêm khổng lồ. Bởi vậy, yêu nguyên trong cơ thể hắn chỉ trong ngắn ngủi mấy nhịp thở kia đã tiêu hao hết cả năm sáu thành.

Nếu không phải có luyện yêu đình không ngừng luyện hóa ra tinh khí thì e rằng hắn không còn đứng vững như bây giờ.

Bạch quang mặc dù có thể làm chói mắt những tu sĩ bình thường nhưng sao có thể dấu điếm cặp mắt hồ tinh sáng của Đế Thích Thiên được. Hắn chỉ liếc mắt là có thể nhìn ra vừa rồi ngọc thủ kia chỉ trong nháy mắt đã bắn ra hơn mấy trăm tia sáng, mỗi tia sáng ở một vị trí khác nhau, bắn về phía lông vũ, đây ngược từng chiếu ra ngoài.

- Vân nhi, nhanh quay trở về!

Người áo bào xanh hiển nhiên không muốn dây dưa ở đây thêm, lần nữa quát lớn.

Chung Vân Phi và Sở Vân đang đứng chung một chỗ vậy đánh Hắc Viên Vương, y phục vốn sạch sẽ bây giờ đã trở nên cực kì xốc xếch, trên người có không ít vết thương hiển lộ ra. Cùng yêu thú vương giả giao phong thì dù có cực phẩm bốn mạng pháp khí nơi tay chẳng nữa, bọn họ cũng không chiếm được chút thượng phong nào.

Tiếp đó lại xuất hiện kiếm trận, rồi lại âm ba Hỗ Khiếu, từng đợt công kích không ngừng ập tới khiến cho bọn họ ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, có thể chống đỡ đến bây giờ có thể nói là vô cùng may mắn rồi.

- Vân sư muội, đi thôi, ở đây đã không phải là chuyện chúng ta có thể nhúng tay nữa. Nếu còn chần chừ thì ngay cả tính mệnh cũng phải để lại đây mất.

Chung Vân Phi rất rõ ràng tình thế trước mắt. Hắn biết hiện tại tuyệt đối không phải là thời điểm để biểu hiện.

Sở Vân nghe được lời nói, con ngươi nhanh chóng chuyển động, nhích đến gần Chung Vân Phi, giả hoạt truyền âm cho hắn:

- Chung sư huynh, đám yêu thú này đã bị Tam thức của muội chế trụ, khẳng định hơn phân nửa đều chú ý đến Tam thức, huynh không phải có một sợi Phục Long Tác sao, hay là huynh nhân lúc này trời hắc hồ lại, sau đó theo Tam thức rời đi nơi này, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

Sở Vân mắt thấy Đế Thích Thiên đại phát thần uy, âm ba hồ khiếu bá đạo như thế, cộng thêm ham muốn của hắn, làm sao chịu rời đi nơi này một cách dễ dàng như thế, tâm niệm vừa chuyển lập tức nảy ra một ý nghĩ

Hì vọng dĩ nhiên liền kí thác vào sợi Phục Long Tác của Chung Vân Phi, đây trời kia chính là một kiện kỳ bảo, ngay cả tu sĩ Kết Đan nếu khinh địch liền có thể bị nó trời chặt, dù sao nó cũng là pháp bảo luyện chế từ gân rồng kia mà, không thể nào không có uy lực kỳ diệu được.

- Đây....

Chung Vân Phi nghe vậy không khỏi chần chừ.

- Huynh còn muốn cái gì, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất, nhanh động thủ đi!

Sở Vân thúc giục.

Chung Vân Phi đưa mắt nhìn quanh, rốt cuộc trên mặt cũng xuất hiện một tia kiên định, tình hình chung quanh quả thật là hơn phân nửa chú ý yêu thú đều tập trung lực chú ý lên người áo bào xanh. Dù sao xuất hiện một tu sĩ Kết Đan thì coi như là Mỹ Đồ Toa đi nữa cũng không thể không đề phòng.

- Là một cơ hội tốt!

Chung Vân Phi khẽ vung tay liền xuất hiện một sợi dây trời trong suốt. Trên sợi dây này có những đường vân mảnh dài kì dị lộ vẻ thần bí dị thường, hơn nữa sợi dây này hình dạng cũng rất cổ quái, một đầu khắc lên đầu rồng trông rất sống động, đầu còn lại chính là đuôi rồng khiến cho sợi dây thật giống như một con rồng thu nhỏ.

Nhìn kỹ thêm những đường vân trên sợi dây liền có thể nhìn ra chúng có tạo hình như những chiếc vảy rồng dày đặc, nhìn bề ngoài người ta chỉ nghĩ đây là một tác phẩm nghệ thuật chứ không nghĩ tới là một kiện pháp bảo.

- Phước Long Tác, trối yêu hồ!

Chung Vân Phi khẽ quát một tiếng, lập tức Phước Long Tác như trở thành một con thần long nhỏ, bay vút về phía thân thể cao lớn của Đế Thích Thiên đồng thời tỏa phát một tầng quang mang trong suốt, cả sợi dây giãn ra thật dài, trong nháy mắt đã sắp sửa chạm vào thân thể Đế Thích Thiên.

Ngay thời khắc đó, Đế Thích Thiên đột nhiên quay đầu lại, về mặt lộ ra một tia trào phúng khinh thương nhìn Chung Vân Phi và Sở Vân. (hồ mà có vẻ mặt khinh thường là kiểu mặt gì ta ...)

- Đã sớm biết các ngươi nhất định sẽ sử ra thủ đoạn đánh lén mà, nhìn ánh mắt gian trá của hai ngươi, bốn vương hoàn toàn có đủ lí do tin tưởng đám tu tiên giả các ngươi hơn phân nửa đều là đám tiểu nhân hư tình giả ý hèn hạ. Đế Thích Thiên ta sao có thể rơi vào bẫy các ngươi được.

Nói đoạn, thân thể hần mạnh mẽ run lên, chỉ một thoáng liền thấy một cỗ yêu vụ xuất hiện bao trùm toàn bộ cơ thể Đế Thích Thiên, sau đó kịch liệt xoay tròn, ngưng tụ thành một lười âm nhận hình lười liềm.

Đế Thích Thiên đã nghiên cứu công pháp này một đoạn thời gian, hần không ngừng luyện tập lần lượt chuyển đổi từ ngưng tụ sang tiêu tán rồi lại ngưng tụ để có thể hình thành âm nhận trong thời gian ngắn nhất. Nếu như có thể đạt đến trình độ vừa niệm liền thành thì mới là cảnh giới cao thâm nhất của bí pháp này.

Hiện tại mặc dù còn chưa đạt tới cảnh giới này nhưng hần cũng đã triển khai trong thời gian ngắn nhất rồi. Cho nên mới có thể trong chớp mắt ngưng tụ ra nhiều chuỗi âm nhận như vậy.

- Muốn trối bốn vương à, thực lực các ngươi còn kém xa lắm. Chém cho ta!

Đế Thích Thiên tâm niệm vừa động, chuỗi âm nhận liền phát ra từng thanh âm thanh thúy, từ bốn phương tám hướng vọt tới chém vào Phước Long Tác, tốc độ chớp nhoáng đến nỗi phía sau chỉ còn lại những tàn ảnh màu đen mà thôi.

Đáng tiếc cảnh tượng Phước Long Tác bị chém đứt lại không xuất hiện như hần đã nghĩ, ngược lại trên sợi dây dần hiện ra một tầng quang mang trong suốt, những chuỗi âm nhận chém lên đó giống như không thể phát huy hết lực lượng mà chỉ còn lại hai ba thành, hiển nhiên không thể gây tổn thương gì đến Phước Long Tác.

- Hào bảo bối! Phước Long Tác này Đế Thích Thiên ta muốn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Phước Long Tác Tới Tay

Dịch: Tiểu Yêu Tinh Uy lực của âm nhận hần hiểu rất rõ. Dù một kiện pháp khí bị nó chém vào ít nhất cũng lưu lại một vài đường vạch, độ sắc bén so với phi kiếm mà người tu tiên hay dùng cũng không kém là bao. Thế nhưng sợi Phước Long Tác này bị nó chém liên tiếp cũng không lưu lại một chút dấu vết nào. Lúc âm nhận chém vào sợi dây, hần cũng cảm nhận được rõ ràng vốn trên chuỗi âm nhận tỏa ra một đạo phong mang, nhưng vừa chạm đến cây roi liền bị thanh trừ sạch sẽ, bản thân cây roi chẳng phải thừa nhận một chút lực lượng nào, thật sự là thần kỳ.

Khi biết được điều này, Đế Thích Thiên liền hiểu cây roi này tuyệt đối là một bảo bối bất phàm. Trong đầu hần lập tức nảy sinh ý nghĩ chiếm hữu.

Phước Long Tác dưới từng đợt công kích của yêu vụ âm nhận không ngừng lay động, phát ra từng đợt bạch quang tựa hồ như có sinh mạng của chính mình.

- Không tốt, đã bị nó phát hiện rồi. Vân sư muội, lần này chúng ta không bắt được yêu hồ rồi, mau chạy thôi. Ta phải thu hồi lại Phước Long Tác đã.

Chung Vân Phi là niềm kiêu ngạo trong thế hệ trẻ, trong ánh mắt hần nhìn Đế Thích Thiên tràn đầy vẻ khinh thường. Hần đã dự liệu được lần vây bắt này khẳng định đã bị con yêu hồ phát hiện, cho nên giờ muốn bắt nó là điều không tưởng.

Không phải do Phước Long Tác không có lực công kích cường đại mà là do nó là một kiện pháp bảo, uy lực của nó không phải một tu sĩ Luyện Khí có thể điều khiển được. Không tới Kết Đan Kỳ thì chỉ có thể phát huy được một phần uy lực nhỏ của nó, và lại với hoàn cảnh hiện tại, nếu tiếp tục dây dưa, mỗi một phút trì hoãn cũng có khả năng sẽ xảy ra biến cố thật lớn.

Vì thế, Chung Vân Phi không tiếp tục công kích Đế Thích Thiên nữa, mà quyết đoán niệm lên pháp quyết. Phước Long Tác ngay lập tức tỏa ra một vầng hào quang, đầu rồng xoay chuyển trên không trung, quay đầu bay trở về phía hần.

- Muốn thu hồi lại sao?! Nào có chuyện dễ ăn như vậy, mau để lại cho ta!

Đế Thích Thiên vốn đã có tâm tư chiếm hữu thì làm sao có thể trở mặt nhìn bảo bối vụt khỏi tay, hần cười lạnh một tiếng, vươn hồ chảo, chộp về phía roi dây.

- Ngao!!!!!!!!!!

Trong lúc này, trên không trung bỗng vang vọng một tiếng hồ gầm như có như không. Tiếng hồ gầm này không phải do y rống lên, mà đó là từ một loại khí thể vô hình tự động hình thành, một cỗ yêu nguyên dung nhập vào hồ chảo khiến cho đôi chảo trong nháy mắt ngập tràn yêu khí. Sát khí oai vũ nghiêm nghị không ngừng uy áp, khí thể liên tục dâng cao oanh động về phía trước.

- Âm âm!

Một đôi hồ chảo đen như mực nhanh chóng ngưng tụ trên không trung, mang theo một loại khí thể của vương giả trời sanh cùng với một sự linh hoạt khôn cùng chộp về phía dây trời.

Dưới tốc độ sấm chớp cùng với khí thể bén nhọn tựa hồ như muốn giam cầm cả không gian của đôi chảo, Phước Long Tác đang được thu hồi về bỗng khựng lại một chút nhưng chỉ một chút này thôi cũng đủ để đôi chảo đen nhánh kia chộp được.

- Muốn đoạt Phước Long Tác của ta sao?! Mơ tưởng!

Chung Vân Phi sắc mặt trắng bệch, hai tay không ngừng kết ấn, liên tục thay đổi pháp quyết. Theo sự biến hóa của từng loại pháp quyết, Phước Long Tác trong đôi hồ chảo đột nhiên phát ra một cỗ lực lượng cường đại, khiến cho đôi chảo không thể không buông lỏng ra một chút, yêu nguyên ngưng tụ trên đôi chảo suýt nữa cũng bị cỗ lực lượng này đánh tan.

- Hừ! Đã lọt vào tay ta còn muốn đoạt trở về sao?! Trở lại cho ta!

Ánh mắt Đế Thích Thiên khẽ ngưng trọng, cỗ lực lượng vừa rồi quả thật quá cường đại, luyện yêu đỉnh trong yêu phủ lúc này nhanh chóng xoay tròn, một cỗ yêu nguyên hình thành quán nhập vào trong cặp hồ chảo, bất chấp mọi hậu quả nhất định phải giữ chặt lấy Phước Long Tác.

Như thế vẫn chưa đủ, Đế Thích Thiên đồng thời còn ngưng tụ yêu nguyên hình thành một cặp hồ chảo khác, oanh mạnh về phía Chung Vân Phi.

- Hừ!

Ánh mắt Chung Vân Phi hiện lên một tia hận ý cay độc. Trên tay hần lập tức xuất hiện một thanh kiếm trăm yêu, chống đỡ trước người. Hồ chảo vừa chộp vào thanh kiếm này liền bộc phát lực lượng mạnh mẽ, ngay cả Chung Vân Phi cũng không kìm được phát ra một tiếng kêu đau đớn. Nét mặt mang theo vẻ khó tả, Chung Vân Phi thoáng liếc nhìn lại Phước Long Tác, cuối cùng dứt khoát xoay người kéo Sở Vân chạy đi.

- Đi, "Núi xanh còn đó, không sợ không có củi đốt". Thù này ta tất báo!

Bởi vì hần đã nhìn thấy Mỹ Đỗ Toa bên phía đối diện với người áo bào xanh đã có ý định động thủ, một tu chân giả Kết Đan Kỳ như hần tuyệt đối không phải là đối thủ của nhiều yêu thú vương giả như vậy, nếu còn chần chừ không đi, hôm nay tất cả mọi người hần phải để xác lại nơi này.

Từ bỏ Phước Long Tác thì giữ lại được tánh mạng... lợi và hại rất dễ dàng lựa chọn. Chung Vân Phi quyết đoán bỏ qua Phước Long Tác, về mặt kiên nghị, cũng không dấy đưa về món pháp bảo này nữa, lập tức ngưng kiếm phi hành hóa thành một đạo lưu quang bay về phía người áo bào xanh.

Người mặc áo bào xanh nhìn về phía Chung Vân Phi, trong ánh mắt toát lên vẻ tán thưởng, nói:

- Đi! Chúng ta nên đi thôi!

Người mặc áo bào xanh không chút do dự, xoay người kéo lấy hai người bọn họ, nhanh chóng bỏ chạy về phía Nam Man, tốc độ có thể nói là hơn xa so với Chung Vân Phi ngưng kiếm.

- Muốn chạy? Nào có chuyện dễ dàng như vậy!

Mỹ Đỗ Toa lạnh lùng nhìn ba người, nàng sao có thể để bọn họ chạy thoát một cách dễ dàng vậy được. Trên người nàng bỗng nhiên tản mát một hơi thở quý bí dị thường, tựa hồ như trong nháy mắt cả người nàng đã biến thành một tảng đá lạnh như băng không một chút ấm áp, trong ánh mắt cũng mờ mờ xuất hiện một tầng ánh sáng màu vàng mờ mờ ảo ảo không ngừng lóe lên, hướng về phía đám người áo bào xanh.

Một cảnh tượng kinh khủng nhất thời xuất hiện trước mắt.

Chỉ thấy ở phương hướng bị ánh mắt của nàng chiếu vào, một gốc cây cổ thụ chọc trời bỗng phát sinh biến hóa. Rễ cây là nơi bắt đầu hóa thành từng khối huyền thạch cứng rắn, sự hóa thạch không ngừng lan tràn lên trên thân cây, cơ hồ chỉ trong nháy mắt, cả một gốc cây đã hóa thành một khối thạch, sinh cơ bị tiêu diệt trong phút chốc.

Mỹ Đỗ Toa Chi Nhãn quả thật đáng sợ.

Một khi thi triển ra, những vật thể nằm trong tầm mắt của nàng toàn bộ sẽ hóa thạch với một tốc độ kinh người, mà lúc này đây, ánh mắt của nàng rót cuộc nhìn về phía người áo bào xanh.

- Mỹ Đỗ Toa Chi Nhân thật lợi hại! Ngự Ma Thủ!

Người mặc áo bào xanh quả nhiên không phải người thường, ngay khi lực lượng của Mỹ Đỗ Toa Chi Nhân sắp chiếu lên người, hắn đã lập tức sử dụng tay trái che chắn sau lưng. Bàn tay che chắn phía sau này tựa hồ cũng cảm nhận được lực lượng đáng sợ từ ánh mắt Mỹ Đỗ Toa, cả bàn tay liền tỏa ra một vầng hào quang trắng như tuyết, bao trùm lấy cả ba người.

Thân hình người áo bào xanh chỉ khựng lại giây lát, liền khôi phục lại tốc độ nhanh chóng bay về nơi xa.

Trong lúc người áo bào xanh đối kháng cùng chư yêu thú, cũng có không ít tu sĩ nhìn thấy cảnh tượng tử thương vô số trước mắt đã lập tức lựa chọn phương án bỏ chạy, rời rít chớp lấy thời cơ này mà tỏa ra tứ phía.

Tuy nhiên, nói thì có vẻ dài dòng nhưng thật ra mọi việc lại xảy ra chỉ trong chớp mắt. Tu sĩ có thể thoát thân được cũng không có nhiều, còn lại ở bên trong Nhất Tuyến Thiên vẫn tồn tại cả mấy trăm tên tu sĩ.

- Hừ!

Mỹ Đỗ Toa thấy đám người áo bào xanh đã chạy thoát, trong ánh mắt tựa hồ mang theo một tia ngưng trọng như kiêng kỵ điều gì đó, nhưng cuối cùng nòng cũng không đuổi theo mà chỉ quét ánh mắt về phía những tu sĩ còn sống sót kia.

- Aaaaa! Chân... chân ta biến thành đá rồi!

- Đây nhất định là năng lực thiên phú của Mỹ Đỗ Toa, ả ta muốn biến chúng ta thành đá hết!

- Chạy mau!

Cơ hồ trong nháy mắt, các tu sĩ đã lập tức phát hiện sự khác thường xảy ra trên người mình, bắt đầu là từ hai chân, từng chút từng chút bị hóa thành đá, ngay cả một chút cảm giác cũng không thể cảm nhận được, giống như nó không phải là một bộ phận trên cơ thể mình nữa. Cả đám đều muốn chạy nhưng chẳng qua chỉ là một đám tu sĩ Luyện Khí Kỳ, sao có thể ngăn cản được năng lực yêu phú khủng bố của Mỹ Đỗ Toa được.

Chỉ trong vài phút đã hình thành mấy trăm bức tượng đá trông rất sống động, ngay cả thần sắc sợ hãi trên nét mặt cũng đều nhìn thấy được nhất thanh nhị sở. Tình cảnh này quả thật làm cho người ta trong lòng từng đợt rét lạnh.

Mỹ Đỗ Toa vừa ra tay, cục diện trong chớp mắt liền thay đổi.

Mấy ngàn tên tu sĩ ở Nhất Tuyến Thiên phút chốc bị tiêu diệt sạch. Trên mặt đất khắp nơi đều là thi thể của đám tu sĩ, máu chảy thành sông, không khí chung quanh cũng ngưng đọng một khí tức tử vong đáng sợ.

Một đám quạ đen vui sướng đậu lên những thi thể này, vẻ mặt còn lộ ra nét hưởng thụ.

- Dây Phược Long Tác này quả là một bảo bối, hình như nó luyện chế từ một đoạn gân thì phải, chẳng lẽ thật sự là gân rồng...

Đế Thích Thiên cầm lấy Phược Long Tác ngắm soi trước mặt, cẩn thận đánh giá một hồi. Trên Phược Long Tác có vô số đường vân giống như long lân, đồng thời còn mang cho người ta một cảm giác thần bí, cầm trong tay lại có một luồng khí tức ôn nhuận mát mẻ, cực kỳ thư thích.

Đây là một kiện bảo bối, hơn nữa còn là bảo bối cực kỳ không tầm thường.

Trước giờ hắn đã nhìn thấy pháp khí không ít nhưng không có một cái nào khiến cho hắn có cảm giác như vậy, hơn nữa lúc giao chiến dây Phược Long Tác này còn bộc phát ra cỗ lực lượng cường đại kia nữa, từ đó có thể thấy rõ ràng điểm bất phàm của nó.

Nhìn tới nhìn lui vài lần, cuối cùng Đế Thích Thiên cũng thu nó vào lại túi trữ vật.

Ngẩng đầu nhìn về phía đám yêu thú Hắc Viên Vương, Đế Thích Thiên rất rõ ràng phần chém giết lúc trước chẳng qua chỉ là phần mở đầu, bây giờ chiến đấu đã kết thúc hắn đã đến lúc nhận lấy chiến lợi phẩm rồi.

Chỗ tốt, sao lại có thể không có được!

Trên đất, toàn bộ đều là thân thể của người tu tiên, hơn nữa chỉ mới chết không lâu, toàn bộ tu vi đều tán vào bên trong huyết nhục thân thể, tinh khí vô cùng dư thừa. Những thi thể này đối với yêu thú chính là thức ăn bổ dưỡng nhất, luyện hóa xong còn có thể tăng cường tu vi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Cự Đại Thu Hoạch

Lần này thu thập được đại lượng thi thể đối với chư yêu thú chính là một khoản thu hoạch khổng lồ, sau khi luyện hóa hấp thu hoàn toàn tuyệt đối có thể giúp chúng đề cao thực lực bản thân lên một hai thành.

Tuy nhiên số lượng thi thể nhiều như vậy trong chư yêu thú trừ bỏ Đế Thích Thiên ra thì không có ai luyện hóa được quá nhiều thi thể một lần cả. Và lại, dù năng lực luyện hóa của bọn họ cường thịnh trở lại cũng có giới hạn, mỗi lần hấp thu cùng lắm là một trăm cự thi thể mà thôi, còn lại chỉ sợ khó có thể một lần cắn nuốt.

Mà thân thể của tu sĩ mặc dù tu vi toàn bộ tán vào trong huyết nhục nhưng lại không thể bảo tồn thời gian quá dài. Chỉ cần qua nửa canh giờ hoặc một canh giờ không được hấp thu thì bởi mất đi sinh mệnh lực, không có năng lực trời buộc tinh khí mà chúng sẽ dần dần tiêu tán.

Cho nên những thi thể này nhất định phải được cắn nuốt trong thời gian đó, nếu không sẽ mất đi phần lớn tinh khí. Điều này cũng có nghĩa là mấy ngàn cự thi thể này, chư yêu thú vương giả tuyệt đối không cách nào nuốt trọn, cho nên tuy kiếm được một kho báu khổng lồ nhưng người được lợi lớn nhất chỉ có Đế Thích Thiên.

Bởi vì chỉ có Đế Thích Thiên mới có Thiên phẩm yêu phù, bên trong tồn tại một kiện luyện yêu đỉnh thần kỳ.

Hắn trước kia đã thử qua, nếu dùng luyện yêu đỉnh để luyện hóa thi thể thì căn bản không cần quan tâm đến số lượng, bởi vì luyện yêu đỉnh có thể cất trữ rất nhiều thân thể mà không làm tinh khí trong cơ thể bị tiêu tan, những tinh khí đó chỉ biết vận chuyển bên trong luyện yêu đỉnh, từng chút từng chút bị luyện hóa dần.

Có thể nói đây là một lần thu hoạch khổng lồ của hắn. Bằng vào số lượng thi thể trước mắt, hắn tuyệt đối có thể thuận lợi tu luyện tới yêu thú đỉnh, tiến tới ngưng kết nội đan tu thành yêu thú chân chính.

Dĩ nhiên thu hoạch không chỉ có nhiều đây mà còn cộng thêm những túi đồ trên đám thi thể nữa. Trong túi có rất nhiều vật phẩm tu tiên giới, gom lại một chỗ rồi phân chia ra thì mỗi yêu thú cũng nhận được rất nhiều bảo vật.

Thường thường sau khi đại khai sát giới chính là đến lúc thu được tuyệt đại lợi ích.

- Thật tốt quá!

Một giọng nói thanh thúy vang lên giữa không trung Nhất Tuyến Thiên, chính là thanh âm của chim hồng tước. Nàng không ngừng phe phẩy đôi cánh bay lượn giữa bầu trời, trong mắt đầy sự phấn chấn kêu lên:

- Những tên tu sĩ chán ghét này rốt cuộc cũng bị giết chết rồi! Hắc, xem bọn chúng còn dám ở trong núi giết linh thú, yêu thú nữa hay không!

Đối với cảnh tượng đầm máu trước mắt này chim hồng tước tuyệt không một chút kiêng kỵ ngược lại lại hưng phấn vô cùng. Cũng khó trách, người tu tiên cùng yêu tộc đối lập đã lâu, ở trong sơn mạch này không phải người giết ta thì là ta giết người. Số linh thú yêu thú chết trong tay người tu tiên cũng không ít, cừu hận giữa hai bên sớm đã bị đào sâu như biển.

Muốn chim hồng tước đồng tình với người tu tiên không bằng nói mặt trời sẽ mọc ở phía tây đi.

- Chư vị, hiện tại tu sĩ đã bị chúng ta giết sạch, kế tiếp nên làm gì bây giờ?

Hoàng Kim Sur Vương nhìn Đế Thích Thiên cùng đám Minh Nha Vương, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về đồng thi thể trên mặt đất, ý tứ trong đó rất rõ ràng.

- Những thân thể này có chứa đại lượng tinh khí đối với sự tu luyện của yêu thú chúng ta có lợi ích rất lớn, tuy nhiên ta hiện tại không cần, các người cứ phân chia ra rồi luyện hóa.

Mỹ Đỗ Toa lạnh lùng nói, vẻ mặt không một tia thần sắc lưu luyện nào đối với thân thể đám tu sĩ. Đây không phải do nàng ra vẻ thanh cao mà vì bản thân đã tiến vào giai đoạn ngưng kết nội đan, số thân thể này đối với nàng có cũng vậy mà không có cũng thế. Thứ cần thiết nhất với nàng bây giờ chỉ có một việc là bế quan tĩnh tu mà thôi.

- Ta muốn ba trăm cự.

Hoàng Kim Sur Vương không chút khách khí lập tức đưa ra con số. Số lượng này một phần cho chính hắn, phần còn lại sẽ phân chia cho đám bộ hạ. Quá nhiều sẽ lãng phí, quá ít lại không đủ, ba trăm chính là con số vừa vặn.

- Bốn vương cùng tộc nhân chỉ muốn hấp thu từ khí, ở nơi này trải qua một cuộc đại chiến đã ngưng tụ rất nhiều từ khí cho nên bốn vương muốn mang tộc nhân ở đây mấy ngày.

Minh Nha Vương đối với thân thể cũng không có hứng thú, Minh Nha nhất tộc bọn họ chỉ thích nhất từ khí tản mát từ thân thể mà thôi.

Một cuộc đại chiến hiển nhiên sẽ có số lượng từ vong khổng lồ, những từ khí tản mát ra từ số đó đã vô hình vô chất ngưng tụ bên trong sơn cốc. Người bình thường có thể nhìn không thấy nhưng Minh Nha nhất tộc lại dễ dàng nhìn ra, đối với lượng từ khí như vậy bọn họ dĩ nhiên không thể nào bỏ qua được, đồng thời trong số yêu thú trừ bọn họ ra cũng không còn loài nào có thể hấp thu từ khí, bởi vậy hiển nhiên không ai tranh đoạt về phần này rồi.

- Ta muốn một trăm cụ.

Bạch Hạc Vương cũng lên tiếng.

- Hắc hắc, lão Hắc ta cũng muốn năm trăm cụ, nhiều nữa ta đây xài không hết a.

Hắc Viên Vương hắc hắc cười ngây ngô nói.

- Còn lại sẽ thuộc về ta.

Đế Thích Thiên thấy bọn họ phân phối xong, cuối cùng mở miệng nói ra ý nguyện của mình. Trong giọng nói mơ hồ mang theo một điểm uy nghi khác thường khiến chơ không khí xung quanh bỗng như bị đè nén khó thở vô cùng.

Từ lúc trong đầu nảy sinh ý nghĩ "mạng ta không do trời định đoạt", trên người hắn đã tự hình thành nên một loại khí thể áp bức đặc biệt. Loại khí thể này hiện tại vẫn chưa chân chính hiển lộ ra nhưng có thể biết được, chỉ cần cho hắn thời gian thì sớm muộn cũng có một ngày nó sẽ trở thành khí thể đặc biệt của riêng hắn. Khi đó mỗi lời nói, mỗi cử chỉ sẽ tự động mang theo một uy nghiêm bất đồng. Còn bây giờ trong ngôn hành cử chỉ chỉ mới bắt đầu có một chút khí thể mà thôi.

Hắc Viên Vương nghe vậy không khỏi thắc mắc:

- Đế huynh đệ, ngươi muốn nhiều thi thể vậy làm gì, lực lượng bên trong huyết nhục hiện giờ tồn tại chẳng còn bao lâu, ngươi lấy đi cũng vô dụng thôi.

- Đúng đó!

Chim hồng tước cũng lên tiếng, quay quay đầu bay tới bay lui trước mặt Đế Thích Thiên, riu ra riu rít nói lên hiểu biết của mình:

- Ta nghe tỷ tỷ nói thân thể tu sĩ là một trong những phương pháp tu luyện thích hợp nhất, huyết nhục bọn họ rất dồi dào tinh khí máu huyết, nhưng phải luyện hóa khoảng một canh giờ từ lúc bọn họ chết bằng không tất cả lực lượng sẽ tiêu tán, không có ích gì.

- Chia số vật phẩm của đám tu sĩ này thành bảy phần, mỗi người cầm một phần rồi trở về lãnh địa của mình đi.

Mỹ Đỗ Toa nhìn về phía Đế Thích Thiên, trong ánh mắt có một thần thái khác thường tựa như đã biết điều gì đó nhưng cũng không hỏi nhiều, chỉ nói cách phân chia những vật phẩm còn lại.

Đối với cách chia của Mỹ Đỗ Toa không ai có bất kỳ ý kiến gì.

Ngay lập tức, chư yêu nhanh chóng lấy những túi trữ vật trên các thi thể gom lại bày ra bãi đất trống, phân thành bảy phần, người nào lấy phần của người đó, sau lại lấy túi trữ vật của riêng mình thu hồi những thi thể trên mặt đất.

Đào mất những thi thể trong sơn cốc không còn một mống, các yêu thú khác chỉ cần một hai túi trữ vật là chứa đủ số thi thể mình cần, chỉ có Đế Thích Thiên phải lấy tới mấy chục túi mới chứa đủ hơn ngàn cụ thi thể phần hắn.

"Đại thu hoạch, lần này quả là đại thu hoạch, có trong tay số thi thể này, ta không chỉ đề tăng tốc độ tu luyện lên cao nhất, còn có thể giúp cho bọn xích hóa đề thăng tu vi rất nhiều, có thể đề bọn họ trong thời gian ngắn nhất tấn chức trở thành yêu thú, giúp ta bớt đi một tai họa ngầm đồng thời trong thời gian ngắn cũng không phải lo lắng lại có người gây sự bởi chuyện la bàn nữa."

Đế Thích Thiên một bên thu chiến lợi phẩm, một bên nghĩ ngợi, âm thầm tự đánh giá.

Quả thật lần này không nói đại thu hoạch là không được, hơn ngàn cụ thi thể bỏ vào trong luyện yêu đình, hắn có thể không ngừng hấp thu lượng tinh khí khổng lồ mà luyện hóa thành yêu dịch yêu nguyên. Luyện yêu đình không ngừng luyện hóa đồng nghĩa rằng cho dù hắn không tu luyện chẳng nữa thì chỉ cần luyện hóa số thi thể này thôi cũng đủ đề cao tu vi bằng một tốc độ bất khả tư nghị rồi.

Đây là tích lũy, một lượng tích lũy khổng lồ đủ để hắn tu luyện đến khi ngưng tụ ra nội đan, là một lần kỳ ngộ vô cùng to lớn.

Hơn nữa, những hồn phách của đám tu sĩ này vẫn còn lưu lại trong thể xác, đợi đến thời cơ hắn sẽ sử dụng "Tứ sắc vương văn" nhiếp hồn vào trong vương văn làm cho lực lượng vương văn càng thêm mạnh mẽ.

Một trận chiến tiêu diệt mấy ngàn tu sĩ, trận chiến này nhất định khiến cho tu tiên giới sinh ra chấn động, hoặc nói cách khác là một loại uy hiếp.

Tuy nhiên như vậy cũng khiến cho tu tiên giới lại càng chú ý đến Nam Man, nhưng có thể khẳng định trong thời gian ngắn Nam Man vẫn đảm bảo được yên bình. Mà cái Đế Thích Thiên cần chính là đoạn thời gian yên bình ngắn ngủi này, chỉ cần có thời gian, hắn nhất định có thể bước chân vào cảnh giới cường đại hơn.

- Đế huynh đệ, trận này chẳng có cái gì vui. Mấy tên tu sĩ này quá kém, đánh không hứng thú gì cả, sau này nhất định phải để lão Hắc ta đánh mấy trận nữa đây.

Hắc Viên Vương đại đại liệt liệt tới trước mặt Đế Thích Thiên, cao giọng cười to nói, sau đó xoay người mang mấy bộ hạ bị thương rồi đi Nhất Tuyến

Thiên.

- Tái kiến!

Bạch Hạc Vương cũng chào các yêu thú vương giả khác rồi giương cánh bay đi. Cuộc chiến đã kết thúc, các yêu thú cũng không ở lại, nối tiếp nhau rời đi.

Lúc trước bởi vì nhìn thấy mấy ngàn tu sĩ đồng thời ở chung một chỗ, thanh thế quá lớn tạo cảm giác uy hiếp đến Nam Man nên mới xuất hiện tình cảnh một đám yêu thú vương giả tụ tập. Bây giờ uy hiếp đã bị triệt tiêu, chiến lợi phẩm cũng đã lấy, bọn họ liền muốn lập tức trở về luyện hóa thân thể tu sĩ, tránh khỏi dây dưa thời gian mà tổn thất linh khí.

Nhìn thấy chư yêu rời rít rời đi Đế Thích Thiên cũng không cảm thấy bất ngờ. Lúc này, Chu Ô bay đến trước mặt hắn, luyến tiếc nhìn hắn nói:

- Đế ca ca, Chu nhi cũng phải đi, tỷ tỷ đã không nhìn thấy Chu nhi một thời gian rồi, nhất định sẽ lo lắng.

- Chu nhi nếu rảnh rồi có thể tới Vạn Yêu Cốc của ta. Đến lúc đó chúng ta còn có thể gặp mặt.

Đế Thích Thiên cũng khẽ gật đầu đáp lại. Chung đụng một khoảng thời gian rồi Chu nhi cũng để lại cho hắn ấn tượng không nhỏ, nhất là vị tỷ tỷ thần bí năng thường xuyên nhắc đến khiến cho hắn cực kỳ tò mò.

- Dạ! Chu nhi nhất định sẽ đi.

Chim hồng tước gật mạnh đầu, giương cánh bay về trung tâm Nam Man. Trong phút chốc, cả Nhất Tuyến Thiên náo nhiệt chỉ còn lại Đế Thích Thiên cùng Mỹ Đồ Toa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Thu Hồn Phách

Mỹ Đồ Toa không lập tức rời đi mà vẫn lẳng lặng đứng yên, chờ cho toàn bộ yêu thú đã rời khỏi mới quay đầu bước về phía Đế Thích Thiên. Một đầu đầy rấn khiến người bần rùn tay chân phối hợp cùng một gương mặt tuyệt mỹ hoa nhường nguyệt thẹn ai nhìn thấy cũng cảm giác cả người như đang vậy trong trạng thái băng hòa cửu trọng thiên vậy.

- Ách!

Đế Thích Thiên có chút kinh ngạc đối với hành động của Mỹ Đồ Toa, thầm nghĩ: "Trong khi mọi người đều đi hết chỉ có Mỹ Đồ Toa là ở lại, nhìn phương hướng nàng đang đi tới khẳng định nàng lưu lại là vì ta... chẳng lẽ nàng có chuyện muốn nói với ta sao?! Nhưng nàng muốn nói gì chứ, ta chỉ mới gặp nàng lần đầu thì theo lý mà nói hẳn là không có giao tập gì chứ."

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trên mặt vẫn không để lộ ra điều gì. Từng có kinh nghiệm sống của kiếp trước nên các cảm giác, suy nghĩ trong lòng hắn đều rất ít khi biểu lộ ra ngoài, trong ánh mắt chẳng qua chỉ có một tia nghi hoặc nhìn Mỹ Đồ Toa, đồng thời trong lòng cũng có một chút e sợ, cả thân hình đều căng cứng vận sức ở trạng thái tốt nhất, tùy thời có thể phát động công kích.

- Sau này tốt nhất đừng làm chuyện như vậy nữa, yêu tộc dù sao cũng không thể chống lại tu tiên giới. Nếu lại xảy ra một lần nữa, cả Nam Man có lẽ sẽ bị tiêu diệt.

Mỹ Đồ Toa đi tới bên cạnh Đế Thích Thiên, nói một câu khó hiểu.

- Người có ý gì?

Đế Thích Thiên bỗng thấy căng thẳng trong lòng, hai con ngươi co rút nhìn về phía Mỹ Đồ Toa, trong đầu không khỏi nổi lên một trận cuồng phong bão táp.

Mỹ Đồ Toa cũng không trả lời hắn, trên gương mặt chỉ lộ ra một nét ý vị thâm trường, nói:

- Ý ta như thế nào trong lòng người hẳn đã rõ ràng. Nên nhớ trên đại lục, địa phương yêu tộc có thể dung thân đã không còn nhiều, người đã có thiên phú thì hãy dùng cho việc tu luyện, không chừng mấy trăm năm sau có thể đứng ra bảo vệ yêu tộc. Thực lực, thực lực mới là nền tảng cơ bản.

Nói đoạn, không chờ Đế Thích Thiên trả lời nàng đã lập tức nhún chân nhẹ nhàng đi vào trong rừng rậm, thân ảnh nháy mắt hòa tan vào bóng đêm. Bên tai Đế Thích Thiên vẫn không ngừng vang lên câu nói vừa rồi của nàng, trong lời nói ẩn chứa hàm nghĩa sâu xa.

Đế Thích Thiên cũng không ngăn cản Mỹ Đỗ Toa rời đi mà đứng yên nơi đó, trong lòng đại chấn.

"Mỹ Đỗ Toa nhất định đã phát hiện chủ ý của ta. Tuy nhiên, ta tuyệt đối không nghĩ sẽ chờ tới mấy trăm năm. Bình thường yêu tộc tu luyện thời gian rất dài nhưng ta không đợi được lâu như vậy, ta có Thiên phẩm yêu phù, luyện yêu đình hơn nửa giờ lại có mấy ngàn thân thể tu sĩ Luyện Khí Kỳ, nếu luyện hóa xong ta liền có thể nhanh chóng tăng trưởng rồi. Bạch Hồ muội muội bọn họ giờ không biết đang trải qua cuộc sống như thế nào?!"

Theo từng dòng suy nghĩ, quang mang trong mắt Đế Thích Thiên càng ngày càng kiên định, hắn không cho rằng mình đã làm sai. Trận đại chiến này đúng là từ một tay hắn sắp đặt, đó là vì những tu sĩ ngoại lai kia uy hiếp đến sự sinh tồn của hắn cho nên hắn phải lập tức tiêu diệt mối hiểm họa này.

Hơn nửa lấy tốc độ bình thường hắn muốn đề thăng tu vi phải mất ít nhất mấy trăm năm, hắn không thể đợi lâu như vậy bởi vậy chỉ có thể dựa vào luyện yêu đình, nhờ nó tăng cường lực lượng một cách nhanh chóng.

Hiện tại số thân thể tu sĩ vậy là đủ rồi, nhưng muốn luyện hóa hết cũng không phải chuyện một sớm một chiều, cũng phải mất một đoạn thời gian mới xong đây.

"Yêu tộc... yêu tộc nếu muốn cường đại lên sao có thể cứ mãi né tránh được, càng nhún nhường sẽ càng làm cho người ta khi dễ. Sớm muộn có một ngày ta sẽ khiến mọi người biết yêu tộc muốn cường đại, muốn quật khởi thì cần phải cường thế sát phạt."

Đế Thích Thiên trầm tư trong lòng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong ánh mắt hắn tràn ngập những đạo quang mang thâm thúy.

Không ngờ người ở Nhất Tuyến Thiên lâu, Đế Thích Thiên nhanh chóng quay về Vạn Yêu Cốc.

Mặc dù chỉ trải qua ngắn ngủi bốn năm ngày nhưng đủ làm cho lòng người sôi trào, vừa đi Đế Thích Thiên vừa hồi tưởng lại những chuyện vừa mới xảy ra.

Lại nói thu hoạch lần này càng làm y hưng phấn.

Thứ nhất là giải quyết mối uy hiếp cứ lơ lửng trên đầu, không cần phải suốt ngày lo lắng đám tu sĩ đến quấy rầy hắn để hắn có một đoạn thời gian yên tĩnh mà tu luyện, khoảng thời gian này đối với hắn thật sự cực kỳ quý giá.

Thứ hai là chiếm được lượng lớn thân thể tu sĩ, đây tuyệt đối là một bút đại tài phú, cộng với các loại vật phẩm tu tiên trên người đám tu sĩ lại càng là một lượng tài phú khổng lồ, rất có lợi cho sự phát triển thực lực sau này.

Thứ ba là nhờ có cơ hội lần này, hắn có thể gặp mặt các vị yêu thú vương giả ở Nam Man, làm quen trao đổi một chút để hiểu rõ hơn tình hình Nam Man hiện giờ. Từ đó mới xem như chân chính hòa nhập vào Nam Man, trở thành một phần tử căn cơ của Nam Man.

Vừa nghĩ ngợi vừa cất bước, chẳng mấy chốc Vạn Yêu Cốc đã hiện ra trước mắt.

Vừa qua khỏi sơn động tiến vào trong cốc, trên bầu trời liền phát ra tiếng chim ưng cao vút. Đế Thích Thiên ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một con ưng to lớn bay vòng trên không trung, sau đó chậm chậm đáp xuống trước mặt hắn, trong ánh mắt mang theo thần sắc kích động kêu lên:

- Vương, ngài rốt cuộc đã trở lại!

- Vương!

- Vương!

Đế Thích Thiên chưa kịp mở miệng, ngay từ xa đã lao đến một thân ảnh hồng sắc cùng với vài người phía sau nó, trong ánh mắt cả đám đều lộ vẻ kích động cùng phấn chấn.

- Tốt! Nếu tất cả mọi người đều đã tới ta liền có đồ vật đưa cho các ngươi đây.

Đế Thích Thiên nhìn thoáng qua đám bộ hạ phát hiện tu vi ai nấy đều có tiến bộ cũng không có gì ngạc nhiên, bọn chúng đều đã có phương pháp tu luyện rồi làm sao còn có thể chậm trễ, bất luận người nào chỉ cần có thời gian đều chăm chỉ vận dụng từng phút từng giây mà tu luyện, mong chờ sớm ngày đã thông toàn bộ kinh mạch.

Tuy nhiên dù gì cũng chỉ mới mấy ngày mà thôi, chút tiến bộ này đều là do lúc trước đã tích lũy, còn bây giờ muốn tiến bộ tiếp thì phải trông chờ vào thiên địa linh khí tinh khiết cùng với việc nắm chặt thời gian tu luyện.

Đế Thích Thiên lấy túi trữ vật trên người nhanh chóng mở ra ngay lập tức vô số thân thể tu sĩ không ngừng xuất hiện trên mặt đất, chớp mắt đã thành một ngọn núi nhỏ.

Cả đám Xích Họa vừa nhìn thấy ánh mắt liền lộ vẻ kinh hãi, nghi hoặc nhìn Đế Thích Thiên.

- Những tu sĩ này mặc dù đã chết nhưng trong cơ thể chúng vẫn còn đại lượng tinh khí và huyết nhục. Các ngươi mang đi luyện hóa liền hấp thu được tinh khí trong đó đối với các ngươi sẽ có ích lợi rất nhiều. Mỗi người lựa chọn cho mình mấy cỗ rồi nhanh chóng dùng phương pháp luyện hóa huyết thực mà luyện hóa đi, nếu chậm trễ sẽ hao phí hết tinh hoa.

Đế Thích Thiên trước giờ chưa từng keo kiệt với thù hạ của mình, và lại những người này đều là thù hạ căn cơ của hắn, đối với hắn càng tận tâm trung thành, hắn có được thu hoạch để dễ dàng thực lực thì không lý nào lại không giúp thù hạ của hắn tăng cường tu vi.

- Đa tạ vương. Thật là tốt, thuộc hạ mấy ngày nay luôn cảm giác tốc độ tu luyện chậm chạp quá mức, hiện tại cần nuốt những thân thể này liền giúp chúng ta nâng cao tu vi trong thời gian ngắn rồi.

Bạch Tổ Tổ hưng phấn nói.

Bọn Xích Hòa cũng hưng phấn liên tục đa tạ Đế Thích Thiên.

- Trước khi các ngươi lấy ta còn cần làm một chuyện. Các ngươi lui ra sau bốn vương.

Đế Thích Thiên ra lệnh cho đám thù hạ toàn bộ lui ra phía sau mình. Đôi mắt hồ lấp lóe trong đêm, cả người trong nháy mắt bộc phát một cỗ khí thế duy ngã độc tôn, hướng xung quanh chèn ép.

Dưới cỗ khí thế này, ánh mắt đám Xích Hòa nhìn về Đế Thích Thiên hoàn toàn thay đổi. Mọi người không tự chủ được toàn bộ nằm ép xuống đất giống như trên người bọn hắn bị một ngọn núi lớn đè lên, không dám hó hé, cử động một chút.

Bốn phía nổi lên một trận cuồng phong mạnh mẽ. Lúc này, trên trán Đế Thích Thiên xuất hiện một cái ấn ký Tử sắc vương văn, tản mát ra quang mang tử sắc nồng đậm như một ngọn lửa diễm kỳ bí, có điều hơi lạ đó chính là bên trong đoàn tử diễm này tựa hồ có vô số hồn phách đang dữ tợn gào thét.

Hôm nay mấy ngàn cụ thi thể Đế Thích Thiên thu được toàn bộ hồn phách đều chưa ly thể mà đi, tuy nhiên lúc đó ở Nhất Tuyến Thiên Đế Thích Thiên không muốn bại lộ Tử sắc vương văn của mình, cho nên hắn còn chưa thi triển ra năng lực thiên phú thu lấy hồn phách này mà chờ đến bây giờ, khi đã trở lại Vạn Yêu Cốc mới bắt đầu sử dụng.

"Tử sắc vương văn của ta có mối tương quan cùng với các hồn phách, ở bên trong nó còn có thêm một không gian kỳ bí, nếu ta thu toàn bộ hồn phách của mấy ngàn cụ thi thể này vào bên trong đó hẳn là có thể làm cho vương văn phát sinh biến hóa."

Đối với cái năng lực thiên phú này, thật ra cho đến bây giờ Đế Thích Thiên vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ lắm, hắn chỉ cảm giác mơ hồ rằng Tử sắc vương văn này tuyệt đối không đơn giản, có một lực lượng thần bí nào đó chỉ là hắn vẫn chưa phát hiện ra thôi.

Mà giờ có trong tay mấy ngàn hồn phách, hắn không khỏi mong đợi muốn nhìn xem sự biến hóa của Tử sắc vương văn.

Trong lúc Đế Thích Thiên đang suy nghĩ, bên trong vương văn bỗng phát ra một tầng tử quang dày đặc bao phủ lên toàn bộ thi thể trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Vương Văn Di Biến

Trong lúc nhất thời, cảnh sắc trước mắt triệt để biến thành một hải dương màu tím, rực rỡ tươi đẹp.

Hơn nữa bên trong ánh sáng tím, tựa hồ ẩn chứa một lực lượng thần bí nào đó, lập tức có thể chứng kiến từng đạo từng đạo hư ảnh liên tiếp từ bên trong thân thể bò đi ra, những hư ảnh này tựa như hồn phách, chỉ có điều trước mắt những hồn phách này so với hồn phách bình thường cường tráng hơn nhiều.

Tuy hư ảo, nhưng lại có thể nhìn ra hình dáng cùng thần thái bọn hắn.

Bất quá, những hồn phách đi ra nguyên một đám sắc mặt mang theo thần sắc hoảng sợ cùng e ngại, không ngừng giãy dụa, muốn hướng phía bên ngoài ánh sáng tím đi tới. Trong miệng nhao nhao tiếng gào thét thê lương.

- Không muốn, đại vương, ngài đã kết liễu tín mạng bọn ta, xin hãy bỏ qua cho hồn phách chúng ta.

- Chúng ta cái gì cũng đều cho ngươi, van cầu ngươi thả chúng ta ly khai.

- Đại vương, chỉ cần ngươi buông tha ta, từ nay về sau ta ở bên đại vương, tận tâm phục thị đại vương.

- Nhanh thả chúng ta đi, bằng không, cường giả tu tiên giới chúng ta, nhất định sẽ đem Nam Man cách ngươi triệt để hủy diệt.

Khi ánh sáng tím chiếu xuống, tất cả hồn phách đều cảm thấy uy hiếp cường đại, nhao nhao ngươi một lời ta một câu bắt đầu cầu khẩn, có mềm giọng

nhờ cây, có sắc đẹp tương tự, có đe dọa ác khẩu. Muốn vắn muôn màu, so với người bình thường càng thêm bình thường.

- Hừ, khi còn sống không phải đối thủ bồn vương, hiện tại đã chết, biến thành hồn phách, càng thêm không phải đối thủ bồn vương, uy hiếp? Quả thực là chê cười, toàn bộ tiến đến cho ta."

Để Thích Thiên nghe được những lời cầu khẩn kia, đe dọa sở hô, ánh mắt lộ ra thần sắc khinh miệt, hần há có thể buông tha cho hồn phách trước mắt, tuy hiện tại như trước không cách nào minh bạch từ sắc vương vẫn có tác dụng gì, nhưng lại có thể biết, lực lượng vương vẫn đối đối là cùng hồn phách kết nối cùng một chỗ, hồn phách càng nhiều càng tốt.

Vừa mới nói xong, ở bên trong ánh sáng tím phôi thiên cái địa, đột nhiên bay ra một mảnh dây nhỏ màu tím dài hẹp, nhanh chóng đem những hồn phách buộc chặt, cũng hướng vị trí vương vẫn kéo qua, cách vương vẫn càng gần, những hồn phách này nhanh chóng thu nhỏ lại, cơ hồ trong chớp mắt.

Nguyên một đám hồn phách, một người nối tiếp một người, liên tục không ngừng hướng Vương vẫn đi vào.

Rầm rầm rầm!

Sau khi thu lấy mấy trăm hồn phách, đột nhiên Để Thích Thiên cảm thấy, vương vẫn trên trán toé ra liệt quang rực rỡ chưa từng có, một tiếng oanh minh vang lên trong đầu.

- Rốt cuộc có biến hoá.

Để thích Thiên cảm giác được, không cần suy nghĩ, như trước lại để cho ánh sáng tím đem hồn phách hướng Vương vẫn kéo vào, tâm thần cũng lập tức tiến vào bên trong vương vẫn.

Chỉ thấy, bên trong từ sắc vương vẫn, thành lĩnh có một cái không gian kỳ dị, khắp nơi tràn ngập tầng tầng chất lỏng màu tím, cùng với ao nước màu tím đồng dạng. Rất kỳ diệu, cái ao nước màu tím này không lớn, ngay từ đầu chỉ có thể dung nạp một hai trăm hồn phách, những hồn phách sau khi đi vào, đều trực tiếp bị nhiếp để chính giữa ao.

Hồn phách tiến vào ao, ao tím sẽ hiện lên một loại lực lượng thần bí, quán chú đến hồn phách bên trong, đem hồn phách cùng cái ao kết nối cùng một chỗ, dung làm một thể.

Ao màu tím vốn không lớn cũng không nhỏ, khi Để thích Thiên thu lấy hồn phách đưa vào, nhanh chóng khiến ao tím tràn đầy.

Trong lúc nhất thời, không gian vương vẫn xuất hiện biến hoá thần kỳ.

Vốn ao tím bên trong đang yên tĩnh, đột nhiên xuất hiện từng mạch nước ngầm mãnh liệt, không ngừng kịch liệt quay cuồng, khi các mạch nước ngầm đụng vào nhau, lập tức có thể kích thích từng đạo sóng màu tím cực lớn ở giữa. Hồn phách đang yên lặng dung hợp với ao tím đột nhiên mãnh liệt mở mắt, trong đôi mắt bắt ra từng đạo hào quang màu tím, thò tay hướng bên trong ao tím, sau đó rút tay về.

Bang Bang Boang!!!

Tay không cầm vào ao tím, lúc lấy ra trong tay nhiều ra từng kiện từng kiện binh khí ánh sáng tím, những binh khí này có đao, có kiếm, có mâu,..., đều không đồng nhất. Sau khi lấy binh khí về, mấy trăm hồn phách trở nên bất đồng, mang theo khí tức giết chóc cùng lẫm liệt ác liệt.

Nguyên một đám nhanh hướng tới biên giới ao tím, tại bên ngoài ao tím, là một mảnh khu vực màu tím, vô số tử khí không ngừng lưu động, nhìn không ra bất luận vật thể gì, dị thường quỷ bí.

Những hồn phách sau khi tới biên giới ao tím, nguyên một đám tràn ra khí thế lẫm liệt ác liệt, huy động binh khí trong tay, đối với tử khí (khí màu tím) bao trùm ao tím nặng nề oanh kích. Những hồn phách ngấm ở bên trong ao tím tựa hồ đã triệt để có cái biến, không chỉ không có hồn phách suy yếu, ngược lại tăng vọt chiến ý cùng sát phạt chi khí.

Binh tự oanh kích lên tử khí, lập tức, tử khí ở kịch liệt quay cuồng, từ đó cắt ra đại lượng tử khí, du động hướng ao tím đi vào, ao tím lập tức sinh ra biến hoá không thể tưởng tượng, kịch liệt quay cuồng, phóng ra nồng độ ánh sáng màu tím, hình thành một cái vòng bảo hộ màu tím, lại bởi vì có tử khí tiến vào mà bùng ra kịch liệt chấn động, như có sinh mạng, không ngừng hướng bốn phía khuếch trương.

Ao tím, lại không ngừng biến lớn.

Rầm Rầm Rầm !!!

Nguyên lai một đám hồn phách nhanh chóng huy động binh khí trong tay hướng bên ngoài ao tím nặng nề bổ chém xuống, mỗi lần bổ chém, lại có một bộ phận tử khí chia lìa, dung nhập vào ao tím bên trong, mà bản thân ao tím sau khi nhận được tử khí, tựa hồ nhận được năng lượng cực lớn, lại tiếp tục không ngừng hướng ra bên ngoài khuếch trương.

Ao tím. Đúng là hấp thu tử khí để phát triển.

Bất quá, những hồn phách này cũng không phải là không ngừng nghỉ đánh cắp tử khí bên ngoài, mỗi lần oanh kích, khí thế trên người hồn phách yếu bớt đi một phần, tựa hồ bị hao tổn. Từng cái, chỉ bổ chém ba lượt, liền trở lại bên trong ao tím, một lần nữa nhắm mắt lại, không còn nhúc nhích.

Mà Đế Thích Thiên tâm thần đang ở bên trong Tử sắc vương vân biến dị không chú ý bên ngoài.

Bên trong Vạn yêu cốc, xích hỏa bọn hắn cả đám trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng ở trên người đại vương.

Tại bên trên sơn cốc, một cổ thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng giống như Quyển Điều nhao nhao hướng sơn cốc bắt đầu hội tụ tới, cơ hồ trong chớp mắt, trên bầu trời biến thành năm màu lưu ly, vô cùng rực rỡ tươi đẹp, hình thành một vòng xoáy cự đại linh khí, linh khí khổng lồ bị vòng xoáy xoay tròn lôi kéo điên cuồng quán chú hướng mặt Đế Thích Thiên đi vào.

Không phải nói là hướng về phía tử sắc vương vân trên trán hắn đi vào.

Mà tử sắc vương vân, tựa hồ như cái động không đáy, mặc kệ có bao nhiêu linh khí, chỉ cần cùng vương vân tiếp xúc, lập tức đều bị kéo vào bên trong vương vân, không chút dư thừa, vô cùng thần kỳ.

Cơ hồ trong nháy mắt, tử sắc vương vân đem toàn bộ linh khí trong Vạn Yêu cốc thôn phệ không còn.

Nhưng lúc này tâm thần Đế Thích Thiên đang tiến vào trong không gian vương vân hoàn toàn không hề hay biết.

Trong không gian vương vân, Đế Thích Thiên cũng bị kinh ngạc không nói ra lời. Nhìn thấy tận mắt hồn phách trước kia tiến nhiếp vào ao tím đang cảm bình khí mở ra không gian càng thêm rộng lớn.

Được tử khí quán chú, ao tím nhanh chóng bành trướng, sau mấy hơi thở, khi tất cả hồn phách toàn bộ hao tổn gần toàn bộ lực lượng, phản hồi lại trong ao, ao tím quý bí lớn thêm gấp mấy lần. Nếu như trước kia ao tím là một toà ao nhỏ mà nói, vậy thì bây giờ có thể xưng là ao tím to lớn.

Ao tím khuếch trương, khiến cho đám hồn phách vốn chen chúc, lập tức biến thành trống trải vô cùng, vô số cổ hồn phách, lần nữa không ngừng tiến vào bên trong ao tím, lặp lại quá trình trước đó.

- Tử sắc vương vân không gian quả thật rất thần kỳ, còn có thể tiếp tục khuếch trương, những hồn phách này tựa hồ có thực lực thêm cường hãn. Không thể tưởng tượng nổi, nguyên lai hồn phách không hề có bất kỳ lực lượng nào, vừa đến bên trong ao tím, vậy mà có thể thần kỳ biến hoá như thế, cái này có lẽ không còn gọi là hồn phách, xem bộ dạng chiến đấu hung hãn lúc bảo tổ, nói là chiến hồn cũng không sai biệt lắm." Đế Thích Thiên không khỏi âm thầm mừng rỡ: Thiên phú năng lực của ta, khẳng định còn có thể tăng lên không gian, tuyệt đối không phải chỉ có công hiệu đơn giản thu lấy hồn phách. Nhất định càng có thêm lực lượng thần diệu."

Nhìn vương vân không gian biến hoá, Đế Thích Thiên trong nội tâm nhin không được cuồng hí. Những thứ khác không nói, nếu như có thể đem một chút chiến hồn trong ao tím phóng thích đi ra, tựa hồ sẽ là một trợ lực vô cùng cường đại.

Nghĩ đến đây, một lần nữa thăm dò thoáng qua một cái, lại để cho hắn thất vọng chính là, đối với tử sắc vương vân, hắn như trước chỉ có thể sử dụng năng lực nhiếp hồn. Những thứ khác thuy chung không cách nào thi triển.

Mà ở thời điểm hắn chú ý đến vương vân di biến. Chu ô cũng mang theo một túi trữ vật quay trở về bách hoa cốc.

Trong bách hoa cốc, nhiệt độ vừa phải, cơ hồ thích hợp cho tất cả đoá hoa sinh trưởng, quanh năm trăm hoa đua nở, hương hoa bốn dật, phiêu tán trong không khí, lại khiến cho sinh linh bên trong không gian có một loại cảm giác vui vẻ thoải mái.

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ, người mau đến xem, Chu nhi mang cái gì trở về." Chim hồng tước phe phẩy hai cánh, sau lưng cái đuôi một màu hoa hồng, rơi xuống bên cửa sổ nhà gỗ, đem cái túi trữ vật ngâm trong miệng để xuống.

Đúng là vị thần bí thiếu nữ trong cốc.

Thiếu nữ nhìn bộ dạng thần khí chim hồng tước, miễn cưỡng cười, nói: Người cái tiểu tính nghịch, xem ra lại đi gây hoạ."

- Không có, Chu nhi mới không có." Chim hồng tước cao cao ngẩng đầu lên, kêu lên: " Tỷ tỷ, lần này ta thế mà cùng Đế ca ca, Mỹ Đỗ Toa tỷ tỷ bọn hắn cùng đi tìm những tu sĩ phiền toái kia, còn đưa bọn hắn khu trục đi ra ngoài rồi, thế nào, đây là một công lao lớn đi à nha. Chu nhi cũng vì Nam Man làm việc." Nói xong, trong mắt tràn đầy thần sắc dương dương đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Dục Giải Hộp Báu

- Chu nhi, người có biết hay không, lần này các người liên hợp toàn bộ lực lượng, xác thực một lần hành động tiêu diệt mấy ngàn tu sĩ. Bất quá, các người có nghĩ tới hay không, đến tốt cùng sẽ dẫn tới hậu quả gì." Thiếu nữ nhẹ giọng thở ra một hơi, nhìn về phía bầu trời tối tăm mờ mịt, trong ánh mắt

toát ra thần thái lo lắng.

- Sẽ có hậu quả gì nữa sao, bất quá cùng lắm thì tu tiên giả bọn chúng đánh tới, lại cùng nhau giết là được." Chu nhi non nớt thêm vào, con mắt nháy nháy, nghiêng đầu về phía thiếu nữ.

- Lại giết?" Thiếu nữ cười nhẹ lắc đầu, trong ánh mắt mang theo một tia thâm thúy, thì thầm nói: Bất quá đồng dạng khác với lần này, chỉ có một ít luyện khí kì tán tu, đến lúc đó, chỉ sợ là trúc cơ tu sĩ, kết đan tu sĩ, có lẽ cả lão quái nguyên anh kỳ cũng đồng dạng xuất hiện, thì Nam man phải có một hồi đại tai nạn rồi."

Thanh âm thiếu nữ mang theo một tia tiêu điều.

Chư yêu Nam Man cùng tu tiên giới tu sĩ đột nhiên phát sinh đại chiến sự, nàng không có khả năng không biết, hơn nữa, ngay từ đầu, cũng đã suy đoán tới, lại tận mắt thấy qua tình cảnh Đế Thích Thiên bọn hắn tụ họp trên gò núi.

Nếu như muốn ngăn cản mà nói, thiếu nữ thực có sức ngăn cản, bằng thực lực cùng uy vọng của nàng, thực sự không phải chuyện tình khó khăn, cũng không biết xuất phát từ khía cạnh gì, nàng lại không có ra mặt ngăn trở, chỉ tro mắt nhìn Nam Man Yêu tộc cùng tu tiên giả một phen đại chiến. Kết xuống vô số cừu hận.

- Chẳng lẽ tỷ tỷ ngài cũng đánh không thắng?" Chu nhi nghiêng cái đầu nhỏ, nháy mắt, nhìn về phía thiếu nữ. Trong lòng nàng, thiếu nữ trước mắt là cường giả lợi hại nhất. Cho tới nay, Chu nhi chưa từng thấy qua cái gì có thể làm khó được nàng.

Thiếu nữ nghe xong, không khỏi lạnh nhạt cười khổ một cái, nói: "Ba năm, nếu trong vòng ba năm, ta có thể vượt qua đệ nhất kiếp, lại khiến cho nội đan được gột rửa, tiến vào yêu đan cảnh giới, có lẽ còn có thể cùng tu tiên giới quần nhau một hai, nếu không, Nam man tương lai không lâu, ắt sẽ có đại hoạ giáng lâm."

Kỳ thật, lúc trước đại chiến không phải là nàng cố ý không đi ngăn cản, mà là đến nay không cách nào ly khai khỏi phiến Bách Hoa cốc này, độ kiếp, nàng đang chuẩn bị độ kiếp, cố gắng sức tích lực lượng - bước chuẩn bị sau cùng để độ kiếp.

Lại nói tiếp, yêu tu tu hành, so với nhân loại, càng thêm gian nan.

Nếu như nói nhân loại tu tiên, hạn chế duy nhất là bản thân tu chất mà nói, cái kia yêu tu cũng không biết khó khăn hơn bao nhiêu lần, từ lúc bắt đầu khai mở linh trí, mỗi một bước đều tràn đầy gian nan. Tu tiên giả chỉ yên lặng tu luyện, có tư chất tốt, có công pháp tốt, bất quá cần đầy đủ thời gian, là có thể từng bước tu luyện đến cảnh giới cao sâu.

Hắn có nguy hiểm, thì cũng chỉ thiên kiếp độ kiếp kỳ mà thôi. Cũng là lần thiên kiếp duy nhất.

Mà bản thân yêu tu lại bất đồng, tại lúc hình thành nội đan có hoá hình kiếp, từ lúc kết thành nội đan về sau, lại có cừu trọng thiên kiếp, muốn tiến thêm một bước, nhất định phải trải qua thiên kiếp khảo nghiệm. Mỗi lần trải qua thiên kiếp, đều như đi dạo trước quỷ môn quan một hồi, tuy thời có thể bị thiên kiếp oanh thành tro bụi. Hơn nữa, thiên kiếp lần sau so với lần trước càng muốn cường đại hơn nhiều lần.

Yêu thú tu hành còn dễ nói, thảo mộc tinh linh thành yêu rồi kết đan càng thêm khó khăn, bởi vì ở đệ nhất kiếp, bọn hắn không cách nào tùy ý di động, trước khi biến hoá, sẽ không như những thứ khác chim bay cá nhảy, hoàn toàn có thể hoá ra bộ dáng mình muốn, mà chỉ có thể ngưng tụ thành hình thể, còn bản thể vẫn như cũ cần cắm rễ trong đất, không cách nào đơn giản di động.

Duy chỉ có trải qua đệ nhất yêu kiếp tẩy lễ, mới không còn hạn chế như thế nữa. Cho nên, đệ nhất thiên kiếp, đối với thảo mộc tinh linh mà nói, có tầm quan trọng không giống bình thường.

- Chu nhi tin tưởng, tỷ tỷ khẳng định có thể vượt qua thiên kiếp, đến lúc đó, có thể tùy ý xuất cốc rồi. Những tu tiên giả kia, cũng không phải là đối thủ tỷ tỷ." Chim hồng tước đối với nàng tựa hồ có một loại tư tin mù quáng. Ngừ khí dị thường khẳng định nói.

Thiếu nữ cười nhạt một tiếng, không biết vì cái gì, trong đầu hiện lên một đạo thân ảnh, ánh mắt lộ ra thần thái không hiểu.

- Tốt, thật là lực lượng cường đại!

Bên trong Vạn Yêu cốc, trong khi quan sát tử sắc vương vân đang kịch liệt biến hoá, Đế Thích Thiên lần nữa chiếu ánh sáng tím lên ngàn đạo hồn phách trước mắt, liên tục không ngừng có hồn phách xông vào bên trong vương vân, mà mỗi khi một đạo hồn phách tiến vào, hẳn đều tình huống cảm giác được, lực lượng vương vân lại tăng thêm một phần.

Những hồn phách này tiến vào bên trong ao tím, phảng phất như có vô số cỗ phôi thai đồng dạng đang thai nghén, cùng ao tím dung hợp cùng một chỗ. Đợi đến khi tất cả hồn phách đi vào bên trong, Đế Thích Thiên rõ ràng cảm giác được Vương vân bên trong có sức mạnh vô cùng cường đại, nhưng lại bắt đặc dĩ không thể nào khu sử đi ra, không thể không nói là một sự tình cực kì tiếc nuối.

- Ngao!!!

Khi toàn bộ hồn phách bị nhiếp đến bên trong Vương vân, Đế Thích Thiên không có lập tức thu liễm khí thế bá đạo toàn thân, ngược lại gầm nhẹ một tiếng, thân thể bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt bành trướng, "Vù vù vù", sau mấy hơi thở, ở giữa, bốn phía linh khí kịch liệt chấn động, mắt thường có thể nhìn được, thân hồ lập tức nhanh chóng biến lớn.

Trong chớp mắt, thân thể hần khôi phục hoàn toàn, thân hình năm trượng cao lớn khổng lồ.

Mở cái miệng lớn dính đầy máu, luyện yêu đỉnh trong yêu phủ trong nháy mắt điên cuồng xoay tròn, bốn phía xung quanh cự đỉnh xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, một cỗ lực lượng thôn phệ từ trong thân thể hần tràn ra, hồ khẩu mở ra, lại giống như một cái vòi rồng cự đại. Từng thi thể trên mặt đất như mũi tên nhanh chóng bị cỗ thôn phệ lực trực tiếp kéo vào trong yêu phủ, tiến thẳng vào trong Luyện yêu đỉnh.

Luyện yêu đỉnh xác thực không hổ là thiên phẩm yêu phủ có năng lực đặc biệt, vô số cỗ thân thể bị nhiếp tiến vào trong đỉnh, lại không chút nào bị tràn đầy, phảng phất như cái động không đáy. Thoạt nhìn xinh xắn, lại có thể dung thiên nạp địa.

Trong nháy mắt, phần lớn đại bộ phận thân thể bị nhiếp vào trong luyện yêu đỉnh, trước mắt chỉ còn hơn chừng trăm cỗ, Đế Thích Thiên liền dừng lại, quay đầu nhìn về phía Xích hoả cùng Bái Nguyệt năm người.

- Những thân thể này các ngươi năm người mỗi người một phần, sớm mang về cắn nuốt, luyện hoá càng nhanh chỗ tốt càng lớn. Còn có, trong khoảng thời gian này mọi người toàn bộ ở lại trong cốc tiềm tu, nhất định phải trong vòng một năm, tấn chức trở thành yêu thú, tương lai Nam man sẽ có đại biến. Không tu thành yêu thú, đến lúc đó, liền không thể bảo vệ được mệnh mình."

Đế Thích Thiên ngữ khí dị thường thận trọng nói. Từ lúc cùng tu tiên giả chém giết, hần cũng đã dự liệu qua, mặc kệ sớm muộn gì cũng có ngày như vậy. Hiện tại, tựa phải nắm chắc thời gian, lợi dụng hết thầy những thứ có thể lợi dụng, mau chóng tăng thực lực lên mới là vương đạo.

- Đại Vương, hần có chuyện phát sinh? Có phải hay không là những tu tiên giả kia?" Xích hoả nghe được vội vàng hỏi thăm, lại lập tức liền tưởng đến tu tiên giả, hai cái ngư nhân biến thành một mảng đồ thăm, mũi thở hỗn hển, phun ra từng điểm hoả tinh.

- Vương" Bạch Tổ Tổ bốn người cũng nhìn về phía hần.

- Những cái này tạm thời các ngươi không cần quản nhiều, nhớ kỹ, nhất định phải chuyên tâm tu luyện, Viên Thiên, hầu nhi tử nhất định phải nắm chặt thời gian luyện chế, đã có những linh tử này, trong vòng một năm càng thêm năm chắc có thể cho mọi người cùng nhau tấn chức trở thành yêu thú, nên tuyệt đối không thể có nửa điểm qua loa." Đế Thích Thiên cũng không có nói quá nhiều phỏng đoán tương lai, chỉ là trong lòng đại khái mà thôi.

Viên Thiên gãi gãi đầu, kêu lên: " Vương xin yên tâm, hiện tại tài liệu hầu nhi tử đã toàn bộ bỏ vào rồi, đợi hai ngày nữa, toàn bộ tài liệu sẽ cùng dung hợp một chỗ, thuộc hạ lại bỏ vào rượu quả đặc biệt làm rượu dẫn, chỉ cần mấy tháng nữa, linh tử có thể đặt ở trước mặt Vương."

Hầu Nhi tử không chỉ cần các loại hoa cỏ, trăm quả, dược liệu các loại,...còn cần thứ trọng yếu nhất, chính là rượu quả.

Lại nói rượu quả này đồng dạng là một loại trái cây kì lạ, khi cắn nát vỏ, bên trong chảy ra tương quả mang theo mùi rượu tinh khiết đậm đặc, dị thường đặc biệt, người bình thường ăn một quả, tuyệt đối say tới ba ngày ba đêm. Dư vị vô cùng

Nếu như không có loại rượu quả đặc biệt này, tuyệt đối không thể sản xuất ra linh tử tinh khiết như Hầu Nhi tử.

- Tốt!" Đế Thích Thiên cũng mừng thầm, gật gật đầu.

Có hầu nhi tử mà nói, tuyệt đối sẽ làm cho toàn bộ Vạn Yêu cốc thực lực tăng lên.

Dựa theo phân phó, Xích hoả năm người lựa chọn một phần thân thể, nhao nhao một hồi rồi mỗi người trở về chỗ ở chính mình, muốn nhanh chóng luyện hoá những thân thể tu sĩ, miễn cho lực lượng thân thể vì thời gian mà xói mòn.

Đế Thích Thiên cũng quay về động phủ của mình, nằm xấp lên lớp da lông mềm mại bên dưới.

Trước mặt hiện ra túi trữ vật hào quang loé lên, khâm thiên bảo hộp thành linh xuất hiện trước người.

Hình đồ bên trên hộp báu đã hoàn thành được một phần nhỏ, cùng địa phương khác trên bảo hạp bất đồng, phát ra quang vận màu sắc rực rỡ.

- Nam man lần này sẽ có một đoạn thời gian ngắn ngủi bình yên, ta cũng đã đại khái khám phá ra quy luật hình đồ bên trên Khâm Thiên Bảo hạp, chỉ cần một tháng thời gian, tuyệt đối có thể đem hình đồ giải mở hoàn toàn. Hộp báu thần bí như thế, bên trong khẳng định cất giấu vật báu không bình thường. Nói không chừng đối với tu luyện của ta có thể có đại tác dụng.

Đế Thích Thiên ánh mắt nhìn hộp báu, mang theo một tia kiên định khác thường.

Hình đồ xác thực độ khó rất cao, trong khoảng thời gian này, hần một mực không ngừng suy diễn trong đầu, đã đại khái có mạch suy nghĩ, nếu không phải những ngày này không có rồi rồi mà nói, hần đã sớm muốn tĩnh tâm đem hình đồ giải mở. Hộp báu thần bí, bảo vật trong hộp báu thần bí, đối với hần mà nói có sức hấp dẫn tuyệt đối.

Hiện tại mọi việc đều ổn thoả, hần cũng làm ra quyết định, nhất định bỏ thời gian đem hộp báu mở ra, vạch trần bí mật trong hộp báu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Đọi Ba Năm

Vì khai mở Khâm Thiên Bảo hạp, đạt được bí mật trong đó, Đế Thích Thiên hoàn toàn tập trung, hướng chỉ, hiện tại Luyện yêu đỉnh có đại lượng thân thể, không ngừng xoay tròn, liên tục tinh luyện ra tinh khí máu huyết, luyện hoá thành yêu nguyên, cũng không thể nói so với chuyên tâm tu luyện chậm hơn, ngược lại nhanh hơn mấy phần.

Có thể nói hiện tại phá giải hạp báu là lưỡng bất tương lằm (DG:không còn gì tốt hơn)!

Nói thật ra, Đế Thích Thiên mang theo hạp báu trong người, cảm giác không thiết thực; một cái hạp báu dẫn đến yêu vương trong yêu tộc, nguyên anh lão quái trong tu tiên giới đánh nhau tàn nhẫn, không ngừng giết chóc, nếu cứ một mực giữ lại, rất khó đoán trước tương lai, cái hạp báu này có mang lại cho hắn nguy hiểm gì hay không.

Mạo hiểm mang theo hạp báu phong hiểm lớn như thế, nếu không biết bên trong hạp báu chứa thứ gì, hắn thật không cam lòng.

- Không vạch trần được hạp báu, thật không cam lòng a." Trong lòng thầm quyết tâm, Đế Thích Thiên tĩnh tâm tập trung tư tưởng suy nghĩ, đuổi hỏ trao ra, từng khối đồ hình chậm chạp thay đổi, sau mỗi một khối, hắn đều muốn dừng lại một lát, yên lặng trầm tư, suy diễn trình tự tiếp theo.

Càng là sự tĩnh có tính khiêu chiến, Đế Thích Thiên lại càng cảm thấy hứng thú, không có người bên ngoài quấy rầy, một lòng đem tâm thần đặt ở hình đồ trước mặt, triệt để đắm chìm vào trong đó, thời gian dần dần trôi qua, chỉ có Luyện yêu Đỉnh trong cơ thể là tự hành vận chuyển.

Một vòng tiếp một vòng, trong đỉnh, từng sợi tinh khí cuộn cuộn không dứt bị rút ra, hình thành một đoàn sương mù huyết sắc nồng đậm tựa như huyết vụ, mà bên trong huyết vụ, không ngừng nhỏ ra giọt giọt đen kịt chất lỏng lọt vào trong đỉnh, cùng với yêu dịch khác hoà hợp lẫn nhau cùng một chỗ.

Yêu dịch tựa yêu nguyên đang gia tăng, chẳng khác nào tu vị Đế Thích Thiên từng chút một tăng trưởng.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

- Tam đệ, người tâm mắt nhìn thấy, Nam hoàng phân biệt yêu thú vương giả trấn thủ một phương, lại cùng nhau hội tụ, cùng nhau lên núi kịch chiến mấy ngàn tán tu, hơn nữa từ thương vô số, chỉ một số ít thoát đi, điều này sao có thể?"

Tại bên trong trang viên Sở gia, Sở Thiên Hành có chút khó tin nhìn người áo bào xanh trước mặt, mà bên cạnh người áo bào xanh còn có một nam một nữ, chính là Chung Vân Phi cùng Sở Vân.

Người mặc áo bào xanh không phải ai khác, mà là Sở Thiên Hành thân đệ đệ, xếp hạng thứ ba, gọi là Sở Thiên Nam, Sở Vân tam thúc. Lúc trước Chung Vân Phi cùng Sở Vân tiến vào Nam Man, Sở gia nào có yêu tâm, cho nên để cho Sở Thiên Nam theo cùng phía sau, nếu gặp nguy hiểm tánh mạng chân chính, sẽ ra tay hoá giải.

Sở Thiên Nam cũng không nghĩ tới, lần này đi theo, lại có thể tận mắt thấy một hồi đại chiến lằm cho người ta kinh hãi.

- Đại ca, đây là ta tận mắt nhìn thấy, Vân nhi cũng tự mình trải qua, xác thực không có nửa điểm khoa trương. Đại ca, người nhìn lại ta xem, liền sẽ tự mình bạch." Sở Thiên Nam thần sắc khô khan, đem tay trái giơ ra ngoài.

Cho đến nay, hắn thường xuyên mặc trường bào rộng thùng thình, có thể đem toàn bộ tay giấu bên trong, không nhìn kỹ, căn bản sẽ không để ý, hiện tại hắn đem tay trái từ trong áo vuren ra. Lập tức khiến cho Sở Thiên Hành biến sắc, ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn vào cánh tay kia, thần sắc ngưng trọng vô cùng.

Mà Chung Vân Phi cùng Sở Vân lại đều không hện mà cùng cúi đầu xuống, sắc mặt mang theo tia ảm đạm.

- Tam đệ, tay của người.

- Đã biến thành thạch đầu rồi.

Sở thiên Nam cười khổ nói.

- Nam man sơn mạch yêu giả vi vương bên trong xác thực khủng bố, thực tế thiên phú thần thông của bọn hắn có năng lực mạnh mẽ, ta cái tay này, tựa là bị Mỹ Đồ Toa chi nhãn chiếu trúng, bị hoá đá tại chỗ." Nói đến đây, Sở Thiên Nam trên mặt mang theo một tia thần sắc lo âu, trong mắt có chút e ngại, lại nói tiếp: "Nếu ta không có Ngự ma, thủ bảo vật lấy được bên trong Thiên yêu bí cảnh mà nói, chỉ sợ bị hoá đá không chỉ một cánh tay, mà là cả người. Thần thông kia, thật quá kinh khủng."

Nguyên lai, lúc hắn ngăn Mỹ Đồ Toa chi nhãn lại, cũng không nhẹ nhàng như trong tưởng tượng, một cánh tay trái, đã triệt để biến thành khối thạch đầu cứng rắn.

Có thể làm cho cánh tay một vị kết đan tu sĩ bị hoá đá, lực lượng Mỹ Đồ Toa chi nhãn, có thể nói là đáng sợ.

- Hừ." Sở Thiên hành hừ lạnh một tiếng, trong mắt hàn quang lập loè, nói: "Chỉ một cái Nam man, cũng dám công nhiên cùng Tu tiên giới tranh chấp, thật là muốn tìm chết. Yêu thú thần thông cho dù lợi hại, chẳng lẽ còn có thể chống lại được cường giả tu tiên giới? Bọn hần đúng là ăn tìm gấu mặt báo thật rồi. Đáng giận!"

Sở thiên Hành lời nói cay nghiệt, để vương khí khí thế trên người tự nhiên tuôn ra. Trong mắt như trước mang theo một tia nghi hoặc: "Bất quá, hiện tại Yêu tộc xuống dốc, Nam man sở dĩ tồn tại, một là vì yêu tộc còn có một ít cường giả tồn tại, hai là cho hậu bối từ tôn một chỗ rèn luyện lịch lãm, bình thường, cơ hồ tất cả các tu sĩ đều biết, khi tiến vào Nam man phải chú ý quy củ. Như thế nào lần này lại chọc cho đám yêu thú phải dốc ra toàn bộ lực lượng?"

Tại Tu tiên giới, khi tiến vào Nam man, đơn giản là đều chỉ muốn có thu hoạch, cho nên, vô số năm trôi qua đều đã có một quy củ bất thành văn, chính là, chỉ cần tiến vào, tuyệt đối không được đi trêu chọc yêu thú. Nói chung, chỉ cần không đi chêu chọc, yêu thú cũng sẽ không tận lực gây thương tích cho tu tiên giả. Nên vô số năm qua, đại bộ phận đều bình an vô sự.

- "Phụ hoàng, cái này đồ nhi biết rõ" Sở Vân nghe được, không khỏi mở miệng nói ra.

Sở Thiên Hành ý bảo nàng ngồi xuống, lập tức liền đem sự tình phát sinh trong Nam man sơn mạch, từ đầu chí cuối nói ra, trong thoáng chốc sắc mặt Sở Thiên hành liên tục biến đổi.

- "Lý gia lại có thể xuất ra thủ đoạn như vậy. Bọn hần vì cảm về la bàn, thật đúng là không tiếc hết thảy mà. Xem ra, đối với Thiên Yêu bí cảnh ba năm sau, bọn hần đã có chỗ chuẩn bị." Sở Thiên hành ngữ khí hơi ngưng trọng. Chỉ cần từ lời nói của Sở Vân, liền suy đoán đến mục đích của Lý gia là Thiên Yêu Bí cảnh.

- "Đúng vậy, thiên yêu bí cảnh đối với tu tiên giả, đều là sức hấp dẫn khó kháng cự, mấy ngàn năm qua, thiên yêu bí cảnh bất quá cũng chỉ mới khám phá chưa tới một phần mười. Tuy vậy, lượng bảo vật lấy ra từ bí cảnh, cũng đã tạo ra được đại lượng cường giả. Lý gia nếu có Thông Thiên la bàn, thì cơ hội tìm thấy bảo vật sẽ gia tăng thật lớn. Cũng khó trách Lý gia không tiếc trả cái giá lớn muốn tìm la bàn trở về." Sở Thiên Nam cũng gật đầu nói.

Sở Thiên Hành khẽ nhíu mày, hít sâu một hơi, nói:"Tin tức mấy ngàn tên tu sĩ vẫn lạc tại Nam man, nhất định sẽ lan ra trong tu tiên giới, đến lúc đó sẽ gây ra một hồi sóng gió. Yêu tộc đã xuống dốc, tu tiên giới cũng tuyệt đối không cho phép yêu tộc có hành động khiêu khích như vậy. Nam man, cách diệt vong không xa!."

- "Đại ca, theo ta thấy, Yêu thú vương giả bên trong Nam man không phải chuyện đùa, nếu muốn động mà nói, tuyệt đối không phải một lần là có thể lay động, hơn nữa, thiên yêu bí cảnh sắp mở ra, chỉ sợ, sự tình Nam man tạm thời bị lãng quên." Sở Thiên Nam đối với thể cục hiện tại cũng tương đối hiểu rõ. Thoảng trầm ngâm một lát, liền nói ra suy nghĩ của mình.

- "Ân!" Sở thiên Hành nhìn hần một cái ý tán dương, nói:"Yêu tộc hiện tại đã xuống dốc, tuyệt sẽ không cho phép bọn hần lại quật khởi, hết thảy đều đợi ba năm sau đi a. Hiện tại, gia tộc phải chuẩn bị toàn lực cho Bí Cảnh chi địa, chọn lựa ra một ít tộc nhân bắt phạm, đợi ba năm sau mang vào trong Bí Cảnh, cho Thiên Trì tẩy lễ. Đến lúc đó, nói không chừng có thể do Tam đệ người dẫn đầu, Thiên trì lực lượng có thể giúp người khôi phục tay trái."

"Thiên Trì tẩy lễ? Đại ca, tiểu đệ cũng đã nghĩ đến muốn dùng thiên trì lực lượng, rất có khả năng lớn có thể hoá giải đạo yêu thuật này." Sở Thiên Nam gật gật đầu, cũng lên tiếng nói ra.

Trong lời nói, có chút ít chờ mong.

Tựa hồ, ba năm sau, sẽ là thời khắc quân anh tu hội.

Không chỉ tại Sở gia, tại tất cả các địa phương khác, cũng có đủ loại đồn đãi. Từ Nam man bỏ chạy được ra ngoài, cũng không chỉ có Sở Thiên Nam bọn hần, mà còn không ít tu sĩ khác, những tu sĩ này vừa đi ra ngoài, liền lập tức tuyên bá sự tình về Nam Man trong tu tiên giới.

Mấy ngàn tu sĩ hội tụ ở Nam man bị chư yêu thú vương ngang trời xuất thế đuổi giết thảm thiết, lập tức khiến tu tiên giới xôn xao.

Ai cũng không nghĩ đến, Nam man vốn không bị tu sĩ để trong mắt, lại ẩn núp một thế lực đáng sợ như vậy, yêu thú vương giả khủng bố lại không có chút thua kém kim đan tu sĩ, thiên phú thần thông thật làm cho người ta kinh hãi không hiểu.

Cho tới nay, yêu tộc trong mắt tu tiên giả, không phải đối tượng thu làm linh thú, thì cũng là đối tượng diệt sát lấy yêu đan, bất kể là ai cũng không thể tương tượng, yêu tộc vốn không được bọn hần nhìn thẳng, một khi chính thức khởi uy, lại có năng lực đáng sợ như thế.

Mấy ngàn tên tán tu.

Mặc dù chỉ là tán tu, nhưng mà lại liên hợp cùng một chỗ, tuyệt đối là một cỗ lực lượng vô cùng khổng lồ.

Lực lượng như vậy lại bị chư yêu thú vương giả không để trong mắt, coi như tôm tép nhãi nhép, cơ hồ lật tay là diệt.

Chuyện như vậy lại thực sự xảy ra, khiến tất cả tu tiên giả triệt đề ồ lên, triệt đề chấn kinh.

Bất quá, sau khiếp sợ, lại là phản nộ, theo bọn hần, hành vi dám công nhiên diệt sát mấy ngàn tu sĩ tuyệt đối là hành động khiêu khích trắng trợn, một đám người vẫn tự cho rằng tu tiên giả là cao quý, nhao nhao mãnh liệt muốn đem Nam man triệt đề diệt sạch.

Đương nhiên kêu gào chỉ là một ít tán tu hoặc tiểu môn phái, thậm chí một ít tu tiên thế gia loại nhỏ. Chính thức đại tông phái, lại không hèn mà cùng giữ vững trầm mặc, tựa hồ cũng không vì thế mà đồng dạng đáp trả lại. Cảnh tượng như vậy thực quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Tiểu Bạch Hổ

Các đại tông phái không đáp lại, bảo trì trầm mặc, tự nhiên không phải là vì e ngại Nam Man, mà do đang cất lực chuẩn bị cho ngày Bí Cảnh mở ra vào ba năm sau.

Đối với sự tình phát sinh ở Nam Man, trong mắt một ít tu sĩ thông thường, đó là một loại công nhiên khiêu khích, nghe được sẽ xúc động giận tím mặt, có lẽ sẽ trực tiếp giết tới Nam man.

Ngược lại các đại tông phái đứng ở vị trí bất đồng, tự nhiên, sẽ có cân nhắc khác.

Có một câu nói rất hay, chỗ ngồi quyết định tư tưởng.

Chẳng lẽ người tựa dân chúng bình thường lại muốn một vị đế vương phải có ý nghĩ giống nhau với người ở cùng một vấn đề. Chẳng lẽ người có yêu cầu xa vời rằng ý nghĩ của người và bọn hắn sẽ có chỗ tương đồng, phương thức góc độ suy nghĩ vấn đề sẽ giống nhau. Rất tự nhiên, điều đó là không có khả năng.

Đạo lý này, trong tu tiên giới cũng y nguyên có thể thông hành.

Những tu tiên đại phái kia, rất khẳng định, hiển nhiên sẽ không bỏ qua sự tình Nam man, bất quá, các sự tình đều có phân chia nặng nhẹ đây. So với Thiên Yêu bí cảnh mà nói, sự tình Nam man chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ nhất, đặt ở đó về sau tùy thời cũng có thể giải quyết, còn trước mắt phải một lòng tập trung tinh lực, đem tất cả chú ý đặt toàn bộ ở sự tình Bí Cảnh mở ra.

Hết thấy đội ba năm sau hăng nói.

Đây là tu tiên đại phái không hèn mà có cùng suy nghĩ.

Bất quá, đối với việc một ít tiểu môn tiểu phái kêu gào, bọn hắn cũng không có rõ ràng biểu đạt ý nguyện, để mặc cho những người này kêu gọi rầm rĩ. Có thể gọi thì gọi, chính thức dám tiến về phía Nam man, cũng không có mấy người có đủ là gan. Ai mà biết nếu tiến tới Nam man, những yêu thú kia có hay không lại mở ra một trường sát kiếp.

Tính mạng của mình, sẽ không có ai mạng ra làm trò đùa đi.

Trong lúc nhất thời, trong tu tiên giới xuất hiện một hiện tượng kỳ quái, rất nhiều tu tiên giả trong miệng kêu gào đòi tiêu diệt Nam man, vì những tán tu kia báo thù, nhưng cũng chỉ là công phu mồm mép, sấm to mưa nhỏ, một loại hào khí quý bí.

- Tiểu Bạch, người nói đây là địa phương nào? Chúng ta đã đi ngàn một tháng rồi, như thế nào còn không tìm được rừng rậm người nói nha. Có phải hay không người nhớ nhầm?"

Thời gian lặng lẽ trôi qua, một tháng kể từ khi đại chiến Nam man nổ ra, các đại tông phái cũng không làm ra sự tình gì liên quan, khiến Nam man son mạch bỗng dưng trở thành một nơi cấm kị, tình cảnh thình thoảng có người lên núi như trước kia hoàn toàn biến mất, Nam man không còn tu tiên giả nào dám đi vào, sợ rơi vào bất trắc.

Mà chính lúc này, cách Hồ Khẩu sơn mạch một khoảng, có một nữ hài tử mười hai mười ba tuổi ăn mặc rất mộc mạc như đang đi dã ngoại, bộ dáng nàng cũng không phải thập phần xuất chúng, chỉ xem như thanh tú, nhưng lại có khí chất tinh khiết, mà điểm hấp dẫn người ta nhất vẫn là hai ánh mắt linh động, thanh thuần di thường.

Trong ngực nàng, đang ôm một con sủng vật, tựa như là tiểu lão hổ, nhưng lại màu trắng - chính là loại tiểu bạch hổ hiếm thấy.

Lời nữ hài vừa nói chính là với Tiểu Bạch Hổ ở trong ngực nàng, hơn nữa, nếu có người ở nơi này, sẽ biết ngay đây không phải là ngôn ngữ nhân loại, mà là loại ngôn ngữ người ta nghe không hiểu, bất quá, nghe không hiểu chỉ là nhân loại mà thôi, còn động vật lại có thể nghe rất minh bạch. Nàng nói chính là thú ngữ.

Trên đại lục, nhân loại có ngôn ngữ nhân loại, các sinh linh khác cũng có ngôn ngữ đặc biệt dùng để trao đổi, động vật có ngôn ngữ tựa thú ngữ, nói chung, lời của chim bay cá nhảy, nhân loại rất khó nghe hiểu, càng đừng nói là bắt chước theo.

Thế nhưng, cũng có một loại người ngoại lệ. Loại trời sinh tâm linh thuần khiết dị thường, tâm tính cùng tự nhiên tương hợp, trong truyền thuyết, người như vậy trong thân thể có một khoả Thất Khiếu Linh Lung Tâm. Trời sinh có thể lắng nghe tiếng lòng vạn vật, có thể cùng vạn vật trao đổi. Có thể nói là thiên phú dị bẩm.

- Phi Phi tỷ, trước kia ta cùng mẹ mẹ và nhị ca bị bắt đi, chỉ để lại một chút dấu vết, hiện giờ đã rất nhạt rồi, bắt quá, theo phương hướng này, khẳng định có thể đến được nhà của ta." Tiểu Bạch Hồ nhỏ giọng kêu lên, vừa nói vừa đem cái đầu nhỏ ra sức dúi dúi vào trong ngực nữ hài. Hai con mắt bên trong, thỉnh thoảng toát ra thần sắc sợ hãi.

- Hừ, những người trên núi kia thật xấu xa." Nữ hài gọi là Phi Phi chớp chớp con mắt sáng ngời, mặc dù hừ lạnh, nhưng lại không nghe ra ngữ điệu giận dữ, nhìn về phía Tiểu Bạch Hồ, an ủi: "Người đừng sợ, ta nhất định sẽ mang người về nhà tìm được ca ca của người, về sau chúng ta lại nghĩ biện pháp, nhìn xem có thể hay không đem mấy người mẹ mẹ của người cứu ra."

Thanh âm thanh thuần mang theo kiên định dị thường, cực kì chắc chắn.

- Cảm ơn Phi tỷ tỷ, ca ca không thấy chúng ta, khẳng định sẽ lo lắng gần chết." Tiểu Bạch Hồ trong mắt toát ra ưu thương nhân nhật, mơ màng nói: "Phi Phi tỷ, người biết không, ca ca của ta rất lợi hại."

Một người một hồ, vừa đi vừa nói, từng bước một hướng Hồ Khâu sơn mạch đi đến.

Nếu như Đế Thích Thiên ở nơi này, tuyệt đối liếc mắt là có thể nhận ra, Tiểu Bạch hồ mà nữ hài từ ôm trong ngực chính là hắc nấy tháng trước, tận mắt nhìn thấy bị tu tiên giả bắt đi, là muội muội nhỏ nhất của hắn.

Mặc cho là ai cũng không nghĩ đến, vốn đã bị bắt đi, Tiểu Bạch hồ hiện giờ lại xuất hiện ở nơi này, cách Hồ Khâu sơn mạch không xa.

Sự tình như vậy, tất nhiên Đế Thích Thiên cũng không cách nào dự liệu được.

Hiện tại, Đế Thích Thiên như trước đang nằm sấp trong động phủ, toàn tâm toàn ý liều mạng đặt ở hình đồ bên trên Khâm Thiên bảo hộp, khi đói bụng, liền trực tiếp ăn tạm những thứ chứa bên trong túi trữ vật để lót dạ. Trong đầu hắn, tràn ngập đồ án hình đồ, mỗi khắc mỗi giây đều tập trung tính toán công thức, trình tự tiếp theo.

Bộ dạng thật tựa như, một lão hồ đang vẽ tranh.

Cho dù không phải, Đế thích thiên cũng mang lại cho người ta cảm giác, khẳng định so với hồ tộc bình thường không chút quan hệ.

- Ta nhất định phải đem bức tranh này liều mạng "vẽ" thành nguyên vẹn hoàn chỉnh."

Đế thích Thiên trong nội tâm cũng không dấu diếm chờ mong.

Giải khai hình đồ gian nan nhất vẫn là lúc bắt đầu, bởi vì lúc đó tất cả đồ khối đều thập phần lộn xộn, muốn tìm ra đồ khối giống nhau, liên hệ với nhau, đều phải trải qua vô số lần bài trừ cùng đối lập, dị thường hao tổn tâm thần. Nhưng hiện giờ lại không giống trước, hình đồ đã có chút tiểu thành, số lượng đồ khối lộn xộn cũng giảm bớt, việc tìm ra các đồ khối tương liên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Hiện tại chỉ còn lại một phần năm đồ hình chưa hoàn thành, Đế Thích Thiên có lòng tin, trong thời gian mấy ngày sắp tới, có thể đem hình đồ triệt để hoàn thành. Bởi vậy tâm thần hắn di thường hưng phấn, không để ý một mảy mà vẫn tiếp tục liều mạng.

Thời gian từng chút một trôi qua.

Đào mắt, lại qua ba ngày.

- Lạch cạch!!!

Bên trong hộp báu vang ra một tiếng thanh thúy, chỉ thấy mặt trên của Khâm Thiên Bảo hộp, một bức tranh nguyên vẹn hiện ra trước mắt, linh động phi phàm, trông rất sống động, tựa như chân thật.

- Hồ, rốt cục cũng hoàn thành.

Đế thích Thiên như trút được gánh nặng, thở ra một hơi, trong hai mắt hồ, hào quang lưu chuyển, mang theo tia kích động, rốt cuộc cũng đem hình đồ sắp xếp triệt để hoàn chỉnh nguyên vẹn.

Bất quá, hắn cũng không triệt để buông lỏng, mắt hồ liền hướng bên trên Khâm Thiên Bảo hộp nhìn lại, hắn muốn xem, bộ dạng hình đồ trọn vẹn, đến tột cùng là cái dạng gì.

Xem xong, trong lòng hắn không khỏi mãnh liệt nhảy dựng lên.

- "Cái này! Lại là một lão hồ, còn có chín đầu, chẳng lẽ lại là thần thú khai sáng trong truyền thuyết?" Thanh âm kinh nghi bất định từ trong miệng Đế thích Thiên vang lên, mang theo một tia kinh ngạc.

Chỉ thấy, mặt trên hộp báu, dị thường rõ ràng, là một loại lão hồ, nhưng lại mọc ra chín khoả đầu dị thú cổ quái, nhưng lại có thể phối hợp cùng một chỗ,

có một sự hài hoá nói không nên lời.

Trong đầu Đế Thích Thiên không khỏi hồi tưởng lại tư liệu về thần thú khai sáng đã từng xem qua.

Trong "Son Hải Tây Kinh - Hải ngoại Tây kinh" có viết: "Thâm uyên sâu 300 nhận (cứ 8 thước là một nhận) tại phía nam Côn Luân, có tồn tại thú nhân thân mình là hổ, có chín đầu, mặt đều là người, bề ngoài to lớn, rống một tiếng liền băng tan núi liệt..."

Những điều này miêu tả tóm lược đặc thù của thần thú khai sáng, so với tranh vẽ bên trong hộp báu tựa hồ giống như đúc.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Sự Thần Kỳ Của Hộp Báu

Lan Minh thú là Đế Thích Thiên kiếp trước trong sách thần thoại dị thú có xem qua, hẳn xác thực cũng không có suy nghĩ ở chỗ này lại có thể đồng dạng chứng kiến, hơn nữa, lại còn bị người ta khắc thành hình đồ ở bên trên Khâm Thiên Bảo hạp, Trong chốc lát, cũng không khỏi có một loại cảm xúc kì diệu.

Bất quá, đào mất hấn liền khôi phục trở lại, định thần nhìn về phía hộp báu.

Duổi hổ trào ra, bắt lấy hộp báu, muốn mở ra. Đúng lúc này, sự tình cổ quái phát sinh.

- Ô, kỳ quái, hình đồ đã được ta hoàn thành, theo đạo lý, hình đồ toả bên trên hộp báu đã bị ta côi bỏ, hộp báu đáng ra có thể khai mở mới đúng, vì cái gì hiện tại như trước cũng không có chút động tĩnh, cổ quái!"

Đế Thích Thiên trong nội tâm không khỏi cả kinh, hẳn xác thực không ngờ tới, hình đồ đã hoàn thành lại vẫn còn này sinh biến cố như vậy, trong lòng nghi hoặc không thôi. Lại dò xét một hồi, nhưng vẫn như cũ không nhìn ra, hộp báu hiện tại với quá khứ có gì bất đồng, phảng phất ngoại trừ hình đồ biến thành nguyên vẹn ra, những thứ khác không thấy cái biến, càng không có xuất hiện nửa điểm khe hở. Thập phần cổ quái.

"Không có khả năng, Khâm Thiên Bảo hạp đã có đồ hình toả, khẳng định có thể dựa vào nó để đem hộp báu mở ra, nếu không, cái hình đồ toả này tồn tại thực không có ý nghĩa." Đế Thích Thiên hai mắt hồ tinh quang bắn ra bốn phía, không ngừng dò xét hộp báu, thầm nghĩ: "Là có chỗ nào sơ sót. Thiếu cái gì?"

"Đúng rồi." Đột nhiên trong đầu linh quang loé lên, trong mắt toả ra hào quang sáng chói (:D), bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên, nói: "Ta như thế nào lại quên đi thứ này."

Vừa nói, một bên liền đuổi hổ trào ra, dò xét bên cạnh Khâm Thiên bảo hạp, chỉ thấy bên cạnh hộp báu, thỉnh linh thò ra một khối đồ thật nhỏ, cùng với khối đồ trước kia trên hộp báu đồng nhất. Chỉ có điều, có một điểm bất đồng, chính là khối đồ này không có đồ hình, chỉ là một khối đồ tại chỗ trống của mặt trên hộp báu.

Theo nguyên lý, hình đồ toả trước sau đều luôn phải trống một khối đồ, nếu không khi triển khai sắp xếp hình đồ sẽ không cách nào di động được khối đồ.

Mảnh khối đồ đặc biệt này, từ lúc bắt đầu cố gắng khai mở hình đồ toả, Đế Thích Thiên đều lấy xuống, đặt ở một bên, chỉ là lần này đích xác thời gian quá dài, trọn vẹn hơn một tháng, tâm thần lại hoàn toàn bị di thú khai sáng hình đồ bên trên hộp báu hấp dẫn, thành thử trong nhất thời hẳn không nghĩ ra.

Cầm lấy mảnh khối đồ trống, ánh mắt hẳn hướng hộp báu nhìn lại, lần nữa xem xét, quả nhiên hình đồ mặt trên hộp báu xác thực còn thiếu khuyết một khối đồ.

Đế Thích Thiên không nghĩ nhiều, ánh mắt ngưng trọng đem đồ khối trong hổ trào khảm lên đúng chỗ, dùng sức nhấn xuống.

- Lạch cạch!!!

Lại vang lên một tiếng thanh thúy từ bên trong hộp báu, cuối cùng mảnh đồ khối đã triệt để cùng hộp báu dung hợp một chỗ.

Nhưng mà, biến cố lúc này cũng nảy sinh.

Chỉ thấy Khâm Thiên Bảo hạp ngay lúc Đế Thích Thiên triệt để hoàn thành hình đồ toả, trong sát na có thể chứng kiến, một loại biến hoá kỳ dị xuất hiện ngay trước mắt, hộp báu đột nhiên toé ra một đạo Thất thái thần quang, hào quang dị thường nồng đậm, cơ hồ trong nháy mắt, liền đem toàn bộ hộp báu bao trùm chính giữa, hơn nữa, lúc này thái quang vẫn còn hướng ra bốn phương tám hướng, dùng hộp báu làm trung tâm. Một đạo thất thái quang trụ âm âm kích động hướng lên phía trên nhanh như chớp xông ra ngoài.

"Oanh!!!"

Thất thái quang trụ lập tức va chạm với thạch bích trong động.

Đế Thích Thiên mở cái động phủ này vốn nằm dưới chân một ngọn sơn phong cực lớn. Lúc này, thần trụ từ bên dưới, tựa hồ ẩn chứa một sức mạnh kinh thiên không thể đo lường, hào quang bảy màu cùng thạch bích va chạm một cái, liền khiến cho toàn bộ ngọn núi dao động kịch liệt. Rồi tựa như tất cả sự vật đối với thần trụ đều biến thành hư vô, nó phóng thẳng lên trời, xuyên thấu toàn bộ ngọn núi, xông tận mây xanh.

- Ngao!!!

Một tiếng rống bá đạo không hề có dấu hiệu từ bên trong thần trụ tràn ra, tựa hồ ẩn chứa một loại uy nghiêm vô thượng. Đế Thích Thiên cách hộp báu rất gần, chỉ cảm thấy trên người đột nhiên như có vài toà núi lớn đồng dạng đè lên, đem hấn áp thẳng không thở nổi, trong nội tâm không khỏi nổi lên sóng gió to lớn.

- Tiếng gào thét này, tựa hồ là do thần thú khai sáng bên trên hộp báu phát ra. Đây là chuyện gì, chẳng lẽ bên trong hộp báu không phải chứa cái gì khác, mà chính là thần thú khai sáng kia?"

Bất quá, hiển nhiên Đế Thích Thiên chỉ là phỏng đoán, cũng không thể nào chứng thực.

Đạo thất thái quang trụ đến nhanh, đi cũng nhanh, tựa hồ lúc xông lên mây xanh, trong một sát na, trên không trung Nam man sơn mạch, đột nhiên xuất hiện một đạo bình chương cổ quái, đem thần trụ ngăn cản phía dưới. Thần trụ cùng với đạo bình chương này, đồng dạng xuất hiện, cũng đồng dạng thu liễm, trong chớp mắt đã không còn thấy gì nữa.

Biến cố xảy ra, kỳ thực chỉ trong nháy mắt công phu, như chưa bắt đầu, thì đã chấm dứt. Đến quý bí, đi càng quý dị. Thật sự khiến cho người ta kinh nghi không hiểu.

Đề Thích Thiên hít sâu một hơi.

Nhân sinh nổi lên một màn, thật sự quá thần diệu.

Cố gắng bình phục tâm thần có chút kích động, định nhãn hướng về hộp báu nhìn lại, sau khi xem xét, trong mắt hấn toát ra thần thái kinh dị.

Hộp báu như trước vẫn mang phong cách cổ xưa, toàn thân đều không có nửa điểm khe hở, chỉ là bên cạnh hộp báu, thỉnh thoảng đặt một cuốn sách mang phong cách cổ xưa, toát ra một tia lực lượng có khí tức thần bí. Từ quyển sách cổ ra, lại không có bất kỳ vật phẩm nào khác tồn tại.

- Thật là bảo hộp cổ quái, chẳng lẽ cuốn sách cổ này là bảo vật được lấy ra từ bên trong Khâm Thiên bảo hộp?"

Đế Thích Thiên tuy nghi vấn, nhưng cũng tương đương khẳng định, vì trong sơn động chỉ có một mình hấn, mà quyển sách cổ này lại chưa từng xuất hiện trước khi hộp báu xảy ra biến dị.

Thần kỳ!

Hộp báu không mở, lại có thể tự hành đem vật phẩm từ bên trong phóng đi ra ngoài, thủ đoạn như vậy, lại để cho Đế Thích Thiên không thể không bội phục người năm đó chế tạo ra hộp báu này, xác thực là kỳ tài ngút trời.

Nghĩ thì nghĩ, hấn vẫn lập tức đi đến trước hộp báu, duỗi hổ trào ra, đem cuốn sách cổ nắm trong tay, cũng không có lập tức quan sát sách cổ, mà nhìn hộp báu một chút, càng xem xét lại càng làm cho ánh mắt mất hấn lộ ra một tia kinh ngạc thật sâu, biểu hiện tựa như không thể tưởng tượng nổi.

- Tại sao lại có thể như vậy? Hình đồ vậy mà bị làm cho rối loạn, còn biến thành hơn vạn khối. Cái này...

Đế Thích Thiên trong mắt không dấu được kinh hãi, xác thực hấn có lý do để kinh hãi, bởi vì trước kia chính hấn đích thân đem hình đồ sắp xếp nguyên vẹn, giờ lại bị đánh loạn quý bí, hơn nữa, cũng nhìn ra, bộ dạng hình đồ đã không còn đồng dạng với trước kia, mà là một bộ hình đồ hoàn toàn mới, càng làm cho người ta chấn kinh hơn là, số lượng mảnh đồ khối trên hình đồ, lại từ hơn một ngàn tăng lên hơn một vạn.

Hình đồ lần này, tựa hồ như do một loại thủ đoạn cần khôn nào đó tạo thành, mặc dù có hơn vạn mảnh khối đồ xếp cùng một chỗ, nhưng cũng không có mảnh nào bị xếp ngược, vừa xem là hiểu ngay, vô cùng rõ ràng, cùng với cách thức phá mở hình đồ trước kia cũng không có quá nhiều bất đồng, thập phần kỳ diệu.

Biến dị xác thực khiến cho người ta kinh nghi. Bất quá, Đế Thích thiên cũng không phải người thường, hơi một chút định thần, trong đầu đã có suy đoán đại khái, thầm nghĩ: Cái Khâm Thiên bảo hộp này quả thật thần bí, xem ra, tựa hồ không chỉ tàng trữ một dạng bảo vật, đồng dạng như trò vượt cửa ải dành bảo bối, hấn là, còn có mấy cửa ải nữa khó khăn hơn. Mỗi khi khai giải một loại hình đồ giống như vượt qua một cửa ải, có thể nhận được một bảo vật. Hình đồ đầu tiên tựa là cửa khẩu thứ nhất, cho nên sau khi giải khai hình đồ, hấn nhận được cuốn sách cổ này. Mà hình đồ càng về phía sau lại càng thêm gian nan. Trước kia chỉ có mấy ngàn khối mà đã tiêu phí của hấn mấy tháng thời gian, hiện tại hình đồ mấy vạn khối, so với trước kia độ khó không biết tăng lên bao nhiêu lần. Nếu muốn giải khai, đừng nói mấy tháng, coi như dù một, hai năm, chỉ sợ cũng khó có khả năng đi.

To lớn!

Đây tuyệt đối là một khiêu chiến vô cùng to lớn.

Bảo bối, cái này tuyệt đối là một kiện bảo vật trân quý.

Đế Thích Thiên trong mắt bắn ra một đạo tinh quang, đối với Khâm Thiên bảo hộp càng thêm coi trọng, bất quá, coi trọng thì coi trọng, hắn hiện tại cũng không có tinh lực để đi khiêu chiến giải khai cái hình đồ toả này. Đây không phải là việc trong thời gian ngắn có thể làm được.

- Hình đồ toả tạm thời không vội, không biết lần này lấy được quyền sách đến tốt cùng là cái gì? Hy vọng là bảo vật đối với ta có chút trợ giúp."

Đối với hộp báu, hắn đã không có hy vọng xa vời trong thời gian ngắn có thể khai giải, muốn vạch trần hình đồ toả, đó cũng là sự tình sau này. Bởi vậy, sau khi xem qua hộp báu, sự chú ý của hắn đều tập trung vào quyền sách cổ cầm trên tay.

Đánh giá cẩn thận một thoáng, sách cổ có màu huyền hoàng, không biết dùng cái gì để chế tạo thành, thoạt nhìn là loại tài liệu chưa thấy qua bao giờ, hơn nữa, khi sờ lên cho người ta cảm giác di thường mềm mại. Mới xem xét qua, đã biết đây tuyệt đối không phải là dùng tài liệu bình thường để chế thành, không thể không nói, đây cũng là một kiện bảo bối thần bí.

- Rầm ào ào!!!

Đem sách cổ đến trước người, Đế Thích Thiên chậm chạp từng chút một mở ra. Tại thời điểm sách cổ mở ra, bên trong có tí ti thái quang bắn ra ngoài, rơi vào trong mắt, lộ ra nét đẹp di thường rực rỡ. Cùng với một loại sắc thái thần bí, làm cho người ta trong lúc nhất thời, căn bản không cách nào xuyên thấu qua thái quang chứng kiến bên trong sách cổ đến tốt cùng là có cái gì.

Tình cảnh như vậy, không chỉ không khiến cho Đế Thích Thiên thất vọng, ngược lại, trong nội tâm càng có một loại cao hứng chờ mong nồng đậm. Đối với nhận định giá trị sách cổ, càng tăng thêm vài phần.

Sách cổ không phải rất ngắn, cùng với tranh sơn thủy cổ đại có chút đồng dạng, mảnh dài, khi cuốn lại, có trường trục ở giữa. Đến khi triệt để mở ra, sách cổ dài chừng hơn một mét, thái quang phiêu dật bốn phía, khí tức cùng phong cách cổ xưa đập thẳng vào mắt.

- Để ta xem trong sách cổ này tốt cùng là có cái gì.

Đế Thích Thiên ngưng tâm thu thần, định nhãn hướng sách cổ, sau khi xem xét qua, mắt hỏ ngay lập tức lộ ra một đoàn tinh quang, trong miệng ngược lại hít một hơi khí lạnh

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Sách Cổ Thần Bí

Chính giữa cuốn sách cổ là một bức tranh vẽ cùng với các loại văn tự kỳ quái đập thẳng vào mắt. Tranh vẽ cũng không phải người hoặc đồ vật hoặc thần thú mà một trương đàn cổ.

Toàn thân đàn cổ có thể nhìn thấy rõ trong mắt, mà điểm hấp dẫn ánh mắt Đế Thích Thiên nhất chính là chỗ dây đàn.

Đàn cổ bình thường thường có bảy dây, xưng là thất huyền cầm, gồm tất cả các âm cung, thương, đốc, chủ, vũ, vĩ, vũ. Đương nhiên, cũng không có quy định đàn cổ nhất định phải là Thất Huyền, cũng có loại năm dây, gọi là Thần Nông Cầm, cũng có thể có tám dây, chín dây cung, thậm chí là mười dây cung, chỉ là dây đàn càng nhiều, độ khó khi gảy đàn càng cao.

Thất huyền là vừa phải, cho nên mới trở nên thông dụng nhất, được sử dụng nhiều nhất. Khi chế tác đàn cổ, phần lớn đều tự lấy thất huyền làm mẫu.

Mà trước mắt, đàn cổ trên bức hoạ trong sách cổ này, lại là cửu huyền cầm hiếm thấy. Lại mang phong cách cổ xưa tự nhiên, toát ra một loại khí tức thần bí, thoạt nhìn khiến cho người ta cực kỳ thoải mái, thậm chí trầm mê trong đó.

- Thất huyền cầm ta từng nghe nói qua, cũng từng gặp, bất quá, cửu huyền cầm còn chưa có tận mắt nhìn thấy bao giờ, vì cái gì bên trong sách cổ này lại xuất hiện bức hoạ hình dáng cửu huyền cầm, đến tốt cùng là có ý gì?

Đế Thích thiên cũng bị cái trương đàn cổ này hấp dẫn, đắm chìm trong đó trọn vẹn trong thời gian uống cạn chung trà. Lại nhìn hướng đàn cổ, trong mắt không khỏi toát ra một tia nghi hoặc, bất quá hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, ánh mắt tiếp tục nhìn xuống dưới.

Phía dưới đàn cổ là nguyên một đám chữ cổ lấp lánh thái quang, nói thật ra, Đế Thích thiên cũng không nhận biết được chữ viết trong sách cổ đến tốt cùng là loại kiểu chữ gì, cũng chưa từng tiếp xúc qua. Phải biết rằng, kiếp trước hắn đối với sách cổ cũng có chút lý giải, bản thân cũng có tạo nghệ khá sâu, thế nhưng hiện tại nghĩ đến vỡ đầu, cũng không nghĩ ra kiểu chữ này đến tốt cùng là cái dạng gì.

Kỳ quái chính là, mặc dù hẳn không nhận biết được những chữ ghi trong sách cổ này, nhưng tại thời điểm hẳn quan sát chúng, trong đầu lại tự nhiên xuất hiện một cỗ tin tức, biểu đạt ý nghĩa của những nét chữ này.

Loại cảm giác này, nói thật, nếu không tự mình trải qua, tuyệt đối khó có thể tưởng tượng được.

Để Thích Thiên bên trong mắt hồ hào quang liên tục lập lòe không ngừng, lộ ra tâm tình cực kì không bình tĩnh, ở trong đầu hẳn, đã tình huống đem nội dung văn tự bên trong sách cổ hiểu rõ đại khái.

Phiên dịch ra, tựa như là: Thiên địa vạn vật, nếu có linh tính, khắc có thất tình cùng lục dục. Thất tình gồm: hỷ, nộ, ái, lạc, ưu, khủng, kinh. Lục dục gồm: nhìn, nghe, hương, vị, xúc, pháp.

Thất tình lục dục là động lực sinh linh tịnh tiến, cũng là nguồn gốc của tội lỗi, có thể khống chế thất tình lục dục thì là người, bị thất tình lục dục nô dịch, tâm trí trầm luân trong đó, gọi là ma.

Bởi vậy, thất tình lục dục cũng có thể coi là "thất tội", cũng có "thất tội thần khúc", thần khúc mà khi tấu lên, cả thiên địa vạn vật cùng khóc, đến quỷ đến thần cũng không tha.

Nói nhiều như vậy, kỳ thật, sở dĩ là ý tứ bên trong sách cổ biểu đạt chính là sức mạnh vô thượng của "thất tội thần khúc".

- Thất tội thần khúc, khúc phổ hẳn là phía dưới đoạn văn tự này. Bất quá, ta xem cũng không hiểu nha.

Trong tiếng nói mang theo vẻ khô khốc, Đế Thích Thiên lại nhìn về phía sách cổ, chỉ thấy bên dưới đoạn văn, còn có một khúc phổ thần bí, tựa như phù văn, thoát nhìn cực kì cổ quái, cũng không có nửa điểm giống khúc phổ bình thường, mà cổ quái nhất là, tại lúc hẳn hướng mắt về phía khúc phổ kia, đang âm thầm cười khở chính mình căn bản không hiểu cái gì, thì biến hoá kì dị xuất hiện, vô số văn tự khúc phổ tựa hồ trong nháy mắt như có tính mạng, bắt đầu du động linh động, hơn nữa hiện ra trận trận thất thái quang mang, theo sách cổ quỷ bí vọt ra hướng trần hẳn không có một tia dấu hiệu báo trước tiến tới.

- Ah!!

Biến hoá kỳ dị đến quá mức đột ngột, Đế Thích Thiên căn bản không nghĩ đến sẽ có biến cố phát sinh, trong miệng không tự chủ được phát ra tiếng kêu trầm thấp. Đồng thời, trong đầu xuất hiện một trận đau nhức khó tả, toàn tâm kịch liệt đau đớn, cả thân thể lẫn linh hồn, căn bản không thể chịu thấu. Chỉ trong chốc lát, Đế Thích Thiên bị đau đớn đáng sợ kích thích đến hôn mê.

Bốn cái chân hồ mềm nhũn, toàn thân nằm co quắp trên mặt đất.

Khúc phổ trong sách cổ cũng không vì thế mà dừng lại, từng đạo thất thái quang mang vẫn nối tiếp nhau tiến vào đầu hẳn không chút giảm bớt.

Tình cảnh như vậy, giằng co hết thời gian uống cạn một chung trà.

Đến khi văn tự khúc phổ cuối cùng tiến vào đầu hẳn, thất thái quang mang trong sách cổ cũng thu liễm không còn. Nếu nhìn vào sách cổ lúc này, sẽ thấy đã triệt để thay đổi hình dạng, còn đầu cửu huyền cầm, còn đầu văn tự thần bí, hoàn toàn một mảnh trống không, sạch sẽ không thể sạch sẽ hơn.

Quả nhiên kì diệu!

Trong động phủ một mảnh yên lặng, Khâm Thiên Bảo hạp trần ra ánh quang chiếu sáng son động vốn âm u, lộ ra vẻ thần bí cực kỳ. Bên cạnh hộp báu, một con hắc hồ lăng lăng ngã sấp trên mặt đất, xem ra, phảng phất như đã lâm vào ngủ say, chỉ có tiếng hít thở trong động vẫn không ngừng vang lên.

Thời gian từng chút một trôi qua, sau chừng một thời thần, hắc hồ mấp máy con mắt chậm rãi mở ra.

- Không nghĩ tới, quyền sách cổ này lại quý giá như vậy, đáng tiếc, thần khúc không đầy đủ.

Đế Thích Thiên sau khi thức tỉnh trong mắt xuất hiện thần sắc kỳ dị, phảng phất như có một loại cảm giác thâm thúy khiến người ta nhìn không được muốn trầm luân trong đó. Bên trong có kinh hi, có sầu bi, có u buồn,...các loại cảm xúc đan xen lẫn nhau, dị thường khó hiểu.

Cái này cũng khó trách, mặc cho ai trải qua kinh nghiệm giống như hẳn, cũng đồng dạng có cảm xúc tương tự.

Nguyên lai, sách cổ thực ra là một quyển sách chứa khúc phổ, cụ thể chính là "thất tội thần khúc".

Bản thân khúc này phân ra thành bảy đại tổ khúc, mỗi một khúc tổ nhạc đều có sức mạnh thần bí không thể tưởng tượng nổi, đây là âm luật công kích cao cấp nhất, nếu có thể đem tấu nguyên vẹn thần khúc, tuyệt đối có thể làm cho nghiền trời lệch đất, quỷ khóc thần sầu. Uy lực to lớn, không gì đo lường được.

Bất quá, trong cuốn sách cổ này, chỉ chứa hai khúc tổ nhạc trong "thất tội thần khúc", rất không trọn vẹn. Hơn nữa, muốn thi triển "thất tội thần khúc" nhất định phải dùng nhạc khí để gây đàn, mà muốn nguyên vẹn tấu ra, phải dùng cửu huyền cầm, đối với âm luật cũng phải có tạo nghệ cực cao. Các loại điều kiện, dị thường hà khắc.

- "Thất tội thần khúc" nếu cường đại như trong sách cổ lưu lại, tuyệt đối là một loại thủ đoạn công kích vô thượng, bất quá ta lại không hiểu gì về âm luật

nha."

Đề Thích Thiên trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, hần kiếp trước đích thực cũng là một nhân vật thiên tài, bất quá, phần lớn thời gian đều đặt ở kinh thương, đối với các phương diện khác, bởi vì thời gian tinh lực có hạn, đều không có hiểu rõ lắm.

Cái gì là cảm kỳ thi họa! Hần ngoại trừ đánh cờ còn có chút tạo nghệ, còn lại, như Cầm, hần làm gì có thời gian. Cho nên, hần đối với âm luật cũng không hiểu nhiều, có khúc phổ đặt trước mắt cũng sẽ không xem, nên trong đầu đối với phương diện này, hoàn toàn trống rỗng.

Trong nội tâm không khỏi âm thầm thở dài, nếu kiếp trước có thể học chút đàn cổ mà nói, tình huống hiện tại sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đương nhiên, thế giới này không có thuốc hồi hận, điều ấy Đề Thích Thiên rất rõ ràng, nên cũng chỉ trầm tư một lúc, liền đem gạt bỏ ra khỏi đầu.

- Xem ra, ta phải nghĩ biện pháp học đàn cổ.

Sau một thoáng suy tư, Đề thích Thiên liền âm thầm quyết định trong lòng, "thất tội thần khúc" uy lực không phải nghi ngờ, nhất định là loại khúc nhạc công kích cường hãn đến cực điểm, nhất định sẽ phải học nó. Buông tha từ bỏ tuyệt đối không phải là tính cách của hần, hiện tại không biết, không có nghĩa là tương lai cũng không biết. Tất cả đều có thể học.

Huống chi, đối với âm luật, hần hiện tại cũng có một chút hứng thú. Phải biết rằng tiếng hồ gươm của hần cũng là một loại âm ba công kích, chỉ có điều bây giờ là yêu thân, muốn học âm luật mà nói, hiển nhiên, sẽ tương đối khó khăn. Dù sao, hần cũng không có biện pháp đi xa, mà ở trong Nam Man này, những yêu thú có bao nhiêu người hiểu âm luật, nói chi là hiểu đàn cổ.

Muốn học, chỉ có thể đi vào thế giới loài người.

Trong mắt hào quang lập lòe, hần bắt đầu âm thầm lên kế hoạch.

Đã quyết định muốn học "Thất tội thần khúc", tìm một trương đàn cổ là sự tình không thể tránh khỏi. Muốn học âm luật, âm công, nhạc khí tựa là trọng yếu nhất, không thể có nửa điểm qua loa.

Thử nghĩ thoáng một chút, nếu như người thổi một khúc nhạc nhằm triển khai công kích đối với địch nhân, trong tay là trường tiêu nhưng lại chịu không nổi lực lượng không lồ sinh ra, đột nhiên nổ tung, thì không chỉ là nhạc khí bị hủy, bản thân người cũng phải chịu cảnh trả thật lớn.

Cho nên, muốn học đàn cổ, nhất định phải có một trương đàn thật tốt.

Đàn cổ.

Đề thích Thiên tự nhiên không có trong tay.

- Không có, thì ta cũng có thể luyện chế một trương đàn đi, trong sách cổ cũng đã đề cập qua, muốn gây "thất tội thần khúc", phải cần cửu huyền cầm, còn cầm cổ bình thường không có khả năng có tới chín dây cung."

Đang lúc trầm tư, Đề Thích Thiên trong đầu không tự giác được hiện ra hình vẽ kỳ dị cửu huyền cầm trong sách cổ đã thấy qua. Chưa kể đến, hần còn đạt được thêm một trận pháp thập phân kỳ dị từ trong sách cổ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Huyền Cầm Bồn Mạng Yêu Khí

Trận pháp danh tự khá cổ quái, gọi là thất tình lục dục vô cực luyện trận, mà công dụng thì lại càng cổ quái hơn, không phải chuyên dùng để công kích, ngược lại, chuyên môn dùng để thu thập các loại thất tình lục dục rời rạc trong thiên địa, chỉ cần nằm trong phạm vi pháp trận chỉ lực, là sẽ tự nhiên bị nhiếp vào trong đó.

Nói chính xác, đây là một đạo pháp trận phụ trợ.

- Sách cổ khúc đầu giảng giải về thất tình lục dục, nhạc khúc trong đó lại tên là "thất tội thần khúc", cùng thất tình lục dục có quan hệ nhất định. Như vậy, hần là, đạo thất tình lục dục vô cực luyện trận này tựa là dùng để phụ trợ cho luyện chế nhạc khí đi."

Đề Thích thiên trong nội tâm không khỏi dấy lên một ý nghĩ như vậy. Điều này cũng khó trách, đạo trận pháp này rõ ràng là trận pháp phụ trợ. Dùng vào luyện khí, có thể nói là đúng chỗ, trận pháp cùng pháp khí có thể dung hợp lẫn nhau. Khi đó, pháp khí có năng lực của trận pháp, có thể hấp thu thất tình lục dục chỉ lực trong thiên địa, dung hợp lẫn nhau, khiến uy lực bản thân pháp khí tăng lên, lại càng có tác dụng thần kỳ.

Ví dụ như, khi pháp khí dung nhập lượng lớn thất tình lục dục chi lực, tự nhiên sẽ toả ra khí tức tràn ngập các loại chi lực này, nếu không phải bản thân chủ nhân pháp khí, chỉ hơi tiếp xúc, có khả năng sẽ khiến cho tâm trí đối phương lâm vào trong thất tình lục dục, rất khó tự kiềm chế.

- Luyện chế đàn cô? Ân, đúng rồi." Đế Thích Thiên trầm ngâm một lát, trong đầu linh quang loé lên, con mắt rõ ràng phát sáng, liền hưng phấn kêu lên: "Cái khối tuyệt thể ngọc phôi kia của ta không phải là vừa vận dùng làm tài liệu thân đàn cô sao, còn dây đàn mà nói, có thể dùng Long Lân kia để luyện chế a." Trong chớp lát, tâm trạng hắn dâng lên một mảnh lửa nóng, trong mắt hào quang lập loè, trong đầu không ngừng suy nghĩ đến loại phương án khả thi này.

Xác thực, kể từ lúc lấy được khối tuyệt thể ngọc phôi từ trong thạch bàn ra, mặc dù biết ngọc phôi đồng dạng vô cùng quý báu, càng có mấy lần giúp hắn đại ân, bên trong lại ẩn một lực lượng thần bí, thế nhưng cho tới bây giờ hắn cũng không có biện pháp khu sử đi ra. Biết rõ ràng là vật quý, lại chỉ có thể trông mắt nhìn, cái cảm giá này, rất không tốt đi.

Hơn nữa, ngọc phôi thủy chung là ngọc phôi, cũng đồng dạng là tài liệu luyện khí vô thượng, nên tuyệt đối không thể cứ một mực như vậy. Cho nên, trước kia hắn đã muốn nghĩ cách dùng ngọc phôi luyện chế ra một kiện bốn mạng yêu khí thuộc về mình. Loại ý nghĩ này đã sớm định hình khắc sâu, thỉnh thoảng lại xuất hiện trong đầu, rất khó phai mờ.

Chỉ là, hắn một mực còn chưa có xác định, đến tốt cùng là muốn luyện chế pháp khí dạng gì, hơn nữa, muốn luyện chế pháp khí mà nói, tài liệu trong tay cũng không đủ, cho nên vẫn cố gắng trì hoãn xuống, không có tùy tiện ra tay luyện chế.

Hiện tại từ trong khâm Thiên Bảo hộp lấy được sách cổ bên trong có "thất tội thần khúc", cùng với tranh vẽ cửu huyền cầm, Đế Thích Thiên đã hạ quyết tâm dùng khối tuyệt thể ngọc phôi kia để luyện chế bốn mạng yêu khí cho mình, chính là trưng cửu huyền cầm như trong tranh vẽ. Dùng ngọc phôi làm thân cầm, long lân làm dây đàn. Cứ như vậy, bất cứ tài liệu nào, cũng đề là trân bảo hiếm thấy nha. Cả hai tập hợp cùng một chỗ, phẩm chất yêu khí luyện chế ra, tuyệt đối sẽ không giống bình thường.

Ngoài việc dùng Cầm làm bốn mạng yêu khí, Đế Thích Thiên còn dự tính luyện chế thêm một kiện bình khí.

Dù sao, đối với bốn mạng yêu khí, chỉ cần người có tài liệu, lại có lòng tin có thể nuôi dưỡng, cho dù luyện chế nhiều hơn một kiện cũng không có bất kỳ trở ngại gì. Một kiện bình khí, một kiện pháp khí, cả hai phối hợp cùng một chỗ, mới là lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ xong!

Đế Thích Thiên tạm thời đem suy nghĩ trong đầu thu liễm lại, vì dù sao, muốn luyện chế bốn mạng yêu khí, cũng không phải là sự tình đơn giản, tuy tài liệu đã có, nhưng cũng cần làm tốt các loại chuẩn bị. Lại nhìn về phía quyển sách cổ, tranh vẽ cùng văn tự bên trong đã hoàn toàn biến mất, à không, chính xác toàn bộ đều đã tiến vào trong đầu hắn. Lúc này quyển sách đã trống rỗng. Bất quá, vẫn như trước mang theo phong cách cổ xưa, khí tức lực lượng thần bí vẫn tràn ra từ bên trong.

- Phong nhận thuật!

Đế Thích Thiên trong miệng khẽ quát một tiếng. Chỉ thấy trước mắt xuất hiện một đạo phong nhận sắc bén. Trước kia hắn từng xem qua điển tịch tu luyện tu tiên giới, nên các loại pháp thuật cấp thấp đã nắm rõ trong tay, hơn nữa cũng có thể khu sử, chỉ là khi khu sử ra cùng với tu tiên giả cũng bất đồng, bởi do hắn là yêu nên khi sử dụng pháp thuật cũng rất mê hoặc quỷ dị, còn mang theo một tia yêu khí.

Chỉ thấy, phong nhận như lưỡi dao sắc bén, phát ra một tầng yêu khí màu đen, thoạt nhìn, có chút đặc biệt khiến người ta sợ hãi, tựa như yêu thuật trong miệng tu tiên giả, bất quá, uy lực cũng không vì vậy mà giảm bớt, ngược lại càng có chỗ gia tăng. Đạo phong nhận dưới sự điều khiển của hắn, trên không trung kéo lê thành một đường hắc mang, hướng sách cổ oanh kích.

Phanh!!!

Phong nhận thuận lợi trầm vào sách cổ, phát ra một tiếng oanh minh thật lớn. Kỳ quái chính là, sau khi bị phong nhận trầm trúng, sách cổ cũng không có một tia khác thường, cũng không có nửa điểm tổn thương. Có thể thấy được, chất liệu sách cổ khẳng định không phải tài liệu bình thường.

- Thứ tốt a, thứ dùng để ghi lại "thất tội thần khúc" quả nhiên không phải vật phẩm tầm thường." Đế Thích Thiên sau khi thoáng thăm dò một phát, cũng không khỏi âm thầm gật đầu. Dem ánh mắt rời khỏi sách cổ, rơi vào Khâm Thiên Bảo hộp bên cạnh.

Quan sát hộp báu, hắn cũng không khỏi hiện lên một tia âm thầm chờ mong, bảo bối bên trong hình đồ toả phức tạp hơn trước kia vô số lần chỉ sợ sẽ càng quý giá hơn so với sách cổ, bất quá, hiện tại lại phải chờ tới lúc hoàn thành hình đồ mới nắm rõ.

- Không biết các loại tổ khúc khác trong "thất tội thần khúc" có hay không còn đặt ở bên trong hộp báu? Nếu không, còn tới tận năm quyển tàn khúc, tương lai ta biết đi tới địa phương nào mà tìm đây?

Trong nội tâm Đế Thích Thiên âm thầm suy đoán, hắn đương nhiên hi vọng lần sau khi khai mở hộp báu có thể khai ra mấy quyển sách tổ khúc nhạc còn lại, như vậy, có thể đem tập hợp đầy đủ "thất tội thần khúc", đối với tương lai, tuyệt đối không gì tốt hơn.

Có thần khúc nguyên vẹn, sẽ thể hiện ra uy lực chân chính.

- Đáng tiếc!

Đế Thích thiên trong mắt lộ ra thần sắc tiếc nuối, than một tiếng đáng tiếc. Hiện tại hình đồ toả có độ khó quá lớn, không phải một sớm một chiều là có thể hoàn thành, hẳn chỉ có thể tạm thời bỏ qua một bên.

Hiện tại, bày ra trước mắt hắn, có hai sự tình trọng yếu nhất. Một là, đem đế nhất bản mạng yêu khí của mình luyện chế thành. Hai là, trong đoạn thời gian này, tận lực đem yêu nguyên bản thân tăng lên, luyện hoá hết những tu sĩ đang trong đỉnh kia. Những thứ khác, cũng chỉ tạm thời sau này rồi sắp xếp.

Đem sách cổ cùng hộp báu toàn bộ cất vào trong túi trữ vật, Đế Thích Thiên nằm xấp lên lớp da lông mềm mại trên mặt đất, mắt nhắm lại, lần đầu tiên kể từ mấy tháng qua, nghiêm túc tập trung tu luyện.

Yêu tộc tu luyện, mỗi một bước đều tràn ngập gian khổ, hiện tại hắn mới mở ra yêu phủ, chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp, việc cần làm là ngưng thành yêu mạch.

Cái gì gọi là yêu mạch.

Yêu phủ mở ra, thường là tại một bộ vị nào đó bên trong thân thể, dựa theo ý nguyện của mỗi cá nhân khác nhau mà vị trí yêu phủ không giống nhau, nhưng tất cả đều có thể xem như đan điền của thân thể. Ngoài ra, sau khi mở ra yêu phủ, nó cũng không cùng chủ kinh mạch tương liên với nhau, cho nên khi muốn vận chuyển yêu nguyên, chính xác phải dựa vào khí huyết vận hành. Điều này gây bất tiện quá lớn, trong lúc đấu tranh, có thể gây trở ngại cho bản thân, vì không có cách nào đem toàn bộ thực lực triển khai.

Hơn nữa, kinh mạch có mạnh có yếu, muốn cho kinh mạch có thể tiếp nhận được yêu nguyên, có thể nói là một khảo nghiệm gian khổ khác thường. Tuy thời đều sẽ phải chịu tổn thương.

Cho nên, trong quá trình yêu tu, có trình tự ngưng mạch.

Yêu mạch cùng yêu phủ, có thể nói là cùng một nhịp thở. Bởi vì, bản thân yêu mạch ngưng thành phải trực tiếp liên thông với yêu phủ.

Quá trình ngưng yêu mạch, là đánh nát kinh mạch trước kia, trùng tổ lại yêu mạch hoàn toàn mới, cùng yêu phủ tương liên chặt chẽ, dung làm một thể.

Ví dụ như, Đế Thích Thiên yêu phủ ở vị trí trái tim, muốn ngưng luyện yêu mạch hẳn phải đem kinh mạch trước kia đánh nát, dựa theo trái tim trùng tổ một yêu mạch hoàn toàn mới, cùng yêu phủ tương liên, như vậy yêu nguyên trong yêu phủ có thể theo đầu yêu mạch này vận chuyển, rèn luyện huyết nhục quanh thân.

Trong yêu tộc, có thể nói, yêu mạch càng nhiều, thì tu vị càng cao, thực lực càng cường hãn. Không ngưng yêu mạch, vĩnh viễn khó thành yêu. Có thể thấy được, yêu mạch đối với yêu tộc mà nói, có tầm quan trọng thế nào.

Đem tâm thần đắm chìm trong yêu phủ, toàn lực thúc dục Luyện Yêu Đỉnh bên trong nhanh chóng xoay tròn, Đế Thích Thiên cảm thụ được mỗi lần đỉnh xoay tròn, đều rút ra, luyện hoá được một lượng tinh khí khổng lồ, mà tinh khí lại không ngừng cô đọng thành giọt giọt yêu dịch cùng yêu nguyên trong đỉnh hoà cùng một chỗ. Mỗi một giọt yêu dịch được tạo ra, có ý nghĩa tu vị của hắn càng mạnh hơn một chút.

Bất tri bất giác, tâm thần Đế Thích Thiên dần dần chìm đắm trong quá trình bản thân không ngừng trở nên mạnh mẽ này.

- Tiểu bạch, ngươi nói, nơi này chính là nhà của ngươi sao? Không phải nói, ca ca ngươi ở chỗ này sao? Vì sao nơi này lại giống như một thời gian rất lâu rồi không có ai cư trú vậy?

Lúc này, tại một sơn động rộng rãi bên trong Hồ Khâu sơn mạch, ánh sáng ung dung chiếu vào, khiến cho sơn động vốn ảm đạm có thêm chút hào quang yếu ớt. Dưới ánh sáng mờ mờ, hiện lên bóng dáng một nữ hài đang đi đi lại lại dò xét bốn phía, trong mắt mang theo thần sắc tò mò, cất giọng non nớt hỏi. Trong ngực nàng, vẫn đang ôm một tiểu bạch hồ.

- Phi tỷ tỷ. Sẽ không sai đâu, trước đây ta cùng mẹ, các ca ca đều ở chỗ này. Lúc đó, Tiểu Bạch rất vui vẻ, mỗi ngày đều có thể thấy ca ca cùng mẹ." "

Tiểu Bạch Hồ mở to con mắt, hướng tất cả những nơi hẻo lánh dò xét, trong mắt mang theo một tia ưu thương thật sâu.

Trong động, cỏ dại mọc rất nhiều, thoạt nhìn, không có nửa điểm sinh khí. Phải một thời gian rất lâu không có sinh linh ở chỗ này, mới có thể biến thành bộ dạng như vậy.

Nếu như Đế Thích Thiên ở chỗ này sẽ rõ, sơn động này, chính là nơi trước kia hắn từng ở tại bên trong Hồ Khâu sơn mạch.

Bởi vì sơn cốc khá kín đáo, nên cho dù hắn rời đi đã lâu, cũng không hề có động vật nào tiến vào, bởi vậy mới có tình trạng hoang phế như thế.

- Đại ca có hay không đã xảy ra chuyện, chẳng lẽ cũng bị những bại hoại kia bắt được?" Tiểu Bạch Hồ nghĩ đến, ở trong ngực nữ hài kịch liệt giãy dụa một hồi, tựa như muốn thoát khỏi vòng tay nàng.

Phi Phi chứng kiến, trên mặt cả kinh, vội vàng ôm chặt, an ủi: "Tiểu Bạch, ngươi đừng kích động, thương thể của ngươi còn chưa khoẻ, ngàn vạn lần không thể bị rơi xuống đất đấy. Ngươi đừng lo lắng, ta hiện đi ra bên ngoài hỏi những thú vật khác một chút, xem bọn họ có biết nơi ca ca ngươi hạ lạc hay không.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Huyết Luyện Đại Trận

- Phi tỷ tỷ, muội cùng nhị ca đã bị cái kia bại hoại mang đi, Tiểu Bạch chỉ còn có đại ca là thân nhân, tỷ tỷ ngươi nhất định phải giúp tiểu Bạch tìm được ca ca ta nhé." Tiểu Bạch Hồ toàn thân tràn đầy linh tính, trong mắt toát ra hào quang nhân tính hoá, có thể nhìn ra được Tiểu Bạch bản thân trí tuệ cùng tiểu nữ hài bình thường cũng không sai biệt lắm.

Bạch hồ là dị chủng trong hồ tộc, trời sinh linh tính hơn xa các loại hồ tộc bình thường khác, bất quá, trước kia có lẽ nàng còn không có linh tính cao như vậy, chỉ sợ do thời gian gần đây, dựa trên những kinh nghiệm đã trải qua mới tạo thành.

- Tiểu Bạch yên tâm. Ta tự sẽ đi hỏi những tiểu động vật ở phụ cận ngay.

Nữ hài cũng hiểu được, trong sơn động tựa hồ không còn đồ vật gì đáng giá xem xét, nên không hề dừng lại thêm, ôm Bạch Hồ, bước nhanh ra khỏi sơn động, tả hữu hướng bốn phía nhìn đi nhìn lại mấy lần. Đột nhiên, lúc đang nhìn về hướng gốc cây cổ thụ không xa, hai mắt nàng bỗng nhiên sáng ngời, trên mặt lộ ra dáng vẻ tươi cười thân thiện, bước nhanh hướng gốc cây đi tới.

Đến trước đại thụ, nhẹ nhàng ngồi xuống, ánh mắt nữ hài rơi vào một cái hốc cây, nếu so với nắm đấm bình thường cũng không lớn hơn được bao nhiêu, nằm cách mặt đất không xa. Bên cạnh hốc cây, có một ít cỏ xanh non nót, không dài nhưng lại vừa vặn đem cửa động che kín, nếu không nghiêm túc nhìn nhận tuyệt đối sẽ không phát hiện ra ở đó có một cái tiểu động vật như vậy.

- Cốc cốc cốc!!!

Nữ hài một tay ôm Tiểu Bạch Hồ, một tay vươn ra, đưa vào bên trong hốc cây, ngón tay ngọc hướng lên phía trên, gõ gõ vài cái.

- Sóc đại ca, có thể ra ngoài một lát không. Phi Phi có chuyện muốn hỏi thăm ngươi một chút." Nữ hài thần sắc rất chân thành, hướng hốc cây nhỏ giọng nói bằng thú ngữ.

- Xèo....xèo!!!

Nghe được lời của nàng, bên trong hốc cây phát ra âm thanh sột soạt, truyền ra hai tiếng kêu quái dị, như đáp lại. Tiếp đến, một con sóc con tròn tròn đôi mắt cẩn thận từng li từng tí từ từ xuất hiện tại cửa động, chỉ lộ đôi con mắt ra bên ngoài, cảnh giác quét nhìn bốn phía, lúc nhìn thấy nữ hài đang ngồi bên ngoài, trong mắt toát vẻ lên sợ hãi, đầu vẹo một tiếng, một lần nữa rút trở về trong động.

Nữ hài chứng kiến tất cả, cũng không có cảm giác ngoài ý muốn, ánh mắt vẫn thanh tịnh sáng ngời như trước nhìn về hốc cây, trên người tràn ra một loại khí tức tự nhiên, tựa khiến cho các sinh linh lúc này nếu gặp nàng, đều không tự giác được muốn thân cận. Rất bình thản, rất âm áp.

Sóc con sau khi lui về sau động, cũng không phát hiện có nguy hiểm, sau một hồi, ánh mắt lại lần nữa thò ra ngoài thăm dò, hiếu kỳ đánh giá nữ hài trước mặt.

- Sóc đại ca, ta không có ác ý." Nữ hài thấy vậy, lập tức nắm bắt cơ hội, bắt đầu hỏi thăm.

- Xèo....xèo K-I-T-T-T!!!

Chỉ thấy, nữ hài cùng sóc con đứng cùng một chỗ, dựng một loại ngôn ngữ quái dị trao đổi, nếu có người ở chỗ này chứng kiến mà nói, tuyệt đối sẽ cảm thấy rất hoang đường, dù sao, tình cảnh như vậy, đích xác rất quái dị.

Một người một thú nói chuyện với nhau, giăng co một lát.

Nữ hài từ trong lòng xuất ra một trái cây đỏ tươi, đặt ở hốc cây, sóc con chứng kiến, hai mắt sáng ngời, liền bắt lấy rồi rút về trong thân cây, trong lúc rút về, còn hữu hảo nhìn về phía nữ hài tử.

Đứng dậy.

Nữ hài từ cúi đầu nhìn Tiểu Bạch Hồ, nói: "Tiểu Bạch, ta vừa mới hỏi sóc con, ca ca ngươi không có bị người ta bắt đi, hẳn tại mấy tháng trước, đã tự mình ly khai khỏi sơn mạch nơi này. Nghe sóc con nói, ca ca ngươi lúc rời đi, dẫn theo rất nhiều động vật, rất hoành tráng. Có hầu tử, có sói, còn có xà. Oanh động cả chỗ này."

Đế Thích Thiên lúc trước mang theo bọn Bái Nguyệt rời khỏi Hồ khâu sơn mạch, có dấu điểm người, nhưng không có dấu điểm các sinh linh trong núi. Tình cảnh lúc đó, còn lưu truyền trong núi một đoạn thời gian, cơ hội nào động đến chim bay cá nhảy, chỉ cần động vật trong núi, sẽ không thể không

biết. Sóc con bởi vì ở ngay phụ cận, lại còn tận mắt thấy qua tình cảnh di chuyển.

Gặp nữ hài hỏi, liền đem sự tình chứng kiến lúc trước nói ra.

- Ca ca đã đi nha. Rốt cuộc là đi đến nơi nào?" Tiểu bạch Hồ nghe được, vội vàng hỏi.

- Nghe sóc con nói, ca ca người đi về hướng phía nam nha." Nữ hài thò tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu Bạch Hồ vài cái, mở trừng hai mắt, nói: Tiểu Bạch, người đừng lo lắng, chúng ta muốn tìm ca ca người chỉ cần đi hướng nam là được, đợi trên đường đi, lại hỏi mấy tiểu động vật khác, nhất định có thể tìm được ca ca người."

- Ân! Cảm ơn phi tỷ tỷ." Tiểu bạch Hồ gật đầu, đem cái đầu nhỏ chôn sâu trong ngực nữ hài, trong ánh mắt lộ vẻ vui mừng, đến cuối cùng, đã có tin tức của ca ca.

- Cái kia tốt rồi! Chúng ta bây giờ liền đi về hướng nam a.

Nữ hài cũng không có dừng lại lâu, lập tức theo phương hướng sóc con chỉ dẫn đi đến, ven đường lại hỏi thăm một ít động vật, sau đó liền đi thẳng về phía trước.

Hô!!!

Trong động phủ bên trong Vạn Yêu Cốc, một Hắc hồ cường tráng toàn thân được bao phủ bởi một tầng yêu khí màu đen nồng đậm. Hai lỗ mũi không ngừng hít thở đều đặn. Động phủ trước kia vốn va chạm với thần trụ phát ra từ Khâm Thiên bảo hộp, hiện tạo thành một cái huyết động, lúc này từng điểm điểm quang bạc màu trắng theo huyết động nhanh chóng hướng đến, rơi vào người Hắc Hồ, lập tức bị vô số lỗ chân lông quanh thân nó hút vào bên trong cơ thể.

Đây chính là tinh hoa ánh trăng. Cũng có đại lượng thiên địa linh khí.

Cái tử sắc vương vân như trước vẫn lập loè ánh sáng màu tím, lộ ra vẻ cực kì bất phàm, lại không ngừng toát ra khí tức lực lượng thần bí.

Mỗi một lần Hắc Hồ hít thở, lại gây ra động tĩnh thật lớn, yêu khí trước người không ngừng dao động, cuộn cuộn quấn quanh thân hồ.

Loại tình cảnh này, không biết gần bao nhiêu năm rồi thì Hắc Hồ vốn đang khép kín con mắt đột nhiên mở ra, bên trong mắt hồ, một đạo tinh quang lập tức hiện lên, mang theo khí thế bức người, nhưng cũng chỉ trong chớp mắt rồi liền thu liễm lại.

Quanh thân hồ, lỗ chân lông đột nhiên mở ra, tràn ra lực lượng thôn phệ kỳ dị, đem yêu khí quanh thân, dần dần thu hồi trở lại vào trong cơ thể.

- Mở ra thiên phẩm yêu phủ, xác thực là may mắn lớn nhất đời này, dùng luyện yêu đỉnh luyện hoá những tu sĩ kia, một ngày tu luyện bằng trước kia mười ngày nửa tháng. Nếu toàn lực hấp thu, chỉ sợ, không mất bao lâu thời gian, ta liền có thể đạt tới yêu thủ trung kỳ, đến lúc đó là có thể chính thức ngưng tụ ra yêu mạch thứ nhất a.

Đế Thích Thiên trong nội tâm tuy mừng rỡ, nhưng trong mắt, trước sau vẫn trầm ổn. Kể từ lúc đem ngậy ngàn tu sĩ nuốt vào trong đỉnh, đây là lần đầu tiên hắn nghiệm túc thúc đẩy Luyện yêu đỉnh tiến hành luyện hoá. Luyện hoá một lúc, liền thấy được thành quả, có thể nói là khả quan, tinh khí không lộ tuôn ra khiến cho yêu nguyên của hắn bắt đầu tăng trưởng, quả thực như giá vân phi thăng, nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Trong đỉnh vốn thừa thớt yêu dịch, hiện tại đang không ngừng gia tăng, loại gia tăng này, có thể tình huống cảm nhận được.

Bất quá, hắn cũng không đắm chìm trong loại vui sướng này quá lâu, đảo mắt, liền có thể khôi phục lại trầm tĩnh. Đế Thích Thiên đem túi trữ vật mở ra, liền từ trong đó lấy ra mấy cái túi trữ vật giống nhau rồi đẩy một đống. Những túi trữ vật này, toàn bộ là của những tu sĩ đã chết. Hắn liền đem từng cái từng cái phá vỡ, toàn bộ vật phẩm đều được lấy hết ra ngoài.

Tu sĩ đi vào Nam man, vốn không phải là tu vị cao thâm gì, trong túi trữ vật cơ bản đều giống nhau, chứa không phải mấy khối, thì cũng chỉ là mười mấy khối linh thạch, thêm một ít linh phù, hoặc vật phẩm cổ quái, không hơn.

Những điều này, Đế Thích Thiên vốn đã sớm dự liệu, cho nên, cũng không cảm thấy thất vọng, hắn cũng chưa từng nghĩ tới, có thể từ trong này tìm được bảo bối. Rất nhanh, hắn liền dùng túi trữ vật chứa hết những vật phẩm thượng vàng hạ cám vào trong. Chỉ còn lại một đồng linh thạch trước người, là không cất đi.

Toàn bộ những linh thạch này, là linh thạch trên người mấy trăm tu sĩ, tất cả số lượng, thoáng dò xét, cũng không thể coi là nhiều, cộng lại đại khái chỉ tầm hai ngàn khối. Các loại thuộc tính linh thạch đều có đủ. Rất rõ ràng, vì linh thạch thuộc tính bất đồng, màu sắc đều cũng không giống nhau.

- Muốn luyện chế bốn mạng yêu khí, cần dùng linh thạch bố trí ra một toà huyết luyện đại trận. Nếu không phải ta lần này đối với những tu sĩ kia ra tay, cũng không biết sẽ phải kiếm đâu ra linh thạch."

Đế Thích Thiên nhìn linh thạch trước mắt, duỗi hồ trao ra, cầm lên một khối linh thạch màu đỏ thẫm. Mang tới trước người, lại hướng những linh thạch khác chớp mắt. Mỗi lần cầm lên một khối, sẽ đặt lên một vị trí kỳ dị, thoạt nhìn tựa hồ lộn xộn, nhưng mà theo từng khối linh thạch gia nhập, lại từng bước từng bước hoàn thành một toà trận pháp.

Nếu cẩn thận nhìn kỹ, sẽ phát hiện, linh thạch hắn cầm lên, cũng không phải tùy ý, mà đều có màu đỏ thẫm, chính là linh thạch hoá thuộc tính. Những loại

linh thạch khác, hẳn đều không đụng đến.

Hắn hiện tại đang bày trận. Chính là huyết luyện đại trận.

Luyện chế bốn mạng yêu khí, cần không phải là hoá điểm bình thường. Coi như Tam Muội chân hoá cũng không phải là biện pháp tốt nhất, bởi vì luyện chế không phải là pháp khí bình thường, mà là bốn mạng pháp khí, cho nên trong quá trình luyện chế, cần dụng các loại thủ pháp đặc biệt. Mà ngay cả ngọn lửa cũng đều phải cực kỳ đặc biệt, chính là bốn mạng huyết điểm.

Loại hoá điểm này, không phải người tu luyện có thể phóng xuất, mà hoàn toàn là do trận pháp hình thành. Huyết luyện trận pháp dùng chín chín tám mươi mốt miếng linh thạch hoá thuộc tính bày trận, còn phải là linh thạch thượng phẩm hoá thuộc tính. Nếu không phải linh thạch thượng phẩm mà nói, hoàn toàn không thể duy trì hoá điểm trong thời gian dài. Nói như vậy cũng không phải là không có biện pháp, có thể dùng nhiều hoá linh thạch để cùng một chỗ, lấy số lượng bù chất lượng.

Sau khi đã quyết định muốn luyện chế bốn mạng yêu khí, Đế Thích Thiên cũng không có ý định kéo dài. Đem trạng thái bản thân khôi phục tốt nhất, liền lập tức bắt đầu hành động, tiến hành bố trí huyết luyện đại trận.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Luyện Chế Yêu Khí

Bên trong đồng linh thạch, hoá thuộc tính chiếm đa số. Vừa vặn có thể dùng bù trừ cho chất lượng linh thạch.

Bố trí xong xuôi, trọn vẹn hao tổn toi hơn ngàn khối linh thạch.

Đừng tưởng rằng linh thạch rất thông dụng, tại tu tiên giới, linh thạch cũng vô cùng quý giá, là vật phẩm phụ trợ tu luyện quan trọng hàng đầu. Khác với thời kỳ thượng cổ linh khí hết sức sung túc, tuy tiện một người tư chất không tốt, không có linh căn cũng được, chỉ cần tu luyện, là nhất định sẽ có thành tựu. Hiện tại tu luyện, nếu không có linh căn tốt, thì chắc chắn không thể nào đi tới được cảnh giới cao thâm.

Trước kia, đối với linh thạch, đại bộ phận tu sĩ, đều có thái độ khinh thường bằng quan, vì sao, vì khi đó linh khí nồng đậm tới mức, coi như địa phương có linh khí mỏng manh nhất cũng hơn xa so với việc dùng linh thạch tu luyện, thành thử ra linh thạch không có tác dụng lớn.

Còn hiện nay, linh thạch đã trở thành vật phẩm trọng yếu trên con đường tu hành. Cũng không thể không nói, thế sự vô thường. Thương hải tang điền cũng chỉ là sự tình trong nháy mắt.

Việc khai thác đại lượng linh thạch, đối với tông môn tu sĩ, cũng là một việc xa xỉ, bởi dù sao, đây là tài nguyên khó tái sinh. Đối với tán tu, càng không cần phải nói.

Muốn một lần xuất ra hơn ngàn khối linh thạch, trừ cường giả bên trong tán tu, nếu không, ai cũng sẽ không có tài phú khổng lồ như vậy.

Cho nên, muốn luyện chế bốn mạng pháp khí, đối với tán tu mà nói, là một loại hành vi tương đối xa xỉ, không phải ai cũng có thể làm được, dù phương pháp luyện chế đã sớm có nhiều người biết, nhưng chính thức có được bốn mạng pháp khí, đã ít lại càng ít, thừa thớt vô cùng.

Đế Thích Thiên nếu không phải từ trong trường đại chiến lấy được khoảng linh thạch này mà nói, việc nghĩ cách luyện chế bốn mạng yêu khí, cũng chỉ là trắng trong nước, hoa trong kiếng, có muốn cũng không thể hoàn thành.

- Hô, trận pháp đã bố trí tốt, ân, hiện tại nên nhỏ máu huyết vào. Lại khởi động trận pháp."

Bố trí xong huyết luyện đại trận dựa theo phương pháp trong điển tịch, Đế Thích Thiên lại cẩn thận kiểm tra một chút, không có xuất hiện sai lầm, mới hít sâu một hơi, trong hai mắt hồ hào quang ngưng tụ, duỗi trào trái ra, đặt ở trung tâm trận pháp, sau đó, hồ trào bên phải vung mạnh một cái, không chút do dự hướng hồ trào bên trái tiến tới.

- Rầm ào ào!!!

Hồ trào bên trái, xuất hiện một vết thương thật sâu, một đoàn máu huyết lập tức từ trong vết thương phun ra, chiếu vào trung tâm của trận pháp, nhuộm hồng cả một mảng đất. Đoàn máu huyết này trong nháy mắt trực tiếp ngưng tụ thành một đoàn chất lỏng huyết sắc nhỏ cỡ nắm tay, mà không tiêu tan.

- Khởi trận!

Đế Thích Thiên trong miệng quát lên một tiếng.

- Theo!!!

Trên người hắn lập tức phun ra một luồng yêu nguyên khổng lồ, dưới sự chuẩn bị từ trước, tập tức vọt tới trận pháp. Có thể nhìn thấy, mỗi một miếng linh thạch, đều toé ra từng đạo hào quang nồng đậm màu đỏ thẫm, tràn ra khí tức huyền ảo, nhao nhao biến mất không còn dấu vết. Toàn bộ linh thạch trong trận pháp đã tiêu ẩn trong chốc lát, cùng thiên địa bốn phía tương liên một chỗ.

- Phanh!!!

Trận pháp lại vận chuyển, một cỗ linh khí hoá thuộc tính cực kỳ huyền ảo đồng thời hướng về vị trí trung ương có đoàn máu huyết kia tiến tới, mà đoàn máu huyết, lại không có biểu hiện cự tuyệt, linh khí đến bao nhiêu nuốt bao nhiêu. Trong chớp mắt, dưới tình huống như thế, máu huyết cũng bắt đầu sinh ra dị biến.

Máu huyết kịch liệt quay cuồng mấy lần, thoáng một phát, lại đột nhiên hoá thành một đoàn huyết điểm, phiêu phù bên trong đại trận. Mà ở giữa đại trận, luồng linh lực khổng lồ lúc trước ngay khi huyết điểm xuất hiện, cũng lập tức nhao nhao hướng nó vọt tới.

- Bồn mạng huyết điểm!!!

Để thích Thiên chứng kiến toàn bộ, trong mắt tinh quang bùng lên, liền minh bạch, thứ bồn mạng huyết điểm này là do máu tươi của hắn kết hợp cùng huyết luyện đại trận sinh ra. Hắn rút cuộc cũng tỉnh táo, vì sao phải cần tới huyết luyện trận pháp, vì tác dụng của nó, là mượn nhờ huyết điểm, tại thời điểm luyện hoá tài liệu, liền đem huyết điểm ẩn chứa máu huyết của mình cùng pháp khí hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ, lúc pháp khí hoàn thành, máu huyết cũng sẽ cùng pháp khí liên tuy hai mà một.

Khi đó pháp khí sẽ chính thức trở thành một bộ phận của bản thân, lại đem ra một tia thần hồn, lạc ẩn bên trong pháp khí, là có thể hoàn mỹ biến thành bồn mạng yêu khí của chính mình.

Như vậy, yêu khí khi luyện chế ra, ngoại trừ bản thân chủ nhân, sẽ không có bất luận kẻ nào có thể sử dụng, chỉ như vậy mới có thể gọi là yêu khí. Chủ nhân sinh, yêu khí tồn. Chủ nhân vong, yêu khí vẫn, có thể nói là kỳ diệu.

- Rầm Ào Ào!!!

Huyết luyện đại trận đã khai, Đế Thích Thiên trong mắt cũng không có bất kỳ do dự, một tiếng vang nhỏ, một khối tuyệt thế ngọc phôi đã xuất hiện trước người. Hắn nhìn không được, liền thoáng nhìn qua ngọc phôi một lần nữa. Ngọc phôi dài khoảng chừng bảy xích đến một trường, có cầu cửa miệng, nam nhi bảy xích, nói cách khác, khối ngọc phôi này hoàn toàn cao ngang một người.

Có thể thấy được, ngọc phôi đích xác lớn kinh người, hơn nữa, chất ngọc ngọc phôi cũng rất đặc biệt, óng lên ánh sáng long lanh, tựa như thủy tinh, lại đồng dạng tựa như nước chảy, ngọc quang lúc nào cũng lưu chuyển liên tục, nhìn ở trong mắt, có cảm giác thoải mái nói không nên lời.

- Ngọc phôi mặc dù tốt, đáng tiếc, không thể để cho ta sử dụng, lưu lại trong tay cũng không có tác dụng quá lớn, hôm nay có thể dùng ngươi làm thân huyền Cầm, hi vọng bằng chất liệu tuyệt thế của ngươi, có thể tạo ra một kiện pháp khí kinh thiên động địa. Cùng với ta ở cùng một chỗ tung hoành thiên địa, tự mình trải qua tràng tràng kịch chiến, cuối cùng theo ta đến vãn đỉnh điên phong. Đi thôi!"

Đế Thích Thiên quan sát ngọc phôi, ánh mắt ngưng trọng, dùng một loại âm nặng thổ ra từng câu từng chữ, đối với ngọc phôi, tràn đầy chân thành, bởi vì với ngọc phôi, hắn cũng cảm giác được một mối liên hệ kỳ diệu như có như không, hơn nữa, bản thân nó cũng có thể như thường nhân, có được linh tính.

- Đỉnh!!!

Ngọc phôi có linh tính, Đế Thích Thiên đối với điểm này dĩ thường tin tưởng, nhưng thật không ngờ, linh tính của nó lại cường thế đến vậy. Tại lúc hắn nói xong, ngọc phôi không ngờ loé lên một tầng quang nồng đậm, dĩ thường nhu hoà, lúc chiếu xạ lên thân thể hắn, lại có loại cảm giác mát lạnh nhàn nhạt. Cùng lúc đó, ngọc phôi đột nhiên quý bí lẳng không bay lên. Vèo một cái, tự hành đến bên trong huyết luyện đại trận, nằm lơ lửng bên trên bồn mạng huyết điểm giữa đại trận.

Ngọc phôi lại tùy ý để huyết điểm bồn mạng tế luyện.

- Quả nhiên là hảo bảo bối!

Đế Thích Thiên mừng rỡ trong lòng, liền tranh thủ đem tâm thần dung nhập vào bên trong trận pháp. Khu sử huyết điểm đối với ngọc phôi tiến hành tế luyện.

Đương nhiên, ngọc phôi chính là bảo bối thiên địa dựng dục thành, do thiên địa tinh hoa ngưng tụ tạo nên, bản thân không có bất kỳ tạp chất gì, bởi vậy cũng không cần huyết điểm tiến hành rèn luyện tạp chất, chỉ là, tại thời điểm huyết điểm ngưng nấu ngọc phôi, một tia máu huyết bắt đầu theo huyết điểm, cùng ngọc phôi kết hợp lẫn nhau, quá trình này có thể dùng mắt thường để thấy.

Bên trong ngọc phôi vốn óng ánh dĩ thượng, mà hiện tại lại xuất hiện thêm một mảnh huyết sắc vân mạch hẹp dài tinh tế, giống như kinh mạch trong cơ thể con người đồng dạng, không ngừng hướng bốn phương tám hướng lan ra, thập phần thần dị. Thoạt nhìn ngọc phôi tựa như đã có tánh mạng thực sự. Tình cảnh như vậy, theo huyết điểm không ngừng ngưng đốt, vẫn liên tục không ngừng lan ra.

Đế Thích Thiên minh bạch, điều này chính là máu tươi của mình cùng mặt ngọc triệt để dung hợp, trong nội tâm càng cảm giác được rõ ràng. Theo những "kinh mạch" này càng ngày càng nhiều, cảm ứng giữa hắn cùng mặt ngọc càng tăng, phảng phất như là tánh mạng của mình và phôi ngọc tương liên lẫn

nhau.

Luyện chế bốn mạng yêu khí cũng không phải trò đùa, cũng không phải nửa thời khắc là có thể hoàn thành, mà là một quá trình dùng huyết dưỡng khí, tiêu tốn khá nhiều thời gian.

Đế Thích Thiên hai mắt mở to không nháy, nhìn chăm chăm vào đại trận cùng biến hoá của ngọc phôi, chỉ cần vừa thấy màu sắc hoa diễm có dấu hiệu biến nhạt, là lập tức mở miệng vết thương, từ trong cơ thể bức ra một đoàn máu huyết cùng huyết diễm tương dung lẫn nữa.

Thời gian, chậm rãi dần trôi.

Trong nháy mắt, đã ba canh giờ.

Lúc này, tâm thần Đế Thích Thiên đang tập trung trên đoàn huyết diễm bốn mạng. Ngọc phôi theo thời gian được huyết diễm tế luyện, huyết sắc kinh mạch càng ngày càng nhiều, cũng đã có biến hoá cơ bản. Trong quá trình tế luyện ngọc phôi chậm rãi co lại, vốn hình chữ nhật hiện tại đã chuyển hoá thành loại có đường cong mượt mà, một đầu rộng, một đầu biến thành chạt hẹp. Phôi hợp cùng một chỗ, lại tự nhiên trôi chảy.

Đó đúng là bộ dáng thân Cầm, cùng trương đàn cổ lúc trước hắn xem qua trong sách cổ giống nhau như đúc.

- Ân, đã luyện chế, ta liền luyện chế ra một trương đàn tự y như trương đàn bên trong sách cổ đi. Bằng chất liệu ngọc phôi, tuyệt đối sẽ không kém hơn bất luận đàn cổ nào.

Đã quyết định xong, Đế Thích Thiên lại lấy từ trong túi trữ vật ra một đầu trường tác óng ánh.

Cái trường tác này có một mặt bày biện ra bộ dáng đầu rồng, một mặt là một đầu long vĩ, thân trường tác do từng mảnh thật nhỏ long gân kết thành, ẩn chứa một tia lực lượng kỳ dị bên trong. Nếu như Chung Van Phi ở tại nơi này, sẽ lập tức nhảy dựng lên, vì cái này căn bản chính là trường tác hắc cầm trước kia, sau đó lại bị Đế Thích Thiên đoạt đi.

Hiện tại, long gân bên trong trường tác trở thành vật liệu Đế Thích Thiên dùng để luyện chế thành dây đàn.

Nhìn lại Phước Long tác, Đế Thích Thiên không khỏi âm thầm than nhẹ: "Long gân còn không phải là tài liệu thích hợp làm dây đàn nhất, nếu trong tay ta có vạn năm Thiên Tâm Tỳ mà nói, lại càng thích hợp hơn. Đáng tiếc, hiện tại cũng chỉ có thể tạm chấp nhận."

Dây đàn càng mảnh càng tốt, long gân muốn dùng làm dây đàn mà nói, cần phải luyện chế lại thêm lần nữa, sau đó phải kéo thành sợi tơ, thì mới có thể làm thành dây đàn.

Dây đàn thông thường làm thành từ tơ tằm. Hơn nữa, tơ tằm phẩm chất càng cao càng tốt, ít cũng nhất phải Băng Tâm Tơ ngàn năm, thậm chí vạn năm Thiên Tâm Tỳ,...Mà tốt nhất, dĩ nhiên vẫn là từ kim ngọc tơ tằm. Đáng tiếc, từ kim ngọc tơ tằm chỉ có từ kim ngọc tằm mới có thể nhỏ ra, mà từ kim ngọc tằm, trên đại lục, đã sớm tuyệt tích không biết bao nhiêu năm, muốn tìm cũng không có địa phương mà tìm.

Ngoài tơ tằm, tự nhiên cũng có thể sử dụng tơ nhện. Tỉ như Vạn Niên Giao, nếu nhỏ ra Thất Thái tơ nhện chất lượng cũng rất gần với từ kim ngọc tơ tằm.

Xuống chút nữa, mới là long gân, hổ gân các loại.

Hiện tại, trong tay Đế Thích Thiên chỉ có Long gân, những thứ khác, cho dù nghĩ cách, cũng không có biện pháp tìm về, cũng may, dây đàn có thể tháo xuống được, chỉ cần tương lai tìm được tài liệu tốt hơn, là có thể thay thế, cũng không sao hết.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Thất Tội Yêu Cầm

- Sau này, nhất định phải tìm được dây đàn xứng đôi với ngọc phôi, còn hiện tại chỉ có thể tạm thời chấp nhận.

Đế Thích Thiên trong mắt hào quang lập lòe liên tục, âm thầm quyết định, đến tương lai nhất định phải tìm được đàn đàn tốt nhất trong truyền thuyết. Bởi nếu đã dùng Tuyệt Thế Ngọc phôi làm thân đàn, lại chỉ phối hợp với long lân tằm thường để làm dây đàn, hẳn tuyệt đối không cam lòng. Thân đàn độc nhất vô nhị, thì dây đàn cũng phải tốt tương xứng.

- Huyết diễm bốn mạng, dung luyện Phước long tác!!!

Trường tác bị hắc không do dự hướng huyết luyện đại trận ném vào, xuất hiện ở phía trên huyết diễm. Phước Long tác dù sao cũng là một kiện pháp bảo, lại dùng tài liệu Long gân, xem như cực kỳ trân quý. Khi huyết diễm bắt đầu tiến hành tế luyện, trong lúc nhất thời, chỉ thấy, bên trên trường tác hiện

ra trận trận hào quang óng ánh, cũng không có lập tức bị huyết điểm hoà tan.

Điểm ấy, cũng không nằm ngoài dự liệu của Đế Thích Thiên, phôi ngọc sở dĩ như vậy nhanh chóng biến hoá, hoàn toàn là bởi vì hắc cùng phôi ngọc có một loại liên hệ kỳ dị bên trong, hơn nữa, phôi ngọc cũng có một loại linh tính kỳ lạ. Nhờ linh tính điều khiển, cho nên mới nhanh như vậy bị luyện hoá.

Còn Phước long tác lại bất đồng, cần trải qua một chút thời gian tế luyện, lại để cho máu huyết trong huyết điểm theo thời gian từ từ thẩm thấu đi vào, đây là một quá trình dung luyện cực kỳ dài dòng buồn chán.

Chứng kiến loại tình huống này, Đế Thích Thiên trong mắt như trước trầm ổn, thâm nghĩ: trong luyện khí điển tịch đã từng nói qua, luyện chế bốn mạng pháp khí, cần tiêu phí đại lượng thời gian. Nếu tài liệu càng nhiều, coi như mười ngày nửa tháng, thậm chí một năm cũng có thể. Cũng may, ta luyện chế đàn cổ, dung luyện thân Cầm cũng không tiêu tốn quá nhiều thời gian, hiện tại chỉ còn phải luyện hoá mỗi đầu long gân này, chắc cũng không mất bao nhiêu thời gian đi.

Trước kia, hắc thường xuyên đem điển tịch luyện khí xem qua nhiều lần, đối với các loại điểm yếu trong đó, đã sớm rõ ràng lĩnh ngộ, bởi vậy, hiện tại đối với quá trình tế luyện, cũng không tỏ ra hoảng loạn. Một bên quan sát, một bên đem một nửa tâm thần đặt ở việc tu luyện.

Lặng yên thúc dục Luyện Yêu đỉnh trong yêu phủ không ngừng xoay tròn nhanh hơn, từ trong đỉnh rút ra lượng lượng tinh khí.

Đối với huyết luyện đại pháp, hắc hiện tại chỉ cách một thời gian ngắn, lại cho một ít máu huyết tiến vào dung hợp với huyết điểm, ngoài ra cũng không cần phải làm thêm cái gì.

Thời gian, trong hoàn cảnh như vậy, chậm rãi bắt đầu trôi qua. Nhoáng một cái, trong thiên địa, ngày đêm luân chuyển thêm chín lần.

- Phi tỷ tỷ, người nói ca ca ta đến tốt cùng là đi đâu nha, chúng ta đã đi một lộ thật dài rồi. Có thể hay không đã nhầm hướng?"

- Tiểu Bạch, chắc chắn sẽ không sai đâu. Một đường đi tới, khi đến một chỗ, ta đều hỏi thăm qua tiểu động vật ven đường. Ca ca người lúc rời đi, mang theo thật lớn một đám động vật. Rất nhiều tiểu động vật đều đã từng thấy qua. Chúng ta cứ một mực hướng nam đi tới, nhất định sẽ gặp ca ca người đây."

- Thật muốn sớm một chút, nhìn thấy ca ca." Tiểu Bạch Hồ thở than, trong thanh âm có tia mong chờ.

Tại dưới chân một toà núi, một đạo thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn đang từng bước kiên định đi về phía trước. Theo hào quang ánh nắng nhìn lại, chính là một nữ hài từ ăn mặc mộc mạc, trên người xiêm y đã có rất nhiều chỗ rách bị rách tung toé. Giày dưới chân cũng bị rách nguyên một mảng, sắp không thể mặc. Đôi chân ngọc bên trong như ẩn như hiện, đặc biệt hấp dẫn ánh mắt người, dị thường hoàn mỹ. Nữ hài lớn lên cũng không phải rất tuyệt sắc, lại có một đôi chân ngọc hoàn mỹ như thế, hoặc là, ông trời thực sự muốn đền bù tổn thất cho nàng.

Cô bé này, dĩ nhiên chính là nữ hài tên gọi Phi Phi, mà trong ngực nàng, chẳng phải chính là Tiểu Bạch Hồ lúc trước hay sao?

Các nàng kể từ khi biết Đế Thích Thiên đã rời đi khỏi Hồ khâu sơn mạch, liền một đường hướng nam. Ven theo đường đi, thỉnh thoảng lại hỏi thăm các loại tiểu động vật, trèo đèo lội suối đi liên tục mấy ngày, rốt cuộc cũng đến nơi này. Trước mắt các nàng chính là ngọn núi thật lớn. Nếu Đế Thích Thiên đang ở đây hẳn sẽ biết, tựu chính là nơi hắc cùng con rết tinh đã từng đại chiến qua một hồi, Ngô Công Sơn.

Hiện tại Ngô Công sơn vì không còn con rết chiếm lĩnh, đã có không ít động vật di chuyển tới, cộng thêm hoa cỏ cây cối mới mọc ra, càng có thêm ba phần sinh cơ.

Thiếu nữ ôm Tiểu Bạch hồ, hướng trên núi đi đến, nàng chính là muốn xuyên qua ngọn núi lớn này.

Hướng lên núi một khoảng thời gian ngắn, đột nhiên, Tiểu Bạch Hồ từ trong ngực nàng đang nhìn ngó xung quanh, đột nhiên đôi mắt sáng ngời. Đôi hồ trào ra, gãi gãi xiêm y nữ hài, kêu lên: "Phi tỷ tỷ, người mau nhìn, phía trước có thứ gì đó."

Thiếu nữ nghe được, vội vàng theo phương hướng tiểu bạch hồ chỉ nhìn lại, chỉ thấy, phía trước dưới một khoả cây tùng, thỉnh thoảng xuất hiện một đoàn tuyết trắng ở bên cạnh, lông trắng theo gió bay phất phới, thoạt nhìn, tựa hồ là một loài động vật nào đó.

- Đi, chúng ta qua xem.

Thiếu nữ cũng không chần chờ, nhanh chạy chạy về phía trước, không bao lâu đã đi tới bên cạnh cây tùng. Sau khi nhìn kỹ lại, cũng không khỏi thét lên một tiếng kinh hãi.

- Là một con hồ ly.

Trước mắt nàng, một con hồ ly toàn thân tuyết trắng không phát ra một tiếng động, vẫn không nhúc nhích nằm rạp trên mặt đất, là một con Bạch Hồ cực đẹp. Khiến cho người ta lần đầu tiên nhìn thấy, tựa hồ khó có thể cưỡng lại được nói lời yêu thích, muốn ôm lên mà vuốt ve. Sau lưng bạch hồ, hiện ra hai cái đuôi tuyết trắng, mùi thơm kỳ dị từ trên người nó tràn ra, nếu ngửi qua sẽ khiến cho người ta trận trận vui vẻ thoải mái khoan khoái dễ chịu.

Cùng hồ ly tầm thường, có sai biệt thật lớn a.

- Thật đáng thương. Nó bị thương.

Thiếu nữ chứng kiến, vội vàng ngồi xổm người xuống, cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện Bạch Hồ này chưa chết, chỉ là hôn mê, vẫn còn hô hấp. Xem ra, là vết thương rất nặng, thế nhưng mà, tại thời điểm kiểm tra lại thấy trên người nó không có bất kỳ miếng vết thương nào, thật phần cổ quái.

Bất quá, nhìn Bạch Hồ lúc này, thiếu nữ trong mắt toát ra thần sắc đau lòng, liền đem nó ôm vào trong ngực, đối với Tiểu Bạch Hồ nói: Tiểu bạch, con hồ ly này bị thương, để nó ở chỗ này, nhất định bị dã thú ăn thịt mất. Chúng ta liền mang nó theo bên người, đợi nó tỉnh lại, chúng ta ại thả nó ra. Người có chịu không?"

- "Àn!" Tiểu bạch Hồ gật gật đầu, không biết vì cái gì, vừa nhìn thấy Bạch Hồ, lại tự dưng lòng không đành lòng nhìn nó bị tổn thương.

- Chúng ta tiếp tục đi!

Một tay ôm Tiểu Bạch Hồ, một tay ôm Bạch Hồ, trong tia nắng ban mai buông xuống, thiếu nữ tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Mà lúc này, bên trong Vạn Yêu Cốc, Đế Thích Thiên thần sắc khẩn trương nhìn cảnh tượng trước mắt.

- Leng keng, Leng keng.

Từng tiếng kêu thanh thúy đặc biệt vang lên, chỉ thấy phía trên đoàn huyết sắc hỏa diễm đang rừng rực cháy, một trương đàn óng ánh long lanh, chính là Ngọc Cầm không một dấu vết tinh linh xuất hiện trước mắt.

Cái trương cầm này, cùng hình dạng bên trong sách cổ kia tựa hồ giống nhau như đúc, cũng đồng dạng là cửu huyền cầm, chỉ là, đàn cổ bên trong sách cổ thân làm bằng mộc ngô đồng, còn trương đàn trước mắt lại dùng ngọc phối chế luyện thành.

Trên thân Ngọc Cầm, lại có một đường vân dài hẹp thần bí, xuất hiện ở đầu Cầm, không chỉ không lộ vẻ đường đột, ngược lại càng tăng thêm vẻ thần bí, hàm súc.

Chín cung đàn trong suốt như tiêm tơ, cùng Ngọc Cầm phối hợp một chỗ, hết sức hài hoà.

Cả Ngọc Cầm tràn ra khí tức yêu dị không nói nên lời, bốn phương tám hướng có một loại lực lượng huyền bí đang không ngừng tiến tới dung nhập vào chính giữa thân đàn.

- Ha ha, đệ nhất bốn mạng yêu khí của ta đã luyện thành. Cửu thiên cửu cực quy nguyên trận, thất tình lục dục vô cực luyện trận, có những trận pháp này, bốn mạng yêu khí lúc nào cũng có thể hấp thu tinh hoa cùng thất tình lục dục chi lực trong thiên địa. Tốt, tốt, tốt.

Đế Thích Thiên tâm niệm vừa động, trương Ngọc cầm liền lập tức từ trong trận pháp bay ra, rơi xuống trước người, xem xét qua Ngọc Cầm óng lên ánh sáng long lanh trước mặt, hần kìm không được vui sướng trong lòng.

Trong chín ngày này, long gân rút cuộc cũng bị huyết diễm dung hoà, biến thành một đoàn chất lỏng óng ánh, rồi sau đó Đế Thích Thiên ở trong đoàn chất lỏng phân ra từng sợi tơ dài hẹp thật nhỏ, luyện thành dây đàn, tổng cộng luyện ra chín dây, khảm lên Ngọc Cầm, khiến trương đàn cổ đã cơ bản hoàn thành, rồi sau đó, hần lại đem các loại trận pháp đánh lên bên trong thân Cầm.

Luyện chế bốn mạng pháp khí phải có cửu thiên cửu cực quy nguyên trận, cùng với trận pháp đặc biệt - thất tình lục dục vô cực luyện trận, từng cái từng cái được đánh vào bên trong trương cầm, cùng Ngọc Cầm dung hợp thành một thể.

Trong đó, đạo cửu thiên cửu cực quy nguyên trận có tác dụng lớn nhất, tựa hồ không ngừng hấp thu tinh hoa từ trong người chủ nhân cho pháp bảo, khiến bốn mạng pháp khí uy lực dần tăng trưởng theo thời gian, có thể tấn thăng lên phẩm cấp cao hơn. Về phần thất tình lục dục vô cực luyện trận là hấp thu thất tình lục dục chi lực trong thiên địa, cùng đàn cổ dung hợp, cũng có thể tăng trưởng uy lực khắp khí; hấp thu càng nhiều, động dạng cũng có thể khiến phẩm cấp pháp bảo tăng lên, càng thêm cường đại.

Hai đạo trận pháp phối hợp cùng một chỗ, có thể nói là "thiên y vô phòng" (không chê vào đâu được)

Cũng bởi vì nguyên nhân có đạo trận pháp thất tình lục dục vô cực luyện trận, Ngọc Cầm mới có một loại khí tức yêu dị. Hơn nữa, chủng khí tức này, trương lại hấp thu càng nhiều thất tình lục dục chi lực lại càng thêm cường đại cùng rõ ràng.

Xem xét Ngọc Cầm trước người, Đế Thích Thiên trong nội tâm cũng nhin không được cảm giác kích động, đây chính là kiện đệ nhất bốn mạng yêu khí của hần, hơn nữa còn cơ hồ sở hữu tất cả các tài liệu trân quý nhất mới luyện chế thành. Là cực phẩm pháp khí phẩm bậc, uy lực cực mạnh không hề thua kém pháp bảo hạ phẩm.

Bốn mạng pháp khí, là cùng chủ nhân liên hệ mật thiết, chỉ cần Đế Thích Thiên trương lại kết thành nội đan, trương Ngọc Cầm này cũng theo đó mà tấn cấp thành pháp bảo.

Cầm chính là cao nhã chi vật, nhưng Ngọc Cầm trước người, không còn cao nhã nữa, mà lại có khí tức yêu dị, lộ ra vẻ đặc biệt bất đồng.

Cũng bởi vì khí tức yêu dị này, ngược lại khiến cho Đế Thích Thiên càng thêm yêu thích. Lần đầu trông thấy, đã khó rời bỏ được. Hơn nữa, hần cùng Ngọc Cầm lại có một mối liên hệ huyết mạch tương liên thần kỳ, phảng phất như có tính mạng thứ hai.

- Người về sau nhất định là hấp thu thất tình lục dục để tăng uy lực. Thế nên từ hôm nay trở đi, tên của người sẽ là "thất tội"!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Dục Vọng Khôn Cùng

Sinh linh đa phần đều có dục niệm giống nhau, dục niệm là nguồn gốc của tội lỗi, trở thành động lực của tội ác. Mà thất tội, nếu muốn phân chia, cũng có thể phân thành: Một là, háo sắc không hợp lễ nghĩa, tỷ như thông dâm.

Hai là, lãng phí lương thực.

Ba là, tham lam, dục vọng chiếm hữu quá độ.

Bốn là, lừa dối phạm thời gian.

Năm là, thù hận mù quáng.

Sáu là, tật đố (đố kỵ).

Bảy là, kiêu ngạo tự luyện.

Những loại tội lỗi này, Đế Thích Thiên ở kiếp trước cũng từng từng tận, chính là thuyết pháp của phương tây, hẳn cũng hiểu, bản thân thất tình lục dục quá ư mê hoặc với con người, bởi vậy mới từ đó mà sinh ra đủ loại tội ác. Chỉ cần sinh linh còn tồn tại, thất tình lục dục, tựa nguồn gốc của tội lỗi, cũng sẽ không biến mất.

Ngọc Cẩm dung nhập thất tình lục dục vô cực luyện trận, chỉ cần trong phạm vi nhất định, sẽ hấp dẫn tất cả thất tình lục dục chi lực, cuốn vào bên trong thân tâm. Có thể nói, nó là một kiện bảo bối vô thượng dùng để thôn phệ thất tình lục dục chi lực, nên xưng là "Thất tội", chính là danh xứng với thực.

Cảm thấy bản thân mình cùng Thất tội Yêu Cẩm có cùng một loại nhịp đập huyết mạch tương liên, Đế Thích Thiên trong mắt không khỏi lộ ra một tia thần sắc thoả mãn. Liền thì thảo luận thầm: "Thất tội à Thất tội, đáng tiếc, ta bây giờ còn không hiểu âm luật đàn cổ, nếu không, cùng người tấu lên một khúc, không biết sẽ là tình cảnh tốt đến mức nào." Trong tiếng nói, mang theo một tia thờ dãi.

Hắn bây giờ yêu cẩm đã vào tay, lại là thập phần quý giá, nếu có thể hiểu được âm luật, dùng sở thuật âm ba công kích trong sách cổ để tấu lên, coi như chỉ là một khúc nhạc bình thường, chỉ cần đem ý tứ hàm súc vào trong khúc nhạc, tuyệt đối sẽ có sức mạnh kinh thiên động địa.

Một khúc từ tận tâm can, nếu tấu lên, nói không chừng có thể khiến người nghe ruột gan đứt đoạn.

Một khúc tri âm tri kỷ, nếu tấu lên, không thể nói trước, có thể khiến cho sông hoan ca, núi nhảy mừng.

Sách cổ miêu tả thần uy của thần khúc, khiến cho Đế Thích Thiên trong nội tâm mong chờ không thôi. Thực tế, cũng chính vì điều đó, mới khiến cho hắn không chút chần chờ quyết định muốn tu luyện âm công chi thuật, cũng như luyện chế ra trường Thất Tội Yêu Cẩm kiệt tác vô song này.

Hắn cần lực lượng, chỉ có lực lượng cường đại tựa như miêu tả trong sách cổ kia, hắn mới có tương lai, mới có năng lực ứng đối với đủ loại nguy hiểm.

"Hồ khiếu âm ba công" cũng là pháp chi tu luyện, nhưng lại không phải yêu tu công pháp cao thâm gì, bên trong cũng không có yêu pháp công kích. Bản thân mình thiếu khuyết thủ đoạn công kích, hẳn vô cùng tường tận, mà "Thất tội thần khúc" chính là lựa chọn duy nhất lúc này, cũng là biện pháp biến cường tốt nhất.

- Leng keng. Keng keng.

Mà ngay tại lúc hắn thờ dãi, Thất tội Yêu Cẩm tựa hồ đồng dạng cũng cảm nhận được cảm giác tức nuôi trong lòng hắn, đột nhiên, dây đàn không một tia dấu hiệu tự hành tấu lên, từng tiếng đàn thanh thúy hoặc cao hoặc thấp, kết nối với nhau, lại làm cho người ta có cảm giác vô cùng kỳ dị.

Trong chốc lát, cảnh tượng xung quanh người Đế Thích Thiên đột nhiên đại biến, hắn tựa như đặt mình vào trong một thế giới vô cùng kỳ quái, khắp nơi tràn đầy thất tình lục dục. Mà tiếng đàn tựa hồ như có thể đánh thẳng vào thất tình lục dục ở tận đáy tâm can con người, khiến cho người ta không tự giác được trầm mê trong đó, trầm mê trong thế giới tiếng đàn tạo ra. Trong thế giới đó, thế giới mà hết thảy đều vận chuyển xung quanh Đế Thích Thiên, người ta không có cách nào tự kiểm chế mình lại, cuối cùng nhện không được mà muốn vĩnh viễn trầm luân vào trong.

Tiếng đàn du dương mang theo một tia yêu dị.

Leng keng lừng thừng từng đột âm thanh hướng bên ngoài cửa động lan ra.

Cơ hồ trong nháy mắt, liền bao trùm toàn bộ Vạn Yêu Cốc.

Chỉ trong thoáng chốc, biến cố kỳ dị xảy ra, chỉ thấy, từng đợt từng đợt khí thể đen kịt nhao nhao từ hư không hướng tiếng đàn mà đến. Những hắc khí này, cũng không giống với yêu khí, dị thường tà dị. Mỗi một tia, đều tựa hồ có thể dẫn động thất tình lục dục trong tâm khảm con người, đồng dạng tràn ngập thất tình lục dục chi lực đáng sợ.

Thất tình lục dục chi lực vốn vô hình vô chất, vì tiếng đàn ngân lên, lại không thể tưởng tượng được trở nên hữu hình.

Hơn nữa, những thất tình lục dục chi lực màu đen này, theo hướng tiếng đàn truyền đến, nhao nhao như nhũ yển về tổ, xông vào sơn động, hướng Ngọc Cẩm hưng phấn đi vào.

Hắc khí, tại lúc va chạm vào Ngọc Cẩm, từng sợi từng tia lập tức đơn giản bị cắn nuốt vào bên trong. Ngọc Cẩm cũng tựa hồ như cái động không đáy, chỉ cần hắc khí tiến đến bên thân, liền lập tức thôn phệ, đồng thời phát ra ngọc quang dịu dàng, khí tức yêu dị lại càng thêm nồng đậm.

Nam man sơn mạch, không biết tồn tại bao nhiêu năm tháng.

Bên trong sơn mạch, cũng không biết đã tích góp được bao nhiêu thất tình lục dục chi lực. Phải biết rằng, thất tình lục dục chi lực, chỉ cần xuất hiện, bình thường cũng tự nhiên có tiêu tán, chỉ tạm thời tiêu tán trong thiên địa, vô hình vô chất, người bình thường căn bản là không thể nhìn thấy mà thôi. Hiện tại, bị tiếng Ngọc Cẩm dẫn dắt, lại nhao nhao hiện ra, tại trên không trung Vạn Yêu Cốc, tạo thành từng đạo hoắc sắc quái vân, thập phần hỗn loạn.

- Leng keng leng keng." Nhìn cảnh dây đàn tự hành, Đế Thích Thiên trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc, nhất là khi nhìn thấy từng sợi hắc khí đang không ngừng từ ngoài động bay tới, xông về phía Ngọc Cẩm, trong nội tâm lại càng khiếp sợ.

- Thất tình lục dục chi lực, sách cổ ghi chép quả nhiên là sự thật.

Cảm thụ sự biến hoá của Ngọc Cẩm sau khi thất tình lục dục tiến vào, Đế Thích Thiên trong nội tâm âm thầm trầm tư: Thất tội Yêu Cẩm có năng lực hấp thu thất tình lục dục chi lực, tương lai nhất định sẽ trở thành một kiện pháp bảo chấn kinh thiên địa, uy lực vô cùng. Nếu như ta có thể khu sử, khẳng định sẽ khiến cho thực lực bản thân cường đại gấp mấy lần.

Đế Thích Thiên trong mắt hào quang lập lòe, chợt biến thành kiên định: "Nhất định phải mau chóng kết xuất nội đan, tiến hành hoá hình, đến thế tục học tập tài đánh đàn mới được."

Nghĩ đến tình cảnh có thể có thể tẩu được "thất tội thần khúc", Đế Thích Thiên trong nội tâm tựa hồ như có thêm động lực thật lớn, dục niệm mãnh liệt dấy lên trong lòng. Hắn muốn trở nên mạnh mẽ, hắn muốn kết xuất nội đan.

Ánh mắt kiên định nhìn về phía Ngọc Cẩm không biết từ lúc nào đã ngừng tự gây, tiếng đàn cũng tiêu thất không còn. Bất quá, bên trên Ngọc Cẩm thùy chung vẫn loé lên từng tia ngọc quang yêu dị, từng sợi hắc khí thất tình lục dục như trước vẫn không ngừng hướng yêu cầm vọt tới.

- Bốn mạng yêu khí đã luyện thành, bây giờ là là thời điểm phải tập trung toàn bộ tinh lực tăng lên tu vi.

Cứ như vậy, Đế Thích Thiên cũng không có lý khai khỏi động phủ, nằm xuống bên cạnh Ngọc Cẩm, nhắm mắt tiến vào tu luyện. Đối với Ngọc Cẩm, hắn cũng không có tiến hành thu hồi vào bên trong cơ thể, mà tùy ý để nó không ngừng hấp thu thất tình lục dục chi lực. Hắn biết rõ, Ngọc Cẩm hấp thu càng nhiều thất tình lục dục chi lực, thì đối với yêu cầm chỗ tốt sẽ càng lớn.

- Ô, thật cổ quái!

Tại thời điểm Thất tội Yêu Cẩm hấp thu thất tình lục dục chi lực, bên trong Bách Hoa cốc, một tiếng thanh âm kinh nghi vang lên. Trong căn nhà gỗ, một thiếu nữ ngẩng đầu về phía hư không nhìn lại, trong mắt tràn đầy thần sắc nghi hoặc cùng khó hiểu.

- Kỳ quái. Vì cái gì ta đột nhiên cảm giác giống như có một loại lực lượng cổ quái đang theo hướng phương nam hội tụ tới. Loại lực lượng này, không phải là thiên địa linh khí, mà tựa hồ cũng không phải là những lực lượng ta từng thấy qua; đến tột cùng là cái gì?

Trên gương mặt hoàn mỹ vô khuyết, mang theo thần sắc kinh ngạc, bởi vì chính nàng trong nháy mắt cảm giác được, toàn bộ sơn mạch, tựa hồ có một loại lực lượng kỳ lạ đang hướng về một vị trí hội tụ qua.

Loại hội tụ này, cũng không nhanh, nếu không phải ở vị trí kia từng xảy ra chấn động trong chốc lát thì chính nàng cũng không phát giác được. Mà lực lượng này, tựa hồ cho đến bây giờ nàng cũng chưa từng tiếp xúc qua.

- "Tỷ tỷ, người đang nói cái gì vậy?" Chim hồng tước vỗ vỗ hai cánh, roi trên bờ vai thiếu nữ, lộ ra thần sắc tò mò, giọng thanh thúy hỏi.

- "Chu nhi. Người trước kia từng nói qua Đế đại ca của người, phải hay không đang ở tại phía nam?" Thiếu nữ quay đầu nhìn về phía chim hồng tước hỏi.

Chim hồng tước không chút do dự gật đầu, nói: "Đúng nha. Bất quá Chu nhi chưa từng đi qua chỗ hắc. Nghe Đế đại ca nói, hắc ở tại bên trong một sơn cốc phía nam."

"Àn." Thiếu nữ trầm ngâm một lát, lại nói: "Phía nam chỉ có hắc tỷ tỷ người, nàng không có khả năng có năng lực như vậy, vậy cũng chỉ có Đế đại ca của người mà thôi. Vừa rồi bên trong sơn mạch, tựa hồ có một loại lực lượng hướng phía nam hội tụ tới trong một lúc. Không biết có phải hay không cùng hắc có quan hệ."

Nàng mặc dù là cường giả kết xuất nội đan, nhưng cũng không thể nào biết rõ, tại giữa thiên địa, có một loại lực lượng thất tình lục dục chi lực, bình thường phiêu tán bên trong mỗi tác trời đất, lại càng không biết, Đế Thích Thiên còn có thể có biện pháp hấp thu loại lực lượng này, nên trong lúc nhất thời, không khỏi đối với hắn lần nữa nhiều thêm vài phần hiếu kỳ.

Nghĩ đến, thiếu nữ không khỏi lâm vào trầm tư.

Nếu không phải nàng hiện tại không cách nào ly khai sơn cốc mà nói, chỉ sợ bởi vì lòng hiếu kỳ, cũng sẽ tiến tới dò xét.

- Đế Thích Thiên, không biết người còn có thể mang tới bao nhiêu sự tình khiến cho người ta khiếp sợ.

Không biết vì sao, trong lòng thiếu nữ lại đối với Đế Thích Thiên nhiều thêm một tia nhìn chờ mong, ánh mắt dần dần hướng về phía nam nhìn tới, trong mắt các loại thần thái khác nhau không ngừng đan xen.

Trước đây Đế Thích Thiên có thể đem toàn bộ yêu thú bên trong Nam Man tụ tập lại cùng lúc, nàng đối với hắn có chút suy nghĩ xem trọng. Vì dù sao, có thể khiến nhiều yêu thú vương giả kiêu ngạo như vậy hội tụ một đường, tuyệt đối không phải là việc tầm thường. Coi như là nàng, cũng chỉ có thể dựa vào tài năng tu vi bản thân mới có thể làm được, nên không thể không khỏi đối với trí tuệ Đế Thích Thiên đánh giá khá cao.

Hiện tại hắn lại có thể làm ra động tĩnh như vậy, cũng làm cho nàng cuối cùng đối với Đế Thích Thiên đã có một loại cảm giác không hiểu thấu, tóm lại, trong lòng đã ghi dấu một cái tên.

- Àm àm!

Đúng lúc này, trên không trung Nam man, đột nhiên vang lên một hồi tiếng sấm đáng sợ, bên trong tiếng sấm, có một cỗ uy áp mệnh mông như thủy triều, hướng toàn bộ Nam man tràn đến, bên trong uy áp, mang theo tia khí tức lạnh như băng.

Bên trong sơn mạch, vô số sinh linh nhao nhao nằm rạp trên mặt đất, thân thể không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Yêu Kiếp Hoá Hình

Trong tiếng lôi minh, tại phương bắc Nam Man sơn mạch, trên bầu trời bỗng dựng hình thành những đám mây tối đen như mực. Bên trong đám mây, hiện ra từng đạo lôi quang như điện xà, nhấp nháy bất định. Uy áp mệnh mông từ đó tràn ra, khiến người ta có cảm giác sợ hãi.

Ngẩng đầu nhìn về hướng lôi vân, trong mắt thiếu nữ tràn đầy trung trọng.

"Chu nhi, Mỹ Đỗ Toa tỷ tỷ ngươi đang nghịch thiên độ kiếp." Thiếu nữ nhìn hướng đoàn lôi vân trên bầu trời phương bắc, trong mắt mãnh liệt toát ra vẻ tươi cười nhân nhật.

Lôi vân trên bầu trời xuất hiện đồng dạng có yêu tộc sắp độ kiếp. Trải qua lần yêu kiếp này, yêu tộc mới có thể chính thức biến hoá hình người. Mà tại bên trong Nam Man sơn mạch, có thực lực đi độ kiếp, cũng chỉ có một, chính là Mỹ Đỗ Toa nữ vương.

Lúc trước thời điểm nàng xuất hiện trên chiến trường, đã hoàn toàn có thực lực độ kiếp. Hơn nữa nàng hiện cũng cư ngụ tại phương bắc, cho nên từ nàng ra, hoàn toàn không có người nào khác.

Bởi vậy, thiếu nữ cơ hồ chỉ liếc mắt, liền có thể đem sự tình đại khái hiểu rõ.

"Thật vậy sao, tốt quá. Mỹ Đỗ toa tỷ tỷ nếu độ kiếp thành công, Nam Man chúng ta sẽ có hai vị kết đan cao thủ." Chu nhi nghe xong, con mắt liền sáng ngời, hưng phấn ríu rít kêu lên: "Đến lúc đó, thời điểm chúng ta đi vào bên trong di tích, lại càng thêm nắm chắc."

- Di tích trăm năm khai mở một lần, quá mức thần bí, không phải có một hai vị kết đan cao thủ là có thể tận tường, nhiều nhất cũng chỉ có thể ở tầng ngoại vì tìm kiếm một chút mà thôi." Thiếu nữ nghe được, cũng không lộ rõ nét vui mừng trên mặt, mà lạnh nhạt nhìn về hướng hồng tước, nói: "Chu nhi, Mỹ Đỗ Toa độ kiếp, tuy dùng thực lực của nàng, bằng vào sức tích từ trước tới giờ, muốn thành công vượt qua, cũng không có vấn đề gì, bất quá, sau khi vượt qua, nhất định sẽ nguyên khí đại thương. Ngươi bây giờ đi vào trong hầm rượu, mang tới một bình bách hoa tiên nương cho nàng, có thể giúp nàng nhanh chóng khôi phục nguyên khí."

- Vâng, tỷ tỷ!

Chim hồng tước đáp ứng một tiếng, vỗ vỗ đôi cánh, thân hình đồng dạng như mũi tên, hướng nhanh phi ra ngoài.

Chỉ trong chốc lát, trong miệng nàng ngậm thêm một cái bình ngọc, hướng phương bắc lao đi.

- Âm âm!

Trên bầu trời tiếng sấm càng ngày càng dồn dập.

Tại thời khắc này, bên trong Nam Man, tất cả yêu thú đều nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên vị trí đoàn lôi vân hướng phương bắc, trong mắt đan xen hào quang, lộ ra thần sắc phức tạp.

Mà ngay cả đang đắm mình trong tu luyện như Đế Thích Thiên, cũng tại chỗ giật mình tỉnh lại, vốn con mắt đang khép kín, lập tức mở ra, trong mắt loé lên tinh quang, nhìn một chút về phía Thất tội yêu cầm, cũng không nghĩ nhiều, liền bỗng dưng đứng dậy, dưới chân đạp bộ pháp thâm thủy, lao nhanh ra khỏi sơn động. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt lập tức rơi vào đoàn lôi vân đen kịt bên trên.

- Đây là vân kiếp, Nam Man có ai đó đang độ kiếp.

Cơ hồ lúc nhìn thấy vân kiếp, trong nội tâm Đế Thích thiên liền có thể phán đoán ngay tình cảnh trước mắt. Kiếp vân này hẳn không phải là lần đầu tiên chứng kiến, tại thời điểm ở Hồ Khâu sơn mạch, hắn đã từng tận mắt thấy qua cảnh tượng bàn thạch bị thiên kiếp không ngừng oanh kích. Vân kiếp khi đó, so với hiện tại chứng kiến, không biết đáng sợ hơn biết bao nhiêu lần.

Bất quá, cả hai bản chất đều giống nhau, chỉ cần liếc qua, là có thể nhìn ra đây là đoàn vân kiếp; có vân kiếp, tự nhiên nghĩa là ai đó đang độ kiếp.

Nhìn vào lôi vân, Đế Thích Thiên đồng tử bỗng dưng co rút lại, hắn nhận thức được, bên trong huyết mạch truyền thừa có miêu tả, trong yêu tộc, yêu kiếp màu đen, gọi là hoá hình kiếp. Hiện tại xuất hiện vân kiếp như vậy, tựa hồ là có yêu thú độ kiếp hoá hình, ngưng kết nội đan.

- Có yêu thú độ hoá hình kiếp, vừa vặn, có thể quan sát một chút. Có kinh nghiệm quan sát lần này, đối với tương lai lúc ta độ kiếp hoá hình, nhất định sẽ có đại lượng chỗ tốt à.

Đế Thích Thiên ánh mắt sắc bén, đứng trong cốc, ngửa mặt nhìn thẳng vị trí hội tụ vân kiếp trên trời, tuy khoảng cách có chút xa xôi, nhưng tình huống phụ cận vân kiếp vẫn có thể rõ ràng thấy được.

Mà lúc này, bên trong sơn mạch, yêu thú có cùng tâm tư như hắn, cũng không biết có bao nhiêu.

Chính lúc này, bên trong trang viên Lý gia trong thành Linh Nam, chỉ thấy, Lý Ngoan cùng Tứ trưởng lão hai người sắc mặt tái nhợt đang đứng trước Lý gia gia chủ Lý Trí, mà sắc mặt Lý Trí cũng lộ ra vẻ âm trầm bất định.

"Hừ, thương thế các ngươi đã khôi phục?" Lý Trí hừ lạnh một tiếng, nhìn về phía hai người trước mặt.

Lý Ngoan chần chờ một chút, nói: "Đại ca. Lần này khiến gia tộc tại Nam Man tổn thất thảm trọng, ta tự thỉnh đi diện bích tại băng phong động."

"Hừ, ngươi hiện biết sai là tốt." Lý Trí trầm giọng quát lớn một tiếng, sắc mặt lạnh như băng thoáng hoà hoãn một ít, nói: "Băng phong động các ngươi nhất định phải đi, còn xử phạt cụ thể, thì phải đợi lão tổ tông trở về rồi nói sau. Bất quá, sự tình lần này đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, các ngươi trước mau khai báo cho ta."

Băng phong động chính là nơi tộc nhân Lý gia diện bích mỗi khi phạm sai lầm. Trong động, quanh năm giá lạnh băng hàn thấu xương, lực lượng gió này, coi như tu tiên giả, cũng đồng dạng không có cách nào triệt để chống cự. Đi vào bên trong, cùng người bình thường đột nhiên đi đến Băng Thiên tuyết đồng dạng giống nhau, phải không ngừng vận chuyển chân khí ngăn cản, nếu không, sẽ khiến cho người ta thật sống không bằng chết.

Nghe được phải vào băng phong động, Tứ trưởng lão trên mặt không khỏi hiện lên một tia dị sắc.

"Cái gì, lão tổ tông không phải một mực vẫn ẩn cư ở hậu sơn bế quan sao? Như thế nào lại đột nhiên ra ngoài? Có phải có chuyện gì phát sinh hay không?" Lý Ngoan cũng không có vì phải vào băng phong động mà động dung, nhưng khi nghe tin tức lão tổ tông ra ngoài, khuôn mặt nhỏ nhắn lại hiện ra thần tình khiếp sợ.

Trong ấn tượng của hắn, lão tổ tông vẫn luôn tại hậu sơn bế quan, chuẩn bị trùng kích cảnh giới rất cao. Số lần ra ngoài, thực sự rất có hạn, hơn nữa, mỗi lần đều liên quan đến hưng vong của gia tộc. Lần này ly khai, lại để cho trong lòng hắn không khỏi ám tự suy đoán, có phải hay không trong gia tộc xảy ra biến cố gì.

Lý Trí nghe được, trên mặt không khỏi lần nữa hiện ra một tia nộ khí, nói: "Hừ, còn không phải vì các ngươi đem sự tình sắp xếp phá hỏng, không chỉ không đem la bàn trở về, lại còn khiến cho đệ tử tính nhuệ trong gia tộc tổn thương thảm trọng sao." Dừng một lát, lại nói tiếp: "Thiên yêu bí cảnh chỉ còn vài năm nữa là mở ra, không có la bàn chỉ đường, chúng ta Lý gia đi vào cũng khó đạt được chỗ tốt, hơn nữa, việc này liên quan đến sự tình lão tổ tông có thể hay không đột phá đến Nguyên Anh kỳ, ở đâu có thể qua loa. Thông Linh la bàn là một trong chí bảo trấn tộc của gia tộc, tuyệt đối không thể buông tha. Cho nên, lão tổ tông vừa nghe nói các ngươi thất thủ, liền lập tức xuất quan tiến về Nam Man."

"Thật tốt quá." Tứ trưởng lão lộ vẻ vui mừng, nói: "Chỉ cần lão tổ tông ra tay, đoạt lại la bàn, khẳng định là chuyện dễ dàng."

Lý Trí ngẩng đầu lên nhìn hướng phương nam, nói: "Dùng thời gian lão tổ tông rời đi, xem ra hiện tại không sai biệt lắm đã đến Nam Man rồi."

"Răng rắc!!!"

Vân kiếp đen kịt theo thời gian trôi qua, càng ngày càng dày đặc, uy áp tràn ra càng trầm trọng, khiến cho sinh linh phụ cận, căn bản không thể thờ nổi.

Mà ở thời điểm lời vân sắp buông xuống, trên đỉnh một ngọn núi hiểm trở, một nữ tử mặc cung trang màu sắc rực rỡ, đang ngao nghể đứng đó, một đầu đầy xà bay múa khiến người ta sợ hãi, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng kêu quái dị, thật khiến cho lòng người băng hàn thấu xương.

Xem thần sắc của nàng, đúng là không chút sợ hãi lời vân trên đỉnh đầu, trong mắt lập loè một tia hào quang nhàn nhạt.

"Tất cả cố gắng cũng chỉ vì chờ đợi thời khắc ngày hôm nay. Ta nhất định sẽ vượt qua yêu kiếp."

Mỹ Đỗ Toa trong mắt quang mang biến đổi, mang theo tia lạnh lùng, nhìn thẳng lời vân. Thân thể đột nhiên làm ra cử động khiến bất luận kẻ nào cũng không ngờ tới, bay thẳng lên trời, trên người phát ra thái quang nồng đậm. Thân hình khẽ động, mang theo quyết tâm không thể lay động, không chút do dự hướng vân kiếp vọt tới.

Cơ hồ trong chớp mắt, thân thể nàng tới trước vân kiếp, khẽ động một cái, không chút do dự liền vọt vào chính giữa đoàn vân kiếp màu đen đang kịch liệt quay cuồng. Đầu mắt liền đem Mỹ Đỗ Toa triệt để nuốt vào. Nhìn từ bên ngoài, rốt cuộc không còn thấy nửa điểm thân ảnh của nàng, chỉ có một đoàn vân kiếp đen kịt vẫn đang lơ lửng giữa không trung.

Đúng lúc này, từng đạo lời quang chợt kịch liệt loé lên, so với lúc đầu không biết mạnh mẽ hơn gấp bao nhiêu lần, đem bốn phía bầu trời ánh lên một mảnh bạch ngân. Trong mơ hồ, mệnh mông cuộn cuộn thiên uy đang không ngừng quanh quẩn, tràn ngập cả đất trời.

"Đây là chuyện gì? Độ kiếp mà xông vào bên trong vân kiếp, chẳng lẽ không sợ lực lượng nội ẩn bên trong vân kiếp đem nàng huỷ diệt đi sao?"

Đế Thích Thiên chứng kiến, trong nội tâm không khỏi hiện lên nghi hoặc thật sâu. Hắn từ trong truyền thừa huyết mạch nhận thức rõ, yêu kiếp hoá hình là cái dạng gì, thế nhưng mà, đối với cách độ kiếp, còn tưởng rằng cùng lần trước bàn thạch độ kiếp đồng dạng, là để cho kiếp lỗi trên bầu trời oanh kích, có thể chống đỡ được, là coi như vượt qua.

Nhưng cử động của Mỹ Đỗ Toa hiện tại, lại triệt để phá vỡ nhận thức của hắn đối với độ kiếp trước đó.

Không nói tới Đế Thích Thiên đang nghi hoặc, trên bầu trời cách Nam Man không quá xa, một gã trung niên nam tử trong mắt mang theo vẻ tang thương đang không nhanh không chậm tiến đến. Một cái thuyền mặt ngoài như lưu vân, có tia gọn sóng pháp phòng chảy xuôi theo thân thuyền, hiện ra trận trận bạch quang, đang xuyên thẳng qua đám mây trắng, tiến về phía trước, tựa như so với lướt đi trên nước không khác gì nhau. Có thể thấy được, cái thuyền này tuyệt đối không phải phẩm phẩm, mà chính là pháp khí hình thuyền dùng để phi hành trong truyền thuyết.

Tại mạn trước thuyền, trung niên nam tử bỗng dừng trên mặt hiện lên vẻ kinh nghi, hướng Nam Man nhìn lại, dưới chân pháp khí hình thuyền cũng đột nhiên dừng lại giữa không trung.

"Cái chủng khí tức này, hẳn là có yêu thú đang độ kiếp?" Trung niên trong miệng thì thảo tự nói một câu, bởi vì hắn ở chỗ này, cũng cảm nhận được một loại uy áp nhàn nhạt. Đây là thiên địa tự hành tràn ra khí tức uy hiếp, cũng không giống bình thường, mà chính là khí tức đặc biệt của thiên kiếp. Cho nên, hắn mới có thể cảm giác được ngay lập tức, phía trước đang có sự tình gì phát sinh.

Trung niên nhân suy nghĩ một chút, khoé miệng liền lộ ra một vẻ tươi cười nồng đậm, chợt cười lớn nói: "Tốt, tốt, tốt. Thật là ông trời giúp ta. Yêu thú độ kiếp, cho dù vượt qua, cũng nhất định là nguyên khí đại thương, xem ra lần này ta gặp phải vận may thật rồi."

Cười to vài tiếng, tâm niệm vừa động, dưới chân pháp khí hình thuyền như điện quang xuyên thẳng, so với lúc trước nhanh hơn mấy phần, hướng Nam Man vọt tới.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Hèn Hạ Vô Sĩ

Lại nói tiếp, trung niên nam tử thật ra cũng không có xa lạ gì, mà chính là cái vị Lý gia lão tổ tông kia. Đứng nhìn hắn có bộ dáng trung niên, tuổi của hắn, thật ra sớm đã mấy trăm, chỉ có điều, vì có thuật trú nhan, nên mới có thể bảo trì được bộ dáng hiện tại.

Người này tên gọi là Lý Thương Lan.

Một thân tu vi, đã đạt đến tới cảnh giới Kết Đan hậu kỳ cao thâm, thế nhưng mà, tư chất của hắn cũng không phải là quá tốt, chỉ là trung đẳng linh căn, cho nên tới bây giờ có thể tu luyện tới Kết Đan kỳ, là đã cực kỳ không dễ dàng. Muốn tiến lên phía trước, nếu không có đại cơ duyên đại vận khí mà nói, cơ hồ sẽ không thể nào phá đan thành anh được.

Nếu một mực dừng lại ở Kết Đan cảnh giới, chỉ sợ tiếp qua chừng trăm năm, thọ nguyên cũng sẽ hao hết, khi đó, mặc cho hấn tu vị cao bao nhiêu, cuối cùng cũng biến thành một đồng hoàng thổ.

Vốn nếu không phải vì muốn đoạt lại Thông Linh la bàn, hấn như thế nào lại để ý tới những nơi như thế này. Ba năm, chỉ có hấn mới biết được, ba năm sau, chính là cơ hội duy nhất để hấn có thể hay không trùng kích Nguyên Anh cảnh giới, mà Thông Linh la bàn tự là yếu tố quan trọng nhất, nên thử hỏi, hấn làm sao có thể thờ ơ.

Nghe xong chuyện bọn Lý Ngoan chật vật trốn về gia tộc, Lý Thương Lan cũng vô pháp bình tĩnh tiếp tục bề quan, rốt cục phải tự mình khởi hành tiến về Nam Man sơn mạch.

Đối với sự tình phát sinh trong Nam Man, hấn cũng đại khái hiểu rõ, Nam Man yêu thú liên hợp lại cùng hành động, xác thực khiến cho hấn rung động thật lớn. Đó cũng không phải là yêu thú bình thường, mà là yêu thú trong vương giả, từng con đều có được thần thông cường đại xa xa không biết bao nhiêu lần so với yêu thú bình thường. Nếu cùng tập hợp lại, liền ngay cả Kết Đan tu sĩ cũng không thể không tạm thời trách đi mũi nhọn.

Chỉ cần không phải Nguyên Anh lão quái, còn ai có thể trong sự vây công của bảy yêu thú vương giả mà sống sót.

Lý Thương Lan cho dù thành danh mấy trăm năm, cũng không dám khoa trương tự mình đi thử.

"Ha ha, lần này ông trời giúp ta, chỉ cần đợi đến khi yêu thú vượt qua yêu kiếp, kết xuất ra nội đan chính là thời điểm đem nó diệt sát, cướp lấy nội đan vào tay, lại đi thỉnh Đan Đình cốc Tử Dương chân nhân luyện chế một lò chân dương đan, nói không chừng ta có thể mượn cơ hội lần này đột phá đến Nguyên Anh cảnh giới."

Lý Thương Lan không như lúc đầu phi hành chậm rãi, mà giả ngợ pháp khí nhanh chóng hướng Nam Man vọt tới. Kiện pháp khí hình thuyền dưới người hấn cũng không phải phẩm vật bình thường, mà là hấn dùng Lôi Điều cốt cách luyện chế thành, phẩm chất có thể nói là cực phẩm. Chỉ cần hấn tự mình giả ngợ phi hành, tuyệt đối so với người có tu vị ngang bằng ngợ kiếm phi hành phải nhanh hơn một khoảng.

Có thể nói đây là một trong những kiện pháp khí đặc ý nhất hấn có trong tay. Gọi là Phù Vân thuyền.

Bằng tốc độ nhanh như chớp, không bao lâu, Phù Vân thuyền liền vọt vào bên trong Nam Man sơn mạch, tuy nhiên sau đó chợt dừng lại. Xung quanh Phù vân thuyền liền nhanh chóng được phủ một lớp sương mù khó nhận biết. Bất quá, Lý Thương Lan cũng không có tiếp tục ở trên không phi hành, mà liền giả ngợ ở tầng dưới thấp. Tuy vậy cũng nhanh đến nỗi, khiến cho sinh linh bên trong sơn mạch chứng kiến liền cảm thấy hoa mắt, phảng phất như chưa từng gặp qua.

Trong nháy mắt, Lý Thương Lan liền xuất hiện ở phụ cận kiếp vân. Ngẩng đầu lên nhìn vào kiếp vân màu đen trên bầu trời, khoé miệng hấn chợt lộ ra một tia ý vị thâm trường vui vẻ, toàn bộ Phù Vân thuyền đột nhiên biến mất, hấn cũng thu liễm khí tức toàn thân, ẩn thân ở một góc hẻo lánh.

"Ầm ầm!!!"

Tại thời điểm sau khi Mỹ Đỗ Toa tiến vào bên trong vân kiếp chừng một phút đồng hồ, kiếp vân chợt bắt đầu quay cuồng kịch liệt chưa từng có. Hơn nữa, đoàn vân kiếp vốn to lớn, lại đang nhanh chóng co rút lại từ bốn phía không gian, bắt đầu vận vẹo cổ quái. Sinh linh phụ cận, liền bị áp chế đến nhao nhao phun ra cả máu tươi.

Chợt một tiếng gào rú quái dị từ bên trong đoàn vân kiếp tràn ra, một đạo ngôn từ lạnh băng bỗng nhiên từ trên không trung Nam Man sơn mạch truyền đến.

"Vạn xà đù vũ, thôn phệ lôi điện, nội đan ngưng kết, duệ biến thành yêu!"

Lập tức, chợt vô số tiếng gào thét quái dị liên tiếp vang lên, dị thường đáng sợ.

"Rầm rầm rầm!!!"

Từ bên trong kiếp vân đen kịt, đột nhiên một khoả đầu rắn cực đại mãnh liệt lòi ra, hơn nữa, liền tiếp phía sau, lại từng khoả đầu rắn tương tự cũng theo đó nhao nhao lòi ra. Những đầu rắn này sau khi xuất hiện, cũng không đình chỉ mà điên cuồng múa máy, những cái miệng lớn mở ra, hướng vân kiếp từng ngụm từng ngụm cắn nuốt.

Vân kiếp đáng sợ trong nháy mắt từng ngụm tinh quang bị cắn nuốt, trong chốc lát liền biến mất. Tại vị trí đoàn vân kiếp trước đó, một nữ tử lãnh diễm đang lẳng lặng hư lập giữa không trung. Từng đầu xà đen kịt trên đầu nàng trước đó đã hoá thành những cự蟒 dài hẹp đáng sợ, điên cuồng múa máy trên đầu nữ tử. Mà thân rắn từ trên không trung, lấy bản thân nó làm trung tâm, dùng lực lượng thân thể cường hấn oách kích hướng về bốn phía.

"Rầm rầm rầm!!!"

Ngọn núi bên dưới, dưới lực lượng cuồng bạo trút xuống, liền nổ tung bốn phía. Một cỗ khí thế cường hấn từ trên người Mỹ Đỗ Toa phát ra, tựa như từng toà núi lớn áp lên đỉnh đầu, chỉ trong chốc lát liền bao trùm toàn bộ Nam Man. Cơ hồ trong nháy mắt, tất cả sinh linh bên trong Nam Man, không hèn mà cùng hướng về Mỹ Đỗ Toa bắt đầu quỳ lạy. Cảnh tượng kia, phảng phất như triều bá đồng dạng, cùng cung nghênh Nam Man lại vị yêu chính thức ra đời, tựa như bách điều hướng Phượng Hoàng quỳ bái, cảnh tượng, dị thường hoành tráng.

"Ngưng kết nội đan!" Mỹ Đỗ Toa khẽ mở đôi môi, thần sắc ngưng trọng thò ra một câu.

Tiếng nói trùu xuống, chỉ thấy, trên người nàng, toé ra một tầng thái quang. Thái quang sau khi xuất hiện, lập tức liền hướng ra bên ngoài thân hình mãnh liệt khuếch tán. Sau khi khuếch tán ra trái phải tầm ba mét, lại bắt đầu kịch liệt co rút. Thái quang vừa thu lại, liền một cổ yêu khí trùng thiên từ trên người nàng cuộn cuộn mà lên, trên đỉnh đầu hình thành một yêu vân màu đen. Yêu vân cùng nước sôi tựa như đồng dạng, đều điên cuồng kịch liệt quay cuồng.

Mà từng đầu mắg xà cũng lập tức sinh ra biến hoá, cự mắg dài hẹp co lại một lần nữa trên đầu nàng, nhìn tựa như ác xà hung ác, lại vẫn có xà hình đặc thù. Rồi chỉ trong chớp mắt, liền tiêu ản không thấy. Đầu xà đen kịt tuy đã tiêu ản, nhưng khí chất vừa trong trẻo vừa lạnh lùng trên người nàng lại càng thêm nồng đậm.

"Lạch cạch!!!"

Mỹ Đỗ Toa hai mắt toé ra lưỡng đạo tinh quang, thân hình tự nhiên rơi xuống, đập trên ngọn núi, trong mắt lúc này cũng nhiều hơn một loại thần sắc như trút được gánh nặng.

Sau mấy năm cố gắng, hôm nay cuối cùng cũng đã được hồi báo, nàng rốt cục đã ngưng ra nội đan, triệt để chính thức biến thành yêu.

Thời điểm rơi trên ngọn núi, Mỹ Đỗ Toa trên mặt không tự giác được lộ ra một tia trắng bệch nhàn nhạt, trong thân thể cũng toát ra một tia khí tức mãnh mai, đương nhiên, chỉ sau một thoáng khí tức mãnh mai này liền biến mất không thấy. Bất quá, trên người nàng tràn ra trận trận mê mải thật sâu, vô pháp che dấu.

Tại thời điểm vượt qua yêu kiếp hoá hình, nàng cũng hao tổn đại lượng lực lượng, tuy ngưng tụ thành nội đan, cũng không thể tránh được nguyên khí bị tổn thương cực lớn, chỉ sợ, phải suy yếu một đoạn thời gian.

Oanh!!!

Ngay tại thời điểm Mỹ Đỗ Toa lộ vẻ mê mải suy yếu, sắc mặt nàng đột nhiên chợt biến thành khó coi, chỉ nghe sau lưng, một tiếng nổ vang ngân ngui mãnh liệt tuôn ra. Nàng thầm nghĩ: không tốt.

Trong hoàn cảnh đó, công kích đến quá đột ngột, quá nhanh. Trong nội tâm cũng hiểu được, muốn né tránh, chỉ dựa vào lực lượng bị suy yếu như hiện tại, đã không kịp. Lập tức nàng liền cảm giác được, sau lưng bị nặng nề oanh kích một phát, thân thể mềm mại run rẩy dữ dội. Phốc một tiếng, một ngụm máu tươi như mũi tên từ trong miệng bắn ra.

Thân hình dĩ nhiên liền bị trọng thương.

Bất quá, Mỹ Đỗ Toa dù sao cũng là Mỹ Đỗ Toa, sau khi gặp phải đạo trọng kích này, thân hình cũng ngay lập tức quay người lui về phía sau. Cơ hồ trong chớp mắt, từng đầu độc xà dài hẹp hiện ra, liền lĩnh đem thân hình nàng bao lại bên trong.

"Oanh!!!"

Thời điểm khi quay người, ánh mắt nàng liền nhìn quét qua, trên đỉnh đầu chợt thấy một đoàn kim quang nồng đậm mang theo tiếng nổ vang, tràn ra uy áp mệnh mông cuộn cuộn, nặng nề hướng nàng một lần nữa áp xuống. Bốn phía không gian không ngừng chấn động, từng trận tiếng nổ vang lên không ngừng, cuốn đá vụn dưới mặt đất bay tứ tung, chấn cho nát bấy.

Độc mắg từ trên người Mỹ Đỗ Toa lập tức từng con từng con phóng lên hướng kim quang trên đỉnh đầu, như linh xà xuất động, khiến cho không khí kịch liệt quay cuồng, liền tiếp vang lên những tiếng thanh nặng nề.

"Phanh!!!"

Kim quang cùng độc mắg dùng cường đối cường, không có nửa điểm che lấp, nặng nề oanh kích lẫn nhau, lập tức, kim quang trương lên, mãnh liệt hướng xuống, bốn phía thiên địa linh khí điên cuồng bạo động, như vô số lõi thủy từ trong hồ nước bắt ra, đồng thời nổ tung. Lực lượng vô cùng bá đạo khiến thiên địa rung động.

Mà một số độc mắg, tại thời điểm lực lượng khủng bố trút xuống, liền bị xoắn đến nát bấy.

Tiếng va chạm tuôn ra, khiến ngọn núi bên dưới mãnh liệt chấn động.

"Ầm ầm!!!"

Một phần nhỏ đỉnh ngọn núi không thừa nhận nổi lực lượng đáng sợ này, liền nứt toác ra, vỡ thành từng khối đá lớn nhỏ, hướng chân núi lăn xuống.

Mà kim quang bị độc mắg ngăn cản, lực lượng oanh kích sau khi tiêu tán, liền có thấy được, chính là một khối cục gạch màu vàng.

"Rống!!!"

Một tiếng gào thét tràn ngập dã tính vang vọng khắp Nam Man, đại địa kịch liệt chấn động, như từng tiếng trống trận đồng dạng trầm đục cùng dồn dập vang lên.

"Ai, là ai, ai dám đối với Nam Man yêu tộc bọn ta đánh lén, lão Hắc ta muốn xé người ra thành mảnh vụn."

Chỉ thấy, ở phương xa, một con vượn cao lớn khổng lồ vừa hướng phía đỉnh núi lao tới, từ trong lồng ngực ngập tràn phần nộ la hét.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Phiên Giang Đảo Hải (Dời Sông Lấp Biển)

Còn vượn đen với thân hình cự đại cứ hồn nhiên xông thẳng phía trước. Như một cự nhân thượng cổ, mặc kệ là cổ thụ hay núi đồi chớp mắt đã bị hấn làm cho tứ phân ngũ liệt, chẳng phải ai khác chính là tây nam man bá chủ, Hắc Viên Vương.

Chuyện mỹ đồ toa độ kiếp, ngay từ đầu đã hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của nam man, đừng nói là yêu thú, cho dù là yêu thú vương giả, đều nhìn chăm chăm chú vào cảnh độ kiếp Mỹ Đồ Toa, có thể nói chuyện Mỹ Đồ Toa độ kiếp đã sớm bị bọn họ xem là chuyện của mình, dù sao loại chuyện như vậy không phải là dễ thấy, quan sát một chút, tốt với biến hóa sau này của bọn họ, không ai biết sau này sẽ được lợi bao nhiêu, nhưng chuyện tốt như thế này không ai bỏ qua cả.

Cơ hồ, vừa rồi, hơn phân nửa ánh mắt ở Nam Man, toàn bộ đều tập trung trên người Mỹ Đồ Toa.

Đương nhiên, hành động đánh lén hèn hạ vô sỉ kia, một tia cũng không lọt khỏi ánh mắt của yêu vương, việc xảy ra ngay trước mặt bạo chúa Hắc Viên Vương, hấn liền lửa giận ngập trời, ánh mắt, điên cuồng thô bạo, không cần suy nghĩ, lúc này chính mình theo hướng phương bắc vọt về đây, tốc độ tự nhiên không chậm, mọi vật trước mắt hấn, toàn bộ bị giầy xéo lên, dẫm cho nát nhừ.

"nhân loại hèn hạ, dám ám toán tại đất Nam man yêu tộc, người đừng mơ tưởng mà sống rồi đi, đã tổn công đến đây thì hãy ở lại làm bạn với tử thần đi" giọng nói như băng, từng đợt, từng đợt vang lên từ phương bắc, thanh âm băng hàn thấu xương, chỉ thấy mình nha vương bước ra từ trong bóng tối mang theo sau là 1 đám người, rất nhanh hương ngọn núi bay tới, từ khí toát ra nồng đậm tựa hồ đóng băng cả góc thiên địa.

Mình nha vương vẫn đậm mặt, nhưng nếu có người ở đây có thể phát hiện trong ánh mắt hấn quang mang lóe lên, đồng tử co lại, ánh mắt như nhìn kẻ chết. Giống như, từ thân lạnh lùng nhìn chăm chú thể gian.

"Rống....."

Một tiếng sư rống từ phía đông truyền ra, tiếng hô to, vang vọng, cũng bao gồm lửa giận ngút trời, thanh âm đích thị là của hoàng kim sư, chỉ thấy hoàng kim sư rất nhanh lao về trước, bồm tung bay uy vũ trong gió, như một đoàn hỏa diễm vàng.

Tam khóa đầu dị thường dữ tợn.

Tại một khắc này, hoàng kim sư trào ra vô cùng lửa giận, một vị kết xuất nội đan, đối với Nam man có ý nghĩa gì, bọn họ là yêu vương đều biết, khiến cho Nam man thực lực nhìn chung tăng trưởng mấy lần, sinh ra một vị kết xuất yêu đan, yêu tộc lại gắn kết chặt chẽ mấy phần, vì yêu tộc giữ vững lãnh thổ của họ.

Thực lực càng mạnh, càng có thêm cơ hội chống lại nhân loại.

Mà tại thời khắc này, nhân loại tu tiên đến ám sát Mỹ Đồ Toa. thử hỏi yêu tộc Nam man, nhóm người ngu đại yêu vương, có thể không phần nộ.

"Hào....."

Phía nam, tiếng hạc cao vút phóng thẳng lên trời cao, thẳng một hướng bạch hạc giương cánh như thiểm điện xé không trên không trung Nam man xẹt qua. bạch hạc vương không chút do dự hướng phía chiến trường tiến đến.

"hừ, tu tiên giả, người thật mạnh, so với những trúc cơ tu sĩ ta gặp qua người mạnh hơn, là kết đan cường giả, tiên cảnh có lỗi người không đi, địa ngục vô môn người xông tới. lần này bốn vương muốn nhìn xem, kết đan tu sĩ đến tột cùng có bao nhiêu cường." Đế Thích Thiên hai mắt hồ bắn ra một đạo tinh quang ý lạnh như băng, nói: "vừa lúc thất tội yêu cầm luyện thành, tuy rằng ta không am hiểu âm luật, nhưng ta có biện pháp phát huy ra uy lực ngọc cầm dùng máu người tể bản mạng yêu khí của ta. Ném thử uy lực thất tội cầm."

Chiến đấu như vậy, Đế Thích Thiên làm sao mà bỏ qua được, nhoáng cái phi thân, để lại phía sau lưng vô số đạo tàn ảnh, bằng tốc độ nhanh nhất, điên cuồng hướng về phía ngọn núi phóng đi. giống như tia chớp, từng góc cổ thủ che trời gập rạp sau lưng hấn.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Nam man yêu tộc, yêu vương, trong cơ thể bùng cháy lửa giận, đều bằng tốc độ nhanh nhất, rất nhanh hương tới vị trí ngọn núi, bọn họ vừa động, năm cổ yêu khí phóng lên trời cao, khí thế như luyện ngục bàn, hướng về phía trước bức tới, cuộn cuộn liên miên như nước không dứt.

Trên bầu trời Nam man, phong vân biến sắc,tùng đạo yêu khí màu đen nồng đậm kịch liệt quay cuồng, thiên không biến sắc.

Bách thú tề rống, trăm điều tề ô.....

Toàn bộ sơn mạch, phong vân chợt khởi.....

Mà ở trên ngọn núi, lúc này tình cảnh cũng đã xảy ra căn bản chuyển biến.

Mỹ Đỗ Toa lúc đang độ kiếp nguyên khí trọng thương, đột nhiên tao ngộ công kích, một thân tu vi bị tổn hao nặng, bất quá, năng dù sao cũng là tồn tại mấy ngàn năm, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, cơ hồ trong nháy mắt, ngăn trở mặt trên của kim quang, khiến cho công kích của địch nhân tạm hoãn lại vừa chậm đi, nhân đó mới kịp trở mình xoay người lại, lúc này mới có cơ hội phát hiện kẻ tiểu nhân đánh lên ti bi.

Mỹ Đỗ Toa vẻ mặt như băng sương, lạnh lùng nhìn một người đàn ông trung niên cách đó không xa, ở trong tay hắn, rõ ràng cầm một khối màu vàng bản hẹp,kim quang trên bề mặt lura chuyển, còn có một ít phù văn thần bí, trông rất sông động,không ngừng phát ra hòa quang màu vàng, trong mắt hắn, tràn đầy một loại thực lệ vô cùng tham lam.

Trung niên nhân không phải ai khác, chính là lí thương lan.

Nhìn mái tóc rối loạn của Mỹ Đỗ Toa ,trong lòng lý thương lan vô cùng kinh hãi, thần nghĩ: "đây là yêu sao, mới kết xuất nội đan mà đã đáng sợ như vậy, năng ở thời điểm suy yếu, ta ra tay đánh lên cũng không có biện pháp giết chết năng, đang lúc trọng thương, còn dư lực để chế trụ công kích của như ý kim chuyên. Không được, lần này tuyệt đối muốn giết năng, bằng không, ta sau này sẽ có đại phiền toái.

Đồng thời, hắn cũng cũng phát tín hiệu truyền ra theo các hướng Nam man

Hắn đang đánh nhau với yêu thú. Bất quá, đối với yêu thú hắn vẫn có tin tưởng, cho dù đánh không lại, bằng vào bản lĩnh đào mạng của hắn, toàn thân trở ra, không phải là chuyện tình gì khó khăn lắm.

Nhất định phải giết năng"

Lí thương lan trong mắt mang theo thần sắc kiên định, dĩ nhiên trong lòng hắn cũng hạ quyết tâm.

" Người tu tiên, quả nhiên ti bi vô si."

Mĩ đồ toa giọng nói lạnh như băng.

Lí thương lan nghe được, một chút cũng không ngại ngừng, ngược lại hiên ngang liêm liệt nói:"yêu nghiệt là tồn tại thiên địa không dung, hôm nay ta giết ngươi, bất quá cũng là thay trời hành đạo mà thôi, Có cái gì ti bi không ti bi, chỉ có chúng ta là nhân loại được thiên địa chấp nhận, các ngươi yêu tộc bất quá là dư nghiệt mà thôi, yêu nghiệt,hôm nay ta sẽ lấy tính mạng ngươi. Như ý kim chuyên, lớn nhỏ tùy tâm, oanh sát yêu nghiệt....."

Lý thương lan cũng không phải là tu sĩ trẻ tuổi, hắn có thể tu luyện đến Kết Đan, không biết trải qua bao nhiêu sự tình, làm sao chỉ vì mấy điểm này mà cảm thấy xấu hổ, đã sớm là lão hồ ly, cười lạnh một tiếng, không cho Mỹ Đỗ Toa thời gian khôi phục. Trong tay như ý kim chuyên ném đi, chỉ một thoáng, như ý kim chuyên phát ra ánh sáng kim quang.

Hào quang nháy mắt chiếu xạ ở toàn bộ thiên không, chỉ thấy, một khối kim loại có phù văn bí ẩn xoay tròn trên không trung," rầm rầm oanh" rất nhanh bánh trướng ,lập tức biến thành một tòa núi lớn, mang theo vô tận uy áp. Như ý kim chuyên chậm rãi áp xuống.

Trên bốn phía yêu vân kim chuyên phát ra khí thế võ bờ hướng bốn phía kịch liệt quay cuồng, kim quang phía dưới như bắt đầu cô đọng lại.

"rầm rầm oanh oanh...."

Như ý kim chuyên mang theo vô tận uy áp, hướng Mỹ Đỗ Toa thật mạnh đè ép xuống dưới.

" hừ, bản nữ vương khi còn là yêu thú, đã không sợ kết đan tu sĩ các ngươi, hiên tại ta đã ngưng kết nội đan, tuy thân mang trọng thương, nhưng có thể giết Mỹ Đỗ Toa ta, chỉ bằng ngươi, còn kém điểm. Phiến giang đảo hải"

Mỹ Đỗ Toa sắc mặt trắng bệch, khí thế tăng lên, không chút yếu thế, trên người năng đột nhiên mạnh xuất hiện ra một tầng quang mang nồng đậm, yêu khí không lồ không ngừng trào ra, hào quang chiếu xạ, nửa thân dưới của năng xảy ra biến hóa kỳ dị, hai chân ở phần hào quang chiếu sáng hóa thành một cái đuôi rắn nhiều màu.

Lúc này, Mỹ Đỗ Toa hóa thân thành tồn tại nửa người nửa rắn.

Đuôi rắn vừa hiện. Lập tức, Mỹ Đỗ Toa toàn thân căng ra, yêu khí phun ra, hóa thành một làn khói xanh vô thanh vô tức đánh vào như ý kim chuyên, đồng thời, thân rắn của năng biến lớn, ước chừng dài hơn năm sáu trượng, hơn nữa, tráng kiện vô cùng, mặt trên đầy đặn rậm rạp nhiều vảy màu, dày đặc vô cùng.

Hơi thở cường đại tự phóng xuất ra trên người năng.

Mà động tác của năng cũng không có đình chỉ, dưới thân đuôi rắn mang theo vô cùng uy lực, quán chú đại lượng yêu nguyên, phẩm xuất sắc quang, lăng

không một quyền, vũ động hướng đỉnh đầu áp chế đến kim chuyên hung mãnh nghênh đón.

nàng Vừa động, như có cự mãng trong biển phiến giang đảo hải, dòi sông lấp biển hung mãnh khí thế, quấy động mãnh liệt, mạch nước ngầm khuấy động, một cổ khí thế mệnh mông cuộn cuộn, nháy mắt tràn ngập thiên địa.

" Rầm rầm oanh....."

Như ý kim chuyên chính là bản mạng pháp bảo của tu sĩ Kết Đan hậu kỳ, lí thương lan lần này ra tay, có thể nói là đem hết toàn lực, thôi đông toàn bộ uy lực của như ý kim chuyên không hề giữ lại. Kim chuyên áp xuống, cho dù nàng là đệ nhất nhân Nam man yêu tộc, đều phải bị áp thành phần toái, đừng nói chỉ là cấp bậc yêu thú sợ khó ngăn cản mũi nhọn này.

Mỹ Đỗ Toa hiện ra yêu thân vô cùng cường hãn, lại phát ra ' phiến giang đảo hải' khí thế hung hãn, giao phong với kim chuyên.

Nhất thời. Hư không vỡ vụn, kinh khí phát ra đánh cho ngọn núi nứt đôi, phát ra thanh âm khủng bố.

Cảnh tượng vô cùng quý bí và đáng sợ.

"ân." Sau một lúc giao phong, Mỹ Đỗ Toa mặt kịch liệt biến đổi, sắc mặt biến trắng, từ trong miệng phát ra 1 tiếng kêu khê, khóe miệng chảy ra từng dòng máu tươi,

" Rầm rầm oanh....."

Ở trong mớ hỗn độn, Mỹ Đỗ Toa thân hình rung động kịch liệt, chém ra đuôi rắn, rất nhanh thu trở về, đuôi rắn đánh ra. Không ít lân xà nhiều màu biến mất không thấy, bị tróc bong ra thể thâm vô cùng xuất hiện một mảng rách dài trên đuôi.

Lý thương lan thân hình cũng kịch liệt rung động một chút, một đạo kim quang trở lại trong tay, trong miệng lại cười lạnh nói:"Mỹ Đỗ Toa , tử kỳ của ngươi đã đến

"tu sĩ vô sỉ, muốn mưa hại Mỹ Đỗ Toa , ta lão hắc tiêu diệt ngươi trước, nhận một chương của lão tử"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Trộm Gà Không Được Còn Mất Năm Thóc

Tiếng bước chân dồn dập như cơn lốc vang lên, khiến toàn bộ ngọn núi đều kịch liệt chấn động. Chỉ nghe một tiếng cuồng thét mang theo phần nộ từ trên không trung truyền đến, một cái hắc sắc cự trảo cực lớn như ngọn núi, hướng vị trí Lý Thương Lan đang đứng, ầm ầm vỗ xuống. Một trảo này, nhanh như cơn lốc, khí thế như địa ngục, khi vỗ xuống, tựa như Như Lai tung chưởng đem Tề Thiên Đại Thánh trấn áp dưới Ngũ Hành Sơn. Lý Thương Lan trong nháy mắt liền bị vượn trảo bao trùm, phảng phất như bị đông cứng, dưới khí thế khủng bố đè xuống, căn bản không thở nổi.

Hắc Vượn Vương gương mặt dữ tợn xuất hiện trước ngọn núi, mắt tròn tròn xoe, gắt gao nhìn chăm chăm Lý Thương Lan. Bên trong ánh mắt, mang theo hào quang khát máu nồng đậm, tựa hồ muốn đem tên tu sĩ trước mắt này một trảo đập thành thịt vụn.

"Rầm Rầm Rầm!!!"

Ngọn núi phía dưới tuy vô cùng hiểm trở, nhưng dưới khí thế bá đạo của Hắc Vượn Vương, tựa hồ như vô pháp ngăn trở, phát ra từng tiếng oanh minh đáng sợ, kịch liệt lay động, từng khối đá không ngừng từ trên ngọn núi rớt xuống, dưới uy thế đáng sợ của vượn trảo, phảng phất như muốn triệt để sụp đổ.

Hắc Vượn Vương đã đuổi tới.

"Hừ, Hóa Long Cuồng Loạn!"

Lý Thương Lan dù sao cũng không phải là tu sĩ bình thường, tu luyện mấy trăm năm, trên người sao có thể không có bảo bối ẩn giấu. Chứng kiến Hắc Vượn Vương hùng hổ mà đến, vượn trảo tựa như Thái Sơn áp đỉnh, khí thế bàng bạc, làm cho người ta khó có thể chống cự, quả thực đáng sợ. Bất quá, hắn lại không một chút sợ hãi, chỉ là trên mặt mang theo một tia đau lòng, khẽ vỗ túi trữ vật, lấy ra một tấm linh phù màu đỏ thẫm, chính là Trương Linh phù hiếm thấy, bề mặt hiện đầy các loại phù văn thần bí.

Lý Thương Lan nhanh chóng đem chân nguyên rót vào linh phù trong tay, linh phù lập tức hoá thành hư ảo, đồng thời một luồng khí tức đáng sợ cũng từ địa phương linh phù biến mất xông ra.

"Đằng đằng đằng!!!"

Chỉ thấy, trong nháy mắt liền xuất hiện một con Hoả Long ba đầu thân dài khoảng năm sáu trượng, trên người liệt điểm vòn quanh, tựa như toàn thân Hoả Long đều do hoả điểm hóa thành. Hoả Long ba đầu xuất hiện, lập tức, uy áp cường hãn từ trong thân nó bạo dũng tràn ra, khiến không gian bốn phía liền có dấu hiệu vận vẹo. Đáng tiếc chính là, đầu Hoả Long này cũng không phải là Chân Long, nên trên người cũng không toả ra Long uy vô thượng của Long tộc chân chính. Đây chẳng qua là một đạo pháp thuật cường đại mà thôi.

Dù vậy, khí tức từ trên người Hoả Long tràn ra cũng không kém bất kỳ Kết Đan tu sĩ cường hãn nào. Hoả Long xuất hiện, Long nhãn trừng lớn liền hướng vượn trào trên đỉnh đầu, phát ra thanh âm long ngâm phần nộ khiến thiên địa chấn động, đồng thời hướng vượn trào vọt tới.

"Rầm rầm rầm! !"

Hắc Vượn Vương một trào cơ hồ ngưng tụ toàn thân lực lượng, tựa muốn đem Lý Thương Lan triệt để diệt sát, đối với Kết Đan tu sĩ sinh ra uy hiếp nồng đậm. Còn Hoả Long ba đầu, mỗi một đầu đều ẩn ẩn lực lượng Kết Đan tu sĩ khủng bố, cùng lúc đồng thời đâm vào vượn trào trên không trung.

Lập tức, từng tiếng nổ rung trời liền tiếp vang lên, Hắc Viên Vương viên trào liền bị oanh kích lui lại, mà ba đầu hỏa long cũng bị lực lượng ẩn trong viên trào ép xuống, trong nháy mắt liền đình chỉ hướng lên, hỏa điểm trên thân rồng vốn nồng đậm cũng nhanh chóng trở nên âm đạm, thân hình tán loạn không ít, từ trên không trung rơi xuống. Khi đuôi rồng đảo qua ngọn núi, lập tức, toàn bộ đỉnh núi đều bị hỏa điểm trên thân hỏa long tràn ra hòa tan.

"Rầm rầm rầm!!!"

Hắc Viên Vương cũng ngay lập tức thu hồi viên trào, chỉ thấy lúc này, lông mao bao phủ viên trào bị thiêu hủy một mảng lớn, biến thành cháy đen, hiển nhiên, trong lúc va chạm với Hoả Long hãn cũng ăn phải thiệt thòi không nhỏ.

"Mỹ Đỗ Toa, ngươi không cần phải sợ, có lão Hắc ta ở đây, tên tu sĩ hèn hạ này tuyệt đối không có khả năng thương tổn ngươi." Hắc Viên Vương nhìn về phía Mỹ Đỗ Toa toét miệng rộng ra nhe răng cười, khí tức sắc bén trên thân trong nháy mắt liền tập trung vào Lý Thương Lan.

"Tên tu sĩ này tuyệt đối không thể để cho hắn rời đi." Mỹ Đỗ Toa chứng kiến Hắc Viên Vương đến, trong mắt lạnh như băng, nhìn Lý Thương Lan lạnh giọng nói ra.

Nàng hận, hận Lý Thương Lan hèn hạ vô sỉ. Thừa dịp thời điểm nàng độ kiếp suy yếu, liền nấp sau lưng cho nàng một kích trí mạng. Nếu không phải tự thân nàng nội tình thâm hậu, chỉ sợ sẽ thân vẫn tại chỗ, hơn nữa, tại thời điểm suy yếu, công kích cường đại của Lý Thương Lan khiến nàng phải cường ngạnh vận dụng yêu nguyên, tựa hồ đã bị tổn hại đến căn cơ.

Lúc trước nàng cùng Lý Thương Lan đối chiến, chỉ dựa vào một thân ngao khí cố gắng duy trì, bởi nàng hoàn toàn biết rõ, Nam Man yêu thú, kể cả "vị kia", sẽ không nhìn nàng vẫn lạc trong tay tên tu sĩ này.

Thăng đến khi Hắc Viên Vương tới, Mỹ Đỗ Toa mới chính thức buông lỏng, lúc này cơ thể cũng bắt đầu có dấu hiệu suy yếu mãnh liệt, tựa muốn hôn mê.

"Không sai, dám tới Nam Man hành hung, thật cho là Nam Man Yêu tộc ta là người không hay sao. Nói cho ngươi biết, lão Kim ta nếu hôm nay để cho ngươi chạy thoát, từ nay sẽ tự nguyện ăn chay. Hừ!!!!"

Một đạo kim quang nhanh chóng tuyệt luân, mang theo vô số đạo tàn ảnh ầm ầm rơi xuống ngọn núi, bao vây hướng đông Lý Thương Lan, không phải ai khác mà chính là Hoàng Kim Sư Vương. Lúc này, cái đầu sư tràn ra khí tức viễn cổ mãnh liệt, nhìn chằm chằm Lý Thương Lan, nhãn quang dị thường lạnh băng.

"Không tốt, Nam Man yêu thú vương giả càng lúc càng nhiều. Mỹ Đỗ Toa thực lực cũng nằm ngoài dự tính, lần này chỉ sợ không có biện pháp cướp lấy nội đan của ả. Hiện tại bảo mệnh vẫn là quan trọng hơn, tranh thủ thời gian phải nhanh chóng rời đi, bằng không, rất có thể ta thật sự sẽ vẫn lạc tại đây." Lý Thương Lan nhìn thấy tình huống hiện tại, lại cảm nhận được tại những phương hướng khác, có vài cổ khí tức cường hãn đang nhanh chóng tiến tới địa phương này.

Biết rõ, lần này đã triệt để kinh động toàn bộ Nam Man, chộc giận tất cả Nam Man yêu thú. Chỉ sợ nếu chậm thêm một nhịp, sẽ không kịp rời khỏi đây nữa.

Lý Thương Lan dù sao cũng là cáo già thành tinh, nhìn thấy dự tính không thành, liền quyết định thật nhanh, trong tay hào quang lóe lên, kiện linh thuyền trắng tinh Phi Vân Thuyền liền xuất hiện trên đỉnh đầu, thân hình hần di động một cái, đã xuất hiện bên trên linh thuyền. Phù Vân Thuyền phát ra bạch quang, thân thuyền vừa động, tựa muốn từ hướng nam bên cạnh phá vòng vây mà đi.

"Muốn chạy trốn, lưu lại cho bốn vương. Yêu vụ nhận, chém chém chém chém!!!"

Tự lúc Lý Thương Lan muốn từ hướng nam chạy trốn thực mạng, một tiếng nói tràn ngập khí phách lãnh ngạo đồng thời xuất hiện trong thiên địa. Chỉ thấy, một chuỗi tàn nguyệt đen kịt kéo lê từng đạo hắc quang, so với tia chớp còn nhanh hơn vài phần, nặng nề hướng phương vị Lý Thương Lan trút xuống như mưa.

Lý Thương Lan trong nội tâm không khỏi điên cuồng báo hiệu.

"Nhu Ý Kim Chuyên, ngự trừ vạn lực. Ngăn cản cho ta!!!"

Một tiếng gào to, trong tay Lý Thương Lan, Nhu Ý Kim Chuyên chuyển động quay tròn bay lên, hiện ra trận trận kim quang, trong nháy mắt biến thành

cực đại vô cùng, tựa như một cái mặt thuẫn cùng dạng, chắn ở phía trước linh thuyền.

"Đương đương đương! !"

Yêu vụ nhận mang theo khí thế hung mãnh oanh tạc lên mặt thuẫn, đao khí sắc bén tựa như đem mặt thuẫn chém đôi, bất quá, Như Ý Kim Chuyên dù sao cũng là bản mệnh pháp bảo do Lý Thương Lan luyện chế, luận uy lực, tuyệt đối không phải pháp bảo bình thường có khả năng so sánh, càng không phải yêu vụ nhận hiện tại có thể phá hư. Có điều, yêu vụ nhận có đại lượng yêu nguyên gia trì, trong nháy mắt liền đem linh thuyền Lý Thương Lan ngăn chặn lại giữa không trung.

"Rầm rầm rầm! !"

Trong tiếng bước chân dồn dập, chỉ thấy, một đầu Hắc Hổ cao chừng năm trượng trong nháy mắt xuất hiện ở hướng nam. Trên thân Hắc Hổ lúc này tràn ra khí tức vô thượng bá đạo, giống như thủy triều, hướng Lý Thương Lan ầm ầm áp tới. Đầu Hắc Hổ mới xuất hiện này, chính là Đế Thích Thiên đuổi tới. Hơn nữa tại đây xiết chặt vòng vây phía nam, phá vỡ ý đồ chạy trốn của Lý Thương Lan.

"Đã đến Nam Man, vậy hãy ở lại chỗ này đi."

Một tiếng kêu thanh minh cao vút vang lên, chỉ thấy bốn phía trên không trung, một đám Minh Nha đen kịt đang nhanh chóng bao trùm cả bầu trời. Chính giữa là hai đầu Đại Bạch Hạc và Minh Nha Vương đang lạnh lùng nhìn chằm chằm phía dưới.

Đan Đinh Hạc Vương cùng Minh Nha Vương cũng đã đuổi tới, phong tỏa hết bầu trời!!!

Trong lúc nhất thời, từ trên trời xuống dưới đất, Nam Man yêu thú đã triệt để đem Lý Thương Lan vây khốn lại, phong tỏa bốn phía, theo đám người Đế Thích Thiên tán ra trận trận khí tức cường hãn, tựa như thủy hướng phương vị Lý Thương Lan áp tới.

"Không tốt, lần này chỉ sợ trộm gà không được còn mất thêm nắm thóc."

Nhìn chư yêu thú nghiêm mật phong tỏa bốn phía, Lý Thương Lan đứng trên Phù Vân Thuyền hiện lên một tia cười khổ. Hắn biết rõ, nếu muốn thoát đi, không có một phen kịch chiến, liền không thể nào.

"Ha ha ha" Lý Thương Lan nhìn thoáng qua chư yêu thú chung quanh, cảm nhận được trên người bọn hắn tràn ra khí thế bàng bạc, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, thần sắc khinh thường nói: "Chẳng lẽ Nam Man các ngươi nhiều yêu thú như vậy, lại tính toán muốn vây công ta, đừng quên, hiện tại Nhân tộc chính là Chúa Tể thiên địa, các ngươi huy hoàng Yêu tộc đã sớm thành quá khứ. Nếu như ta chết, Nam Man các ngươi chỉ sợ cũng lọt vào tai họa ngập đầu đi à."

Trong tiếng nói mang theo một tia nhắc nhở lẫn uy hiếp. Dừng tình cảnh Yêu tộc để uy hiếp.

Trên mặt Lý Thương Lan thoát nhìn vô cùng trấn định, bất quá, trong lòng hắn nghĩ như thế nào, cũng không phải người ngoài có thể biết.

"Hừ, Nam Man ta có hay không tai họa ngập đầu, cũng không phải do ngươi tính, không quản ngươi nói gì đi nữa, hôm nay, ngươi đừng mơ tưởng chạy thoát. Yêu tộc ta, tuyệt đối không phải mặc cho đám tu sĩ các ngươi khi dễ mà nhu nhược không dám phản kháng. Mặc ngươi khua môi múa mép như thế nào, cũng tuyệt đối không dao động quyết tâm giết ngươi của chúng ta. Ngươi, chính là kẻ đáng chết!!!"

Đế Thích Thiên nghe xong, liền khinh thường nói. Từng một kiếp làm người, hắn đối với bản tính nhân loại, quá mức minh bạch.

"Không sai, lần này lão Hắc ta, nhất định phải đập chết ngươi." Hắc Viên Vương thanh âm như sấm, không che dấu chút nào ý niệm muốn đem Lý Thương Lan diệt sát.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Quân Âu Lý Thương Lan

"Sớm đã nghe nói qua, đám yêu thú vương giả trong Nam Man tất cả đều là cái thể yêu vương kiêu ngạo độc đoán. Hiện tại xem ra, lời đồn quả nhiên không thể tin được." Lý Thương Lan trong nội tâm âm thầm kêu khổ, bất quá, trên mặt lại không hiển lộ mấy may chút nào. Trong mắt tinh quang bùng lên, lại nhìn khắp yêu thú vương giả bốn phía toàn thân vẫn đang phóng xuất khí tức yêu vương bức người. Hắn hiện tại cũng nhìn ra được, lúc này trong đôi mắt chư yêu vương đều hiện lên từng đạo sát ý băng lãnh nồng đậm, không hề có ý tứ che giấu.

Khiêu khích, chính là trắng trợn khiêu khích. Trong Nam Man yêu vực, lại nhân lúc yêu tộc độ kiếp hóa hình giám hạ độc thủ, đây không phải khiêu khích thì là gì. Quả thực là trắng trợn tát vào mặt Yêu tộc toàn Nam Man. Loại khiêu khích như vậy, duy chỉ có dùng máu tươi địch nhân mới có thể rửa sạch.

Khiêu khích ư, Lý Thương Lan tự nhiên đối với hành vi chính mình rất rõ ràng. Bất quá, theo dự tính trước kia của hần, lúc Mỹ Đỗ Toa độ kiếp, nhất định sẽ có thời điểm bị suy yếu đến cực điểm, nhân lúc này dùng thủ đoạn đánh lên hạ độc thủ, nhất định có thể đem nàng chụp chết. Nào nghĩ đến, không những không thể đem đôi phương diệt sát, mà trong thời gian ngắn lại còn có thể cùng mình cường ngạnh chống cự.

Một bước lầm, ngàn bước sai. Tình thế nghịch chuyển, trong nháy mắt liền mất đi cơ hội trời ban.

"Hừ, người cái tên tu tiên giả vô sỉ, có cái gì mà không thể tin?" Hắc Viên Vương trợn mắt, nộ hỏa thiêu đốt, toét cái miệng rộng ra rống lên một tiếng thanh âm như lôi minh, không ngừng quần quanh trên không trung.

"Chẳng lẽ ta nói sai ư, các người toàn bộ đều là cái thể yêu kiệt trong Nam Man, nếu như tất cả đều hội cùng một chỗ vây công ta một cái tu sĩ nhỏ nhoi, chẳng may truyền đi, chỉ sợ đối thanh danh các người cũng không được tốt lắm a." Lý Thương Lan nghe lời Hắc Viên Vương nói, trong nội tâm âm thầm vui vẻ: không sợ người nói, chỉ sợ người không tiếp lời; nói tiếp không chừng ta liền có biện pháp xoay chuyển thế cuộc trước mắt. Bất quá chỉ là một ít yêu thú, trí tuệ tuy có, nhưng làm sao có thể so được với ta ở trong tu tiên giới lẫn lộn mấy trăm năm. Khuôn mặt Lý Thương Lan nghiêm chỉnh, từ trong lời nói không hề có ý tứ giấu diếm biểu đạt rất rõ ràng: các người nếu vây công ta, liền không phải là cái thể yêu kiệt trong yêu tộc đi a.

Bản thân Lý Thương Lan hần cũng chỉ cần đám yêu thú này không một lần nhất tề vây công hần, như vậy liền không phải là không có một đường sinh cơ.

"Người nói cái gì?" Hắc Viên Vương tính khí táo bạo, vừa nghe liền nổi trận lôi đình quát.

"Người cho rằng lão Hắc ta sợ người sao. Hôm nay không cần ai giúp sức, một mình ta một tay liền đem người chụp chết." Nói xong, dưới chân liền động, đuổi ra viên trảo trắng kiện, bộ dạng muốn lập tức xông lên cùng Lý Thương Lan đại chiến một trận.

"Lão Hắc, lão gia hỏa này hần là muốn chọc giận chúng ta, muốn sáng tạo ra một cơ hội để đào tẩu." Đế Thích Thiên lãnh mắt thấy Lý Thương Lan thi triển công phu mềm mại, muốn phản hóa đám yêu thú ở đây, hần tự nhiên liền minh bạch. Nhìn bộ dạng Hắc Viên liền biết, tính tình của hần táo bạo, dễ dàng xúc động nhất, cũng dễ dàng từ trên người hần khiêu khích nhất, liền vội vàng mở miệng ngăn cản.

Hắc Viên Vương vừa nghe, thân hình vốn muốn động liền tạm thời ngừng lại, bất quá, trong mắt lửa giận càng thêm nồng đậm.

Lý Thương Lan thấy thế, trong nội tâm cũng lộ bộ một tiếng, rốt cuộc liền minh bạch, đám yêu thú này quả thật khó đối phó hơn hần tưởng. Đào mắt nhìn về phía Đế Thích Thiên, chính là cự đại Hắc Hồ hiện giờ, trong mắt toát ra một đoàn tinh quang. Dĩ nhiên hần cũng suy đoán được, đầu Yêu Hồ này chính là đang cảm trấn tộc chi bảo của Lý gia hần, Thông Linh La Bàn.

"Quả nhiên không tầm thường." Lý Thương Lan trong lòng nói thầm một câu.

Đế Thích Thiên cười lạnh nói: "Chư vị, kẻ tu tiên này, không chỉ xông vào Nam Man chúng ta, lại còn hèn hạ vô sỉ đánh lên Mỹ Đỗ Toa nữ vương, quả thực là không đem Nam Man yêu tộc chúng ta để vào mắt. Hôm nay nếu lại để cho hần rời đi, Nam Man Yêu tộc chúng ta trực tiếp sẽ xấu hổ đến chết. Chúng ta sao có thể cùng loại người hèn hạ như vậy nói cái gì công bình được. Mọi người cùng nhau xông lên, đem hần chém chết nơi này, cũng là để cho đám tu sĩ trong tu tiên giới nhìn thấy, Yêu tộc chúng ta tuy nhược nhưng cũng không phải mặc người muốn khi dễ liền có thể khi dễ."

Đối với đám tu tiên giả, hần đã sớm nhận định không có bất kỳ khả năng chung sống hoà bình nào. Với tình cảnh của Yêu tộc hiện tại, lại càng không phải một chút nhượng bộ liền có thể hòa hoãn tình thế, càng lùi bước, không gian sinh tồn của Yêu tộc sẽ càng thêm chật vật.

Với nhãn quang của Đế Thích Thiên, lại như thế nào không nhìn ra được tình huống này. Trong thời gian ở Nam Man, hần đã minh bạch một điều, nhượng bộ tuyệt đối không phải biện pháp, theo như ý tứ của hần, đối với tu tiên giới, Yêu tộc hiện tại thích hợp nhất là biểu hiện ra sự cường thế của mình.

Đại khái, nếu như người muốn giết ta, ta đồng dạng cũng có thể giết chết người.

Tuy nhiên xuất phát từ thể yếu, cũng chỉ có thể thích hợp biểu đạt một ít cường thế, khiến cho tu tiên giới nảy sinh ra báo động, mang đến cho bọn hần một ít kiêng kỵ, không dám đơn giản ra tay mà thôi.

"Đế huynh đệ nói không sai, đối với loại tiểu nhân hèn hạ như thế, không cần phải nhiều lời, mọi người cùng nhau xông lên." Hoàng Kim Sư Vương đối với lời Đế Thích Thiên lập tức tỏ vẻ đồng ý.

"Không thể để cho hần còn sống đi ra ngoài." Minh Nha Vương thanh âm khàn khàn, toàn thân bao phủ tử vong chi khí nồng đậm.

"Hào!!!"

Đan Đỉnh Hạc Vương liếc nhìn Mỹ Đỗ Toa, thấy sắc mặt nàng một mảnh trắng bệch, bên khóe miệng còn dính một ít máu tươi, liền nghiêng cổ ra rít một tiếng, không nói lời nào, bạch sắc yêu quang trên đôi cánh đột nhiên hiện ra, như đao kiếm rời khỏi vỏ, như mũi tên nhọn hung ác, phát ra kim khí sáng bóng, hàn quang lập loè, trong tiếng xé gió mang theo khí tức lợi hại hướng Lý Thương Lan phô thiên cái địa bổ nhào giết qua. Bạch sắc vũ mao tựa như lợi kiếm sắc bén ẩn chứa yêu lực cường đại, tùy tiện một chiếc lông vũ, cũng có thể đơn giản xuyên thủng kim võng, dưới sự điều động của Đan Đỉnh Hạc Vương, khí thế sắc bén tựa như vạn kiếm xuyên thân.

Nhất thời khí tức hào hùng sát phạt dâng lên!

Lý Thương Lan chứng kiến Đan Đỉnh Hạc Vương ra tay, trong nội tâm âm thầm cười khổ. Hần biết rõ, lần này không còn bất kỳ hy vọng chuyển mình

đơn giản nào nữa, kể tiếp một hồi đại chiến giết chóc thảm thiết là không thể tránh khỏi. Cơ hội chạy trốn hiện tại cũng đã tương đối xa vời, bắt quá, hấn cũng không vì vậy mà tuyệt vọng. Là lão quái vật sống mấy trăm năm, nào sẽ đơn giản buông tha cơ may để sinh tồn. Cho dù chỉ có nửa điểm cơ hội, hấn tuyệt đối cũng sẽ không buông xuôi.

"Ta Lý Thương Lan tung hoành tu tiên giới mấy trăm năm, cũng không tin, lần này sẽ vẫn lạc tại đây. Xem Như Ý Kim Chuyên, chặn lại cho ta!!!"

Lý Thương Lan trên mặt mang theo thần sắc kiên nghị, Kim Chuyên trong tay lẳng không bay lên. "Rầm rầm rầm" bắn ra vô số kim quang. Bên trong kim quang, Kim Chuyên âm âm bành trướng, trong nháy mắt liền biến thành cự đại vô cùng, giống như một tảng đá khổng lồ, ngăn cản trên đỉnh đầu. Mặt ngoài Kim Chuyên, vô số phù văn huyền ảo điên cuồng hiện ra, uy lực chân chính của pháp bảo trong nháy mắt liền triệt để phát huy.

Bạch sắc vũ mao như lưỡi dao sắc bén hung hăng va chạm với mặt ngoài kim chuyên. Đỉnh đỉnh đang đang. Một hồi tiếng nổ vang lên, tựa như đao kiếm đang đồng thời va chạm lẫn nhau. Bản thân Như Ý Kim Chuyên dù sao cũng là pháp bảo, tuy bị kim quang oanh kích gây ra ba động kịch liệt, nhưng lại không hề có nửa điểm tổn hại, hoàn hảo ngăn cản hết thủy bạch sắc yêu quang đánh xuống.

"Hào hảo một khối đại kim chuyên, xem ta một chưởng đập nát ngươi."

Hắc Viên Vương chứng kiến khối kim chuyên sau khi biến thành bộ dáng cự đại, là lưỡi liềm liềm môi, hai mắt lộ ra quang mang thị huyết, trên thân chiến ý dâng trào. "Phanh" một tiếng, hấn liền mạnh mẽ bước ra một bước, lực lượng đáng sợ từ lòng bàn chân nghiêng tiết ra, áp lên đỉnh núi, khiến ngọn núi lay động kịch liệt, một cái hắc sắc viên trảo trong nháy mắt đồng thời duỗi ra, yêu quang màu đen trên đó điên cuồng lập lòe.

Viên trảo lập tức trương lên, bành trướng như cự sơn. Khí tức bá đạo hung mãnh, bao trùm thiên địa một lần nữa xuất hiện. Khi cự trảo chụp xuống, không khí bên dưới cũng bắt đầu đông cứng lại, trong lúc nhất thời, phảng phất như muốn đem toàn bộ không gian nghiền nát tại chỗ. Lực lượng cuồng bạo cũng theo đó điên cuồng tràn ra.

"Phanh!!!"

Một trảo này, muốn tránh cũng không tránh được, nặng nề vỗ lên mặt ngoài Như Ý Kim Chuyên.

"Ầm ầm!!!"

Va chạm nảy sinh, tựa như thiên địa tương trùng. Như Ý Kim Chuyên tóe ra ngàn vạn kim quang, vô số phù văn điên cuồng từ trong kim chuyên hiện ra, ý đồ tựa muốn ngăn cản thế đi của viên trảo. Dưới lực lượng đáng sợ của cự trảo hạ xuống, đại lượng phù văn liền lập tức bị chấn cho nát bấy. Ngọn núi dưới chân trong nháy mắt cũng kịch liệt rung động, tựa như thiên dao địa động, sinh ra vô số đạo vết rách, trực tiếp xuyên thấu đến chân núi. Từng mảng cự thạch liền tiếp âm âm sụp xuống, hướng bốn phía xung quanh bắn đi.

"Như Ý Kim Chuyên, chuyển!!!"

Lý Thương Lan cảm nhận được lực lượng khủng bố tuôn ra từ viên trảo Hắc Viên Vương, trên thân đột nhiên nhiều hơn một thanh sắc chiến giáp, nói là chiến giáp, chẳng bằng nói là裳 giáp. Toàn bộ裳 giáp, là do một gốc cây cỏ quái bện thành, hiện ra đạo đạo thanh quang.

Phủ thêm chiến giáp, toàn thân Lý Thương Lan nhiều hơn một loại khí tức cường hãn, lại đánh ra một đạo ấn quyết vào mặt ngoài Như Ý Kim Chuyên trong tay. Lập tức, cự đại Kim Chuyên tóe ra phù văn càng thêm dày đặc, hơn nữa, còn nhanh chóng xoay tròn. Lực lượng khủng bố của viên trảo đánh lên Kim Chuyên liền bị lực xoay tròn suy yếu, đánh tan ra bốn phía, khiến ngọn núi dưới chân sụp đổ càng thêm nhanh chóng.

"Thương thương thương!!!"

Chỉ nghe, từng tiếng đao minh thanh thúy vang lên, Đế Thích Thiên giọng lạnh như băng truyền tới: "Yêu vụ nhận, chém phá chiến giáp cho bốn vương!!!"

Lập tức, quanh người Đế Thích Thiên, hơn mười đạo yêu vụ nhận mạn thiên phi vũ (bay đầy trời), bao phủ trên dưới toàn thân. Những lưỡi đao hình bán nguyệt này đều hiện ra đạo đạo hắc sắc quang mang, hướng phương vị Lý Thương Lan phô thiên cái địa chém tới.

Nhanh!

Yêu vụ nhận tốc độ cực kỳ mau lẹ, nhanh đến nỗi không thể tưởng tượng được, cơ hồ lóe lên trong nháy mắt, liền xuất hiện trước người Lý Thương Lan.

Đế Thích Thiên trong nội tâm sát ý sôi trào, vừa ra tay liền xuất toàn lực, không bảo lưu lại chút nào.

Tình hình chiến đấu trong nháy mắt liền trở nên kịch liệt. Mỹ Đỗ Toa sắc mặt tái nhợt đứng một bên. Thân thể của nàng lúc trước bị tổn thương trầm trọng, hiện giờ dù có ý nghĩ muốn đem tên tu sĩ ám toán mình tiêu diệt, cũng không còn sức lực, nên chỉ có thể ở bên cạnh, dùng nhãn quang lạnh như băng nhìn Lý Thương Lan bị bọn Đế Thích Thiên vây khốn ở giữa.

"Mỹ Đỗ Toa tỷ tỷ, tỷ tỷ để ta mang tới cho ngươi một bình "Bách Hoa Tiên Nhuộm" này."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Yêu Cầm Bá Đạo

Ngay lúc Mỹ Đỗ Toa đang âm thầm suy tư, một hồi thanh âm thanh thúy đột nhiên truyền đến bên tai. Thoáng nhìn lại, chỉ thấy một con chim nhỏ màu đỏ thắm đang huy động đôi cánh, nhanh chóng hướng phương vị nàng bay tới, hơn nữa, trong miệng nó tựa hồ còn ngậm một bình ngọc nhỏ, thoạt nhìn trông rất đẹp mắt.

Đầu chim nhỏ này tự nhiên không phải ai khác, mà chính là đầu Hồng Tước từ Bách Hoa Cốc bay tới, mang the bình Bách Hoa Tiên Nương đến cho Mỹ Đỗ Toa. Trên đường tới đây, nàng cũng tận mắt chứng kiến tình cảnh Mỹ Đỗ Toa bị Lý Thương Lan đánh lén. Thấy Mỹ Đỗ Toa bị trọng thương, chim hồng tước trong nháy mắt tốc độ tăng lên đến cực hạn, giống như một đạo tia chớp hồng sắc lướt ngang giữa không trung, trong thời gian nhanh nhất hướng nơi này bay tới.

"Chu nhi, là tỷ tỷ của ngươi để cho ngươi mang đến cho ta một bình Bách Hoa Tiên Nương sao?"

Mỹ Đỗ Toa thân hình bỗng chấn động một cái, trong mắt mang theo vẻ kích động khó tả; Bách Hoa Tiên Nương, chính là Bách Hoa Tiên Nương a.

Có lẽ người khác đối Bách Hoa Tiên Nương không rõ ràng lắm, nhưng nàng lại minh bạch chỗ trân quý của thứ tiên nương này, chính là tụ tập tinh hoa của bách hoa, cộng thêm sương sớm được ngưng kết trên mặt cánh của chúng, trải qua các loại bí pháp, cuối cùng mới tạo nên được loại rượu ngon vô thượng này, không phải là những thứ phẩm từ khác có thể so sánh được.

Mỗi một ngụm rượu, đều ẩn chứa tinh khí bách hoa khổng lồ, sau khi luyện hóa, coi như đối với Yêu tộc đã kết thành yêu đan cũng đồng dạng hữu dụng - có thể tăng trưởng tự thân tu vi, phụ trợ tu luyện, chính là vô thượng diệu phẩm hiếm có. Toàn bộ Nam Man, cũng chỉ có Bách Hoa Cốc mới có loại rượu ngon như vậy, hơn nữa, số lượng lại thưa thớt vô cùng.

Bình thường, loại Bách Hoa Tiên Nương này ngoại nhân khó có thể nhắm nháp. Chỉ khi được nhắm nháp rồi, đối với tư vị của nó, chỉ sợ cả đời sẽ khó quên. Bởi vì, hương vị của nó vô cùng đặc biệt, bên trong tiên nương tụ tập tinh túy bách hoa, lại có cả khí khái của chúng. Loại khí khái này có tới trăm vị, một khi nhắm nháp, liền có thể thưởng thức một lúc hơn trăm loại tư vị kỳ diệu không thể nói nên lời.

Thế nhưng, điểm thần kỳ nhất của loại tiên nương này vẫn là kỳ trân dùng để khôi phục nguyên khí tốt nhất.

Có thể nói, người bình thường sẽ khó có thể tưởng tượng được mức độ trân quý của Bách Hoa Tiên Nương.

Chứng kiến bình Bách Hoa Tiên Nương nho nhỏ xuất hiện trước mắt, coi như là Mỹ Đỗ Toa luôn băng lãnh, cũng không khỏi có chút kích động. Chỉ cần đem lượng Bách Hoa Tiên Nương trong bình này uống hết, tinh hoa bách hoa ẩn chứa trong đó liền có thể giúp nàng vốn bị tổn hao nguyên khí nhanh chóng khôi phục lại. Bất quá, những chỗ trước kia bị tổn thương nặng cũng không đơn giản như thế liền có thể phục hồi, nhưng cũng đủ khiến cho thực lực của nàng khôi phục hơn phân nửa.

"Ừ, tỷ tỷ biết rõ ngươi độ kiếp hẳn sẽ bị suy yếu, tổn hao nhiều nguyên khí, nên cố ý nhắc nhở ta mang bình Bách Hoa Tiên Nương này tới đây cho ngươi. Mỹ Đỗ Toa tỷ tỷ, ngươi nhanh uống vào đi a." Chim hồng tước bay tới trước người Mỹ Đỗ Toa, đem bình ngọc bỏ vào trong tay nàng, sau đó quay đầu nhìn về phía Lý Thương Lan đang bị vây công một bên, tức giận nói: "Những kẻ tu tiên giả này thật sự quá ghê tởm, lại thừa dịp thời điểm tỷ tỷ độ kiếp nhảy ra ám toán, tuyệt đối không thể bỏ qua cho hắn được."

Mỹ Đỗ Toa tiếp nhận bình ngọc, vẻ lạnh lùng trong đôi mắt trong trẻo càng tăng lên. Nàng mở bình ngọc ra, lập tức, một cỗ tửu hương kỳ dị từ trong đó tràn ra, phiêu tán trong không khí, mang đến cỗ hương thơm nồng đậm. Bất quá, nàng cũng chần chờ, vừa mở ra, liền lập tức đem bình tiên nương dốc ngược vào trong miệng, sau đó dùng ánh mắt cừu hận nhìn chằm chằm vào Lý Thương Lan bị vây khốn bên kia.

"Đương đương đương!!!"

Yêu vụ nhân do Đế Thích Thiên phóng ra phách trảm quanh thân Lý Thương Lan. Mà bản thân Lý Thương Lan cũng không có ý tứ ngăn cản, tùy ý để lưỡi đao chém vào chiến giáp bao quanh người. Chỉ thấy, thanh đằng chiến giáp hiện lên trận trận thanh quang kỳ dị. Lưỡi đao mỗi khi chém vào đằng giáp, lại tựa hồ bị một cỗ lực lượng kỳ dị từ trên đằng giáp tràn ra, liền trong chớp mắt bị chệch hướng, khiến lực lượng ẩn chứa trong đó cũng bị tán mất đi năm sáu thành. Phần lực lượng còn lại, cũng không thể đối với thanh đằng chiến giáp sinh ra bất luận thương tổn gì.

"Các ngươi đừng mơ tưởng giết ta, bạo bạo bạo!!!"

Lý Thương Lan lúc này cũng lâm vào trạng thái điên cuồng. Trong sự vây công của chư yêu thú, quả thực chính là lên trời không đường, xuống đất không cửa, các loại công kích cũng liên miên bất tận hướng hắn mà đến. Bất quá, hẳn tại trong tu tiên giới lẫn lộn mấy trăm năm, cũng không phải là nhân vật đơn giản. Đằng giáp trên thân cũng không phải chiến giáp bình thường, mà chính là dùng linh đằng ngàn năm, cùng các loại tài liệu trân quý luyện thành pháp bảo, chẳng những lực phòng ngự kinh người, hơn nữa đối với công kích còn có tác dụng suy yếu lực lượng rất thần kỳ.

Cảm nhận được khí tức áp bách từ bốn phương liên tiếp truyền đến, sắc mặt Lý Thương Lan bỗng trở nên hung ác, mạnh mẽ nhìn về phía Đế Thích Thiên, trong nội tâm thầm than thở: liều mạng. Tuyệt đối không thể tiếp tục như vậy, nếu không, ta cho dù trong tay có pháp bảo, cũng nhất định sẽ bị những yêu thú chết tiệt này tiêu diệt. Nhất định phải đem hết toàn lực mở ra một cái lỗ hổng, lao ra ngoài. Nếu không, ta thật sự sẽ vẫn lạc tại đây.

Nhất thời, nhãn quang Lý Thương Lan liền quét qua, trong nháy mắt tập trung vào phương vị Đế Thích Thiên, đem mục tiêu chủ định trên người hắn, ánh mắt trở nên dị thường sắc bén. Hắn từ đầu đã nhận ra, trong những yêu thú này, đầu Hắc Hồ phía nam có thực lực yếu nhất, quan trọng hơn là, Thông Linh La Bàn của Lý gia hắn chính là đang ở trên người yêu hồ này.

"Diệt sát yêu hồ, cướp lấy la bàn, sau đó lại chạy thoát khỏi nơi này."

Cơ hồ trong chớp mắt, trong lòng của hắn đã quyết định xong phương hướng hành động.

Trong tay đột nhiên nhiều hơn ba đạo linh phù, mỗi một đạo cũng tương tự như hòa long lúc trước hắn dùng để đối chiến với viên trảo của Hắc Viên Vương. Khí tức từ trong linh phù tràn ra, đều đồng dạng mãnh liệt.

Trong miệng Lý Thương Lan gào to một tiếng, chỉ thấy, ba đạo linh phù đồng thời nổ tung.

Từng trận khí tức phong nhận khủng bố như thành thực chất tràn ngập thiên địa. Mỗi một chuỗi phong nhận đều sắc bén dị thường, hàn quang lóe sáng, lực công kích cũng tuyệt đối đáng sợ, số lượng lại càng nhiều, khoảng chừng mấy ngàn chuỗi. Điều này còn chưa tính, trong nháy mắt một đạo băng phong cuồng bạo cũng đột nhiên xông ra, điên cuồng xoay tròn trên không trung, tán ra vô số băng nhận, phát ra hàn khí không lồ, đem mặt đất kết xuất thành một tầng huyền băng dày đặc. Cả hai đạo công kích này, toàn bộ đều hướng về phía Đế Thích Thiên hung mãnh giết qua.

Quý bí nhất chính là, bốn chân Đế Thích Thiên vốn đạp trên một hòn đá cứng rắn, lại trong nháy mắt biến đã thành một mảnh ao đầm mềm mại đáng sợ.

Ba đạo linh phù, đều là trân phẩm khó có trong tu tiên giới, phân biệt gọi là "Thiên nhận phù", "Băng phong bạo", và "Địa hãm thuật". Mỗi một đạo linh phù đều có thể đối kết đan tu sĩ sinh ra uy hiếp trí mạng.

Hiện tại, Lý Thương Lan lại trong nháy mắt đồng thời đem ba đạo linh phù toàn bộ đều hướng Đế Thích Thiên đánh tới.

Trong sát na, Đế Thích Thiên tựa như thân hãm vào trong tình cảnh nguy cơ trước nay chưa từng có.

Ba đạo linh phù, chính là ba đạo pháp thuật đồng thời câu thông thiên địa lực lượng, uy thế mênh mông cuộn cuộn liền đem hắn cuốn vào, tình cảnh như vậy, quả nhiên vô cùng đáng sợ.

"Đáng giận, phá cho ta."

Đám yêu thú vương giả vừa nhìn thấy Lý Thương Lan liều lĩnh công kích mãnh liệt về phía Đế Thích Thiên, trong mắt đều toát ra lửa giận mãnh liệt. Nhất là Hắc Viên Vương, hai con mắt tựa hồ muốn phun lửa, thân thể cao lớn dồn dập tiến về phía trước vài bước, viên trảo co lại thành nắm đấm, hướng Kim Chuyên chắn trước người, không chút khách khí nặng nề oanh kích.

Mỗi một quyền, đều phảng phất như muốn đem thiên địa nổ nát, khí thế bàng bạc mang theo khôn cùng lửa giận, oanh kích bề mặt Kim Chuyên, lực lượng đáng sợ nghiêng tiết ra, đánh cho Kim Chuyên lay động kịch liệt.

"Rống!!!"

Hoàng Kim Sư Vương ngửa mặt lên rống một tiếng rung trời; tiếng sư rống này, quả nhiên bá đạo, chấn cho đại địa bên dưới đều mãnh liệt run rẩy, âm ba cường đại hóa thành một cỗ khí lăng kinh khủng hướng về phía Lý Thương Lan phóng tới.

"Chết!!!"

Minh Nha Vương toàn thân từ khí ngưng tụ đến đỉnh điểm, trong mắt không hề có bất kỳ tình cảm nào, chỉ có khôn cùng lạnh băng, hắc quang trong mắt lập lòe bất định, chăm chú nhìn vào phương vị Lý Thương Lan.

"A!!!"

"Từ thần ngưng mắt nhìn", đây chính là thần thông cực kỳ cường hãn, một khi thi triển, có thể trực tiếp đối với linh hồn bên trong linh thể tiến hành công kích. Nếu không chú ý một chút, sẽ lập tức bị trọng thương. Lý Thương Lan thoáng cái đụng phải nhiều công kích như vậy, làm sao có thể đối với công kích quý dị của Minh Nha Vương tiến hành phòng bị.

Trong nhất thời, Lý Thương Lan chỉ cảm thấy một trận đau nhức kịch liệt khó có thể tưởng tượng được đột nhiên từ trong thân thể, không, chính xác là từ trong linh hồn truyền đến. Toàn bộ linh hồn, có cảm giác như muốn tán loạn, một cỗ lực lượng kì dị trực tiếp quán quanh linh hồn, tựa hồ muốn đem hồn phách của hắn từ trong thân thể kéo ra bên ngoài. Tình huống quý dị như vậy đột nhiên phát sinh, liền dọa cho hắn cả người phát lạnh.

Tay Lý Thương Lan vừa lật, một đạo linh phù kỳ dị trong nháy mắt liền xuất hiện. Đạo linh phù này cũng không hướng về những người khác tiến hành công kích, mà trực tiếp hướng lồng ngực của hắn trong nháy mắt ấn tới.

Thời điểm linh phù dán vào lồng ngực, một cỗ lực lượng kì dị theo đó tràn vào bên trong cơ thể Lý Thương Lan, nhanh chóng định trụ thần hồn của hắn. Nói cũng thần kỳ, vốn linh hồn hắn đã muốn tán loạn, thiếu chút nữa bị kéo ra khỏi cơ thể, nhưng dưới lực lượng trấn áp của linh phù, liền đem cỗ lực lượng cổ quái đang quán chặt lấy thần hồn nhanh chóng đuổi ra bên ngoài.

Những chuyện này, nói thì chậm, nhưng thực tế chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Lúc này, bên phía Đế Thích Thiên tựa hồ cũng này sinh biến hóa.

Nhìn thấy chính mình bị đạo đạo công kích đáng sợ dồn dập hướng đến, Đế Thích Thiên mất hồ bỗng nhú lại, thân hồ run lên, khí tức vương giả bách thú điên cuồng bạo dũng tràn ra.

"Nghĩ dựa vào ta để phá vòng vây, lại còn muốn giết ta. Hừ, ngươi tìm nhầm đối tượng mất rồi. Thất Tội Yêu Cầm, hiện!"

Tâm niệm vừa động, Thất Tội Yêu Cầm lập tức hóa thành một đạo bạch quang, xuất hiện trước người Đế Thích Thiên. Ngọc cầm trong suốt tựa như một món đồ mỹ nghệ cực kỳ xinh đẹp tinh xảo, toàn thân tỏa ra khí tức thần bí, nồng đậm yêu dị. Mặt trên thân cầm, chín dây cung phát tán ra ngọc quang long lánh, xung quanh thân cầm cũng có vô số đường vân thần bí ẩn hiện càng làm tăng thêm vẻ quý bí của Yêu Cầm.

"Chỉ là một cái ao đầm, há có thể vây hãm được bốn vương."

Đế Thích Thiên lập tức phóng xuất yêu nguyên toàn thân, thân hồ liền chấn động, lực lượng khủng bố theo vô số lỗ chân lông từ trong cơ thể tràn ra, khiến cho ao đầm nổ tung, vô số nước bùn điên cuồng hướng bốn phía tán ra. Ngọn núi dưới chân vốn đã sắp sụp đổ lại một lần nữa chịu sự trùng kích của cỗ lực lượng khủng bố này, liền ầm ầm sụp xuống.

Đế Thích Thiên lại dùng yêu nguyên sử ra một đạo ngư phong thuật, liền một cỗ hắc sắc yêu phong hiện ra, đem hắc năng lên huyền phù ở giữa không trung.

"Hôm nay liền đem ngươi huyết tế bản mệnh yêu khí của ta, cũng cho ngươi chứng kiến cái thế uy năng của Thất Tội Yêu Cầm. Phá phá phá!!!"

Đế Thích Thiên hiện tại cũng không thông hiểu bất cứ cầm kỹ nào, bất quá, điều này cũng không cản trở hắc khải ra thần uy vô thượng của Thất Tội Yêu Cầm. Ngọc cầm huyền phù trước người, hai hồ trào dưới một phương thức bá đạo, như lưu thủ lướt trên chín dây cung, một phong thái không phải u nhã mà thập phần bá đạo. Tựa như một kẻ sơn dã thôn phu lần đầu tiên khải động huyền cầm.

"Leng keng, leng keng, leng keng."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Cường Thế Chém Giết

Đế Thích Thiên đánh đàn lỗ mãng như thế, nếu là trường cầm bình thường, cho dù có mười cỗ huyền cầm thì cũng sẽ không đủ cho hắc sử dụng. Cũng may, bản thân Thất Tội Yêu Cầm dù sao cũng là cực phẩm pháp khí bất phàm, cả thân cầm và dây cầm đều là những loại tài liệu kỳ trân hiếm có, nên vẫn dư sức thừa nhận động tác lỗ mãng lúc này của hắc.

Hồ trào động dây cung, dây cung liền chấn động. Lập tức, tiếng đàn thanh thúy bỗng nhiên vang lên.

Không biết có phải do động tác khải cầm của Đế Thích Thiên mang theo vẻ phóng khoáng nồng đậm hay không, mà âm đàn vừa vang lên, mặc dù lộn xộn không có trình tự, nhưng lại hiển lộ ra khí thế bá đạo vô cùng rõ ràng. Lực xuyên thấu trong sát na xuất hiện, liền đem các loại thanh âm giết chóc trong phạm vi bốn phía đè ép xuống, chỉ còn lại tiếng đàn thanh thúy đang không ngừng ngạnh ép lỗ tai tất cả sinh linh chung quanh.

"Đây là cái gì?"

Tiếng đàn vang lên, trong nháy mắt liền hấp dẫn sự chú ý của tất cả chư yêu vương. Trong lúc chiến đấu, bọn hắc cũng đồng thời đem ánh mắt nhìn về phương vị mà tiếng đàn vừa truyền ra.

Sau khi xem xét, tất cả đều há hốc mồm, một chút cũng không thể tin được.

Bọn hắc nhìn thấy một đầu Hắc Hồ toàn thân lẫn trong hắc sắc yêu phong, trước người lơ lửng một trường cỗ cầm trong suốt, mà lưỡng trào của nó vẫn đang dùng một loại động tác lỗ mãng thô tục lướt trên dây đàn, hoàn toàn không có một chút ý tứ thanh nhã, thân nhiên vốn nên có, mà thập phần khí phách bá đạo, chấn nhiếp nhân tâm.

"Điều này sao có thể! Yêu thú làm sao có bốn mạng pháp khí được, lại còn là cực phẩm pháp khí? Nó sao có thể thu thập được nhiều tài liệu như vậy." Lý Thương Lan không khỏi nghẹn ngào kêu lên. Thời điểm trông thấy Thất Tội Yêu Cầm, hắc liền tỉnh táo cảm giác được, trường cầm này, tuyệt đối là một kiện bốn mạng pháp khí. Bởi vì, bản thân nó tồn tại khí tức chỉ có bốn mạng pháp khí mới có thể sở hữu.

Nếu bốn mạng pháp khí xuất hiện trong tay một tên tu tiên giả, hắc tuyệt đối sẽ không kinh ngạc, nhưng hiện tại lại nằm trong tay một con yêu thú, mà

phẩm cấp cũng xem như cực phẩm, có thể đem so sánh với pháp bảo được rồi.

Nhưng mà, sự tình khiến cho Lý Thương Lan khiếp sợ cũng mới chỉ chính thức bắt đầu.

Chỉ thấy, hồ trào Đế Thích Thiên kéo chín dây cung thành hình trăng rằm, giữ chặt một lúc rồi đột nhiên buông ra, chín dây cung trong nháy mắt liền rung mạnh.

"Ong ong!!!"

Từ trong trường cầm tỏa ra một loại lực lượng kỳ dị, kết hợp với yêu nguyên thông qua thanh âm rung động từ chín dây cung, liền hình thành nên chín đạo âm nhận hình tàn nguyệt trông vô cùng quỷ bí: tất cả đều trong suốt như ngọc, lại tỏa ra ngọc quang, kèm theo một loại khí tức dị thường yêu dị - chính là thất tình lục dục sinh ra thất tình lục dục chi lực, cùng âm nhận do yêu nguyên thông qua Yêu Cầm sinh ra đang dung hợp cùng một chỗ.

Âm nhận vừa xuất hiện, tựa như thực chất, trong nháy mắt liền hướng tới vô số đạo phong nhận cùng băng phong đang hướng Đế Thích Thiên đánh giết qua, bạo phát ra oanh kích mạnh mẽ. Thứ âm nhận do Thất Tội Yêu Cầm sinh ra này, so với âm nhận do hồ gầm âm ba công lại càng thêm sắc bén đáng sợ. Những nơi âm nhận đi qua, bên trong hư không, liền xuất hiện từng đạo vết rách thật nhỏ không dễ dàng phát giác.

Lực lượng âm nhận như vậy, uy năng tuyệt đối có thể so sánh được với pháp bảo cường hãn.

Âm nhận phá không, dưới tốc độ người thường không thể nắm bắt, oanh kích vào hai đạo đại pháp thuật cường đại đang hướng tới. Lập tức, cảnh tượng kỳ dị này sinh, băng phong bạo liền bị bốn đạo âm nhận cắt qua, tựa như một khối bánh ngọt đột nhiên bị một thanh dao găm sắc bén chém qua, không chút khó khăn liền bị cắt đôi.

Bất quá, âm nhận tuy có thể đối băng phong bạo sinh ra thương tổn, nhưng cũng không cách nào triệt để nát bấy, chỉ đem phân cách thành hai mảnh.

Mà đối với những đạo phong nhận đang gào thét hướng đến, năm đạo âm nhận còn lại, cũng từ trước người Đế Thích Thiên thẳng tắp phóng đi. Khi phong nhận cùng với chúng va chạm lẫn nhau, cũng lập tức bị cắt thành hai đoạn, tán loạn ra khắp nơi.

"Leng keng!!!"

Đế Thích Thiên chứng kiến tình huống như vậy, đối với công kích của âm nhận cũng tương đối thoả mãn. Bất quá, hẳn không có vì vậy mà dừng tay, đôi hồ trào lần nữa lướt qua dây cầm, liền hướng về phía trước vung lên, chín dây cung đồng thời chấn động, trọng điệp cùng một chỗ, hình thành nên đạo đạo thanh âm so với lúc trước càng thêm thập phần bá đạo.

Tiếng đàn chấn động, nhưng lần này cũng không có xuất hiện âm nhận, mà dùng Đế Thích Thiên làm trung tâm, không gian chung quanh liền sinh ra vận vẹo. Loại vận vẹo này cũng không chỉ tồn tại ở trong một phạm vi nhỏ, mà sau khi xuất hiện, liền hướng bốn phía khuếch tán ra. Thiên địa linh khí xung quanh, trong lúc nhất thời cũng đồng loạt rung động.

Cả phương viên trăm mét, không gian lúc này đều có thể lấy mắt thường nhìn ra được đang vận vẹo kịch liệt.

Mà những phong nhận cùng băng phong bạo còn lại vừa tiến vào phiến khu vực vận vẹo này, vốn thể công đang hung mãnh, trong chốc lát liền mạnh mẽ chậm lại, hơn nữa, cũng theo không gian vận vẹo mà đều bắt đầu tán loạn., phảng phất như chiếc thuyền hồng chạy trên biển cả mênh mông, muốn tiến thêm một bước, phải tiêu hao một đại lượng lực lượng. Cuối cùng, ngay cả thân thể Đế Thích Thiên cũng không chạm tới, đều tán loạn rơi xuống.

Công kích với thanh thế to lớn như vậy, không ai ngờ lại dễ dàng như thế bị ngăn chặn.

"Đây là..."

Chư yêu thú vương giả chứng kiến tình huống này, cũng không khỏi đều hít một ngụm lạnh khí. Không nghĩ tới một trường đàn cổ nhìn đẹp mắt hoa mỹ, lại có uy lực đáng sợ như vậy.

"Đế Thích Thiên tại sao trong tay lại có pháp khí đàn cổ cùng loại với tu tiên giả? Bất quá, cũng thật lợi hại." Mỹ Đỗ Toa thấy một màn như vậy, chú mục nhìn về hướng Đế Thích Thiên, có chút ý nhị bất thường.

"Tu sĩ hèn hạ, hôm nay Mỹ Đỗ Toa ta nếu không đem ngươi hóa thành điêu khắc, làm sao tiêu nổi mối hận trong lòng ta." Mỹ Đỗ Toa đảo mắt nhìn về phía Lý Thương Lan, trong đôi mắt đột nhiên hiện lên một vòng ngũ thải tinh quang, lập tức, một cỗ lực lượng kỳ dị hướng Lý Thương Lan phóng tới.

Mỹ Đỗ Toa chỉ nhãn!!!

Trong nháy mắt, cỗ lực lượng thần bí đáng sợ nương theo ánh mắt nàng, liền rơi vào trên người Lý Thương Lan. Một kích này, quả nhiên là tới rất đột ngột. Vốn là đang ở một bên ứng chiến với bốn người Hắc Viên Vương, Lý Thương Lan từ trên người đột nhiên tỏa ra một tầng thanh quang sáng chói, chính là thanh quang từ chiến giáp trên người hắt tràn ra.

"Không tốt, là Mỹ Đỗ Toa chỉ nhãn." Lý Thương Lan cảm nhận được biến hóa trên thân thể, mắt thấy Mỹ Đỗ Toa đang lạnh băng nhìn mình chằm chằm. Một cỗ lương khí (khí lạnh) đột nhiên trực tiếp từ lòng bàn chân xông lên đỉnh đầu, khiến nội tâm hần hiện lên khôn cùng sợ hãi. Chính là Mỹ Đỗ Toa chỉ nhãn, thần thông hạng nhất vô cùng đáng sợ. Mỗi lần gặp phải, toàn thân sẽ bị hóa đá, cuối cùng hóa thành một tòa điêu khắc không còn tính mạng.

Đáng tiếc, hiện tại đã quá muộn. Hắc Viên Vương ra quyền, Đan Đình Hạc Vương đảo nhận như vũ linh, Minh Nha Vương từ thần ngưng mất lạnh như

băng. Cơ hồ đồng thời đều rơi vào trên người Lý Thương Lan, lên trời xuống đất, tất cả đều không còn cửa.

Thanh đằng chiến giáp trong lúc nhất thời tóe ra thanh quang ngăn cản trước người, ngăn cản được Mỹ Đỗ Toa chỉ nhãn đối thân thể của hán hóa đá, nhưng hai chân lại không có chiến giáp che chở, liền lấy mất thường có thể thấy được, bị biến thành màu xám, nhanh chóng hóa đá.

"Ta sẽ không chết, ta muốn đột phá Nguyên Anh cảnh giới, tuyệt đối sẽ không chết ở chỗ này. Như Ý Kim Chuyên, bạo cho ta!!!"

Tình hình trong nháy mắt nghịch chuyển. Yêu thú ở đây, mỗi một vị đều là vương giả một phương, lại đồng thời đối với Lý Thương Lan tiến hành công kích, cho dù bản thân hán là Kết Đan hậu kỳ tu sĩ, giờ khắc này cũng cảm giác được khí tức từ vong nồng đậm. Trong nội tâm hán chấn động mãnh liệt, trong mắt bắn ra sắc thái điên cuồng, từ trong miệng hét to một tiếng.

Như Ý Kim Chuyên trên đỉnh đầu, trong nháy mắt hiện ra vô số đạo phù văn thần bí, kim quang từ Kim Chuyên càng thêm sang chói. Khí tức khủng bố trên Kim Chuyên điên cuồng áp về bốn phía, khiến toàn bộ không gian đều muốn đông cứng lại, phảng phất như bị vô số cự sơn áp lên thân thể.

"Ầm ầm!"

Như Ý Kim Chuyên đột nhiên ầm ầm nổ tung. Vốn là một kiện pháp bảo, lại là bản mệnh pháp bảo, hao phí không biết bao nhiêu tài liệu trân quý của Lý Thương Lan, được hán uẩn dưỡng mấy trăm năm. Lực lượng pháp bảo, tuyệt đối có thể nói là vô cùng cường hãn. Bằng không, cũng sẽ không thể chịu đựng được oanh kích liên tiếp bất tận của Hắc Viên Vương.

Hiện tại lúc này tự bạo, phảng phất như trong nháy mắt, tựa như có thiên vận lỗi đạo đồng thời nổ tung. Lực lượng tràn ra, cơ hồ có thể so sánh với một kích toàn lực của Nguyên Anh kỳ cường giả.

"Rống!!!"

Lực lượng khủng bố quả thực kinh thiên động địa, khiến ngọn núi dưới chân cũng triệt để sụp đổ, không còn bong dáng. Mà đám người Hắc Viên Vương, vốn đang oanh tập Lý Thương Lan trong khoảng cách gần, nên đồng thời đều bị cổ lực lượng đáng sợ này oanh kích, đánh văng ra xa.

Hắc Viên Vương trực tiếp đâm vào đồi núi nhỏ ngoài mấy trăm trượng, khiến đất đá trên gò núi văng lên tung tóe, trong nháy mắt tạo thành một cái hố sâu.

Hung ác, thật sự là ngoan độc!

Bốn mạng pháp khí cũng đem tự bạo. tâm tính như vậy, quả thực đáng sợ. Phải biết rằng, bản mệnh pháp bảo cùng bản thân tương liên chặt chẽ, một khi tự bạo, bản thân cũng phải chịu đựng trùng kích nặng nề.

Bất quá, so với tánh mạng, một kiện bản mệnh pháp bảo tính là cái gì. Loại hồ ly như Lý Thương Lan sao lại không biết điều đó. Thời điểm Như Ý Kim Chuyên nổ tung, thân thể hán cũng kịch liệt rung động, trên mặt biến thành đỏ bừng, nhưng hai con mắt lại mang theo hy vọng thoát chết.

Dưới chân hào quang lóe lên, Phù Vân Thuyền xuất hiện dưới thân, mạnh mẽ run lên một cái, muốn nhân cơ hội này chạy thoát khỏi nơi đây.

"Bốn vương đã sớm nói qua, hiện tại ngươi còn muốn chạy trốn, trước tiên cũng phải hỏi qua bốn vương có đồng ý hay không đã chứ. Chết!!!"

Thời điểm Lý Thương Lan trong nội tâm đang âm thầm vui mừng vì có thể thoát khỏi, một đạo âm thanh sâm lãnh đột nhiên vang lên bên tai. Nương theo thanh âm này, trong nháy mắt, chỉ nghe thấy một tiếng đàn thanh thúy chọt vang vọng khắp vòm trời.

"Không tốt!!!"

Thời điểm nghe thấy tiếng đàn này, Lý Thương Lan nghĩ đến âm nhận đáng sợ kia, trong nội tâm vốn đang vui sướng tựa như bị dội một gáo nước lạnh. Nhưng hán còn chưa kịp phản ứng, yết hầu đã truyền đến một hồi đau nhức kịch liệt. Trong mắt thần thái cũng bắt đầu tán loạn. Theo sự tán loạn trong ánh mắt, còn lộ ra vẻ cực độ không cam lòng.

Một khóa đầu lâu cự đại, nương theo một đạo âm nhận trong suốt rời khỏi thân thể, bay vút lên không trung. Từ cổ họng, máu tươi nhất thời tung tóe phun ra.

Ở cách đó không xa, Đế Thích Thiên mắt hồ trước sau lạnh như băng nhìn kiện thân thể không đầu, lưỡng trào vẫn đặt trên đàn cổ, trên thân lúc này có vô số đạo vết thương đáng sợ, máu tươi từ trong đó tràn ra, nhỏ xuống dưới chân.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Tinh Khí Pháp Bảo

Lý Thương Lan chết.

Chết dưới Thất Tội Yêu Cầm của Đế Thích Thiên.

"Hô. Rốt cục cũng chết. Lão gia hỏa này, thật sự quá lợi hại. Kết Đan tu sĩ đã như thế, không biết Nguyên Anh tu sĩ sẽ đáng sợ tới mức nào." Đế Thích Thiên chứng kiến Lý Thương Lan vừa chết, trong nội tâm cũng buông lỏng đi nhiều. Phù Vân Thuyền không còn ai điều khiển, cũng trực tiếp thu nhỏ lại thành một chiếc thuyền nhỏ tinh xảo, rơi xuống mặt đất, mà thi thể không đầu kia, cũng nặng nề ngã xuống. Lúc này, hắn mới cảm giác được, toàn thân trên dưới đều truyền đến từng trận đau nhức kịch liệt.

Lần này có thể nói là hung hiểm đến cực điểm. Ai cũng không nghĩ đến, Lý Thương Lan đột nhiên lại tự bạo nổ mạng pháp bảo của mình, nhất tề hướng chư yêu thú tiến hành công kích. Một chiêu này, tới quá mức đột ngột, đám người Hắc Viên Vương đều vô pháp né tránh, bị lực lượng kinh khủng kia đánh lên thân thể, mỗi người đều chịu tổn thương nặng nề.

Mà theo tính toán của Lý Thương Lan, là nhân lúc bọn người Hắc Viên Vương bị đánh trọng thương liền phá vòng vây thoát ra. Kế hoạch này có thể nói là tuyệt đối hoàn mỹ. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, sau khi thoát khỏi vòng vây, lại dựa vào tốc độ của Phù Vân Thuyền, đám chư yêu vương nếu muốn đuổi giết, chỉ sợ sẽ vô cùng khó khăn.

Đáng tiếc, hắn dụng phải Đế Thích Thiên. Thời điểm vừa nhìn thấy Lý Thương Lan đột nhiên trên mặt lộ ra hung quang, hắn liền đoán được sự tình không tốt. Liên bằng tốc độ nhanh nhất lui về phía sau, bất quá đã hơi muộn, nên cũng không có triệt để tránh né được uy lực tự bạo của pháp bảo. Cuối cùng trên dưới toàn thân bị uy lực đáng sợ của Như Ý Kim Chuyền trùng kích, xuất hiện từng đạo vết thương vô cùng dữ tợn. Đây cũng là do hắn còn dùng cả Thất Tội Yêu Cầm để hộ thể mới được như vậy, nếu không, chỉ sợ thương tổn sẽ càng thêm trầm trọng.

Nhưng cũng nhờ vậy hắn mới giữ lại được một phần lực lượng, nhân lúc thời điểm Lý Thương Lan muốn chạy trốn, liền âm thầm một kích tuyệt sát.

Mà sở dĩ Lý Thương Lan nhanh chóng bị Đế Thích Thiên kết liễu như vậy, duyên cớ một phần cũng là do bản thân hắn. Dù sao, khi tự bạo bản mệnh pháp bảo, chính hắn trong nháy mắt cũng chịu trọng thương. Nên thời điểm hắn dùng Phù Vân Thuyền chuẩn bị chạy trốn, mới đơn giản bị Đế Thích Thiên chém giết như vậy.

"Leng keng thùng thùng!!!"

Thất Tội Yêu Cầm đang nằm trên mặt đất, trên thân cầm, chín dây cung đột nhiên không ngừng ba động, thân cầm tự hành lăng không, lập tức, tại địa phương trước kia Như Ý Kim Chuyền tự bạo, đột nhiên một đoàn tinh khí kim sắc cổ quái từ bốn phương tám hướng đang không ngừng hội tụ lại. Trong chớp mắt, liền hình thành một đoàn kim sắc vụ khí (đám mây tinh khí màu vàng) khổng lồ.

Sau khi đoàn kim vụ hình thành, lập tức ngược theo tiếng đàn, tựa như nhũ yến về tổ, hướng phương vị Thất Tội Yêu Cầm lao tới. Mà lúc này, ngọc cầm cũng đồng dạng như một khối bọt biển, đem đoàn kim vụ toàn bộ hấp thu. Sau đó, từ trong Ngọc cầm đột nhiên toát một tầng ngọc quang nồng đậm, còn mang theo từng tia khí tức yêu dị. Tựa hồ như trong sát na vừa rồi, nó chiếm được chỗ tốt rất lớn.

"Cái này... chẳng lẽ chính là tinh khí bên trong pháp bảo Như Ý Kim Chuyền."

Đế Thích Thiên không khỏi bị ngây ngốc một thoáng, bất quá, hắn lập tức liền suy đoán ra được, nguyên do là bên trong ngọc cầm có Cửu Thiên Cửu Cực Quy Nguyên Trận. Đạo trận pháp này, theo mô tả từ trong điển tịch luyện khí, có thể hấp thu tinh khí làm lớn mạnh uy năng tự thân pháp bảo. Hấp thu càng nhiều, pháp bảo sẽ càng thêm cơ hội tấn thăng đến tầng thứ càng cao.

Đối với bản mạng pháp khí mà nói, tinh khí pháp bảo chính là một loại đại bổ.

"Đế huynh đệ, cũng là người lợi hại. Nếu không có người, lần này tên tiểu nhân hèn hạ đó đã đào tẩu chạy mất." Hắc Viên Vương từ dưới hố sâu bò ra, trên thân thể cao lớn cũng xuất hiện vô số đạo vết thương, đặc biệt là lồng ngực. Máu tươi đang không ngừng từ đó chảy xuống. Lúc đứng lên, thân thể cũng có chút lay động, tựa hồ muốn ngã. Hiển nhiên, dưới uy lực tự bạo của pháp bảo, lần này bất kể là ai, đều hoặc nhiều hoặc ít dính phải chấn thương. Lúc trông thấy thi thể Lý Thương Lan bị chém bay đầu, Hắc Viên Vương không khỏi ồm ồm nói.

"Vừa rồi Kim Chuyền nổ mạnh, thật đáng sợ." Đan Đỉnh Hạc Vương trên thân tổn thất không ít vũ mao, hiển nhiên, khi đạo pháp bảo nổ tung cũng đã bị tổn thương.

Mỹ Đỗ Toa trên thân ngũ thải quang mang lóe sáng, trong chốc lát đầu xà cũng biến thành đầu tóc màu đen, cùng với người bình thường đồng dạng giống nhau, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt.

Nhìn Đế Thích Thiên đến trợ trận cùng với chư yêu thú, trong đôi mắt trong trẻo lạnh lùng cũng hiện ra một tia sắc thái khó tả, khẽ mở cặp môi đỏ mọng, nói: "Chư vị, lần này ta đã kiếp gặp phải tiểu nhân ám toán, đều nhờ các vị tương trợ mới có thể chuyển nguy thành an. Sự tình lần này, Mỹ Đỗ Toa ta sẽ ghi nhớ trong lòng."

Lời nói bình thân, nhưng trong thanh âm lộ ra sắc thái kiên định, khiến người ta có cảm giác ngưng trọng. Mỹ Đỗ Toa bản thân tính tình lạnh lùng, cùng thân phận của nàng có điểm quan hệ, bất quá, mỗi lời nói ra, từ trước đến nay đều là nhất ngôn cửu đỉnh. Hiện tại, nàng nói sẽ ghi nhớ ở trong lòng, không hề nghi ngờ, là đã thừa nhận ân tình lần này.

"Mỹ Đỗ Toa người nói quá lời." Đế Thích Thiên tâm niệm vừa động, ngọc cầm hóa thành một đạo quang, nhanh chóng tiến vào bên trong cơ thể, liền đứng dậy, nghiêm mặt nói: "Lần này tu tiên giả thừa dịp người độ kiếp đánh lén, vốn chính là đối Nam Man chúng ta khiêu khích. Không giết hán, Nam Man yêu tộc làm sao có chỗ đứng. Lần này chúng ta đến đây tương trợ, cũng chính là muốn văn hồi một phần uy nghiêm của Nam Man chúng ta mà thôi."

"Hắc hắc, Đế huynh đệ nói lời này quả thực là thấu tận tâm can ta." Hắc Viên Vương hắc hắc cười ngây ngô vài tiếng, gãi gãi đầu hướng Mỹ Đỗ Toa nói: "Hiện tại Nam Man chúng ta cộng thêm người, đã có hai vị cường giả chính thức thành yêu. Thực lực đã tăng nhiều, sao có thể để cho những tên tu sĩ mặc sức mưu đồ. Có người, lần sau chúng ta vào bên trong di tích, cũng có thể đi xa hơn một chút." Hiện nhiên, hán đối với Nam Man nhiều thêm một vị yêu vương, rất là hưng phấn.

Yêu thú là tầng dưới chót nhất trong Yêu tộc, chỉ khi độ kiếp ngưng kết thành nội đan, mới có thể tính là Yêu tộc chân chính. Hoặc nói, hiện tại nơi này, duy nhất chỉ có Mỹ Đỗ Toa mới có thể chân chính xem như là yêu, xưng là yêu.

Minh Nha Vương liếc nhìn Mỹ Đỗ Toa, vung đôi cánh lên, xoay người mang theo đám minh nha trực tiếp rời đi.

"Mỹ Đỗ Toa tỷ tỷ, tiểu muội cũng phải trở về chữa thương. Chuyện lần này, tỷ cũng không cần để ở trong lòng. Nam Man Chúng ta còn không có luân lạc tới mức để bọn người tu tiên giả tùy ý khi dễ. Cùng lắm thì cùng bọn hán cá chết lưới rách mà thôi." Đan Đình Hạc Vương trong thanh âm mang theo một tia mệt mỏi. Nói xong, liền huy động cánh, bay lên trời, hướng phương nam quay về.

"Thời điểm Di tích mở ra liền tái kiến." Hoàng Kim Sư Vương cũng gật đầu nói một câu, liền xoay người rời đi.

Hắc Viên Vương sau vài câu cũng lập tức ly khai. Trong lúc nhất thời, chiến trường lúc trước còn phi thường náo nhiệt, hiện tại chỉ còn lại Mỹ Đỗ Toa, Đế Thích Thiên cùng chim hồng tước ba người.

Mỹ Đỗ Toa nhìn về phía Đế Thích Thiên, trong mắt dị quang lập lòe, trầm mặc một lát, liền nói: "Đế Thích Thiên, có sự tình ta muốn thỉnh giáo người. Đương nhiên, nếu như người không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng."

"Thỉnh giáo? Chẳng lẽ là vì Thất Tội Yêu Cầm?"

Đế Thích Thiên suy nghĩ trong đầu nhanh chóng xẹt qua, trong nháy mắt, một ý niệm nổi lên trong lòng. Hán kỳ thực đã sớm phát giác ra, Mỹ Đỗ Toa từ khi thấy hán xuất ra Thất Tội Yêu Cầm, nhãn quang trong mắt không ngừng chú mục vào đó. Hiện nhiên, ngọc cầm rất có sức hấp dẫn đối với nàng. Đương nhiên, hán tuyệt đối sẽ không buông ra Thất Tội Yêu Cầm.

"Xin hỏi có chuyện gì?" Đế Thích Thiên mắt hồ tuôn ra tinh quang, nhìn thẳng vào nhãn quang Mỹ Đỗ Toa.

"Là về trượng ngọc cầm vừa rồi." Điều Mỹ Đỗ Toa muốn hỏi, quả thật không vượt quá sở liệu của hán, thật sự là cùng ngọc cầm có quan hệ. Bất quá, nàng cũng không phải là muốn trượng ngọc cầm, nên chần chờ một chút, liền nói tiếp: "Trượng ngọc cầm này chẳng lẽ là do chính tay người luyện chế thành bản mệnh yêu khí?" Tuy là hỏi thăm, nhưng ngữ khí lại thập phần khẳng định. Hiện nhiên, đây bất quá cũng chỉ là một kỷ xảo dẫn dắt chủ đề nhỏ nhỏ của nàng mà thôi.

Thì ra là thế.

Đế Thích Thiên nghe xong, liền đoán ngay được, ý muốn trong câu hỏi của nàng.

Trong mắt hồ hào quang lóe lên, nói: "Chuyện người muốn hỏi, ta đại khái đã đoán ra. Bất quá, bản thân ta cũng có chuyện muốn hỏi người. Nhưng theo ta thấy, chỗ này tựa hồ cũng không phải là nơi thích hợp để đàm luận những sự tình này." Nói xong, liền quay đầu hướng bốn phía nhìn lại. Khắp nơi đều là đá vụn toái ra từ ngọn núi lúc trước, chồng chất đầy trên mặt đất, nhìn rất mất trật tự.

Trong nội tâm Đế Thích Thiên âm thầm suy tính thoáng một lát, đây có thể xem như cơ hội tốt để nắm bắt một vài sự tình của Yêu tộc. Bất quá, trong miệng lại nói: "Nếu như người có hứng thú, không bằng chờ người đường thương xong, lại đến Vạn Yêu Cốc tìm ta, khi đó chúng ta bàn tiếp."

Mỹ Đỗ Toa nghe xong, trong mắt hiện lên một đạo quang mang khác thường, hơi thâm ý liếc nhìn hán một cái, nói: "Người quả nhiên không giống người thường. Vạn Yêu Cốc, ta sẽ đi."

Nói xong, nàng cũng xoay người rời đi. Chim hồng tước hiện nhiên có chút không yên tâm với Mỹ Đỗ Toa, cũng huy động đôi cánh bay theo nàng.

Tựa hồ đây là phong cách vốn có của Yêu tộc. Nguyên một đám có thể nói là tương đối dứt khoát tiêu sái.

Trong lúc nhất thời, trên chiến trường cũng chỉ còn lại một mình Đế Thích Thiên lẳng lặng đứng đó. Bất quá, hán cũng không có lập tức xoay người rời đi, mà nhìn về phía thi thể Lý Thương Lan té trên mặt đất. Trong mắt hồ lộ ra tinh quang sáng chói, tinh thần trở nên phấn khởi, thì thảo luận bầm: "Đi cũng tốt, như vậy cổ thi thể này sẽ không có tranh dành với ta. Còn có những pháp bảo kia, đều là bảo bối nha."

"Tiểu hồ ly, người tại sao lại không nói chuyện?"

"Có phải do vết thương trở chứng hay không? Phi Phi hái thảo được dùng có tốt hay không?"

"Tiểu hồ ly, trên người người thom quá, ngủ thật tốt."

Lúc này, chỉ thấy, trên con đường hướng về phía Nam Man son mạch, một thiếu nữ mở to con mắt thanh tịnh, tò mò nhìn Bạch Hồ đang ôm trong ngực, trong miệng thỉnh thoảng riu rít hơi thở.

Cô bé này, chính là thiếu nữ Phi Phi đi cùng Tiểu Bạch hồ tới Nam Man. Lúc trước trên đường đi, nàng phát hiện ra một con Bạch Hồ đang trong tình trạng bị thương đến hôn mê bất tỉnh. Bạch Hồ rất kỳ lạ, có hai cái đuôi tuyết trắng, trên thân lại tràn ra mùi thơm kỳ dị.

Nàng đã kiểm tra Bạch Hồ, nhưng lại không biết nó đến tột cùng là bị thương như thế nào. Cũng kỳ quái, vốn Bạch Hồ đang hôn mê, ngay ngày hôm sau liền mở mắt tỉnh lại. Chỉ là, Bạch Hồ tuy tỉnh táo lại, nhưng cũng không có mở miệng nói chuyện.

Điều này khiến cho thiếu nữ rất hiếu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Viên Hầu Hiến Quả

"Phi tỷ tỷ, người đừng nhọc công nữa! Đã mấy ngày rồi, nàng nếu thực sự muốn nói, thì khẳng định đã nói rồi." Tiểu Bạch Hồ một bên nghe được, không khỏi mở miệng nói ra, vừa nói, vừa đem cái đầu nhỏ hướng một bên ngực thiếu nữ không ngừng cọ cọ, có chút tò mò nhìn về phía Bạch Hồ ở bên cạnh, con người đen nhánh thỉnh thoảng hướng hai cái đuôi sau lưng Bạch Hồ nhìn quét qua.

Nàng xác thực là rất hiếu kỳ.

Hồ ly cũng không phải rất khó tìm, chỉ cần tiến vào bên trong núi sâu, phần lớn đều có thể gặp được. Nhưng loại hồ ly tựa như Bạch Hồ mà nói, dường như rất hiếm có. Bởi vì, tương truyền, bạch sắc hồ ly trời sinh đều có linh tính, cho nên gọi là linh hồ, một khi sinh ra, chính là vương tộc trong Hồ tộc. Bất quá, loại bạch sắc hồ ly sau lưng có hai cái vĩ hồ như Bạch Hồ, lại cực kỳ hiếm thấy.

Kỳ thực, Tiểu Bạch Hồ cũng không biết, trong thiên địa, chính thức là vương giả trong hồ tộc, là hoàng tộc chân chính, cũng không phải bạch hồ, mà là Cửu Vĩ Thiên Hồ. Cửu Vĩ Thiên Hồ, khi vừa mới ra đời, cùng các loại yêu hồ khác cũng không có sai biệt quá lớn, chỉ là, một khi chính thức tu luyện, liền cùng các loại yêu hồ khác đều không đồng dạng, sau người sẽ dần dần dài ra cái đuôi thứ hai, thứ ba...

Mỗi khi thêm thêm một cái vĩ hồ, nghĩa là, tự thân tu vị của bọn hắn lại tấn thăng lên một cảnh giới mới, cho nên, muốn biết tu vị của Cửu Vĩ Thiên Hồ, chỉ cần xem số lượng đuôi phía sau bọn hắn. Số lượng vĩ hồ càng nhiều, tu vị nhất định càng cao. Hơn nữa, Yêu tộc bình thường chỉ có thể thức tỉnh một đạo thiên phú thần thông, còn bọn hắn mỗi khi thêm thêm một cái đuôi, thần thông thiên phú cũng sẽ tăng thêm một đạo. Có thể tưởng tượng, Yêu tộc khác chỉ có một loại thiên phú thần thông, còn bọn hắn lại có thể có tới đa chín đạo, là nghịch thiên đến cực nào.

Cho nên, trên đại lục, Cửu Vĩ Thiên Hồ được gọi là thiên quyền chi tộc, chủng tộc được trời xanh chiếu cố.

Truyền thuyết, một khi Thiên Hồ dài ra cái đuôi thứ chín, sẽ có được thần thông thiên phú Bất Tử Chi Thân, có thể tung hoành thiên địa, về cảm nhận nguyệt (đuôi sao bắt trắng), đầu chuyên cần khôn. Có thể nói là thần thông vô địch.

Đáng tiếc, Cửu Vĩ Thiên Hồ cũng bởi vì thể chất đặc dị như thế, cuối cùng gặp đại nạn, cơ hồ ít xuất hiện trên thế gian. Một khi xuất hiện, tuyệt đối khó có thể đào thoát khỏi độc thủ của tu tiên giả.

Thiếu nữ Phi Phi tiểu dung trên mặt tựa hồ khiến người ta như được tắm trong gió xuân, nói: "Không quan hệ, ta có thể cảm giác được tiểu hồ ly nàng cũng không phải là không thể nói chuyện, mà hình như là không muốn nói chuyện." Đảo mắt nhìn về phía Tiểu Bạch hồ, lại cười nói: "Tiểu Bạch, chúng ta đi một thời gian dài như vậy, khẳng định cách xa ca người càng lúc càng gần. Người đừng nóng lòng, bằng không, lúc nhìn thấy ca người, bộ dạng sẽ không được đẹp a."

Thiếu nữ tên Phi Phi này, quần áo trên thân cũng không có gì gọi là hoa lệ, khuôn mặt cũng không thật sự xuất chúng, bất quá khi nàng cười lên, trên thân tựa hồ có một loại lực lượng vô hình tràn ra, phảng phất như xung quanh vạn vật thiên địa đều theo nụ cười của nàng mà càng thêm minh sáng. Trong lúc lơ đãng, có thể chứng kiến, một bông hoa nhỏ tránh dưới khe đá bên đường, tựa như cũng được lực lượng kỳ dị này gia cố, lấy mắt thường có thể thấy được, cánh hoa đang chậm rãi tách ra. Thật thần kỳ.

"Phi tỷ tỷ, Tiểu Bạch mới không vội!" Tiểu Bạch Hồ nghe được, lắc lắc đầu, nói một tiếng. Bất quá, trong mắt nhện không được toát ra vẻ chờ mong, thì thào nói: "Cũng không biết ca hiện tại ở nơi nào, có tốt hay không?" Những lời này liền cơ hồ bại lộ hết tâm tư thật sự của nàng, rõ ràng là khẩu thị tâm phi (miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo).

"Hi hi!" Thiếu nữ nhẹ giọng cười.

Chính lúc này, tiếng cười của nàng đột nhiên đình chỉ, cước bộ dưới chân cũng ngừng lại, liền quay đầu hướng bụi cỏ bên đường nhìn thoáng qua.

"Xèo xèo!!!"

Chỉ thấy, trong lùm cây bỗng nhiên có một hồi thanh âm như tiếng trúc reo truyền ra. Tiếp đó, những nhánh cây liền bị gạt sang hai bên, một đôi kim sắc tiểu hầu tử (khí vàng) cũng theo đó xuất hiện trước mắt thiếu nữ.

Đôi hầu tử này, lông mao toàn thân đều vàng rực như màu sóng lúa, khiến người ta yêu thích không rời mắt. Đúng là Kim Sắc hầu tử trong Hào tộc.

Đôi kim sắc hầu tử này tựa hồ là một đôi vợ chồng. Hai con khi từ trong bụi cây đi ra, hướng bốn phía nhìn quanh vài lần, thấy thiếu nữ đứng cách đó không xa, trong đôi mắt linh động đồng thời hiện ra thần sắc mừng rỡ cùng thân cận, không chút sợ hãi, liền nhảy nhót hướng thiếu nữ chạy tới.

Hơn nữa, bọn chúng cũng không phải tay không mà đến. Một con trong tay cầm một cành đào trĩu quả, mỗi quả đều trong veo như nước, trông dị thường mê người, một con khác trên tay lại cầm một chùm hương tiêu (chuối tiêu). Chạy đến trước mặt thiếu nữ, hai con liền đem cành đào cùng hương tiêu nâng lên trước người, chít chít kêu lên.

Xem bộ dáng, tựa hồ là muốn thiếu nữ ăn hết những trái cây này.

Phi Phi thấy thế, liền không từ chối, cũng không có ngoài ý muốn, đối với đôi kim sắc hầu tử lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: "Cám ơn các người cho ta trái cây ăn nha tiểu hầu tử." Vừa nói, vừa đem cánh tay hướng đầu hai tiểu hầu tử nhẹ nhàng vuốt ve.

"Chít chít!!!"

Hai hầu tử thấy thiếu nữ tiếp nhận món quà của mình, liền bỏ hết xuống đất rồi mừng rỡ nhảy cẫng lên, nhưng cũng không có lưu lại lâu, mà xoay người hướng lùm cây lúc trước chạy đi, lúc chạy, còn lưu luyến hướng thiếu nữ nhìn lại một cái. Trong chớp lát, liền biến mất trong rừng, không còn bóng dáng.

Mà thiếu nữ cũng mỉm cười nhặt trái cây trên mặt đất lên, tìm một mảnh nước trong, rửa sạch, bắt đầu ăn, thần sắc hết sức tự nhiên.

"Quả nhiên tu sĩ kết đan có khác, tư gia rất giàu có. Nội tình của ta sau lần này chắc chắn sẽ sâu thêm một tầng." Bên trong Vạn Yêu Cốc, Đế Thích Thiên trong đôi mắt hồ cao ngạo thỉnh thoảng hiện lên một tia thần sắc kích động. Trước người hắn, vài món pháp khí lẫn pháp bảo đang không ngừng lóe lên bảo quang lập loè, mỗi một vật đều tràn ra khí tức cực kỳ cường hãn bất phàm.

Bọn người Hắc Viên Vương sau trận chiến đều trực tiếp rời đi, cũng không có ai đối với chuyện thi thể Lý Thương Lan nói ra nửa câu, chỉ để lại một mình Đế Thích Thiên ở đó. Tự nhiên, thân thể cùng vật phẩm tùy thân của Lý Thương Lan liền toàn bộ đều rơi vào trong tay hắn.

Kỳ thực, hắn cũng minh bạch, đây là do bọn người Hắc Viên Vương đều nhất tề thừa nhận, Lý Thương Lan là do Đế Thích Thiên hắn một mình giết chết. Nếu như không có hắn, chỉ sợ tên tu sĩ này đã sớm thoát ra khỏi Nam Man. Cho nên, mỗi đều không đề cập đến chiến lợi phẩm còn lại nửa câu. Ngược lại, nếu Lý Thương Lan là chết ở trong tay chư yêu thú, khi đó, chiến lợi phẩm tuyệt đối không có khả năng chỉ do một con yêu thú độc chiếm.

Có thể nói, lần này, Đế Thích Thiên xem như nhặt được đại tiện nghi.

Một cỗ thân thể Kết Đan tu sĩ, đồng dạng là hảo bảo bối không thể đo lường, cộng thêm phần thần hồn của Lý Thương Lan nếu bị nhiếp vào bên trong vương vân, trình độ của chiến hồn so với trước kia chắc chắn sẽ càng thêm cường đại, lại thêm cả những vật phẩm tùy thân nữa, thu hoạch muốn không lớn cũng khó.

"Một kiện linh thuyền, một thanh phi kiếm, một kiện chiến giáp, còn có những linh phù được tên Kết Đan tu sĩ kia sưu tầm, nhất định cũng là bảo bối." Đế Thích Thiên nhãn quang thỉnh thoảng dừng lại ở trên từng kiện từng kiện bảo bối lưu chuyển không rời mắt.

Trong đó, Phù Vân Thuyền ở thời khắc cuối cùng Lý Thương Lan lấy ra, bộ dạng chuẩn bị dùng để chạy trốn, nhất định là một kiện bảo vật phi hành. Còn có thanh đằng chiến giáp, lực phòng ngự mạnh đến nỗi, cả yêu vụ nhận chém lên cũng không bị phá, có thể xem như là một kiện bảo vật tương đối khá. Bất quá, Yêu tộc tu luyện đều là dựa vào yêu thể, chiến giáp đối với hắn mà nói, chỉ là vật gần gài.

Còn thanh phi kiếm, Đế Thích Thiên sau khi cẩn thận xem xét, liền chứng thực đây là một kiện thượng phẩm kim thuộc tính phi kiếm tương đối bất phàm. Riêng linh phù, những cái uy lực cường đại, cơ hồ đều đã bị Lý Thương Lan đem ra dùng hết rồi, chỉ còn lại một ít linh phù bình thường, cũng không có bao nhiêu giá trị.

"Sur!!!"

Đem tất cả bảo vật toàn bộ đều thu vào trong túi trữ vật, Đế Thích Thiên liền nằm xuống lớp da mềm mại dưới đất, trong mắt hiện ra một tia thần sắc thâm thúy, âm thầm rơi vào trầm tư.

"Lần này giết một tên tu sĩ cao thủ, khẳng định sẽ khiến cho đám người tu tiên chú ý. Với tình cảnh của Yêu tộc hiện tại, Nam Man trong tương lai nhất định sẽ nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu chém giết. Bất quá, hiện tại Mỹ Đỗ Toa đã ngưng kết ra nội đan, biến hóa thành yêu, thực lực tăng lên nhiều, một ít tiểu thể lực khẳng định sẽ không cách nào rung chuyển được Nam Man. Như vậy, nơi này nhất định còn có thể yên ổn được một thời gian."

Âm thầm tự đánh giá một phen, trong nội tâm Đế Thích Thiên mờ mờ ảo ảo liền có nhận định sơ bộ.

"Ta nhất định phải trong khoảng thời gian này cố gắng có được thực lực đủ để tự bảo vệ mình. Còn có, hiện tại đã có Thất Tội Yêu Cầm, nhất định phải học cho được cách sử dụng cầm cổ."

Nói đến một màn này, nghĩ đến cách thức sử dụng cảm cổ của mình lúc trước, Đế Thích Thiên cũng không khỏi cảm thấy âm thầm xấu hổ, đó hoàn toàn là một bộ dạng của hương dã thôn phu, bất quá, lại có thể khiến cho cổ cảm thêm ra uy năng như vậy, cũng thật ngoài dự liệu. Nếu là hiểu được cảm nghệ, lại khây ra một khúc, không biết sẽ tạo nên quang cảnh bực nào.

Trong mắt chợt lóe sáng, Đế Thích Thiên ần ần có một loại cảm giác, có thể hay không trong thời gian ngắn có được thực lực tự bảo vệ, liền ở trên đàn cổ có hay không thu hoạch được ngoài ý muốn.

"Bất quá, muốn học cảm kỹ, phải đi vào trong thế giới loài người. Mà dùng bộ dáng hiện tại của ta, chỉ sợ dùng nói là dung nhập vào trong nhân loại, cho dù chỉ mới tiến vào thế giới loài người, cũng lập tức sẽ bị đám tu tiên giả chú ý. Chẳng lẽ, thật sự phải chờ tới thời điểm ta vượt qua yêu kiếp hóa hình, biến thành bộ dáng hình người, thì mới có thể tiến vào hay sao?"

Nghĩ vậy, trong nội tâm hần cũng không khỏi một mảnh xiết chặt. Để có thể hóa hình, hần thực cũng không biết chính xác còn cần bao nhiêu thời gian, cho nên trong thời gian ngắn muốn tiến vào thế giới nhân loại, chỉ sợ liền có điểm khó khăn!

Âm thầm cười khổ một tiếng, Đế Thích Thiên nhìn lên trên bầu trời, thấy sắc trời lúc này đã dần dần trở nên âm đạm, cũng không nghĩ thêm nhiều, liền xuất hiện ở dưới vị trí thông đạo xuyên với bên ngoài, chính là mảnh "cửa sổ" lúc trước do thất thải thần quang của Khâm Thiên Bảo Hạp tạo thành. Nhắm hai mắt lại, tâm thần Đế Thích Thiên tiến vào bên trong nội thể, âm thầm vận chuyển Hồ Khiếu Công. Trong lỗ mũi, một hít một thở, vô cùng chậm rãi, cực kỳ có tiết tấu; bên người, tự nhiên cũng xuất hiện một đoàn yêu khí màu đen. Thông qua "cửa sổ" trên mái động, từng điểm Nguyệt tinh hoa liên tục không ngừng từ phía trên trút xuống, theo từng lỗ chân lông quanh thân hần, nhanh chóng tiến vào bên trong nội thể.

"Xèo xèo!"

Trong thế giới dưới lòng đất, một con chuột cự đại toàn thân đều là huyền hoàng sắc (màu huyền hoàng; huyền là sắc đen của trời, hoàng là sắc vàng của đất), đang đứng ở trước một tòa tế đàn cao lớn, trên tế đàn cũng dính một hạt châu màu huyền hoàng trông vô cùng thần bí. Toàn thân con chuột không ngừng lay động, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười quái dị.

"Ha ha ha!!! Bản Đại Vương rốt cục đã tấn chức thành yêu thú. Cường đại, hào lực lượng cường đại, toàn thân đều là lực lượng cường đại. Bản Đại Vương quả nhiên thiên phú dị bẩm, ha ha"

Thử Vương cười ha hả khoái chí. Trong đôi mắt nhỏ, tinh quang không ngừng phun ra nuốt vào bất định, tràn đầy hưng phấn cùng tự ngạo, so với vẻ khiếp đảm trước kia, tự tin cũng tăng vọt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Tâm Huyết Dâng Trào

"Chúc mừng Đại Vương! Đại Vương rốt cục đã trở thành yêu thú." Thử Đại đang đứng canh ở cửa cũng nhảy đi ra, chứng kiến Thử Vương bộ dạng cười to tự đắc, trong chớp mắt liền minh bạch nguyên nhân. Trong nội tâm hần cũng không khỏi âm thầm mừng rỡ, tại Nam Man, chỉ có chủng tộc có yêu thú, thì mới có năng lực sinh tồn lâu dài được.

Hiện tại Thử Vương trở thành yêu thú, có thể đoán được, trong tương lai, thực lực của Thử tộc nhất định sẽ tăng cường một mảng lớn.

"Xèo xèo! Không sai, Đại Vương ta hiện đã là yêu thú, lần này tại thế giới trong lòng đất, xem ai còn có thể cùng bốn vương tranh phong." Thử Vương mặt mày hớn hở kêu gào nói: "Thử Đại, lần này ngươi làm rất tốt, ta có thể đột phá được, cũng là nhờ ngươi mang về hai cái đùi tu tiên giả. Ngươi theo bốn Vương nhiều năm như vậy, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi. Ba tháng sau, ngươi tùy thời có thể đến đây tắm rửa thần quang. Chờ ngươi trở nên mạnh mẽ, bản Đại Vương cho ngươi làm Thử Tướng quân."

"Tạ Đại Vương!!!"

Thử Đại nghe xong, chòm râu trên mặt không ngừng run run, tựa như vồng châm, trong hai mắt nhỏ, lập tức toát ra quang mang kinh hi, vội vàng ngã sấp xuống bái tạ.

Thử Vương gật gật đầu, rất là thoả mãn, bất quá, trong mắt chuột hào quang liền nhất chuyển, đột nhiên hỏi: "Thử Đại, bản Đại Vương cho ngươi phải thuộc hạ tới phụ cận Vạn Yêu Cốc giám thị động tĩnh trong cốc, ngươi làm thế nào rồi?" Nói đến Vạn Yêu Cốc, trong ánh mắt của hần, nhất thời lộ ra một đạo thần sắc lạnh lùng, tràn đầy thù hận.

Loài chuột tối mang thù*. Thử Vương cũng không ngoại lệ.

*Tựa như câu: bảy sói tối mang thù í.

Lần trước ở Vạn Yêu Cốc, hắn có thể nói là tổn thương thâm trọng, trên trăm vạn Thử tộc táng thân trong cốc, thành vật no bụng cho sinh linh trong đó, hơn nữa, hắn với phòng ngự của mình vốn kiêu ngạo, nhưng dưới công kích cường hãn của Đế Thích Thiên, liền biến thành âm đạm, cuối cùng phải kẹp đuôi trốn về trong lòng đất, không thể nghi ngờ là sự tình vô cùng nhục nhã, muốn hắn quên, đó là rất khó .

Nếu như lúc trước, hắn cho dù mang thù, chỉ sợ cũng không có lá gan đi tìm Đế Thích Thiên tính toán, hiện tại đã nhất cử đột phá, trở thành yêu thú, dũng khí chợt tăng lên nhiều, không khỏi đối với chuyện ngày trước càng canh cánh trong lòng.

Thử Đại đột nhiên trong mắt lộ ra từng đạo thần sắc khiếp sợ, run giọng nói: "Đại Vương, Vạn Yêu Cốc hồ vương rất khó lường, thời điểm ngài bề quan không thể chứng kiến, bọn hắn lại cùng với rất nhiều tu tiên giả đánh nhau, rất đáng sợ."

Hắn liền một mạch đem tình cảnh chứng kiến nói ra.

Nguyên lai lúc trước nhân lúc bọn người Đế Thích Thiên cùng chư tu sĩ đại chiến, Thử tộc cũng lặng lẽ dưới mặt đất mở ra một hai cái động khẩu nhìn lên, vốn muốn thử xem có hay không có thể chiếm được một chút tiện nghi, lại không nghĩ rằng, lại có thể tận mắt nhìn thấy một hồi chém giết thảm thiết kinh thiên động địa. Tình cảnh lúc đó, coi như là hiện tại, Thử Đại như trước vẫn e ngại không thôi.

Đáng sợ, thật sự là quá kinh khủng.

Vừa nghĩ tới tình cảnh Đế Thích Thiên một tiếng hô gầm, vô số tu sĩ tại chỗ bị chấn cho lục phủ ngũ tạng văng tung tóe mà chết, hắn lại càng sợ hãi, đối với Đế Thích Thiên không ngừng nổi lên một loại e ngại bản năng.

Thử Vương đang nghe cũng liên tục biến sắc, vốn hắn trở thành yêu thú còn đang tự tin tràn trề, lại nhất thời như bị một gáo nước lạnh dội cho tắt ngúm.

"Tu sĩ từ bên ngoài đến đều rất lợi hại, không nghĩ tới, một hồi đại chiến, lại chết nhiều như vậy, xem ra, Vạn Yêu Cốc vẫn không thể trêu chọc." Thử Vương tạm thời đành bỏ qua ý định tìm Vạn Yêu Cốc gây phiền toái, bất quá, ý nghĩ này, chỉ là tạm thời tiêu ản, chỉ cần có thực lực, sẽ lại có cơ hội.

"Vâng, thuộc hạ cũng cho rằng bọn hắn tạm thời không thể trêu chọc." Thử Đại vội vàng gật đầu phụ họa. Kết quả như vậy, đối với hắn là tốt nhất, hắn cũng không nguyện ý đi đối mặt với Hắc Hồ đáng sợ đó.

"Bất quá..." Thử Vương thanh âm nhất chuyển, đôi mắt nhỏ cũng quay tròn chuyển động, lóe ra từng sợi quang mang khác thường, nói: "Tu sĩ nếu đã không đáng sợ như thế, vậy chúng ta liền không buông tha."

Trong tiếng nói, còn mang theo khí tức sâm lãnh.

Nhìn về phía Thử Đại, Thử Vương nói tiếp: "Truyền lệnh xuống cho tất cả Thử tộc, bằng tốc độ nhanh nhất, ở dưới mặt đất Nam Man đào ra thông đạo, ta muốn đem vương quốc dưới đất của ta khuếch trương đến toàn bộ Nam Man. Còn có, cho người nhìn chăm chăm vào Nam Man son mạch, chỉ cần có tu sĩ đi vào, liền lập tức bẩm báo. Hắc hắc, thật những tu sĩ kia, ăn thật ngon."

Lập tức, toàn bộ thế giới bên dưới bởi vì một đạo mệnh lệnh của Thử Vương, liền triệt để động: từng con chuột, con trước ngã xuống, con sau tiến lên, hướng về các phương hướng, liềm mạng đào móc, từng mảnh thông đạo dài hẹp, xò xuyên qua toàn bộ thế giới dưới lòng đất dần dần hiện ra. Tình cảnh này, nếu triển lộ ra, tuyệt đối là công trình to lớn khiến cho người ta khiếp sợ.

Đồng thời, những con chuột càng phái ra vô số nhãn tuyến, chăm chăm vào những nơi nhập khẩu (ra vào) Nam Man, chỉ cần vừa có động tĩnh, sẽ lập tức bằng tốc độ nhanh nhất phản hồi đến dưới mặt đất.

Những này con chuột, đồng dạng tựa như một mạng lưới lưới tình báo dày đặc.

Thời gian nháo cái, đảo mắt, mười ngày đêm lặng lẽ trôi qua, thiên địa cũng lặng yên phát ra hơi thở tựa quá khứ.

Trong mười ngày này, Đế Thích Thiên mỗi ngày đều đắm chìm trong tu luyện, không ngừng điều động máu huyết luyện ra từ trong kho thi thể, dung nhập đến nhục thể bản thân. Những máu huyết này, vốn là trân bảo tăng cường thân thể tốt nhất, mỗi một giọt đều trân quý, là tinh hoa trong tinh hoa của thân thể con người.

Mỗi khi dung hợp một giọt, đều làm cho yêu thân của hắn càng cường đại thêm một phần.

Loại tu luyện này, là siêu tốc tu luyện, cái cảm giác mỗi giờ mỗi khắc đều cảm nhận được bản thân đang không ngừng trở nên mạnh mẽ này, thật khiến người ta si mê.

Hơn nữa luyện hóa tinh khí ngưng tụ thành yêu nguyên, tính về tốc độ tu luyện, nếu so về yêu thú bình thường mà nói, tuyệt đối là nhanh đến độ bất khả tư nghị (không thể tưởng tượng).

Mà đang ở ngày thứ mười, bên ngoài Nam Man Son Mạch, một người hai thú cũng xuất hiện ở lối ra vào son mạch.

.

"Tiểu Bạch, chúng ta đến rồi." Thiếu nữ Phi Phi nhìn Nam Man khôn cùng rộng lớn phía trước, trong mắt lộ ra một tia thần sắc kích động, thân thủ hướng

Tiểu Bạch Hồ trong ngực nhẹ nhàng vuốt ve một chút, chăm chú nói: "Lúc trước ta hỏi qua chim khách phụ cận, chúng nói, ca ca ngươi chính là từng mang theo một đoàn chim bay cá nhảy tiến vào Nam Man. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn hiện đang ở trong này đó. Chúng ta đến đúng địa phương rồi. Hi hi."

Thiếu nữ thần sắc cũng vô cùng cao hứng, trải qua không sai biệt lắm một tháng lận lộn đường xa, rốt cục cuối cùng cũng tới được mục đích, cho dù là nài, cũng không khỏi dấy lên sự vui sướng tự đáy lòng.

"Thật tốt quá, ta thật muốn gặp ca ca." Tiểu Bạch Hồ nhãn quang lộ ra phần chấn, ở trong ngực thiếu nữ cũng nóng lòng muốn động, ánh mắt chờ đợi nhìn về Nam Man bao la phía trước.

"Ừ, chúng ta bây giờ liền đi vào." Thiếu nữ gật gật đầu, nhấc chân tiếp tục rảo bước tiến vào Nam Man, thân hình di chuyển không bao lâu đã sâu hút trong rừng, đến bóng lưng cũng không còn nhìn thấy.

"Các nàng lại tới Nam Man, là Tiểu Bạch Hồ này muốn tìm ca ca? Chẳng lẽ, người các nàng muốn tìm lại là hắn?"

Lúc này không có ai phát hiện, Bạch Hồ một mực bị thiếu nữ ôm trong ngực, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia thần sắc kinh dị cùng khiếp sợ, nhìn về phía Tiểu Bạch Hồ bên cạnh, nội tâm cũng đột nhiên trở nên không bình tĩnh, ánh mắt còn ẩn ẩn một loại cảm xúc phức tạp.

Không sai, chính là phức tạp.

Bạch Hồ này hai con mắt lại nhân tính hóa, thật sự quá đặc biệt, nếu như bị người khác phát hiện, liếc mắt liền có thể nhìn ra, nàng tuyệt đối không phải là Bạch Hồ bình thường, bản thân cũng tuyệt đối không đơn giản.

"Cũng tốt, nếu quả thật như thế, vừa vặn để cho ta tìm được người, vì người, ta lần này xem như triệt để tổn thất nặng." Bạch Hồ trong nội tâm âm thầm quyết định, hai con mắt liền khép lại, nhắm mắt dưỡng thần.

Bên trong Nam Man cây cối rậm rạp che trời, các loại hoa cỏ phân bố dày đặc tại tất cả hẻm lách, hơn nữa còn sở hữu linh khí nồng đậm. Tiến vào sơn lâm, mỗi một hô hấp đều có thể cảm nhận được không khí trong này bất đồng với bên ngoài, càng thêm tươi mát, càng thêm thoải mái, hít vào trong cơ thể, khiến người ta tinh thần phấn chấn.

"Ta nghe gia gia nói qua, trên đại lục, Nam Man là một địa phương rất đặc biệt, chôn dấu rất nhiều bí mật, nhưng đến bây giờ cũng không có ai biết."

Thiếu nữ mở to đôi mắt, hiếu kỳ hướng bốn phía nhìn quanh, từ trong miệng mang theo một tia kính ngưỡng nói ra. Đối với gia gia trong miệng, rất là kính trọng.

"Bí mật gì nha?"

Tiểu Bạch Hồ không khỏi tò mò hỏi. Mà Bạch Hồ lúc này cũng không khỏi vãn tai lên nghe. Hiển nhiên, nàng đối với cái bí ẩn này cực kỳ có hứng thú.

Nhưng mà, thiếu nữ lại lắc đầu, nói: "Ta cũng không biết, trước kia chỉ là nghe gia gia nhắc qua, nói Nam Man trong có đại bí ẩn, về phần cái gì bí ẩn, ta cũng không rõ."

Vừa nói, vừa hướng dãy núi phía sâu bên trong đi tới.

"Rầm!!!"

Tại ven đường nơi các nàng đi qua, một tiếng trầm nhẹ theo mặt đất đột nhiên vang lên, một con chuột từ trong đó thò đầu ra bên ngoài, hướng bốn phía nhanh chóng quét qua một vòng, khi chứng kiến thiếu nữ trước mắt, liền nhanh chóng theo một mảnh thông đạo dài hẹp hướng về một phương hướng, liều mạng chạy đi.

"Dị!!!"

Liên tiếp nằm sấp trong động suốt mười ngày đến động cũng không động qua, Đế Thích Thiên đột nhiên không hề dấu hiệu mở to đôi mắt hồ cự đại, hai con ngươi trong nháy mắt liền bắn ra hai đạo tinh quang sắc bén, yêu vân ngoài thân cũng nhanh chóng thu hồi trong cơ thể. Nếu cẩn thận quan sát, có thể nhìn ra, trong mắt hồ lúc này còn hiện ra một tia nghi hoặc khó hiểu.

"Vì cái gì ta đột nhiên có cảm giác tâm thần không yên, tựa như có người nào đó cùng ta liên quan đang gặp nguy hiểm, đây là vì cái gì?"

Đế Thích Thiên lộ ra thần sắc mê hoặc.

Hắn vừa rồi còn đắm chìm trong tu luyện, đắm chìm trong cảm giác lực lượng không ngừng mỹ hảo gia tăng, nhưng đột nhiên, không biết vì điều gì, khí huyết trong cơ thể lại quay cuồng một hồi, trong nội tâm không lý do cũng hiện lên một loại cảm xúc táo bạo. Chính loại tâm tình này, khiến cho hắn không còn tâm tư tiếp tục tu luyện nữa.

Cũng không trách hắn bị mê hoặc, vì dù sao hắn tu luyện thời gian quá ngắn, trước giờ lại chưa bao giờ gặp qua tình huống như vậy, nên nào biết rõ được ý vị cuối cùng.

Kỳ thực, trong tu hành, loại tình huống này gọi là tâm huyết dâng trào. Nói trắng ra, chính là một loại dự cảm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Tai Vạ Giáng Xuống

Loại dự cảm này, chính là cảm ứng sinh ra từ trong tối tăm, rất khó diễn nghĩa, một khi xuất hiện thì nhất định là có sự tình trọng yếu phát sinh. Cho nên bất kể là ai, một khi xuất hiện loại cảm giác tâm huyết dâng trào này, đều cực kỳ coi trọng. Bởi vì, nếu người không đếm xỉa mà nói, không chừng tai họa lại đột nhiên hàng lâm khiến người trở tay không kịp.

Mặc dù đối với loại dự cảm này Đế Thích Thiên cũng không minh bạch, nhưng tâm tình vô cớ bức bối lại làm hắn không cách nào tiếp tục tu luyện.

"Tại sao lại có cảm giác kỳ quái này, cuối cùng là như thế nào?"

Đế Thích Thiên âm thầm trầm tư, bất quá, suy nghĩ thế nào cũng không thể minh tường. Điều này hiển nhiên là do hắn đối với chuyện tu hành hiểu biết quá ít. Tuy rằng hắn dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi đột phá đến cảnh giới yêu thú, nhưng tiếp xúc với tu yêu cũng không đến một năm thời gian.

Tin tức lấy được từ trong truyền thừa huyết mạch cũng không nhiều, đối với loại tình huống này cũng không có nửa điểm miêu tả. Điều này làm cho hắn trăm mối vẫn không thể lý giải, liền âm thầm quyết định, trong tương lai, nhất định phải học tập một cách hệ thống những kiến thức này, nếu không, đối với căn cơ bản thân sẽ bị ảnh hưởng, đây tuyệt không phải là điều hắn muốn.

"Xem ra đã không có biện pháp tiếp tục tinh tâm tu luyện nữa rồi. Dù sao trong Yêu Phủ còn có rất nhiều thi thể, để cho Luyện Yêu Đình tự hành luyện hóa tuy rằng có chậm chạp, nhưng cũng tương đương với yêu thú tầm thường cố gắng tu luyện rồi."

Đế Thích Thiên bỗng nhiên đứng dậy, xoay người hướng bên ngoài cửa động đi tới. Hắn dự định rời khỏi cốc, hướng bốn phía Nam Man nhìn qua một chút, thử xem có thể tiêu trừ bức bối trong lòng hay không. Bằng không, đối với tu luyện sẽ rất bất lợi, nếu chẳng may tẩu hỏa nhập ma, vậy coi như xong.

Chậm rãi rời khỏi sơn cốc, Đế Thích Thiên vừa đi, tâm thần vừa tỏa thủ dò xét xung quanh. Trong rừng, bình minh điểm lên từng tia sáng yếu ớt như sao đêm, hương thơm tươi mát từ những bụi cây ngọn cỏ không tên đang theo gió tỏa ra bốn phía, từng con từng con chim yến tồ đẹp thêm khung cảnh, cũng đua nhau cất tiếng hót. Toàn bộ núi rừng tràn ngập trong khí tức tự nhiên thoải mái mà kiếp trước hắn căn bản không cách nào hưởng thụ qua.

Đương nhiên, cùng với cảnh tượng tươi đẹp, còn có rất nhiều ao đầm, độc khí tràn lan, làm cho lòng người kinh hãi.

Những cảnh tượng bất đồng đồng thời xuất hiện, đem Nam Man triệt để bao phủ trong tầng tầng khí tức thần bí.

"Tỷ tỷ, trong này sao đột nhiên yên tĩnh vậy? Ta có dự cảm xấu."

Thiếu nữ ôm Tiểu Bạch Hồ cùng Bạch Hồ tiến vào trong rừng, vốn còn tính vào sâu bên trong tìm vài tiểu động vật hỏi thăm tình huống, xem có biết nơi hạ lạc của ca ca Tiểu Bạch Hồ hay không. Nhưng kỳ quái chính là, sau khi các nàng tiến vào không lâu, liền cảm giác được khí tức cổ quái xuất hiện xung quanh.

Trùng trùng không minh (côn trùng không còn kêu), bách thú cũng không còn bóng dáng, bốn phía đột nhiên biến thành yên tĩnh dị thường, loại yên tĩnh này, hơi có chút quỷ dị.

Tiểu Bạch Hồ mí mắt không ngừng kinh hoàng, quét nhìn bốn phía. Thân là thú vương, tính cảnh giác rất nhạy bén, khiến nàng cảm giác được, tựa hồ có một loại uy hiếp không hiểu đang hướng về phía các nàng, liền hướng thiếu nữ nói ra cảm thụ của mình.

"Xem ra, có đồ vật gì đó đang đánh chủ ý lên chúng ta." Bạch Hồ trong mắt hiện lên thần sắc suy nghĩ, cũng hướng cảnh tượng bốn phía nhìn lại. Nàng hiện tại không có nhiều năng lực tự bảo vệ mình, nếu gặp nguy hiểm, nói không chừng sẽ thành bị kịch. Trong nội tâm âm thầm cảnh giác, hai lỗ tai dựng thẳng lên cao, tâm thần chậm rãi hướng bốn phía tản ra.

"Ừ, vừa rồi có một cây hoa nhỏ nói cho ta biết, trong này có nguy hiểm, khuyên chúng ta mau rời khỏi đây." Thiếu nữ trong mắt cũng hiện lên một tia khẩn trương, bàn tay nhỏ bé đang ôm Tiểu Bạch Hồ cùng Bạch Hồ không khỏi nắm chặt lại. Nàng dù thần kỳ đến đâu, thì vẫn chỉ là một nữ hài tử mười ba mười bốn tuổi.

"Chúng ta nhanh rời đi."

Nói xong, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn vài phần. Lúc này đôi giày dưới chân đã rách tung toé, cơ hồ đã không thể mặc, lộ ra đôi bàn chân sáng bóng như ngọc khiến cho người ta kinh diễm, tựa như có thiên địa linh khí tụ tập.

"Xèo xèo!!!"

Đúng lúc này, bốn phía đột nhiên liên tiếp vang lên một hồi thanh âm gào thét. Tiếng thét này, dĩ thường chói tai, làm cho người ta nhin không được rùng mình một cái. Khắp nơi từ dưới mặt đất, từng tiếng oanh minh phảng phất như thác nước đang cuộn cuộn đổ xuống, khiến hoa cỏ cây cối bốn phía đều lay động kịch liệt.

Giống như đột nhiên nổi lên địa chấn.

"Phi tỷ tỷ, Tiểu Bạch sợ!!!"

Tiểu Bạch Hồ mắt lộ ra thần sắc sợ hãi, nằng dù sao vẫn là tiểu cạp con mới ra đời được mấy tháng, cũng chưa từng kinh qua loại cảnh tượng này, không khỏi duỗi hồ trảo ra, nắm chặt lấy quần áo thiếu nữ, hai con mắt hoảng sợ hướng bốn phía nhìn quanh. Xuất phát từ nhạy cảm của động vật, nằng rõ ràng cảm giác được uy hiếp to lớn nào đó đang nhanh chóng tới gần, đem nơi này hoàn toàn bao phủ.

Áp lực vô hình quanh quẩn khắp không gian.

"Đừng sợ. Chúng ta không có việc gì." Thiếu nữ sắc mặt cũng trở nên trắng bệch, nhìn về phía bốn.

"Ầm ầm!!!"

Sau một loạt âm thanh chói tai vang lên, chỉ thấy, cả vùng đất chung quanh đột nhiên vỡ ra từng mảng lớn, từng đàn chuột hung mãnh như thủy triều, từ dưới đất vọt lên, đem bốn phía xung quanh triệt để bao vây.

"Là chuột, thật nhiều chuột. Sao lại có nhiều chuột hội tụ như vậy? "

Thiếu nữ kinh ngạc kêu lên. Từ dưới đất lao ra rất nhiều chuột, nguyên một đám mở to con mắt thị huyết, dữ tợn nhìn chăm chăm vào một người hai thú trước mặt, nháy mắt vây thành một cái vòng lớn.

Ba tầng trong, ba tầng ngoài, rậm rạp chằng chịt, không hề có kẽ hở, nhìn mà da đầu cũng muốn tê dại. Tình cảnh như vậy có thể nói là vô cùng khủng bố.

"Không tốt, nhiều chuột như vậy liền phiền toái, trong đó nhất định có Thử Vương." Bạch Hồ lúc này thần sắc cũng lộ ra kinh lắng (lo lắng kinh hãi), nghĩ đến tình cảnh của mình lúc này, hai con mắt không khỏi híp lại thành một đường.

"Xèo xèo!!! Cung nghênh Đại Vương."

Bầy thử sau khi đi ra, cũng không lập tức hướng thiếu nữ các nàng công kích, mà chỉ vây quanh bốn phía, đôi con mắt đều nhìn chăm chăm hướng động khẩu trước mặt thiếu nữ, thần tình kính sợ. Đột nhiên, một cỗ khí tức cường hãn từ trong động tràn ra, bầy thử trong nháy mắt cảm giác được đều cúi đầu xuống.

"Lạch cạch!!!"

Một con chuột lớn gấp mười lần những con khác từ dưới đất vọt lên, liền hợp cùng bầy thử cung kính đứng trước cửa động, tựa như đang chờ đợi cái gì. Con chuột to lớn này cũng không phải ai khác, mà chính là Thử Đại được Thử Vương phong làm Thử Tướng quân trước kia.

"Cung thỉnh Đại Vương!" Thử Đại lớn tiếng hô.

"Bang bang!!!"

Mặt đất rung động vài cái, chỉ thấy, hoàng quang lóe lên, một con chuột hình thể to lớn thỉnh linh từ dưới đất vọt ra, nó vừa ra tới, tất cả thử bầy trong nháy mắt đều cúi hết đầu, trong mắt tỏa ra quang mang cuồng nhiệt.

Thử Vương, chính là Thử Vương xuất hiện.

"Xèo xèo!!!" Thử Vương từ trong động lao ra, roi trên mặt đất, chính diện nhìn về phía thiếu nữ, cái mũi chun lại ra sức ngửi ngửi, lộ ra thần sắc say mê, nói: "Thơm quá, ta ngửi được hương vị thịt người, thật là thơm, thịt người so với loại thịt khác muốn ngon hơn vô số lần."

Vừa nói, bên miệng thiếu chút nữa nước miếng cũng chảy ra. Trong mắt hấn, thiếu nữ trước mặt, chính là một khối thịt còn sống. Cách xa như vậy mà hấn cũng ngửi thấy được mùi thơm mê người, so về thân thể tu sĩ lần trước còn muốn thơm hơn không biết bao nhiêu lần, khiến hấn có loại xúc động muốn ngay lập tức đem cô gái kia nuốt vào trong bụng.

"Người đừng tới đây, coi chừng ta lấy gậy gõ đầu người." Thử Vương nói đúng là tiếng người, thiếu nữ nghe xong, cũng không khỏi sợ hãi, một tay ôm Bạch Hồ cùng Bạch Hồ, một tay cầm một nhánh cây nhặt được trên mặt đất.

Trong nội tâm nằng cũng âm thầm sợ hãi nói: ta không có biện pháp cảm ứng được chúng, những con chuột thật sự có thể ăn ta. Làm sao bây giờ, ta còn chưa giúp Tiểu Bạch tìm lại ca ca. Gia gia lại không dạy ta tu luyện, làm sao đánh thắng được nhiều chuột như vậy bây giờ.

Nàng trời sinh cùng tự nhiên thân cận, có được một khóa Thất Khiếu Linh Lung tâm, có thể nói may mắn. Nhưng mà, bản thân cũng chưa từng tu luyện

qua, cùng với người bình thường không khác gì nhau. Thời điểm đi lại trong rừng, đều bằng khí tức thân thiện trên người, cùng các loại động vật trao đổi, mà những động vật này cũng nguyên ý thân cận nàng.

Lúc này nàng cảm giác được, trong lòng những con chuột này, toàn bộ đều cuồng nhiệt với Thử Vương trước mắt, chỉ trực chờ Thử Vương ra mệnh lệnh. Mà Thử Vương, lại càng có dục niệm ăn thịt nàng hơn hết.

Trong lúc nhất thời, cảm giác bất lực hiện lên trong lòng.

"Làm sao bây giờ?"

Thiếu nữ không có tu vi, Tiểu Bạch Hồ mặc dù là vua bách thú, nhưng bây giờ còn chưa có khí tức vương giả thú vương, cho dù có, thì trước mặt yêu thú Thử Vương, cũng không nên sử ra. Bạch Hồ nhìn cảnh tượng chung quanh một chút, trong mắt hiện lên một tia sâu khổ.

"Chẳng lẽ lại muốn ta liều mạng nguyên khí đại thương, ra tay một lần? Nếu như vậy, thương thể của ta liền không biết tới khi nào mới khôi." Bạch Hồ trong nội tâm âm thầm cười khổ.

"Xèo xèo!!! Một nhánh cây cũng muốn ngăn cản Bản Vương, hắc hắc, ngoan ngoãn cho bản Đại Vương nuốt vào bụng đi. Thịt thơm quá, không nhịn được nữa."

Thử Vương nghe xong, không khỏi cười khặc khặc quái dị, cái mũi nhún nhún lại, từng bước một hướng thiếu nữ đi tới.

"Ngao!!!"

Tiểu Bạch Hồ sru một tiếng, từ trong ngực thiếu nữ nhảy ra, đứng trên mặt đất. Toàn thân bạch sắc hồ mao lóe sáng, cảm tức nhìn Thử Vương đi tới, trong miệng ra phát ra một tiếng hồ gầm mang theo âm vị trẻ con. Nàng cũng không hồ là Bạch Hồ, tuy là vị thành niên, nhưng tiếng hồ gầm vừa ra, lại có năm sáu phần khí tức vương giả của hồ vương.

Trong tiếng gầm, mang theo cảnh cáo.

"Khặc khặc, lại là Bạch Hồ, vừa vặn, bản Đại Vương đang một bụng tức khí, lại trêu chọc không nổi Vạn Yêu Cốc Hắc Hồ, liền mượn tạm ngươi tiêu trừ cơ giận vậy." Thử Vương thấy Bạch Hồ, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn. Nhớ tới Đế Thích Thiên, liền đối với lão hồ bản năng có loại một chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Lạnh Lùng Vô Tình

Dịch: Hoangab

Thử Vương hai mắt hiện lên hàn quang, thân thể vừa động, cũng không thấy hấn nhúc nhích chút nào, đảo mắt đã xuất hiện trước mặt Tiểu Bạch Hồ. Trong nhất thời, thân hình cực đại của hấn mang theo uy áp trầm trọng, đem khí thể của Tiểu Bạch Hồ đè ép, làm không khí chung quanh cũng muốn đông cứng lại.

"Hắc hắc!!!"

Thử Vương trong miệng phát ra tiếng cười quái dị, cái móng chuột to lớn hướng đầu Tiểu Bạch Hồ vồ tới. Dưới uy áp cường hấn của hấn, Tiểu Bạch cơ bản không thể động đậy, hai con mắt nhìn chăm chăm vào móng chuột đang tới gần, hiện ra thần sắc sợ hãi, trong sự sợ hãi còn mang theo một chút tiếc nuối cùng không muốn rời xa.

Nàng quay đầu liếc nhìn thiếu nữ phía sau, nói: "Phi tỷ tỷ, Tiểu Bạch không thể giúp được ngươi."

Thiếu nữ thấy Tiểu Bạch Hồ trong mắt hiện lên tuyệt vọng cùng tiếc nuối, trên mặt cũng lộ ra thần sắc giãy dụa, hét lớn: "Không cho phép tổn thương Tiểu Bạch." Thanh âm bén nhọn, nhưng lại cất dấu sự vô lực.

"Hắc hắc, bản Đại Vương không chỉ ăn đầu Bạch Hồ này, còn đem ngươi ăn nốt. Đừng nóng vội, ta sẽ để các ngươi được đoàn tụ trong bụng của ta." Thử Vương nào bị điểm ấy thanh âm hù sợ, móng chuột như trước không ngừng roi xuống đầu Tiểu Bạch Hồ.

"Ngươi tại tìm chết."

Đúng lúc này, biến cố phát sinh. Chỉ thấy, thiếu nữ một thân vốn tràn đầy hòa khí, bỗng nhiên biến đổi thành hoàn toàn bất đồng, lạnh như băng. Không, không thể xem như lạnh như băng, có lẽ nói là vô tình mới đúng. Khí chất đậm đặc vô tình đột nhiên xuất hiện trên người thiếu nữ.

Loại đậm mực này, là đối với thiên địa vạn vật coi thường, là không thèm để ý chút nào, là coi thường không quan tâm, phảng phất như trong mắt nàng mọi sự vật đều không tồn tại. Sự vô tình này, nhìn không ra nửa điểm tình cảm, chính là triệt để vô tình, tựa như khí chất thái thượng vong tình cổ quái trong truyền thuyết cùng một dạng.

Thời điểm khí chất trên thân chuyển biến, ánh mắt lẫn sắc mặt nàng cũng đồng thời biến thành đậm mực vô tình, giống như thiếu nữ này đột nhiên trong nháy mắt biến thành một người khác. Tình cảnh này, có thể nói là quỷ bí tới cực điểm, làm cho lòng người nhìn không được toát ra một cỗ hàn khí.

Đôi mắt vô tình của thiếu nữ rơi vào trên người Thử Vương, Thử Vương liền cảm thấy một cỗ băng hàn thấu xương từ đáy lòng truyền ra, vốn cái móng chuột muốn chụp lên đầu Tiểu Bạch Hồ, cũng không tự chủ được ngừng lại giữa không trung.

"Đây là chuyện gì, tại sao lại như vậy. Vừa rồi nàng rõ ràng còn là người thường mà." Thử Vương khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

"Hừ!!!"

Thiếu nữ vô tình nhẹ nhàng vung tay lên, một cỗ lực lượng vô hình bỗng nhiên đánh lên thân hình Thử Vương. Thử Vương chỉ cảm thấy trên người đau nhức kịch liệt, thân thể không một dấu hiệu bị đánh bay ra ngoài. "Phanh" một tiếng, nặng nề phá tan vòng vây bảy chuột ở phía sau, trên trăm con chuột ngay tại chỗ bị hấn động cho huyết nhục văng tung tóe, chết trong nháy mắt.

"Hừ?" Thiếu nữ vô tình khẽ cau mày dò xét lại người mình, giọng lạnh như băng nói: "Không nghĩ tới thân thể này lại vô dụng như vậy, ngay cả một tia lực lượng nhỏ bé của ta cũng không chịu được. Quá tệ." Nhìn thần sắc tựa như bất mãn của nàng, có thể thấy được, nàng ngay cả với chính mình cũng biểu hiện rất vô tình.

Thấy Thử Vương bị đánh bay ra ngoài, thiếu nữ âm thầm nhíu mày, nàng vừa rồi tưởng có thể nhất cử đem hấn diệt sát, lại không nghĩ Thử Vương có thể ngăn cản được, khiến bản thân có chút ngoài ý muốn.

"Ngao!!!"

Tại lúc thiếu nữ chuẩn bị bỏ sung thêm một kích, đột nhiên ở phía xa, một tiếng hô gầm kinh thiên động địa đột nhiên bạo phát, phóng lên trời, bá đạo vô cùng, trong chớp mắt liền bao trùm hơn nửa Nam Man. Trong tiếng hô gầm mang theo phần nộ cùng lo lắng, còn có uy áp cường đại.

Tiếng hô gầm xông lên tận vòm mây, quần quanh không ngừng giữa không trung, oai vũ nồng đậm, liên miên không dứt, làm cho tất cả sinh linh bao phủ trong đó kinh hãi khó chịu, không ít tiểu động vật ngay tại chỗ bị chấn cho quỳ rạp trên mặt đất.

"Di!!!"

Thiếu nữ vô tình nghe thấy tiếng hô gầm, vốn động tác đang tính một lần nữa ra tay, lại đột nhiên ngưng lại giữa không trung, không có tiếp tục. Hơn nữa, khí chất lạnh lùng vô tình trên người cũng đồng thời thu liễm, con mắt đang híp lại cũng mở ra, khí chất trên thân khôi phục lại về bình thân cùng tự nhiên, làm cho sinh linh nhìn không được muốn thân cận như trước, cùng với vừa rồi tựa như hai thái cực.

Nếu không tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không thể tin. Một loại lạnh lùng vô tình, một loại tự nhiên bình thản, hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng lại cùng lúc xuất hiện trên thân một người.

"Ừ!" Thiếu nữ mở to mắt, nhìn về phía bốn phía, nhãn quang rơi vào địa phương Thử Vương bị đánh bay, tràn đầy nghi hoặc nói: "Vừa rồi ta bị làm sao vậy? Tiểu Bạch, Tiểu Bạch! Người không sao chứ?" Trong lòng có chút nghi hoặc, tựa hồ cũng không nhớ rõ tình huống phát sinh lúc trước, đảo mắt nhìn quanh, liền rơi vào trên người Tiểu Bạch Hồ.

Vội vàng chạy tới, khẽ vươn tay, đem nàng một lần nữa ôm vào trong ngực.

"Trời ạ, quá kinh khủng, thiếu nữ này đến tột cùng là ai, khí tức vừa rồi thật đáng sợ, khiến ta cơ hồ một chút ý niệm phản kháng trong đầu cũng không có."

Mà lúc này, Bạch Hồ bên cạnh cũng bị hù cho khiếp sợ, trong lòng nhấc lên sóng to gió lớn. Vốn nàng còn tưởng phải liều mạng nguyên khí đại thương, ra tay đem bảy chuột trước mắt bức lui, không nghĩ tới, sẽ có biến cố kinh người như thế xảy ra. Trong sát na thiếu nữ biến thành lạnh lùng vô tình, đáy lòng nàng cũng có cảm giác băng hàn thấu xương, phảng phất như đối phương có thể đem mình đơn giản diệt sát.

Cảm giác này, làm cho nàng không rét mà run.

Thân ảnh thiếu nữ trong mắt nàng lúc này cũng được bao phủ thêm một tầng sắc thái thần bí.

"Còn có tiếng hô gầm này, chẳng lẽ là hấn đang đến đây." Bạch Hồ ngẩng đầu nhìn phương hướng tiếng hô gầm truyền đến.

Tại hướng kia, một đầu Hắc Hồ cự đại đang lấy tốc độ kinh người, nhanh hướng thiếu nữ cùng bảy chuột chạy đến. Nhanh đến nỗi thân ảnh của hấn nếu dùng mắt thường cũng không thấy rõ, chỉ thấy, những nơi hấn chạy qua liền có một đạo tàn ảnh xuất hiện, thật lâu vẫn chưa tiêu tán.

"Hô gầm? Tiếng hô gầm này đến tột cùng là ai phát ra, vì cái gì ta lại có cảm giác đau lòng?"

Để Thích Thiên bằng tốc độ nhanh nhất nhảy vọt về phía trước, trong mắt hồ bắn ra tinh quang bức người, vương vân màu tím trên trán cũng điên cuồng nhảy lên. Vừa rồi, khi Tiểu Bạch phát ra tiếng hô gầm, trong lòng hấn cũng sinh ra một hồi đau đớn, loại đau đớn này tựa như đau đớn khi mất đi thân

nhân đồng dạng

Trong nháy mắt, hần liền hướng phương vị tiếng hổ gầm truyền đến điên cuồng chạy tới, trong miệng cũng phát ra một tiếng rít gào tràn ngập uy hiếp. Hần hiện tại đã xác định, địa phương đó chắc chắn đang xảy ra sự tình cùng mình có liên quan.

Vừa di chuyển, trong đầu vừa không ngừng điên cuồng suy đoán: "Là ai, đến tột cùng là ai? Ta nghe được trong thanh âm hổ gầm có chứa khí tức quen thuộc, nhất định là Hồ tộc. Bất quá Hồ tộc cùng ta có quan hệ, cũng chỉ có Bạch Hồ muội muội cùng hai đệ đệ muội muội, lại đều bị người tu tiên bắt đi, chẳng lẽ bọn hần trốn ra được rồi?"

Trong nội tâm âm thầm đoán đủ loại tình huống, càng nghĩ, hần càng cảm thấy khả năng bọn họ từ trong tay tu tiên giả trốn thoát đi ra. Bất quá, ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, liền lập tức bị hần loại bỏ. Tu tiên giả đáng sợ thế nào hần đã lĩnh giáo qua, mà bắt đi bọn họ trước kia nhất định là tu tiên giả trong tông phái, dùng năng lực của bọn chúng, Bạch Hồ bọn họ không có khả năng chạy thoát.

Càng nghĩ, Đế Thích Thiên càng có cảm giác muốn nhanh chóng gặp Hồ tộc phát ra tiếng hổ gầm kia để xác minh, cộng thêm lo lắng trong lòng, liền vận toàn bộ lực lượng để đẩy nhanh tốc độ. Hần đã mờ mờ ảo ảo suy đoán được, lúc trước nội tâm sở dĩ bị bức bối bất an, khó có thể tĩnh tâm, là cùng chủ nhân tiếng hổ gầm có liên quan.

Bởi vì nguyên nhân tâm tình bức bối, hần rời khỏi Vạn Yêu Cốc, du đãng bốn phía khắp Nam Man, mà vị trí lúc trước cách phương hướng tiếng hổ gầm phát ra cũng không quá xa. Khi hần vận dụng tốc độ cực hạn, chẳng bao lâu thời gian đã cách địa phương thiếu nữ các nàng đang đứng không xa.

Hai mắt hổ vô cùng sắc bén, trong nháy mắt liền đem tất cả sự vật phía xa thu vào trong mắt.

Một đám chẳng chịt vài chục vạn con chuột đang đem một phiến thiên địa vây khốn chặt chẽ, trong đó, một con chuột cực đại khoảng chừng có thể so với Hồ tộc trưởng thành đang nhẹ nhàng tròn mắt đứng trước bầy chuột. Chính giữa vòng vây là một thiếu nữ, một tiểu Bạch Hồ, cùng một đầu Bạch Hồ. Đầu đại thử biểu tình đang lộ ra quang mang hung ác, một bộ dạng kích động, nhưng lại không dám đơn giản tiếp cận thiếu nữ, tựa như cực kỳ kiêng kỵ.

Vừa rời thiếu nữ đột nhiên chuyển biến, đem hần hù dọa không nhẹ, nếu không phải hần một thân phòng ngự kinh người mà nói, chỉ sợ đã bị đành thành năm bảy đoạn.

Tới khi hần bò dậy, thấy khí tức trên thân thiếu nữ lại bỗng nghịch chuyển, một lần nữa khôi phục trạng thái vô hại trước kia. Có kinh nghiệm sương máu trước đó, hần cũng không dám đơn giản phát động công kích.

Loại tình cảnh sinh tử của bản thân không nằm trong tay mình như vừa rồi, chỉ cần tương tượng, liền không nhịn được sinh ra khiếp đảm.

"Không được, phải thử một lần nữa, bằng phòng ngự của ta, nếu thật có biến cố phát sinh, cùng lắm thì bỏ chạy xuống dưới lòng đất." Do dự mãi, Thử Vương trong lòng nổi lên hung ác, cảm thấy không cam lòng. Hai chân sau mạnh mẽ đạp trên mặt đất, nhào về phía trước, hai móng chuột lóe lên màu huyền hoàng (màu của trời và đất kết hợp) sáng bóng như kim loại, dị thường dữ tợn.

Trong nháy mắt, hần chợt nổi lên một chủ ý, móng chuột đột nhiên hướng về Tiểu Bạch Hồ đang được thiếu nữ ôm trong ngực.

"Bọn chuột nhất, nguoi dám!"

Móng chuột giơ lên, một lần nữa hướng về cái đầu nhỏ của Tiểu Bạch Hồ, giống như tia chớp, làm thiếu nữ chỉ có thể trơ mắt mà nhìn, trên mặt tuôn ra nước mắt, tràn đầy vô lực.

Nhưng mà, đúng lúc này, một tiếng rít gào bá đạo như thiên uy vang lên. Toàn bộ bốn phía, trong phương viên ngàn mét, đại địa ầm ầm chấn động, giống như địa chấn, kịch liệt quay cuồng, hoa cỏ cây cối bốn phía, từng mảnh hoa lá đều trở nên điêu linh. Một cỗ khí thế mênh mông như biển bỗng nhiên bao phủ toàn bộ không gian, không khí tựa hồ bị cứng lại.

Không ít cỏ thụ che trời cũng kịch liệt lay động, hoa văn trong cây bị đánh thành nát bầy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Truy Đuổi Xuống Đất

Dịch: Hoangab

Trong chớp nhoáng này, Thử Vương chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh đáng sợ đánh lên thân thể mình, sức mạnh này trong sát na không ngừng rung động kịch liệt, ba động chấp chèn, mỗi lần ba động lực phá hoại sẽ tăng thêm một phần.

"Chít chít!!!"

Tiếng hô gầm nặng nề đem Thử Vương đang sắp nhào tới chỗ Tiểu Bạch Hổ, ép từ trên không trung rơi xuống, "ầm" một tiếng, nện mạnh xuống đất, đem mặt đất rung động kịch liệt. Địa phương hân rơi xuống, từng đạo vết nứt dữ tợn như mạng nhện hướng bốn phương tám hướng tràn ra.

Bất quá, thanh thế tuy lớn, nhưng thời điểm va chạm với mặt đất, trên người Thử Vương đột nhiên bao phủ một tầng hoàng quang (sắc vàng) nồng đậm, cho nên tuy rằng hân đem mặt đất tạo thành cái hố to, nhưng bản thân lại không bị thương tổn quá lớn.

Quả nhiên, nhìn lại hố sâu, chỉ thấy Thử Vương thân thể to lớn từ lòng đất bò lên, dùng sức vẩy vẩy đầu, hai mắt có chút mê mang, có thể thấy được, cũng bị đánh cho không nhẹ. Trong nhất thời, hân thậm chí còn chưa kịp phản ứng lại, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì, chỉ mờ mịt nhìn quanh bốn phía.

"Hô!!!"

Một tiếng cuồng phong đột nhiên ập tới mặt đất, cây cối bốn phía bị thổi nghiêng ngã, khắp nơi cát bay đá chạy, bụi mù cuốn cuộn không thể mở mắt.

"Ầm!!!"

Một đạo thân ảnh đen kịt nặng nề nhảy vào giữa vòng vây bầy chuột, lúc rơi xuống, mặt đất dưới chân ầm ầm chấn động, mơ hồ xuất hiện vài đạo vết nứt. Một con Hắc Hổ khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện trước mắt, toàn thân bao phủ uy vũ nồng đậm, khí thế vua bách thú từ trên người nó triển lộ hoàn toàn. Trên trán, vương vân màu tím điện cuồng nhảy lên, mỗi lần nhảy, tựa hồ đều làm không khí chung quanh càng thêm khẩn trương, tràn đầy hơi thở uy hiếp cường đại.

Hắc Hổ hai mắt trừng lên, bắn ra tinh quang, tựa hồ có thể đem một ít động vật tiểu nhược tìm mặt muốn nứt ra. Khí thế bức người của hân lúc này, bao phủ tất cả phạm vi phụ cận.

Hắc Hổ này tự nhiên không phải ai khác, mà chính là Đế Thích Thiên vừa chạy đến. Đứng giữa vòng vây, Đế Thích Thiên ánh mắt thùy chung chú mục vào Tiểu Bạch Hổ bị thiếu nữ ôm trong ngực, trong ánh mắt mang theo vẻ kích động hiếm có.

"Tam muội, ngươi là Tam muội."

Đế Thích Thiên thanh âm có chút run rẩy, tràn đầy kích động cùng khó tin.

Tam muội.

Sẽ không sai! Hân lúc vừa tiếp cận nơi này, cảm nhận được khí tức trên người Tiểu Bạch Hổ, liền triệt để khẳng định Bạch Hổ trước mắt chính là tiểu muội của mình. Đây là cảm giác không cách nào nói rõ, thấp phần kỳ lạ, đến từ mối liên hệ huyết mạch trong cơ thể bọn họ. Cùng một loại huyết dịch, lại sinh cùng một chỗ, nên khí tức của nhau có thể nói là quen thuộc không thể quen thuộc hơn, tuyệt đối sẽ không sai lầm.

Cho nên, trong sát na nhìn thấy Bạch Hổ, Đế Thích Thiên trong nội tâm đã tràn ngập cuồng hỉ. Tuy sống cùng nhau không quá mấy tháng, nhưng có huyết mạch tương liên, tình cảm huynh muội, tại thời khắc này, triệt để dâng trào. Đây là tình cảm kiếp trước hân tuyệt đối không cách nào cảm nhận được.

"Ca ca, ngươi là ca ca, ta là tiểu Bạch."

Tiểu Bạch Hổ trong nháy mắt nhìn thấy Đế Thích Thiên, trong mắt cũng đồng dạng vô cùng vui sướng, vội vàng kêu lên, trong thanh âm mang theo vui sướng cùng ủy khuất.

Thân hình mảnh liệt gãy dựa, từ trong ngực thiếu nữ lao ra, khi bốn chân chạm đất liền nhanh chóng vọt tới trước người Đế Thích Thiên, hai chân trước như tuyết trắng ôm lấy cái đùi trắng kiện của hân. Lúc ngẩng đầu lên, nước mắt to như hạt đậu cũng lạch cạch rơi xuống, lộ vẻ không muốn rời xa.

Bộ dáng này, tựa hồ muốn đem tất cả ủy khuất trong thời gian này toàn bộ phích phóng đi ra.

"Ca ca, ngươi biết không, muội cùng nhị ca bị những kẻ bại hoại kia bắt đi rồi!" Bạch Hổ nức nở nghẹn ngào, giọng nói đứt quãng, lộ vẻ cực kỳ thương tâm.

"Tiểu Bạch, muội ở đây chờ một chút, ca ca trước đem bọn chuột nhắt chết tiệt này tiêu diệt, báo thù cho muội." Hổ trào nâng lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tiểu Bạch, dùng giọng điệu nhu hòa chưa từng có an ủi nàng. Vừa nói, vừa chuyển đầu qua một bên, ánh mắt lập tức trở nên băng hàn thấu xương, tựa như hai mũi tên nhọn hướng Thử Vương đang từ trong hố sâu bò đầm tới.

"Ấn, ca ca, con chuột này rất xấu, hân muốn ăn tiểu Bạch." Bạch Hổ nước mắt treo trên bờ mi, dùng sức gật gật đầu, non nớt nói.

"Yên tâm, ca ca sẽ làm ngươi hả giận." Đế Thích Thiên thận trọng nói.

Tiểu Bạch cũng hiểu chuyện buông chân Đế Thích Thiên ra, nhảy cẫng trở lại bên người thiếu nữ, mà lúc này, thiếu nữ đã sớm bị biến cố trước mắt làm cho khiếp sợ đến trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nhìn đầu Hắc Hổ to lớn trước người.

Bất quá cũng không ai thấy, Bạch Hổ cũng nhìn Đế Thích Thiên một lúc, trong hai con mắt lập tức hiện lên một vòng dị sắc kinh người, như có điều suy nghĩ.

"Bọn chuột nhất, lần trước cho người may mắn đào mệnh. Không nghĩ tới, người lại dám ra đây, còn đem chủ ý đánh lên người bốn vương, hôm nay bốn vương nhất định phải giết người, dù là lên trời xuống đất, tất sát." Đế Thích Thiên lạnh nhạt nhìn về phía Thử Vương, mỗi chữ mỗi câu đều mang theo sát ý trầm trọng.

Thử Vương vốn cùng hắn có cừ hận sâu đậm, nếu không phải nó một mực trốn biệt dưới lòng đất, chỉ sợ hắn đã sớm đem diệt sát. Phòng ngự biến thái của Thử Vương cho hắn ấn tượng sâu đậm, lại có thể ở dưới đất di chuyển xuất quỷ nhập thần, quả thực là làm cho địch nhân phát lạnh, khó lòng phòng bị.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy con chuột thối này, lại dám đối với thân muội muội mình ra tay, đã triệt để chạm tới nghịch lân của hắn. Sát ý cuồng bạo tràn ra, khí thế cường hoành như bài sơn đảo hải (dồi non lấp bể) hướng Thử Vương áp tới, bảy chuột chung quanh liên nhau bị trấn áp nằm rạp trên mặt đất. Đối với uy vũ của cường giả trong yêu thú, những con chuột nhỏ này sao có thể chống cự.

"Xèo...xèo!!!"

Thử Vương trong mắt dần lộ ra hung quang tàn nhẫn, lông mao trên người từng sợi dựng lên như cương châm, hung hăng trừng mắt nhìn về phía Đế Thích Thiên, nuốt từng ngụm nước bọt, kêu lên: "Hừ, Hắc Hồ, đừng tưởng rằng bốn Đại Vương sợ người. Nói cho người biết, ta hiện tại cũng là yêu thú, người giết không được ta."

Thanh âm bén nhọn, bất quá nghe sao cũng thấy, mặt ngoài thì oai lẹ (hùng hổ) mà bên trong lại nhu nhược. Đế Thích Thiên trên người tỏa ra uy thế ngập trời, khiến cho người ta không khỏi sợ hãi. Vừa mới tới liền đem hắn nặng nề đánh bay, không thể nghi ngờ, đã hạ thấp "thứ uy" của hắn, khí thế cũng giảm đi mấy phần.

"Hừ, có sợ hay không cùng ta có quan hệ gì, ta muốn chính là mệnh người. Đi chết đi."

Đế Thích Thiên không chút khách khí, giọng lạnh như băng, đồng thời một cái hồ trảo đen kịt nâng lên, hiện ra vô số hắc quang, yêu khí trùng thiên cuộn cuộn như khói, hai chân sau nặng nề đạp trên mặt đất, mặt đất liền vỡ ra từng vết nứt đáng sợ, thân hình tạo thành vô số tàn ảnh, hướng đầu Thử Vương vỗ xuống, móng vuốt sắc bén trên hồ trảo lóe lên hắc quang khiến lòng người phát lạnh.

Khí thế hùng mãnh như muốn nuốt sống người ta, hắc khí cuộn cuộn, phô thiên cái địa, uy áp mệnh mông điên cuồng hướng tới Thử Vương.

"Hắc Hồ, bốn đại Vương không sợ người, Thử Mục Thôn Quang (Thử Mục Thôn Quang)!"

Thử Vương cao giọng rống to, phảng phất như muốn gia tăng tự tin cho mình, trong tiếng thét dài bén nhọn, hai con mắt nhanh chóng ngưng tụ ra một đoàn tia sáng màu vàng đậm, hơn nữa, tia sáng này theo thời gian trôi qua, càng ngày càng mạnh, như sóng nước không ngừng lưu chuyển trong mắt.

"Xùy~!!!"

Lực lượng trên người Thử Vương từng đợt từng đợt nối tiếp nhau dồn mãnh tụ vào trong mắt, khi chùm ánh màu vàng tăng đến đỉnh điểm thì "Phốc" một tiếng, liền từ trong mắt bắn ra, giống như mũi tên bén nhọn, cô đọng đến cực điểm, tựa như có thể xuyên thủng cả thiên địa. Bên trong thôn (tác) quang ẩn chứa lực lượng khủng bố, nếu ai chạm vào, đều lập tức bị xuyên thủng.

Đây chính là thiên phú thần thông của Thử Vương, Thử Mục Thôn Quang đáng sợ.

"Phanh!!!"

Hai đạo thôn quang trực tiếp thoát ly đôi mắt Thử Vương, sắc bén vô cùng hướng về Đế Thích Thiên, những nơi chúng đi qua, trong không khí phát ra tiếng "xì xì" không ngừng. Hồ trảo Đế Thích Thiên cùng thôn quang cùng một chỗ va chạm vào nhau. Lập tức, thanh âm va chạm mãnh liệt bạo phát, đột nhiên có vài giọt máu tươi rơi xuống tại chỗ.

"NGAO!!!"

Đế Thích Thiên mắt lạnh như băng, hồ trảo cùng Thử Mục Thôn Quang giằng co một chỗ, tuy cường hãn, nhưng không cách nào triệt để ngăn cản được thôn quang sắc bén, bị xuyên thủng hai lỗ, bất quá, đây cũng là sự tình hắn đã đoán trước. Cùng lúc đó, một cái hồ trảo đen kịt khác lóe ra ánh kim, mang theo trào phong lăng lệ ác liệt, rơi xuống đỉnh đầu Thử Vương.

"Chi!!!"

Một trào này, trầm trọng vô cùng, ngưng tụ đại lượng yêu nguyên tinh thuần, cộng thêm bản thân hồ trảo cứng rắn đến cực điểm, rơi trúng đầu Thử Vương, lực lượng khủng bố tràn ra, oanh kích lên người hắn. Thử Vương trên người như trước cũng lập tức hiện ra một đoàn ánh sáng màu vàng đậm, bảo vệ toàn thân.

"Phanh!!!"

Thử Vương lực phòng ngự vô song, cũng không hoàn toàn chống cự được một kích toàn lực này của Đế Thích Thiên, bị nện cho mắt nổ đom đóm, khí huyết kịch liệt quay cuồng, ngũ tạng lục phủ không ngừng chấn động, muốn phun cả máu tươi, đầu bị mạnh mẽ đập xuống đất.

"Khủng bố, quá kinh khủng, Hắc Hồ này thật đáng sợ, lực phòng ngự của ta trở nên mạnh mẽ như vậy rồi mà vẫn không cách nào hoàn toàn chống đỡ. Không thể đánh nữa, đánh tiếp, bốn đại Vương liền biến thành chuột chết. Thử sinh tốt đẹp (những ngày tháng tốt đẹp) của ta vừa mới bắt đầu, làm sao có thể dễ chấm dứt như vậy."

Thử Vương tâm thần chấn động kịch liệt. Đầu bị nện xuống đất, trên người mặc dù không bị thương, nhưng lại hiện ra khôn cùng sợ hãi, dừng khi còn lại cũng triệt để bị Đế Thích Thiên lấy đi. Không suy nghĩ thêm, hai cái móng chuột liền nhanh như gió, dốc sức liều mạng đào xuống, hầu như trong nháy mắt, một cái cửa động to lớn xuất hiện trước mắt.

Thử Vương thân thể to lớn vọt vào trong động, tính dựa vào lòng đất để chạy trốn. Hắn trơn trượt cực kỳ, chót mắt đã biến mất trong cửa động.

"Bọn chuột nhất muốn trốn chỗ nào. Hôm nay, ngươi lên trời, ta truy ngươi lên trời, ngươi xuống đất, bốn vương truy ngươi xuống đất "

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Một Đường Đuổi Giết

Dịch: Hoangab

Đế Thích Thiên lúc này thanh âm lạnh băng mang theo sát ý nồng đậm, hai mắt hàn quang lập lòe, nhìn chăm chăm vào cửa động trên mặt đất.

Con chuột này quá đáng giận, nhiều lần khiêu khích hắn, không giết nó, thật khó tiêu được mối hận trong lòng, nói không chừng tương lai sẽ thành đại họa. Lần trước gặp mặt, nó vẫn chỉ là quái thú, hiện tại đã thành yêu thú, dù biến mạnh hơn nữa, hắn cũng không sợ, nhưng đối với người bên cạnh hắn lại tạo thành uy hiếp to lớn.

Loại uy hiếp như với thân muội muội hắn vừa rồi, từ nay về sau, hắn tuyệt đối không cho phép phát sinh.

Một câu "Ngươi lên trời, ta truy lên trời, ngươi xuống đất, bốn vương truy ngươi xuống đất" đã triệt để biểu lộ quyết tâm đánh chết Thử Vương của hắn.

Rống to một tiếng, thân hình khê động, trực tiếp hướng thông đạo Thử Vương đào ra chui vào. Thử Vương sau khi trở thành yêu thú, thân thể trở nên to lớn, không kém bất kỳ lão hồ trưởng thành nào, thông đạo đào ra, vô cùng to lớn, có thể dung nạp nó, hiện tại Đế Thích Thiên thu nhỏ lại thành lão hồ trưởng thành, cùng Thử Vương không hơn kém bao nhiêu, nên cửa động hoàn toàn có thể dung nạp thân hình của hắn.

Đế Thích Thiên không chút do dự theo sát Thử Vương, trực tiếp truy xuống lòng đất, tựa như không đánh chết được Thử Vương, sẽ không bỏ qua.

"Xèo...xèo!!!"

Chiến đấu phát sinh không dài, cơ hồ trong chớp mắt đã nghịch chuyển, khiến bảy chuột chung quanh vừa nhìn thấy đại vương mình chạy trốn, đều còn can đảm đợi ở chỗ này, nhao nhao quay người hướng động khẩu lúc trước đi ra chen chúc lao vào, tựa như nước biển triều rút.

Trên trăm vạn con chuột, dùng tốc độ khiến người ta trợn mắt há hốc mồm, nhanh chóng rút về lòng đất.

Trong nháy mắt, bốn phía vốn lít nhá lít nhít bảy chuột, khó mà tin nổi liền biến mất không còn tăm hơi, lập tức lần nữa khôi phục về thanh tĩnh trước kia, tựa như nơi này chưa từng phát sinh ra chuyện gì. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối khó thể tin tưởng, tại đây vừa mới xuất hiện một quân đoàn chuột dữ tợn đáng sợ.

"Cái này..., Tiểu Bạch, con Hắc Hồ vừa rồi đúng là ca ca của ngươi?" Thiếu nữ có chút kinh ngạc mở trừng hai mắt, nhìn về phía Tiểu Bạch Hồ, bất quá, ánh mắt vẫn đơn thuần như mọi khi.

"Àn, là ca ca ta, sẽ không sai đâu."

Tiểu Bạch Hồ dùng sức gật đầu, khẳng định nói: "Ta cùng ca ca sinh cùng một chỗ, làm sao nhầm được, tuy rằng ca ca biến thành rất lớn, nhưng khí tức trên người vẫn là khí tức của ca ca, rất thân thiết làm Tiểu Bạch quyến luyến. Nhớ rõ lúc trước còn ở với mẹ, ta thích nhất là dựa vào ca ca để ngủ."

Nói xong, hai con mắt lóe lên thần sắc trông ngóng cùng chờ đợi, tựa hồ đang nhớ lại hồi ức trước kia.

"Tiểu Bạch, xem ra, ca ca ngươi rất cường đại, hiện tại ngươi tìm được hắn, về sau sẽ không còn ai khi dễ được ngươi." Thiếu nữ nhìn Tiểu Bạch, cười hi hi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nàng, Tiểu Bạch cũng nheo mắt lại hưởng thụ.

"Phi tỷ tỷ, đợi ca ca ta trở lại, ngươi về sau cùng Tiểu Bạch ở chung một chỗ được không? Tương lai, cùng Tiểu Bạch với ca ca đi đánh những kẻ bại

hoại kia. Dám khi dễ mụ mụ, tuyệt đối không thể tha thứ bọn hần." Tiểu Bạch hai mắt nhìn về phía thiếu nữ chờ đợi.

"Ca ca ngươi đuổi xuống dưới đất, không có việc gì chứ." Thiếu nữ nhìn cửa động đen kịt cách đó không xa. Thoạt nhìn cũng quá mức dọa người, làm cho người ta có loại cảm giác, tựa hồ tùy thời sẽ có quái thú chạy ra. Rất là kinh hãi.

Lo lắng của nàng cũng là có đạo lý. Trên mặt đất, Lão hồ xác thực là Bách Thú Chi Vương. Thế nhưng dưới mặt đất, uy phong vua bách thú chưa hẳn có thể duy trì. Huống chi, đây cũng không phải là tranh đấu giữa dã thú bình thường, mà là tranh đấu giữa cấp bậc cường giả yêu thú. Con chuột to lớn kia cũng là thú vương, không giống dã thú bình thường sẽ sợ hãi, mà tùy thời đều có thể quay lại cắn người một ngụm.

Nàng cũng không khỏi lo lắng, Hắc Hồ dưới đất, có hay không sẽ chịu thiệt thòi.

"Sẽ không đâu, ca ca nhất định sẽ đã bại con chuột thối kia." Thiếu nữ không có lòng tin, nhưng Tiểu Bạch lại tương đối khẳng định, trong mắt tràn đầy kiên định nói: "Ca ca rất giỏi, ca ca là mạnh mẽ nhất." Trong nội tâm nhớ lại trước kia, lúc huynh đệ bọn hần còn uống sữa mụ mụ, Đế Thích Thiên đã không ngừng rèn luyện thân hình, lớn lên so với bọn hần đều nhanh hơn. Đứng trên đỉnh núi phát ra một tiếng hổ gầm có thể kinh sợ muôn thú, bọn hần đều không làm được.

Khi đó, trong lòng nàng, đối với ca ca bắt đầu cực kỳ sùng bái.

Nghĩ thế, Tiểu Bạch quay đầu lại, mang theo ánh mắt tôn sùng chăm chú nhìn vào cửa động, mong mỏi Đế Thích Thiên có thể lập tức từ trong đó xông ra.

"Bọn chuột nhất, ngươi trốn không thoát đâu, ngươi lên trời, ta lên trời, ngươi xuống đất, ta đi theo xuống đất. Hôm nay xem ngươi chạy đi đâu?"

Thời điểm thiếu nữ cùng Tiểu Bạch Hồ nói chuyện, dưới mặt đất, chỉ thấy một cảnh tượng khó tin đang xảy ra. Một con chuột to lớn ở phía trước dốc sức liều mạng đào, nhanh chóng hướng lòng đất chạy thực mạng, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng, mang theo một chút sợ hãi. Không thể không nói, con chuột này đúng là trời sinh cao thủ đào động, vừa đào vừa chạy cũng không ảnh hưởng chút nào đến tốc độ của nó. Trong lúc di chuyển giác quan vẫn không ngừng quan sát phía sau, chỉ thấy, một con hắc hồ trên trán vương vãn màu tím lấp lờ mãnh liệt, hai con mắt tràn đầy cao ngạo lạnh lùng, sát ý giống như thủy triều vọt tới, vẫn chăm chăm nhìn vào thân ảnh đang chạy thực mạng phía trước.

Bất quá, Hắc Hồ trong lúc đuổi giết, cũng không lộ ra một chút hoang mang, tựa hồ vẫn chưa vận dụng toàn lực, ngược lại vô cùng nhàn nhã, thập phần kỳ lạ cùng quái. Trong miệng thỉnh thoảng lại phun ra vài lời uy hiếp, tựa như mèo vờn chuột, à không, phải nói là như hổ vờn chuột mới đúng.

Đế Thích Thiên hai mắt dị quang không ngừng lập lòe, nội tâm âm thầm trầm tư nói: "Ta chưa từng gặp qua con chuột nào có lực phòng ngự biến thái như vậy, thiên phú thần thông "thử mục thốn quang" của nó cũng không tầm thường, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa nghe nói qua. Con chuột này cả phòng ngự lẫn thiên phú đều hơn người, nói không chừng, bọn chuột nhất có kỳ ngộ gì đó. Trước lúc giết hần, nhất định phải đem bí mật này nắm giữ trong tay."

Nhìn Thử Vương phía trước, ý niệm trong đầu hần liền không ngừng lưu chuyển, nếu như nói, Thử Vương lực phòng ngự kinh người, là bởi vì hần có kỳ ngộ, nhưng trong thời gian ở Vạn Yêu Cốc, Đế Thích Thiên đề ý qua, cơ hồ tất cả thử tộc trên người đều có một loại dị quang màu vàng cổ quái, khiến lực phòng ngự của chúng đều tăng cường gấp 10 lần, thậm chí gấp mấy chục lần.

Có thể thấy được, bảo bối có thể tăng cường lực phòng ngự này tuyệt đối không phải sử dụng một lần, mà là lặp đi lặp lại rất nhiều lần.

Bảo bối như vậy, khẳng định là một kiện báu vật khó lường. Cho nên, thời điểm đuổi giết Thử Vương, hần cũng không vội vã ra tay, mà không nhanh không chậm đuổi theo phía sau, vừa vận khiến cho Thử Vương cảm giác được sự gấp gáp, cho hần thấy được tai họa ngập đầu tùy thời đều có thể hàng lâm.

Dưới sự kích thích như thế, thần kinh Thử Vương có thể vì vậy mà không nghĩ ra biện pháp đối ứng, theo bản năng sẽ hướng về chỗ an toàn nhất phóng đi, mà chỗ kia rất có thể chính là vị trí ẩn dấu bảo bối. Lui một vận bước mà nói, cho dù sự tình không như hần dự liệu, muốn đuổi kịp Thử Vương, tùy thời đều có thể, bản thân cũng không có bất kỳ tổn thất nào.

Điểm ấy tính toán, tất nhiên không thể để Thử Vương biết rõ.

"Hắc Hồ Vương, ngươi muốn truy Bồn Vương đến khi nào? Đừng đuổi nữa, Bồn Vương nhận thua, chỉ cần ngươi buông tha ta, về sau Bồn Vương tuyệt đối sẽ không trêu chọc Vạn Yêu Cốc ngươi."

Thử Vương vừa dốc sức liều mạng đào, thỉnh thoảng ánh mắt lại nhìn về phía sau một chút, chứng kiến Đế Thích Thiên không ngừng truy sát hần, đáy lòng không khỏi dâng lên sợ hãi thật sâu, trong miệng không ngừng thỉnh cầu. Hần hiện tại có thể nói là kinh hãi gần chết, cũng không nghĩ tới, Đế Thích Thiên sẽ liều mạng như vậy, dám truy đuổi xuống dưới lòng đất.

"Hừ, nhận thua? Đã chậm, dù lên trời xuống đất, ta cũng muốn lấy tính mệnh của ngươi."

Đế Thích Thiên tựa hồ không bị dao động, bộ dạng vẫn như cũ theo sát phía sau.

Thử Vương nghe thế, nhất thời hiểu rõ, chỉ sợ không có khả năng cùng Đế Thích Thiên hoà giải nữa, trong nội tâm trở nên hung ác, hai mắt hiện ra sự dút khoát, cắn răng một cái, thầm nghĩ: Tốt, đây là ngươi bức ta. Bồn đại Vương cũng không tin, tới chỗ đó ngươi còn dám truy đuổi.

Trong lòng tựa hồ làm ra quyết định, thân hình vốn thẳng hướng phía trước, lập tức hơi nghiêng về một bên đào tới, vòng vo một lúc, lại giống như lúc

đầu ra sức đào tiếp.

"Có biến hóa."

Đế Thích Thiên thấy vậy, trong mắt không khỏi bắn ra tinh quang, tinh thần trở nên phấn chấn, chăm chú khóa chặt lấy thân hình Thử Vương.

Lúc này Thử Vương không còn mở miệng, chỉ dốc sức liều mạng đào, Đế Thích Thiên thì vẫn không nhanh không chậm theo sát đằng sau, trong nháy mắt, một cái trụ, một cái trốn, ở dưới mặt đất đào ra một thông đạo ngang dọc hơn vạn mét.

Bất quá, dưới sự đào móc có mục đích của Thử Vương, cảnh tượng bốn phía bắt đầu trở nên cổ quái.

"Không đúng, quả nhiên bất thường. Phiến thổ nhường này tựa hồ cùng nơi khác bất đồng, hình như là nham thạch, bất quá lại cùng nham thạch bình thường không giống nhau." Đế Thích Thiên ánh mắt ngưng trọng, vừa đuổi theo, vừa đảo mắt hướng hai bên động dò xét. Vừa nhìn, liền thấy có chút không đúng.

Thời gian đầu Thử Vương đào móc, hẳn chú ý thổ nhường đều là đất xốp, không có quá nhiều khác lạ, nhưng hiện tại đào ra lại không phải đất, mà là lớp đá cứng rắn.

Lớp đá kia cũng không phải là nham thạch bình thường, mà từng mảnh từng mảnh đều cứng rắn như sắt thép. Bốn phía vách động còn có một chút lực lượng kỳ từ phía trên tràn ra, thấp phần kỳ lạ, cùng linh lực cực kỳ tương tự. Nham thạch phát ra ánh sáng màu xanh lấp lánh, khiến cho thông đạo vốn đen kịt cũng trở nên sáng sủa hơn. Phảng phất như nơi này chính là một cái mạch khoáng, quả nhiên kỳ diệu.

Hơn nữa, móng vuốt Thử Vương trong lớp đá cứng rắn này lại có thể nganh sanh sanh đào ra một lối đi, không thể không khiến cho người ta sợ hãi thần phục.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Di Chỉ Dưới Lòng Đất

"Con chuột này đích xác có chút tài cán, có thể đào xuyên qua được lớp nham thạch cứng rắn như vậy. Mà đồng nham thạch này tựa hồ cũng không phải là khoáng thạch bình thường, có chút giống linh thạch, bất quá lại càng giống với một loại tài liệu nào đó hơn."

Đế Thích Thiên cẩn thận quan sát nham thạch bốn phía, phát hiện ra những tảng đá này cứng rắn dị thường, bên trong tựa hồ bao hàm một cỗ linh lực cùng loại với linh thạch, nhưng lại vô pháp rút ra hấp thụ, nên có thể loại trừ khả năng đây chính là linh thạch. Hơn nữa, loại nham thạch này lại phát ra một tầng ánh sáng màu vàng xanh, nếu không có gì bất ngờ, đây hẳn là một loại tài liệu luyện khí tốt.

Cũng không vội vàng đuổi theo Thử Vương, tuy không biết những nham thạch cổ quái này dùng để làm gì, nhưng Đế Thích Thiên vẫn dùng túi trữ vật trực tiếp thu lấy một ít, tương lai có lẽ sẽ có tác dụng.

"Răng rắc!!!"

Đúng lúc này, Thử Vương sau một hồi dốc sức liều mạng đào xới, khi lợi trào của hắn như thường lệ rơi xuống lớp đá phía trước, bỗng nhiên mãnh liệt truyền đến một tiếng vang giòn giã dị thường, tựa hồ phía sau tảng đá là một mảng trống rỗng, tiếp theo, một cửa động to bằng nắm tay hiện ra trước mắt.

"Đã đến!"

Thử vương trong lòng vui vẻ, hai thử trào như bạo vũ cuồng phong, tạo ra vô số đạo tàn ảnh, rơi xuống vách đá xung quanh cửa động, mà vách đá dưới móng vuốt của hắn, tựa như đậu hũ, dễ dàng bị đào ra. Lúc này, tình cảnh trước mắt trở nên có chút quý bí.

Chỉ thấy, sau khi hắn mở rộng xong cửa động phía trước, một mảnh không gian vô cùng rộng lớn liền hiện ra trước mắt, không thấy nửa điểm nham thạch chắn ở trong tầm mắt.

"Ha ha, Hắc Hồ Vương, ngươi muốn giết Bản Đại Vương, lần này chỉ sợ không có cơ hội, Bản Đại Vương đi trước một bước." Thử Vương hai mắt ánh sáng lấp lánh, tinh thần phấn chấn, quay đầu hướng về phía Đế Thích Thiên ở đằng sau tùy tiện cười to một tiếng, thân thể to lớn trực tiếp hóa thành một chuỗi tàn ảnh, cũng không biết hắn đến tột cùng là hướng về phương nào chạy trốn, trong chớp mắt đã thấy không còn bóng dáng.

"Muốn chạy trốn."

Đế Thích Thiên đột nhiên nhảy về phía trước một cái, uy thế hùng mãnh như thủy triều rơi xuống vị trí Thử Vương từng đứng, vừa muốn lần nữa lao tới, bất quá, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì thân thể đột nhiên ngừng lại, miễn cưỡng cố định tại chỗ, trong mắt hiện ra kinh hãi khó tin.

Dù hẳn tự nhận là tâm tính kiên định, cũng phải trợn mắt ngoác mồm.

"Làm sao có thể? Trong lòng đất làm sao có chuyện như vậy tồn tại. Thật khó mà tin nổi."

Nhìn cảnh tượng khó tin trước mắt, Đế Thích Thiên trong lòng tràn ngập khiếp sợ khôn tả, liền ngay cả ý định truy sát Thử Vương cũng ném ra sau đầu.

Vì sao?

Vì sự vật trước mắt thực sự đã triệt để nằm ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Trước mắt là một thế giới vô cùng rộng lớn dưới lòng đất. Không gian cực kỳ bao la, khó nhìn thấy giới hạn, phẳng phất như một tiểu thế giới hoàn chỉnh. Mặt trên là một tầng sương mù màu xám đậm ngưng tụ không tan, mang khí thể tĩnh mịch đến khủng bố, làm cho không khí chung quanh cũng ngột ngạt đáng sợ.

Đế Thích Thiên còn chưa tiến vào bên trong vùng không gian này, đã cảm nhận được khí tức kinh khủng tràn ngập mỗi một tấc thiên địa, chỉ cần hơi tới gần, hô hấp liền có chút không trôi chảy, bởi vậy có thể thấy được, cảnh tượng trước mắt thần bí cùng đáng sợ đến cỡ nào.

Phần lớn cảnh vật đều bao phủ trong sương mù, như ẩn như hiện, nhưng vẫn có thể nhìn thấy, ở ngay phía trước, có một cửa đá cổ lão to lớn. Trên cửa, tựa hồ có đủ loại phù trận thần bí tỏa ra khí tức viễn cổ.

Mà ở giữa sương mù lại có một tòa cổ tháp cao vút thần bí, lơ lửng giữa không trung, lớn vô cùng. Kỳ lạ chính là, sương mù ở đây có thể bao trùm được những cảnh vật khác, nhưng không cách nào bao phủ được cổ tháp, bốn phía chung quanh cổ tháp sương mù không có cách nào tới gần được. Điều này làm cho Đế Thích Thiên có thể quan sát rõ ràng tòa cổ tháp này.

Cổ tháp toàn thân lộ ra khí tức thần bí viễn cổ. Tháp phân thành chín tầng, một tầng nối tiếp một tầng. Trên thân tháp, từng cái cổ triện thần bí trải rộng khắp mặt ngoài, tựa như một loại văn tự cổ đại thần bí nào đó. Toàn bộ thân tháp đều nhuộm màu hỗn độn, sừng sững đứng đó, như man thú viễn cổ, tỏa ra từng tia từng tia khí tức thương mãng (mệnh mệnh bao la).

Không thể tưởng tượng!!!

"Nam Man lòng đất lại có chuyện như vậy tồn tại, xem đáng về cổ tháp này, tuyệt đối là tồn tại khó có thể tưởng tượng được năm tháng, chẳng lẽ là di chỉ thời viễn cổ ư?"

Đế Thích Thiên nhìn cảnh tượng trước mắt, thật lâu mới hồi thần, trong lòng chấn động, triệt để bị những gì bản thân nhìn thấy làm cho kinh sợ. Đây tựa hồ là một mảnh di chỉ thời kỳ viễn cổ, khí tức từ cửa đá cùng cổ tháp lan ra cùng với tòa mộ cổ bên trong Vạn Yêu Cốc lúc trước hầu như không thua kém nhau nhiều.

Đều toát ra vẻ tuế nguyệt tang thương, Viễn cổ mệnh mang.

Hắn suy đoán, bên trong di chỉ này có lẽ chôn dấu bí mật kinh thiên nào đó.

"Nơi này quá khủng bố, lấy tu vi của ta bây giờ, căn bản không cách đặt chân vào đó. Tùy tiện đi vào, nói không chừng sẽ ngã xuống ở đây." Lòng hiếu kỳ người người đều có, Đế Thích Thiên cũng không ngoại lệ, bất quá, hắn nhảy bén cảm giác được, bên trong di chỉ này ẩn giấu nhiều thứ khủng bố không thể đo lường, còn có thể có nguy hiểm trí mạng đáng sợ.

Bằng thực lực yêu thú nhỏ nhỏ hiện tại của hắn, chỉ sợ dùng nói là tiếp cận cổ tháp, nói không chừng ngay cả cửa đá cũng không thể mở ra. Yếu, quá yếu. Ở trước mặt di chỉ thời viễn cổ này, yêu thú quả thực là tồn tại nhược không thể nhược hơn, hơi ngoài ý muốn một chút, liền có thể mất luôn cái mạng nhỏ.

Trong mắt hiện lên vài phần kiên kỵ, đối với tính mạng của mình, Đế Thích Thiên từ trước đến giờ cực kỳ coi trọng, tuy rằng đối với di chỉ trước mắt rất hiếu kỳ, nhưng lại không có ý định đánh bạc tính mạng để đi tìm hiểu.

Ánh mắt Đế Thích Thiên bỗng nhiên rơi vào một khối phương tiêm cổ bi (bia đá vuông nhọn) cách đó không xa, khối bia đá này dị thường cao to, tựa như một thanh cổ kiếm, sừng sững đứng trên mặt đất.

Ở trên bia đá, có từng đạo từng đạo văn tự nhỏ ra. Vận dụng hết thị lực nhìn sang, Đế Thích Thiên không khỏi âm thầm lắc đầu, thứ văn tự này thực sự quá thần bí, bản thân hắn không có cách nào nhận biết, nhưng chắc chắn không phải là cổ triện, mà là một loại văn tự cổ đại nào đó hắn chưa từng gặp qua. Những chữ cổ này in dấu ở trên bia đá, cũng không có vẻ cứng nhắc, trái lại thập phần linh động, bên trong mỗi chữ đều tựa hồ bao hàm uy năng lớn lao.

"Nơi này ta tạm thời không thể đặt chân vào. Chờ tương lai, sau khi thực lực đủ mạnh, mới có tư cách thăm dò bí mật chôn dấu bên trong di chỉ này."

Đế Thích Thiên quyết đoán vẫy vẫy đầu, hắn cũng không có vì đột nhiên phát hiện di chỉ mà tâm trí lạc lối, nhào vào bên trong, bởi vì hắn biết rõ phân lượng chính mình. Đem con mắt từ trên cổ bi lạng lẽ dời đi, hướng về phương vị Thử Vương lúc trước chạy trốn nhìn lại. Hiện tại Thử Vương đã sớm

không còn tâm hơi.

Nhìn đáng vẻ của nó, đối với nơi này tựa hồ tương đối quen thuộc.

Ý định ban đầu của nó chính là đem Đế Thích Thiên dẫn tới đây, muốn hấn nhào vào bên trong di chỉ. Như vậy, liền có thể dễ dàng mượn sức mạnh di chỉ gây thương tổn trí mạng tới hấn.

“Mẹ kiếp, con chuột thối này chạy đúng là nhanh nha” Đế Thích Thiên hừ lạnh một tiếng, trong mắt hàn quang lập lòe, lạnh nhạt nói: “Bất quá, lần này giúp ta phát hiện chỗ di chỉ này, cũng coi như thu hoạch không nhỏ. Tạm thời coi như nguoi may mắn.”

Buông tha Thử Vương tất nhiên là không thể, bất quá hiện tại có lòng đất rắc rối phức tạp, Thử

Vương tung tích lại biến mất không còn bóng dáng, muốn tìm ra khẳng định là cực kỳ khó khăn, ở lại lâu thêm cũng chỉ vô ích.

Đế Thích Thiên xoay người đi vào thông đạo lúc trước, sau đó vung trảo về phía đỉnh đầu đánh một kích.

"Oanh long!!!"

Lực công kích mạnh mẽ đem phiến thổ thạch bên trên nứt toạc ra, trong nháy mắt nham thạch sụp xuống, đem thông đạo hướng về phía di chỉ bế trụ lại.

Sau đó không hề lưu luyến, theo đường cũ chạy trở về. Đối với quần thử trong lòng đất này, trong lòng hấn đã có kế hoạch toàn vẹn.

"Không biết tiểu muội ở phía trên như thế nào rồi. Lần này đuổi theo con chuột thối kia chạy lâu như vậy, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì." Đế Thích Thiên trong lòng nghĩ đến Tiểu Bạch Hồ trên mặt đất, càng không có tâm tình tiếp tục ở lại, liền theo đường cũ, bằng tốc độ nhanh nhất lao đi.

Bên trong Nam Man tồn tại đủ loại nguy hiểm. Lấy năng lực Tiểu Bạch Hồ, nếu xảy ra chuyện, căn bản là không thể chống đỡ. Tuy rằng lúc trước hấn oai vũ uy hiếp tứ phương, có thể sẽ không có chuyện gì, nhưng không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Vừa nghĩ tới Tiểu Bạch Hồ, Đế Thích Thiên trong lòng cũng không khỏi hiện lên một tầng nghi hoặc thật sâu.

“Muội muội làm sao trốn ra được, còn có thiếu nữ nhân loại kia, làm sao ở cùng với tiểu muội, ta nhớ rõ lúc trước tận mắt nhìn thấy tiểu muội ba người bị bọn tu tiên giả đồng loạt bắt đi cơ mà. Không được, nhất định phải hỏi thật rõ ràng.”

Càng suy nghĩ, nghi hoặc càng nhiều, làm cho hấn không khỏi nổi lên một tia táo bạo, hấn có linh cảm, lần này tiểu muội trở về, có thể cho hấn biết được sau khi bọn họ bị bắt đi, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, bị bắt đi nơi nào? Bạch Hồ muội muội cùng đệ đệ giờ ra sao?

Nghĩ vẫn liên tiếp không ngừng hiện lên trong đầu.

Chuyện này, ở trong lòng hấn vẫn luôn là một cây gai, sâu sắc đâm vào trong tim, mỗi khi hồi tưởng lại, các loại đau đớn xót ruột không ngừng hiện lên. Cảm giác vô lực trở mắt nhìn bọn họ bị bắt đi lúc trước, khiến hấn mãi mãi cũng không quên, cũng chính vì vậy, đã thúc giục hấn không ngừng hướng về phía trước.

Hấn không muốn để chuyện như thế phát sinh thêm lần thứ hai.

Mà muốn ngăn chặn chuyện như vậy, cũng chỉ có một con đường, chính là trở nên mạnh mẽ, không ngừng trở nên cường đại.

"Phi tỷ tỷ, ca ca ta sao còn chưa trở lại nha. Đã đi một thời gian dài như vậy, có phải là xảy ra chuyện gì rồi không?" Trên mặt đất, Tiểu Bạch Hồ hai con mắt chớp chớp, không ngừng chăm chú nhìn vào cửa động to lớn phía trước, chờ đợi bóng người quen thuộc từ trong đó nhảy ra. Bên trong thanh âm, không che dấu được thấp thỏm trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Ngươi Là Công Chúa

"Không sao đâu, Tiểu Bạch! Ngươi không phải nói ca ca ngươi là lợi hại nhất sao. Con chuột thối kia cũng đánh không lại ca ca ngươi, nói không chừng hấn rất nhanh sẽ quay lại."

Thiếu nữ mỉm cười ngồi xổm xuống bên người Tiểu Bạch Hồ, vỗ vỗ đầu nàng, an ủi nói ra, hai con mắt cũng không ngừng hướng về cửa động quét qua. Không biết vì điều gì, từ lúc nhìn thấy Đế Thích Thiên thế công bá đạo đem Thử Vương đập trên mặt đất, trong lòng nàng đối với hấn có một loại tin tưởng khó hiểu.

Lời này nói ra là để an ủi Tiểu Bạch, kỳ thực cũng là để an ủi chính mình. Kể từ sau khi đụng phải Thử Vương, nàng cũng triệt để minh bạch, những động vật ở trong sơn mạch này cùng với những động vật bình thường bên ngoài không giống nhau, đều có trí tuệ cao thâm, nếu gặp phải chúng sẽ rất nguy hiểm, tùy thời có thể chết. Sau khi nhìn thấy được uy thế của Đế Thích Thiên, trong nội tâm nàng cũng không tự giác được có thêm một loại cảm giác an toàn.

"Bịch!"

Thời điểm thiếu nữ nói xong, chợt nghe thấy từ trong lòng đất vang lên một tiếng rít gào rõ ràng, "Hoắc". Sau một tiếng vang thật lớn, một đạo hắc ảnh trong nháy mắt từ dưới mặt đất lao ra, kèm theo một cỗ cuồng phong khiến người ta hít thở không thông đập thẳng vào mặt.

Tiểu Bạch Hồ đang nhìn về phía cửa động, liền mở to con mắt, vui sướng chạy tới. Vừa chạy, vừa la lớn: "Ca ca, sao ngươi đi lâu như vậy, Tiểu Bạch còn tưởng rằng ngươi không cần Tiểu Bạch nữa." Nói xong liền đi tới bên cạnh Đế Thích Thiên, dựa sát vào chân hắn, khí tức ấm áp từ đó tràn ra, khiến nàng cực kỳ hưởng thụ.

"Ha ha!!!" Đế Thích Thiên rời khỏi thông đạo, nhìn thấy Tiểu Bạch, ánh mắt đang lạnh như băng cũng trở nên hòa hoãn hơn nhiều, tươi cười nhìn về phía Tiểu Bạch, ôn hòa nói: "Ngươi hiện tại là thân nhân duy nhất của ca ca, ca ca làm sao có thể không nhớ ngươi. Nếu ai dám thương tổn ngươi, Đế Thích Thiên ta liền ma cầm giết ma, thần cầm sát thần."

Câu trước còn dĩ thường ôn hòa, mang theo khí tức ấm áp, câu sau đã trở nên lạnh lùng. Bất kể có hay không có năng lực bảo vệ, thân nhân bên người đã trở thành nghịch lân trọng yếu nhất của hắn, một khi chạm tới, nhất định sẽ khiến hắn lửa giận ngập trời. Sự tình đã xảy ra một lần, hắn tuyệt đối không cho phép lần nữa tái sinh.

"Ca ca, Tiểu Bạch thật hạnh phúc." Tiểu Bạch ngẩng đầu, nhìn về phía Đế Thích Thiên, lộ ra vẻ cảm động.

"Lạch cạch!!!"

Lúc này, một tiếng vang thật nhỏ đem khoảng khắc ấm áp trong nháy mắt phá vỡ, thoáng nhìn đi, chỉ thấy một thiếu nữ dưới chân còn có tiếng nứt vỡ của cây khô, hiển nhiên, tiếng vang vừa rồi là từ dưới chân nàng truyền ra.

"Ca ca, Tiểu Bạch giới thiệu cho ngươi nhận biết tỷ tỷ của ta, tỷ tỷ đối với ta rất tốt, nếu không có nàng, Tiểu Bạch cũng không biết tới khi nào mới có thể gặp lại được ca ca." Tiểu Bạch nhìn thấy thiếu nữ, vội vã dẫn Đế Thích Thiên đi tới trước mặt nàng, giới thiệu: "Ca ca, đây là Phi tỷ tỷ. Phi tỷ tỷ, đây chính là ca ca ta."

Thanh âm non nớt ở giữa thiếu nữ cùng Đế Thích Thiên vang lên.

Nhìn thiếu nữ trước mắt một thân xiêm y rách rưới, Đế Thích Thiên trong mắt lóe lên dị quang. Có thể nhìn ra, những lỗ hổng trên y phục này, toàn bộ đều do bụi gai tạo thành, không khó đoán được, đây là do đi lại lâu dài trong rừng núi mới trở nên như vậy. Giày dưới chân nàng cũng bị rách tả tơi đến không cách nào sử dụng tiếp.

Liên tưởng đến lời nói của Tiểu Bạch, Đế Thích Thiên ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ trở nên nhu hòa hơn nhiều.

Hắn chỉ đối với tu tiên giả cừu hận, còn thiếu nữ trước mắt này, cũng không có tu vị trong người, chỉ là một người bình thường, hơn nữa còn không ngại cực khổ đem Tiểu Bạch đưa tới tận đây. Phần ân tình này, để ở chỗ nào cũng đều nặng trĩu như núi. Kỳ lạ nhất chính là, hắn để ý tới, trên người thiếu nữ này tựa hồ trời sinh có một loại khí tức cùng tự nhiên không hạn chế thân cận, khiến hắn cảm giác rất thoải mái, không sinh ra ác cảm.

"Bản vương chính là thân ca ca của Tiểu Bạch, ngươi có thể gọi ta là Đế Thích Thiên."

"Ta tên Từ Phi, ngươi là ca ca Tiểu Bạch, có thể gọi ta là Từ Phi hoặc Phi Phi đều được." Thiếu nữ Từ Phi nháy mắt, đánh giá trên dưới Đế Thích Thiên mấy lần, giọng lạnh lạnh nói.

Đế Thích Thiên nghe vậy, hơi gật gù, nói: "Lần này ngươi có thể đem Tiểu Bạch tới đây, Đế Thích Thiên ta nợ ngươi một món nợ ân tình, tương lai, nếu như có chuyện gì yêu cầu ta, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của ta, không trực tiếp muốn tính mạng của ta, coi như là phải tới cùng trời cuối đất, nhập Bích Lạc Hoàng Tuyền, ta đều sẽ làm."

Lời hứa hẹn, ở trong lòng Đế Thích Thiên tuyệt đối không phải có trọng lượng bình thường, cho tới nay hắn đều thi hành. Chỉ cần nói ra, tuyệt đối sẽ làm, có thể xem như lời hứa đáng giá nghìn vàng, nhất ngôn cửu đỉnh. Chính vì vậy, hắn xưa nay đều không dễ dàng hứa hẹn điều gì.

Một khi ưng thuận, liền mang ý nghĩa, đây là một loại ràng buộc rất lớn.

Mà hiện tại, hắn lại đối với thiếu nữ gọi Từ Phi này thẳng thắn đưa ra hứa hẹn, một lời hứa hẹn quý giá.

Chỉ là, Từ Phi hiện tại còn không biết được lời hứa hẹn này quý giá cỡ nào, nên không quá mức để trong lòng. Nàng sao có thể tưởng tượng được, trong tương lai, ở trên Từ Kim đại lục, nếu như có được một lời hứa hẹn của Đế Thích Thiên mà nói, sẽ cuốn lên từng trận bão táp.

Trên mặt lộ ra nụ cười từ trong nội tâm, lắc lắc đầu nói: "Đế đại ca, Từ Phi chỉ là vì yêu thích Tiểu Bạch nên mới cùng nàng đi tìm ngươi, ngươi không cần phải quá lưu tâm."

Thiếu nữ này quả nhiên không giống người bình thường. Đế Thích Thiên nội tâm âm thầm gật gù, nhưng vẫn như cũ nói: "Chuyện người yêu thích Tiểu Bạch là chuyện khác, ta là ca ca của nàng, người giúp ta đem nàng mang về đây, nhân tình này ta nhận, mặc kệ người có tiếp hay không, lời đã nói ra, ta tuyệt đối sẽ không thay đổi." Nói xong liền xoay người nhìn về phía Tiểu Bạch, nói: "Đi, Tiểu Bạch, ta dẫn người tới nhà mới của chúng ta. Từ Phi cô nương cũng đi cùng đi."

Đế Thích Thiên nói xong lập tức đi về phía trước dẫn đường, hướng phương vị Vạn Yêu Cốc tiến tới.

"Phi tỷ ty!!!"

Tiểu Bạch kêu to một tiếng, tại chỗ nhảy lên, nhào vào lòng thiếu nữ Phi Phi, sau đó thoải mái cuộn mình trong ngực nàng, hấp háy mắt nói: "Phi tỷ ty, chúng ta cũng theo sau đi."

Từ Phi gật gù, ôm Tiểu Bạch Hồ và Bạch Hồ đi theo sau lưng Đế Thích Thiên cùng tiến về phía trước. Đế Thích Thiên cũng biết Từ Phi là người bình thường, nên hẳn chỉ chậm rãi đi tới, cũng không vội vã.

"Hắc Hồ này tốc độ tu luyện quả thực khủng bố, mấy tháng trước còn là tinh thú, trong chớp mắt không ngờ đã lột xác thành yêu thú. Tốc độ tu luyện như vậy, từ trước đến nay ta vẫn chưa gặp qua. Tên Đế Thích Thiên này đến tột cùng là có gì khác lạ" Trên đường đi, Bạch Hồ thỉnh thoảng ở trên người Đế Thích Thiên liếc nhìn một chút.

Nếu như nhìn kỹ có thể thấy được, trong mắt nàng tràn ngập vẻ khiếp sợ, tựa như nhìn thấy một chuyện khó tin nào đó đang diễn ra.

Người khác còn không nhìn bạch, nhưng nàng lại hiểu rõ nhất, ngăn ngừa không tới một năm thời gian, một tên hồ tộc chưa bao giờ tu luyện cơ sở, lại nhanh chóng nhảy vọt qua linh thú, qua quái thú, tiến tới cảnh giới yêu thú như hiện tại. Tốc độ như vậy, có thể nói là khủng bố. Một năm, đối với yêu tộc mà nói, không đủ để cho động vật phổ thông sinh ra linh trí, không đủ để cho linh thú mở ra một cái kinh mạch, không đủ để cho quái thú mở ra yêu phủ, ngăn ngừa không thể ngăn ngừa hơn.

Nhưng mà ở trong một năm thời gian ngắn ngủi, Hắc Hồ trước mắt lại có thể làm ra sự tình tuyệt đối không thể làm được như vậy, thử hỏi, nàng há có thể lý nào không kinh ngạc.

"Xem ra, nhãn quang lúc đầu của ta có cao tới đâu cũng vẫn là ngoài ý muốn à." Bạch Hồ trong lòng âm thầm nghi hoặc một tiếng, nằm nhoài trong lòng thiếu nữ, vẫn như thường ngày, nửa câu cũng không mở miệng.

"Ca ca, chúng ta là đang đi nơi nào?" Tiểu Bạch hiếu kỳ dò hỏi, vừa nhìn về phía Đế Thích Thiên, vừa hướng bốn phía đánh giá. "Lúc trước ta cùng Phi tỷ ty đến hang núi chúng ta từng ở tìm người, nhưng không tìm được, tại sao lại chuyển tới nơi này nha?" Nàng xác thực rất tò mò điểm này, không hiểu tại sao ca ca lại rời khỏi Hồ Khẩu sơn mạch.

"Tiểu muội, rất nhiều chuyện sau này ca ca sẽ nói cho người, người chỉ cần biết rằng, sau này tại Nam Man, sẽ không có ai dám bắt nạt người. Đợi tới Vạn Yêu Cốc, người chính là Vạn Yêu Cốc công chúa, mà ca ca chính là Vạn Yêu Cốc Vương. Từ nay về sau, ca ca sẽ bảo vệ người, tuyệt đối không để cho người bị ủy khuất."

Thanh âm vô cùng kiên định, tại một khắc gặp lại Tiểu Bạch, hẳn liền thê, tuyệt đối sẽ không để cho nàng lại gặp phải nguy hiểm, hẳn tuyệt đối không cho phép thân nhân duy nhất bên người chịu bất kỳ tổn thương nào.

"Ca ca, Vạn Yêu Cốc là nơi nào?"

"Vạn Yêu Cốc chính là ca ca ta vì người bố trí, ở nơi đó, người chính là công chúa."

"Ca ca, Tiểu Bạch cũng muốn trở nên mạnh mẽ như ca ca."

"Ca ca sẽ dạy người"

Dọc theo đường đi, Tiểu Bạch cùng Đế Thích Thiên tựa hồ chuyện nói không hết, cái này nối tiếp cái kia, lũ lượt kéo đến. Đế Thích Thiên cũng kiên trì hiếm thấy, hỏi gì đáp nấy, biểu hiện vô cùng cung chiêu.

Mà Từ Phi lại tròn tròn mắt, vênh tai lên, cẩn thận nghe huynh muội bọn hắn đối thoại, thỉnh thoảng từ trong miệng Đế Thích Thiên nghe được một ít chuyện tình lý thú cùng Nam Man có quan hệ, còn hơi đề cập đến tràng đại chiến tại Nam Man trước kia, đến ngay cả Bạch Hồ cũng vênh tai lên lắng nghe.

Một đường đi tới, bởi vì Từ Phi là người bình thường nên Đế Thích Thiên cũng hết sức thông thả, không có đi nhanh. Dựa theo hành trình, muốn đến Vạn Yêu Cốc, cũng cần một hai ngày thời gian, hẳn cũng không vội, cũng không triển khai Ngự Phong thuật đưa các nàng lướt đi. Đi trên mặt đất, vừa đi chuyển, vừa có thể quan sát cảnh vật bốn phía, hơn nữa huynh muội gặp lại, trong miệng luôn có chuyện nói không hết.

Tựa hồ rất ấm áp.

Đế Thích Thiên trong lòng tuy rằng có nhiều nghi vấn, bất quá, lúc này cũng không hỏi ra, dù sao, hiện tại cũng không phải là thời điểm thích hợp. Đợi đến khi tới Vạn Yêu Cốc, sẽ có rất nhiều cơ hội.

Dưới tình huống như vậy, buổi chiều ngày thứ hai, nhóm người Đế Thích Thiên đã đi tới con đường nối với Vạn Yêu Cốc.

Một ngọn núi cao vút hiện ra trong tầm mắt, đem hết thảy sự vật phía sau nó ảm dẫu đi.

"Tiểu muội, nơi này chính là Vạn Yêu Cốc, chúng ta đi nào." Đế Thích Thiên dừng lại, nhu hòa nhìn về phía Tiểu Bạch nói.

"Hào!"

Đột nhiên giữa bầu trời, một tiếng ung hót tựa như xuyên thủng mây cao vang lên. Ngẩng đầu nhìn lại, giữa không trung, chỉ thấy một con ung khổng lồ đang không ngừng xoay vòng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Bạch Hồ Là Ai

Đầu chim ung dù bay rất nhanh nhưng trên lưng vẫn lộ ra một đám lông màu vàng, dị thường rõ ràng. Toàn thân lộ ra khí tức có tính công kích, hai con mắt sắc bén như lợi tên nhìn xuống mặt đất. Lúc nhìn thấy đám người Đế Thích Thiên, ánh mắt đột nhiên rơi vào trên người thiếu nữ Từ Phi, trong nháy mắt liền trở nên ác liệt.

"Hào!!!"

Tiếng ung cao vút từ trong miệng phát ra, toàn thân đột nhiên lao xuống, đôi mắt lộ ra ánh kim loại ngăm đen, hưng mãnh hướng về phía Từ Phi chộp tới.

"A!!!"

Từ Phi thấy vậy, không nhịn được kinh hô một tiếng, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng, trở nên luống cuống. Nàng có thể cảm nhận được ung trào này nếu rơi vào đầu mình, chỉ sợ trong nháy mắt sẽ xuất hiện một cảnh tượng đầm máu, chết trong khoảng khắc.

"Ung Không, dừng tay, đây là khách quý Bản Vương mời tới. Không được gây sự."

Đế Thích Thiên thấy cảnh này, trong mắt bắn ra thần sắc nghiêm nghị, uy nghiêm nồng đậm tràn ra, đồng thời nhắc trào lên, yêu nguyên phun trào, ở giữa không trung ngưng tụ ra một hồ trào đen kịt, cùng ung trào chạm vào nhau. Lực lượng hồ trào tuôn ra, đem Ung Không oanh kích bay ngược trở lại bầu trời.

Bất quá, sức mạnh bên trong hồ trào cũng không quá lớn. Thời điểm Ung Không động thủ hấn liền biết, chỉ sợ thời điểm nó nhìn thấy mình và Từ Phi nhân loại đi chung một chỗ, nảy ra hiểu lầm, tưởng mình bị đối phương quản chế, mới đột nhiên xuất thủ.

"Từ Phi cô nương, xin đừng trách móc, vị này là bộ hạ của ta, tính cách có chút lỗ mãng kích động." Đế Thích Thiên sau khi đem Ung Không đánh bay ngược trở lại, liền quay đầu hướng Từ Phi khẽ gật đầu, nói.

"Không sao, không sao." Từ Phi nét mặt vẫn chưa hết sợ hãi.

"Đại Vương!!!" Ung Không ở trên không trung xoay vòng cuốn theo một đạo cuồng phong, rồi rơi xuống mặt đất, cúi đầu xuống lộ vẻ thấp thòm, hiển nhiên là đang lo lắng Đế Thích Thiên trách phạt chuyện vừa rồi.

"Ừm." Đế Thích Thiên nhìn Từ Phi, không muốn dây dưa chuyện này, gật gù, nói: "Người hiện tại lập tức trở về cốc, thông báo cho đám người Tổ Tổ cùng Xích Hóa, đề bọn họ toàn bộ đi ra tiếp kiến muội muội Bản Vương." Trong thanh âm đầy vẻ uy nghi bề trên, không cho phép nghi vấn.

Muội muội Đại Vương?

Nghe được câu này, Ung Không hai mắt sáng lên, ngẩng đầu cẩn thận quét một vòng, ánh mắt sắc bén lập tức rơi vào trên người Tiểu Bạch đang được Từ Phi ôm trong lòng. Xung quanh chỉ có Tiểu Bạch cùng một con bạch hồ, nếu là muội muội Đại Vương, hiển nhiên chỉ có Tiểu Bạch phù hợp.

Nhất thời, đôi mắt nhìn về phía Tiểu Bạch hiện lên một tia cung kính nhàn nhạt.

"Vâng, Đại Vương!!!"

Ung Không đáp một tiếng, vỗ cánh bay lên trời, xông đến tận mây xanh, lại hướng về phía Vạn Yêu cốc đáp xuống.

"Đi thôi, chúng ta cũng vào cốc."

Đế Thích Thiên quay đầu nhìn về phía Từ Phi gật gù, đi trước dẫn đường, hướng về phía con đường nối thông cốc tiến tới, bất quá, trong lúc hướng về phía sơn động thì ánh mắt cũng đồng thời hướng Bạch Hồ nằm trong ngực Từ Phi dừng lại một chút, trong mắt tựa hồ toát ra một tia dị quang nhàn nhạt, về mặt vô cùng thâm ý.

Sơn động quanh co uốn lượn, từng cái ngã ba liên tục hiện ra trước mắt, bất quá, Đế Thích Thiên dù sao cũng quen tay làm nhanh, bước đi lộ vẻ quen thuộc, Từ Phi cũng chăm chú theo sau lưng, không ngừng âm thầm đánh giá cảnh vật bốn phía. Hai con mắt hiện lên thần sắc tò mò.

"Từ Phi cô nương, có chuyện ta muốn thỉnh giáo người một chút, nếu không biết người cũng không cần trả lời." Vừa đi vào một u cốc bên trong hang núi, Đế Thích Thiên đột nhiên hỏi ra một câu khiến người ta bất ngờ. Sóng mắt cũng dừng lại trên người Bạch Hồ lưu chuyển mấy lần.

"Đế đại ca muốn hỏi cái gì?" Từ Phi hiểu kỳ mờ to hai mắt, nhìn về phía hắn. Hiển nhiên, đối với việc Đế Thích Thiên đột nhiên lời nói lộ vẻ nghi hoặc cũng hơi hiểu kỳ.

Đế Thích Thiên ý tứ sâu xa nói: "Ta muốn hỏi một chút, con Bạch Hồ trong lòng người làm sao mà có? Nó tựa hồ rất không bình thường." Cũng không ai phát hiện, lúc nói câu này toàn thân hắn bắt đầu căng thẳng, hai mắt toát ra một tia kiêng kỵ. Đương nhiên hắn che giấu rất tốt, trong động lại u ám, nên trong lúc nhất thời cũng không ai nhận ra.

Chỉ là, ánh mắt lúc rơi vào hai cái đuôi trắng như tuyết phía sau lưng Bạch Hồ mang theo sắc thái khó tả.

"Bạch Hồ, có hai cái đuôi."

Ở trong lòng hắn, rất nhanh lóe lên một ý nghĩ, ở kiếp trước hắn đối với Hoa Hạ Tứ Đại Danh tuyệt không có xa lạ gì, cuốn "Phong Thần Bảng" hắn cũng từng đọc lại nhiều lần, nhân vật Tả Kỳ trong đó có thể nói là ảnh hưởng cực kỳ sâu sắc đến hắn. Hắn nhớ rõ, Tả Kỳ chính là một con cừu vĩ thiên hồ.

Vì lẽ đó, lúc nhìn thấy hai cái đuôi tuyết trắng phía sau Bạch Hồ, trong lòng hắn không nhận được chấn động một cái.

"Người nói tiểu hồ ly này?" Từ Phi chớp chớp con ngươi trong suốt, nói: "Đây là ta ở trong rừng cây gặp được, lúc đó nhìn thấy nàng đang bị thương, không biết vì sao ngã đi dưới tàng cây, sau khi tỉnh lại cũng chưa từng nói chuyện."

"Ồ?"

Đế Thích Thiên suy tư đáp một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục hỏi thêm, chỉ hướng phía trước đi tiếp.

Sơn động tuy rằng dài, bất quá không đến thời gian uống cạn một chén trà, bọn người Đế Thích Thiên đã ra khỏi sơn động. Trước mắt trở nên rộng rãi sáng sủa, một mảnh thảo nguyên bằng phẳng, cây cối um tùm, thác nước thẳng đứng chảy xuống, bốn bề núi đồi trùng điệp, chẳng khác nào một mảnh thiên địa khác, hữu sơn hữu thủy (có có núi có sông), hơi thở tươi mát phả vào mặt.

"Tham kiến Đại Vương."

Lúc bọn hắn vừa ra khỏi sơn động, chỉ thấy, trước mắt thỉnh linh có năm đạo thân ảnh cao lớn sừng sững xếp thành hàng ngang mặt trước, trong nháy mắt nhìn thấy Đế Thích Thiên đều đồng thời cung kính quỳ lạy, âm thanh to lớn vang vọng khắp thung lũng.

"Hừm, vị này chính là thân muội muội của Bản Vương, Tiểu Bạch." Đế Thích Thiên nhìn về phía Tiểu Bạch Hồ, nàng cũng từ trong ngực Từ Phi nhảy ra, đi tới bên người Đế Thích Thiên, hiểu kỳ đánh giá năm người trước mặt.

"Tham kiến tiểu thư." Xích Hóa, Bái Nguyệt bọn họ đều hướng Tiểu Bạch cung kính kêu lên.

"Sau này Tiểu Bạch chính là công chúa Vạn Yêu Cốc ta."

"Vâng, gặp qua công chúa."

Trong chớp mắt này thân phận của Tiểu Bạch đã được xác lập, sau này chính là Vạn Yêu Cốc danh xưng công chúa. Có thể thấy trước, ở trong cốc, tuyệt đối không có ai dám khinh thường nàng.

Thân phận thay đổi cũng làm cho Tiểu Bạch không biết làm sao, sợ sệt nhích gần về phía Đế Thích Thiên thêm một chút, thấp giọng nói: "Ca ca, những người này đều là?" Vừa nói vừa nhìn về phía năm vị quái thú cao to trước mặt, hơi lộ ra vẻ khiếp đảm.

"Ha ha, Tiểu Bạch, bọn họ đều là bộ hạ trung thành nhất của ca ca." Đế Thích Thiên cười nói rồi nhìn về phía Bạch Tổ Tổ: "Tổ Tổ, Tiểu Bạch trước tiên giao cho người, các người nhận thức nhau một chút, lại tới xung quanh cốc tham quan một lát, Từ Phi cô nương cũng có thể đi cùng." Lúc này, thanh âm của hắn đột nhiên chuyển biến, cũng không lập tức mang Tiểu Bạch các nàng đi tới động phủ của mình, trái lại trước tiên để cho các nàng ở trong cốc du ngoạn, đương nhiên thanh âm cũng không dừng lại ở đó, quả nhiên, sau một lát hắn liền xoay người hướng về phía Từ Phi, nói: "Từ Phi cô nương, ta muốn cùng Bạch Hồ nói riêng vài câu, không biết có thể hay không?"

"Tiểu hồ ly?" Từ Phi hơi kinh ngạc nhìn về phía Đế Thích Thiên.

Đế Thích Thiên ánh mắt thâm thúy, nói: "Xin Từ Phi cô nương yên tâm, ta để Bạch Hồ lưu lại, cũng không phải là muốn gây bất lợi cho nàng, chỉ là có chút sự tình muốn hỏi thăm nàng mà thôi. Bản Vương bảo đảm, tuyệt đối sẽ không vô cớ gây bất lợi với nàng." Nói xong, ánh mắt nhìn về phía Bạch Hồ

mà không phải là Tử Phi.

"Vậy được!!!" Tử Phi chân chờ một chút, bắt quá sau khi ngẫm lại, cũng không từ chối, liền ngồi xổm người xuống, đem Bạch Hồ vắn ôm trong lòng nhẹ nhàng để xuống đất.

Mà thời khắc này, Bạch Hồ ánh mắt cũng rất kỳ quái, trong mơ hồ mang theo một tia thấp thỏm. Dưới tình huống như vậy, Đế Thích Thiên lại đơn độc yêu cầu nàng ở chung một chỗ, tuyệt đối là nằm ngoài dự liệu của nàng.

"Chẳng lẽ tên Đế Thích Thiên này đã phát hiện ra thân phận của ta, bắt quá, không thể nào, ta hiện tại tuy rằng bị thương, nhưng khí tức toàn thân đã hoàn toàn thu lại. Lần trước hẳn tuy rằng ở Ngô Sơn (núi rét) gặp ta, nhưng khi đó ta hóa thành nhân hình, yêu thân cũng chưa từng ở trước mặt hẳn hiển lộ qua, làm sao hẳn lại đột nhiên đưa ra yêu cầu như thế."

Bạch Hồ sau khi được Tử Phi thả ra, kỳ thực vẫn luôn yên lặng quan sát Đế Thích Thiên, trong lòng kinh ngạc không thôi.

Nam Man, trước đây nàng sớm đã nghe nói qua, trong yêu tộc có truyền lưu, bên trong Nam Man chôn dấu rất nhiều bí ẩn thương cổ, chính là một địa phương tràn ngập thần bí. Ở nơi như thế này, Đế Thích Thiên có thể vừa sinh tồn, lại còn có thể tìm được một nơi có nhiều linh khí như Vạn Yêu Cốc này, quả thực là khiến người ta khuynh đảo không thôi.

Đế Thích Thiên biến hóa lại càng lớn, trong thời gian ngắn ngủi, so với trước đây, càng nhiều thêm một loại khí thể duy ta độc nhất, loại khí thể này, hiện tại tuy rằng rất nhạt, nhưng không thể trốn khỏi giác quan nhạy cảm của nàng.

Tử Phi cùng Tiểu Bạch được Bạch Tổ Tổ dẫn đi, hướng về phía bên trong cốc, vừa đi, vừa giới thiệu cho các loại sự tình trong cốc.

Hiện tại chỗ này chỉ còn lại Đế Thích Thiên cùng Bạch Hồ hai người đứng đối mặt nhau.

Ánh mắt cả hai đều chăm chú nhìn về phía đối phương, Bạch Hồ cũng không có nửa điểm lùi bước, trái lại rất tự nhiên đánh giá Đế Thích Thiên từ trên xuống dưới.

Sau nửa ngày trầm mặc, Đế Thích Thiên hít sâu một hơi, thốt ra một câu: "Nếu như Bản Vương đoán không sai, người chính là Thiên Hương Hồ Vương lúc trước ở Ngô Sơn cứu ta một mạng."

Câu nói này, có thể nói là kinh động lòng người, dị thường trực tiếp, bắt quá, ngữ khí của hẳn lại dường như thập phần khẳng định. Sau khi nói xong, ánh mắt không chớp một cái nhìn về phía Bạch Hồ.

Bạch Hồ thân thể liền chấn động một cái rất khó nhận ra, hai cái đuôi phía sau nhẹ nhàng khua lên, trong mắt lộ ra tia sáng kỳ dị: "Người làm sao đoán ra được." Thanh âm mềm nhẹ, nghe vào tai lại có một loại cảm giác rất thư thái, bắt quá, ý tứ bên trong câu nói không thể nghi ngờ là đã thừa nhận thân phận của nàng, khẳng định suy đoán của Đế Thích Thiên.

Sau khi nói xong, trong mắt cũng loé lên một tia hiếu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Ân Oán Phân Minh

- Nếu như ta nhớ không lầm thì hôm nay là lần thứ ba chúng ta chính thức gặp mặt. Lần ở Hồ Khâu Sơn Mạch ta đem Khâm Thiên Bảo Hạp giao cho người bảo quản, hơn nữa còn cho người một lọ Tụ linh đan làm thù lao. - Lúc nói đến Khâm Thiên Bảo Hạp, ánh mắt Bạch Hồ nhìn Đế Thích Thiên có một chút ý tứ hàm súc.

Nghe thấy mấy chữ "Khâm Thiên Bảo Hạp", trong lòng Đế Thích Thiên bỗng nhiên tê cứng, chuyện này vẫn luôn là cây gai trong lòng hắn. Khâm Thiên Bảo Hạp là do Bạch Hồ tự tay giao cho hắn, hơn nữa còn hứa hẹn cho hắn một lọ tụ linh đan làm thù lao. Tuy rằng, lúc trước Bạch Hồ có tâm tư muốn mượn tay hắn che giấu hộp báu, nhưng không thể phủ nhận, hộp báu này vốn thuộc về Bạch Hồ.

Bản thân hắn từng phải dựa vào tụ linh đan mới có căn cơ để tu yêu. Có thể nói, ở trên con đường tu tiên đi xa được như hôm nay, cùng Bạch Hồ tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ.

Hắn thừa nhận mình tự ý mở ra hộp báu là sai, nhưng cũng không hối hận. Hắn cần lực lượng, cần truy cầu lực lượng cường đại, mà bên trong hộp báu có thể ẩn giấu lực lượng hắn muốn, cho nên hắn không thể không phá giải nó, hơn nữa còn từ bên trong lấy được "Thất Tội Thần Khúc", thật sự đã khiến bản thân hắn trở nên cường đại hơn.

Tuy rằng chưa từng hối hận, nhưng lúc này đối diện với Bạch Hồ, cũng có chút hổ thẹn, có cảm giác tựa như đang mắc nợ nàng. Dù sao, hắn vốn đoạt đi

thứ nên thuộc về người khác, đây là điều Đế Thích Thiên tuyệt đối không phủ nhận.

- Đúng vậy, trước kia ta chỉ là một con hổ con yếu ớt. - Đế Thích Thiên cẩn thận gật đầu.

Thần sắc Bạch Hồ hơi chút hòa hoãn, tiếp tục nói: - Lần thứ hai gặp mặt, là ở Ngô Công sơn.

- Lần đó ngươi cứu ta một mạng. - Đế Thích Thiên lại gật đầu thừa nhận, ánh mắt kiên định nói: - Tục ngữ nói, "tích thủy chi ân, dũng tuyền tương báo" (ân huệ dù như nước nhỏ giọt, nhưng phải báo đáp như suối tuôn), ngươi cứu mạng ta, ta thiếu ngươi một ân tình. - Đế Thích Thiên không chút do dự trả lời. Ân (huệ) chính là ân (huệ), hận chính là hận. Hân kiếp này xác định, chỉ cần có trí tuệ, liền có thể kiên trì đến cùng. Ân oán rõ ràng chính là nguyên tắc kiên định nhất trong lòng hân từ trước đến nay. Mà chuyện này, cũng không có lý do để phủ nhận.

Hắn biết rõ, nếu như lúc ở Ngô Công sơn không có Bạch Hồ xuất thủ tương trợ, chỉ sợ đã sớm chết trong tay lão quái vật Nguyên Anh kỳ kia. Càng bị thâm hơn chính là bị ngự thú vòng không chế nô dịch, nên phần ân tình này, không thể xem là nhỏ.

- Chuyện ân tình ta tạm thời không nói, bất quá ta rất kỳ quái, theo đạo lý, ta hai lần xuất hiện trước mặt ngươi đều dùng nhân thân, chưa từng hiển lộ qua bản thể, ngươi vì sao chỉ liếc mắt đã nhận ra ta là Thiên Hương Hồ Vương. - Bạch Hồ nói xong, có chút hứng thú nhìn về phía Đế Thích Thiên, trong lòng nàng cũng đang vô cùng hiếu kỳ.

Đoạn đường tới đây, nàng chưa bao giờ mở miệng nói chuyện, chỉ một mực nằm trong ngực Tử Phi, cũng không có bất kỳ cử động đặc thù nào, vậy mà Đế Thích Thiên chỉ liếc mắt đã nhận ra nàng. Dù nàng là Yêu Vương nổi danh trong tu tiên giới, cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái, không biết cuối cùng mình sơ sót ở đâu.

- Trên người ngươi có mùi thơm... rất đặc biệt! - Đế Thích Thiên trầm ngâm nói.

- Mùi thơm? Bạch Hồ nghe vậy, không khỏi giật mình, thầm nghĩ: - Tại sao lại quên mất chuyện này.

Nghĩ lại, nàng trong Yêu Tộc được xưng là Thiên Hương Hồ Vương, trong đó có một chữ "hương" (thơm), ý nói cả người nàng có mùi thơm đặc biệt, loại mùi thơm này rất kỳ lạ, từ lúc nàng ra đời đã có sẵn, khiến cho người ta nếu ngửi thấy một lần, chỉ sợ cả đời sẽ khó quên.

Điều này gần như là một dấu hiệu đặc trưng của nàng.

Lần này tuy biến về bản thể, nhưng mùi thơm cơ thể vẫn tràn ra. Bình thường, nàng cũng không thể tận lực thu liễm, hiện tại đã biến thành bản thể, thương thể lại chưa phục hồi, lại càng không có khả năng tận lực thu liễm được loại mùi thơm này. Cho nên, trên đường đến đây, loại mùi thơm này vẫn hướng bốn phía tản ra.

Đế Thích Thiên đối với mùi thơm này ấn tượng rất sâu sắc. Lần thứ nhất tại Hồ Khâu Sơn Mạch đã khắc ghi trong đầu, cho nên, lúc trước khi mới nhìn thấy Tiểu Bạch, hắn đã ngửi thấy mùi thơm này, nhưng vì đang cùng Thử vương chiến đấu, nên cũng không quá mức lưu tâm, đợi đến khi trở lại, một lần nữa ngửi thấy, trong lòng mới nổi lên ngờ vực.

Đến khi tiến vào Vạn Yêu Cốc, hắn gần như đã có thể khẳng định, con Bạch Hồ này nếu không có gì bất ngờ, thì chính là Thiên Hương Hồ Vương hắn từng hai lần gặp mặt.

Đương nhiên, thời điểm phát hiện ra điều này, trong lòng hắn cũng đấu tranh một hồi, vì dù sao bọn họ dây dưa trước giờ, cũng không phải chỉ có một hai sự tình.

- Đúng vậy, ta chính là từ mùi thơm phán đoán ra. - Nói xong, Đế Thích Thiên cũng không còn do dự nhìn về phía Bạch Hồ, ánh mắt mang theo nghi hoặc, thanh âm xoay chuyển, hỏi: - Bất quá, nếu như ta nhớ không lầm, ngươi là một vị Yêu Vương đã ngưng kết ra Yêu Đan, tại sao hiện giờ lại...

Tuy rằng không nói tiếp, nhưng ý tứ trong đó đã rất rõ ràng.

- Hừ, còn không phải vì ngươi. - Bạch Hồ nghe xong, sóng mắt từ trên người Đế Thích Thiên lướt qua, có chút không cam lòng nói: - Lúc giúp ngươi ngăn cản lão mũi trâu Thanh Vân, bị hắn quần lấy cả tháng, rồi lọt vào vây công của những lão quái vật hèn hạ kia, khiến ta đường đường một đời Yêu Vương, lại bị đánh trọng thương phải quay về bản thể. Tình cảnh hôm nay của ta, toàn bộ đều do ngươi.

- Điều này... - Đế Thích Thiên nghe xong, trong lòng có chút ngán ngùi, không nghĩ ra, Bạch Hồ thành ra như vậy, bị đánh về bản thể, lại cùng mình có liên quan.

Vốn dĩ, lúc trước Bạch Hồ thấy tốc độ tu hành kinh người cùng trí tuệ của Đế Thích Thiên hơn xa Yêu Tộc bình thường, nên đối với hắn nổi lên lòng hiếu kỳ, vì vậy mới một đường đi theo phía sau hắn. Lúc ở Ngô Công sơn không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, có lẽ là do không muốn nhìn thấy một nhân tài hiếm có của Yêu Tộc vẫn lạc tại đó, nên mới nhin không được ra tay ngăn trở một chút. Đương nhiên, cũng vì Khâm Thiên Bảo Hạp đang ở trên người Đế Thích Thiên.

Vừa ra tay, quả nhiên lão già Thanh Vân liền đặt toàn bộ chú ý lên người nàng, bỏ qua Đế Thích Thiên, không chút do dự đuổi theo phía sau. Vốn ý định ban đầu của nàng là đem lão già Thanh Vân ly khai khỏi đó, nên mới không nhanh không chậm rời đi, đợi đến khi bọn người Đế Thích Thiên rời khỏi thì mới đem hắn bỏ xa.

Cũng không nghĩ tới, tuy rằng đã giải trừ nguy hiểm cho Đế Thích Thiên, nhưng sự tình tiếp theo lại vượt qua dự liệu của nàng. Trong tay lão già Thanh Vân lại có một kiện pháp bảo phi hành lợi hại, bằng vào kiện pháp bảo này, hắn gặt gao bám chặt lấy nàng, khiến ý tưởng ban đầu của nàng lập tức

ngâm nước nóng. Cứ như vậy, một đường đuối giết, liên tục kéo dài cả tháng. Thử nghĩ, một vị yêu vương vì một lão quái vật nguyên anh kỳ đuối theo, động tĩnh như vậy làm sao qua mặt được đám cường giả khác.

Cuối cùng, nàng bị ba gã cường giả bao vây tại một ngọn tuyết phong (núi hiểm). Sau một trận chém giết, Bạch Hồ vận toàn lực xử ra một chiêu "Linh Hồ xuất động", cứng rắn oanh kích ba gã cường giả. Mặc dù có thể trốn thoát, nhưng cũng bị trọng thương đến cả nhân hình cũng không duy trì được, phải biến về bản thể.

Đù thấy, lần này nàng bị trọng thương nghiêm trọng đến mức nào.

Đây cũng là lý do vì sao lúc Tử Phi gặp nàng, nàng đã bị hôn mê nằm trên mặt đất.

Tuy rằng Bạch Hồ không nói tí mĩ, nhưng nhìn thần sắc của nàng, trong đầu Đế Thích Thiên âm thầm suy đoán, hồi tưởng lại cảnh tượng lần cuối cùng hai người gặp mặt, lại ngẫm lại ngữ khí của nàng, cũng đại khái đoán ra, chỉ sợ cùng mình không thoát khỏi liên quan.

Suy nghĩ một chút, Đế Thích Thiên nhìn về phía Bạch Hồ, nói: - Nếu như Bạch Hồ cô nương đã tới Vạn Yêu Cốc, vậy hãy ở lại chỗ này an tâm dưỡng thương. -Sau khi mở miệng, Đế Thích Thiên chân thành nhìn Bạch Hồ, yêu cầu này, hẳn cũng không phải mù quáng đưa ra.

Nếu như Bạch Hồ ở lại Vạn Yêu Cốc, hẳn vừa có thể báo đáp một chút, vì dù sao, tổn thương trên người nàng cũng liên quan đến mình, thứ nữa, Bạch Hồ thủy chung là một cường giả cấp bậc Yêu Vương. Trong thời gian này, nếu như có thể kéo gần quan hệ, đợi đến lúc nàng khôi phục lại, nói không chừng đối với Vạn Yêu Cốc sẽ có lợi ích phi thường.

- Coi như ngươi còn có chút lương tâm, không uổng công ta vì ngươi mới biến thành bộ dạng này. - Bạch Hồ nghe xong, cũng cảm thấy vui vẻ, thầm nghĩ: Dưỡng thương ở chỗ này, có thể nói là tuyệt hảo, hơn nữa, nơi này có Đế Thích Thiên, chắc chắn sẽ không có nguy hiểm phát sinh, linh khí ở đây lại thập phần sung túc.

Nghĩ thì nghĩ, bắt quá, Bạch Hồ chớp chớp mắt, đột nhiên hỏi: - Khâm Thiên Bảo Hạp vẫn đang ở trong tay ngươi? - Trong thanh âm, mang theo ngữ điệu dị thường thận trọng, mơ hồ có chút khẩn trương. Trước đây nàng đã biết rõ, Đế Thích Thiên đang một mực phá giải hộp báu, cũng không biết đến bây giờ hộp báu đã bị phá giải hay chưa.

- Đúng thế!

Đế Thích Thiên cũng không giấu diếm việc này, gật gật đầu, không chút do dự khẳng định: - Khâm Thiên Bảo Hạp vẫn ở trên người ta, nếu như ngươi muốn, ta có thể quay về động phủ lấy cho ngươi.

- Không cần, tạm thời cứ để ở chỗ ngươi đi. - Hơi bất ngờ là Bạch Hồ cũng không lập tức thu hồi hộp báu, mà tiếp tục lưu lại trong tay Đế Thích Thiên. Sau khi nói xong, nàng dừng lại một chút, lại nói tiếp: - Bắt quá, ta muốn ở trong trong sơn cốc tĩnh tu dưỡng thương, nên cần một tòa động phủ yên tĩnh.

Đế Thích Thiên khẽ gật đầu, đối với điều này không có ý kiến.

- Ca ca! - Lúc này, một thanh âm non nớt từ phía xa truyền đến. Theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Bạch Hồ đang nhanh chóng hướng bên này chạy tới, phía sau là bọn người Xích Hóa.

- Ca ca, sơn cốc thật lớn, nơi này về sau thật sự là nhà của chúng ta? - Tiểu Bạch trở lại bên người Đế Thích Thiên, nháy nháy con mắt, hồn nhiên hỏi.

- Ân. Về sau Vạn Yêu Cốc này chính là nhà của ngươi, đi, ca ca dẫn ngươi tới nơi cư ngụ. - Ánh mắt Đế Thích Thiên lập tức trở nên nhu hòa. Sau khi nói xong, liền đi trước dẫn đường, hướng về động phủ của mình, bọn người Xích Hóa cũng theo sát phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Ngự Thần Chú

Tiểu Bạch cùng Tử Phi tới, khiến cho Vạn Yêu Cốc sinh khí tăng lên. Vì dàn xếp cho bọn họ, Đế Thích Thiên để cho đám người Xích ở xung quanh động phủ của mình mở ra hai cái động phủ, một cái cho Bạch Hồ, cái còn lại thì cho Tiểu Bạch cùng Tử Phi ở.

Bởi vì Tiểu Bạch muốn sống cùng với Tử Phi cho nên Đế Thích Thiên mới để hai người ở chung một chỗ.

Trên đường tới động phủ, sau khi Tử Phi các nàng nghe Bạch Hồ mở miệng nói chuyện cũng vô cùng kinh ngạc, các nàng cố gắng mấy cũng không thể khiến Bạch Hồ mở miệng, mà Đế Thích Thiên lại có thể.

Bạch Hồ vì bức thiết muốn khôi phục tu vi, cho nên sau khi động phủ được mở ra, lập tức tiến vào sơn động, phong bế động phủ, tiến hành bế quan,

muốn trong thời gian ngắn đem thương thể bản thân khôi phục đến trạng thái tốt hơn.

Lúc này trong động phủ của Đế Thích Thiên chỉ còn lại hắc cùng Tiểu Bạch. Bên ngoài, sắc trời dần muộn, từng điểm nguyệt quang (ánh sáng của trăng) từ cửa sổ trên mái nhà trút xuống, rơi vào trong động, khiến sơn động vốn u ám cũng sáng sủa hơn không ít.

- Tiểu Bạch, người không phải bị những Tu Tiên giả kia bắt đi ư? Sau khi các người bị bắt, đã xảy ra chuyện gì, làm sao có thể trốn về đây được. Còn có, mẫu thân cùng nhị đệ hiện tại thế nào? – Lúc này chỉ có huynh muội hai người bọn họ, cho nên Đế Thích Thiên cũng không quanh co lòng vòng, mà trực tiếp hỏi thẳng Tiểu Bạch đủ loại vướng mắc trong lòng.

Lúc nói đến tu tiên giả, hai mắt hắc bắn ra hàn quang. Nói thật, hắc hiện tại muốn biết nhất chính là những người kia đến tốt cùng là ai, là Tu Tiên môn phái nào đem bọn người Tiểu Bạch bắt đi. Trong lòng hắc âm thầm thể, bất luận là môn phái nào, trong tương lai Đế Thích Thiên ta nhất định sẽ tiêu diệt các người.

Hận ý nồng đậm cùng cao ngạo lúc này cũng hoàn toàn hiển lộ.

- Ca ca. - Tiểu Bạch nghe xong, hai mắt đầy nước, vội vàng nhìn về phía Đế Thích Thiên, nói: - Ca ca, người nhanh đi cứu mẹ cùng nhị ca đi, những người xấu kia muốn đem chúng ta dưỡng thành Linh Thú, sau đó lại bán cho người xấu khác, như vậy không tốt, ca ca, người nhất định phải cứu mẹ cùng nhị ca.

Tiểu Bạch vừa nức nở nghẹn ngào, vừa nói đứt quãng. Đế Thích Thiên cẩn thận lắng nghe, trên cơ bản cũng hiểu được ý tứ nàng muốn biểu đạt. Càng nghe, hai mắt hắc hào quang càng thêm lạnh lùng, càng thêm sắc bén, càng ngập tràn căm hận.

- Thì ra là Vạn Thú tông. - Đế Thích Thiên rít từng chữ một qua kẽ răng, vương vân trên trán phát ra ngọn lửa màu tím khiếp người, lửa giận điên cuồng tràn ra.

Hóa ra hai tên Tu Tiên giả lúc trước chính là đệ tử có thực lực cực kỳ mạnh trong Vạn Thú tông, mà Vạn Thú tông, chữ "thú" trong đó, chính là vì ngự sử Linh Thú mà xưng, Linh Bảo trấn phái là một kiện "Vạn Thú phiên", một pháp bảo đáng sợ. Theo truyền thuyết, ở trong Phiên này có hơn một vạn tinh phách thú tộc, một khi ngự sử, có thể triệu hồi ra tinh phách vạn thú để đối địch, mà những tinh phách này, thấp nhất cũng là tinh phách cấp bậc Yêu thú. Nếu có thể đem uy năng của Vạn Thú phiên triệt để sử dụng, quỷ thần cũng phải khiếp sợ.

Thế nhưng, có thể thúc giục được bao nhiêu lực lượng, còn phải dựa vào tu vi bản thân của người sử dụng, tuyệt đối không phải là người bình thường có thể khu động.

Mà bọn người Tiểu Bạch là bị hai tên đệ tử Vạn Thú tông bắt tới Vạn Thú Sơn, mỗi ngày đều phải dùng một loại linh đan gọi là Linh Thú Đan. Loại đan dược này hết sức kỳ lạ, sau khi ăn xong, có thể mở ra linh trí, tăng linh tính bản thân, tuy nhiên, lại có tác dụng phụ cực kỳ đáng sợ.

Một khi phục dụng, linh thú cả đời đều không thể hóa hình, chỉ có thể bảo trì hình thái bản thể, cũng chính là bộ dạng dã thú, hơn nữa, khi linh thú phục dụng Linh Thú Đan, đều có tu sĩ ở bên cạnh không ngừng niệm một loại chú ngữ thập phần cổ quái, sau khi nghe sẽ có cảm giác hoảng hốt lẫn buồn ngủ.

Loại chú ngữ này, gọi là Ngự Thần Chú, chính là gốc rễ lập phái của Vạn Thú tông, vô cùng trọng yếu.

Ngày ngày bị loại Ngự Thần Chú này tẩy não, theo lời Tiểu Bạch, Bạch Hồ mẹ bắt đầu trở nên nóng nảy, thường xuyên không nhận ra nàng và nhị ca nữa. Tình huống như vậy, khiến Tiểu Bạch vô cùng sợ hãi. Sau khi ăn Linh Thú Đan, trí tuệ của nàng tăng lên rất nhiều, linh tính cũng tăng, lại nghĩ tới, nếu phải đợi thêm nửa năm nữa, chờ nàng lớn lên, kết cục cũng sẽ giống như Bạch Hồ mẹ lúc này.

Cho nên Tiểu Bạch Hồ thừa dịp Vạn Thú tông đột nhiên sinh ra biến cố, lúc chuông cảnh báo vang lên, nhờ có may mắn khó tin, chạy trốn được xuống dưới chân Vạn Thú Sơn, lại cơ duyên xảo hợp gặp được Từ Phi, nên mới có thể tới đây, gặp được Đế Thích Thiên. Chuyện này, có thể nói là có quá nhiều yếu tố may mắn.

Nếu không, chỉ sợ Tiểu Bạch căn bản không có khả năng tìm được đến đây.

- Vạn Thú tông? Ta khuyên người tốt nhất không nên tùy tiện tìm tới Vạn Thú tông, nếu không, dùng năng lực của người bây giờ, Vạn Thú Sơn cũng chỉ có thêm một con yêu thú mà thôi. Vạn Thú Sơn vô cùng khủng bố, ngay cả ta thời kỳ toàn thịnh, cũng không dám tiếp cận, trừ phi... - Ngay lúc Đế Thích Thiên lửa giận muốn phun trào, một thanh âm mềm mại đột nhiên truyền vào tai.

Liếc mắt nhìn lại, chỉ thấy ở ngoài cửa động, một con Bạch Hồ tuyết trắng đang từng bước tiếp cận bọn họ, hai cái đuôi sau lưng nhẹ nhàng lắc lư vũ động, mùi thơm cũng theo đó tỏa ra bốn phía. Thiên Hương Hồ Vương vốn ở trong động phủ bên cạnh đường thương thì đột nhiên cảm giác được một cỗ lửa giận ngập trời khiến nàng bị kinh động, nên mới xuất hiện ở đây.

Đế Thích Thiên hít sâu một hơi, người thấy mùi thơm kỳ dị truyền đến, lửa giận tràn ngập trong lòng cũng yên tĩnh trở lại, dường như mùi hương này có hiệu quả ngưng thần kỳ lạ, khiến tâm tình hắc cũng chậm rãi hồi phục.

- Trừ phi cái gì? - Ánh mắt Đế Thích Thiên sáng như đuốc nhìn về phía Bạch Hồ, biết rõ lời nói của nàng còn có vẻ sau.

Bạch Hồ bình tĩnh đi tới trước người hắc, lạnh nhạt liếc nhìn, nói:

- Trừ phi người có thể tu thành Đại Yêu, có thực lực tung hoành khắp Từ Kim đại lục, người mới có thể tới Vạn Thú Sơn, diệt Vạn Thú tông, bằng không, với thực lực Yêu thú của người hiện nay, đừng nói chỉ mình người, cho dù có một trăm người cũng không có kết cục tốt. Muốn đi, ít nhất phải có

thực lực Yêu Vương, nếu có thể đạt đến Yêu Vương đỉnh phong, nói không chừng có thể thực hiện được mục đích của ngươi.

Linh Thú, tinh quái, Yêu thú, Yêu, Yêu Vương, Đại Yêu:

- Từng cấp bậc từ thấp đến cao, mỗi một cấp bậc đều có khoảng cách cực lớn, mà nếu tiến thêm được một bước, thì so với trước đó, sẽ cường đại gấp mười, gấp trăm lần. Một Yêu Tộc bình thường, muốn từ Linh Thú trở thành Yêu, ít nhất cũng phải cần một hai ngàn năm, mà muốn đạt tới Yêu Vương càng khó khăn hơn rất nhiều, ít nhất cũng phải thêm một hai ngàn năm nữa, về phần Đại Yêu, nếu như không có thiên phú, coi như ngươi có bao lâu thời gian thì cũng chỉ dừng bước ở cảnh giới Yêu Vương.

Những điều này, trong truyền thừa của Đế Thích Thiên cũng miêu tả hơi mờ nhạt, tuy không kỹ càng lắm, nhưng hắn vẫn suy đoán được đôi chút. Sau khi nghe Bạch Hồ giảng giải một hồi, cũng không khỏi ngẩn người, trong mắt lóe lên hào quang mãnh liệt, ham muốn không ngừng trở nên mạnh mẽ càng thêm tăng vọt.

Bỏ cuộc, đây tuyệt đối không phải tính cách của hắn.

Cho dù con đường phía trước nguy nan thế nào, cũng không thể ngăn cản được tín niệm của hắn.

- Ta muốn biết tình huống của Vạn Thú tông. - Hai mắt Đế Thích Thiên sáng như đuốc nhìn chăm chú vào ánh mắt Bạch Hồ.

Không biết vì sao khi nhìn thấy ánh mắt này, hai mắt Bạch Hồ không tự giác được né qua một bên, nói:

- Vạn Thú tông không phải là nơi hiện tại có thể lý giải, biết càng nhiều, đối với ngươi cũng không phải là chuyện tốt. Tóm lại, chút thực lực này của ngươi, coi như tính cả toàn bộ Vạn Yêu Cốc, thậm chí là cả Nam Man, đối với Vạn Thú tông không khác gì một bàn đồ ăn, có thể dễ dàng hủy diệt. Theo ta thấy, ngươi hiện giờ vẫn nên cố gắng tu luyện, tăng cường tu vi bản thân mới là chính đạo, lấy thiên phú của ngươi, tu luyện đến Yêu Vương, tuyệt đối không phải việc khó.

Lời nói ra miệng, mà trong lòng cũng âm thầm nói:

- Dùng thiên phú của hắn, từ Linh Thú đến Yêu thú mất một năm thời gian, đã đánh vỡ nhận thức thông thường, nếu từ yêu thú đến khi ngưng kết Nội Đan, chính thức thành Yêu, sẽ mất bao nhiêu thời gian đây.

Nói thật, đối với chuyện này, nàng cũng có phần hiếu kỳ.

Đế Thích Thiên sau khi nghe xong, hào quang trong mắt lập loè không ngừng, sáng tắt bất định, đột nhiên, hắn dùng ánh mắt cứng rắn nhìn Bạch Hồ, hỏi:
- Ngươi có thể gây cô cảm không?

- Gây cô cảm? - Một câu hỏi không ngờ của Đế Thích Thiên khiến nội tâm Bạch Hồ nổi lên nghi hoặc.

- Đúng vậy, ta muốn học Cảm. - Giọng nói Đế Thích Thiên mang theo tín niệm kiên định: nhất định phải học được cách đánh cô cảm. Đối với Yêu Tộc khác, có lẽ chỉ dùng năm tháng dài lâu để tôi luyện tu vi bản thân, có lẽ sau mấy nghìn năm hoặc vài vạn năm, là có thể đạt được cảnh giới Đại Yêu trong truyền thuyết, có thể dò sông lấp biển, có được sức mạnh kinh hãi thế tục.

Nhưng hắn lại không đợi được.

Nghe Tiểu Bạch nói ra tình huống trong Vạn Thú tông, hắn không biết, nếu như mình trì hoãn thêm vài chục năm, hay mấy trăm năm, hai người Bạch Hồ mù mù và đệ đệ sẽ biến thành dạng gì, sẽ gặp phải kinh nghiệm đáng sợ gì.

Hơn nữa, hắn sở hữu vốn liếng mà yêu tộc khác không có, chính là "Thất Tội Thần Khúc".

Dùng thất (bảy) tình làm âm, có thể khiến cho thiên địa cùng khóc, vạn vật cùng đau buồn.

Hắn tin tưởng, nếu như "Thất Tội Thần Khúc" thật sự có sức mạnh thần kỳ như miêu tả trong sách cổ, hắn có thể nắm chắc dựa vào nó, cùng Vạn Thú tông đối kháng.

Mà bây giờ, chương ngại duy nhất bày trước mặt hắn chính là khả năng đánh đàn, trước tiên phải học được cách đánh đàn, thì hắn mới có thể có nền tảng để đánh "Thất Tội Thần Khúc". Cảm, hắn nhất định phải học.

- Cảm sao, ta cũng không biết. - Bạch Hồ cũng hơi ngẩn người, lắc lắc đầu nói.

Một đời yêu vương như nàng, bình thường phần lớn thời gian đều dùng để tu luyện, sao có thời gian đi học đàn nghệ, đây là chuyện thường tình.

- Nếu như ngươi muốn học đàn, chỉ có thể học ở thế tục loài người, học cũng không khó lắm. - Bạch Hồ tò mò nói: Nếu tu vi ta còn, có thể đi tới phụ cận thành trấn tìm giúp ngươi một người có cảm kỹ cao cũng không khó, nhưng hiện tại ta cũng không có biện pháp.

Dựa theo suy nghĩ của nàng, trực tiếp tìm một người tới đây là được, đáng tiếc, tình huống bây giờ tương đối phiền phức.

- Đương nhiên, nếu như ngươi thật sự muốn học cảm, ta nói không chừng còn có biện pháp giúp ngươi. - Hai mắt Bạch Hồ lộ ra thần sắc hăng hái, thời điểm đang mất hết hy vọng, đột nhiên một ý nghĩ khác lại nảy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Bí Thuật Hồ Tộc

Theo lời Bạch Hồ, hình như cũng không phải là không có biện pháp hỗ trợ, chỉ là nàng đối với chuyện Đế Thích Thiên đột nhiên muốn học đàn rất hiếu kỳ mà thôi.

- Thật sự có biện pháp?

Hai đồng tử Đế Thích Thiên hơi co lại, sau khi biết rõ tin tức của Bạch Hồ mập mạp, biết rõ sự cường đại của Vạn Thú Tông, ham muốn biến cường của hân dâng trào càng thêm mãnh liệt, mà phương pháp khiến hân có được sức mạnh, không thể nghi ngờ cũng chỉ có "Thất Tội Thần Khúc" là thích hợp nhất.

Hơn nữa, dù không hiểu cảm nghệ, dùng động tác lỗ mãng gây Thất Tội Yêu Cầm, vẫn có thể mơ hồ chống lại được một tên Kết Đan tu sĩ, nếu học được cảm kỹ, lại gây một khúc nguyên vẹn, sẽ là cảnh tượng bậc nào. Hân có lòng tin, bằng vào thần khúc này, tuyệt đối có thể chống lại Vạn Thú Tông không lỗ.

- Người thật có biện pháp? - Đế Thích Thiên trầm ngâm một chút, chăm chú nhìn Bạch Hồ, nói.

Bạch Hồ mở trừng hai mắt, nói:

- Người có thể không tin, nhưng ta nghĩ dùng tu vị hiện tại của người, muốn đạt tới Yêu thú đỉnh phong, ngưng kết ra Nội Đan, không phải thời gian ngắn có thể làm được. Ta chỉ là hiếu kỳ, vì sao người lại một mực muốn học đàn.

Kỳ thực, Đế Thích Thiên cũng minh bạch, muốn hóa hình, tuyệt đối không phải là chuyện một hai tháng thời gian, cho dù bản thân hân có Yêu Phủ, đã thu vào mấy nghìn thi thể tên tu sĩ, chỉ cần hoàn toàn luyện hóa, muốn đạt tới Yêu thú đỉnh phong, thậm chí ngưng tụ ra Nội Đan, cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Nhưng hân hiện tại không thể đợi được một hai năm thời gian.

Đế Thích Thiên hít sâu một hơi, nói: - Kỳ thật cũng không có gì, chẳng qua bốn mạng yêu khí của ta là một cây Ngọc Cầm, muốn phát huy hoàn toàn uy lực của nó thì phải am hiểu âm luật - Nói xong, tâm niệm vừa động, chỉ thấy, một đạo bạch quang óng ánh từ trong cơ thể Đế Thích Thiên lóe đi ra, rơi xuống trước người.

Xuyên thấu qua bạch quang nhu hòa, có thể thấy được một cây cừu huyền cầm xanh ngọc, khiến cho người ta vừa nhìn, đã nhìn không được xúc động muốn tiến lên ôm nó vào ngực.

- Leng keng! Leng keng!

Chín dây đàn phát ra âm thanh dễ nghe, vang vọng khắp sơn động, nghe được tiếng đàn, đủ loại thất tình lục dục trong lòng bị khuếch đại lên vô số lần. Từng sợi hắc khí từ khắp bốn phía, theo tiếng đàn tràn vào ngọc cầm, nhìn rất bí hiểm.

- Người vậy mà cũng có bản mệnh yêu khí, còn là một cây ngọc cầm, ồ, cây ngọc cầm này...

Gần như lúc Đế Thích Thiên mở miệng nói ra, trong mắt Bạch Hồ tràn đầy kinh ngạc, bản mệnh yêu khí chính là bản mệnh pháp khí, muốn luyện chế, chỉ cần chuẩn bị đủ tài liệu, ai cũng có thể làm, thế nhưng, bên trong Yêu Tộc có thể hiểu được điều này cũng không nhiều, hơn nữa, muốn thu thập tài liệu, cũng vô cùng khó khăn, yêu tộc nếu không hóa hình, sẽ không đi luyện chế bản mệnh yêu khí. Giống như nàng, cũng có một kiện. Đế Thích Thiên ở cấp bậc yêu thú đã luyện chế ra bản mệnh yêu khí, khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Hơn nữa...

Lúc nhìn thấy Thất Tội Yêu Cầm, nàng phát giác ra, cây đàn cổ này có thể tự động hấp thu loại hắc khí khiến nàng cảm thấy thập phần tà dị và kiêng kỵ. Hơn nữa, khi tiếng đàn vang lên, nàng cảm giác được tâm tình của mình bỗng nhiên dấy sóng. Nếu như không phải tu vị cao thâm, chỉ sợ đã rơi vào tình cảnh không tốt. Tổng kết lại, gần như trong chớp lát, Bạch Hồ đã xác định được, cây Ngọc Cầm này tuyệt đối không phải là yêu khí bình thường.

Nhìn thấy thân Ngọc Cầm, ánh mắt Bạch Hồ hơi ngưng tụ, lập tức vô cùng kinh ngạc, nổi lên sóng dữ. Thân cầm này, chính là khối ngọc phôi còn sót lại từ bàn thạch sau khi bị Thiên Kiếp đánh trúng lần trước.

Lúc trước, khi Đế Thích Thiên lấy được khối ngọc phôi này, nàng cũng tận mắt nhìn thấy, tất nhiên cũng rõ ràng, ngọc phôi bị sét đánh mà không tổn hại,

chắc chắn không phải là vật phẩm bình thường. Khi ấy, nàng không cướp đoạt, chẳng qua là vì thấy lực lượng ẩn chứa trong ngọc phôi hình như đã bị Thiên Kiếp đánh tan, không còn linh tính, nhiều nhất thì cũng chỉ tương tự như một khối ngọc tuyết mỹ trong thế tục mà thôi.

Cũng không ngờ, Đế Thích Thiên lại đem khối ngọc phôi này làm tài liệu, luyện chế thành thân Cầm, bên trong ngọc cầm, nàng mơ hồ cảm giác được một loại khí tức yêu dị quanh quẩn, xem ra, khối ngọc phôi này dù linh tính biến mất, nhưng tuyệt đối vẫn là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế pháp khí.

Lấy ánh mắt của Bạch Hồ, tất nhiên nhìn ra được, phẩm chất của Ngọc Cầm này chính là đỉnh cấp pháp khí, chưa tấn chức thành pháp bảo là vì tu vị của chủ nhân nó còn thấp mà thôi, riêng uy lực hiện tại của nó, chắc chắn sẽ không thua kém bất kỳ pháp bảo nào.

Dùng ngọc phôi để luyện chế cây ngọc cầm này, hình như vô cùng thích hợp. Quan trọng hơn, nàng cảm nhận được một loại lực lượng kỳ lạ trong Ngọc Cầm, loại lực lượng nàng chưa bao giờ gặp qua.

- Tên Đế Thích Thiên này quả thực tràn đầy thần bí. - Trong lòng Bạch Hồ thì thầm một câu.

Nàng nhìn Đế Thích Thiên, nói: Bồn mạng yêu khí của ngươi là đàn cầm, dùng cầm làm vũ khí, xác thực cần hiểu rõ âm luật, hiểu rõ cầm kỹ, mới có thể phát huy tận cùng uy năng của nó. - Nói xong, Bạch Hồ dừng lại một chút, lại nói tiếp: - Cầm kỹ, ta đúng là không biết, nhưng muốn học cầm, lại là pháp bảo, nhất định phải thâm nhập thế giới loài người.

- Hà? - Ánh mắt Đế Thích Thiên hơi ngưng tụ lại.

- Lấy bộ dạng hiện giờ của ngươi, muốn thâm nhập thế giới loài người thật sự có chút khó khăn. - Bạch Hồ không nhanh không chậm nói: - Đương nhiên, ta đã từng nói, chỉ cần ngươi nói ra lý do, ta sẽ giúp ngươi giải quyết khó khăn này. - Sắc mặt nàng giống như đã dự liệu trước mọi tình thế, rất tự tin có thể giải quyết được vấn đề này.

- Giải quyết như thế nào? - Đế Thích Thiên nhìn nàng đặt câu hỏi.

Bạch Hồ mở trừng hai mắt, toát ra hào quang khác thường, nói:

- Hồ tộc ta có một bí thuật, gọi là Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật, chỉ cần tu luyện môn bí pháp này, dù không kết thành Nội Đan, vẫn có thể hóa thành nhân hình, tuy rằng không phải luôn luôn bảo trì nhân hình, nhưng cũng đủ để ngươi dung nhập vào thế giới loài người.

Không sai, đạo bí thuật mà Bạch Hồ nói có thể xem như bí thuật trấn tộc trong Hồ Tộc, tương đối đặc biệt, từ trước tới nay đều cất giữ nghiêm mật, không truyền cho bất kỳ ngoại nhân nào.

Việc này cùng Hồ Tộc trong truyền thuyết có quan hệ. Hồ ly nếu có linh tính, được loài người xưng là hồ tiên. Rất nhiều chuyện tình giữa hồ ly với văn nhân trong nhân loại được lưu truyền rộng rãi, đều miêu tả những yêu hồ này cùng văn nhân tình cảm thâm thiết, rất là mê mỵ (thê lương đẹp đẽ).

Kỳ thật, những yêu hồ cùng văn nhân phát sinh tình cảm trong truyền thuyết, tuyệt đại đa số đều không kết xuất ra Nội Đan, lột xác thành yêu. Vì nếu là hồ tộc đã lột xác thành yêu, tâm trí đã sớm trở nên trầm ổn, đám văn nhân kia sao có thể đơn giản đánh động được tín niệm của các nàng.

Giống như Bạch Hồ, nếu một vị thư sinh văn nhược xuất hiện trước mặt nàng, chỉ sợ nàng sẽ xỉ mũi coi thường, nhìn cũng không thèm nhìn. Nội tâm của nàng sớm đã quyết định, nếu muốn thành phu quân của nàng, tối thiểu cũng phải mạnh hơn nàng. Duy chỉ có cường giả mới có khả năng hấp dẫn được thể xác và tinh thần nàng, cũng chỉ có cường giả, mới có thể khuất phục được nàng, cấp cho nàng một chỗ dựa mạnh mẽ.

Nếu không, khả năng có thể khiến cho nàng động tâm, thật sự quá ít.

Mà những hồ tiên trong truyền thuyết lưu lại ở nhân gian kia, khỏi cần nói, đều từng tu luyện qua Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật, tâm tính bản thân còn chưa thành thực, chỉ là tiểu hồ ly đối với ngoại giới sinh lòng tò mò mà thôi. Bắn vào bí thuật thần kỳ này, các nàng có thể hóa thành nhân hình, đi vào nhân gian, lưu lại đủ loại truyền thuyết mê mỵ, mà kết cục của các nàng cũng đều tương đối bi thương.

Dù sao, bí thuật này tuy rằng thần kỳ, nhưng không có cách nào khiến tu vị các nàng tăng trưởng. Từng người một, ngay cả nội đan cũng không thể ngưng kết, lại lưu lạc ngoại giới, nên kết cục sau cùng cũng không khó đoán.

Thế nhưng, điều này cũng không có nghĩa Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật không có chỗ huyền diệu, ngược lại, đây là một loại bí thuật kinh thế. Bạch Hồ thân là cường giả mạnh nhất trong Hồ Tộc, làm sao có thể không rõ điểm này. Hơn nữa, Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật đối với yêu tộc khác cũng có tác dụng vô cùng thần kỳ.

Bất kể là phi cầm hay thú vật, chỉ cần tu luyện, hoàn toàn không cần đợi đến lúc có Nội Đan, đã có thể hóa thành nhân hình dung nhập vào thế giới loài người. Cho nên, nếu Đế Thích Thiên tu luyện loại bí thuật này, cũng có thể sớm hóa thành hình người.

- Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật? - Ánh mắt Đế Thích Thiên trở nên nóng bỏng, không khỏi chăm chú nhìn Bạch Hồ, nói: Đạo bí thuật này thật sự có thể khiến ta sớm hóa hình? Nếu tiến vào thế giới loài người, sẽ không bị phát hiện ra thân phận chứ? - Đế Thích Thiên vốn tưởng rằng, phải đợi đến khi kết xuất ra nội đan mới có thể hóa hình, hiện tại xuất hiện tình huống ngoài ý muốn như vậy, hẳn sao có thể không vui mừng.

Hắn thiếu thốn nhất chính là thời gian.

Nếu không, sớm muộn gì cũng hóa hình, hắn cũng không quá để ở trong lòng, càng không cho rằng, chỉ cần hóa hình, đã có hình người, thì chính là nhân loại. Hắn nhận thức rất rõ ràng, Yêu chính là Yêu, không phải cứ hóa hình, có bộ dáng nhân loại, thì không còn là Yêu.

Kiếp trước tuy là người, nhưng kiếp này lại là yêu, hẳn cũng không cảm thấy có gì không tốt. Huống chi, Yêu sinh ra sớm hơn người, so với người còn xa xưa hơn, hóa hình, chỉ là để thuận lợi hơn cho việc tu luyện mà thôi.

- Đúng vậy, chỉ cần tu luyện bí thuật Hồ tộc ta, người có thể sớm hóa hình. Nhưng...

Khi đang xác thực lời nói của Đế Thích Thiên, Bạch Hồ lại lại đột nhiên chuyển hướng, sau khi dừng lại một lát, lại nói tiếp:

- Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật dù sao cũng không phải là ngưng đan hóa hình chân chính, chưa từng trải qua Thiên Kiếp hóa hình tẩy lễ, nên cũng có chỗ thiếu hụt, không cách nào luôn luôn bảo trì hình người, thật sự hơi bất tiện.

Đế Thích Thiên nghe xong, cũng không cảm thấy kỳ quái. Nếu như chỉ cần một loại bí thuật hóa hình, là có thể triệt để hóa hình, thì phần lớn yêu tộc sao còn phải đi độ kiếp. Trong thiên địa, tuyệt đối không có khả năng tồn tại chuyện tình nghịch thiên như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Huyền Nguyệt Luyện Hình

- Có những chỗ hạn chế nào? - Đế Thích Thiên hỏi một câu mấu chốt.

Bạch Hồ cũng không giấu giếm, gật đầu nói:

- Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật mượn nhờ Huyền Âm Chi Lực trong Nhật Nguyệt, cho nên mỗi lần trăng tròn, lực lượng Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật sẽ tự động tiêu tán, không cách nào duy trì nhân hình, sẽ biến về bản thể. Thứ hai, phải tránh xa Đào mộc, nhất là Đào mộc nghìn năm, một khi tiếp xúc, cũng khiến nhân hình bị tán loạn. Thứ ba là,...

Bạch Hồ nói ra từng điểm một, những thứ phải kiêng kỵ cũng có rất nhiều, cho nên có thể thấy, nếu không trải qua Thiên Kiếp hóa hình, ngưng kết ra nội đan, mà muốn hóa hình, dù là Thấu Thiên chi thuật, cũng có đủ loại hạn chế. Duy chỉ có vượt qua được hóa hình yêu kiếp, mới có thể tự do chuyển hoá qua lại giữa bản thể và nhân hình.

Nhưng mà, Đế Thích Thiên sau khi nghe xong cũng không cảm thấy có vấn đề gì quá lớn. Hẳn tới thế giới loài người, chỉ để học cảm kỹ. Những thứ khác hẳn cũng không cần để ý, cùng lắm thì sau khi học xong, lập tức trở về Nam Man.

- Quan trọng nhất, khi sử dụng Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật, hóa ra nhân hình, cũng không thể che dấu được yêu khí bản thân, người bình thường có lẽ không phát giác ra được, nhưng tu sĩ lại khác, chỉ cần hơi có chút thường thức, là có thể phát hiện ra thân phận Yêu tộc của người. Như vậy, người còn muốn học hay không? - Bạch Hồ nói xong, ánh mắt lảng lảng nhìn chăm chăm vào Đế Thích Thiên, chờ đợi câu trả lời của hắn.

- Học, vì sao không học. - Đế Thích Thiên không chút do dự nói, chỉ cần có thể học được cảm nghệ, những thứ khác đều không đáng ngại, "Thất Tội Thân Khúc" là kho báu, cảm nghệ là chìa khoá mở ra kho báu.

Mà chìa khoá này, tất nhiên, càng sớm đến tay càng tốt, càng có thể sớm ngày quen thuộc âm luật.

Bạch Hồ nghe vậy, trong mắt hiện lên ý cười thần nhiên, đột nhiên nói: - Thứ người muốn học, chính là bí thuật vô thượng của Hồ tộc ta, ta vì sao phải dạy cho người, phải biết rằng, bí thuật này, coi như trong tộc ta, cũng không phải ai cũng có cơ hội học được. Thứ cho ta một lý do xem. - Bạch Hồ nói xong, hứng thú dò xét trên dưới Đế Thích Thiên một lượt.

Xác thực, loại bí thuật này, đối với Hồ tộc, hoặc nói, đối với toàn bộ Yêu tộc, đều cực kỳ hữu dụng. Ngay cả bên trong Hồ tộc, không phải ai cũng biết, nói gì đến việc đem truyền cho ngoại tộc.

Ánh mắt Đế Thích Thiên ngưng tụ lại, không lập tức nói chuyện, trong lòng âm thầm do dự.

Tiểu Bạch ở bên cạnh, từ đầu tới cuối đều cẩn thận lắng nghe, cũng hiểu chuyện không xen vào, nhưng đến lúc này, cũng không khỏi dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Bạch Hồ, non nớt nói:

- Bạch Hồ tỷ tỷ, người hãy giúp ca ca ta một chút.

- Tiểu Bạch, không cần nhiều lời.

Đế Thích Thiên cắt ngang lời Tiểu Bạch, ngừng đầu nhìn Bạch Hồ, ngữ khí vô cùng thận trọng, nói:

- Chỉ cần ngươi chịu dạy ta, ta hứa, trong tương lai, sẽ vì ngươi làm một chuyện. Chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của ta, dù là xông pha khói lửa, ta cũng không từ.

- Tốt. - Rất bất ngờ, sau khi nghe Đế Thích Thiên hứa hẹn, Bạch Hồ lại lập tức đáp ứng. Nhìn bộ dạng của nàng, giống như đang chờ Đế Thích Thiên mở miệng nói những lời này. Nói xong, trong mắt lộ ra ý cười, mang theo nét hoạt bát dí dỏm khó tả.

Sau khi đáp ứng, Bạch Hồ cũng không nhiều lời, lập tức đem phương pháp tu luyện Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật nói ra, Đế Thích Thiên nghe xong, nhờ có trụ cột tu luyện trước đó, nên chỉ sau một thời gian, đã minh bạch được sự huyền ảo trong đạo bí thuật này.

Té ra, Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật, chính là mượn nhờ Huyền Âm Chi Lực của mặt trăng, dùng một loại phương pháp đặc thù, quán chú vào toàn bộ thân thể, khiến cho thân thể có thể hóa thành nhân hình. Hơn nữa, quá trình này, cần trọn vẹn chín ngày, trong chín ngày này, nhất định phải tắm mình dưới ánh trăng, trải qua gột rửa.

Thật là thần kỳ.

Bạch Hồ sau khi giảng giải xong, nhìn thoáng qua Đế Thích Thiên, nói:

- Nhớ kỹ, ngươi thiếu nợ ta một lời hứa.

Nói xong, cũng quay người rời khỏi động phủ, không lo lắng chút nào khả năng Đế Thích Thiên sẽ bội ước.

Nàng đối với bản chất của Đế Thích Thiên cũng có điểm lý giải.

Bỏ thời gian quan sát hắn từ lúc còn ở Hồ Khâu Sơn Mạch, cũng không phải là không công lãng phí, có thể nói, nàng là người tận mắt nhìn thấy quá trình phát triển của Đế Thích Thiên, đối với tính tình của hắn, cũng đại khái hiểu rõ, hơn nữa, lần gặp mặt này, sau khi quan sát một hồi, đã sớm nhận định, hắn tuyệt đối là một Yêu tộc coi trọng lời hứa, cho nên, cũng không lo lắng sự tình ngoài ý muốn phát sinh.

Bạch Hồ yên tâm rời khỏi sơn động, trở lại động phủ của mình.

- Tiểu Bạch, tuy rằng ngươi bây giờ ở bên cạnh ca ca, trong Vạn Yêu Cốc, ngươi chính là công chúa, không ai dám khi dễ ngươi, nhưng ngươi cũng không thể một mực ở cạnh ta, ca ca thủy chung không có khả năng vĩnh viễn bảo hộ ngươi, đúng không? Cho nên, ca ca có ý định đem công pháp "Hồ Khiếu Công" của Hồ tộc truyền cho ngươi.

Đế Thích Thiên thấy Bạch Hồ rời đi, cũng không lập tức tu luyện Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật mà Bạch Hồ đưa cho, ngược lại hướng Tiểu Bạch nghiêm túc nói:

- Chỉ cần ngươi cố gắng tu luyện, cũng sẽ có được sức mạnh cường đại.

Tiểu Bạch là thân muội muội của hắn, tất nhiên, bảo hộ nàng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, được làm ca ca, có được cảm giác yêu mến người thân, Đế Thích Thiên cũng vô cùng hưởng thụ và vui mừng. Nhưng hắn cũng không thể một mực bảo hộ nàng vĩnh viễn được.

Trong thiên địa, có rất nhiều cường giả tồn tại, ở trong Nam Man, hắn còn có thể che chở cho Tiểu Bạch. Nhưng nếu tương lai hắn không ở bên cạnh nàng, nàng sẽ không có ai bảo hộ, duy nhất chỉ có bản thân nàng trở nên cường đại, thì mới không bị ai khi dễ.

Huống chi, nếu không tu yêu, tuổi thọ chỉ ngắn ngủi vài chục năm, hoặc trên trăm năm, hắn không muốn vì điều này mà cùng người thân chia lìa. Cho nên, vừa nhìn thấy Tiểu Bạch, trong đầu hắn đã xuất hiện dự định như vậy.

- Nếu Tiểu Bạch tu yêu, vậy sau này có thể cùng ca ca đi cứu mẹ và nhị ca không? - Tiểu Bạch mở tròng hai mắt, rất chăm chú hỏi.

- Đương nhiên có thể.

Đế Thích Thiên không chút do dự gật đầu, nói:

- Chỉ cần tương lai Tiểu Bạch có thể trở nên mạnh mẽ, ca ca sẽ mang ngươi đi cùng, nếu không thì ngươi ở lại trong cốc đợi ca ca.

- Tiểu Bạch muốn tu luyện. Ca ca, ngươi nhanh dạy Tiểu Bạch tu luyện. - Nhãn thần Tiểu Bạch trở nên sáng ngời, nhảy nhót kêu lên.

Đế Thích Thiên ôn hòa nhìn nàng, cũng không chần chờ, đem Hồ Khiếu giảng giải cho Tiểu Bạch. Hồ Khiếu công là công pháp duy nhất hắn có được từ trong truyền thừa huyết mạch, có thể xem là công pháp tu luyện thích hợp nhất với Hồ tộc, cũng là pháp quyết đặt nền móng tốt nhất, có sẵn kinh nghiệm tu luyện, nên hắn đối với lý giải về pháp quyết này rất thâm sâu.

Giảng giải tuy xúc tích ngắn gọn, nhưng đều nói trúng điểm trọng yếu, lại dùng Yêu nguyên trợ giúp Tiểu Bạch đã thông kinh mạch thứ nhất trong cơ thể, tẩy căn luyện tủy, đánh xuống căn cơ tu yêu cho nàng, lại lấy ra các loại đan dược cướp được từ trên người tu tiên giả như Hoàng Nha Đan, Tẩy Tủy Đan, Dưỡng Khí Đan,... nói chung là các loại đan dược cấp thấp mà tu sĩ luyện khí kỳ có thể phục dụng.

Dược tính của những đan dược này, so với Tụ Linh Đan lúc trước Bạch Hồ cho hắn, có thể nói là chênh lệch khá xa, thế nhưng, đối với Tiểu Bạch vừa mới bắt đầu tu yêu, vẫn cực kỳ hữu dụng, có thể tăng tốc độ tu luyện của nàng lên, lại lấy ra một bình Hồn Nhi Tử cho nàng ngâm mình, loại linh tử này, khả năng hỗ trợ tu luyện còn tốt hơn so với Tụ Linh Đan.

Bất kể tài nguyên nào có thể phụ giúp cho Tiểu Bạch hần đều lấy ra. Chỉ có một thân muội muội duy nhất, Đế Thích Thiên sao có thể keo kiệt, càng hận không thể lấy ra tất cả thứ tốt, toàn bộ đều cho nàng.

Đương nhiên, sau khi biết Bạch Hồ bị thương, hần cũng cho nàng ba bình Hồn Nhi Tửu. Lực lượng bên trong Linh tửu đối với thương thế của nàng không phải là không có tác dụng. Vì cấp bách muốn học cảm nghệ, Đế Thích Thiên không do dự thêm, ngay buổi tối hôm sau, đã dựa theo pháp môn của Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật, bắt đầu thu nạp Huyền Âm Chi Lực, hy vọng chín ngày sau có thể có thể thuận lợi hóa hình.

- BA!

Trong thành Linh Nam, gia chủ Lý gia Lý Trí tay trái nện mạnh xuống tay ghế đang ngồi, lôi ra một nắm thiết mộc, hàm răng siết chặt phát ra âm thanh kết kết, sắc mặt khó coi, trắng xám như giấy.

Trong đại sảnh, sắc mặt vài tộc nhân Lý gia cũng tái nhợt, vô cùng giận dữ, nhưng trong mắt lại lộ ra thần sắc sợ hãi, phảng phất như trời sập đến nơi.

- Chư vị, hôn bài lão tổ tông đã vỡ. - Lý Trí nhìn quanh một vòng, hít sâu một hơi, rút cuộc phun ra một câu.

Chỉ một câu, toàn bộ đại sảnh, trong nháy mắt đều tràn ngập áp lực vô hình.

Hôn bài.

Đây là loại ngọc bài mà sau khi tu tiên giả đem thân thức dung nhập vào trong đó, sẽ biến thành hôn bài đặc biệt, hôn bài không hao tổn, nghĩa là bản thân tu tiên giả an toàn, nhưng nếu đột nhiên bị phá hủy, đồng nghĩa với việc chủ nhân hôn bài, đã ngoài ý muốn ngã xuống.

Mà hiện tại, hôn bài của lão tổ tông Lý gia Lý Thương Lan đã vỡ vụn thành nhiều mảnh, ngọc bài không còn sáng bóng nữa, sự tình đã hết sức rõ ràng.

Lý gia có thể đứng vững vững trong tu tiên giới, sự tồn tại của Lý Thương Lan có thể coi như nguyên nhân chủ yếu, nếu không có tu sĩ Kết Đan thực lực cường đại ở phía sau chống đỡ, chỉ sợ, cũng không thể nắm giữ được toàn bộ thành Linh Nam, không có cường giả uy hiếp, ai sẽ chịu ở dưới trướng của người, cho nên có thể tưởng tượng được, chuyện này quan trọng đến mức nào.

- Lý gia chúng ta hiện tại rơi vào tình cảnh nguy hiểm nhất, còn có thể bảo toàn hay không, đều phải dựa vào chư vị rồi. Tin tức lão tổ tông ngã xuống, tuyệt đối không được để lộ ra nửa điểm phong thanh.

Lý Trí cố trấn định tâm thần, mắt lộ tinh quang, nói:

- Cho nên, ta quyết định, trong ba năm tới, trưởng lão trong tộc sẽ luân phiên bế quan, nếu người nào có dấu hiệu muốn đột phá Kết Đan, gia tộc sẽ dốc hết tài nguyên, toàn lực bồi dưỡng, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất, tạo ra một vị tu sĩ Kết Đan cho gia tộc, nếu không, Lý gia chúng ta, ở thành Linh Nam, sẽ hoàn toàn lụi bại.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Dẫn Nguyệt Hóa Hình(1-2)

Gia tộc có cường thịnh hay không, cường giả mới là yếu tố quan trọng, thành Linh Nam sở dĩ yên ổn trật tự, là nhờ Lý gia có một vị tu sĩ Kết Đan tọa trấn, bất kể là ai muốn ở trong thành gây chuyện, đều phải cân nhắc trước một chút, có hay không chọc giận vị tu sĩ Kết Đan này.

Hơn nữa, chỗ này cũng không phải tu tiên giới chân chính, mà chỉ là vùng biên giới, đại bộ phận đều là tán tu, cùng một ít tiểu gia tộc, sao dám đi trêu chọc Lý gia - thế gia tu tiên nhất lưu. Nhưng hiện tại lại khác, một khi tin tức Lý Thương Lan ngã xuống bị truyền ra, chỉ sợ, sẽ có rất nhiều người tình nguyện đem Lý gia hủy diệt hoặc đuổi ra khỏi Linh Nam.

Gia tộc lúc này không phải là lúc đắm chìm trong bi thương, mà chỉ có thể tận lực trong thời gian ngắn nhất bồi dưỡng ra một vị tu sĩ Kết Đan, đồng thời phong tỏa tin tức Lý Thương Lan vẫn lạc, thì mới có thể hoà hoãn được thêm một ít thời gian, nếu không, ngày lụi bại sẽ không xa.

Lý Trí tất nhiên hiểu rõ điểm này, nên chỉ tiết lộ với một ít trưởng lão đáng tin nhiệm trong gia tộc, như vậy, mới có thể đem tin tức triệt để phong tỏa, đồng thời cũng dùng chuyện này để kích phát tiềm lực của gia tộc, kích thích những trưởng lão Trúc Cơ kỳ cố gắng tiến lên, dùng hết sức lực đột phá cửa ải Trúc Cơ, ngưng kết ra Kim Đan, tiến vào Kết Đan kỳ. Như vậy, gia tộc mới có thể thoát khỏi nguy cấp, vượt qua được khó khăn.

- Vâng, gia chủ!!!

Trưởng lão có mặt ở đây đều nghiêm túc trả lời, bọn họ đều lớn lên trong Lý gia, là trực hệ huyết mạch của Lý gia. Trong nội tâm cũng rất rõ ràng, nếu

Lý gia suy bại, bọn hán cũng không có kết cục tốt.

- Chư vị, Lý gia chúng ta hiện tại đang rơi vào tình thế nguy hiểm nhất, tin tức lão tổ tông vẫn lạc, từ hôm nay trở đi là cơ mật cao nhất trong gia tộc, bất luận kẻ nào cũng không được truyền ra ngoài nữa câu, đối ngoại thì nói, lão tổ tông đang bế quan, chuẩn bị trùng kích cảnh giới Nguyên Anh. Nếu ai tiết lộ ra nửa điểm thì...

Lý Trí lạnh nhạt nhìn khắp bốn phía, hai mắt bắn ra sát ý, nói:

- Lý gia ta, dù phải dốc hết toàn lực, cũng sẽ triệt để đem hán tru sát.

- Vâng, gia chủ. Chúng ta nhất định sẽ không tiết lộ nửa điểm chuyện này.

Đứng ở chỗ này, đều là thành viên trọng yếu nhất của Lý gia, toàn bộ đều là trưởng lão, từng người đối với Lý gia đều tuyệt đối trung thành, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Sau khi biết rõ Lý Thương Lan chết, bọn hán minh bạch Lý gia đang ở thời điểm khó khăn nhất, có thể vượt qua được hay không, phải nhìn xem trong mấy năm tới, tin tức lão tổ tông vẫn lạc có bị truyền ra hay không, đồng thời gia tộc có xuất hiện vị cường giả Kết Đan nào hay không, nếu có, Lý gia dù bị tổn thất cực lớn, nhưng vẫn như cũ có thể duy trì, sớm muộn gì cũng sẽ lần nữa khôi phục cường thịnh.

Nếu không, Lý gia sẽ triệt để từ thế gia nhất lưu ngã xuống thành thế gia nhị lưu, thậm chí là thế gia mạt lưu (đoạn cuối của trào lưu/hưng thịnh).

- Tốt, trong vài năm tới, tất cả tài nguyên dự trữ của Lý gia, sẽ không hạn chế cấp cho các người, chỉ cần tạo ra được một vị tu sĩ Kết Đan, là Lý gia lại có thể trụ vững.

Lý Trí cũng không nhiều lời, sau khi nói xong, phất phất tay, ý bảo mọi người rời đi.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Lý Trí lẳng lặng ngồi co quắp chỗ cũ, hai mắt giật giật nhìn vào lòng bàn tay phải, trong đó chứa một khối ngọc phiến đã bị vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Nếu như đem tất cả ghép lại, sẽ tạo thành một tấm hồn bài nguyên vẹn, khối hồn bài vỡ nát này, không phải của ai khác, mà chính là của Lý Thương Lan. Hiện tại sớm đã không còn nửa điểm hào quang, âm đạm giống như hòn đá, linh tính cũng bị xói mòn hầu như không còn.

Coi như đem nó ghép lại nguyên vẹn, cũng sẽ không có nửa điểm tác dụng.

Nhìn những mảnh vỡ trong tay, hai mắt Lý Trí đột nhiên bắn ra hận ý nồng đậm, từng chữ một lạnh băng phát ra từ kẽ răng:

- Nam Man Yêu tộc, Yêu Hồ, tất cả đều do đám các người, Lý gia ta mới bị đá kích trầm trọng thế này, thù này, nếu như có ngày Lý gia ta khôi phục trở lại, nhất định sẽ báo, cho dù tổn thất lớn hơn nữa, cũng sẽ đem Nam Man các người triệt để san bằng. - Lý Trí sắc mặt dữ tợn kêu lên.

Cừu hận trong lòng hán đã sắp muốn nổ tung, chỉ sợ có rút hết nước trong Tam Giang (một con sông nào đó ở Trung Quốc), cũng không thể dập tắt.

Để đồ Sở quốc.

Trong son trang Sở gia.

Gia chủ Sở gia, đồng thời cũng là quốc quân Sở quốc Sở Thiên Hành, đang đứng đối diện với một nam tử toàn thân bao phủ trong sương đen. Nam tử này, mặc dù đứng vững, nhưng ở trước mặt Sở Thiên Hành vẫn hơi hạ thấp người, tỏ vẻ kính ý.

- Hắc Ngục, người nói là, lão bất tử Lý Thương Lan của Lý gia đã vẫn lạc trong Nam Man? Theo ta nhớ, lão già này, từ khi đạt tới Kết Đan kỳ, vẫn luôn bế quan, không có đại sự, căn bản sẽ không xuất quan, làm sao lại ngã xuống ở Nam Man. - Sở Thiên Hành thần sắc uy nghiêm, mặc dù chỉ hỏi một câu bình thường, nhưng trong lời nói lại mang theo uy áp triển lộ ra một cách tự nhiên.

Hắc Ngục khom người mở miệng, giọng khàn khàn khó tả, tương đối cổ quái, làm cho người ta căn bản không thể nhận ra tâm tình của hắn, cảm giác như không có bất kỳ cảm xúc nào, tựa như một khối sắt lạnh băng, không có tình cảm:

- Gia chủ, sau khi người ra lệnh cho chúng ta chú ý đến tình hình Nam Man, thuộc hạ liền tự mình chạy đến đó một chuyến, muốn quan sát thực lực Yêu tộc trong đó, để tương lai còn tiện bề ứng phó. Nhưng mà, thuộc hạ còn chưa tiến vào Nam Man, đã ngoài ý muốn chứng kiến Lý Thương Lan giá ngự Phù Vân thuyền bay vào trong đó, nhưng lại không có trở ra.

Hắc Ngục giọng khàn khàn, nghe rất gượng gạo, vẫn tiếp tục nói:

- Lúc ấy, trong Nam Man Lôi Đình không ngừng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là đang có Yêu thú độ Yêu kiếp hóa hình. Thuộc hạ không dám dễ dàng tiếp cận, chỉ có thể đứng quan sát từ xa, nhưng vẫn biết được, đám vương giả Yêu thú trong Nam Man, tất cả đều có thực lực vượt xa Yêu thú bình thường. Coi như cùng tu sĩ Kết Đan quyết đấu, chỉ sợ trong thời gian ngắn cũng có sức liều mạng. Hiện tại Nam Man đã có một gã Yêu tộc ngưng kết ra nội đan, thuộc hạ đề nghị, vẫn nên sớm giải quyết bọn chúng, nếu không, tương lai sẽ rất khó chinh đón.

Hắc Ngục khi nói xong câu cuối cùng, trong mắt bắn ra ra sát ý lạnh lẽo, mang theo vẻ tàn nhẫn.

- Không được!!! –

Rất bất ngờ, Sở Thiên Hành lại lắc đầu, phủ nhận nói:

- Hiện trong hết thảy tài nguyên trong gia tộc, toàn bộ đều đặt ở Thiên Yêu Bí Cảnh ba năm sau, coi như Nam Man thực lực tăng lên nhiều, nhưng tầm quan trọng, cũng tuyệt đối không thể so được với kế hoạch ba năm sau, trong ba năm này, toàn bộ Sở gia phải xem chuyển đi tới Bí Cảnh đặt lên hàng đầu. Chỗ kia. . . cũng chỉ có thể đành tạm thời gác lại ở đó. – Ngừ khi Sở Thiên Hành thập phần khẳng định, tựa hồ không cho phép trái ý.

- Vâng!!! - Hắc Ngục nghe xong, không chút do dự đáp ứng.

Sở Thiên Hành nhìn Hắc Ngục, gật gù đầu, nói:

- Hắc Ngục, trong ba năm này, ngươi phải nắm chắc thời gian luyện Hắc Ngục Vệ, theo truyền thuyết, ở trong Thiên Yêu Bí Cảnh, tồn tại vô thượng bảo vật trấn tông, gọi là Vạn Tượng Chư Thiên tháp, tháp này ẩn chứa bí mật thiên địa tạo hóa, chỉ cần đạt được nó, là có thể trở thành một trong các thế lực cường đại ít ỏi trong thiên địa. Bất kể có thật hay không, tháp này, chúng ta nhất định phải nắm giữ trong tay, coi như không chiếm được, cũng tuyệt đối không để người khác đoạt.

Lời đồn đãi này, kỳ thật đã sớm lưu truyền trên Từ Kim đại lục, nghe nói, bảo tháp này, mới là vô thượng bảo vật chân chính trong Bí Cảnh, đạt được nó, là có thể đột phá đến cảnh giới khó có địch thủ. Vài ngàn năm trước, có một vị tiểu tu sĩ chỉ mới Trúc Cơ kỳ, vì cơ duyên xảo hợp đi vào trong tháp, sau khi trở ra, một thân tu vị, đã đột phá đến cảnh giới Nguyên Anh.

Về sau, trong ngàn năm, người này cũng mấy lần đột phá cửa ải, cuối cùng độ kiếp thành Tiên.

Chuyện này, được lưu truyền rộng rãi trên đại lục, là sự tình chân thực, cho nên, mỗi lần Thiên Yêu Bí Cảnh mở ra, sẽ cuốn lên mưa gió không ngừng, vô số tu sĩ tràn vào trong Bí Cảnh, hi vọng mình chính là người may mắn tiếp theo.

Đáng tiếc, từ đó về sau, dù trải qua bao nhiêu tuế nguyệt, cũng không có người nào đạt được kỳ ngộ tương tự, mặc dù vậy, nhưng số người chạy tới tìm bảo tháp, vẫn như cá diếc sang sông, đông nghìn nghịt.

- Vâng, Hắc Ngục Vệ vốn đã chuẩn bị tốt, chỉ cần gia chủ ra lệnh một tiếng, dù là núi đao biển lửa, Hắc Ngục Vệ cũng sẽ không chút do dự mà xông lên. Hơn nữa, Hắc Ngục Tuyệt Trận đã diễn luyện đến hậu kỳ, chỉ cần bị tuyệt trận bao phủ, coi như lão quái Nguyên Anh kỳ, cũng sẽ nuốt hận trong đó.

Ánh mắt Hắc Ngục lộ ra sát ý lăm lăm, ý tứ trong lời nói, đủ khiến lòng người lạnh run, triệt để kinh hãi. Có thể giết chết cường giả Nguyên Anh, trận pháp như vậy, nhất định là đáng sợ tới cực điểm.

- Ân, vậy thì tốt rồi, đi xuống đi.

- Vâng!!!

Hắc Ngục đáp một tiếng, Hắc Vụ chấn động một hồi, toàn thân vô thanh vô tức biến mất khỏi nội đường, tình cảnh này, thật giống như hắc chưa từng xuất hiện ở đây, quả thực khiến người ta giật mình tới cực điểm.

Trên thác nước trong Vạn Yêu Cốc.

Trên một khối đá ngầm cực lớn, một con hắc hồ toàn thân đen kịt sừng sững đứng đó, từ trên người hắc, từng tia Yêu khí màu đen không ngừng theo lỗ chân lông tràn ra xung quanh, ngưng mà không tán, hình thành một đoàn Yêu vụ (mây mù quỷ quái) màu đen, đem thân hình hắc triệt để nuốt gọn.

Đoàn Yêu vụ theo gió thổi phấp phới, làm thân ảnh Đế Thích Thiên trong đó, cũng như ẩn như hiện, vô cùng quỷ dị.

- Hô!!!

Từng tiếng nổ vang lên nặng nề theo từng nhịp hô hấp của hắc, tạo thành quy luật kỳ dị. Đế Thích Thiên ngửa mặt lên nhìn trời, hướng về phương vị mặt trăng, duy trì thổ nạp. Trên đỉnh đầu, từng sợi ánh sáng màu bạc, liên tục không ngừng, hướng phương vị Đế Thích Thiên vọt tới.

Đây là tinh hoa nhật nguyệt, thế nhưng, lần hấp thu nhật nguyệt tinh hoa này của hắc, lại bất đồng với trước kia, từ từng điểm nhỏ như viên bi, chuyển thành từng sợi ánh sáng màu bạc, thử nghĩ, muốn ngưng kết ra ánh sáng như vậy, không biết cần tới bao nhiêu viên bi hội tụ một chỗ.

Hiệu suất này, so với trước kia, không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Ánh sáng màu bạc sau khi trút xuống người hắc, nhao nhao theo lỗ chân lông đang mở ra, hướng vào bên trong thân thể Đế Thích Thiên.

- Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật quả nhiên không hổ là trấn tộc bí thuật của Hồ tộc, có thể giúp ta tăng cường khả năng hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, tốc độ cùng số lượng cũng vô cùng khổng lồ, so với lúc trước đều gấp mười, gấp trăm lần, thật sự quá thần kỳ. - Đế Thích Thiên vừa hấp thu Huyền Âm Chi Lực từ mặt trăng tỏa ra, vừa sợ hãi thần phục trong lòng.

Có thể tăng tốc độ hấp thu tinh hoa nhật nguyệt lên gấp trăm lần, nếu dùng vào tu luyện, tuyệt đối sẽ làm cho tốc độ tu hành của bản thân, gia tăng gấp mười, gấp trăm lần. Người khác cần một trăm năm mới hóa hình, nhưng nếu tu luyện Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật, hắc chỉ cần một năm, hoặc mười

năm, khoảng cách như vậy, có thể nói là cực lớn.

Dưới sự khống chế của tâm thần, những tia Huyền Âm Chi Lực được hấp thu, cũng không dung nhập vào trong kinh mạch, mà sau chín lần chuyển đổi trong cơ thể, biến thành một loại lực lượng thần bí. Sau đó, rất nhanh dung hợp với huyết nhục toàn thân.

Loại dung hợp này thập phần huyền diệu, giống như cùng mỗi một tác cơ bắp quanh thân liên hợp chung một chỗ, nhưng cũng không phải hoàn toàn cùng huyết nhục tương dung, mà chỉ là ngưng kết với nhau, hình thành từng đạo kinh mạch màu trắng bạc dài hẹp, thông suốt với toàn bộ cơ thể.

- Huyền Nguyệt luyện hình, trước phải tổ mạch, cô đọng kinh mạch, để mạch thông với toàn thân, mới luyện thể hóa hình!

Những lời này, chính là khúc đạo đầu của Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật, có thể nói là xuyên suốt toàn bộ pháp quyết, ẩn chứa chân ý vô thượng của Huyền Nguyệt luyện hình, nếu không phải tự mình nghe qua, biết rõ sự huyền bí trong đó, Đế Thích Thiên sẽ không tin tưởng, trên thế giới này, lại có loại bí thuật thần kỳ như thế. Đối với trí tuệ của Yêu tộc thượng cổ, hẳn không khỏi bội phục trong lòng.

- Dùng Huyền Âm Chi Lực, ở trong thân thể đắp nặn ra kỳ kinh bát mạch, tái tạo kinh mạch, cùng kinh mạch trong nhân hình tương tự, lại dựa vào những kinh mạch này, tiến hành nghịch chuyển huyết nhục toàn thân, hóa thành nhân hình, bí thuật như vậy, quả thật là kinh thiên khiếp quỷ. Bạch Hồ lại dễ dàng đem bí thuật này truyền cho ta, xem ra ta thiếu nợ nàng càng lúc càng nhiều.

Trong lòng Đế Thích Thiên âm thầm cười khở, tính cả Tự Linh Đan, Khâm Thiên Bảo Hạp, cùng ân cứu mạng lần trước, lại thêm cả bí pháp thần kỳ lần này, ngẫm lại, hẳn đây đưa cùng với Bạch Hồ, quả thực là chỗ nào cũng có, muốn nói thiếu nợ ân tình, chỉ sợ đã rất khó tính toán.

Tuy rằng đã từng cho nàng một cái hứa hẹn, nhưng hứa hẹn thì hứa hẹn, mấy phần nhân tình này, không phải một lời hứa hẹn là có thể trả hết.

- Thiếu nợ ân tình càng lúc càng nhiều.

Đế Thích Thiên thì thầm một tiếng, rồi không nói gì thêm, ngẩng đầu hướng mặt trắng, tiếp tục phun ra nuốt vào, từng sợi tinh hoa nhật nguyệt, cuộn cuộn không dứt tiến vào cơ thể, lại tuân theo bí thuật vận hành, đem từng đạo kinh mạch đắp nặn ra.

Vốn phải đắp nặn ra thập nhị chính kinh.

Ngày đầu tiên, hắn đắp nặn ra Đâm kinh, Can kinh, Phế kinh!

Ngày hôm sau, hắn đắp nặn ra Đại Trạng kinh, Vị kinh, Tỳ kinh!

Ngày thứ ba, hắn lại đắp nặn ra Tâm kinh, Tiểu Trạng kinh, Bàng Hiếu kinh!

Mỗi một ngày trôi qua, lại đắp nặn ra vài kinh mạch mới, trong lúc đắp nặn kinh mạch, Đế Thích Thiên cũng mơ hồ cảm giác được, bản thân mình đối với Yêu nguyên nắm giữ càng thêm thuần thực, trong quá trình này, càng thêm quen thuộc với việc Yêu tu, mỗi lần đắp thêm kinh mạch, đều có được thu hoạch không giống bình thường, đối với nhận thức của bản thân, bất tri bất giác, đã trở nên phong phú hơn một chút.

Thời gian, từng ngày trôi qua.

Sau khi đắp nặn xong thập nhị chính kinh, tiếp theo phải tái tạo lại kỳ kinh bát mạch.

Từng đạo kinh mạch màu trắng bạc, theo thời gian trôi qua, bắt đầu phân bố khắp toàn thân, nối liền với nhau cùng một chỗ, khí huyết cũng bắt đầu vận chuyển đến những đạo kinh mạch này, huyết nhục quanh thân, trở nên dị thường hưng phấn, giống như đang phát sinh ra biến hóa thần kỳ nào đó.

Độc mạch, Nhâm mạch, Trùng mạch, Đái mạch, Âm Sở mạch, Dương Duy mạch, Âm Ung mạch.

Từng đạo kinh mạch hẹp dài lần lượt được hoàn thiện.

Đến ngày thứ chín, đạo Dương Sơ mạch cuối cùng cũng được nặn thành.

- Oanh oanh oanh!!!

Thời điểm khi tất cả kinh mạch được đắp nặn thành công, trong cơ thể Đế Thích Thiên, giống như hỗn độn đang khai thiên tích địa, từng tiếp nổ vang lên không ngừng, tất cả kinh mạch, trong nháy mắt hợp thành một thể, hình thành một đạo kinh mạch tuần hoàn nguyên vẹn, xuyên suốt khắp thân thể, khí huyết toàn thân cũng không ngừng chấn động cuộn cuộn.

Yêu nguyên trong Yêu Phủ tự động vọt ra, trực tiếp xông vào đạo kinh mạch mới được tân sinh này, thế nhưng, Yêu nguyên di chuyển trong đó lại vô cùng khó khăn, muốn tiến thêm một bước, đều phải một lần đem bộ phận đường kinh mạch bị bế tắc khai thông.

- Ngày thứ chín rồi, Đế Thích Thiên chắc hẳn đang Luyện thể hóa hình bước cuối cùng.

Trong cốc, Bạch Hồ không biết từ khi nào đã ra khỏi động phủ, nhìn không chớp mắt về phương hướng thác nước, trong mắt toát ra ý cười thần nhiên, nói:

- Bất quá, nếu muốn chính thức hóa hình, cũng không phải dễ dàng như vậy, đắp nặn xong kinh mạch mới, tiếp theo còn phải Trùng Mạch, đem kinh

mạch cùng thân thể hoàn toàn dung hợp một chỗ, lại phải một hơi khơi thông toàn bộ kinh mạch, nếu không thì không cách nào đạt được viên mãn.

Trong quá trình này, tuyệt đối không thể dừng lại, phải một hơi trực tiếp xuyên suốt toàn bộ kinh mạch, cuối cùng dung hợp cùng một chỗ với huyết nhục bản thân, lại nối liền với nhau, thì khí huyết cùng Yêu nguyên mới có thể lưu chuyển thuận lợi, khi đó bí thuật này mới được xem như luyện đến viên mãn, nếu không chính là thất bại, không cách nào chân chính hóa hình.

Hơn nữa, quá trình Trùng Mạch này, cũng là quá trình tương đối thống khổ.

- Xong lên, nhất định phải phá tan tất cả cửa ải, khơi thông được toàn bộ. Luyện Yêu tập hợp, chuyển cho ta!!!

Trong lòng Đế Thích Thiên dâng lên một cỗ khí thể độc nhất, tâm thần thúc giục Luyện Yêu Đình, điên cuồng chuyển động, từng cỗ Yêu nguyên tinh thuần, không ngừng từ trong đỉnh phun ra, đồng thời, vô số thân thể trong đỉnh không ngừng bị rút đi đại lượng tinh khí, luyện hóa thành Yêu nguyên.

Yêu nguyên, từng đợt nối tiếp nhau, tràn vào trong kinh mạch, như hung thú gào thét, hướng về các cửa ải - nơi các đường kinh mạch nối tiếp với nhau. Ngay từ đầu, thể như chẻ tre, mỗi khi phá tan một cái cửa ải, hai đường kinh mạch sẽ triệt để nối tiếp nhau một chỗ, hoàn mỹ dung hợp lại. Đương nhiên, trong quá trình phá tan cửa ải, cũng xuất hiện từng đợt thống khổ đáng sợ, khiến cho thân hình Đế Thích Thiên không ngừng rung rung.

- Trùng Mạch chính là liền mạch, tuyệt đối không thể giữa đường lùi bước, tới cho ta! Ta cũng không tin, bằng vào lượng Yêu nguyên khổng lồ tích góp trước giờ mà cũng không thể khơi thông được hết. A!!!

Yêu nguyên tràn vào không dứt, gào thét không ngừng, từng cái cửa ải ngăn chặn trước mặt, nhao nhao như đất gà chó kiểng, lập tức bị xuyên qua, một cái, hai cái, ba cái...

Liên tiếp trong mấy hơi thở, bằng vào lượng Yêu nguyên khổng lồ, một lần hành động liền phá tan bảy phần cửa ải. Bất quá, Yêu nguyên mặc dù hung mãnh, nhưng kinh mạch lại dài hẹp, mỗi lần vượt qua một cái cửa ải, lượng Yêu nguyên lại yếu đi một phần, trong cả quá trình, Yêu nguyên cũng bị tiêu hao rất lớn.

Đợi đến khi vượt qua được bảy phần kinh mạch, lượng Yêu nguyên chỉ còn lại một phần ba ban đầu.

- Phanh! Phanh! Phanh!

Khi Yêu nguyên vọt tới những cửa ải còn lại, đều tựa như nước đập vào miệng cống, bị cản trở gắt gao, mỗi lần trùng kích, lại tiêu hao thêm một phần, nhưng cửa ải vẫn không cách nào triệt để vỡ ra.

- Trở về, tuyệt đối không thể vứt bỏ!!!

Đế Thích Thiên mãnh liệt mở to mắt, mười vạn tám nghìn cọng lông quanh thân lập tức tản mát ra lực thôn phệ mạnh mẽ, đem Yêu vụ bên ngoài thân thể nuốt vào bên trong, nhanh chóng chuyển hóa thành Yêu nguyên, một lần nữa xông vào trong kinh mạch mới, cùng Yêu nguyên lúc trước dung hợp chung một chỗ. Trong lúc nhất thời, Yêu nguyên lại lớn mạnh thêm một phần, gầm thét phóng tới cửa ải trước mặt, "Ầm" một tiếng, toàn bộ kinh mạch đều kịch liệt rung động.

Dù phá tan được cửa ải trước đó, nhưng khi hướng tới cửa ải tiếp theo, một lần nữa lại có cảm giác lực bất tòng tâm.

- Oanh oanh oanh!!!

Đúng lúc này, Đế Thích Thiên đem Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật vận chuyển đến cực hạn, thân thể điên cuồng hấp thu Huyền Âm Chi Lực. Chỉ thấy, hư không trở nên kịch liệt chấn động, "Hiu" một tiếng, một cột ánh sáng màu bạc trong nháy mắt từ trên mặt trăng buông xuống, đầu tiên đem Đế Thích Thiên, thậm chí cả tảng đá ngầm dưới thân, toàn bộ bao phủ.

Cột sáng màu bạc tiếp thiên liên địa (tiếp xúc với cả trời lẫn đất), dựng đứng giữa không trung, tựa như thần trụ thông thiên.

Bên trong cột sáng, vô số sợi tinh hoa nhật nguyệt tuôn ra như suối, điên cuồng quán chú vào trong cơ thể Đế Thích Thiên, Huyền Âm Chi Lực sau khi xông vào trong cơ thể, tiến thẳng tới kinh mạch mới, cùng Yêu nguyên đan xen một chỗ, mạnh mẽ hướng về những cửa ải còn lại, trùng kích mãnh liệt.

- Phanh phanh phanh!!!

Vào lúc này, tinh hoa khổng lồ từ trên trời giáng xuống, cùng Yêu nguyên phối hợp một chỗ, mạnh mẽ vô cùng, khi xông thẳng về phía trước, thể như chẻ tre, từng cái cửa ải, nhao nhao tan vỡ, dường như chỉ trong chớp mắt, toàn bộ thân thể, tất cả kinh mạch đều triệt để xuyên suốt, chính thức hợp thành một thể.

- A!!!

Sau khi kinh mạch toàn thân được khơi thông, một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ khắp nơi trong cơ thể Đế Thích Thiên điên cuồng tuôn ra, trong chớp mắt đã bao phủ mỗi một tấc huyết nhục, sinh ra nghịch chuyển bất khả tư nghị (không thể tưởng được). Yêu khí đen kịt như lang như hổ, cuộn cuộn tuôn ra, xông thẳng lên trời.

- Ai vậy? Ai mà có thể dẫn ra tinh hoa nhật nguyệt khổng lồ như vậy, là ai muốn hóa hình? Nhưng mà, cũng không xuất hiện Yêu kiếp hóa hình. Cuối cùng là có chuyện gì?

Bên trong Bách Hoa cốc, thiếu nữ khiếp sợ nhìn về phía phương vị Vạn Yêu Cốc, nơi thần trụ thông thiên đang đứng sừng sững giữa trời đất, nàng có thể cảm giác được rõ ràng lượng Huyền Âm Chi Lực không lồ trong đó. Huyền Âm Chi Lực nhiều như vậy, ngay cả nàng cũng không thể dẫn xuống

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Ta Là Tô Thiên Hương

- Tỷ tỷ, Là Đế đại ca ở Vạn Yêu Cốc.

Chu Nhi cũng nhìn về phía cột sáng, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, nói:

- Nhưng mà, Đế đại ca làm sao lại dẫn xuống nhiều tinh hoa ánh trăng như vậy, chẳng lẽ hắn muốn hóa hình?

- Điều đó không có khả năng. Con đường tu luyện không có đường tắt để đi. Tỷ như nhân loại, nếu không có linh căn tốt, tư chất tuyệt hảo, cả đời cũng khó có thành tựu cao, Yêu tộc lại càng vậy, thường thường chúng ta tu luyện mấy chục, mấy trăm năm, cũng không bằng nhân loại tu luyện mười năm tám năm. Lúc trước người cũng nói, tu vị Đế Thích Thiên, chỉ là Yêu thú sơ kỳ, mới hình thành nên Yêu phủ mà thực lực đã so được với vương giả Yêu thú, nhưng mặc kệ hắn cường đại cỡ nào, nếu không đạt tới Yêu thú đỉnh phong, sẽ không cách nào dẫn tới Yêu kiếp hóa hình, ngưng kết ra nội đan.

Thiếu nữ trầm ngâm nhìn về phía Vạn Yêu Cốc, hơi lắc đầu, lấy tu vị hiện tại của nàng, rất rõ ràng, con đường tu hành, tuyệt đối không có đường tắt để đi, giả sử nếu có, nhưng không phải chính mình từng bước tu luyện, thì sớm muộn gì cũng bị nó làm hại. Ngoại trừ, không phải là Yêu, mà là Ma.

Ma Đạo, tốc độ tu hành rất nhanh, bởi vì bọn hắn kiếm tẩu thiên phong (*), vì tăng thực lực, bất kể mọi hậu quả. Nghe nói, có một ít bí thuật Ma Đạo, có thể dùng một khóa Kim Đan của tu sĩ Kết Đan kỳ, tạo ra một vị tu sĩ Kết Đan mới. Mặc dù cũng không chân chính có được sức mạnh như tu sĩ Kết Đan bình thường.

(*)Kiếm tẩu thiên phong: nghĩa bóng là tìm kiếm những phương pháp bất bình thường để giải quyết vấn đề.

Cho nên, Ma Đạo mới có một chữ Ma. Bọn hắn có thể không làm mà hưởng, cướp lấy thành quả tu luyện của người khác để tăng lên tu vị của mình, cho nên tốc độ tu hành của bọn hắn, dù là tu tiên giả hay yêu tu đều đuổi theo không kịp, bởi vậy, công pháp ma đạo, từ trước đến nay, đều dùng hai chữ quỷ dị để hình dung.

Thế nhưng, Ma Đạo mặc dù tu vị tiến nhanh, lại chứa không ít tai họa ngầm, thường thường tu luyện đến một giai đoạn nào đó, sẽ xuất hiện tình huống tẩu hỏa nhập ma, có thể bị mất đi thần trí, vạn ma phệ tâm, chết vô cùng thảm.

Những ma tu gặp phải điều này cũng không ít. Tóm lại, con đường tu hành, quả thật không có đường tắt an toàn để đi.

Giống như Đế Thích Thiên, hắn mặc dù có mấy nghìn bộ thi thể, nhưng cũng cố gắng kìm hãm, để tu vị khỏi tăng tiến quá mãnh liệt, hắn cũng tuyệt đối không một lần đem tu vị tăng lên Yêu thú đỉnh phong, ngưng tụ ra nội đan, hóa hình thành Yêu, mà dùng thời gian chậm rãi luyện hóa, từng bước một rút ra tính khí, tự mình chuyển hóa thành Yêu nguyên, tiêu phí rất nhiều thời gian.

Thế nhưng, lực lượng có được bằng cách đó mới chân chính thuộc về hắn, tuyệt đối không để lại tại họa ngầm đối với con đường tu hành về sau. Và lại, hắn là dựa vào Thiên Phẩm Yêu phủ, mới có được năng lực thần kỳ như vậy. Nếu không, cũng sẽ giống như những Yêu thú khác, phải sử dụng Yêu thân để thôn phệ huyết thực rồi luyện hóa.

Đây chính là chỗ thần kỳ của Thiên Phẩm Yêu phủ, là vốn liếng đặc biệt có thể khinh thường những Yêu phủ tầm thường khác.

- Chu nhi, người bây giờ đi tới Vạn Yêu Cốc, mời Đế đại ca của người đến đây một chuyến. Tỷ tỷ muốn gặp hắn một lần. - Thiếu nữ trầm ngâm một lát, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cột sáng, nhẹ giọng nói.

- Tỷ tỷ, Chu nhi biết rồi. - Chim Hồng tước nghe xong, hai mắt sáng lên, vội vàng vỗ cánh, tạo thành một đạo lưu quang màu đỏ thắm, bay nhanh ra khỏi sơn cốc, hướng cột sáng lao tới.

- Cột sáng này hẳn là từ Vạn Yêu Cốc.

Thần trụ thông thiên từ trên mặt trăng chiếu xuống cả Nam Man đều thấy rõ, tất nhiên, đã kinh động đến những cường giả khác trong Nam Man. Trên một ngọn núi, Mỹ Đồ Toa lặng lẽ đứng trước gió, giương mắt nhìn về cột sáng.

- Cũng tốt, vừa vặn ta có việc muốn tìm Đế Thích Thiên, thương thể của ta cũng đã tạm ổn, có thể đi gặp hắn rồi. - Mỹ Đồ Toa thì thầm tự nói, tùy ý xoay người, một cỗ Yêu phong nổi lên, mang theo năng lực nhanh chóng hướng Vạn Yêu Cốc bay tới.

Cùng lúc đó, những vương giả Yêu thú ở địa phương khác, đều nhao nhao kinh dị nhìn về phía cột sáng thông thiên đứng sừng sững giữa không trung,

trong lòng âm thầm suy đoán, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì.

- A!!!

Mà lúc này, ở trong cột sáng, vô số Huyền Âm Chi Lực đang bao trùm lấy Đế Thích Thiên, sinh ra biến hóa khó tin, Huyền Nguyệt luyện hình, tái tạo kinh mạch, kinh mạch cùng huyết nhục quanh thân dung hợp với nhau, huyết nhục không ngừng chấn động, nhúc nhích, quanh thân tỏa ra hắc quang (ánh sáng đen) mãnh liệt, bên trong hắc quang, Đế Thích Thiên gào to một tiếng.

Thân hồ không lồ trực tiếp nhảy dựng lên, bộ lông quanh thân thu liễm lại, hai chân hồ từng khúc nghịch chuyển, hai móng hồ hóa thành hai bàn chân, hai chân hồ, hóa thành cẳng chân và đùi nhân loại, cẳng về sau, quá trình biến hóa càng hướng ngược lên trên, tứ chi đều biến thành hai chân và hai tay nhân loại, thậm chí cuối cùng ngay cả đầu lâu, lấy mắt thường cũng có thể nhìn ra, rất nhanh bị biến hóa.

- A!!!

Khi toàn bộ Yêu thân đều toàn toàn chuyển hóa thành nhân hình, Đế Thích Thiên ngửa mặt lên trời gào to một tiếng, vốn Yêu vụ đang bao phủ quanh thân cũng lập tức thu liễm, trong tiếng gầm gừ, cột sáng thông thiên cũng bị tán loạn tại chỗ, Huyền Âm Chi Lực không lồ cũng tàn ra bốn phía, không còn trực tiếp tiến vào trong thân thể hắc nữa.

- Tuy rằng không phải chân chính hóa hình, nhưng mà, Đế Thích Thiên ta tuyệt đối sẽ có ngày đó.

Cả người Đế Thích Thiên toát ra khí tức duy ngã độc tôn, hai mắt bắn ra tinh quang, tựa như lợi tên, trong lời nói, mang theo tự tin ngạo nghễ.

Chỉ là, hắc vừa mới hóa hình, cả người không mặc y phục, hiện ra một thân khí lực mạnh mẽ, cao chừng mét tám, từng khối cơ bụng vô cùng hoàn mỹ, mà cơ ngực, cũng cường tráng như sắt thép, cánh tay chỉ chút cơ bắp.

Khuôn mặt của hắc như đao gọt, đường nét rõ ràng, lông mày chau lên, hiện ra khí thế lăng lệ ác liệt, hai mắt còn mang theo một cỗ ngạo ý nhè nhẹ, mái tóc đen kịt xỏa xuống ngang vai, không gió mà bay. Trên trán, hiện ra một ấn ký màu tím, nếu cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện ra, ấn ký này chính là vương văn màu tím trên trán Yêu thân trước kia.

Chỉ là, khi xuất hiện trên thân người, vương văn cũng nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa, cũng không phải chữ “Vương” như trước kia, mà là một loại phù văn thần bí thượng cổ nào đó tạo thành, dường như rất thần kỳ.

Vương văn ấn ký không ngừng nhúc nhích, tỏa ra uy áp mạnh mẽ, hướng về bốn phương tám hướng tràn ra. Ngay lập tức, đem toàn bộ Vạn Yêu cốc đều chìm trong uy áp..

- Vương!!!

Sinh linh có mặt trong cốc, ngay lúc này, đều không hện mà cùng nhau quỳ lạy, đối mặt với uy áp như vậy, theo bản năng cũng không có ý niệm phản kháng.

Đế Thích Thiên tùy ý đem khí thể bản thân triển lộ ra ngoài, rồi ngửa mặt nhìn về phía hư không, trong mắt tràn đầy thâm sâu, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, nhưng mà, đảo mắt cái hắc đã khôi phục lại bình thường, xuất ra một túi trữ vật, từ trong đó lấy ra một kiện trường bào màu đen, thân hình run lên, đem quần áo mặc lên người, che lại thân hình.

Thân hình cường tráng phủ trong lớp áo đen, áo đen theo gió lay động, càng tôn lên vẻ cao ngạo của chủ nhân.

- Tới lúc này, Đế Thích Thiên ta lần nữa có lại tướng mạo, kiếp trước lần người ta có thể khinh thường Thương Hải, kiếp này làm Yêu, thiên địa lại ngập Tiên Yêu Quý Thần, ta cũng muốn nhìn xem một chút, đại lục mệnh mông, là ai làm chủ (nguyên văn: thương mạng đại lục, thủy chủ trầm phù)?

Đế Thích Thiên nhìn lên hư không, nói ra một câu, vừa âm vang lại hữu lực, đây là lần đầu tiên hắc dùng thân người thổ lộ tiếng lòng, tám chữ cuối cùng càng kích thích khí thể duy ngã độc tôn trong lòng, tuy rằng, loại khí thể này, hiện tại cũng không đậm nét, nhưng lại đại biểu cho khí chất đặc biệt của hắc.

- Đúng vậy, người quả nhiên có thiên phú tuyệt hảo, phải biết rằng, Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật, coi như ở trong Hồ tộc ta, chỉ có cường giả ở một bên chăm sóc, dẫn đạo, thì mới có thể viên mãn, mà người, lại có thể tự mình đem luyện đến viên mãn, càng dẫn xuống thần trụ thông thiên, mượn nhờ tinh hóa tuế nguyệt, một lần hành động đột phá kinh mạch toàn thân, hóa thành nhân hình, ta đây cũng không thể không bội phục.

Lúc này, Bạch Hồ không biết khi nào đã xuất hiện bên thác nước, trong mắt ẩn chứa ý cười, đánh giá tướng mạo sau khi biến hóa của Đế Thích Thiên từ trên xuống dưới.

Trong lòng âm thầm nói: Ân, Đế Thích Thiên này, sau khi biến hóa tuy rằng không có bộ dạng anh tuấn bất phàm tuấn tú như những tu tiên giả kia, nhưng lại có một loại khí chất đặc biệt, rất có uy thế, hơn nữa ánh mắt cô lạnh(lạnh lùng cô độc), xác thực không tồi. Mà xem ra, trên người hắc chắc từng xảy ra không ít chuyện.

Quả thật, tướng mạo Đế Thích Thiên cũng không tính là anh tuấn. Nhưng mà, nhờ có khí chất đặc biệt phụ trợ, ngược lại có thêm một loại ý vị hàm súc, rất có tư vị.

- Bạch Hồ cô nương, - Đế Thích Thiên quay đầu nhìn về phía Bạch Hồ.

- Đợi một chút!!!

Bạch Hồ lắc đầu, ngắt lời nói:

- Ai nói ta tên là Bạch Hồ, nhìn ngươi thuận mắt, ta sẽ nói cho ngươi biết, lần sau không được gọi sai, ta là Tô Thiên Hương. Mà thân phận của ta, trong tu tiên giới, gọi là Thiên Hương Hồ Vương. – Do trên người có mùi thơm đặc biệt, nên ngoại nhân gọi nàng là Thiên Hương Hồ Vương, nhưng không mấy ai biết, tên của nàng cũng gọi là Thiên Hương.

Trong nháy mắt, trên người Bạch Hồ lóe lên bạch quang, Bạch Hồ trước đó đột nhiên biến mất, đồng thời một vị tuyệt đại giai nhân thình lình xuất hiện ở chỗ cũ. Một thân cung trang (trang phục) tuyết trắng đem dáng người hoàn mỹ của nàng hiện lộ ra, mái tóc đen dài thanh tú, tô điểm thêm bằng một cây trâm ngọc, xòa xuống ngang vai, trên dưới cả người, có lồi có lõm, tựa như trời cao đem hết thảy những thứ xinh đẹp nhất trên thế gian ký thác lên người nàng, giữa hai cánh tay, không biết dùng cái gì bện thành dây lưng lụa, theo gió bay phất phới, dường như hương thơm lạ lùng không ngừng phiêu tán ra xung quanh, làm cho người ta nhìn không được muốn trầm mê trong đó.

- Quả nhiên là người. - Lúc nhìn thấy dung mạo Bạch Hồ, Đế Thích Thiên mới chính thức bỏ xuống lòng cổ kị, đây là lần thứ ba hắn được diện kiến dung nhan nghiêng nước nghiêng thành này.

- Nếu như đã đến, hà tất phải trốn trốn tránh tránh. - Bạch Hồ cười nhạt một tiếng, ánh mắt đột nhiên nhìn về một bên, nói ra một câu khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Một Khỏa Hắc Châu

- Cái gì. Có ai ở đó sao?

Đế Thích Thiên nhíu lông mày lại, hai mắt phát lạnh, theo hướng Bạch Hồ, nhìn về bên trái, lạnh nhạt nói:

- Đi ra.

Vừa nói, tay phải vừa từ trong túi trữ vật, lấy ra một thanh Mộc thước màu xanh, lõi còn chưa hết, thanh Mộc thước đã hướng về bên trái ném ra, phát ra thanh quang (ánh sáng màu xanh) nồng đậm, hướng hư không đập tới.

- Phanh!

Thanh Mộc thước này, là hắn chém giết hai gã tu sĩ Trúc Cơ Lý gia ở Hồ Khâu sơn mạch mà đạt được, là một kiện pháp khí không tồi. Thời điểm cầm trong tay, Yêu nguyên trong cơ thể lập tức quán chú vào trong Mộc thước, đem uy lực của nó phát huy tới cực hạn, chông chất đánh xuống.

Trong nháy mắt, hư không đột nhiên hiện ra một đầu xích xà màu đỏ thắm, linh xà vừa xuất động đã cuộn lấy Mộc thước, sau đó khẽ run lên, Yêu nguyên trong Mộc thước thoáng cái đã tiêu hao sạch.

Tiếp theo, một cánh tay trắng như tuyết vươn ra, đem chuỗi Mộc thước nhẹ nhàng nắm trong tay.

Đồng thời, diện mạo người đến cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt.

- Là người, Mỹ Đỗ Toa Nữ Vương. - Đế Thích Thiên nhìn thấy người tới, cũng lộ vẻ kinh ngạc, nhưng mà, chợt nghĩ tới lần trước sau khi chém giết Lý Thương Lan, Mỹ Đỗ Toa từng nói sẽ đến tìm hắn, nên tình huống trước mắt cũng dễ dàng giải thích. Dù sao, hắn lúc trước gây ra động tĩnh lớn như thế, Yêu thú trong Nam Man không có mấy người không thấy qua cột sáng thông thiên kia.

- Ân, không nghĩ tới người cũng đã hóa hình rồi, nhưng mà, tại sao trong cơ thể người lại không có nội đan, ta cảm giác được, tu vị của người, tựa hồ cũng không tăng lên bao nhiêu. - Mỹ Đỗ Toa kỳ thật cũng vừa mới đến, chính là thời điểm Bạch Hồ hóa thành nhân hình, nhưng mà, trong lòng nàng đến giờ vẫn còn nổi lên sóng to gió lớn.

Trước tiên, Đế Thích Thiên hóa hình nhưng thực lực lại không cân xứng, trong cơ thể không ngưng kết ra nội đan, cái này cũng đã đủ kỳ quái, nhưng làm cho nàng kinh ngạc nhất chính là Bạch Hồ, từ trong miệng Bạch Hồ, nàng nghe được bốn chữ “Thiên Hương Hồ Vương”, thân phận này triệt để khiến nàng chấn kinh.

Nam Man mặc dù nhỏ bé, chỉ có mấy vị Yêu vương Yêu tộc, nhưng cũng không phải không biết được, Thiên Hương Hồ Vương chính là vị Yêu vương vô cùng nổi danh, thực lực đã sớm cùng cường giả Nguyên Anh so sánh, cực kỳ cường hãn, vậy mà lại xuất hiện ở chỗ này, thử hỏi, làm sao nàng có thể không kinh ngạc cho được.

- Mỹ Đỗ Toa bái kiến Hồ Vương. – Mỹ Đỗ Toa hơi cung kính chào hỏi Bạch Hồ, nhưng mà, nàng vốn bản tính lạnh lùng, nên cũng không tỏ vẻ quá rõ

ràng. Dù sao, hiện tại nàng cũng là một vị Yêu ngưng kết ra nội đan, đã bước vào hàng ngũ cường giả Yêu tộc.

Khóe miệng Bạch Hồ nhếch lên thành một đường vòng cung đẹp mắt, cười nói:

- Thì ra là Mỹ Đỗ Toa muội muội, đều là Yêu tộc, không cần đa lễ. Về sau ngươi cứ xưng hô tỷ muội với ta là được. cứ gọi ta là Thiên Hương. – Bạch Hồ cũng không cảm giác được nửa điểm sát ý từ trên người Mỹ Đỗ Toa, rất hiển nhiên, đối phương cũng không phải là địch nhân, nàng biết rõ tình cảnh của Yêu tộc, cũng minh bạch, Yêu tộc mỗi khi xuất hiện một vị Yêu hóa hình, thực lực chính thể sẽ được tăng cường thêm một chút.

Mỹ Đỗ Toa nghe xong, khuôn mặt lạnh lùng cũng lộ ra vẻ tươi cười nhẹ nhàng, lần nữa nói:

- Muội muội báii kiến Thiên Hương tỷ tỷ.

- Tốt! - Bạch Hồ cười cười cầm lấy tay Mỹ Đỗ Toa, lộ vẻ thân cận. Mỹ Đỗ Toa cũng đem thanh Mộc thước trả lại cho Đế Thích Thiên.

- Đợi một chút, chờ Chu nhi với, Chu nhi cũng muốn làm tỷ muội. - Đúng lúc này, một đạo lưu quang đỏ thẫm từ đằng xa đang nhanh chóng hướng bên này bay tới, giọng nói thanh thúy cũng theo đó truyền ra, định mắt nhìn lại, thì ra chính là chim Hồng tước.

- Chu nhi, sao ngươi lại tới đây? - Mỹ Đỗ Toa thấy người tới là Chu nhi, không khỏi kỳ quái hỏi một câu. Chim Hồng tước trước giờ đều ở trong Bách Hoa cốc, bình thường đều không đi ra ngoài, hơn nữa, nàng cũng biết trong Bách Hoa, còn có vị kia tồn tại. Nếu chim Hồng tước đi ra, phần nhiều là vì trong cốc kia có chuyện gì đó muốn làm.

Thăm nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi Đế Thích Thiên dẫn tới thông thiên nguyệt trụ khiến nàng chú ý.

Trong lòng đang âm thầm phỏng đoán, thì nghe chim Hồng tước vỗ vỗ cánh nói:

- Là tỷ tỷ bảo ta tới đây.

Chim Hồng tước nói xong, bay đến trước mặt Bạch Hồ, mở tròng hai mắt, nói:

- Chu nhi có thể gọi ngươi là Thiên Hương tỷ tỷ không?

- Đương nhiên có thể. - Bạch Hồ mỉm cười, vươn tay ra, để chim Hồng tước đậu lên lòng bàn tay mình.

- Thật tốt quá, Chu nhi lại có thêm một vị tỷ tỷ.

Chu nhi nhảy nhót nói:

- Về sau có chuyện, lại nhiều thêm một vị tỷ tỷ vì Chu nhi xuất đầu, thật quá hạnh phúc.

Bạch Hồ nghe vậy cũng đỏ mặt cười, lắc lắc đầu, không ngờ lý do chim Hồng tước nhận thức nàng là tỷ tỷ lại như vậy.

Đế Thích Thiên cũng nhẹ nhàng lắc đầu, người đến thoát nhìn đều có chuyện muốn nói, cho nên hần mang theo Bạch Hồ các nàng, trở lại trong động phủ.

Hiện tại đã hóa thành nhân hình, không thể giống như trước kia nằm sấp trên mặt đất, sau khi vào động phủ, hần khẽ cau mày, tâm niệm vừa động, từ trong túi trữ vật lấy ra một đồng ngọc thạch, thu thập được từ những tu sĩ lúc trước.

Sau khi lấy ra, Đế Thích Thiên trực tiếp dùng Yêu nguyên, nhanh chóng đem những ngọc thạch này dung luyện thành một khối, đắp nặn thành một cái bàn ngọc hình tròn, lại đắp nặn thêm mấy cái ghế ngọc, bày biện trong động, rồi lấy ra một cái hồ lô cùng bốn cái chén nhỏ, đặt ở trên bàn.

- Mời!!!

Đế Thích Thiên ngồi xuống chính giữa, hướng Bạch Hồ các nàng nói một tiếng, cùng chia ra ngồi xuống. Tiểu Chu cũng đứng trên bàn ngọc, nhìn không chớp mắt vào cái hồ lô trên bàn.

Đế Thích Thiên cũng không nói nhiều, vươn tay nắm lấy hồ lô, nghiêng lại rót vào trong từng cái chén nhỏ, lập tức một thứ nước màu vàng óng ánh từ trong hồ lô chảy ra, tựa như hồ phách, đậm đặc vô cùng, mùi rượu nhẹ nhàng cũng theo đó lan ra, theo thứ tự rót đầy, bốn chén rượu màu vàng óng ánh cũng bày ra trước mắt.

- Rượu này là. - Mỹ Đỗ Toa chưa bao giờ ngửi thấy mùi hương tương tự như vậy, không khỏi hiện lên một tia dị sắc, từ trong đó, nàng cảm nhận được một loại linh lực thần bí ngưng mà không tán, hiển nhiên, đây là một loại linh tửu có thể gia tăng tu vị.

- Trong chén này là Hồn Nhi Tửu do thủ hạ của ta cất được, có trăm năm năm tuổi, mọi người có thể nhắm nháp một chút.

Đế Thích Thiên bung lên một chén, rồi mở miệng giải thích.

Rượu này, không phải là Hồn Nhi Tửu bình thường, mà là Hồn Nhi Tửu chân chính được cất giấu trăm năm, trong rượu ẩn chứa một loại linh lực đặc biệt, hơn Hồn Nhi Tửu bình thường mấy chục, mấy trăm lần. Coi như Đế Thích Thiên cũng chỉ có ba hồ lô, một mực không nỡ uống, hiện tại lại phá lệ xuất ra một bình.

- Đúng là hảo tửu!!! - Bạch Hồ nhấp một ngụm nhỏ, nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận tư vị của rượu, không khỏi gật đầu tán thưởng. Hầu Nhi Từ trăm năm này, có thể coi là tuyệt phẩm.

Chim hồng tước nghe xong, cũng vội vàng cúi đầu vào trong chén rượu, dùng sức khề hấp, sau khi uống vào, con mắt trở nên sáng ngời, cũng nói:

- Thật sự dễ uống, cùng Bách Hoa Tiên Nhường tỷ tỷ ta cất để uống như nhau.

- Rượu này mặc dù tốt, đáng tiếc số lượng lại không nhiều.

Đế Thích Thiên bình tĩnh nói, nhìn về phía Mỹ Đỗ Toa, hỏi:

- Mỹ Đỗ Toa, lần trước ngươi nói sẽ tìm đến ta, hiện tại đến đây chắc là vì chuyện lần trước sao.

Từ lần cuối cùng gặp nàng, Đế Thích Thiên đã biết, Mỹ Đỗ Toa nhất định sẽ đến Vạn Yêu Cốc tìm hắn. Dù sao, đồ vật có thể khiến nàng chú ý cũng không nhiều, cẩn thận bài trừ một chút, là có thể đại khái đoán ra.

Quả nhiên, Mỹ Đỗ Toa cũng không giấu diếm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Đế Thích Thiên. Khẽ mở cặp môi đỏ mọng, đi thẳng vào vấn đề:

- Ngày đó, ta thấy ngươi xuất ra một cây ngọc cầm, nếu như ta không nhìn lầm, đó hẳn là bốn mạng Yêu khí của ngươi.

- Không sai! - Đế Thích Thiên cũng không phủ nhận.

Bạch Hồ ở một bên vừa hăng hái thưởng thức chén rượu, vừa nghe hai người nói chuyện, cũng không xen vào.

- Ta muốn cầu ngươi đem phương pháp luyện chế bản mệnh Yêu khí truyền cho ta. - Một câu, đã nhắm thẳng vào mục đích, cái nàng muốn, chính là phương pháp luyện chế Yêu khí, dù sao, hiện tại nàng cũng đã ngưng tụ ra nội đan, đã chính thức thành Yêu, hoàn toàn có thể bắt tay luyện chế Yêu khí thuộc về mình. Có thêm Yêu khí, sẽ khiến thực lực của nàng càng thêm cường hãn.

Hơn nữa, lần trước sau khi nhìn thấy Thất Tội Yêu Cầm của Đế Thích Thiên có uy lực rất cường đại, Mỹ Đỗ Toa càng thêm quyết tâm phải nắm giữ cho được phương pháp luyện chế yêu khí này.

Đế Thích Thiên nghe xong, hơi trầm ngâm, cũng không lập tức đáp ứng.

- Để công bằng, ta dùng một kiện bảo vật lúc trước vô tình đoạt được làm vật trao đổi. - Mỹ Đỗ Toa cổ tay vừa chuyển, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một hạt châu toàn thân màu đen, bên ngoài hạt châu có hắc quang (ánh sáng màu đen) lưu chuyển, giống như nước chảy, nhìn rất kỳ diệu. Thế nhưng, kỳ lạ nhất vẫn là, bên trong hạt châu lại mờ mờ có một loại lực lượng kỳ dị đang lưu chuyển, dường như trong đó có một vũng hắc thủy (nước đen). Chung quanh hạt châu, có vô số điểm nguyệt quang màu bạc đang tụ hội lại, tựa như bị nó hấp dẫn.

- Hạt châu này là ta vô tình lấy được, những năm này, ta chỉ biết, nếu đem hạt châu bên người, có thể tăng tốc độ hấp thu tinh hoa nhật nguyệt lên, đại khái khoảng gấp ba lần, là một kiện bảo vật phụ trợ tu luyện không tệ. - Mỹ Đỗ Toa đem hạt châu nhẹ nhàng đặt trên bàn, sau đó nhìn chằm chằm về phía Đế Thích Thiên.

- Tốt!!! Đây là điển tịch luyện chế bản mệnh pháp khí.

Đế Thích Thiên hai mắt lóe sáng nhìn về phía hạt châu, đồng thời lấy ra một quyển điển tịch luyện khí đặt ở trên bàn. Điển tịch luyện khí này, chỉ là một chiến lợi phẩm trên người bọn tu sĩ mà thôi, có hơi hiếm thấy một chút, nhưng cũng không quá khó khăn để đoạt được. Hắn cũng đã sớm ghi nhớ trong đầu, mang ra đổi lấy một hạt châu cũng không tính là thiệt, thậm chí còn chiếm được đại tiện nghi.

Hai người trao đổi rất trực tiếp, một người tiếp nhận hạt châu, một người cầm lấy điển tịch. Vô cùng đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Từ Chối Lời Mời

Cầm lấy Hắc châu, Đế Thích Thiên cũng thoáng thương thức qua, rồi thử quán chú Yêu nguyên vào trong đó.

“Ồ!!”

Hành động này có kết quả lại làm cho hắn than một tiếng kinh ngạc. Vốn hắn không quá mức lưu tâm nhưng bỗng tò mò. Ngưng thần nhìn về phía Hắc châu trong tay, hắn cẩn thận quan sát, trong lòng thầm cả kinh nói: Tựa hồ Hắc châu này không đơn giản. Khẳng định nó có gì đó quái lạ, có thể nuốt yêu nguyên của ta. Đây tuyệt đối không phải bảo vật phổ thông.

Hắn lại đem yêu nguyên rót vào trong Hắc châu. Từng tia yêu nguyên tiến vào như muối bỏ bể, một tia phản ứng cũng không có, biến mất không thấy tăm hơi. Hơn nữa Hắc châu càng không vì hấp thu yêu nguyên mà phát sinh thêm biến hóa gì. Tuy rằng lưu quang vẫn rực rỡ như trước kia và có vẻ rất thần dị nhưng lúc trước cũng đã vậy rồi.

Mỹ Đỗ Toa tiện tay mở điện tịch luyện khí. Đối với luyện chế pháp khí thì nàng không có chút hứng thú nào, nhanh chóng lật đến phần luyện chế pháp khí bản mệnh. Nàng quét mắt liền biết bản điện tịch này đúng là thật. Thủ pháp luyện chế bản mệnh pháp khí không phải là đồ giả, cái Cửu Thiên Cửu Cực Quy Nguyên Trận là thật. Cái trận pháp này chính là chỗ mấu chốt của pháp khí bản mệnh.

Nhìn lướt qua một chút, sau đó nàng thu lại rồi đứng lên, khi thấy Đế Thích Thiên đang cầm Hắc châu liền lộ vẻ ngạc nhiên nghi ngờ, lạnh nhạt nói: “Viên Hắc châu này ta chiếm được đã mấy trăm năm, nó không chỉ nuốt yêu nguyên mà còn nuốt cả nguyệt tinh hoa, chắc chắn là một bảo vật thần dị. Nhưng mà ta mang theo bên người mấy trăm năm cũng không thăm dò được nó thần dị ở chỗ nào. Lưu nó lại cũng chẳng có tác dụng gì. Năng lực tụ tập nguyệt tinh hoa của nó đối với ta mà nói đã không còn trợ giúp quá nhiều, nhưng đối với người thì khác.”

Ánh mắt Mỹ Đỗ Toa lướt qua trên Hắc châu một chút. Nó rất quái lạ, nàng mang bên người mấy trăm năm sao lại không biết điểm ấy. Nhưng nàng đã nghĩ tất cả các biện pháp nhưng không cách nào tìm ra được chỗ thần kỳ của nó. Vì thế mới lấy ra trao đổi với bí điện luyện chế bản mệnh pháp khí.

“Ừm!” Đế Thích Thiên gật gù, thận trọng lấy ra một hộp ngọc rồi cất Hắc châu vào trong đó, sau đó bỏ vào trong túi đồ. Bản năng của hắc linh cảm viên Hắc châu này có thể sẽ là một bảo bối ghê gớm gì đó.

Quản chuyện đó sau, hắn nói với Mỹ Đỗ Toa: “Tuy rằng luyện chế bản mệnh yêu khí không phức tạp nhưng tài liệu luyện chế là một lượng lớn thiên tài địa bảo, lại còn cần không ít linh thạch dùng để bố trí Huyết Luyện Đại Trận. Nếu muốn luyện chế yêu khí bản mệnh cũng khó hoàn thành.

Trong lời nói của hắn mang theo ý nhắc nhở nhẹ nhàng. Quá trình này thì Đế Thích Thiên rõ ràng nhất. Trước tiên tính về tiêu hao linh thạch cũng đã là một lượng của cải to lớn, muốn thu thập đủ cũng đã tương đối khó khăn. Hơn nữa đây không phải là điều phiền toái nhất, cái khó chính là làm sao thu thập đủ những tài liệu quý hiếm kia.

Không có đủ tài liệu thì khó luyện chế ra yêu khí bản mệnh mà mình thỏa mãn được.

Như bảy loại yêu cầm, loại nào không phải bảo tài hi hữu? Lại còn tuyệt thế ngọc phôi, long gân giao long, hai thứ này bất kỳ cái nào cũng có thể luyện chế ra một pháp bảo hiếm thấy. Nhưng đồng thời cô đọng vào trong một kiện pháp khí, có thể tưởng tượng được độ trân quý của nó rồi. Cho nên nói bản mệnh pháp khí thì người người đều có thể luyện. Nhưng quan trọng là có thể luyện chế ra yêu khí cường hãn đến độ nào mà thôi. Điều này phụ thuộc vào có hay không có tài liệu hi thế.

“Chuyện này không cần người cảnh tỉnh.” Mỹ Đỗ Toa lạnh nhạt nói. Biểu hiện trên mặt toát ra vẻ chắc chắn. Kỳ thật từ trước đến nay, nàng luôn có ý thức thu giữ lại một số vật liệu quý giá, đặc biệt là sau khi nàng hóa hình thì những vảy rắn năm màu đều giữ lại. Nó vốn cũng là một loại tài liệu tốt để luyện chế yêu khí. Lần này thu được phương pháp luyện chế, nàng muốn lập tức trở về chuẩn bị chế luyện.

“Nếu như cần linh thạch thì tỷ tỷ có không ít.” Nhìn thấy hai người giao dịch ổn thỏa xong, Bạch Hồ cười nhẹ nói. Khi nàng vừa lộ ra nụ cười thì toàn bộ sơn động tựa như sáng ngời lên. Đặc biệt mị lực kỳ dị từ người nàng bắn ra bốn phía, mị mà không điểm. Đây là khí chất mê hoặc trời sinh của hồ tộc các nàng. Mỗi khi vận động đều toát ra tự nhiên như thế, thể hiện nhiều loại phong tình khác nhau.

“Không cần, tỷ tỷ. Những năm gần đây muội muội cũng đã thu thập nhiều linh thạch, dùng để luyện chế chắc cũng đủ rồi.” Mỹ Đỗ Toa cong môi thành một đường vòng cung đẹp đẽ.

Đúng lúc này, sau khi uống hết rượu ngon trăm năm trên bàn, Chu Điều khôi phục lại tinh thần từ mùi vị mỹ tửu kia. Nàng nháy mắt một cái, vốn ánh mắt lạnh lợi đã có chút mê ly, nói: “Đế đại ca, Chu... Chu nhi... có việc muốn nói với người.” Tiếng nói của nàng có chút đứt quãng, nhìn dáng dấp hình như đã chịu không nổi tửu lực. Thân thể thì đứng trên bàn lung lay, về mặt ngôn ngữ thì rất đáng yêu.

“Ờ?” Đế Thích Thiên nghe thấy liền đảo mắt nhìn về phía nàng, nói: “Có chuyện gì cứ việc nói.” Đối với Chu Điều, hắn vẫn cảm giác nàng ta hơi thần bí. Điều thần bí không ở thân phận Chu Điều mà là vị tỷ tỷ sau lưng nàng kia. Mỗi lần Chu Điều xuất hiện đều có liên quan đến tỷ tỷ của nàng hoặc sẽ nhắc tới nàng ta.

Mà mỗi lần như vậy, chứng yêu thú Nam Man khi nghe đến tỷ tỷ nàng thì trong thần sắc, trong giọng nói đều chứa đựng sự tôn kính khó nói rõ. Còn Chu Điều nói vị tỷ tỷ của nàng chỉ là một tiểu nhân vật bình thường. Tuy vậy hắn vẫn không có cơ hội để tìm hiểu rõ tỷ tỷ của nàng là ai, đến cùng thì đại diện cho cái gì?

“Đế đại ca, tỷ tỷ của ta muốn gặp người.” Chu Điều nói ra một câu khiến người người đều kinh ngạc.

“Tỷ tỷ của người muốn gặp ta?” Đế Thích Thiên vừa nghe lời này, trên mặt hắn không giấu được mà lộ ra vẻ trầm tư. Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Sau một chút trầm ngâm liền ngẩng đầu về phía Chu Điều nói: “Không được, đa tạ ý tốt của tỷ tỷ người. Tuy nhiên lần này ta có chuyện muốn làm, sắp xếp một chút sẽ rời khỏi Nam Man.” Thật bất ngờ, sau khi suy nghĩ một phen hắn lại từ chối lần gặp này.

“Cái gì? Đế đại ca, người không muốn đi gặp tỷ tỷ của ta?” Chu Điều vốn đang say rượu ngây ngất khi nghe được Đế Thích Thiên từ chối liền kinh sợ đến tỉnh ra, tròn to mắt, làm ra vẻ mặt khó tin nhìn về phía hắn, nói: “Người có biết hay không, ở tất cả Nam Man nay có rất nhiều yêu tộc muốn gặp tỷ tỷ của ta mà không được. Đế đại ca, mau đi gặp tỷ tỷ của ta đi, chắc chắn sẽ có thu hoạch rất lớn.”

“Chu nhi, người trở lại nói với tỷ tỷ của người một lời cáo lỗi, quả thật ta có sự tình muốn nhanh chóng đi khỏi Nam Man.” Đế Thích Thiên trầm giọng nói

rằng: “Chờ lần sau khi ta trở về, nhất định sẽ tự mình tới bái phỏng.” Sau khi đã quyết định, hắn sẽ không bị lay động bởi thứ gì, vẫn kiên trì ý nghĩ của mình.

Tỷ tỷ ở sau lưng Chu Tước rất bí ẩn. Đế Thích Thiên rất muốn biết vị này là người như thế nào. Tuy nhiên quyết định từ chối là hắn đã cân nhắc kỹ. Trước tiên có thể khẳng định tỷ của nàng ta là một cường giả, một vị có thể khiến cho Mỹ Đồ Toa đã kết thành nội đan cũng phải cung kính. Và lại hắn không dám xác định bộ cục của hắn lần trước, mượn toàn bộ yêu thú Nam Man chém giết cùng với người tu tiên, có bị đối phương biết hay không. Vốn hắn là người âm thầm đứng sau lưng thúc đẩy, nếu như người ta biết thì chưa chắc lần gặp này đã là chuyện tốt.

Đương nhiên còn có nhiều nguyên nhân khác dẫn đến hắn muốn từ chối khéo léo lần này.

Trong lòng Đế Thích Thiên âm thầm nói: Tuy rằng ta cũng muốn biết người thần bí nhất Nam Man kia là người nào. Nhưng hiện tại chưa phải là thời cơ gặp tốt nhất. Chỉ cần ta đi vào thế tục học được âm luật, có thể đem Thất Tội Yêu Cầm thể hiện ra hết uy lực, thì coi như đứng trước con người thần bí kia cũng có năng lực tự vệ. Chờ đi, khi ta trở về nhất định sẽ vạch trần khuôn mặt thần bí của người.

“Vậy ta sẽ về nói với tỷ tỷ.” Chu Tước hiểu kỳ nhìn Đế Thích Thiên một chút. Nhưng nàng cũng không muốn tiếp tục khuyên hắn đi tới Bắc Hoa Cốc.

“Chu Nhi, hay là người dẫn ta đi gặp tỷ tỷ của người đi.” Lúc này Bạch Hồ đột nhiên hứng thú mà xen miệng vào.

“Tính thêm ta một người nữa. Ta sống cũng nhiều năm rồi mà vẫn chưa gặp qua tỷ tỷ của người.” Thật bất ngờ, Mỹ Đồ Toa cũng nói theo, muốn đi gặp mặt.

“Tốt! Tỷ tỷ thấy các tỷ đến nhất định sẽ cao hứng.” Chu Điều nghe được lại không từ chối mà vui vẻ đáp ứng, bộ dạng rất mãn ý.

Thần tình Đế Thích Thiên lạnh nhạt, hắn cầm lấy hồ lô đổ ra một chén rượu đầy, sau đó ngồi xuống vừa uống vừa trò chuyện. Trong những người ở đó thì Bạch Hồ có kinh nghiệm phong phú nhất. Vì thế khi nói chuyện thường kể những bí ẩn trên đại lục, các loại sự kiện bất quái đều được nàng nêu ra.

Ví dụ như quốc gia nhân loại phụ cận phía Bắc của Nam Man là nước Triệu. Ở phía Đông thì khá hỗn loạn, gồm có ba tiểu quốc quanh năm chém giết, máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán, rất nhiều bách tính không thể sinh tồn được. Phần lớn đất đai đều bỏ trống, người chết thì đã chết, người chạy được thì đã chạy, có thể nói là thê thảm.

Sau khi uống hết thêm một hồ lô rượu, Chu Điều muốn trở về Bắc Hoa Cốc. Bạch Hồ hiểu kỳ cũng đi theo, chỉ còn Đế Thích Thiên ở lại một mình.

“Ca ca, ca ca oi.”

Ngay khi nhóm Bạch Hồ vừa rời đi thì thanh âm của Tiểu Bạch đột nhiên truyền vào. Nàng vừa gọi vừa chạy nhanh tới phía Đế Thích Thiên, trong giọng nói mang theo sự hoảng loạn cực lớn.

“Tiểu Bạch!” Đế Thích Thiên nghe được, trong lòng cả kinh, hắn vội vàng chạy ra cửa liền thấy Tiểu Bạch đã chạy tới bên người. Tuy nàng nhìn thấy Đế Thích Thiên đã biến thành hình người nhưng không thấy xa lạ chút nào. Từ khi tức tởa ra trong nháy mắt nàng liền biết người trước mặt là ca ca của mình.

Nàng kêu lên: “Ca ca, không tốt rồi, không biết Từ Phi tỷ tỷ đi đâu rồi, Tiểu Bạch tìm rất nhiều nơi nhưng không tìm được.” hai mắt Tiểu Bạch đầm lệ.

“Cái gì, không thấy Từ Phi cô nương?” Đế Thích Thiên cau mày, trong mắt hắn thoáng hiện nét nghi ngờ. Đối với Từ Phi, hắn vẫn cảm kích trong lòng. Dù sao nàng ta không ngại gian khổ, lặn lội đường xa đưa Tiểu Bạch đến đoàn tụ với mình. Ân tình này không phải nhỏ. Mà hiện tại nàng mất tích ở trong cốc, hắn há có thể bình tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Tòa Cổ Mộ Sau Tấm Bia Đá

“Ca ca, ta đã tìm nhiều nơi nhưng không thấy Phỷ tỷ tỷ, hy vọng nàng đừng xảy ra chuyện.” Tiểu Bạch lo lắng nhìn Đế Thích Thiên, khóc nức nở nói.

“Đừng lo, có lẽ Phi tỷ tỷ người chỉ đi lạc đâu đó trong cốc, ca ca sẽ lập tức cho Ưng Không đi tìm, chỉ cần nàng còn ở trong cốc, nhất định sẽ tìm thấy.” Đế Thích Thiên giờ tay ôm lấy Tiểu Bạch, vỗ vỗ đầu nàng nói: “Yên tâm, Từ Phi cô nương mang người mang trở về, ta tuyệt đối sẽ không để nàng xảy ra chuyện.”

“Ân!!!” Tiểu Bạch nhu thuận gật đầu.

Đế Thích Thiên cũng không nói gì thêm, mà nhanh chóng ra khỏi động phủ thông báo cho Ưng Không. Ưng Không lập tức triệu tập toàn bộ bầy ưng, bay vờn khắp sơn cốc. Mấy nghìn con ưng, bao trùm cả không trung sơn cốc, nguyên một đám đều mở to đôi mắt sắc bén, quét qua từng tấc đất trong cốc, Bạch Tổ Tổ cũng mang theo một bầy rắn, hướng mặt đất tìm tòi.

Trên trời dưới đất, toàn bộ đều bao trùm trong phạm vi tìm kiếm.

Kỳ quái chính là, dù tìm kiếm qua toàn bộ Vạn Yêu Cốc, nhưng vẫn không phát hiện ra nửa điểm tung tích của Tử Phi, dường như nàng đã lẳng không biến mất khỏi sơn cốc. Phải biết rằng, tại cửa ra, đều có thủ vệ đứng canh, những thủ vệ nấp trong bóng tối cũng không nhìn thấy có người ly khai khỏi cốc.

Sự biến mất của Tử Phi, quả thực là hết sức quỷ dị.

"Lục soát. Xuất cốc đi lục soát, đem phạm vi bao trùm cả Nam Man, bốn Vương không tin, một người sống sờ sờ đột nhiên biến mất khỏi cốc mà không lưu lại nửa điểm dấu vết."

Đế Thích Thiên sắc mặt lạnh băng, ánh mắt lãnh khốc nói. Trong lòng hắn lại âm thầm suy đoán: Tử Phi đến tốt cùng là mất tích như thế nào, mấy ngày nay tuy rằng ta dồn hết tâm tư vào việc tu luyện Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật, nhưng mà, sự tình phát sinh trong cốc ta đều hiểu rõ, những ngày này, cũng thường xuyên nhìn thấy Tử Phi, nhưng vì sao lại đột nhiên vô cớ biến mất không còn bóng dáng?

Trong lòng nghi hoặc không thôi, trăm mối vẫn không có lời giải.

Thời điểm Đế Thích Thiên cho người tìm kiếm khắp nơi, lúc này, tại phía tây Vạn Yêu Cốc, một tấm bia đá hình vuông đang đứng sừng sững giữa thiên địa, tràn ra hơi thở viển cổ mênh mông, lạnh buốt. Đây chính là một tấm bia mộ.

Đằng sau bia mộ, là một tòa cổ mộ to lớn, chỉ là, hình dáng cổ mộ này rất mờ hồ, nếu tới gần, sẽ lập tức bị lực lượng thần bí trong cổ mộ tràn ra ngăn cản, tựa như nó không muốn cho bất luận sinh linh nào tiếp cận.

Mảnh đất này, từ đầu đến cuối đều tràn ngập một loại khí tức bí hiểm, xung quanh không có một cọng cây ngọn cỏ, đến chim thú cũng tuyệt tích, là một khu vực đặc biệt hoang vu, hơn nữa, nơi này trước kia bị chính miệng Đế Thích Thiên phong làm cấm địa, sinh linh trong cốc, không người nào dám tới gần chỗ này.

Bất quá, hôm nay lại xuất hiện một ngoại lệ.

Chỉ thấy, một nữ hài ăn mặc mộc mạc, lớn lên cũng không phải thập phần xinh đẹp, hai mắt mở to, nhìn chăm chăm vào tòa cổ mộ trước mắt. Xác thực mà nói, là đang nhìn vào bia mộ.

"Thật kỳ quái. Nơi này giống như có cái gì đó đang kêu gọi ta."

Nữ hài này nếu để cho Đế Thích Thiên nhìn thấy, tất nhiên sẽ nhận ra, chính là Tử Phi mà hắn đang cho người tìm kiếm khắp nơi. Bọn người Ứng Không ở các địa phương khác trong cốc đều đã tìm qua, nhưng khi đến nơi quỷ dị này, đều theo bản năng không để ý kỹ, hơn nữa, nơi này vốn là cấm địa trong cốc, nên không ai dám tùy tiện xông vào.

Vì thế mới không tìm thấy tung tích của Tử Phi, nếu không thì, đã sớm bắt gặp nàng.

"Lạch cạch, lạch cạch!!!"

Tử Phi từng bước một tiến về phía bia mộ, tiếng bước chân thanh thúy, vang vọng bốn phía, đặc biệt quỷ dị. Tấm bia mộ này, lần trước khi Đế Thích Thiên tới gần, lập tức bị hàn khí kinh người gần như đóng băng, nếu không phải có tuyệt thế ngọc phôi phóng ra lực lượng thần bí bảo vệ, chỉ sợ khi đó sinh cơ của hắn đã bị tiêu diệt.

Nhưng cổ quái chính là, lúc Tử Phi đến gần bia mộ, bia mộ cũng không tràn ra chút hàn khí kinh người nào, vẫn sừng sững đứng giữa thiên địa, tựa như tồn tại từ thiên cổ.

Vượt qua bia mộ, tòa cổ mộ phía sau cũng hiện ra trước mắt, phong cách rất cổ xưa, phía trên cửa mộ được đóng kín về đầy các loại đồ văn. Những đồ văn này, thoạt nhìn đều cực kỳ khủng bố, cánh Thần Ma bị bẻ gãy làm hai, thiên địa đang sụp đổ, nhật nguyệt đang rơi xuống, ức vạn huyết vũ (mưa máu) đang trút xuống như mưa.

Một cảnh tượng rất sống động, khiến cho người ta không rét mà run, trong lòng sinh ra sợ hãi khôn cùng, tựa như đang ghi lại một thời kỳ nào đó, hoặc một bí ẩn lịch sử nào đó bị vùi lấp trong dòng sông thời gian.

"Rắc rắc!"

Khi Tử Phi đến trước cửa mộ, đang muốn cẩn thận dò xét những đồ văn đáng sợ trên đó, thì, cổ mộ từ ngàn vạn năm qua vốn chưa bao giờ nảy sinh ra biến hóa, bỗng nhiên lại vang lên một hồi tiếng nổ thanh thúy, cửa mộ âm ỉ mở ra.

"A!!!"

Lúc cửa mộ vừa mở ra, một cỗ lực lượng thôn phệ không cách nào kháng cự cũng theo đó tràn ra, hầu như trong chớp mắt, đã bao phủ toàn thân Tử Phi, đem nàng cuốn vào trong mộ. Biến cố xảy ra, Tử Phi chỉ kịp phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi, đảo mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

"Phanh!!!"

Vốn cửa mộ đang mở ra, sau một sát na khi Tử Phi tiến vào, đột nhiên đình chỉ, rồi lập tức đóng lại, trong nháy mắt đã khôi phục nguyên vẹn cảnh tượng ban đầu.

Cổ mộ vẫn là cổ mộ trước kia, bia mộ vẫn là bia mộ trước kia, vẫn đứng sừng sững giữa trời đất.

Tuyên cổ trường tồn.

Không ai nhìn ra được, nơi đây từng phát sinh qua biến hóa kỳ diệu.

Ba ngày sau.

Đế Thích Thiên một thân hắc bào, theo gió pháp phối, lộ ra vẻ cao ngạo bất tuân, đứng trên đồng cỏ rộng rãi trong cốc, trước mặt là bọn người Bái Nguyệt, Xích Hỏa, Bạch Tố Tố, đang cung kính đứng trước mặt hắn. Tiểu Bạch cũng thân thiết rúc vào dưới chân hắn.

"Mục đích gọi các người tới đây lần này, chắc các người cũng đã biết." Đế Thích Thiên gật gật đầu, uy nghiêm nhìn đám thuộc hạ trước mặt, mở miệng nói ra.

"Vương, người thật sự muốn ly khai sao?" Giọng nói của Bạch Tố Tố mang vẻ dò hỏi khẩn thiết. Bọn người Xích Hỏa cũng mở to mắt nhìn hắn, hiển nhiên, đều rất quan tâm tới vấn đề này.

Đế Thích Thiên không chút do dự trả lời: "Đúng vậy, lần này bốn Vương có chuyện trọng yếu, nhất định phải đến thể tục một chuyến, nhưng mà, lần này ta đi, chỉ cần làm xong sự tình, đạt được đồ vật ta muốn, sẽ lập tức quay về. Ngắn thì tầm năm ba tháng, lâu thì tối đa là ba năm, ta nhất định sẽ trở lại."

Nói xong, hắn dừng một chút, hít sâu một hơi, mắt lộ ra tinh quang, trầm giọng nói: "Trong đoạn thời gian này, các người cứ dựa theo công pháp ta cho mà chăm chú tu luyện, nếu như có thể, nhất định phải sớm ngày tấn chức Yêu thú. Nhớ kỹ, bốn Vương tuyệt đối không cần phế vật."

Câu nói sau cùng, còn mang theo vẻ nghiêm khắc, vương vân trên trán lập lòe dữ dội, một cỗ khí thế như núi như ngực đột nhiên áp xuống đám người Xích Hỏa, giọng lãnh khốc nói: "Bốn Vương muốn, là người có thể đi theo ta, cùng ta chinh chiến bốn phương, là cường giả chân đạp thương khung."

"Vâng, Vương!!!" Xích Hỏa nghe xong, trong mắt bắn ra tinh quang, một cỗ ý chí chiến đấu cùng ngạo ý mãnh liệt dâng lên, không chút do dự trầm giọng đáp. Trong ánh mắt, tràn đầy thần sắc kiên định, cùng khát vọng đối với lực lượng cường đại.

Trong khoảng thời gian này, bọn hắn đã tiến bộ rất nhanh, nhờ có các loại đan dược, có công pháp, lại chỉ tập trung tu luyện, nên so với trước kia, không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần. Như Xích Hỏa đã chuẩn bị đã thông đường kinh mạch thứ ba, xuyên suốt qua toàn thân, chuẩn bị tấn thăng lên tinh quái đỉnh phong. Mặt khác, bọn người Bái Nguyệt cũng đều đang tích lũy lực lượng, chuẩn bị trùng kích cửa ải tiếp theo.

Tiến bộ như thế, có thể nói là rất nhanh.

Nếu đợi đến khi Hắc Nhi Từ ừ xong, tốc độ sẽ càng tăng mạnh hơn nữa.

Chỉ là, tiến độ này, đối với Đế Thích Thiên mà nói, vẫn hơi chậm một chút.

"Ân!!!" Đế Thích Thiên thoả mãn gật đầu, nói: "Yêu tộc trong Nam Man, nhìn mặt mũi của ta, tuyệt đối sẽ không đụng đến Vạn Yêu Cốc, cho nên trong khoảng thời gian này, các người cứ ở lại trong cốc, bế quan tiềm tu, cả Tiểu Bạch cũng lưu lại trong cốc, các người nhất định phải chăm sóc nàng thật tốt."

"Ca ca Tiểu Bạch muốn đi cùng người. Đừng bỏ rơi Tiểu Bạch." Tiểu Bạch nghe xong, đuôi móng vuốt ra, bắt lấy y phục của hắn, dùng sức lôi kéo, bộ dạng rất đáng thương.

Đế Thích Thiên thấy vậy, hơi không đành lòng, nhưng mà, vẫn chỉ có thể ôn nhu an ủi: "Tiểu Bạch ngoan, lần này ca ca đi ra ngoài là có chính sự muốn làm, Bạch Hồ tỷ tỷ của người trong khoảng thời gian này vẫn dưỡng thương trong cốc, người có thể ở cùng với nàng, nhớ kỹ, nàng là cường giả trong Yêu tộc, nếu người có thể được nàng chỉ điểm một chút, sẽ có thu hoạch rất lớn."

Hơn nữa, không mất bao lâu thời gian, ca ca sẽ trở lại, chỉ cần mọi người tập trung tu luyện, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh."

Hắn hiện tại không có thực lực che chở cho Tiểu Bạch, đến hóa hình cũng phải dựa vào bí thuật, tu vị bản thân lại cách xa cảnh giới Yêu. Hơn nữa Tiểu Bạch sau khi tu luyện, trên người đã có yêu khí, nếu đưa đến thể tục, sẽ giống như một cái ra-đa, tùy thời đều có khả năng bị tu tiên giả phát hiện. Đây cũng không phải là sự tình hắn muốn.

An ủi một hồi, Tiểu Bạch Hồ cũng nước mắt rưng rưng, buông lỏng móng vuốt ra, nói: "Ca ca. Vậy người phải nhanh quay về một chút, Tiểu Bạch sẽ chăm chỉ tu luyện."

Đế Thích Thiên vỗ nhẹ lên đầu nàng, xoay người rời đi, phi thường quả quyết, bộ pháp dưới chân không nhanh không chậm, đạp trên mặt đất, phát ra từng tiếng vang có tiết tấu, hướng về phía sơn động nói với ngoại cốc, đảo mắt đã không còn bóng dáng.

"Ca ca, Tiểu Bạch nhất định sẽ cố gắng, tương lai Tiểu Bạch cũng muốn cùng người đi cứu mẫu thân." Tiểu Bạch nhìn theo thân ảnh Đế Thích Thiên biến mất trong sơn động, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm.

"Ra đi thật tiêu sái (thoải mái), nhưng mà, ta cũng muốn nhìn xem, tương lai người trở lại, tu vi có thể tăng tới bước kia hay không. Lần này ta tạm thời giúp người tọa trấn Vạn Yêu Cốc. Một khối tuyệt thế ngọc phối luyện chế thành Yêu Cầm, không biết khi gây ra nguyên khúc, sẽ có cảnh tượng bực nào.

Bạch Hồ lúc trước đi theo chim Hồng tước, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện trên đỉnh thác nước, lẳng lặng nhìn Đế Thích Thiên phi thường tiêu sái rời đi, khóe miệng nhếch lên đường vòng cung, thì thào tự nói.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Tàn Sát Hồ Tộc, Chết!

Trong khu rừng rậm rạp, một hắc bào nhân thân hình cao lớn từng bước tiến về phía trước, dưới chân là lớp lớp lá rụng, mỗi khi chân hấn giẫm lên cành khô củi mục, một hồi tiếng giòn giã ngui lại vang lên.

Bước chân hắc bào nhân hết sức trầm ổn, hướng thẳng về phía đông.

"Bạch Hồ từng nói, phương Bắc là Sở quốc, phương Tây là Triệu quốc, phương Đông lại hơi hỗn loạn, mấy cái tiểu quốc ở đó đang không ngừng tranh đấu với nhau."

Đế Thích Thiên ly khai khỏi Vạn Yêu Cốc, sau khi trầm ngâm một lát, liền hướng thẳng về phía Đông, thầm tính toán:

"Phương Bắc không thể đi, Sở quốc cũng không thể đi, công chúa Sở quốc đã mấy lần muốn bắt ta. Mà Triệu quốc cũng là đại quốc có địa vị tương đương với Sở quốc, trong nước rất yên ổn, nên đương nhiên sẽ có không ít tu tiên giả lẫn vào trong thế tục, ta rất dễ bị lộ. Tạm thời không thể đi.

Phía Đông đang hỗn loạn, nghĩa là, sau lưng mấy quốc gia ở khu vực này, có lẽ không có tu tiên môn phái nào quá mức cường đại làm hậu thuẫn. Ta sẽ cơ hội đục nước béo cò."

Càng hỗn loạn càng tốt, hỗn loạn nghĩa là có người chết, có người chết sẽ có hồn phách, mà hồn phách, chính là thứ hấn muốn nhất. Hấn cũng rất muốn biết, nếu như hấp thu đủ hồn phách, thì vương vân màu tím trên trán có thể sinh ra biến hóa kỳ lạ nào hay không. Còn cả thi thể nhân loại, hấn cũng cảm thấy hứng thú, tuy rằng không bằng thi thể tu tiên giả, nhưng thịt muối cũng là thịt, huyết chi, nhân loại là đạo thể trời sinh, rất thích hợp để tu luyện, được trời cao ưu ái.

Trong đó ẩn chứa tinh khí, tinh huyết, đều tương đối thuần túy, nếu đem luyện hóa, cũng có thể tăng cường thực lực bản thân.

Trong lúc bất tri bất giác, Đế Thích Thiên đã cơ bản thừa nhận mình là Yêu tộc, nếu như ở kiếp trước, khi hấn là nhân loại, tuyệt đối sẽ không nảy ra ý tưởng kinh hãi thế tục như vậy: thu hồn phách, tìm thi thể, tất cả đều đem thôn phệ, mà về mặt khi nghĩ tới những điều này vẫn vô cùng bình thản. Hiện tại, nếu như hấn là người, thì đích xác là một tên hung nhân (kẻ nguy hiểm).

Đế Thích Thiên vừa suy nghĩ, vừa đi thẳng về phía trước.

Ven đường nếu nhìn thấy loại linh dược nào tốt, hấn đều xuất ra hộp ngọc hái xuống. Những thứ này, đều là bảo bối, nếu luyện chế thành đan dược, có thể khiến tu vi tăng lên. Hơn nữa, Đế Thích Thiên so với những người khác cường hấn hơn, trực tiếp nuốt thẳng vào bụng, nhét vào trong Luyện Yêu Đỉnh. Luyện Yêu Đỉnh sẽ tự động đem toàn bộ tinh khí ẩn chứa trong linh dược rút ra, tuyệt đối không lãng phí chút nào.

"Ngự Phong Thuật!!!"

Đi thêm được một đoạn, Đế Thích Thiên khẽ nhủ mảy, Nam Man quá lớn, nếu như chỉ di chuyển đơn thuần như hiện tại, chỉ sợ sẽ hao tổn rất nhiều thời gian. Đế Thích Thiên dừng lại một chút, trong miệng thốt ra một câu. Lập tức, thiên địa linh khí bốn phía đều chấn động, một cỗ Yêu phong màu đen, giống như lang yên từ dưới mặt đất cuộn cuộn bay lên.

Thân thể Đế Thích Thiên được bao phủ trong cỗ Yêu phong này, cùng bay lên trời, ẩn trong tầng tầng Yêu khí, nhanh chóng hướng về phía đông bay tới.

Pháp thuật tu tiên giới, dưới sự thôi động của hấn lại có Yêu khí ngút trời. Ngự Phong Thuật vốn dĩ điều khiển vô hình chi phong (gió), nhưng mà hiện tại dưới tay hấn lại hoàn toàn trái ngược, Yêu khí cuộn cuộn, vừa nhìn cũng biết đó không phải là gió gì, nếu như bị người bình thường thấy được, sẽ lập tức nhận định, kẻ ngự sử Yêu phong này, tuyệt đối là ác nhân hoặc hung nhân.

"NGAO!!!"

Sau khi Đế Thích Thiên ra khỏi Nam Man, chuẩn bị tìm một thôn trấn hoặc thành trấn có người cư ngụ, rồi mới tìm kiếm nhạc công, học tập cầm nghệ. Nhưng mà, khi đang bay qua một ngọn núi, sắp tới gần khi vực nhân loại cư trú, một tiếng Hồ gầm bất khuất đột nhiên từ cách đó không xa vang lên,

phóng thẳng lên trời.

"Ồ, có Hồ tộc, hơn nữa còn là Hồ tộc có tu vị tinh quái. Từ tiếng thét mà đoán, dường như nó đang gặp nguy hiểm."

Đế Thích Thiên thân hình giấu trong Yêu khí, lông mày nhíu lại, sát khí trên mặt trong nháy mắt tăng vọt.

"Có kẻ dám tàn sát Hồ tộc ta? Tàn sát Hồ tộc, chết!!!"

Ánh mắt băng hàn thấu xương, bắn ra hào quang, thân thể nhoáng một cái, tấn đi Yêu phong, trở lại mặt đất, nhanh hướng vị trí tiếng Hồ gầm lao tới.

Từ sau khi trùng sinh thành Hồ, hắn đã đem Hồ tộc trở thành quần tộc của mình, làm sao có thể đứng nhìn dị loại tàn sát đồng loại của mình được. Đây cũng là một trong những cảm kị trong lòng hắn. Cho nên, vừa nghe thấy tiếng rít gào đau buồn kia, hắn không cần suy nghĩ, sát ý trên người đã nồng đậm tuôn ra.

"A!!!"

Lúc này, giữa một bãi đất trống trong khu rừng, một tên nam tử mặc cẩm y, tướng mạo mười bảy mười tám tuổi đang trợn mắt tròn xoe, bị phần nhìn ba trung niên nhân đang sắc mặt mị mai trước mặt. Trong tay hắn cầm một thanh bảo kiếm màu xanh, chỉ vào ba người, ánh mắt thỉnh thoảng lại hướng về bên cạnh xem xét.

Ở một bên, một con hồ vằn cả người toàn vết thương, máu tươi thấm đẫm cả bộ lông, thoát nhìn càng thêm lâm liệt. Nhưng ánh mắt lại lộ vẻ thê lương cùng bị phần, liên tiếp hướng tên nam tử áo xanh giết qua, nhưng mỗi lần như vậy, cả người đều bị nam tử áo xanh này điều khiển một thanh phi kiếm màu vàng kéo lê từng đạo vết thương đáng sợ, sâu tận xương.

Đồng thời, ánh mắt hắn cũng hiện lên vẻ trêu đùa hí lộng nhẹ nhẹ.

Con cộp kia, ở trong tay hắn, không có nửa điểm phản kháng.

"Đệ đệ ta cuối cùng dùng đại giới (giá tiền) gì, mà có thể mời được Cung phụng Điện các người truy sát ta. Chẳng lẽ các người thật sự quên quy củ của Cung phụng Điện rồi sao?"

Thanh niên mặc cẩm y nhìn thấy con hồ cả người chằng chịt vết thương, trong mắt toát lên vẻ đau đớn, nhưng mà, hắn cũng biết rõ, coi như mình qua đó, cũng không có cách nào giúp được nó.

Ngược lại, mình có thể trốn được tới đây, hoàn toàn đều dựa con Linh thú này.

Bị đuổi giết ba ngày ba đêm, Linh thú bản thân cũng đã tiêu hao đến cực hạn, nên đến lúc này hắn cũng đã giác ngộ, chỉ sợ lần này sẽ táng thân tại đây, chết ở chốn hoang dã không người này.

Nhìn lại bốn tên trước mặt, trong lòng hắn dâng lên hận ý thật sâu. Lúc mới nhìn thấy bọn họ, hắn đã đoán ra, là ai sai phái bọn họ đến đây. Cũng chính vì thế, nên hắn mới vô cùng đau lòng.

"Hừ, Nhị hoàng tử, người cũng đừng trách mấy huynh đệ chúng ta, thật sự thù lao đệ đệ người trả rất tuyệt hảo."

Một tên áo lam, sắc mặt lạnh băng lên tiếng. Khi nói đến thù lao, trong mắt hắn còn lộ ra vẻ tham lam khó che giấu, nói tiếp:

"Sở dĩ để người chạy xa như vậy, đều là vì đầu Linh thú này, nhưng mà, hôm nay may mắn của người đã hết, cả người lẫn Linh thú của mình, đều sẽ chết ở đây. Xin lỗi."

Nói xin lỗi, nhưng trong mắt hắn lại không có nửa điểm áy náy, rất một vẻ tham lam nhẹ nhẹ.

"Tam đệ à Tam đệ, người đúng là độc ác, chỉ vì ngôi vị Hoàng Đế, mà đến người ca ca này cũng có thể hạ độc thủ."

Thanh niên mặc cẩm y ngửa mặt lên trời bị phần hết lên.

"NGAO!!!"

Lúc này, con hồ vằn rút cuộc cũng tới cực hạn, cả người mất máu quá nhiều, động tác trở nên chậm chạp, cuối cùng, ánh mắt tên áo xanh cũng thoắt về phía cột, chuỗi phi kiếm màu vàng "Phốc" một tiếng, cắm vào trong đầu của nó.

"Động thủ, giải quyết hắn xong, chúng ta có thể trở về nhận thù lao rồi." Cánh tay nam tử áo lam nhẹ nhàng vung lên, lãnh khốc nói.

"Ai dám tàn sát Hồ tộc ta? Dám tàn sát Hồ, chết!!!"

Ngay lúc nam tử áo lam vừa nói xong, một tiếng gầm gừ lạnh lẽo vang lên, thanh âm như sấm, khiến cây cối bốn phía ầm ầm rung động, vô vàn lá cây rụng xuống, bay lơ lửng đầy trời. Trong thanh âm, ẩn chứa khí tức bá đạo khiến linh hồn rung động. Một cỗ uy áp như sơn như nhạc, bài sơn đảo hải phóng tới, lập tức đem mảnh thiên địa này triệt để bao trùm.

"Phanh!!!"

Ngay sau đó, một vị hắc bào nhân khôi ngô đột nhiên xuất hiện giữa mảnh đất trống, lực lượng đáng sợ từ chân hắn tràn ra, khiến mặt đất xuất hiện từng đạo vết nứt chẳng chịt đáng sợ như mạng nhện. Khí thế hung hiểm ngập trời cũng theo đó tuôn ra.

Người đến, chính là Đế Thích Thiên.

Đế Thích Thiên đứng trên mặt đất, hai mắt như mũi tên, sắc bén hướng về đám người trước mặt quét qua, ánh mắt lập tức rơi vào một con hổ vằn nằm trên mặt đất, trên đầu vẫn còn cắm một thanh phi kiếm dữ tợn. Mà ánh mắt Hồ vằn đã bắt đầu tán loạn, nhưng oán khí trên người vẫn bắn ra xung quanh.

Lúc nhìn thấy Đế Thích Thiên xuất hiện, dường như cảm nhận được khí tức đồng loại mãnh liệt từ hắn, ánh mắt vốn đang tán loạn, lại ngưng tụ một chút, quay đầu nhìn thoáng qua, trong mắt đột nhiên lộ ra thần thái đặc biệt, phun ra một chữ: "Vương", rồi hào quang trong mắt lập tức tiêu tán, tia sinh cơ cuối cùng cũng tan biến không còn.

"Đáng chết, các ngươi đều đáng chết."

Đồng tử Đế Thích Thiên trong sát na nhìn thấy Hồ vằn ngã xuống, kịch liệt co rút lại, hip thành khe hẹp, sát ý lẫn lộn như lưỡi dao từ đó tràn ra, quét về bốn nam tử đối diện.

Hai gã Trúc cơ, hai gã Luyện khí hậu kỳ!!!

"Yêu khí, Yêu khí thật đậm đặc. Không tốt, hắn là một gã Yêu tộc hóa hình."

Trên người Đế Thích Thiên tràn ra Yêu khí màu đen, bốn gã tu sĩ vừa nhìn thấy, suýt chút nữa bị giật mình mà chết. Từ khi bọn hắn bước lên con đường tu hành, đối với một ít sự tình thế tục đương nhiên cũng có hiểu biết, bao gồm cả một ít kiến thức thô thiển về Yêu tộc. Cho nên bọn hắn không thể không biết, một gã Yêu tộc hóa hình, là đại biểu cho cái gì.

Chính là, cho dù một lão quái Nguyên Anh cũng không dám khoe khoang rằng nhất định có thể giết chết được tồn tại cường hãn như vậy.

Cho nên sau khi nhận ra, trái tim cả bọn đều giật mình muốn nhảy ra, trong mắt không hẹn mà cùng lộ ra thần sắc sợ hãi.

"Tại sao Yêu hóa hình lại xuất hiện ở đây?" Nam tử áo lam gào lên trong tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Hung Hăng Chém Giết

Trong chớp mắt nhìn thấy Đế Thích Thiên, trong lòng bọn họ chỉ còn lại tuyệt vọng, nên đều không nhìn ra, Đế Thích Thiên căn bản không phải là Yêu tộc ngưng kết nội đan, mà chỉ dựa vào bí pháp để hóa hình, nên thực lực cũng không phải mạnh mẽ đến không thể chống đỡ nổi như trong tưởng tượng của bọn hắn.

Đương nhiên, coi như vậy, dựa vào thực lực của Đế Thích Thiên, nếu đơn đã độc đấu với tu sĩ Kết Đan, dù đánh không lại, thì chạy trốn cũng không phải là vấn đề. Mà những người trước mặt này, chỉ có tu vị Luyện khí hoặc Trúc cơ, hơn nữa chỉ có vài người, chưa chắc đã là đối thủ của hắn.

"Các huynh đệ, chúng ta liều mạng với hắn."

Người áo lam sau con tuyệt vọng, trong mắt hiện ra vẻ quyết liệt, hét to một tiếng, trong tay đột nhiên kết ra một đạo ấn quyết kỳ dị, trong miệng gào to nói:

"Thiên Sương Thuật!!! Đông lại Yêu ma."

Nhất thời, chỉ thấy, thiên địa linh khí xung quanh rung động kịch liệt, nhiệt độ bốn phía bỗng nhiên giảm xuống, từng điểm sương trắng theo đó từ trên trời hạ xuống, rơi trên mặt đất, tỏa ra hàn khí khiến không khí trở nên lạnh thấu xương, dường như muốn đông kết lại, mỗi khi hô hấp, ngay cả huyết nhục cũng muốn đông cứng.

Đoàn sương trắng sau khi ngưng tụ, dữ tợn hướng Đế Thích Thiên lao tới.

"Giết!!!"

Tên áo xanh cũng là một trong hai tên tu sĩ Trúc Cơ trong đám, vừa nhìn thấy tên áo lam động thủ, không chút do dự triển xử ra một đạo kiếm quyết, phi kiếm màu vàng "ồ...ồ...n...g" lên một tiếng, trong nháy mắt hóa thành ba thanh, tạo thành chữ phẩm đem Đế Thích Thiên bao phủ bên trong, kiếm khí bén ra tràn đầy hơi thở sát phạt.

"Cùng động thủ!!!"

Hai tên khác mặc dù là tu sĩ Luyện khí kỳ, nhưng lúc này cũng biết, trước mặt tên Yêu tộc hóa hình, muốn chạy trốn là không có khả năng, sau khi nghĩ thông suốt, lập tức lấy ra pháp khí của bản thân, một tên cầm thanh hắc đao, tên còn lại lấy ra một cái thanh hoàn, cùng lúc ném ra.

Toàn thân hắc đao tỏa ra tà khí, tựa hồ là kiện Tà đạo Pháp Khí, mang theo khí tức Yêu dị.

"Hừ. Các ngươi dám giết tộc nhân bốn vương, vậy hãy dùng mạng đền bù đi."

Đế Thích Thiên nhìn công kích ngợp bầu trời đang hướng về phía mình, hai mắt hàn quang lóe sáng, sát khí dâng lên.

Trong tay nhanh chóng kết ra một đạo ấn quyết, chính là "Hỏa Cầu Thuật" nổi tiếng trong tu tiên giới. Yêu nguyên theo ấn quyết tràn ra ngoài, trong nháy mắt hình thành lên một quả cầu lửa màu đen, lộ ra khí tức Yêu dị.

Bên trong quả cầu lửa này ẩn chứa sức mạnh khổng lồ, dưới sự điều động của Đế Thích Thiên, hướng về đám sương trắng oanh kích.

Đồng thời, hai tay hấn co lại thành trảo, từng tia Yêu khí màu đen cũng theo đó tuôn ra bao bọc lấy bên ngoài, trong nháy mắt tạo hành hai cái hồ trảo đen kịt, hồ trảo khẽ động, mấy trăm trảo ánh thoáng hiện ra trước người, xé rách không khí, tạo thành âm thanh liệt không đáng sợ.

"Phanh phanh phanh!!!"

Hồ trảo vurun ra oanh kích vào những pháp phí của ba tên còn lại, tạo ra tiếng va chạm kim loại đáng sợ, hơn nữa mỗi lần gia chạm, Yêu nguyên đồng thời tràn vào pháp phí, cuối cùng cứng rắn in từng dấu móng tay lên đó.

Pháp Khí từ trước đến nay đều cùng tâm thần tu tiên giả liên kết với nhau. Cho nên, sau khi pháp khí bị hao tổn, ba tên tu sĩ đột nhiên run rẩy dữ dội, phun ra máu tươi, kết hợp với hàn khí xung quanh, tạo thành từng mảnh sương máu.

"A!!! Ta liều mạng với ngươi, Lạc Mộc thuật!"

Tên áo lam sử ra "Thiên sương thuật", sau khi cùng quả cầu lửa kỳ bí của Đế Thích Thiên va chạm với nhau, quả cầu lửa ẩn chứa hỏa diễm rừng rực, cùng đoàn sương khí đồng thời nổ tung, tán loạn khắp nơi. Mắt thấy, mới vừa tiếp xúc, ba tu sĩ bên phe mình đã bị thương nặng, ánh mắt hấn trở nên điên cuồng.

Trong tay nhanh chóng kết ra một đạo ấn quyết phức tạp, hơn một nửa chân nguyên trong cơ thể theo đó tràn vào ấn quyết. Ấn quyết vừa mới hình thành, nhất thời, linh khí thiên địa bốn phía đột nhiên rung động kịch liệt, bầu trời lấp lánh ánh sáng màu xanh, bên trong tựa hồ ẩn chứa một kiện Thanh mộc nhìn rất dữ tợn.

Thanh mộc ẩn chứa khí tức cường hãn, từ trời cao âm âm hạ xuống, đem phạm vi chung quanh Đế Thích Thiên triệt để bao trùm.

"Giết!"

Ba người còn lại cũng nhao nhao phun tinh huyết lên pháp khí của mình. Nhất thời, trên từng kiện pháp khí đều bùng lên linh quang, khí tức so với ngày thường trở nên cường hãn gấp bội, lần thứ hai hướng Đế Thích Thiên oanh kích.

Thế nhưng, bọn họ lại không nhìn thấy, sau khi người áo lam sử ra "Lạc Mộc thuật", trong mắt ngoài sự điên cuồng còn lấp lóe một tia quỷ bí, hai tay căn bản không ngừng lại, trong nháy mắt ngưng kết ra một ấn quyết cổ quái.

"Àm!"

Sau khi ấn quyết hình thành, chỉ thấy, một đoàn sương trắng nồng đậm đột nhiên tràn ra, trong chớp mắt, đã đem toàn bộ phạm vi chiến trường bao trùm, bên trong sương mù phát ra tiếng kêu kì quái, thỉnh thoảng còn hiện ra những hình ảnh yêu ma quỷ quái, mà tên áo lam lúc này cũng đồng thời thoát ra khỏi phạm vi bao trùm hơn mười trượng, sau đó quay đầu hướng về phía xa bỏ chạy.

"Yên Vũ đoạt hồn thuật", thuật này một khi triển khai, sẽ sản sinh ra một luồng sương trắng, có tác dụng mê hoặc địch nhân, phô trương thanh thế, nhưng lại không có lực công kích quá lớn. Đồng thời, bản thân người thi pháp có thể mượn dùng sức mạnh của sương vụ, trong nháy mắt thoát ra xa mười mấy trượng, đây là một đạo pháp thuật kỳ dị dùng để chạy trốn.

"Ba vị huynh đệ. Đừng trách ta, Yêu hoá hình thật quá mức khủng bố, nếu chúng ta đều lưu lại chỗ này, tất cả cũng sẽ cùng chết. Chết bốn người, còn không bằng chỉ chết ba người, đợi ta chạy thoát, có được món đồ kia, sau khi trở lại Hoa quốc, sẽ có thực lực từ trước nên nay chưa từng có, sau này nhất định sẽ báo thù cho các ngươi."

Người áo lam vừa nhanh chóng bỏ chạy, trong lòng vừa âm thầm kêu lên, dường như muốn cho mình một lý do để chạy trốn.

"Phanh phanh phanh!!!"

Một tiếng nổ đáng sợ từ trong sương vụ màu trắng vang lên, hai con mắt Đế Thích Thiên sắc bén đảo qua một vòng, màn sương mù này, hoàn toàn không cách nào che dấu được tầm nhìn của hắn, hai Hồ trảo vung lên, đỉnh đầu hiện ra vô số trào ảnh, rơi vào Thanh mộc, đem Thanh mộc phá nát.

Tiếp đó, bàn chân hơi động, sau lưng đồng thời tạo ra vô số đạo tàn ảnh, thân thể như đạn pháo nhào về phía ba tên tu sĩ.

"Rắc rắc rắc!" liên tiếp ba tiếng. Lồng ngực ba tên tu sĩ nhiều hơn ba cái hang động, đều xuyên qua thân thể, máu thịt từ đó phun ra tứ phía.

"Muốn chạy trốn! Đã giết tộc nhân của ta, nếu còn để cho ngươi đào tẩu, thì Đế Thích Thiên ta còn mặt mũi nào xưng vương ở Nam Man."

Ánh mắt Đế Thích Thiên tràn đầy lạnh lẽo, lãnh khốc vô tình, một cước đạp lên mặt đất, mặt đất ầm ầm chấn động, thân thể hung hãn lao về phía trước.

Mỗi một bước chân, chính là mười mấy trượng.

Yêu khí màu đen trên người dâng trào như nước, hung hiểm vô cùng, bá đạo tuyệt luân.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, trong vòng một hô hấp, Đế Thích Thiên đồng thời giết chết ba tên tu sĩ, cùng lúc đuổi theo một tên tu sĩ còn lại. Quả thực khiến cho người ta lạnh run.

Mà những điều này, đều rơi vào trong mắt một người.

Chính là tên thanh niên mặc âm y.

Hắn lúc này đang nhìn theo bóng lưng lãnh ngạo của Đế Thích Thiên, miệng há ra, thật lâu chưa khép lại được.

"Trời ạ, đây đều là ba tên tu sĩ cường đại truy sát ta suốt ba ngày ba đêm, trong hoàng tộc được hưởng thụ đãi ngộ cung phụng sao. Vậy mà lại bị người bọn hắn gọi là "Yêu" kia dễ dàng giết chết như vậy."

Đáy lòng hắn nổi lên một hồi chấn động sâu sắc, đồng thời, ánh mắt nhìn về bóng lưng Đế Thích Thiên cũng mơ hồ mang theo một tia kính nể. Đây là một loại kính nể đối với cường giả.

Loại kính nể này, đều không quan hệ gì với người hay là Yêu.

"Àm!!!"

Ánh mắt sắc bén của Đế Thích Thiên gắt gao nhìn chăm chăm vào tên áo lam đang giả ngụy phi kiếm bỏ chạy trước mặt, chân trái hắn đạp mạnh xuống đất, thân thể khỏi ngó lơ không bay lên, tay phải biến thành hồ trảo, từng luồng Yêu nguyên trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

"Oanh oanh oanh!!!"

Hồ trảo dưới sự quán chú của Yêu nguyên lóe lên Yêu khí nồng nặc, trong nháy mắt bắt đầu bành trướng, hướng về đỉnh đầu tên tu sĩ áo lam vỡ xúông.

"Àm!"

Không trung truyền ra tiếng nổ kinh khủng.

"A!!! Ngươi đã không cho ta sống, vậy ta liều mạng đồng quy vu tận với ngươi. Bạo!!!"

Bên dưới hồ trảo, tên áo lam đang liều mạng muốn chạy trốn cảm giác được một cỗ khí thế khủng bố truyền đến từ đỉnh đầu, hai mắt trở nên phi thường dữ tợn cùng điên cuồng. Hắn cảm nhận được mùi vị chết chóc truyền ra từ hồ trảo, hắn biết, lần này bị Đế Thích Thiên truy đuổi, chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng.

Trong lòng nổi lên hung ác, chân nguyên toàn thân điên cuồng nghịch chuyển, vô số máu tươi từ lỗ chân lông cũng theo đó tuôn ra, sức mạnh đáng sợ từ trong thân thể kịch liệt tăng vọt.

"Oooooanh!!!"

Thân thể tên áo lam sau khi nghịch chuyển chân nguyên, trở nên phi thường dữ tợn, sau khi bành trướng gấp mấy lần, nhìn giống như một quả bóng cao su, thì ầm ầm một tiếng, ngay tại chỗ, một đoàn sương máu nồng đậm trong nháy mắt bao trùm lấy phương viên hơn trăm mét. Mọi thứ trong đó, trong nháy mắt, bị luồng sức mạnh đáng sợ này nghiền nát.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Ngọc Giản Thần Bí

Bên trong huyết vụ (sương máu) tràn ngập lực lượng cuồng bạo, bỗng nhiên truyền ra tiếng đàn lanh lảnh quý bí, có lực xuyên thấu cực mạnh, coi như tiếng vang cực lớn do tên tu sĩ Trúc Cơ kia tự bạo gây nên cũng không cách nào che lấp được nó.

Nếu như lúc này có người chứng kiến, sẽ thấy được, bên trong huyết vụ, Đế Thích Thiên một thân áo bào đen, sắc mặt nghiêm chỉnh lạnh lùng, tay trái ôm Ngọc Cầm, tay phải kéo động dây đàn.

Tiếng đàn tản ra, từng vòng sóng âm vô hình lấy hắn làm trung tâm, bao phủ phạm vi ba mét xung quanh. Huyết vụ vốn sinh ra sức mạnh đáng sợ, nhưng khi tiến vào trong phạm vi ba mét này, đều bị vòng sóng âm vô hình kia làm cho tán loạn, dần dần tan biến.

Có điều, sắc mặt Đế Thích Thiên không vì thế mà thả lỏng. Có thể thấy được, hắn ở trong đó cũng không thoải mái như bề ngoài.

Tay phải hắn khuấy động lung tung không theo quy luật trên chín dây đàn, khiến tiếng đàn hóa thành từng đạo sóng âm ngăn cản luồng sức mạnh khủng bố kia. Ngón giữa bắn ra từng sợi hắc quang lấp lánh, yêu nguyên cường hãn trong cơ thể không ngừng từ yêu phủ tuôn ra.

Một tên tu sĩ Trúc Cơ tự bạo, tương đương với việc đem hết chân nguyên thậm chí là tinh huyết toàn thân, đều nghịch chuyển, tạo ra sức mạnh gấp mười, thậm chí là gấp trăm lần bình thường. Luồng sức mạnh này, tràn ngập tính phá hoại và cuồng bạo, đủ sức hủy diệt tất cả vạn vật bên trong phạm vi bao phủ của nó.

Uy lực của nó, gần như tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Kết Đan kỳ.

Khác nhau ở chỗ, tu sĩ Kết Đan có thể tùy ý đánh ra công kích như vậy, nhưng tu sĩ Trúc Cơ lại phải lấy mạng sống của mình để đánh đổi.

Oanh!!!

Luồng huyết vụ sau một hồi càn quấy, cuối cùng cũng chậm rãi tiêu tán đi.

Leng keng!!!

Đế Thích Thiên một lần nữa khuấy động dây đàn, sóng âm vô hình trong nháy mắt như thủy triều đem luồng sương máu còn lại đang phiêu đảng bốn phía quét sạch.

"Hừm, tu tiên giả nếu như tự bạo, quả thật hơi đáng sợ. Một tên tu sĩ Trúc Cơ Kỳ đã thế, không biết, nếu như tu sĩ Kết Đan tự bạo, có phải sẽ có lực công kích tương đương với lão quái Nguyên Anh hay không?"

Đế Thích Thiên chợt xoay lòng bàn tay, Ngọc Cầm hóa thành một đạo ngọc quang, trực tiếp quay về Yêu Phủ.

Nhìn qua cảnh tượng trước mắt, hắn không khỏi âm thầm khiếp sợ.

Mặt đất lúc này đã bị oanh tạc thành một cái hố sâu có thể mai táng hơn mấy trăm người, vô số vết nứt từ đó lan ra bốn phía, tất cả sự vật trong phạm vi vụ nổ, đều bị hủy thành bột phấn. Chu vi hơn trăm mét, biến thành một khu vực hoang vu trống trải.

Hừm!?

Sau khi tên áo lam ngã xuống, Đế Thích Thiên đang muốn xoay người rời đi. Đột nhiên, trong lúc quay người, khoe mắt chợt lướt qua một tia sáng óng ánh, động tác không khỏi dừng lại một chút, định nhãn (nhìn chăm chú) nhìn vào địa phương có tinh quang vừa lóe lên, thỉnh thoảng, trên mặt đất có một miếng ngọc giản tỏa ra hào quang óng ánh đang lẳng lặng nằm, chính là địa phương lúc trước tên áo lam tự bạo.

"Vụ tự bạo vừa rồi, uy lực đủ khiến túi trữ vật đều nổ nát, nhưng miếng ngọc giản này lại không có nửa điểm tổn thương, chẳng lẽ, chính là đồ tốt."

Trong nháy mắt, trong đầu Đế Thích Thiên nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ.

Thông thường, ngọc giản đều dùng để chứa đựng đủ loại tin tức, tỷ như, thường thấy nhất là dùng để chứa đựng một ít điển tịch tu luyện, công pháp, hoặc là cất chứa một loại tin tức nào đó vân vân.

Vì thế, trong giới tu tiên, trước giờ ngọc giản đều rất phổ biến.

Các loại công pháp, pháp thuật trụ cột nhất dùng cho tu sĩ Luyện Khí kỳ phần lớn đều dùng thư tịch để ghi chép, nên bình thường bất kỳ ai cũng có thể dễ dàng dò xét nội dung trong đó.

Nhưng ngọc giản lại khác, ngọc giản có thể chứa đựng công pháp, tin tức, nhưng muốn lưu hay muốn xem nội dung trong đó đều phải dùng thần thức, thậm chí có một ít ngọc giản trọng yếu, vì bảo vệ nội dung trong đó, còn bố trí đủ loại cấm chế.

Những khối ngọc giản có cấm chế này, đều rất khó để tra xét nội dung bên trong. Có một số loại càng kỳ diệu hơn, cần phải có một loại công pháp đặc biệt thì mới mở ra được, nói chung là thiên kỳ bách quái, loại nào cũng có.

Sự tình ngọc giản, Đế Thích Thiên từng xem qua một số điển tịch của những tu sĩ hán từng giết, nên cũng biết đôi chút.

Ngọc giản bình thường, dưới sự nghiền ép của sức mạnh khủng bố như vậy, tuyệt đối không thể bảo tồn, nhưng miếng ngọc giản này lại không chút hao tổn, chứng tỏ nó tuyệt đối không phải là ngọc giản phổ thông.

"Đừng!"

Đế Thích Thiên tiến lên phía trước, nhanh chóng cầm lấy ngọc giản. Ngọc giản nằm trong tay lại khiến cho người ta có một loại cảm giác thập phần ôn hòa.

Là một khối ngọc tốt!!!

Trong lòng hiện lên ý nghĩ như vậy, ngay sau đó, hán liền đem một tia yêu thức (tựa như thần thức tu sĩ) hướng về ngọc giản, muốn dò xét bên trong thử xem đến tột cùng là cất giấu thứ gì.

"Đây là..."

Khi yêu thức tiến vào trong ngọc giản, dường như bị lạc vào một mảnh không gian kỳ dị, mặt trên có vô số cổ triện không ngừng chìm nổi, lóng lánh bạch quang.

Sau khi yêu thức của hán đi vào, những cổ triện này như có sinh mệnh, toàn bộ lập tức ngược theo yêu thức, vọt thẳng vào trong đầu hán.

Hử!!!

Trong mũi phát ra tiếng rên, một luồng tin tức đột nhiên vọt thẳng vào trong đầu Đế Thích Thiên, nguồn tin tức này đến quá nhanh, khiến đầu hán sinh ra một hồi đau đớn, trong quá trình đau đớn này, luồng tin tức cũng theo đó bị hán hấp thu. Hơn nữa, những tin tức này còn bao hàm cả ý nghĩa.

Hô!!!

Sau nửa ngày, Đế Thích Thiên mở to con ngươi đang khép chặt ra, trong mắt lóe lên một đạo tinh quang khác thường, vẻ mặt cũng nhanh chóng trở nên đặc sắc, không còn nửa điểm bình tĩnh cùng trầm ổn trước kia. Dường như đang nhìn thấy một loại đồ vật nào đó khiến hán vô cùng kinh ngạc.

"Thú vị, thật sự rất có ý tứ, chẳng trách những Thần Phật kiếp trước đều yêu thích đi xây dựng miếu thờ, nặn kim thân (tượng vàng), hóa ra thật sự có thứ đồ vật bất khả tư nghị (không tưởng tượng nổi) như vậy."

Đế Thích Thiên phục hồi lại tinh thần, ánh mắt lộ vẻ thâm thúy, tự lẩm bẩm trong miệng:

"Đáng tiếc, ngọc giản này còn có cấm chế, ta chỉ có thể xem được một phần nhỏ trong đó. Bằng không, nếu nhìn thấy toàn bộ, sẽ có thể biết được, nếu tập hợp được những thứ đồ kia, đến tột cùng sẽ có lợi ích gì."

Vừa rồi hán dùng yêu thức thăm dò ngọc giản, đã biết được, cái ngọc giản này quả thực không hề đơn giản, trong đó không chỉ có một đạo cấm chế đáng sợ, hán cảm giác được những cấm chế này đều rất khủng bố, xa xa khả năng hán có thể chạm tới, nếu như cưỡng ép xung kích, nói không chừng sẽ bị cấm chế cản trở, biến thành ngu ngốc.

Điều này chứng minh, những tin tức hán nhận được vừa rồi, chỉ là một phần nhỏ trong đó, hơn nữa, cũng không phải là phần trụ cột nhất. Chân chính quý giá, lấy năng lực hiện tại của hán, căn bản không cách nào nhìn thấy được.

Đế Thích Thiên thường thức qua mấy lần, rồi nhanh chóng thu hồi ngọc giản vào trong túi trữ vật, sau đó mới xoay người quay trở về.

Hán cũng không biết, tên áo lam kia có thể chạy trốn xa như vậy, kỳ thực đều dựa vào miếng ngọc giản này.

Ngọc giản này là huynh đệ bọn hán tìm được trọng một động phủ cổ xưa. Lúc ấy, ngoài ngọc giản ra còn có hai viên Trúc Cơ đan, chính nhờ hai viên Trúc Cơ đan này, đã tạo ra hai gã tu sĩ Trúc Cơ cho bọn hán.

"Vị yêu quái kia đã đuổi theo cung phụng rồi, không biết có đuổi được không, nếu đuổi kịp thì sẽ thế nào, nếu hán quay lại, ta nên làm gì, hán sẽ không giết ta chứ? Nếu hán thật sự là yêu quái, ta ở lại chỗ này, nói không chừng sẽ bị hán ăn thịt."

Tên thanh niên mặc cảm y ngồi xổm xuống bên người Hồ văn đã mất đi sinh cơ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào con linh hồ này, có bi thương, cũng có kinh hoàng.

Trong đầu hiện lên đủ loại ý nghĩa, không biết tại sao, hán càng không muốn mau chóng chạy khỏi nơi này.

Nhẹ nhàng vuốt ve đầu linh hồ. Con linh hồ này, lúc sinh nhật chín tuổi của hán, chính phụ hoàng cố ý ra giá cao, mua về cho hán.

Lúc trước, nó chỉ là một con linh thú yếu ớt, về sau được hán bắt kẻ đại giới, dùng đủ loại linh dược nuôi nấng, mới đem lột xác thành tinh quái, có sức mạnh to lớn như vậy.

Có thể nói, con linh hồ này làm bạn với hán trong một thời gian dài, đối với hán trung thành tuyệt đối, giữa bọn họ, sớm đã có một loại cảm tình khó dứt

bỏ.

Hiện nay, vì bảo vệ hán mà chết ở chỗ này. Trong lòng hán bi thương khó có thể tưởng tượng được.

"Không nghĩ tới đệ đệ ta đúng là quyết đoán, thật sự vì ngôi vị hoàng đế, mà đối với ca ca như ta hạ sát thủ. Chẳng lẽ Hoàng gia thật sự không có tình thân hay sao, lẽ nào, tình cảm giữa người và người, lại không sánh bằng với một con linh thú."

Nét mặt thanh niên mặc cảm y lộ vẻ tàn nhẫn, trong lòng âm thầm thét lên:

"Hoa Thanh, ngươi đã bắt nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa."

Trong mắt hán hiện lên vẻ điên cuồng, dường như, trong lòng đã làm ra một loại quyết tâm nào đó.

Lạch cạch!!!

Bước chân nặng nề bỗng nhiên cắt đứt cuồng tưởng của thanh niên mặc cảm y. Phục hồi lại tinh thần, hán đưa mắt nhìn về phương hướng tiếng bước chân truyền tới.

Trong tầm mắt của hán, thỉnh thoảng xuất hiện một đạo thân ảnh mặc áo bào đen, chính là Đế Thích Thiên vừa quay lại.

Đế Thích Thiên đương nhiên nhìn thấy thanh niên mặc cảm y, chẳng qua, chỉ thoáng quét qua, sau đó không để ý tới nữa, hán nhìn ra được, người này chỉ là một người bình thường, nhiều nhất cũng chỉ tu luyện một ít võ công, đại khái tương đương với cao thủ nhất lưu trong chốn giang hồ. Cũng không phải tu tiên giả.

"Thu!!!"

Đi tới mảnh đất trống, vương vân màu tím trên trán Đế Thích Thiên nhanh chóng nhảy lên, lóe lên từ quang, đem thi thể ba tên tu sĩ bao trùm bên trong.

"A!!! Ngươi đã giết chúng ta rồi, xin hãy buông tha cho hồn phách chúng ta."

Bên trong từ quang, ba cái hồn phách so với hồn phách bình thường ngưng tụ hơn bị cứng rắn kéo ra khỏi thi thể.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Lấy Ra Hồ Cốt

Ba bộ hồn phách sau khi bị kéo ra, đều lộ vẻ kinh hoảng, liều mạng hướng về phía Đế Thích Thiên cầu xin.

Phải biết rằng trong tu tiên giới, loại pháp thuật nhằm vào hồn phách không phải không có, nhưng lại tương đối ít ỏi, hơn nữa, trong tu tiên giới có một quy củ bất thành văn, trong lúc giao chiến, không được độc ác thu lấy hồn phách đối phương, ít nhất phải cho đối phương có cơ hội được đầu thai.

Đây chính là tia hi vọng cuối cùng để đối phương được tiếp tục tồn tại trong thiên địa.

Chính vì thế, tu sĩ đều tuân theo quy tắc này. Dù sao, không ai biết được, hôm nay người khác chết dưới tay mình, nhưng biết đâu ngày mai mình lại chết trong tay người khác, nếu như không có quy củ này, chỉ sợ sau khi bị giết chết, đối phương tuyệt sẽ không lưu lại hồn phách cho mình.

Như vậy bản thân sẽ chân chính biến mất khỏi thiên địa.

Hướng hồ, coi như muốn ra tay với hồn phách người khác, cũng phải có được năng lực ở phương diện này mới có thể thành công.

Nhưng mà, vị Yêu quái trước mắt này, lại dễ dàng đem hồn phách bọn họ từ trong thân thể kéo ra, có thể thấy được, hán tuyệt đối có được năng lực đặc biệt nhằm vào hồn phách.

Thử hỏi, bọn họ sao không kinh hoảng. Từng người từng người đều sợ hãi quỳ xuống cầu xin, hi vọng Đế Thích Thiên có thể buông tha bọn họ.

"Hừ, bản Vương là Yêu, không cần thiết phải giảng nhân nghĩa với đám tu sĩ các ngươi, các ngươi giết chết Hồ tộc ta, ta không chỉ muốn mạng các ngươi, mà còn muốn câu hồn các ngươi."

Đế Thích Thiên lãnh khốc phun ra một câu, từ quang trong nháy mắt hóa thành vô số sợi tơ nhỏ bé, gắt gao cuốn lấy hồn phách ba người, kéo vào trong Vương vấn.

Ba bộ hồn phách phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng Đế Thích Thiên lại không lộ ra tia xúc động nào.

Cứng rắn thu lấy ba bộ hồn phách, ném vào trong tử tri (ao màu tím), sau khi tiến vào trong ao, một loại sức mạnh thần bí màu tím mau chóng hướng về phía hồn phách bọn họ ăn mòn.

Hô!!!

Hấp thu xong hồn phách, Đế Thích Thiên lại há miệng ra, một cỗ thôn phệ từ trong đó tuôn ra, đem ba bộ thân thể nuốt vào trong bụng, chuyển tới bên trong Luyện Yêu Đình, trở thành ba trong rất nhiều thi thể ở đó.

Nhiếp hồn phệ thể. Ngay cả hồn phách lẫn thân thể cũng không tha, chuyện như vậy, cũng chỉ có cái thể hung Yêu mới làm.

Mà quá trình này, đều hoàn toàn lọt vào trong mắt thanh niên mặc cẩm y, khiến hắn không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ thật sâu, trái tim dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Yêu. Tuyệt đối là Yêu, chỉ có Yêu mới hung hiểm như vậy.

Trong lòng tên thanh niên điên cuồng hét lên, ánh mắt nhìn về phía Đế Thích Thiên, vừa kính nể vừa e ngại.

Kính nể, đương nhiên vì sức mạnh cường đại của hắn, còn hoảng sợ, là do bị cảnh tượng nhiếp hồn phệ thể dọa cho phát khiếp.

Phù!!!

Đế Thích Thiên sau khi xử lý xong mấy tên tu sĩ, đảo mắt nhìn về phía tên thanh niên, ánh mắt lạnh lẽo này dọa cho hắn cả người run lên, có điều, trong mắt lập tức hiện lên vẻ điên cuồng, chợt đứng lên, chạy thẳng về phía trước vài bước, đi tới trước mặt Đế Thích Thiên, "rầm" một tiếng, quỳ cả hai đầu gối xuống.

Ngẩng đầu lên, trên mặt hắn hiện lên vẻ khát vọng mãnh liệt, kêu to:

"Tiền bối, xin ngài hãy thu ta làm đồ đệ, ta nhất định sẽ toàn tâm phụng dưỡng ngài."

Hai con mắt hắn lúc này tràn đầy vẻ nóng bỏng.

Chân mày Đế Thích Thiên cau lại, khuôn mặt co quắp mấy lần, ánh mắt lạnh như băng đảo qua thanh niên quỳ gối trước mặt, chậm chạp nói:

"Ta là Yêu, ngươi là người, ngươi lại muốn bá một vị Yêu tộc làm sư tôn. Ngươi không cảm thấy hoang đường à."

Nói tới nói lui, nếu không phải người này không phải là tu sĩ, hắn đã giết chết.

Khuôn mặt Đế Thích Thiên sau khi nói xong hiện lên vẻ ý vị thâm trường, nghĩ tới đồ vật được nhắc đến trong ngọc giản vừa rồi, lại nhớ tới lúc trước mấy tên tu sĩ kia từng gọi người này là hoàng tử, rõ ràng, hắn ở trong thế tục có thân phận không nhỏ.

"Ta muốn dung nhập vào thế tục học cảm ngộ. Người bình thường, chỉ cần không chọc tới ta, dù giết chết cũng không có bao nhiêu chỗ tốt. Trái lại, nếu đồ vật nói trong ngọc giản là thật, thì những kẻ này lại có tác dụng to lớn. Có lẽ kẻ trước mặt này chính là một điểm khởi đầu không tệ."

Ý niệm trong đầu Đế Thích Thiên nhanh chóng xoay chuyển.

"Không, là Yêu thì thế nào?"

Về mặt thanh niên mặc cẩm y kích động, lớn tiếng kêu lên:

"Tiền bối vừa rồi ra tay đánh chết bốn tên tu sĩ kia, có thể thấy được, mặc dù người là Yêu, nhưng lại trọng tình trọng nghĩa, so với nhiều người còn muốn cao thượng hơn, tỷ như đệ đệ ta, chỉ vì ngôi vị hoàng đế mà mời cả cung phụng đuổi giết ca ca này, thì ta sao lại không thể bá một vị Yêu làm sư phụ chứ."

Trong giọng nói của hắn còn mang theo vẻ điên cuồng.

Hắn trước đó đã suy nghĩ thông suốt, đệ đệ mình có thể thỉnh cầu cung phụng ra tay, hiển nhiên, trong tay người này có đồ vật khiến cung phụng động tâm, mà hắn lại không có.

Hiện tại, nếu như mời được vị Yêu tộc mạnh mẽ trước mặt này ra tay, không chỉ có thể cùng đối phương chống chọi, mà còn xoay chuyển được tình thế. Nói không chừng, sẽ khiến hắn có được lực lượng cường đại.

Đế Thích Thiên nghe thấy tên thanh niên thừa nhận hắn quả thật là hoàng tử, ánh mắt càng trở nên thâm thúy, nhìn chằm chằm thật sâu hắn vài lần, mới nói:

"Chuyện bá sư bản Vương tuyệt đối không đáp ứng. Ngươi là người, ta là Yêu, ta không thể thu ngươi."

Nói đến đây, giọng nói lại đột nhiên xoay chuyển:

"Nhưng trợ giúp ngươi một chút, cũng không phải là không thể. Cho dù giúp ngươi leo lên ngôi vị hoàng đế, với ta mà nói, cũng không khó gì. Có điều, ngươi nhất định phải bỏ ra đại giới không nhỏ."

"Đại giới gì?" Gần như sau khi Đế Thích Thiên vừa dứt lời, thanh niên mặc cảm y đã vội vàng truy hỏi.

"Phải bỏ ra cái gì tạm thời ngươi không cần biết, đợi tương lai ngươi leo lên đế vị, ta tự nhiên sẽ nói cho ngươi. Ngươi yên tâm, khi đó, việc ta muốn ngươi làm, với ngươi mà nói, cũng tuyệt đối không khó."

"Đây". Ánh mắt tên thanh niên lấp lánh liên tục suốt nửa ngày, Đế Thích Thiên cũng không quấy rầy, chỉ lẳng lặng chờ hắn quyết định.

Sau chốc lát, tên thanh niên rốt cục cắn răng một cái, nặng nề gật đầu, nói:

"Được, ta đáp ứng. Chỉ cần tiền bối chịu giúp ta, ta cái gì cũng đáp ứng. Chỉ ít, ta tuyệt đối sẽ không để cho đệ đệ ta được sống thoải mái."

Nghĩ tới vừa rồi liên tục bị truy sát ba ngày ba đêm, trong mắt hắn dần dần lên thù hận thật sâu.

Khóe miệng Đế Thích Thiên nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, đi vòng qua tên thanh niên, tới bên cạnh Linh hồ.

Nhìn bộ dạng thê thảm của nó, đến giờ phút này vẫn tràn ra oán khí nồng đậm, trong mắt còn lóe lên vẻ không cảm lòng, trong lòng hắn cũng dâng lên một luồng sát ý lạnh lẽo.

"Ta có thể cảm nhận được oán hận của ngươi đối với bọn tu sĩ. Hay là, tương lai chúng ta hãy cùng nhau kẻ vai chiến đấu."

Hỗ tộc tử thương, khiến cho Đế Thích Thiên có một loại xúc động mãnh liệt.

Nhìn Linh hồ trước mặt, hắn không khỏi thốt ra một câu, Vương văn màu tím trên trán lóe lên, bắn ra một luồng tử quang, rơi vào trên người Linh hồ.

"Gào!!!"

Chỉ thấy, hồn phách Linh hồ thành linh bị kéo ra khỏi thể xác, vừa thoát ly khỏi thân thể, Linh hồ liền rít lên một tiếng, lộ ra oán khí nồng nặc khó tan, ánh mắt rơi vào trên người Đế Thích Thiên, tràn đầy vẻ mặt kính nể, dùng thân thể hồn phách quỳ lạy nói:

"Vương!!!"

Trong Yêu tộc cường giả vi vương, Đế Thích Thiên mạnh mẽ hơn nó rất nhiều, lại có khí tức Vương giả, khí thế khiến nó không có cách nào phản kháng được, nên đương nhiên sẽ thừa nhận hắn là vua.

"Hừm, yên tâm. Người giết ngươi, ta đã giúp ngươi làm thịt toàn bộ, ngươi còn có tâm nguyện gì không?"

"Vương đã vì thuộc hạ báo thù, thuộc hạ nguyện ý đi theo Vương, cùng Vương chiến đấu."

Linh hồ nhìn Đế Thích Thiên, ánh mắt mang theo vẻ nóng bỏng, gần như không chút do dự nói.

"Ừm!"

Đế Thích Thiên khẽ cau mày, ánh mắt hướng về thân thể Linh hồ, trong lòng chợt lóe lên một sáng kiến, tiến lên phía trước, đưa tay phải ra, hóa thành hồ trào xâm nhập vào trong đỉnh đầu nó, đồng thời một luồng Yêu nguyên nhanh chóng vọt vào thân thể đã lạnh lẽo của Linh hồ, trong nháy mắt vây lấy xương sống của nó.

"Răng rắc!!!"

Dùng sức kéo mạnh tay phải một cái, nhất thời, một khúc xương sống trắng như tuyết được rút ra từ trong thân thể Linh hồ, cốt tủy trong đó vẫn đang lưu động, mặt ngoài còn ẩn chứa một ít Yêu lực, độ dài khoảng tầm hai mét.

"Ngưng!!!"

Sau khi rút ra hồ cốt, Đế Thích Thiên đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, Yêu nguyên tinh thuần đồng thời vọt vào bên trong hồ cốt, đem khúc hồ cốt còn thô ráp tôi luyện lại một lần. Trong chớp mắt, toàn bộ hồ cốt đều trở nên trong suốt như ngọc.

Linh hồ đứng một bên nhìn thấy thi thể của mình bị xử lý như vậy, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, nhưng cũng không nảy sinh ra nửa điểm oán niệm đối với Đế Thích Thiên.

"Cái xương sống này của ngươi có nhiều linh tính nhất, ta hơi tôi luyện qua một chút, hồn phách của ngươi có thể tiến vào trong đó, tạm thời dung nhập với hồ cốt, đi theo bên người bản Vương. Tương lai nhất định sẽ cho ngươi cùng bản Vương kẻ vai chiến đấu. Nhất định phải để cho thiên địa chúng sinh biết, Hồ tộc ta, tuyệt đối không phải dễ mặc cho người tàn sát."

Đế Thích Thiên nhìn về phía hồn phách Linh hồ trầm giọng nói.

"Vâng, Vương!"

Linh hồ nghe xong, về nóng bỏng trong mắt càng tăng vọt, không chút chậm trễ, hóa thành một đạo hắc quang chui vào trong hồ cốt nằm trên tay Đế Thích Thiên.

Đế Thích Thiên thấy vậy gật gật đầu, sau đó mở túi trữ vật ra, đem Hồ cốt cùng phần thân thể còn lại của Linh hồ thu vào trong đó.

Thanh niên mặc cảm y ở một bên nhìn thấy cảnh này, ánh mắt càng trở nên nóng rực, đối với thủ đoạn của Đế Thích Thiên, càng cảm thấy thần kỳ.

Đế Thích Thiên sau khi cất túi trữ vật cũng không nhiều lời thêm, mà xoay người hướng về phía bìa rừng đi tới.

Trên đường đi, tên thanh niên cũng nói qua một ít tình huống của bản thân, nguyên lai, hắn tên là Hoa Văn Vũ, chính là nhị hoàng tử của Hoa quốc, là người thừa kế hợp pháp đế vị Hoa quốc.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi lão Hoàng đế băng hà, hắn chính là Hoàng đế đời tiếp theo. Phía trên hắn, có một vị tỷ tỷ, phía dưới lại có một vị đệ đệ.

Thật ra, nguyên nhân lần này hắn bị đuổi giết cũng rất đơn giản, hoàn toàn là vì vị trí bảo tọa chí cao kia mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Cầm Gia Hoa Quốc

Bất kể là huynh đệ hay phụ tử, nhiều khi chỉ vì ngôi bảo tọa mà cốt nhục tương tàn, huynh đệ phản bội, cũng không phải là chuyện lạ lùng gì.

Thường thường, trong chốn cung đình đều diễn ra vô vàn cảnh tượng khác nhau, không khác gì một cái tiểu thế giới, trong đó có đủ loại âm mưu quỷ kế, coi như nói ba ngày ba đêm cũng không hết.

Tỷ như Hoa Văn Vũ, bị đệ đệ Hoa Thanh của mình phái người truy sát, mưu đoạt ngôi vị hoàng đế, chính là chuyện bình thường trong Hoàng gia, tuyệt đối không phải là thiếu số.

Dọc theo đường đi, Hoa Văn Vũ thấy Đế Thích Thiên đối với tình cảnh trong thế tục dường như rất có hứng thú, bèn đem một số sự tình đơn giản ở vùng lân cận nói qua cho hắn.

Bạch Hồ khi còn ở Vạn Yêu Cốc nói cũng không sai, các nước phía đông xác thực rất hỗn loạn, giết chóc lẫn nhau không ngừng.

Mỗi một quãng thời gian, tại đây đều có quốc gia bị diệt vong, cũng có quốc gia mới quật khởi từ trong hỗn loạn.

Tình cảnh như vậy, đã giằng co ròng rã trong mấy trăm năm, đến bây giờ, số quốc gia còn lại chỉ vãn vãn ba nước, tạo thành thế chân vạc hết sức vững vàng.

Theo thứ tự là Hoa quốc, Tề Quốc và Chu quốc.

Trong ba nước, Hoa quốc có kinh tế phát triển nhất, quốc lực mạnh nhất, bởi vì nước này có vài thứ đặc sản thịnh hành ở khu vực lân cận, khiến cho chính thể của quốc gia đi lên, vì thế, quốc lực mới chiếm vị trí đầu tiên, mà Tề Quốc lại lấy quân sự xưng danh, dân phong bạo hãn (dân chúng ngu bực), hơn nữa, tướng lĩnh trong nước đối với nghệ thuật quân sự, đều có chỗ độc đáo.

Vì thế, về mặt quân sự, có thể nói là số một trong ba nước.

Còn Chu quốc, lại coi trọng nhất việc đồng áng, hơn nữa, vị trí địa lý trước giờ đều mưa thuận gió hòa, vô cùng phì nhiêu. Trong ba nước, nhân khẩu Chu quốc là nhiều nhất.

Ba quốc gia, mỗi nước một vẻ, không ai vượt qua ai, càng không thể đem hai quốc gia còn lại nuốt chửng.

Cho nên, chinh chiến qua lại giữa ba quốc gia đã kéo dài mấy trăm năm, ở vùng biên giới tiểu chiến sự xảy ra không ngừng, còn đại chiến thỉnh thoảng lại phát sinh, hầu như năm nào cũng có.

Mà mỗi lần chiến tranh, trên chiến trường đều có mấy trăm ngàn đến hàng triệu quân lính chém giết lẫn nhau. Quả thực là máu chảy thành sông.

Mấy trăm năm qua, đại địa dưới chân, tùy tiện bốc lên một nắm đất, đều lẫn màu máu đỏ, đều ngửi thấy từng đợt máu tanh, bởi vì nơi đây từng chôn cất ngàn vạn bạch cốt.

Phiến chiến trường này, bị người ta xưng là "Hoang Nguyên đầm máu và nước mắt".

Đừng nói ở lại bên trong, cho dù chỉ đi ngang qua, cũng cảm thấy từng trận âm phong hàn khí bức người. Nếu thể chất yếu một chút, chỉ sợ sau khi đi qua, sẽ mắc bệnh nặng. Thật sự là một hung địa đáng sợ.

"Lạch cạch! Lạch cạch!"

Đế Thích Thiên yên lặng tiến về phía trước. Mặt trời ngã về phía tây, ánh tà dương nhuộm màu đỏ thắm, tựa như một ngọn lửa đem mây nung đến rực rỡ, hình thành nên một cổ ý cảnh đặc biệt.

"Văn Vũ, người Hoa quốc các ngươi có am hiểu âm luật, có nhiều người có cảm kỹ cao siêu hay không?"

Nghe xong vài điểm khái quát về thế cuộc hiện tại, trong đầu Đế Thích Thiên đã hình dung ra đại khái tình huống nơi đây, nhưng cũng không qua mức lưu ý, dù sao, hấn đến đây không phải để đánh nhau, mà là để học âm luật. Học cảm kỹ mới là mục đích chính của hấn lần này.

Hấn phỏng đoán, Hoa Văn Vũ là hoàng tử Hoa quốc, đối với cao thủ, tông sư âm luật bên trong Hoa quốc khẳng định sẽ tương đối hiểu rõ, cho dù không tinh tường, thì cũng sẽ biết đại khái một chút, nói chung, so với bản thân hấn quen thuộc hơn rất nhiều, nên mới mở miệng hỏi thăm một chút, thử xem có tìm được một vài tin tức hữu dụng hay không.

"Đế tiên sinh, ngài muốn tìm người hiểu âm luật, muốn tìm nhạc công?"

Trong giọng nói của Hoa Văn Vũ mang theo thần sắc kinh ngạc, thân phận của Đế Thích Thiên hấn cũng biết, chính là Yêu tộc, ở trong miệng tu tiên giả chính là Yêu quái, từ trước đến nay đều hung ác tàn bạo, gặp người là sẽ tàn nhẫn ăn thịt. Làm sao lại hứng thú với những thứ đàn ca phong nhã kia. Cho nên, nghe thấy hấn đột nhiên hỏi đến chuyện âm luật, Hoa Văn Vũ thiếu chút nữa cũng giật mình.

"Ừm!"

Đế Thích Thiên hơi khẽ cau mày, toát ra uy thế nồng đậm, lạnh nhạt nói:

"Thứ không nên hỏi, ngươi tốt nhất đừng hỏi."

Trong tiếng nói, mang theo ý tứ cảnh cáo nhẹ nhàng.

"Vâng, vâng!"

Hoa Văn Vũ nghe xong, trong lòng cả kinh, vội vã đáp ứng một tiếng, hấn khó khăn lắm mới tìm được một vị cường giả làm chỗ dựa, sao giám chân chửi thêm nữa, nói:

"Hoa quốc ta tất nhiên có âm luật đại sư, hơn nữa, bên trong Hoa quốc, có một gia tộc đối với âm luật có trình độ cực cao. Khi biểu diễn, mỗi một khúc đều như thiên tốc chi âm (tiếng trời), vạn kim khó cầu."

Nói xong, trên mặt hấn cũng lộ ra vẻ say mê, dường như, đang hồi tưởng lại một tình cảnh tươi đẹp nào đó.

"Ồ! Có thể gia như vậy à?"

Đôi mắt cô lạnh của Đế Thích Thiên nhất thời bắn ra hai đạo tinh quang khiếp người, trong lòng bắt đầu tập trung lưu ý.

Hoa Văn Vũ vội vàng ngừng đầu lên, dường như sợ Đế Thích Thiên không tin, mới nói tiếp:

"Đế tiên sinh, đây là thật. Ngài có thể ở trong nội cảnh Hoa quốc tùy tiện hỏi thăm sẽ biết, văn bối tuyệt không nói dối. Gia tộc này gọi là Cầm gia, truyền thừa đã mấy trăm năm rồi. Người Cầm gia, mỗi đời đều tinh thông đủ loại nhạc khí. Thời điểm sinh nhật phụ hoàng trước kia, văn bối từng được nghe qua một lần, lúc ấy, toàn bộ cung điện, ngoại trừ tiếng đàn ra, đều không còn một thanh âm nào khác, vang vọng suốt hai ngày không tan. Thiên tốc thanh âm, đúng là thiên tịch thanh âm, chỉ cần nghe qua một lần, cả đời sẽ khó quên."

Nét mặt Hoa Văn Vũ mang theo vẻ ngóng trông nồng đậm, than thở nói:

"Nghe nói, đại tỷ thế hệ này của Cầm gia - Cầm Tâm cô nương, một thân cảm nghệ đã siêu phàm thoát tục, đạt tới cảnh giới bất khả tư nghị, cảm âm vang lên, đến hồ điệp nghe được cũng chạy đến, uyển chuyển nhảy múa chung quanh. Đáng tiếc, văn bối vẫn chưa có cơ hội gặp qua nàng một lần."

Từ ngữ khí lẫn thần sắc của Hoa Văn Vũ, có thể nhìn ra, hấn đối với Cầm gia thần phục cỡ nào.

"Có chuyện như vậy thật à."

Hai mắt Đế Thích Thiên lấp lánh ánh sáng.

Trình độ âm luật của Cầm gia thế nào, hấn cũng không để ý lắm, mà chỉ muốn từ trên người bọn họ học được thứ mình cần.

Thầm nói: Nếu như Cầm gia thật sự như Hoa Văn Vũ nói, xem ra, chỗ này chính là nơi học tập cầm kỳ tốt.

"Đế tiên sinh, người chẳng lẽ đánh chủ ý với Cầm gia?"

Hoa Văn Vũ sau khi phục hồi lại tinh thần cũng cẩn thận quét mắt nhìn về Đế Thích Thiên một chút, chần chờ nói:

"Phụ hoàng ta từng nói, bất luận thế nào, cũng tuyệt đối không được động đến Cầm gia, nếu không sẽ rước lấy đại họa."

Đế Thích Thiên nghe xong, không khỏi liếc mắt nhìn hắn, mơ hồ đoán được, khả năng hắn lo lắng mình sẽ gây bất lợi với Cầm gia mới có ý nói như vậy.

Đương nhiên, cũng không phủ nhận hắn đang nói thật. Bên khõe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt, lãnh đạm nói:

"Yên tâm, người không phạm ta, bản Vương cũng không tùy ý đi gây phiền phức với người bình thường. Chuyện Cầm gia, người chớ xía vào, ta tự nhiên sẽ đích thân đi xem xét."

Từ trong lời nói của Hoa Văn Vũ, hắn nghe được một chút ý nhị không bình thường, thầm nói: Động tới Cầm gia sẽ có đại họa? Lời này lại từ trong miệng một vị Hoàng đế nói ra, có thể khiến một vị Đế vương cảm thấy như vậy, lẽ nào, Cầm gia không phải là thế gia phổ thông, mà là thế gia tu tiên? Nếu không, có thể uy hiếp được hoàng thất, ngoại trừ đám tu tiên giả lẫn trong thế tục ra, thì còn ai khác?

Trong lòng lóe lên đủ loại ý nghĩ, nhưng trên mặt vẫn không hiện lộ mảy may nào.

Chỉ là, hắn cũng không tự chủ được đối với Cầm gia này nổi lên lòng hiếu kỳ nhàn nhạt. Càng muốn nhìn qua một chút, xem bọn họ đến tột cùng là dạng tồn tại gì.

Hỏi qua Hoa Văn Vũ, hắn biết được, sơn trang Cầm gia tọa lạc ở Đế đô, cũng chính là thành Kinh Hoa.

Một đường hỏi dò, bắt tri bắt giác, đã ra khỏi khu rừng, tiến vào trong một trấn nhỏ tên là Bình An. Lấy danh tự như vậy, ý tứ đã rất thẳng thắn, chính là hy vọng có thể bình an sinh sống chỗ này.

"Xấu kẹo hồ lô, bán xấu kẹo hồ lô đây, hai văn tiền một chuỗi."

"Thịt chó. Thịt chó bào chế bằng bí phương tổ truyền đây, tuyệt đối đủ vị, mời vào ăn mấy bát."

"Mộc Điều, Mộc Điều loại tốt nhất đây, chuyên điều khắc thực nghiệm."

Vừa vào trấn, đã nghe từng tiếng thét to liên tiếp vang lên, trên đường phố, từng nhóm người túm năm tụm bảy đi lại không ngừng, có vẻ cực kỳ náo nhiệt.

Đám hải đồng người đuổi ta chạy, đùa giỡn chung quanh, tiếng nói tiếng cười vô cùng trong trẻo, khiến cho người ta phi thường thoải mái.

Liễu rữ bên sông, thuyền đưa đưa trong nước. Từng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, tạo thành từng mảnh sóng nước nhấp nhô, trông thật dễ chịu.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đế Thích Thiên có một loại xúc động cảnh còn người mất, trong lòng gọn sóng, nhưng vẫn cảm thấy cùng đoàn người náo nhiệt này, khó có thể dung nhập với nhau, hoàn toàn xa lạ.

"Đúng á, kiếp trước ta là người, kiếp này đã là Yêu. Yêu tộc mới là bộ tộc của Đế Thích Thiên ta hiện giờ."

Trong lòng âm thầm than nhẹ, lắc lắc đầu, không muốn suy nghĩ nhiều thêm. Người thì làm sao, mà yêu thì thế nào, cũng đều là sinh linh trong thiên địa mà thôi.

Người có quyền sinh tồn, yêu cũng vậy.

"Đế tiên sinh, cái trấn nhỏ này vẫn bồi từng đi qua, biết một cái khách điểm trong đó, nhìn sắc trời lúc này, không bằng chúng ta trước tiên tạm tới đó nghỉ ngơi một đêm, ăn một chút gì đó, sáng sớm ngày mai lại thuê một chiếc xe ngựa, chạy tới Đế đô."

Hoa Văn Vũ nhìn đám người qua lại trước mắt, trong lòng không khỏi lộ ra cảm giác cách một thế hệ.

Đối với hắn, lần này quả thực chính là trở về từ cõi chết.

"Vừa vặn ta cũng muốn ném thử một chút mỹ vị trong thế tục."

Đế Thích Thiên gật gù đáp.

Hắn quả thật hơi chút hoài niệm những món ăn ngon trước đây, quan trọng nhất là, khách sạn từ lâu tam giáo cửu lưu như vậy, chính là địa phương ngư long hỗn tạp, tin tức chỗ này thường linh thông nhất, đi vào trong đó ngồi một chút, nói không chừng có thể nghe được một vài tin tức hữu dụng, làm phong phú thêm nhận thức về thế tục của hắn.

"Ha ha, Đế tiên sinh nếu muốn ăn, thì sau khi quay lại Đế đô, ta sẽ cho ngự trù trong cung làm cơm cho ngài, muốn ăn cái gì cũng được."

Hoa Văn Vũ nghe xong, ánh mắt chợt lóe sáng, đem điểm này nhớ kỹ trong lòng.

Vừa nói, một bên vừa đi trước dẫn đường.

Không lâu lắm, hai người đã đến trước một tòa khách điểm cao ba tầng, tên gọi cũng trùng với tên thị trấn, khách sạn Bình An.

Bạn có thể dùng phím mũi tên để lùi/sang chương. Các phím WASD cũng có chức năng tương tự như các phím mũi tên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Cầm Gia Chọn Rể

Khách sạn này kiến tạo hết sức cao minh, phân ra tiền viện và hậu viện. Tiền viện mang dáng dấp cổ xưa, chính là từ lâu, để cho khách nhân lui tới ăn uống, mà bốn tầng hậu viện lại có chức năng giống như khách sạn, làm nơi dừng chân cho khách nhân.

Chỗ ăn cơm lẫn chỗ dừng chân, đều đầy đủ cả, nên không thể không nói, chừng quỹ khách sạn này quả thật là người có đầu óc làm ăn.

Mới vào khách sạn, một tên tiểu nhị đứng cửa đã lanh lợi tiến lên phía trước, cười bồi nói:

"Hai vị khách quan muốn ăn cơm hay nghỉ trọ, bản điểm không chỉ có loại phòng tốt nhất, mà còn có túy kê (gà say) gồm năm hương vị hảo hạng và rượu thanh thuần cực ngon. Đảm bảo thoả mãn hai vị."

Ánh mắt tiểu nhị lưu chuyển trên thân hai người một hồi, phát hiện ra Đế Thích Thiên một thân áo bào đen, tràn ngập uy nghiêm, còn Hoa Văn Vũ thì lại càng không cần phải nói, xuất thân Hoàng tộc, khí chất mang theo quý khí, cầm y trên người cũng là loại tơ tằm thượng hạng nhất.

Nhất thời con mắt tiểu nhị càng thêm sáng rực.

Hoa Văn Vũ đương nhiên ôm lấy chuyện này vào người, gật gật đầu, trầm giọng nói:

"Vừa ăn cơm lẫn nghỉ trọ. Cho chúng ta hai gian phòng hảo hạng, chỗ các người có món gì ngon, có rượu gì hảo hạng toàn bộ cứ mang hết lên đây."

Nói xong, trong tay nhiều thêm một thỏi bạc tằm mười lạng, tiện tay ném cho tiểu nhị.

"Vâng, vâng. Hai vị khách quan, mời lên lầu ba!"

Nhận được bạc, khuôn mặt tiểu nhị càng thêm xán lạn, "đông đông đông" đã chạy trước dẫn đường, đưa hai người lên lầu ba.

Khách sạn này làm ăn cũng không tệ, hơn một nửa số bàn đã đầy khách, đủ loại âm thanh, dện thành âm hưởng hỗn loạn, tiếng cười đùa hi hi ha ha vang vọng khắp nơi.

Lên tới lầu ba, hai người tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, rất nhanh tiểu nhị đã đem thực đơn lên, đồng thời bung thêm một vò rượu đặt trên bàn, nói: "Đây chính là Thanh Tuyền tửu!"

Nói rồi gỡ con dấu cùng nắp vò ra, một luồng hương tửu từ bên trong nhất thời tràn ra, thập phần đặc biệt. Theo Đế Thích Thiên thẩm đánh giá, tựa hồ có thể so sánh với Mao Thai kiếp trước hắn từng uống, thậm chí hương vị có vẻ thanh thuần hơn.

Nói đến rượu và thức ăn, từ khi đến thế giới này, Đế Thích Thiên vẫn chưa từng thưởng thức qua, cho nên hiện tại nếm vào cảm thấy rất lạ miệng.

"Vạn trượng hồng trần bất nguyện quy. Thử tâm đương hướng tửu trung tủy. Tiệm hành tiệm thâm tùy tâm hành. Hoán lai bách dục triền thân miên. (*)"

(*) Lược dịch: Vạn trượng hồng trần không nguyện về. Lòng này chìm đắm trong men say. Tựa như đã thấm vào tâm khảm. Đổi lại bách dục quán triền miên.

Vừa ăn uống, Đế Thích Thiên vừa không khỏi cảm khái:

"Chẳng trách có người nói, thế tục chính là một cái chảo nhuộm lớn, chỉ cần tiến vào, muốn thoát thân ra được cũng khó, không phải không thể, mà là không muốn. Thất tình lục dục, dù là ai cũng khó nguyện vứt bỏ."

Thời điểm hắn lặng lẽ ăn uống, không người nào thấy được, từ bốn phương tám hướng, từng sợi hắc khí màu đen đang dần dập chui vào nội thể của

Đế Thích Thiên, những sợi hắc khí này nếu dùng mắt thường sẽ không cách nào nhìn thấy được. Mà người bình thường cũng không cách nào cảm nhận được, đây chính là thất tinh lục dục chi lực vốn tràn ngập trong thiên địa.

Từ sau khi luyện chế xong Thất Tội Yêu Cầm, bất luận là đang ở trong hay ngoài cơ thể Đế Thích Thiên, yêu Cầm đều tự động hấp thu lực lượng thất tinh lục dục trong phạm vi xung quanh, hóa thành sức mạnh của chính nó. Chỉ cần xung quanh có lực lượng thất tinh lục dục là sẽ bị hấp dẫn tới một cách tự nhiên.

Căn bản không cần Đế Thích Thiên khống chế.

Dù đang dùng cơm, nhưng lỗ tai Đế Thích Thiên vẫn dựng đứng lên, cẩn thận lắng những thông tin hữu dụng từ những câu chuyện tán gẫu của đám người xung quanh, đột nhiên, một cuộc trò chuyện rơi vào trong tâm tai hắn:

"Đại ca, ngươi nói xem, tin tức truyền đến từ Đế đô là thật hay giả, lẽ nào, Ngọc Cầm tiên tử thật sự muốn tuyển chồng sao?"

Một câu nói này, nhất thời liền hấp dẫn sự chú ý của Đế Thích Thiên, tầm mắt hắn trong nháy mắt đã hướng về phía phương vị truyền đến âm thanh vừa rồi.

Vừa nhìn sang, thân thể hắn cũng không khỏi khẽ rung lên, trên một cái bàn khác thuộc lầu ba, thỉnh linh có hai thanh niên đang ngồi, khí chất cùng người bình thường khác biệt rất lớn, một bộ dạng cao cao tại thượng, dường như coi bản thân cùng người bình thường ưu việt hơn rất nhiều.

Là hai tên tu tiên.

Lông mày Đế Thích Thiên khẽ nhíu lại, nhưng trong nháy mắt đã lộ ra vẻ lãnh đạm, bởi vì hắn đã nhìn ra, tu vị của hai người này cũng không cao, đại khái đều là Luyện Khí trung kỳ.

Tu sĩ như vậy, hắn sớm đã không để trong mắt, nếu muốn giết, chỉ cần vẫy tay một cái là xong.

Có điều, nơi này dù sao cũng là thế tục, hắn không muốn vì giết vài tên tu sĩ mà bị bại lộ thân phận của mình, làm hỏng mục đích đến đây.

Hơn nữa, cuộc nói chuyện của hai người cũng thu hút sự chú ý của hắn.

"Ngọc Cầm tiên tử trong miệng bọn hắn xuất thân từ Cầm gia rồi, xem ra Cầm gia này quả thật không phải là thế gia phổ thông, mà là thế lực tu tiên giả trong thế tục. Mà Cầm Tâm kia lại muốn tuyển chồng, thật có ý tứ."

Ánh mắt Đế Thích Thiên lấp lánh tinh quang.

Từ câu nói của gã thanh niên kia, hắn đã phân tích ra rất nhiều sự tình, ít nhất có thể khẳng định, Cầm gia tuyệt đối là tu tiên thế gia. Lúc trước khi nghe Hoa Văn Vũ miêu tả, hắn đã sớm có ấn tượng với cô gái này. Dù sao chỉ đánh đàn đã có thể đưa tới hồ điệp cùng chung vui thì hoàn toàn không giống bình thường nữa rồi.

Mà màn chiêu phu hiện giờ, cũng khiến hắn sinh ra hứng thú.

Nghiêng tai tiếp tục lắng nghe.

"Chuyện này sao giả được, cả Hoa Quốc, Tề Quốc lẫn Chu quốc, tu tiên thế gia cùng tán tu khắp nơi đều hướng về đế đô rồi. Lại nghe nói, Ngọc Cầm tiên tử này lớn lên quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành, nhưng vẫn một mực che mặt, ngoại nhân chưa từng có ai thấy qua dung mạo của nàng, cũng không biết là thật hay giả."

Thanh y tu sĩ lớn tuổi còn lại mở miệng chặc chặc than thở.

Nhưng nét mặt của hắn lại lộ vẻ chờ mong.

"Đúng rồi, đại ca, lần chiêu thân này đến tột cùng là vì sao? Với thân phận của nàng, chỉ cần mở miệng là sẽ có vô số tuấn kiệt trẻ tuổi chạy ra tùy ý cho nàng lựa chọn. Việc gì phải làm thế?"

Gã thanh niên nhỏ tuổi hơn vừa tò mò hỏi, vừa bưng chén rượu nhấp nhấp.

"Ha ha!!!"

Thanh y tu sĩ cũng uống một ngụm rượu, đáp:

"Đơn giản như vậy mà ngươi cũng phải hỏi sao, ta nghe người ta nói, phu quân Ngọc Cầm tiên tử muốn chọn cũng không giống người thường."

"Có gì không giống người thường?"

Nghe đến đây, tinh thần Đế Thích Thiên cũng trở nên tỉnh táo, nói không chừng sẽ nghe được chuyện gì đó trọng yếu nên hắn đều dồn hết tinh thần tập trung lắng nghe.

Hoa Văn Vũ ở bên cạnh lại không có tu vị như Đế Thích Thiên, căn bản không nghe được đoạn hội thoại giữa hai người kia, thấy bộ dáng chăm chú của Đế Thích Thiên lúc này, cũng đoán ra hẳn đang lắng nghe chuyện gì đó, nên cũng thức thời không mở miệng.

"Nghe nói, sau núi Cầm gia có một cấm địa, chỗ cấm địa này là nơi đả tiên bối Cầm gia bế quan, sâu trong cấm địa có một Cầm cảnh, mà Cầm cảnh này lại vô cùng hung hiểm, đã có rất nhiều tiên bối trong Cầm gia chết ở trong đó. Lần này Cầm gia khảo nghiệm chọn rể, sẽ đặt ra quy định, nếu người nào có thể từ trong Cầm cảnh lấy được cây Lục khinh Cầm, thì sẽ trở thành đạo lữ của Ngọc Cầm tiên tử."

Thanh y tu sĩ tựa như tùy ý đáp, nhưng ai nghe qua cũng biết, đây hoàn toàn không phải là tin tức đơn giản có thể biết được.

"Lục khinh Cầm?"

Tên tu sĩ trẻ hơn nghe xong, sắc mặt không khỏi cả kinh, nói:

"Chính là pháp bảo bổn mạng của vị tổ tiên sáng lập ra Cầm gia sao? Nghe nói, pháp bảo này đã đạt đến bổn mạng linh khí, một khi gây ra một khúc, có thể khiến cho hơn vạn tên tu sĩ đều đắm chìm trong ảo cảnh, không điều khiển được ý thức mình nữa?"

Trong mắt hắn lộ ra vẻ khiếp sợ, tựa như nghe được chuyện gì đó kinh khủng lắm.

"Đúng vậy, chính là cây Cầm này."

Thanh y tu sĩ gật gù đầu, phần chân nói thêm:

"Tin tức này vừa truyền đi, đã có không biết bao nhiêu tu sĩ đang hướng về phía Cầm gia rồi, nếu thật sự có thể lấy được cây Lục khinh Cầm này, là có thể trở thành đạo lữ của Ngọc Cầm tiên tử rồi. Sau này, cũng sẽ có một chỗ dựa cường đại. Đáng tiếc, Lục khinh Cầm là bổn mạng pháp bảo huyết mạch truyền thừa, ngoại trừ huyết mạch Cầm gia ra, không ai có thể sử dụng nữa."

"Vậy sau khi ăn xong, chúng ta cũng mau chóng tới đế đô tham gia náo nhiệt đi."

Hai tên tu sĩ nói đến đây cũng không nhiều lời thêm, mà nhanh chóng chuyển sang chuyện khác, vừa ăn vừa nói, tuy nhiên tốc độ ăn uống của bọn họ đã nhanh hơn trước rất nhiều.

"Ngọc Cầm Tiên Tử? Cầm gia, Cầm cảnh!!! Tựa hồ sắp có chuyện thú vị phát sinh đây."

Đế Thích Thiên nghe xong, trong mắt hiện lên vẻ sâu xa, vừa rồi hẳn cũng nghe được không ít tin tức, đồng thời, sự hứng thú đối với Cầm gia lại càng tăng lên.

Âm thầm nói: Xem ra, Cầm gia trước kia cũng từng là một tu tiên thế gia cường đại, chuyên tu luyện âm công, hơn nữa trải qua vô vàn tuế nguyệt, phương diện âm công khẳng định cũng có nhiều chỗ độc đáo. Cầm gia, ta muốn không đi cũng không được rồi.

"Văn Vũ, sơn trang Cầm gia nằm ở nơi nào ngươi biết không?"

Đế Thích Thiên nhìn về phía Hoa Văn Vũ dò hỏi.

"Sơn trang Cầm gia? Đương nhiên biết."

Hoa Văn Vũ nghe vậy, ngây ra một lúc, nhưng sau đó lập tức trả lời:

"Đế tiên sinh nếu đã có hứng thú với Cầm gia như thế, vậy văn bối sẽ đưa người đến đó. Lại nói tiếp, vị trí Cầm gia cư ngụ người thường cũng không cách nào thấy được, bọn hắn ở trong Tử Trúc Lân mà Hoa quốc ta vẫn xưng là Nhất tuyệt."

"Rất tốt, chờ sau khi đến đế đô hãy nói sau, ngày mai chúng ta sẽ lên đường."

Nói xong, Đế Thích Thiên lần nữa giờ đưa lên, ném qua từng món ngon bày ở trên bàn. Hơn phân nửa rượu ngon và thức ăn đều tiến vào trong bụng hắn.

Sau khi ăn xong, lại để cho tiểu nhị trực tiếp mang trăm bình "Thanh tuyền tửu" đến phòng mình, sau đó dùng túi trữ vật cất giữ, sau này nếu cần uống có thể lập tức lấy ra, còn chuyện tiền bạc, đương nhiên đều giao cho Hoa Văn Vũ chi trả.

Sáng sớm hôm sau, hai người mướn một chiếc xe ngựa, chạy về hướng đế đô.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Dục Vọng Khôn Cùng

Vì sự tình Cẩm gia, cho nên hai người cũng không có tâm tình ngắm nhìn phong cảnh, một lòng chỉ muốn mau chóng tới đế đô.

Đế Thích Thiên ngồi trong xe ngựa, nhắm mắt tĩnh tu, vừa thôi động Yêu Cẩm hấp thu thất tinh lục dục chi lực vừa vận chuyển công pháp hấp thu Yêu nguyên trong Yêu Phủ. Yêu nguyên theo kinh mạch lưu chuyển, nhưng luôn luôn phân ra một phần dung nhập vào trong Yêu thân của hắn.

Nhắc tới thất tinh lục dục chi lực, sau khi tiến vào thế tục, lượng thất tinh lục dục chi lực trong trời đất so với thời điểm ở Nam Man nhiều hơn rất nhiều, xung quanh con đường xe ngựa di chuyển, sau khi tất cả thất tinh lục dục chi lực bị hấp thu không còn, sẽ có vô số lượng chi lực cùng loại nhanh chóng từ nơi khác tràn đến.

Loại thất tinh lục dục này, dường như đều vô cùng vô tận.

Có tư tưởng, thì sẽ có thất tinh lục dục.

Cho nên, trong thiên địa này, ngoại trừ thiên địa linh khí mà tu sĩ có thể cảm nhận ra, còn tràn ngập thất tinh lục dục chi lực vô cùng vô tận.

Chúng sinh đều là nguồn suối sinh ra thất tinh lục dục chi lực.

Cho nên, khắp thiên địa này, chỉ cần nơi nào có sinh linh tồn tại, thì nơi đó sẽ vĩnh viễn không bao giờ khô cạn thất tinh lục dục chi lực.

“Thất tội Yêu Cẩm có thể bằng vào thất tinh lục dục vô cực luyện trận mà hấp thu thất tinh lục dục chi lực trong thiên địa để tăng cường uy năng của bản thân, tiến tới lột xác tấn chức.

Nếu như ta có thể tìm được một loại phương pháp nào đó chuyên hấp thu những thất tinh lục dục chi lực này để tăng cường tu vị bản thân, đồng nghĩa với việc tạo ra một con đường tu luyện tất rồi.

Thất tinh lục dục chi lực trong trời đất này đều cường thịnh hơn linh khí gấp nhiều lần, nếu như có thể hấp thu, thì tốc độ tu luyện của ta, sẽ tăng lên một cấp độ mới.

Nói không chừng khi đó có thể tiến vào vô thượng bí cảnh dưới lòng đất, lấy được đại thần thông cũng nên.”

Không tệ.

Đế Thích Thiên đang muốn đánh chủ ý với thất tinh lục dục chi lực, chỉ là, thứ lực lượng này hắn căn bản không cách nào hấp thu, coi như hấp thu được vào trong cơ thể, cũng sẽ vô pháp chuyển hoá thành lực lượng cho mình sử dụng.

Sở dĩ Thất tội Yêu Cẩm có thể hấp thu, là bởi vì nó có thất tinh lục dục vô cực luyện trận, chẳng lẽ lại phải tạo ra một cái trận pháp trên thân thể mình hay sao?

Trong đầu nhanh chóng gạt bỏ ý nghĩa này, chuyện như vậy là không thực tế.

Càng khó khăn, lại càng kích thích sự ngông cuồng của Đế Thích Thiên, hắn tuyệt đối không vì vậy mà lùi bước.

Thời gian kế tiếp, không lúc nào là hắn không nghĩ tới việc lợi dụng thất tinh lục dục chi lực để tu luyện.

Sáng tạo ra một môn công pháp mới, chuyên môn dùng để hấp thu thất tinh lục dục chi lực?

Ý nghĩ này loé lên, Đế Thích Thiên đã không khỏi âm thầm cười khổ, muốn sáng chế công pháp, tu vị của hắn hiện tại vẫn chưa đủ, lịch duyệt cũng chưa đủ phong phú, mà ngay cả cơ duyên cũng còn thiếu.

Sáng tạo một môn công pháp, nói dễ hơn làm.

Trong lúc Đế Thích Thiên đang yên lặng tu luyện cùng suy tư, chiếc xe ngựa đã đi qua vài toà cổ thành, nhưng vẫn một mực không dừng lại, chỉ thỉnh thoảng ghé qua vài chỗ mua một ít đồ ăn, sau đó lại tiếp tục lên đường.

Không phải Đế Thích Thiên không muốn dùng Ngự Phong Thuật để ngự phong phi hành, mà là, nếu như hắn dùng Ngự Phong Thuật, sẽ phải dừng đến Yêu khí, như vậy, chỉ sợ chưa đến được đế đô, đã dẫn tới vô số đại phiền toái. Cho nên hai người chỉ có thể mượn nhờ xe ngựa, chạy ngày chạy đêm.

Rất cực, đến ngày thứ chín, xe ngựa đã đến trước cửa thành đế đô.

"Răng rắc!!!"

Xe ngựa dừng lại ngoài cửa thành, một tiếng động từ trong xe vang lên, cửa xe bị đẩy ra, Hoa Văn Vũ từ trong xe bước xuống, đứng trên mặt đất, nói:

"Đế tiên sinh, có thể đi ra được rồi. Chúng ta đã đến đế đô.”

Ánh mắt quét qua cổng thành để đồ một lần, nhìn thấy ba chữ “Kinh Hoa thành” trước cổng, vẻ mặt hắn không khỏi lộ ra thần sắc phức tạp.

"Nơi này chính là để đồ sao? Quả nhiên so với thành lũy bình thường lớn hơn rất nhiều."

Để Thích Thiên bước xuống xe, hai mắt đậm đặc nhìn tòa cổ thành trước mắt, quan sát một hồi, cũng không khỏi lộ ra thần sắc kinh thán.

Hùng vĩ, tang thương, nồng đậm dấu vết thời gian.

Thành cổ to lớn như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy, so với thành cổ bình thường lớn hơn gấp mấy lần, hơn nữa từng khối đá đen trên tường thành đều ngấn dấu vết của đủ loại đao kiếm binh khí.

Trong tia nắng ban mai chiếu xuống, toà tường thành màu đen, đã hơi nhuộm sắc đỏ, chính là do dấu vết huyết dịch lưu lại.

Hiển nhiên, toà thành cổ này đã tồn tại qua vô số tuế nguyệt, tuyệt đối không ngắn.

"Ân. Để tiên sinh, nơi này chính là Kinh Hoa thành - để đồ Hoa quốc ta, đợi sau này vào thành, văn bối nhất định sẽ đưa ngài đi thăm thú khắp nơi một phen."

Ngữ khí Hoa Văn Vũ lộ vẻ cung kính, những ngày này, hắn vẫn một mực cố gắng kéo gần khoảng cách với Để Thích Thiên.

Đôi khi, trong lòng cũng loé lên một ý nghĩ: Xem ra Để tiên sinh rất để ý đến tin tức của Cẩm Tâm tiểu thư, nói không chừng hắn rất ưa thích mỹ nữ, nếu như ta có thể đem tỷ tỷ gả cho hắn, như vậy thì...

"A!!! Ý người là, chúng ta không cần vào thành?"

Để Thích Thiên nhíu mày lại, Vương vân màu tím trên trán hơi lập lòe một chút, một cỗ uy áp từ đó tràn ra, khiến không khí xung quanh cũng bị chùng xuống.

Từ trong lời nói của Hoa Văn Vũ, hắn cũng nhìn ra được hàm nghĩa trong đó.

Hoa Văn Vũ gật gật đầu, nói:

"Để tiên sinh quả nhiên trí tuệ."

Sau khi vuốt mông ngựa một câu, hắn lại nói tiếp:

"Tiên sinh muốn đến Cẩm gia, nhưng mà, Cẩm gia tuy rằng mang tiếng cự ngụ trong đế đô, nhưng thực tế lại ở trong Tử Trúc Lâm bên ngoài đế đô. Cho nên nếu như ngài muốn tới Cẩm gia, thì không cần phải tiến vào đế đô."

"Thì ra là thế!!!"

Đồng tử Để Thích Thiên chợt lóe lên, đột nhiên nhìn về phía Hoa Văn Vũ, trầm giọng nói:

"Chuyện Cẩm gia ta sẽ tự nghĩ biện pháp, không cần người dẫn đường, giờ người quay về đế đô trước đi, sau khi ta thu xếp xong xuôi mọi chuyện, ta sẽ đến đế đô tìm người."

"Để tiên sinh đã nói như vậy, văn bối cũng chỉ có thể tuân theo, chỉ là, thân thể phụ hoàng ta trước giờ vẫn không tốt, hi vọng ngài có thể nhanh chóng vào thành, văn bối sẽ ở cửa thành an bài người, chỉ cần tiên sinh muốn vào thành, sẽ có người nhanh chóng tiếp đón."

"Yên tâm, chuyện đã đáp ứng người, bản vương nhất định sẽ không nuốt lời. Huống chi, ta cũng cần nhờ người thay ta làm một việc."

Để Thích Thiên thâm ý liếc nhìn hắn một cái, sao không lĩnh hội được ý tứ trong lời nói của Hoa Văn Vũ cơ chứ.

Sau khi nói xong, hắn không để ý tới Hoa Văn Vũ nữa, mà con mắt quét qua những tu sĩ vừa xuất hiện trong tầm mắt, nhìn theo hướng di chuyển của bọn họ, rồi nhanh chóng tiến vào rừng.

"Có thể hấp dẫn những tu tiên giả ẩn cư trong đế đô cũng chỉ có đại hội chọn rể của Cẩm gia mà thôi, nếu Hoa Văn Vũ đã nói Cẩm gia ở bên ngoài đế đô, như vậy chỉ cần đi theo những tên tu sĩ này, khẳng định sẽ đến được Tử Trúc Lâm mà Cẩm gia đang ngụ ngụ."

Để Thích Thiên trước khi rời khỏi Vạn Yêu Cốc, Bạch Hồ đã từng truyền cho hắn một môn bí pháp gọi là "Linh xà quy tức thuật", chuyên môn dùng để thu liễm Yêu khí bản thân, bình thường, sau khi đi vào thế tục, chỉ cần dựa theo bí thuật này, nếu không vận dụng Yêu nguyên, coi như là tu sĩ Kết đan cũng sẽ rất khó phát hiện ra thân phận của hắn.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Để Thích Thiên lại không sợ chạm mặt tu sĩ như vậy.

Một đường đuổi theo.

Ven đường, nguyên một đám tu sĩ thanh niên, hoặc là độc hành, hoặc là tụ lại thành tốp năm tốp bảy, tất cả đều hướng về một phương vị, chỉ là, những tu

sĩ này sau khi chạm mặt nhau, trong mắt đều loé lên thần sắc cảnh giác.

"Xem ra, những người này đều tới tham gia đại hội chọn rể của Cầm gia rồi. Cầm gia lúc này hẳn là đang vô cùng náo nhiệt."

Trong đầu Đế Thích Thiên vừa âm thầm trầm tư, vừa nhanh chóng bước về phía trước, ẩn ẩn phía sau những cây cỏ thụ trên đường.

Liên tiếp đi qua vài ngọn núi.

Bỗng nhiên, cảnh sắc trước mắt chợt thành linh biến đổi.

"Sơn cốc thật lớn. Đây là Tử Trúc Lâm sao, quả nhiên trong đó có càn khôn."

Đế Thích Thiên vừa sợ hãi vừa thần phục, hần theo sau những tu sĩ kia, bay qua vài ngọn núi, tầm mắt càng lúc càng mở rộng, cuối cùng, một toà sơn cốc cự đại hiện ra trước mắt, cơ hồ bằng phân nửa Vạn Yêu Cốc, trong cốc lấp lánh tử sắc (tím) của trúc lâm.

Cây trúc bên trong Tử Trúc Lâm đều vừa to vừa thô, hung hung ác ác, đón gió phát phới, phân bố khắp cốc.

Nhưng mà, vị trí phân bố của chúng, dường như đều có huyền cơ trong đó.

Mà giờ phút này, trên một khoảng đất trống trong cốc, đã tụ tập không dưới mấy trăm tu sĩ thanh niên, những tu sĩ này có một số lấy ra da thú, trải trên mặt đất, còn bày ra một đồng linh phù và đan dược các loại.

Choáng nha, vậy mà lại trực tiếp bày hàng mua bán ở đây luôn. Số người làm vậy cũng không ít.

Đồng thời, cũng có vài người tụ tập trò chuyện với nhau, tiếng nói đều nhỏ nhẹ, dường như đang sợ quấy nhiễu cái gì đó.

"Có ý tứ!"

Khoé miệng Đế Thích Thiên không khỏi cong lên, thì thào một câu.

"Hắc hắc, vị tiểu huynh đệ này, thế nào? Nếu lão hủ không nhầm, thì người chính là vị Ngọc Cầm tiên tử mà đến nha? Có muốn biết những sự tình liên quan đến nàng hay không? Đến đây, chúng ta tới bên này tâm sự nào."

Đế Thích Thiên nghe vậy đưa mắt nhìn sang, lập tức nhìn thấy một lão đạo sĩ mặt mũi tươi cười đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, kéo cánh tay của hắn hướng về một bên đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Vạn Sự Thông

"Ta chính là Vạn Sự Thông.

Chuyện trên trời thông chín phần, chuyện dưới đất thông bảy phần.

Sự tình trên đại lục này không có chuyện gì mà ta không biết.

Vạn Sự Thông ta tuyệt đối không chỉ có hư danh, chuyện liên quan đến Cầm gia, cứ hỏi ta là đảm bảo chính xác"

Lão nhân này, vừa kéo tay Đế Thích Thiên, vừa lải nhải không ngừng, bộ dáng đầy vẻ tự ngạo.

Đế Thích Thiên thấy cánh tay bị lão nhân này nắm, theo bản năng có ý giãy giụa, nhưng sau khi nghe thấy những lời này, không tiếp tục phản kháng nữa mà đi theo lão nhân này đến một góc hẻo lánh.

Lão nhân tìm một tảng đá rồi ghé mông ngồi xuống.

"Người là Vạn Sự Thông? Chuyện trên trời thông chín phần, chuyện dưới đất thông bảy phần?"

Ánh mắt Đế Thích Thiên lộ ra vài phần khác thường, nét mặt đậm đặc nhìn về phía lão gia hoả bỗng nhiên xuất hiện trước mắt này, thoáng đánh giá cẩn thận trên dưới hắn một chút.

Mới dò xét qua, đã thấy lão nhân này khuôn mặt xấu xí, thân cao chỉ cao chừng mét sáu, cánh tay khi duỗi ra cũng không đủ nửa lượng thịt, khô gầy như củi, thoát nhìn giống như một lão nhân sắp chết, nếu không phải nhìn thấy hai mắt hấn rất có thần, trên người không có dấu hiệu thọ nguyên cạn kiệt, chỉ sợ Đế Thích Thiên đã cho rằng người này chỉ là một lão già bình thường.

Đạo bào trên người hấn bị nhàu lại, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười toe toét, thoát nhìn, chính là bộ dạng của một kẻ bất cần đời.

"Hi hi, không giả được."

Không phải thổi phồng chứ trên khắp Tử Kim đại lục này, chuyện ta không biết cũng không nhiều, ngươi nếu muốn biết gì, ta sẽ nói cho ngươi nghe, nhưng mà..."

Vạn Sự Thông cười hắc hắc, trong mắt lộ ra thần sắc giao hoạt, cười hi hi nói:

"Ngươi cũng biết, ta muốn có được những tin tức này cũng không dễ dàng gì, mà phải bỏ ra rất nhiều phí tổn."

Đế Thích Thiên nhú mày lại, người này nói nhiều như vậy, tất cả cũng chỉ vì câu cuối cùng này.

"A, phí tổn gì?"

Hơn nữa, ta làm sao biết được những tin tức của ngươi đến tột cùng là thật hay giả đây, nếu ngươi lấy tin tức giả lừa gạt ta, ta chẳng phải sẽ bị thiệt thòi hay sao?"

Đế Thích Thiên tuy nói vậy nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Nếu lời người này đều là thật, thì nói không chừng, ta có thể từ trong miệng hấn biết được một vài tin tức trọng yếu nha.

"Chắc chắn tiểu huynh đệ, lời này của ngươi sai rồi."

Vạn Sự Thông ta từ trước đến nay đều không lừa già gạt trẻ, chỉ cần có đủ tiền, muốn tin tức gì cũng có.

Cho dù ngươi muốn hỏi tình lang mà Nguyệt Thần trong Nguyệt Cung thường tưởng niệm là ai, ta cũng có thể nói cho ngươi nha..."

Vạn Sự Thông nói thổ mạt hoành phi, phi tinh đuổi nguyệt, nói đến mức kích động khua tay múa chân, mặt mày hớn hờ, lộ ra vài phần phấn chấn.

Chính lúc này, không biết một quả hạnh nhân đột nhiên từ đâu rơi trúng đầu hấn, hấn vội vàng che đầu, khoa trương hét lên tựa hồ rất đau đớn lắm.

Vốn đang nói hăng say, trong nháy mắt đã ngừng lại, không tự giác được giương mắt liếc nhìn lên đỉnh đầu.

"Tóm lại, ngươi muốn biết cái gì, ta cũng có thể nói cho ngươi, đương nhiên, giá tiền cũng không thấp, tin tức càng trân quý, giá tiền càng cao, ví dụ như, ngươi nếu muốn biết sự tình liên quan đến Ngọc Cầm tiên tử, hắc hắc, không đắt, chỉ cần cho ta một cây bách niên linh dược, hoặc một ngàn khối linh thạch là được."

Thế nào, có hứng thú nghe một chút hay không.

Nhìn ngươi cũng thuận mắt, sau khi nói xong ta sẽ tặng ngươi một bức hoạ của nàng cũng không chừng."

Vạn Sự Thông nói xong, cười hắc hắc không ngừng, bộ dạng này rơi vào trong mắt Đế Thích Thiên, như thế nào lại cảm thấy sao mà hèn mọn bỉ ổi như vậy.

"Chuyện Ngọc Cầm tiên tử không cần vội, nếu như ngươi thật sự có thể làm được như đã nói, ta đây cũng muốn hỏi ngươi một chút, ngươi có biết nơi hạ lạc của Tử kim ngọc tằm hay không? Có biết ở đâu có thể tìm thấy Tử kim thần thiết hay không? Còn nữa, ở đâu thì có Huyền thiên tạo hoá ngọc?"

Đế Thích Thiên đạm mạc cười cười, đột nhiên mở miệng, liên tục hỏi ba câu.

Sau khi nói xong, hai con mắt không nháy mắt nhìn chăm chăm vào Vạn Sự Thông, không bỏ sót bất kỳ biến hoá nào trên người hấn.

"Ồ!!! Khá lắm tiểu huynh đệ. Ngươi thật đúng là chịu chơi nha."

Vạn Sự Thông nghe xong ba câu này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kinh ngạc chỉ chỉ vào Đế Thích Thiên, hai con mắt xoay tròn quét đi quét lại trên người hấn, tựa hồ rất hứng thú.

"Xem ra ngươi cũng không biết rồi."

Đế Thích Thiên thấy vậy, bình thần phun ra một câu.

"Hắc hắc!!!"

Vạn Sự Thông nghe thế, cười quái dị một tiếng, nói:

“Tiểu huynh đệ không cần khích ta, ba vấn đề ngươi hỏi, ta cũng không phải là không biết, chỉ là, không biết ngươi có trả nổi giá tiền hay không.”

Hắn chắc chắn thêm một tiếng, lại hứng thú kêu lên:

“Ngươi hỏi những vấn đề thật đúng là không giống với người bình thường nha.

Từ kim ngọc tằm chính là thánh phẩm tơ tằm. Tùy tiện lấy ra một ít, đều có thể khiến cho đại lục này nổi lên mưa tanh gió huyết, nếu như biết rõ tung tích của nó, chỉ sợ toàn bộ đại lục này cũng sẽ bị chấn động vài cái.

Từ kim thần thiết sao. Khá lắm, ngươi thật đúng là dám nói, đây chính là Từ kim thần thai nghén lắng đọng hơn ngàn vạn năm mới thành, lượng tinh hoa tụ tập trong đó, có khả năng ngưng tụ ra vô thượng thần thiết, tùy tiện một khối, đã là báu vật vô thượng rồi.

Về phần Huyền thiên tạo hóa ngọc, chắc chắn, thứ này lại càng là thánh vật chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.”

Vạn Sự Thông lại cười cười quái dị vài tiếng, nói tiếp:

“Báu vật như vậy, ngươi phải biết rằng, muốn có được tin tức về chúng, hắc hắc, thì giá tiền cho dù bán ngươi đi, cũng sẽ không mua nổi, ta khuyên ngươi nên hỏi câu khác đi.”

Đế Thích Thiên nghe xong, trong mắt loé lên vài đạo tinh quang, thần sắc nhanh chóng nghiêm nghị, ánh mắt nhìn về phía Vạn Sự Thông lập tức trở nên bất đồng.

Nửa ngày sau, hắn mới trầm giọng nói:

“Nếu như ta nhất định muốn biết, thì phải trả giá như thế nào?”

Trong nội tâm đã mờ mờ ảo ảo đoán ra, chỉ sợ vị Vạn Sự Thông trước mặt này, có lẽ là một vị dị nhân, phải biết rằng, tên của Từ kim ngọc tằm, là hắn từ trong sách cổ biết được, về phần Từ kim thần thiết và Huyền Thiên tạo hóa ngọc, hắn chỉ mới nghe qua gần đây, nhưng cũng minh bạch được độ trân quý và hiếm thấy của chúng.

Có thể nói ra đặc điểm của những thứ này, hiển nhiên, cái tên Vạn Sự Thông này đúng là không chỉ nói chơi.

“Hắc hắc, giá tiền sao, hầu nhi tửu vạn năm, ngươi trả nổi không? Lâu Đào ngươi có sao? Nhánh cây bên trong Thế Giới Thụ, ngươi cũng có sao? Những thứ khác, lại càng không cần phải nói.”

Vạn Sự Thông lắc đầu, nghiêng ngẫm nhìn Đế Thích Thiên.

Tựa hồ muốn nhìn thấu hắn, cũng biết rõ hắn tuyệt đối sẽ trả không nổi giá tiền này.

Đế Thích Thiên lập tức nhú mày.

Trong những thứ này, hắn chỉ biết hầu nhi tửu, bất quá, đây là vạn năm nha, là thứ hắn hiện tại không có khả năng có được.

Còn những thứ khác, đến tên gọi hắn còn chưa từng nghe qua, thì làm sao mà có được.

“Đỉnh đông, đỉnh đông, đỉnh đông!!!” (Tiếng trúc đung đưa.)

Lúc này, tại một chỗ sâu bên trong trúc lâm, có một tòa sơn trang do từ trúc tạo thành, trước sơn trang treo một bảng hiệu, chính giữa viết:

“Cầm gia sơn trang.”

Bốn chữ cổ này, đều như rồng bay phượng múa, chứa một loại ý vị hàm súc, khiến cho người ta khi chứng kiến, đều có cảm giác bất đồng với nhau.

Trong hậu viên sơn trang.

Trên một đình viện đứng sừng sững giữa hồ nước, xung quanh từng đoá hoa sen đua nhau nở rộ, toả ra mùi hương thơm ngát, theo gió tràn ngập khắp nơi.

Hai vị nữ tử thành linh ngồi ngay ngắn ở đó, trong đó có một người khoảng chừng ba mươi, mang theo phong vị thủy mị của thiếu phụ, thoát nhìn rất hấp dẫn ánh mắt người khác, mà mị lực của nàng cũng tuyệt đối không thua kém những vị tuyệt đại giai nhân ngoài kia.

Hơn nữa, trên người nàng còn toát ra một cỗ khí tức phong nhã tự nhiên, càng tăng thêm ba phần yêu mị.

Người còn lại, chính là một thiếu nữ mặt che lụa mỏng, thiếu nữ này, một thân cung trang màu trắng, dáng người thanh tú hoàn mỹ, hai toà núi đôi cao ngất, mười ngón tay trắng như bạch ngọc, thon dài mỹ miều, thoát nhìn phi thường hoàn mỹ.

Mặc dù dung mạo của nàng được che bởi lụa mỏng, nhìn không rõ lắm, nhưng tuyệt đối không giống bình thường, ít nhất cũng không xấu xí.

Khí tức thanh nhã từ trên người nàng cũng tràn ra một cách tự nhiên.

Thiếu nữ ngồi trong đình viện, trước người ngọc bày thêm một cây thất huyền cầm màu xanh, hai bàn tay nàng đang đặt lên dây đàn, nhẹ nhẹ lướt qua, hoặc nặng hoặc nhẹ, tiếng đàn rung lên, từng âm từng âm kết hợp với nhau, tạo thành một khúc thiên tốc chi âm (tiếng trời).

Từng con cá trong hồ nghe thấy tiếng đàn chợt đua nhau nhao nhao trôi lên mặt nước, nguyên một đám đầu đều hướng về phía đình viện. Thập phần thần dị.

Tiếng Cầm động lòng mọi sinh linh.

Chỉ là, bên trong tiếng đàn, dường như mang theo một nỗi ưu thương nhân nhạ, khiến cho người nghe không tự giác được âm thầm nhớ đến những chuyện đau buồn giấu kín trong lòng. Tâm tình, cũng theo tiếp đàn mà phập phồng lên xuống.

"Đình!!!"

Tiếng đàn bỗng nhiên dừng lại không báo trước.

"Tâm nhi, ngươi quyết định như vậy có phải hơi qua loa rồi không, chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của ngươi, theo mẫu thân, ngươi cũng không cần phải vì Cầm gia mà trả giá lớn như vậy."

Mỹ phụ khẽ thở dài một hơi, nhìn về phía thiếu nữ, khuyên nhủ nói.

"Mẫu thân!"

Thiếu nữ ngẩng đầu lên nhẹ giọng nói:

"Ngài không cần khuyên ta nữa, không ai bức ta cả, đều là con gái tự nguyện.

Công pháp chí cao của Cầm gia ta đều giấu trong Lục khinh Cầm, chỉ cần lấy được nó là có thể chấn hưng được Cầm gia, trợ giúp cho gia tộc chúng ta thoát khỏi đại kiếp nạn sắp tới, nếu không, với thực lực hiện tại của chúng ta, chỉ sợ sẽ bị diệt vong."

Thiếu nữ nói xong, nhìn về phía hoa sen trong hồ, cười nhạ một tiếng, nói:

"Huống chi, lần này nếu ai có thể lấy được Lục khinh Cầm từ trong Cầm cảnh ra, thì tuyệt đối chính là nhân trung chi long, con gái cũng sẽ không phải chịu uly khuất đầu.

Có lẽ, đây chính là duyên phận của ta.

Hi vọng lần này có thể lấy được di vật của tổ tiên."

"Ai, hi vọng là thế."

Mỹ phụ hơi lắc lắc đầu.

Nàng biết rõ con gái mình một khi đã quyết tâm, thì rất khó thay đổi chủ ý, nên chỉ nói thêm:

"Hiện trong cốc đã có không ít tu sĩ trẻ tuổi, xem ra, thời điểm bắt đầu thử thách, nhân số ít nhất sẽ đạt hơn một ngàn.

Chỉ là Cầm cảnh hung hiểm muôn phần, đi vào thì dễ, nhưng đi ra lại khó.

Không biết cuối cùng còn có bao nhiêu người có thể sống sót đi ra."

Trong cốc, mỗi một ngày, đều có một lượng lớn tu sĩ chạy tới, liên miên bất tận, những tu sĩ này đều là thanh niên tu sĩ, về ngoài đều không quá bốn mươi, dù sao thì thọ nguyên của tu tiên giả so với người bình thường dài hơn rất nhiều, bốn mươi xem như là tuổi trẻ rồi, về phần hơn bốn mươi, cũng không nằm trong phạm vi chọn rể lần này.

Cho nên, số lượng cũng rất thưa thớt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Chu Tước Đan Quyết

Lúc này, lượng tu sĩ thanh niên tụ tập trong cốc ngày một tăng, tuy rằng phần lớn đều có tu vị Luyện Khí kỳ, nhưng cũng không thiếu tu sĩ Trúc Cơ kỳ, còn có cả một ít tu sĩ thể hệ trước tới đây hoặc tham gia náo nhiệt, hoặc muốn mua bán một ít vận phẩm mình cần hoặc không cần.

Cũng có không ít người đến đây với đủ loại mục đích khác.

Lúc này, trong cốc đã bày ra thương phổ thẳng tắp chứa đủ loại vật phẩm

Có điều, những tu sĩ này tuy bày ra sạp hàng, nhưng cũng không la hét inh ỏi như đám tiểu thương trong thế tục, mà ngồi im trước quầy hàng của mình, chỉ khi có người tới muốn mua thứ gì đó, thì mới mở miệng mặc cả, dù sao tu tiên giả đều tự coi mình cao quý hơn thường dân, làm sao có thể dung tục như đám dân chợ búa đó được.

"Vạn năm Hồn Nhi Tử, Hồn Đào, cảnh cây Thế Giới Thụ?"

Đế Thích Thiên khi nghe Vạn Sự Thông báo giá tiền, trong lòng không khỏi dâng lên sóng to gió lớn, lắc đầu một cái, trầm ngâm một lát, mới ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, trầm giọng nói:

"Những thứ này ta đều không có, có điều, nếu một ngày nào đó ta tìm được, thì làm sao tìm được người?"

Mấy thứ Vạn Sự Thông muốn, hẳn cũng đoán được đều là trân bảo chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, Hồn Đào, đương nhiên chắc không phải là hạt đào bình thường, nói không chừng cùng loại với hạt đào trong vườn đào của Vương Mẫu nương nương trong thần thoại kiếp trước giống nhau, còn Thế Giới Thụ, hẳn chưa bao giờ nghe qua loại kỳ thụ như vậy, nhưng chỉ cần nghe tên thôi cũng đã đoán ra được hẳn là thánh vật không tầm thường.

Có điều, trong lòng hắn đã âm thầm quyết định, những thứ này, dù hiện tại không chiếm được, nhưng không có nghĩa là tương lai cũng không chiếm được, nếu đoạt được đến tay, như vậy có thể có được tin tức về những thứ mình cần rồi.

Hắn đại khái đã nhìn ra, tên Vạn Sự Thông này có lẽ là một vị dị nhân thích du hí hồng trần.

Vạn Sự Thông nghe thấy Đế Thích Thiên nói vậy, lại hứng thú quan sát hắn một lần nữa, hai mắt xoay tròn, cười đùa nói:

"Tuy rằng lão nhân gia ta không tin người có thể kiếm được những bảo vật này, có điều năm trăm năm sau, Vạn Giới Chi Nguyên vạn năm mới xuất hiện một lần sẽ mở ra, người nếu có thể tiến vào đó, nói không chừng sẽ có cơ hội lấy được chúng từ trong đó cũng nên. Được rồi, nơi này có một đồng Tử Kim, là tín vật của ta, người nếu thực sự tìm được thứ ta nói, chỉ cần truyền chân nguyên vào đây, ta sẽ biết được, tự nhiên sẽ đến tìm người."

Vạn Sự Thông nói xong, tiện tay ném cho Đế Thích Thiên một đồng tử sắc kim đồng lấp lánh ánh tím, cũng không đợi hắn quan sát, thân hình Vạn Sự Thông đã nhảy vọt khỏi tầng đá, kêu lên:

"Tốt rồi, xem ra tiểu tử ngươi cũng không muốn mua tin tức của Ngọc Đế Thích Thiên tiền tử, vậy lão nhân gia ta không tốn thời gian với ngươi nữa, phải đi tìm con dê béo khác đây, hắc hắc."

Dùng sức xoa xoa hai bàn tay, con mắt Vạn Sự Thông toả sáng nhìn về một đoàn người mới xuất hiện trong cốc, dẫn đầu là một nam tử toàn thân tuyết trắng, phong độ ngời ngời, trong tay cầm một cái quạt xếp phong cách cổ xưa, mặt bên vẽ một bức tranh sơn thủy, tràn ra linh khí nhàn nhạt, cũng không phải do giấy chế tác thành, mà là do một loại tơ tằm đặc biệt dệt thành, hiển nhiên cũng không phải là một cây quạt giấy bình thường mà chính là pháp khí hoặc pháp bảo của người tu hành.

Sau lưng người này dẫn theo bốn thị nữ, chính là hai đôi song bào thai, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, tất cả đều dung mạo như hoa, vô cùng mê người, y phục phân biệt đỏ vàng lam lục bốn màu khác nhau, đáng lưu ý hơn, trên cổ tay các nàng, đều có một cái chuông đeo tay màu vàng, một khi lay động, sẽ phát ra tiếng kêu thanh thúy dễ nghe.

Hơn nữa, ánh mắt tứ nữ, đều thủy chung dính chặt trên người nam tử phía trước, tựa hồ ngoại trừ hắn ra, trong mắt không còn ai khác, khiến cho một đám thanh niên trong cốc đều lộ vẻ hâm mộ.

Vạn Sự Thông hấp tấp vọt tới trước mặt tên nam tử này, nước bọt trong miệng văng tứ tung, cùng thanh niên thương lượng với nhau, thanh niên kia mặt mày lập tức trở nên hớn hờ, tựa hồ bị hắn khơi lên hứng thú.

Đế Thích Thiên nhìn thoáng qua, trên mặt lộ vẻ dị sắc, cúi đầu nhìn đồng tiền trong tay, chỉ thấy, đồng tiền này rất một màu tử kim, rất cứng rắn, không biết dùng chất liệu gì chế thành, một mặt in hình một cây đào, trên cây kết rất nhiều quả, nhìn rất sống động.

Một mặt khác thì in bốn chữ "Muôn đời đều thông"

"Khẩu khí thật lớn!!!"

Đế Thích Thiên không khỏi hít một hơi lạnh, ý tứ trong đồng tiền cổ này rất rõ ràng, sự tình muôn đời hẳn đều thông hiểu, Vạn Sự Thông đã dám nói như vậy, nếu không phải là một kẻ ngu ngốc thì chính là một dị nhân thân mang đại thần thông.

Lại cẩn thận hướng về phía Vạn Sự Thông nhìn lướt qua, rồi mới thận trọng đem đồng tiền cất đi.

Quét mắt nhìn lại túi trữ vật bên hông, trong đầu Đế Thích Thiên chợt loé lên ý định tìm một túi trữ vật cao cấp hơn. Lúc trước hắn đoạt được mấy trăm cái túi trữ vật, nhưng diện tích đa phần đều không đáng kể, chứa được không bao nhiêu vật phẩm.

Hiện tại lại càng có cảm giác, loại túi trữ vật này vừa không an toàn lại vừa bất tiện, nghe nói, trong tu tiên giới có loại giới chỉ không gian trữ vật, vừa lớn lại vừa có thể đeo trên ngón tay, đáng tiếc, loại bảo vật như vậy, không phải là tu sĩ bình thường có thể sử dụng.

Nghĩ lại đại hội kén rể chắc còn vài ngày nữa mới bắt đầu, cho nên bộ pháp dưới chân Đế Thích Thiên liền động, muốn tranh thủ đi dạo tiểu phường thị trước mắt một vòng.

Sau khi tiến vào trong tiểu phường thị, hắn bắt đầu đánh giá cẩn thận từng vật phẩm bày ra trên từng quầy hàng.

Có đủ loại thú cốt, những xương cốt này đều tràn ra chấn động nhàn nhạt, tuyệt đối không phải là thú cốt bình thường, ngoài ra còn có linh phù, nhưng phẩm chất đều không cao.

Một vài sạp hàng còn có pháp khí, đan dược, thậm chí có người còn xuất ra cổ tịch ngọc giản bày bán, hiển nhiên, trong đó đều cất giấu công pháp tu luyện. Còn có một vài vật phẩm kỳ lạ và hiếm có, cũng được mang ra trao đổi.

Dọc đường đi, trong lòng Đế Thích Thiên cũng không khỏi âm thầm sợ hãi thán phục, lần này xem ra được mở mang kiến thức rồi.

Từng bước một đi khắp phường thị một vòng, bước chân hắn bỗng nhiên ngừng lại, đứng trước một quầy hàng.

Chủ nhân sạp hàng này, là một tiểu cô nương tầm mười bảy mười tám tuổi có tu vị luyện khí trung kỳ, cũng hơi thanh tú, trên sạp hàng của nàng bày bán mấy loại cổ tịch ngọc giản, cùng một vài cuốn trục và tiểu đỉnh mang phong cách cổ xưa, bên cạnh còn có không ít bình ngọc.

"Tiền bối, người có phải muốn mua đan dược hay không, ở đây ta có tụ khí đan, dùng để phụ trợ tu luyện, đối với tu sĩ luyện khí kỳ rất hữu dụng, còn có hồi nguyên đan, có thể khiến tu sĩ Trúc cơ mau chóng phục hồi chân nguyên, còn có Phá chướng đan, dùng để tập trung tư tưởng. Đều là đan dược tốt, nghe nói lần chọn rể này của Cẩm gia được tổ chức trong Cẩm cảnh, mà trong đó lại nguy hiểm trùng trùng, mang thêm một chút đan dược cũng không sai."

Tiểu cô nương nháy nháy đôi mắt mấy cái, thấy Đế Thích Thiên ngồi xổm xuống trước sạp hàng của mình, vội vàng ra sức giới thiệu.

Phá chướng đan có thể khu trừ chướng khí, chỉ cần phục dụng, đại bộ phận chướng khí bình thường đều bị khu trừ, có thể tập trung tránh phân tán tư tưởng khi tu luyện, là một loại đan dược không tệ.

"Ta đến không phải để mua đan dược. Những sách cổ và ngọc giản này ghi lại cái gì?"

Về mặt Đế Thích Thiên lạnh nhạt, chỉ chỉ những cổ tịch và đan dược trước mắt, hỏi.

Muốn nói đan dược, sau khi diệt sát đám tán tu trước kia, trên người hắn thu được không ít, những gì bày bán trên quầy hàng này, trong túi trữ vật hắn cũng có, tất nhiên không muốn tốn thêm thời gian nên nói thẳng ra mục đích của mình.

Đan dược!

Mặc dù hắn có Thiên phẩm Yêu phủ, những linh dược thu được cũng không cần luyện chế, cứ trực tiếp dùng Luyện Yêu đỉnh tinh chế lực lượng ẩn chứa bên trong để hấp thu, thế nhưng thuật luyện đan cũng có không ít điểm thần diệu.

Có thể trộn lẫn nhiều loại linh dược bất đồng với nhau, luyện chế ra đủ loại đan dược khác nhau, có thể đem dược lực ẩn chứa bên trong linh dược phát huy ra một trăm phần trăm, thậm chí là hai trăm phần trăm công hiệu, có thể nói là thần kỳ.

Hắn trước kia dựa vào tụ linh đan để bước lên con đường Yêu tu, cho nên trong lòng đối với thuật luyện đan rất có hứng thú. Chỉ là, lúc còn ở Nam Man, căn bản không có cơ hội tiếp xúc với phương diện này.

Hiện tại nhìn thấy những vật phẩm dùng để luyện đan bày trước quầy hàng, trong đầu không khỏi loé lên ý nghĩ muốn mua một quyển điển tịch luyện đan, về sau nếu có thời gian sẽ ném thử một chút, biết đâu lại có thể luyện ra vài loại đan dược tăng cường tu vị cho bộ hạ trong Vạn Yêu Cốc.

"Tiền bối nói những sách cổ này sao?"

Tiểu cô nương nghe vậy, hiếu kỳ nhìn hắn một cái, nói:

"Những sách cổ này là 'Luyện đan sơ giải', dành cho người mới học luyện đan, còn những ngọc giản này là 'Chu Tước Đan Quyết', bên trong Chu tước đan ẩn đặc biệt, khi luyện đan nếu dùng có thể tăng cường xác suất thành đan. Ngài muốn học luyện đan sao?"

Nói xong câu cuối cùng, tiểu cô nương lại hiếu kỳ hỏi thêm một câu. Nhưng hỏi xong mới lập tức chột dạ, biết mình vừa hỏi điều không nên hỏi. Vội vàng le lưỡi.

"Uhm. Nếu như ta muốn mua những thứ này, phải trả bao nhiêu linh thạch?"

Đế Thích Thiên cũng không để ý, trực tiếp mở miệng hỏi giả.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 149: Sát Cơ

“Bộ đan ẩn bí quyết tổ truyền này cực kỳ trân quý, phải ba nghìn linh thạch ta mới bán. Nếu không phải ta và ca ca cần linh thạch để tu luyện, cũng sẽ không bán nó đi.”

Lúc nói, ánh mắt nàng còn lộ ra vẻ do dự.

Phải biết rằng, trong tu tiên giới, chỉ cần có chút tu vi trong người, cùng với một cái đan đỉnh, là đã có thể luyện chế ra vài loại đan dược đơn giản, nhưng tỉ lệ thất bại lại tương đối cao, bởi vậy đan quyết nguyên vẹn đều vô cùng trân quý.

Thời điểm luyện đan, nếu dùng bí ẩn trong đan quyết đánh vào đan đỉnh, có thể trợ giúp đan đỉnh loại trừ tạp chất, thuận lợi đem các loại dược liệu dung hoà lẫn nhau, càng có thể không chế hoá hầu, hấp thu thiên địa linh khí dung nhập vào đan dược vân vân, mỗi một diệu dụng, đều phụ trợ luyện đan rất tốt.

“Chu Tước Đan Quyết” cũng không phải đan quyết quá mức cường đại, nếu như dựa theo phân loại thiên địa huyền hoàng mà nói, bất quá cũng chỉ là một bộ hoàng cấp đan quyết mà thôi. Nhưng với mức độ thừa thót của đan quyết nguyên vẹn trong tu tiên giới, bộ đan quyết này, có thể nói là tương đối trân quý, không hề thiếu người mua.

“3000 linh thạch sao, bán cho ta, bổn thiếu chủ mua.”

“Đan quyết nguyên vẹn vốn rất thừa thót, không nghĩ tới hôm nay lại có thể nhìn thấy ở đây, Huyết Đại, đem linh thạch cho nàng.”

Ngay khi Đế Thích Thiên còn đang do dự, đột nhiên, một giọng nói mang theo vẻ ngạo mạn trực tiếp truyền tới. Trong giọng nói, dường như không hề đem từng đó linh thạch để vào mắt.

Hơn nữa, vừa nói, cánh tay vừa trực tiếp với qua, muốn nắm lấy ngọc giản bày trên quầy hàng của tiểu cô nương.

“Vâng!!! Thiếu chủ.”

Một tiếng trả lời cung kính theo đó truyền tới.

“Ti!!!”

Đế Thích Thiên ánh mắt bỗng nhiên lạnh lẽ, tay phải lập tức thò ra, biến thành trào, như thiên điện chụp tới, nắm lấy cổ tay người kia. Sau đó run mạnh một cái, cũng không cần yêu nguyên, bẻ vào thân thể cường hãn, đem cánh tay này hất ngược ra.

“Phanh!!!”

Biến cố đột nhiên xuất hiện quá nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã chấm dứt, chủ nhân của cánh tay kia bị cỗ lực đạo của Đế Thích Thiên chấn cho thân hình run lên, phát ra một tiếng trầm đục trong không khí.

“Người là người nào? Cũng dám ra tay với bổn thiếu chủ. Không muốn sống nữa sao?”

Đế Thích Thiên đứng dậy nhìn sang, chỉ thấy, trước mặt, một gã thanh niên thân mặc một bộ y phục màu đỏ máu, trên mặt toả ra tà khí, thần sắc ngạo mạn lộ vẻ cao cao tại thượng. Trong đôi mắt ẩn chứa huyết quang, tràn ngập sát cơ.

Sau lưng hắn, còn có hai gã nam tử sắc mặt lạnh băng đứng hai bên, trên người cũng toả ra tà khí. Trong nháy mắt đã tràn ra khí thế bức người, hướng về phía Đế Thích Thiên.

“Hừ, mua bán cũng phải chú ý thứ tự trước sau, ngọc giản này ta muốn mua trước, người bỗng nhiên dùng tay nhúng tay vào, còn hỏi vì sao?”

Thanh niên y phục màu đỏ máu âm lãnh, Đế Thích Thiên lại càng thâm lãnh hơn, trong âm thanh còn mang theo khí tức vô tình lãnh khốc, không hề ngại chút nào hai luồng khí thế của hai người kia, hai mắt như đao, bắn về phía ba người, khí tức bá đạo như thủy triều ập tới bọn họ.

Lúc này, một số tu sĩ bên cạnh cũng phát hiện ra biến cố, nguyên một đám vây tới, trong miệng thì thảo nghị luận. Bất quá, khi nhiều người nhìn thấy thanh niên y phục màu đỏ máu, đều không tự giác được hiện lên vẻ sợ hãi, bước chân cũng không tự giác được lui về sau.

“Chậc chậc!!! Có ý tứ, không nghĩ tới hôm nay lại gặp được một kẻ không sợ chết ở đây, có phải Huyết Vân tông ta quá lương thiện rồi không?”

Thanh niên y phục màu đỏ máu khi cảm nhận được uy áp từ trên người Đế Thích Thiên, sắc mặt cũng hơi đổi, bất quá, cổ quái chính là, hắn cũng không bị cổ uy áp này đè ép, trong mắt ngược lại lộ ra kỳ quang, cười mà không phải cười nhìn về phía Đế Thích Thiên, khoé mắt như thiểm điện lộ ra sát khí lạnh băng.

"Tì!!!"

Đế Thích Thiên cũng không yếu thế chút nào.

Như thật muốn đánh, hắn tuyệt đối sẽ không lùi bước. Lùi bước hay nhường nhịn, đều không phải là tính cách của hắn.

Thời điểm cả hai đang giương cung bạt kiếm, một hồi âm tiếng bước chân từ trong Từ Trúc Lâm dồn dập vang lên.

"Hai vị chậm động thủ đã."

Một tiếng vang mang theo hàm súc thú vị từ trong cốc vang lên, trong giọng nói này, tựa hồ mang theo một loại lực lượng cổ quái, đem khí tức khẩn trương nồng đậm bốn phía, hết thảy đều hoá thành vô hình, tựa như gió mát thoảng qua, cuốn theo tất cả sát khí.

"Hôm nay là ngày ta đến cầu thân, không muốn động thủ, xem như ngơai gặp may."

Thanh niên y phục đỏ máu lộ ra nụ cười tà dị, khí thế bản thân nhanh chóng thu liễm, quay đầu nhìn về phía người đến, mỉm cười thi lễ nói:

"Huyết vân tông Huyết Ân Y bái kiến Cầm bá phụ, chỉ là xung đột nhỏ mà thôi, làm sao giám phiên bá phụ đến đây, vẫn bối thật có lỗi rồi."

"Thì ra là Huyết Ân Y hiền chất, không cần đa lễ."

Chỉ thấy người tới một thân nho nhã, mang theo khí chất trang nhã, tuy bước chân hơi gấp, nhưng khí chất toàn thân vẫn như cũ không bị tán loạn, vẫn lộ ra phong phạm nhĩ sĩ. Phía sau hắn còn có một người mặc y phục quân gia, cùng với vài tên đệ tử.

Tu sĩ trong cốc nhìn thấy người nọ, trong mắt đều nhao nhao hiện lên thần sắc cung kính, hiển nhiên, phần lớn đều minh bạch hắn là ai.

Lại nói tiếp. Đây không phải người khác, mà chính là gia chủ Cầm gia Cầm Huyền. Một thân tu vi đã đến Kết Đan kỳ trong truyền thuyết. Tu vi như vậy, trên cơ bản đã khiến đại bộ phận tu sĩ phải nhìn lên.

"Không biết hai vị vì sao lại xung đột. Phải nên biết, ta đã từng thông báo không được đánh nhau trong cốc từ trước rồi."

Cầm Huyền giương mắt liếc qua Đế Thích Thiên, cảm nhận được khí tức đậm đặc từ trên người hắn, cùng vẻ uy nghiêm tràn ra một cách tự nhiên, tựa như vương giả bá đạo, không khỏi dụng tâm quan sát thêm vài lần.

"Cầm... Cầm tiên bối."

Khi Đế Thích Thiên đang muốn mở miệng, thì tiểu cô nương bên cạnh chợt có chút không yên nói:

"Chuyện này kỳ thật là do hai vị tiên bối đều muốn mua ngọc giản "Chu Tước Đan Quyết" trong tay văn bối, nên mới xung đột với nhau."

Tiểu cô nương nhìn thấy tình cảnh như vậy, cũng không thể không dè dặt đến, tuy sắc mặt không yên, nhưng vẫn đem ngọn nguồn sự tình nói ra.

"Thì ra như vậy."

Cầm Huyền nghe xong, lộ vẻ giật mình, nhìn lại Đế Thích Thiên và Huyết Ân Y, trầm ngâm một chút, nói:

"Nếu hai vị đã coi trọng đan quyết này, không bằng như vậy đi, ai ra giá cao hơn, hợp với tâm ý của tiểu cô nương này, thì có thể lấy, không biết ta giải quyết như vậy có thỏa đáng không."

"Cầm bá phụ đã nói như vậy, văn bối cũng không có ý kiến. Ta nguyện ý bỏ ra 5000 linh thạch để mua phần đan quyết này."

Huyết Ân Y mỉm cười tự tin, nhìn về phía tiểu cô nương, vừa mới mở miệng đã tăng giá gấp đôi, có thể xem như là đại thủ bút."

"Linh thạch ta không có. Bất quá, ta có một hồ lô hầu nhi tửu."

Trong mắt Đế Thích Thiên bắn ra hào quang lập loè, nhưng cũng biết, lúc này đã không phải là thời cơ chém giết tốt nữa, nếu không sẽ bị bạo lộ thân phận. Nên từ trong túi trữ vật lấy ra một hồ lô, chính là hồ lô hầu nhi tửu, đương nhiên, chỉ là loại bình thường, không phải loại trân phẩm bách niên.

"Mỗi lần uống một ngụm nhỏ, có thể so với một khoả tụ linh đan, hơn nữa, lực lượng trong rượu rất ôn hòa, không có bất luận nguy hiểm gì. Ta muốn dùng cái này để đổi lấy Đan Quyết."

Hắn vừa mở miệng, lập tức khiến hai mắt tu sĩ vây quanh bốn phía đều toả sáng.

Không ít người thốt lên tiếng kinh hô.

"Là hầu nhi tử thật sao? Nghe nói, đây cũng không phải là rượu bình thường, mà là linh tửu, là thánh phẩm tu luyện nha, đối với tu sĩ Luyện Khí và Trúc Cơ, tuyệt đối là thánh phẩm để gia tăng tu vị."

"Hầu nhi tửu. Đây chính là tiên tửu, nghe đồn mỹ vị vô cùng."

"Ta nhớ rồi. Lần trước ở Tụ Tiên thành từng đấu giá một hồ lô hầu nhi tửu, giá cuối cùng lên tới một vạn linh thạch. Thứ tốt chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu nha."

Trong lúc nhất thời, ngay cả ánh mắt Cẩm Huyền cũng toát ra một đoàn tinh quang, thoáng nhìn qua Đế Thích Thiên thật sâu, thỉnh thoảng lại liếc về phía bình ngọc trên tay hắn.

Mà sắc mặt Huyết Ân Y cũng hơi biến đổi, không nghĩ tới Đế Thích Thiên lại có thể xuất ra bảo bối như vậy.

"Ta muốn hầu nhi tửu. Đan quyết này ta đổi cho ngươi, cuốn "luyện đan sơ giải" này cũng cho ngươi."

Tiểu cô nương nghe xong, hiển nhiên cũng biết hầu nhi tửu là thứ gì, hai mắt toả sáng. Vội vàng đem ngọc giản cùng ách cổ dí vào trong tay Đế Thích Thiên, rồi nắm lấy bình ngọc, nhẹ nhàng mở ra.

Lập tức, từng trận tửu hương kỳ dị theo đó tràn ra, khiến cho tinh thần những người xung quanh đều nhao nhao chấn động.

"Đúng vậy, đây đúng là hầu nhi tửu!!!"

Cẩm Huyền gật gật đầu, mở miệng xác nhận.

Nói xong, hắn quét mắt nhìn tu sĩ bốn phía một vòng, cười nói:

"Chư vị tuổi trẻ tuấn kiệt có thể đến đây, đều là nể mặt mũi tiểu nữ Cẩm gia ta, đại hội sẽ được tiến hành vào ba ngày sau, hi vọng trong mấy ngày này mọi người đều chuyên tâm nghỉ ngơi dưỡng sức. Nếu như có kẻ nào muốn có tình huống xấu rồi, Cẩm gia ta cũng chỉ có thể trực xuất hắn ra ngoài."

Câu trước rất khách khí, nhưng câu sau lại mơ hồ có một tia uy hiếp, lập tức khiến cho tu sĩ vốn đang nhao nhao trong cốc đều thỉnh lặng.

"Bá phụ yên tâm. Nếu ai muốn khuấy rối, chính là cùng Huyết Vân tông ta thành địch. Văn bối tuyệt đối sẽ không tha thứ cho bọn hắn."

Huyết Ân Y liếc nhìn Đế Thích Thiên thật sâu, trong mắt bắn ra sát ý mãnh liệt, mặt người thì cười ha hả, nhưng trong lòng lại âm thầm lạnh nhạt nói: hừ, tên tiểu tử không biết ở đâu chui ra này, cũng giám đối địch với bản theius chủ, ba ngày nay tạm thời cho ngươi tiểu dao, chờ đến khi vào trong Cẩm cảnh, không giết chết ngươi, há có thể tiêu tan mối hận trong lòng ta.

Sát cơ trong mắt Huyết Ân Y, Đế Thích Thiên đương nhiên cũng thấy được, chỉ là hắn vẫn không để ở trong mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Tỉnh Thần Chuông

Một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng. Khi nhận ra Huyết Ân Y nổi lên sát ý với mình, trong lòng Đế Thích Thiên cũng dâng lên sát ý, một cổ khí thể duy ngã độc tôn từ trên người hắn cũng không kiềm chế được mà tràn ra, bao trùm khắp sơn cốc.

Cũng may, Đế Thích Thiên ý thức ra được đây không phải là chỗ động thủ, lập tức liền thu liễm lại, khí thể chỉ vừa hiển lộ lập tức đã bị thu liễm, nhanh đến mức khiến người khác còn tưởng rằng là ảo giác.

Bất quá, đồng tử Đế Thích Thiên Huyền lại lập tức co rút lại, ánh mắt nhìn về phía Đế Thích Thiên cũng bất đồng. Trong cốc, Vạn Sự Thông lúc này đang quán quít lại nhai với một gã tu sĩ, khóe miệng cũng lộ ra một tia cười tựa như không, nhưng mà, trong chớp mắt, đã chú tâm vào việc chào mời sinh ý của mình.

"Ngươi tên gì?"

Đế Thích Thiên không để ý đến Huyết Ân Y nữa, tùy ý để chủ tứ bọn hắn phần hận rồi đi, quay đầu nhìn về phía tiểu cô nương vẻ mặt phấn chấn đang ôm bình hầu nhi tửu kia, nói:

"Hầu nhi tửu rất trân quý, ta khuyên ngươi vẫn mau ly khai nơi này thì hơn, nếu không sẽ có tai họa đó."

Nhìn lại bốn phía, có không ít tu sĩ đang chăm chăm nhìn về phía hồ lô, hai mắt đã đỏ bừng, chuẩn bị rục rịch. Nếu không phải Cẩm Huyền vừa lên tiếng uy hiếp, chỉ sợ đã có người nhịn không được mà nhảy ra cướp đoạt.

Dù sao, hầu nhi tửu là linh tửu khó gặp trong tu tiên giới, đối với tu vị có nhiều hiệu dụng, hơn nữa lực lượng lại ôn hoà, dễ hấp thu, bảo bối như vậy, là ai nhìn thấy cũng sẽ nổi lên dục niệm chiếm đoạt.

Thời điểm những tu sĩ này nổi lên dục niệm, Đế Thích Thiên cảm giác được từng tia thất tình lục dục người khác không thể nhìn thấy đang giống như nhũ yén về tổ, vọt về phía hắn, bị Thất tội Yêu Cẩm hấp thu. Khí tức Yêu dị trong Ngọc Cẩm lại nồng đậm thêm một phần.

"Cảm ơn tiên bối, Lâm Diệp không tính rời cốc, thời điểm chọn rể kết thúc, văn bối sẽ đi Cẩm gia bái sư."

Lâm Diệp nháy nháy mắt, hân hoan nói. Nhắc tới Cẩm gia, trên mặt còn toát ra vẻ mong chờ.

"Người gọi là Lâm Diệp?"

Lúc này, Cẩm Huyền thoáng quét mắt liếc nhìn nàng, đột nhiên mở miệng:

"Mặc dù chỉ là trung đẳng linh căn, bất quá, Cẩm gia không chỉ coi trọng mỗi tư chất, mà còn phải xem xét cả thiên phú về âm luật nữa. Nếu như ngươi nguyện ý, về sau có thể tới sơn trang thử xem."

Nói xong, cũng không nhiều lời, quay người bước về hướng sâu trong trúc lâm.

Đế Thích Thiên chăm chú nhìn theo bóng lưng Cẩm Huyền, thật lâu vẫn chưa thu hồi, từ trên thân người này, hắn cảm giác được một loại khí chất bất đồng với những tu sĩ khác, bất kể là hành tẩu hay nói chuyện, mỗi động tác đều mang theo một loại vận luật cổ quái, dường như đều kết hợp với một loại âm luật nào đó.

"Cẩm gia quả nhiên không đơn giản, không hổ là chuyên tu âm luật, gia tộc âm công. Xem ra, dưới sự hun đúc của âm luật, cả người hắn đã sinh ra một loại khí chất kỳ diệu, càng gần với chấn động của âm luật, tạo ra một loại mị lực vô cùng hấp dẫn."

Âm trầm trầm ngâm, Đế Thích Thiên thu hồi ánh mắt, lại mua thêm một cái đan đỉnh từ tay Lâm Diệp, đan đỉnh này chỉ là hạ phẩm pháp khí, nhưng so với pháp khí hạ phẩm bình thường đắt hơn rất nhiều, cộng thêm vài loại đan phượng nữa, tổng cộng Đế Thích Thiên phải trả thêm cho Lâm Diệp một bình hầu nhi tửu.

Sau đó, hắn trực tiếp tìm một nơi hẻo lánh yên tĩnh trong Trúc Lâm lặng lẽ ngồi xuống, nhắm mắt vận chuyển công pháp, thúc dục Luyện Yêu Đỉnh trong Yêu Phủ, thuận tiện hấp thu thất tình lục dục chi lực trong cốc.

Đáng nhắc tới, thời điểm hấp thu thất tình lục dục chi lực, hắn chú ý tới một điểm, thất tình lục dục chi lực trong cốc tựa hồ ít hơn rất nhiều so với bên ngoài, hơn nữa đều từ trên người những tu sĩ tụ tập trong cốc tràn ra.

"Hắn là, âm luật có thể tinh lọc thất tình lục dục?"

Trong đầu nổi lên ý niệm ngần ngừ như vậy, bất quá, vẫn tiếp tục đắm chìm trong tu luyện.

"Yêu thú muốn tiến về phía trước, nhất định phải kiến lập thêm Yêu mạch, đánh nát kinh mạch trước kia, một lần nữa dùng Yêu nguyên phối hợp với bí pháp kiến lập Yêu mạch mới. Mỗi lần kiến lập thêm Yêu mạch lại tiến thêm một bước. Hiện tại, Yêu lực của ta trải qua thời gian dài tích xúc, đã hoàn toàn đủ điều kiện để kiến lập Yêu mạch đầu tiên, tấn thăng lên Yêu thú trung kỳ, nhưng mà, khi kiến lập, Yêu khí của ta sẽ không cách nào thu liễm được."

Yêu dịch trong Luyện Yêu Đỉnh đã tăng lên một phần ba, tán ra từng trận chấn động đáng sợ, trên không trung chứa Yêu dịch, cách một lúc sẽ có một giọt chất lỏng đen kịt nhỏ xuống, dung hợp với Yêu dịch bên dưới, trở thành một bộ phận trong đó.

Yêu nguyên rời khỏi Luyện Yêu Đỉnh, rời khỏi Yêu Phủ, rời khỏi trái tim, quán chú vào khắp kinh mạch toàn thân, lưu chuyển dọc theo kinh mạch, thấm vào trong huyết nhục, cùng huyết nhục dung hợp một chỗ, khiến cho Yêu thể càng ngày càng lớn mạnh.

Trong cơ thể hắn có hai bộ kinh mạch, một bộ là kinh mạch bản thân Yêu thân, chỉ có ba đầu, một đầu trải dọc khắp toàn thân, hai đầu còn lại dọc theo hai tay và hai chân, ba đầu kết nối với nhau tạo thành một bộ kinh mạch toàn vẹn. Còn có một bộ, chính là kinh mạch được kiến lập khi tu luyện Huyền Nguyệt luyện hình thuật.

Bất quá, hai bộ Yêu mạch này, trong quá trình tu Yêu, đều không cần phải loại bỏ.

Cải tạo Yêu mạch, hay kiến lập Yêu mạch hoàn toàn mới, đều phải liên thông với Yêu phủ.

Yêu phủ giống như đan điền, hiện tại Yêu phủ của Đế Thích Thiên cũng không chính thức cùng kinh mạch tương liên với nhau, do vậy Yêu lực vẫn khó vận chuyển hoàn mỹ, kiến lập Yêu mạch mới, là để cho Yêu nguyên từ Yêu phủ có thể thuận lợi vận hành trong cơ thể.

Nếu như nói, linh thú phải khai mở linh khiếu, tinh quái phải tích góp từng tí Yêu lực một, mạch thông toàn thân, mở ra Yêu phủ, thì Yêu thú phải kiến lập Yêu mạch, lại kiến lập Yêu mạch, cuối cùng là ngưng kết nội đan.

"Không biết Cầm cảnh là loại địa phương nào, nói không chừng, ta có thể kiến lập kinh mạch đầu tiên ở trong đó."

Đế Thích Thiên âm thầm rơi vào trầm tư.

Hắn tiến vào Cầm cốc cũng không phải vì chọn rẽ mà vì muốn học âm luật chi thuật của Cầm gia, chỉ cần học được âm luật, những thứ khác đều không trọng yếu.

Cầm cảnh, sau khi vào cốc, hắn đã nghe qua không ít lần, chỉ biết rằng, đó là cấm địa của Cầm gia, bên trong tồn tại thứ gì, đều nửa điểm không rõ, nên không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ, trong lòng cũng âm thầm quyết định sẽ tới đó một lần, thứ nhất, có thể tìm kiếm cơ hội kiến lập Yêu mạch, đem tu vị bản thân tăng lên đến Yêu thủ trung kỳ. Như vậy, sẽ gia tăng năng lực tự bảo vệ trong thế giới loài người lên. Thứ hai, nói không chừng có thể mượn cơ hội này, tiến vào Cầm gia.

Thời gian trôi dần trôi.

Đào mất đã ba ngày lặng lẽ đi qua.

"Đang! Đang! Đang!"

Sáng sớm ngày thứ ba, ba tiếng chuông cổ xưa vang lên trong cốc, tiếng chuông tựa hồ ẩn chứa lực lượng có thể tinh lọc nhân tâm, khiến tất cả tu sĩ trong cốc đều nhao nhao cảm nhận được tinh thần của mình trở nên sáng khoái, không tự giác được muốn chìm đắm trong đó.

Vốn bức bối trong lòng cũng nhanh chóng khôi phục lại, thần thức, trong tiếng chuông, giống như được thăng hoa, tựa như tăng trưởng thêm một ít.

"Tiếng 'Tinh thần chuông' quả nhiên danh bất hư truyền, lần này đến đây, xem ra đến đúng nơi rồi."

Trong cốc, một gã thanh niên vung vẩy chiếc sơn hà phiến (quạt) trong tay, trên mặt lộ ra dị sắc, nói:

"Nghe đồn, cái Tinh thần Chuông này là bảo vật của Cầm gia, có tác dụng khu trừ tâm ma, gạt rửa tâm thần. Nếu thường xuyên nghe có thể tiêu trừ được tâm ma, dịch kinh tẩy tủy. Hôm nay nhìn thấy, quả nhiên thần kỳ."

Huyết Ấn Y một thân y phục màu máu neho mắt nhìn về phương hướng tiếng chuông vang lên, lộ ra vẻ tham lam muốn chiếm đoạt mãnh liệt.

Trong ba ngày, lượng tu sĩ trong Cầm cốc đã đạt tới hơn ba nghìn người, dưới tiếng chuông vang, đều nhao nhao đứng nghiêm trang, nhìn về phía sơn trang Cầm gia.

Trong tiếng chuông, chỉ thấy một đoàn người từ bên trong Từ Trúc Lâm đi ra.

Dẫn đầu chính là gia chủ Cầm gia Cầm Huyền đã từng xuất hiện, bên trái và bên phải theo thứ tự là một mỹ phụ và một thiếu nữ mặt che lụa mỏng. Đằng sau là hai vị lão giả, một người tên Cầm Tử, một người tên Cầm Ngọc Tiêu, còn lại đều là đệ tử trẻ tuổi, có nam có nữ, cộng lại chừng vài chục người.

"Chư vị có thể tới Cầm cốc, chính là vinh hạnh của Cầm gia ta."

Cầm Huyền mang theo người Cầm gia đi tới trước mặt đám đông, quay mắt nhìn về phía mấy ngàn tu sĩ, hoà nhã nói:

"Tiểu nữ Cầm Tâm, bởi vì được chur vị đồng đạo nâng đỡ, có danh xưng là Cầm Ngọc tiên tử. Lần này mời mọi người tới đây, chính là muốn tìm cho tiểu nữ một đạo lữ có thể cùng ủng hộ nàng trong tiên đồ dài đằng đẵng, điểm ấy chắc mọi người cũng đã biết."

Trong cốc im ắng, âm thanh lại ẩn chứa một cỗ ý vị kỳ dị, nhẹ nhàng truyền đi khắp cốc, rơi vào trong tai từng người.

"Cầm tiên sinh, những điều này chúng ta đều tinh tường, không bằng hãy nói về quy tắc chọn tể đi."

Lúc này có tu sĩ mở miệng nói, bất quá, những lời này cũng là tiếng lòng của những tu sĩ khác.

Cầm Huyền cười nhạt một tiếng, quét mắt liếc nhìn đám tu sĩ trẻ tuổi trước mặt, ánh mắt đặc biệt dừng lại ở mấy người, nói:

"Có thể đến đây, đều là một đời thiên kiều tuấn kiệt trong tu tiên giới, mà tiểu nữ chỉ có một người, một nữ không thể hầu hai phu, cho nên, có thể trở thành đạo lữ hay không, tất cả hãy do duyên phận, thiên ý đi."

"Cầm gia ta truyền thừa đến nay, tổ tiên từng để lại cho đời sau một vùng cấm địa, xưng là Cầm cảnh. Cầm cảnh tương đối hung hiểm, đương nhiên, tiến được vào đó cũng là một lần cơ duyên, cho dù đệ tử Cầm gia ta, cũng không đơn giản có thể tiến vào..."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Cầm Cảnh Thần Bí

"Cầm cảnh phân làm ngoài vực và nội vực, nếu có thể thông qua ngoại vực, là tán tu thì có thể trở thành đệ tử Cầm gia ta, nếu thất bại thì cũng giữ được tánh mạng. Nhưng muốn trở thành hôn phu của tiểu nữ thì nhất định phải tiến vào nội vực, mà một khi tiến vào nội vực, hiểm cảnh trong đó cũng trùng trùng, tùy thời có thể gặp phải nguy hiểm trí mạng, vẫn lạc trong đó."

Cầm Huyền khi nói đến Cầm cảnh, thần sắc cũng trở nên nghiêm nghị, phải biết rằng, Cầm cảnh chính là đệ nhất bí cảnh của Cầm gia, trong đó, ngoại vực dùng để thử nghiệm những người muốn trở thành đệ tử Cầm gia, dù thất bại cũng chỉ bị hôn mê, không bị tổn thương đến tính mạng, nếu thông qua, sẽ có tư cách trở thành đệ tử Cầm gia.

Mà thất bại, đương nhiên sẽ không hợp cách. Xưa nay Cầm gia vẫn luôn dùng loại phương pháp này để tuyển chọn đệ tử.

Về phần nội vực mới chính là Cầm cảnh chính thức, bên trong hung hiểm muôn phần, dù là người của Cầm gia cũng không dám đơn giản tiếp cận, nếu chính thức đi vào, cũng không có mấy người có thể sống sót đi ra.

Bất quá, bên trong nội vực Cầm cảnh, cùng với nguy hiểm chính là những kỳ ngộ.

Ví dụ như, có thể lấy được pháp bảo, pháp khí hoặc pháp quyết tu luyện của những tu sĩ vẫn lạc trong đó, vân vân, thêm nữa bên trong còn có những đồ vật đặc biệt khác tồn tại.

"Lần này rốt cuộc gặp được vận may rồi. Nghe nói Cầm gia đã mấy chục năm không nhận đệ tử từ bên ngoài, hiện tại chỉ cần thông qua ngoại vực Cầm cảnh là có thể gia nhập Cầm gia. Theo truyền thuyết, "thiên huyễn tiên âm quyết" của Cầm gia chính là chí cao bảo điển về âm công, sau khi học xong, chỉ cần gây một khúc là sẽ hình thành nên ảo cảnh ngàn trùng, cho dù không thông qua được khảo nghiệm nội vực, nhưng nếu có thể gia nhập Cầm gia thì cũng xem như thiên đại chỗ tốt rồi."

"Ha ha, ta sớm cảm thấy mình chính là tuyệt đỉnh thiên tài về âm luật, lần này nhất định phải tiến vào Cầm gia."

Cầm Huyền nói xong, nhất thời khiến tu sĩ trong cốc nhao nhao lên, phải biết rằng, Cầm gia mặc dù là tu tiên thế gia, nhưng mà trong tu tiên giới rất có thanh danh, mặt khác, lực lượng âm công lại vô cùng thần kỳ, quá mức cường hãn, thường thường một tu sĩ kết đan am hiểu âm công có thể cùng hai ba người cùng giai chống lại, nếu âm công đạt tới đỉnh cao, có thể chém giết tu sĩ cùng giai hoặc khiêu chiến vượt cấp.

Cho nên, bình thường có rất ít người dám trêu chọc vào loại gia tộc như vậy.

Mà Cầm gia những năm này, vẫn luôn lấy đệ tử bốn gia làm chủ, rất ít khi thu nhận đệ tử từ bên ngoài, lần này lại giống trống khua chiêng chiêu mộ tán tu, xác thực là sự tình đáng oanh động. Hơn nữa, những tán tu này đều là tu sĩ trẻ tuổi, tu vị không kém, nếu tiến vào Cầm gia, chẳng khác nào giúp Cầm gia cường đại thêm mấy phần.

Cầm gia dùng chiêu thức này, có thể thấy rất cao minh.

Mà tu sĩ trong cốc, không ít người cũng biến sắc, hiển nhiên đã ý thức được mục đích của lần tụ họp này.

Về mặt Huyết Ấn Y không ngừng biến đổi, thầm nghĩ trong lòng: Khá lắm Cầm Huyền, lại muốn lợi dụng lần chọn rể này để tăng cường thực lực cho Cầm gia, quả thật là lão hồ ly. Bất quá, ta chỉ cần lấy được con gái người thì sớm muộn gì Cầm gia cũng để mặc cho ta sử dụng.

"Quả nhiên rất cao minh!!!"

Đế Thích Thiên có lịch duyệt của kiếp trước, cũng không khỏi khâm phục chiêu thức này của Cầm gia, quả thực là một mũi tên trúng hai đích, lợi hại lợi hại.

Không ít người đi ra từ gia tộc hoặc tông phái đều loé lên tâm tư bất đồng.

Cầm Huyền cũng không để ý đến tâm tư của những người này, tiếp tục nói:

"Trong nội vực Cầm cảnh có một món pháp bảo bốn mạng Lục Kinh Cầm của tổ tiên Cầm gia ta, chỉ cần ai tìm được pháp bảo này, đem nó ra khỏi Cầm cảnh thì chính là đạo lữ của tiểu nữ. Nếu không ai tìm được, vậy có nghĩa là, đạo lữ của tiểu nữ vẫn chưa xuất hiện, lần chọn rể này cũng kết thúc ở đây."

Không ai nhìn thấy, khi hắn nói lời này, trong mắt cũng không tự giác được mà hiện lên thần sắc áy náy, lộ vẻ do dự.

"Cha, con gái muốn nói một hai câu."

Đúng lúc này, thiếu nữ che mặt đứng bên cạnh quay đầu nhìn về phía Cầm Huyền nói một câu.

Cầm Huyền hơi khẽ cau mày, bất quá vẫn gật đầu. Lui về phía sau một bước, nhường cho thiếu nữ bước lên phía trước.

Chúng tu sĩ vừa nhìn thấy Cầm Tâm bước ra, lập tức, trong cốc một lần nữa lặng ngắt như tờ.

Huyết Ấn Y nhìn thấy Cẩm Tâm, trong mắt lộ ra kỳ quang, một cổ ham muốn từ trong lòng dâng lên, thầm than thở: thiếu nữ này chính là Cẩm Ngọc tiên tử à, theo tin tức ta nhận được, nàng khẳng định có cực âm chi lực đậm đặc, chắc chắn là cửu âm thần mạch trong truyền thuyết, trời sinh là cực phẩm lộ đỉnh, nếu đạt được nguyên âm của nàng, Huyết vân giả thiên của ta sẽ tăng mạnh, tiến tới viên mãn, nhất định phải đoạt được nàng.

Bất quá, có không ít tu sĩ ở đây, hai mắt cũng loé lên kỳ quang, ánh mắt nhìn về phía Cẩm Tâm cũng trở nên rùng rục.

“Tiểu nữ tử là Cẩm Tâm, lần này khảo nghiệm bên trong Cẩm cảnh đều hung hiểm dị thường, nếu tu vị không đến Trúc cơ, hi vọng chư vị đừng lỗ mãng tiến vào nội vực. Lục Khinh Cẩm chính là chỉ bảo Cẩm gia ta, đáng tiếc vẫn một mực thất lạc trong Cẩm cảnh. Cẩm Tâm từ nhỏ đã thê, ai lấy được Lục Khinh Cẩm về cho Cẩm gia, ta nguyện ý trở thành đạo lữ của người đó, nhân duyên của Cẩm Tâm đều ký thác ở trên Lục Khinh Cẩm, bất luận là ai lấy được nó, Cẩm Tâm đều tuân thủ lời thề.”

Cẩm Tâm khẽ mở đôi môi đỏ mọng, chậm rãi thổ ra từng câu, giọng nói quẩn quanh trong cốc, tựa như thiên âm chi tức, khiến cho người nghe không tự giác được lộ ra cảm giác kinh diễm.

Chúng tu sĩ đứng ở chỗ này, không ít người đều hiện lên thần sắc kích động, kêu lên:

“Xin Cẩm Ngọc tiên tử hãy yên tâm, lần này chúng ta nhiều người như vậy, cũng không tin là không tìm được một cây ngọc cầm.”

“Đúng vậy, dù liệu cái mạng mạng nhỏ này, ta cũng phải tìm được cây ngọc cầm kia, hiến cho tiên tử.”

Trong lúc nhất thời, quần chúng trở nên kích động.

“Tốt rồi, dùng một tháng làm hạn định, nếu sau một tháng còn chưa tìm được, thì nhất định phải rời khỏi Cẩm cảnh.”

Cầm Huyền đưa tay nói ra:

“Hiện tại Tử lão và Tiêu lão sẽ mang mọi người tiến vào Cẩm cảnh.”

Hai lão gia phía sau Cầm Huyền phân biệt là Cẩm Tử và Cẩm Ngọc Tiêu nghe vậy, đều đồng loạt bước ra, nhìn chúng tu sĩ trước mặt, nói:

“Thỉnh chư vị hãy theo chúng ta tiến về phía sau núi.”

Nói xong, song song bay lên trời, hướng về phía sau núi.

Mà tu sĩ trong cốc nguyên một đám đều tinh thần phấn chấn, nhao nhao đuổi theo, trong đầu xoay chuyển rất nhiều ý niệm.

“Có ý tứ, ta cũng muốn nhìn xem, Cẩm cảnh này đến tốt cùng có cái gì thần bí. Ngoại vực cùng nội vực khác nhau chỗ nào?”

Đế Thích Thiên cũng không thi triển Ngự Phong Thuật, món pháp thuật này một khi thi triển thì thân phận của hắn sẽ lập tức bị bại lộ, nên chỉ dán một tấm Thần Hành phù lên người, cùng theo nhóm người tiến về phía trước.

Vừa chạy vừa âm thầm suy tư về những điều Cầm Huyền vừa tiết lộ. Tuy nhiên, người này vừa rồi cũng chỉ nói sơ lược, không đem tình huống cụ thể trong Cẩm cảnh nói rõ ra, điều này cũng là chuyện đương nhiên, nếu nói rõ ra, chẳng phải là đem hết thủy nội tình của mình bộc lộ cho người khác hay sao.

Ví dụ như, trong ngoại vực có cái gì, trong nội vực có cái gì, hắn đều không đề cập đến, có thể thấy, bên trong nhất định cất giấu không ít đồ vật không muốn cho người ngoài biết.

“Ngoại vực nếu chỉ dùng để khảo nghiệm Cẩm gia đệ tử, chắc hẳn sẽ không quá khó khăn, nhưng nơi này lại không thích hợp để ta đột phá, nếu dừng ở đó dễ kiến lập yêu mạch, nói không chừng sẽ không che giấu được yêu khí trên người. Tốt nhất là tiến vào nội vực rồi hẵng kiếp lập yêu mạch sau vậy.”

Hào quang trong mắt Đế Thích Thiên trở nên lập loè, ánh mắt mang theo sắc thái cơ trí.

Đương nhiên, hắn cũng khá hiếu kỳ với Cẩm cảnh của Cẩm gia này.

Cẩm cảnh với tư cách là cấm địa Cẩm gia, hoặc có khả năng là nơi bế quan của tổ tiên Cẩm gia. Như vậy có nghĩa là, bên trong Cẩm cảnh ngoại trừ Lục Khinh Cẩm ra, còn có không ít bảo bối khác do tổ tiên Cẩm gia lưu lại, mà theo lời Cầm Huyền thì chính là cơ duyên.

Một đường trầm tư đi theo hai gã trưởng lão của Cẩm gia, chỉ sau một phút đồng hồ, mấy ngàn tu sĩ đã dừng lại ở trước một địa phương cổ quái.

“Mau nhìn, đây hẳn là Cẩm cảnh, như thế nào lại toàn sương mù như vậy, bên trong có đồ vật gì cũng khó mà nhìn rõ.”

“Nơi này thật lớn. Trước kia sao ta chưa từng phát hiện ra nơi đây lại có một chỗ lớn như vậy, thật vô cùng cổ quái.”

“Mọi người xem, nơi này có khối bia đá thật lớn.”

Từ, Tiêu hai vị trưởng lão sau khi dừng lại, lập tức đại bộ phận tu sĩ ý thức được, nhiều khả năng là đã tới đích, đều nhao nhao đánh giá bốn phía, mới quan sát một chút đã vang lên từng tiếng hô kinh ngạc.

Đế Thích Thiên cũng quét nhìn bốn phía, lông mày không khỏi nhíu lại, chỉ thấy trước mắt là một mảnh sương mù nồng đậm, không biết đến tột cùng là có gì thần bí bên trong. Bên trong sương trắng, còn ẩn ẩn từng trận âm khúc với đủ loại nhạc khí xướng lên.

Những âm khúc này tựa như đan vào nhau, khiến cho cả phiến thiên địa cũng lộ ra sắc thái thần bí.

Cuối cùng, khi đưa mắt nhìn sang, lại thấy một tấm bia đá dựng đứng sừng sững ở trước màn sương mù.

"Cầm cảnh!!!"

Thân hình Đế Thích Thiên khẽ run lên, khi chứng kiến hai chữ cổ trên bia đá, đột nhiên hai chữ này tựa như biến thành một vòng xoáy khủng bố, mãnh liệt thôn phệ tinh thần của hắn, khiến hắn phảng phất như tiến vào một cảnh tượng kỳ dị.

Một nữ tử tao nhã tuyệt thế ngồi giữa đám mây, trước gối là một thanh thất huyền cầm mang theo phong cách cổ xưa, hai tay thon dài của nàng đang lướt trên dây đàn như hành vân lưu thủy, từng trận thiên tức chi âm ngập tràn khắp thiên địa, khiến cho người nghe không tự giác được đắm chìm trong đó, đắm chìm trong ý cảnh do tiếng đàn tạo ra.

Đó tựa như một khúc tri âm, khi nghe, giống như bị lạc vào một mảnh thiên địa có sông suối, có núi cao hùng vĩ, có cảnh sắc ngập tràn hấp dẫn, có đủ loại cảm xúc đan xen vào nhau, vô cùng chân thật.

Tiếng đàn hoặc cao hoặc thấp, tấu lên một tuyệt khúc chi âm.

Mà sau khi tiếng đàn kết thúc, người nghe lại không thể tưởng tượng được cảnh tượng đang bày ra trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 152: Tiếng Đàn Hóa Vật (*)

(*) Từ tiếng đàn có thể diễn biến, hóa ra khung cảnh, vật chất như thực.

Ý cảnh từ tiếng đàn phát ra khiến Đế Thích Thiên cảm giác như đang chìm đắm trong một mảnh non nước hữu tình. Theo tiếng đàn trầm bổng, trào dâng, một ngọn sóng hùng vĩ từ hư không bỗng nhiên xuất hiện, xuyên qua đất trời, ngập tràn kéo đến. Ngọn sóng này vậy mà lại trông như một đầu hung thú đang ngủ say.

Tiếp đó, một tòa hùng sơn, to lớn cao ngạo đến cực điểm, vách núi dựng đứng, khí tức trầm trọng, cũng từ từ hiện ra.

"Đây là..."

Nội tâm Đế Thích Thiên liền hoảng sợ. Không ngờ, chỉ dựa vào ý cảnh vô thượng trong tiếng đàn, vậy mà có thể diễn biến ra được sông, núi chân thật như vậy.

Năng lực bức này có thể nói là kinh thiên động địa.

Từng tiếng đàn, từng âm thanh, đều khiến cho núi non sông nước ở đây biến ảo kinh người. Tiếng đàn dồn dập sục sôi, tức thì, mạch nước ngầm liền ầm ầm thôi động, cuộn cuộn dâng trào, gào thét điên cuồng, núi cao chấn động, từ sâu bên trong toát lên khí thế như muốn phá nát bầu trời.

Cái khí thế hào hùng, cái lực lượng kinh khủng tựa như đất trời sụp đổ đó, lại hướng Đế Thích thiên mà áp tới.

"Hự!"

Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, thần niệm lập tức thoát ly tấm bia đá, quay về cơ thể. Trán hắn mồ hôi lạnh đầm đìa. Nội tâm kinh hãi gần chết.

"Thật đáng sợ, không biết tấm bia này do ai lưu lại. Chẳng lẽ tổ tiên Cầm gia lại có thể lưu trong bia một cỗ ý cảnh đáng sợ bức này, lại còn có thể vô thanh vô thức kéo thần niệm của người khác vào bên trong?"

Cô gái trong ý cảnh, nếu còn sống, tu vi không biết cao tới trình độ nào. Dùng tiếng đàn lại có thể diễn biến ra cảnh vật, hóa ra sông rộng núi cao. Hắn đây chính là Âm Công Thuật.

Nhớ lại cảnh tượng kinh diễm kia, vẻ kinh hãi trong mắt Đế Thích Thiên dần biến mất, thay vào đó là một cỗ tự tin mãnh liệt. Cảnh tượng này đồng thời khai sáng cho hắn một hướng đi mới.

"Rồi sẽ có một ngày, ta chỉ cần đàn một khúc bình thường, cũng đạt được uy lực cường đại như vậy. Lúc đó, thậm chí nếu ta gảy "Thất tội thần khúc"

chẳng phải càng thêm kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu sao. Tương lai hủy diệt Vạn Thú Tông, tất nhiên càng thêm nắm chắc.”

Đế Thích Thiên lộ ra thần thái kiên định.

Trước tấm bia đá, Địch, Tiêu nhị trưởng lão khoát tay nói: “Chư vị, nơi đây chính là cấm địa Cầm Cảnh của Cầm Gia ta! Lát nữa, khi mọi người đi vào trong Cầm Cảnh, sẽ có một khảo nghiệm, người thông qua sẽ có hai lựa chọn. Một là gia nhập Cầm Gia, hai là tiếp tục đi vào khu vực bên trong. Nếu là tiến vào nội vực, vậy sinh tử do trời. Chọn lựa thế nào là do chính mình quyết định.

“Chư vị, hai ta liền đi trước, đến “Thiên Âm đình” chờ đợi.”

Địch, Tiêu nhị trưởng lão nói xong liếc mắt nhìn nhau, cười nhạt một tiếng. Vung ống tay áo, hướng về khu vực sương mù khói trắng sau tấm bia đá đi vào. Ngay lúc thân hình của bọn hắn tiếp xúc với sương trắng, màn sương bỗng nhiên xao động, kịch liệt quay cuồng, nháy mắt hút hai người vào bên trong không thấy bóng dáng.

Mấy ngàn tu sĩ trẻ tuổi đứng trước màn sương chỉ biết nhìn nhau. Đế Thích Thiên quan sát một chút, cảnh tượng trong bia đá, tựa như chỉ mình hắn gặp phải, những người khác nhìn tấm bia đá cũng không có biểu hiện gì lạ kì.

“Huyết đại, Huyết nhị. Chúng ta đi vào.” Huyền Ân Y cẩn thận dò xét màn sương trước mắt vài cái, sau đó liền quay lại nói với hai tu sĩ trung niên đằng sau một câu, liền chuẩn bị tiến vào Cầm Cảnh cấm địa. Bất quá, trước khi đi, hắn lại quét mắt bốn phía, hàn quang lập lòe: “Hai người các ngươi cẩn thận trông chừng tên tu sĩ dám làm mất thể diện bốn thiếu gia kia, khi tiến vào bên trong Cầm Cảnh, ngoại vực thì cũng thôi, một khi tiến vào nội vực, liền bắt hắn lại. Ta muốn hắn biết, đắc tội Huyền Ân Y ta sẽ có hậu quả gì.”

Giọng nói hàn âm lãnh, khóe mắt hiện lên một tia ngoan lệ.

“Vâng, Thiếu chủ!”

Huyết đại, Huyết nhị nghe xong, trên người tỏa ra một cỗ sát ý. Hướng mắt về phía đám tu sĩ quét qua, liền rơi trên người Đế Thích Thiên. Tim được nhanh như vậy, bởi vì trên người Đế Thích Thiên có một loại khí chất đặc biệt. Cao ngạo, lạnh lùng, khác biệt hẳn với những người xung quanh.

“Có sát khí!”

Đế Thích Thiên cảm giác được ánh mắt chứa đầy sát khí của hai người. Trong nội tâm liền báo động, lập tức quay đầu nhìn lại, thấy thân hình ba người Huyết Ân Y. Lòng mày có chút nhảy dựng lên. Vài tia sát khí phá thể mà ra.

“Xem ra, Huyền Ân Y này quả thực có ý định hạ sát thủ với ta trong Cầm cảnh cấm địa, bất quá, ai giết ai còn chưa biết được.”

Huyết Ân Y một thân tu vi đã đạt đến Trúc Cơ kỳ, chỉ là trên người quán đầy tà khí, hẳn là dùng thủ đoạn bất chính để thăng cấp. Huyết đại vừa bước vào Kết Đan, Huyết nhị cũng đạt tới Trúc Cơ hậu kỳ. Bên trong mấy ngàn tu sĩ thế này, đây tuyệt đối là một cỗ thực lực mạnh mẽ.

"Đi! !"

Chần chờ một lát, đám tu sĩ liền nhao nhao bắt đầu tiến vào màn sương mù không lồ kia. Từng người tiến vào, cũng không còn ai e ngại, chỉ nháy mắt, có hơn phân nửa tu sĩ bị màn sương trắng nuốt hết.

Đế Thích Thiên cũng không hề do dự, bước chân trầm ổn đi thẳng về phía trước, tiến tới gần màn sương mù màu trắng. Ngay lúc thân thể hắn vừa tiếp xúc với màn sương, không có gì bất ngờ, hắn liền bị màn sương bao trùm lấy, đồng thời cảm giác được có một cỗ lực lượng kì dị trói buộc bản thân kéo về phía trước.

Cảnh sắc trước mặt liền thay đổi...

Trong Từ Trúc Lâm, Cầm Huyền đang quan sát mấy ngàn tu sĩ nối tiếp nhau tiến vào trong Cầm Cảnh cấm địa.

Bên cạnh Cầm Huyền, một vị phu nhân đột nhiên cười nói: “Phu quân. Ngươi xem trong mấy ngàn tên tu sĩ này, có mấy vị có thể xứng được với con gái chúng ta? Mấy ngày nay thấy ngươi thường xuyên ra ngoài, hay là trong nội tâm đã có mục tiêu rồi?”

"Mẫu thân! ! Hài nhi đã nói, nhân duyên mình của là do duyên phận quyết định. Sao người lại nhắc chuyện này!" Dung nhan Cầm Tâm tuy bị một tấm lụa mỏng che đi, nhưng không khỏi vẫn hiện ra một tầng hồng phấn, thẹn thùng mà nói.

"Ha ha! !" Cầm Huyền nhẹ giọng nở nụ cười, hít sâu một hơi, nói: "Tuy rằng nhân duyên do trời định, ai có thể tìm được Lục Khinh Cầm chính là phu quân của Tâm nhi ngươi, bất quá mấy ngày qua ta quả thực có quan sát một chút. Nếu quả thật có thể tìm được Lục Khinh Cầm, lại an toàn đem nó đi, không có gì bất ngờ thì chắc hẳn là một người trong số bọn hắn rồi..." (Ý nói nhóm vài người Cầm Huyền chú ý quan sát được)

Tìm được lục khinh Cầm cũng không tính thành công, ai có thể chân chánh mang đi ra mới là người thắng sau cùng, cho nên, khảo nghiệm lần này không đơn giản chỉ là vận khí, quan trọng hơn vẫn là thực lực. Bằng không, cho dù ngươi tìm được, cũng sẽ bị người khác đoạt mất. Bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Cho nên thực lực chính là điểm quan trọng nhất.

"Người còn dấu dấu giếm giếm cái gì, nói thẳng ra đi. Ta cũng muốn biết, những thanh niên tuấn kiệt đó rốt cuộc là ai." Cẩm phu nhân tròn mắt, sắc mặt hiểu kỳ hỏi.

"Tổng cộng năm người. Vị thứ nhất Huyết vân tông Thiếu chủ Huyết Ân Y, người này tâm tính cực kỳ tàn nhẫn, một thân tu vị đã đạt tới Trúc Cơ. Cộng thêm công pháp trấn phái của Huyết Vân tông, Huyết Vân Tế Nhật. Đây sợ rằng chính là một trong những người mạnh nhất lần này. Vị thứ hai là Thủy Nguyệt Động Thiên Thiếu chủ Thủy Vô Ngân. Người này tính tình ôn hòa, thích nhất đồ vật đẹp. Bàn về tính nết, hẳn ngược lại là người thích hợp nhất đối với Tâm nhi." Cẩm Huyền hiển nhiên là sớm đã tìm hiểu, một khi đã nói, liền liên miên không dứt, hiểu như lòng bàn tay. Hắn dừng một chút, nói tiếp: "Vị thứ ba lại là một tán tu, chính xác hơn là võ tu. Hắn tên là Vô Vô Dịch, một thân võ công đã bước vào cảnh giới "Thối thể chi cảnh" tương đương Trúc Cơ tu sĩ. Cách "Dịch Cân chi cảnh" cũng chỉ một bước ngắn. Thực sự rất cường hãn."

Cẩm Huyền khi nhắc tới Vô Vô Dịch, trong mắt không khỏi hiện lên một tia cảm thán.

Tại Tử Kim Đại Lục, có Yêu tộc, cũng có Tu tiên giả. Trong tu tiên giới, lại chia làm Tu tiên giả cùng Võ tu. Tu tiên giả tu nguyên thần, dùng nguyên thần thi triển thần thông, vận dụng pháp bảo cường hãn đến mức có thể bài sơn đảo hải (Đào núi lấp sông). Uy năng lớn vô cùng. Mà Võ Tu giả, tu chính là thân thể, xác thịt. Truyền thuyết, một khi đạt đến cảnh giới Phá Hư chi cảnh, có thể bằng vào một tay mà xé rách hư không, tiến vào Tiên Giới.

Tuy vậy, trên đại lục hiện nay, phổ biến nhất lại là Tu Tiên giả. Dù sao, ai mà không hướng tới việc mình có thể ngự kiếm phi hành, tiêu sái khắp đất trời chứ. Mà Võ Tu chi tu bản thân, so với Tu Tiên càng thêm gian nan. Muốn tiến thêm một bước, đều phải trải qua gian khổ, đau đớn cùng cố gắng không cùng. Nói trắng ra, Võ Tu chính là khổ tu.

"Vậy còn vị thứ tư là cường giả phương nào?" Cẩm phu nhân càng nghe càng hào hứng.

Không chỉ mình nàng, tất cả mọi người Cẩm gia ở đây đều vênh tai lên nghe, sợ bỏ sót nửa điểm.

"Vị thứ tư là đệ tử kiệt xuất của Huyền Tâm Kiếm Tông gần đây - Lục Tử Lăng. Một thân tu vị không hề kém ba người trước. Chỉ là, người này lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo. Không phải là một vị phu quân có thể phó thác." Cẩm Huyền vừa nói vừa lắc đầu, hiển nhiên hẳn đối với Lục Tử Lăng này có chút thành kiến, bất quá cũng không có quá mức nhận xét. Lại tiếp: "Bốn người này, ta đều nắm được một vài thông tin, thế nhưng vị thứ năm, mấy ngày nay thăm dò cũng chỉ biết hắn tên là Đế Thích Thiên. Những cái khác đều mù mịt. Tuy nhiên có thể xác định, người này không hề tầm thường."

Lúc trước gặp phải Đế Thích Thiên, thấy hắn bỏ ra một bình Hồn Nhi từ để đổi lấy một bộ Đan Quyết mà không chút nháy mắt, quả thực ấn tượng khó quên. Thậm chí, dùng tu vi của Cẩm Huyền hẳn, đều không thể xem thấu thực lực đối phương, phảng phất toàn thân bao phủ bởi sương mù, sâu không thấy đáy.

Theo như hắn nghe ngóng, người này trong Tu Tiên giới không hề có một chút thanh danh. Phảng phất như từ hư không hiện ra. Thần bí vô cùng.

Nghe mọi người nghị luận chuyện của mình, Cẩm Tâm vốn là ngượng ngùng, xấu hổ, bất quá, lại có một vị đến cha mình cũng không nhìn thấu. Nàng bèn âm thầm nổi lên một tia hiếu kỳ.

Ngẩng đầu nhìn về phía Cẩm Cảnh cầm địa, Cẩm Tâm thanh nhã nói: "Cụ thể sẽ là ai? Còn cần xem bọn hắn có thể thông qua cửa thứ nhất - Luyện Âm Chi Tâm hay không đã."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Luyện Tâm Chi Khúc (Khúc Cẩm Luyện Tâm)

Tạm thời không đề cập tới đám người Cẩm Huyền, lại nói, Đế Thích Thiên nhất thời bị sương trắng hút vào, ở trong màn sương, hắn cảm nhận được một loại lực lượng thần bí không thể chống lại trôi buộc. Nhưng chỉ nháy mắt, Đế Thích Thiên liền thoát ly màn sương, tình cảnh trước mắt lại làm cho hắn không khỏi ngẩn người.

"Đi! Nơi đây là..."

Hơi châu mây, trước mắt hắn là một mảnh Tử Trúc Lâm (rừng trúc màu tím). Trong rừng không hề có một tu sĩ nào ngoài hắn. Xung quanh, từng làn gió nhẹ thổi qua, cuốn lấy những chiếc lá trúc nhỏ khắp nơi. Lá trúc bay xào xạc trong gió phát ra những âm thanh nhỏ nhỏ, nhưng lại tựa như có nhịp điệu. Chúng quấn vào nhau, xòa lên nhau, vậy mà tạo nên những quy tắc âm luật kì lạ, khiến cho tâm hồn cảm giác được một mảng thanh tịnh.

Đinh - leng keng- đông - leng - keng - đông...

Bỗng nhiên, ở đâu phát ra một tiếng cảm thần bí, nương theo gió mà đến, lại phối hợp với âm thanh của lá trúc, liền tạo thành một khúc nhạc hoàn mỹ. Tựa như âm thanh của tự nhiên, truyền vào trong tai, tâm thần Đế Thích Thiên không tự chủ cảm giác như có một cỗ không khí bình thần, thanh thần lan tỏa khắp thân thể, khiến hắn như muốn ngủ say đi.

“Tiếng đàn này có điều cổ quái.”

Đế Thích Thiên giật mình tỉnh lại, khôi phục tinh thần, trong mắt lóe lên vài tia tinh quang. Hắn liền hiểu được, đây không phải là tiếng đàn bình thường. Bên trong nó hẳn tồn tại một cỗ lực lượng thần bí.

“Leng keng. Leng Keng”

Tiếng đàn vẫn như trước, không hề bị ngăn chặn, tiếp tục tiến vào tâm thần. Đế Thích Thiên tuy hiểu được trong tiếng đàn có điều cổ quái, bất quá lại không thể ngăn cản. Tiếng đàn này không đâu không thể thâm nhập, cho dù là phong bế lục thức (6 giác quan) cũng không thể ngăn cản, trực tiếp vang vọng trong tai.

“Cầm Cảnh. Cầm Cảnh, nếu đã không ngăn cản được, vậy ta lại thực sự muốn xem xem tiếng đàn này có gì cổ quái.”

Đế Thích Thiên nhớ lại, lúc trước khi tiến vào, Cầm gia có nói qua, Cầm Cảnh phân làm nội vực cùng ngoại vực. Ngoại vực là khu vực khảo nghiệm để thu đệ tử cho Cầm gia. Dù có thông qua hay không cũng không hề nguy hiểm, nhiều nhất là hôn mê một trận mà thôi. Hắn tin tưởng, Cầm gia không hề nói dối.

Cho nên, hắn cũng không hề lo lắng, quan sát tứ phía, sau đó liền khoanh chân ngồi xuống bình tĩnh lắng nghe.

Bỗng nhiên, trong đầu hắn, vô số hình ảnh từ đâu xuất hiện, những kí ức cũ đã chôn dấu sâu trong lòng hắn lại bùng bùng tái hiện. Tâm thần hắn đi tới một địa phương kì lạ. Địa phương này, khắp nơi đều là cảnh vật quen thuộc. Có người có vật, xe cộ như nêm, nhà cao tầng sừng sững dựng lên.

Đây đúng là kiếp trước của hắn, bắt đầu ngay khoảnh khắc hắn sinh ra đời, chính mắt hắn thấy mẫu thân mình suy nhược sau khi sinh rồi mất. Rồi được nâng niu chiều chuộng ở Đế gia, cho đến năm 14 tuổi, rời nhà trốn đi. Hắn bằng thiên phú không ai sánh kịp của mình, lao vào thương trường dốc sức thể hiện, từng từng từng bước tạo ra một đế chế kinh doanh riêng.

Đế Thích Thiên đang đắm chìm trong một ảo cảnh kì diệu.

Từ nhỏ đến lớn, bất kì sự tình gì đã trải qua, đều tái hiện lại trước mắt. Đây là mơ, cũng có thể là một loại ảo cảnh. Tốt đẹp xấu buồn hết thấy đều từ từ hiện ra. Mà Đế Thích Thiên lại tựa như một khán giả, chỉ lẳng lặng mà nhìn.

Hắn phát hiện, mình hoàn toàn có thể can thiệp vào cái thế giới đang diễn ra. Hắn có thể sửa chữa những sai lầm, hắn có thể khiến những chuyện không nên xảy ra vĩnh viễn sẽ không xảy ra. Ví dụ như chuyện giữa hắn cùng mẹ kế Nam Cung Hình.

Nếu nguyện ý, hắn có thể dễ dàng thay đổi đi trảng bị kịch kia.

Tuy vậy, Đế Thích Thiên không hề động dấy. Hắn đắm mải quan sát những chuyện tình xưa đang tái diễn trước mắt.

"Đoàng!!"

Một tiếng sùng vang lên. Tình cảnh trúng đạn kiếp trước tái hiện.

Sau đó, cảnh vật xung quanh hắn lại biến đổi, đưa hắn đi tới lúc mới tái sinh.

Một kiếp rồi lại một kiếp, tiếp diễn tuần hoàn như muốn hấp dẫn Đế Thích Thiên thay đổi đi những thứ không đáng xảy ra.

Tuy là kinh ngạc, nhưng hắn vẫn đứng yên tại chỗ. Cho tới lần lặp lại thứ chín, ánh mắt hắn càng thêm tang thương, nhưng cũng lại càng thâm thúy, như hồ sâu không thấy đáy, đắm mải mà nói: “Việc đã qua thì cho qua, không thể thay đổi, kiếp này ta sinh ra là yêu. Tương lai ta, sẽ do ta nắm lấy. Mệnh của ta trời cũng không thể quản, duy ngã độc tôn!”

Một câu vừa nói ra, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên lại đổi. Giống như tấm kính vỡ, hóa thành vô số mảnh nhỏ dững mảnh tiến vào trong cơ thể Đế Thích Thiên.

" Bá!!"

Hai mắt vốn khép kín liền mở, hai đạo quang mang bức người phụt ra, khí thế độc nhất vô nhị trên người hắn bỗng càng nồng đậm. Ánh mắt hắn thâm thúy, vừa cơ trí vừa trầm ổn, tựa hồ như hiểu thêm rất nhiều thứ. Tâm niệm hắn càng thêm kiên nghị, không thể dao động. Ý thức tựa như được rèn luyện qua một lần, càng thêm cô đọng, càng thêm tinh thuần. Lực lượng yêu thức gần như tăng trưởng gấp đôi.

Không quản kiếp trước, chỉ xét kiếp này, ta chính là ta!

Lời nói vừa ra, khắp nơi liền yên tĩnh. Đế Thích Thiên liền hướng về về nơi tiếng cảm phát ra mà đi.

Ngoại vực của Cầm Cảnh cảm địa chính là nơi khảo nghiệm tâm chí con người. Khúc cảm Đế Thích Thiên nghe được chính là Luyện Tâm Khúc nổi danh. Khúc cảm này có thể động lòng người, khơi dẫn ra những chuyện cũ, những sự tình đã xảy ra. Từ đó tạo ra một ảo cảnh diễn biến lại cuộc đời của người nghe.

Đủ loại vui vẻ cùng tiếu ngữ, đều có thể rõ ràng cảm nhận.

Bên trong ảo cảnh, cảnh vật sự việc đều vô cùng chân thật, không hề có điểm nào khác so với những sự tình mình đã trải qua.

Trong quá trình quan sát, chỉ cần tâm thần người hơi xúc động một chút, muốn đi thay đổi cái gì, liền sẽ bị ảo cảnh mê hoặc. Người sẽ tham dự vào ảo cảnh, thay thế ảo cảnh. Rồi sau đó, ảo cảnh sẽ không còn là ảo cảnh, mà sẽ trở thành thực tế, sửa đổi rồi lại can thiệp, cuối cùng tâm thần sẽ dần chìm đắm trong đó không thể thoát ra.

Mà đó tự nhiên là thất bại. Trừ khi có người dùng pháp môn độc đáo đánh thức, nếu không người sẽ vĩnh viễn trầm luân, không thể kiểm chế.

Mà mục đích chính của ảo cảnh, chính là dựa vào những sự việc đã qua mà rèn luyện tâm thần, tẩy rửa qua một lần cho thêm cô đọng, tinh thuần, thậm chí là lĩnh ngộ tương lai. Cái này giống như khi tu sĩ ngộ đạo. Nếu có thể tự chính mình phá vỡ ảo cảnh, quả thật chỗ tốt đạt được là nhiều vô cùng.

"Lạch cạch, lạch cạch!!"

Đi vài bước về trước, từ phía lúc này, vốn là mảnh Tử Trúc Lâm trống trải, hiện nay lại có vô số tu sĩ hoặc đứng hoặc ngồi. Ai ai cũng đều nhắm mắt, thần sắc biến đổi liên tục. Có nuốt tiếu, có phản kích, tức giận...không hề thua kém diễn viên đời trước.

Hầu hết tu sĩ, trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa, hiển nhiên là đắm chìm sâu trong ảo cảnh, không thể phân rõ thực hư.

Mà số người có thể đứng lên như hán, tự đánh thức bản thân có không đến một phần ba so với số tu sĩ ban đầu.

Những tu sĩ này, trên mặt đều hiện ra thần sắc vui sướng. Hiển nhiên vừa từ trong "Luyện tâm chi khúc" đạt được chỗ tốt thật lớn.

"Huyết Ấn Y hán cũng có thể tự phá ảo cảnh?" Đế Thích Thiên tùy ý quét mắt liếc một cái, liền thấy Huyết Ấn Y với vẻ mặt đầy tà ý, mang theo hai gã hộ vệ hướng trung tâm cảnh mà đi.

"Cũng tốt. Nếu người lại dùng bước ở Ngoại vực Cầm Cảnh, ta muốn đối phó người, lại hơi bất tiện." Đế Thích Thiên lạnh lùng ngâm. Hán cũng không quan tâm nhiều, liền hướng phía trước tiếp tục đi. Không bao lâu, liền xuyên qua mảnh Tử Trúc Lâm này, ở phía trước hiện ra, là một mảnh đất rộng rãi, chính giữa có một tòa Cổ Đình sừng sững dựng lên.

Xung quanh cổ đình là vô số kỳ hoa dị thảo đua nhau khoe sắc, hương thơm ngát lưu luyến khắp nơi. Tạo thành một bầu không khí thanh nhã dễ chịu.

Trong đình chính là hai vị Dịch, Tiêu nhị trưởng lão lúc trước. Hai người vừa đàm luận về âm luật vừa quan sát những tu sĩ đang từ rừng trúc dần đi ra.

Dịch trưởng lão lạnh nhạt cười, nói: "Không sai, vậy mà chỉ cần ba canh giờ liền có người đi ra, so với thành tích lần trước tốt hơn rất nhiều. Ta nhớ, lần trước người đi ra sớm nhất cũng mất đến bốn canh giờ." Thần sắc hán giãn ra, có vẻ khen ngợi.

Tiêu trưởng lão nghe vậy liền cười: "Dịch huynh, người cũng không nhìn xem, lần này vì Cầm Tâm tiểu thư chọn phu quân, khiến cho khắp nơi tuân kiệt đều tập trung về, tư chất những người này đều rất tốt, chỉ ít đều ở phía trên. Tồn ba canh giờ đi là cũng là chuyện thường tình.

Hán nói xong, lại cười tiếp: "Lần này chừng hơn một ngàn tu sĩ thông qua, tuy rằng trong đó không ít người đã có gia tộc môn phái, bất quá tán tu cũng không phải là ít. Đến lúc đó, sẽ có không ít người gia nhập Cầm Gia ta, khiến cho nội tình gia tộc gia tăng, đây là chuyện đáng mừng."

Dịch trưởng lão cũng gật đầu đồng ý.

Lúc này, gần như những tu sĩ có thể thông qua khảo nghiệm đều đã đi ra, tiến vào phía trước Cổ đình. Tính sơ qua cũng chỉ còn lại hơn ngàn người.

Tiêu trưởng lão đứng dậy, liếc mắt nhìn mọi người một cái, trầm giọng nói: "Thứ chư vị vừa trải qua chính là độc môn của Cầm gia ta, Luyện khúc chỉ tâm. Những ai có thể thông qua, không chỉ được tẩy rửa tâm thần, càng có thể phá tan mê chướng, khiến ti lệ tâm ma xuất hiện sau này giảm bớt nhiều. Hơn nữa thần thức được rèn luyện, liền đến khi Kết Đan sẽ không còn trở ngại. Chỉ cần là người có tư chất, thông qua tích lũy đủ chân nguyên hơn phân nửa đều có thể tấn chức Kết Đan."

"Hiện tại ta muốn hỏi một câu, ở đây có người nào muốn gia nhập Cầm gia, trở thành đệ tử Cầm gia ta không?"

Lời nói của hán có ý rằng, các người đã chiếm được tiện nghi hiếm có đấy. Phải biết rằng rèn luyện tâm thần mỗi người chỉ có thể trải qua một lần. Người bình thường làm gì có cơ hội này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Hư Vô Huyền Môn

Lần này, nếu không phải là tình thế bất buộc, Cẩm gia cũng không hề có ý để người ngoài biết được trong Cẩm Cảnh cấm địa có loại rèn luyện “Luyện Tâm Chi Khúc” này. Loại rèn luyện này, đối với tu sĩ có chỗ tốt quá lớn, một khi vượt qua, nghĩa là con đường tu luyện của người như được soi sáng, sẽ càng rõ ràng, càng bằng phẳng hơn.

Một đường tới Kết Đan, không lo tâm thần không đủ kiên định.

Sự tình như vậy, bình thường không phải Cẩm gia đệ tử không thể hưởng thụ. Nếu không, chẳng khác nào tạo ra cho những môn phái, gia tộc khác thêm một cường giả Kết Đan tương lai. Chuyển bại thành lợi, lợi người như thế ai chịu làm chứ. Chẳng qua, lần này liên lụy đến việc Cẩm gia chọn rể, càng liên quan tới Lục Khinh Cẩm của tổ tiên Cẩm Gia.

Đương nhiên, lần này bên trong cũng không ít tán tu, nếu có thể thu được thêm vài đệ tử thì Cẩm gia cũng không phải quá chịu thiệt.

Tiêu trưởng lão nói xong, đứng giữa đám tu sĩ, lẳng lặng chờ bọn hắn lựa chọn.

“Tiền bối, văn bối không môn không phái, nguyện ý gia nhập Cẩm gia.”

Công pháp của Cẩm gia - Âm ba thuật- trong giới tu tiên cũng là công pháp được rất nhiều tu sĩ thêm muốn. Lúc trước ở trong cốc được nghe lần này có cơ hội gia nhập Cẩm gia, hiện tại lại càng có thể lựa chọn, liền có vài người tâm tình kích động, đầu tiên đi lên chính là một ít nữ tán tu.

Những nữ tán tu này đương nhiên không phải đến chọn rể, mà nguyên do lần này nghe nói Cẩm gia nhân dịp chiêu thân có chiêu mộ đệ tử, liền quyết định gia nhập. Hiện tại số lượng nữ tán tu thông qua khảo nghiệm cũng đã đến hơn mười vị. Một đám sớm chờ các trưởng lão nói câu kia, hiện tại vừa nghe, không cần suy nghĩ liền đi về trước, tất cả đều nguyện ý gia nhập Cẩm gia.

“Tốt! Các người đã quyết định muốn gia nhập Cẩm gia, vậy trước hết tiến vào trong đình, chờ một lát ta sẽ mang các người đi gặp mặt gia chủ.” Đào mắt thấy có hơn mười nữ tán tu muốn đầu nhập Cẩm gia, Tiêu trưởng lão không khỏi mừng rỡ, đưa các nàng vào trong đình, với những người còn lại liền nói: “Các người vừa mới trải qua chính là phía bên ngoài Cẩm cảnh, không có nguy hiểm. Nếu các người một ý muốn tiến vào nội vực cấm cảnh, vậy Cẩm gia ta không thể phụ trách sinh tử. Tiếp tục đi tới hay trở thành đệ tử Cẩm gia, quyết định thế nào xin các vị suy nghĩ rõ ràng.”

“Không sai!” Dịch trưởng lão ở phía sau cũng mở miệng nói: “Có thể tới nơi này đều là anh tài xuất sắc trong giới tu tiên, quyết định như thế nào. Hy vọng mọi người đều cân nhắc kỹ càng.”

Dù sao nơi này là cấm địa Cẩm gia, bên trong hung hiểm, nếu thực sự có người chết ở nơi này, nếu không giải thích rõ ràng, không khéo lại đắc tội với các thế lực khác.

“Ha ha, thỉnh nhị vị trưởng lão yên tâm, nếu như đã quyết định tiến tới, chúng ta liền không để ý sinh tử, cho dù chết, ta cũng phải đem Lục Khinh Cẩm đưa đến trước mặt Cẩm tiên tử, hướng tiên tử mà cầu thân. Chỉ cần cưới được nàng, sinh tử há có gì phải e ngại.” Một nam tử thân mặc huyền y, lưng đeo hắc kiếm, thần sắc hiên ngang lẫm liệt, vô cùng kiên định, từ trên người tản ra một cỗ hơi thở giống hệt thanh cò kiếm, sắc bén vô cùng lên tiếng.

Bộ dáng hắn cũng coi là anh tuấn, so với người bình thường hơn hẳn một bậc. Đứng trong đám tu sĩ cũng có thể xem như nổi bật. Đó không phải ai khác, chính là Huyền Tâm Kiếm Tông Lục Tử Lăng. Kiếm tu trước giờ đều lấy sắc bén làm chủ, sức chiến đấu trong giới tu tiên giả có thể nói là số một, một thân tu vi cơ hồ đều gần bó với kiếm. Kiếm quyết của bọn họ cường hãn vô cùng, uy lực vô cùng, võ tu bình thường không thể so sánh.

Hơn nữa, kiếm khí sắc bén, chính là lợi khí dùng để giết người, hầu hết kiếm tu, ngày ngày ôm kiếm nên cứ mười người thì lại có tới chín là tính tình táo bạo, một lời không hợp liền rút kiếm chém giết. Cho nên trong tu tiên giới, thường có ít người trừu trọc nhân vật như vậy.

“Không sai, sớm nghe Cẩm Cảnh của Cẩm gia thần bí khó lường, ta cũng muốn kiến thức một chút.” Lúc này lại là một người khác nói ra, người này cũng là một thân anh dũng, thân hình khí lực cao lớn dị thường, không hề kém Đế Thích Thiên, một thân áo quần màu xanh, tuy không xuất chúng nhưng lại có một cỗ khí chất trầm ổn. Thân hình cao lớn, cũng không đem theo vũ khí gì, chỉ cần đứng yên tại chỗ, cũng đã phát ra một cỗ chiến ý bất khuất dám so đầu cùng thiên địa.

Da thịt hắn màu cổ đồng, ần ần một cỗ năng lượng đáng sợ.

Người này chính là võ tu hiếm thấy, Võ Vô Dịch!!

“Thỉnh các vị nguyện ý gia nhập Cẩm gia theo ta tiến vào trong đình.” Tiêu trưởng lão cũng không khuyên bảo thêm, dù sao lần này là chính mình tổ chức cho người ta tiến vào tìm kiếm Lục Khinh Cẩm, lời cũng đã nói, nghe hay không nghe, sống hay chết đều do chính mình.

Trở thành đệ tử Cẩm gia, có thể được học âm ba công pháp thần bí trong tu tiên giới, dù hoặc như vậy, liền động tâm nhiều người, lập tức, những tán tu không có nhiều hy vọng tìm được Lục Khinh Cẩm đều đi ra, tiến vào trong đình, buông tha cho lần chọn rể này.

Một lát sau, đã không còn ai đi ra, tính sơ qua một chút, tổng cộng có một trăm ba mươi sáu người quyết định gia nhập Cẩm gia. Thoại nhìn không nhiều lắm, nhưng thực ra không hề tệ, những người này tư chất đều tốt. Gia nhập gia tộc, có thể khiến Cẩm gia thực lực gia tăng hơn phân nửa.

Trương lai khi truyền thụ bí pháp âm công. Thực lực lại càng tăng. Cho nên Dịch, Tiêu nhị trưởng lão đối với lần tuyển chọn này, hiển nhiên cũng vừa lòng vô cùng.

Lúc này, ở phía sau cổ đình, có một pháp đàn có tám cạnh, trên pháp đàn có thể chứa mười người cùng đứng. Ở mỗi góc có một quả tinh hạch lấp lánh tựa như bảo thạch. Đây vậy mà chính là loại linh thạch trân quý nhất - cực phẩm linh thạch. Loại linh thạch này không giống các loại linh thạch cấp thấp, một khi bị hấp thụ hết linh khí bên trong sẽ trở thành phế thải. Cực phẩm linh thạch có thể tự mình hấp thụ linh khí trong thiên địa. Có thể tự mình bổ sung, đó là lí do tại sao cực phẩm linh thạch lại quý giá như vậy.

Chỉ cần có được một khóa, lúc tu hành chẳng bao giờ sợ linh khí cạn kiệt, tu hành luôn nhanh hơn so với tự thân hấp thụ rất nhiều. Tác dụng này phải nói là vô cùng cường đại.

Vậy mà ở pháp đàn này lại xuất hiện một lần tám khóa, đây quả thật là một chuyện kinh hãi tới mức có thể làm người ta si ngốc. Bất quá, tám khóa này lại có huyền cơ bí ẩn, xem ra không nên động đến là tốt hơn.

Địch, Tiêu nhị vị trưởng lão sau khi nhận đệ tử xong, liền đi đến trước pháp đàn, liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời gật đầu. Hai người thi nhau kết xuất từng đạo ấn quyết thần bí, hướng phía pháp đàn đánh vào.

"Sur!!"

Pháp đàn mạnh mẽ run rẩy một tiếng, một đạo bạch quang dâng lên, đạo bạch quang này không tiêu tan, ở trên pháp đàn liền hình thành một đạo Hư Vô Chi Môn (Cảnh cửa xuất hiện từ hư không-để nguyên cho đế). Cái Hư Vô Chi Môn này, dựng đứng trên pháp đàn, ở giữa, bạch quang lưu động như nước, tạo thành những gợn sóng dập dềnh, thoạt nhìn quả nhiên là thần kì.

"Cầm gia quả nhiên nội tình thâm hậu, theo truyền thuyết, Hư Vô Huyền Môn là từ thượng cổ truyền lại, so với truyền tông trận còn muốn cao cấp hơn một bậc." Chỉ cần đi qua cánh cửa, có thể đảo mắt tới một thế giới khác. Gần nhau trong gang tấc mà thực ra lại xa cách như biển và trời.

"Quả thật bất khả tư nghị (Không thể tưởng tượng), ta mới sử dụng qua Truyền tông trận, cái Hư Vô Huyền Môn này vẫn là lần đầu tiên thấy."

"Sau Hư Vô Huyền Môn khẳng định mới là chân chính Cầm Cảnh cấm địa. Truyền thuyết rằng, mỗi cái Hư Vô Huyền Môn đều thông hướng tới một dị không gian do đại thần thông mở ra."

Hư Vô Huyền Môn vừa xuất hiện, liền khiến cho những người nghe được truyền thuyết về nó đều run rẩy lên. Ánh mắt lộ ra quang mang nhẹ nhàng, không ít người lại kinh hô ra tiếng. Tựa hồ không tưởng tượng ra Cầm cảnh lại kì diệu đến vậy.

Cũng phải, Hư Vô Huyền Môn được lưu truyền từ xa xưa, mỗi khi xuất hiện đều mở ra một cái dị không gian độc lập, không giống như bí pháp che dấu thông thường, dù là dùng mắt, hay thần thức đều không thể dò xét được, đây mới là điều thần bí nhất.

"Chư vị, sau khi đi qua cánh cửa này, là có thể đi tới địa phương chân chính của Cầm cảnh, bất quá, một khi đã tiến vào, bản trưởng lão cũng vô pháp giúp đỡ. Nếu đạt được cơ duyên gì bên trong, cũng là tạo hóa của các ngươi. Đi thôi!"

Địch trưởng lão lạnh nhạt cười, tựa hồ không gì có thể nhiễu loạn tâm thần hắn. Bình tĩnh thần nhiên, mở ra Hư Vô Huyền Môn, sau đó liền cùng Tiêu trưởng lão cùng nhau đi vào cổ đình.

Thúc đẩy không bằng nguyện ý, không nguyện ý cũng chẳng cưỡng cầu. Tự nguyện là tốt hơn cả. Nếu đã muốn đi vào thì cứ để họ vào.

"Chư vị, ta đi trước. Lục Tử Lăng ta muốn nhìn xem xem Cầm Cảnh này rốt cuộc ẩn dấu cái gì."

Lục Tử Lăng không chút do dự, thân hình như điện bàn xông lên pháp đàn, thân nhẹ như bông xông vào trong Hư Vô Huyền Môn. Hư Vô Huyền Môn giống như mặt nước, chỉ tản ra những gợn sóng lăn tăn, cả người Lục Tử Lăng vật mà biến mất không thấy bóng dáng.

Thiên địa linh khí từ phía cũng không phát hiện có dao động gì tỏa ra, quả thực huyền diệu đến cực điểm.

Có người đi trước, những người khác liền động mình, một đám liền thi triển thân pháp, rất nhanh vọt vào trong Hư Vô Huyền Môn, tựa hồ sợ người khác đem Lục Khinh Cầm đoạt đi trước.

Đế Thích Thiên đứng ở tại chỗ, cũng không có vội vã. Đôi mắt lạnh lẽo nhìn từng tu sĩ tiến vào trong cửa, lòng cũng âm thầm cân nhắc: "Cầm gia này tuyệt đối không phải gia tộc tu tiên tầm thường. Cái Hư Vô Huyền Môn này, đừng nói là gia tộc tu tiên, cho dù là một tông phái tu tiên, cũng không thể bày ra. Chẳng lẽ, đúng là có đại năng dùng đại thần thông để mở ra một dị không gian, kiến tạo nên Cầm cảnh. Nếu quả thật như vậy, thủ đoạn bậc này quả thật quý thần khó lường."

Chẳng bao lâu, một đám tu sĩ đã tiến vào trong Hư Vô Huyền Môn. Đế Thích Thiên cũng không chờ nhiều, tiến lên cầu thang của pháp đàn đến trước Huyền môn.

Hắn cẩn thận đánh giá. Huyền Môn này quả thực kì diệu, nó giống như một màn nước trong suốt. Thần bí tuyệt luân. Tán thưởng một tiếng, liền bước về phía trước, thân thể hòa nhập vào Huyền Môn biến mất.

Chương 155: Ngọc Thạch Tỳ Bà

Bước vào Hư Vô Huyền Môn, Đế Thích Thiên cảm giác như đang đi trong nước, thanh mát vô cùng. Bất quá, hắn còn chưa kịp tỉnh tể cảm nhận, thân thể liền trực tiếp xuyên qua cánh cửa. Cảnh vật trước mắt hắn đột nhiên biến đổi, dưới chân không có điểm tựa, cả người không biết khi nào xuất hiện giữa không trung.

Lúc này, mặt đất dưới chân cách hắn những mười thước, cho dù thân thể yêu tộc hắn cường hãn, nếu ngã xuống, chỉ sợ cũng khó sống.

"Ngự phong thuật!!"

Đế Thích Thiên tâm thần trầm ổn, vừa thấy dưới, cũng không hề hoảng loạn, liền thi triển ra Ngự phong thuật. Nhất thời, một đoàn hắc phong (con gió đen) xuất hiện ở tứ phía, bao bọc lấy thân hình hắn, yêu khí cuộn cuộn phát ra tứ phía, tâm niệm vừa động, trực tiếp lấy yêu phong bao lấy thân hình, chậm rãi rơi xuống. Đồng thời hai ánh mắt lộ ra tinh quang, rất nhanh hướng tứ phía quét qua.

Vừa nhìn qua một cái, hắn liền cả kinh!!

Dưới thân tựa hồ là một mảnh núi rừng, trên không có một tầng cỏ quái sương mù bao phủ, từ trên nhìn xuống, khó có thể nhìn rõ cảnh vật, càng là mông lung khó nhận ra phương hướng. Thoạt nhìn, trang ngập một loại sắc thái thần bí.

"Ba!!"

Xem xét xung quanh, thân hình hắn liền rơi xuống rất nhanh, nháy mắt xuyên qua tầng sương mù xuống dưới.

"Tranh!!"

Ngay lúc Đế Thích Thiên còn không kịp nhìn xem cảnh tượng tứ phía, đột nhiên, một đạo thanh âm cổ quái mang theo một loại sát lục chi âm vang lên từ phía sau, kèm theo đó, một đạo tia chớp với tốc độ bất khả tư nghị hướng ngược hắn mà công phá tới.

"Không tốt!!"

Đế Thích Thiên vừa nghe có thanh âm vang lên. Hai đồng tử mắt liền ngưng trọng, trái tim kịch liệt nhảy dựng đứng lên, thậm chí một tiếng không tốt, không cần suy nghĩ. Bàn năng liền bày ra phòng thủ cao nhất.

"Rầm!!"

Hắn liền đánh một chuông, tay phải hóa ra một tầng hắc quang nồng đậm, yêu khí theo từng lỗ chân lông trên cánh tay điên cuồng trào ra, theo dòng yêu khí thoát ra, cánh tay vốn màu cổ đồng liền nghịch chuyển, mọc ra vô số châm đen như bộ lông. Cánh tay bành trướng kịch liệt, hóa thành cự trào vô xuống.

Hồ trào vô xuống, một cỗ yêu nguyên được đưa vào, lưu chuyển rồi phụt ra, trực tiếp ngưng tụ thành một hắc trào lăng không hướng tia chớp kia mà oanh kích. Mà bản thể hồ trào cũng theo sát sau đó. Đế Thích Thiên một thân yêu nguyên được rèn luyện trong Luyện Yêu Đình, tính thuần vô cùng, một trào vừa ra, sức mạnh của bách thủ chi vương bá đạo vô cùng, như muốn vỡ nát phiến không gian này.

Dưới chân hắn không có điểm dừng, nhưng cũng không trì hoãn liền nhanh chóng xoay người thủ thế.

"Răng rắc!!"

Ngoài ý muốn là. Đạo công kích bất ngờ kia lại quá cường hãn, hồ trào do yêu nguyên ngưng tụ chỉ vừa va chạm liền bị chấn nát, sau đó bản thể hồ trào không hề ngừng lại chụp lấy đạo công kích kia.

"Phanh!!"

Đế Thích Thiên thân hình kịch liệt run lên. Sắc mặt hơi đổi, mái tóc hắn đen nhánh, lưu động trong gió, thân hình khô ngô phi vũ đứng lên, yên khí tràn ngập, yêu nguyên từ trong yêu phủ mãnh liệt phun ra, tiến vào cơ thể.

"Phá!!"

Trên trán hắn, chữ "Vương" màu tím kịch liệt lóe lên, như một đoàn tử diễm bùng nổ, phát ra uy áp khủng bố, một tiếng gầm theo miệng thốt ra, chỉ một thoáng, phía trước liền nổ vang một tiếng, một cỗ lực lượng sắc bén bộc phát tràn ra tứ phía.

"Ai? Vậy mà lại dùng âm ba tấn công ta!"

Đế Thích Thiên vươn hồ trao lên, vậy mà lại xuất hiện một đạo vết thương nhỏ, một giọt máu đỏ tươi rơi xuống. Âm nhận, không sai, là âm nhận. Hắn xoay người nhìn về nơi phát ra công kích mình, liền nhận ra đó đúng là một đạo huyết nhận tràn ngập sát lục chi khí.

Hơn nữa, trong âm nhân ẩn chứa đáng sợ lực lượng, sắc bén vô cùng, có thể phá vỡ ra một đạo vết thương trên yêu thân hắn thiên chuy bách luyện. Có thể tưởng tượng cái này sắc bén cỡ vào. Tuy nhtrng hình thái người không thể nào phát ra thực lực mạnh như bản thể, nhưng uy lực của âm nhận này cũng không phải đùa.

Má, quả thật không phải đùa. Hóa ra Định, Tiêu nhị trưởng lão cũng chả phải nói chơi. Nội cảnh Cầm cảnh quả thật hung hiểm, tùy thời đều có thể ngã xuống. Nhưng hắn làm sao nghĩ tới, hắn còn chưa “đặt chân” thực sự xuống nội cảnh đã được chào đón mấy bằng đạo âm nhận kinh khủng kia.

Đinh oai phù đầu như thế, trong lòng Đế Thích Thiên liền nổi lên báo động. Đạo âm nhận hắn tiếp xúc, uy lực không kém gì một kích toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Hắn ăn một đạo cũng muốn thấy nhừ cả mình rồi, người khác mà nói, chỉ sợ có khi chết cũng chả biết chết thế nào.

Tinh quang lóe lên, hắn nhìn về phương thanh âm truyền đến.

Cảnh vật bốn phía hiện ra trước mắt, chỉ toàn cây với cây. Quái lạ là cây cối đây không giống như trong núi rừng thường, cây nào cây nấy đều ẩn chứa điểm bất đồng. Nào tỳ bà thụ, ngô đồng thụ, các thể loại gây trúc đẳng hỗn độn nằm trên núi đá.

Mà trước mặt, chỉ thấy một nữ tử da thịt như ngọc, trong lòng ôm một cây tỳ bà làm bằng ngọc thạch. Trên mặt tản ra sát ý nhẹ nhẹ, nhìn Đế Thích Thiên như đại địch sinh tử, không chết không thôi.

“Người là ai?” Đế Thích Thiên nhướng mày, lòng âm thầm cảnh giác. Nếu hắn không nhầm thì, lúc đám tu sĩ tiến vào làm khi gì có nữ tu sĩ. Hai người cũng chưa gặp bao giờ, vậy mà nàng đối với mình lại mang vẻ mặt như phải thù giết cha. Cái Cầm cảnh này cũng đủ quý bí rồi.

“Người xâm nhập Cầm cảnh, chết!!!”

Hai mắt đỏ như máu, bờ môi lạnh như băng, không ngần ngại liền phun ra sáu chữ.

" Boong boong tranh!!!"

Miệng nói nhưng tay cũng không ngừng, ngón tay nàng gảy vài phát lên cây tỳ bà trong lòng. Được kích thích, nhất thời ngọc thạch tỳ bà liền phát ra những đạo âm thanh giết chóc, ba đạo huyết sắc âm hận nhìn bán nguyệt quý bí phụt ra, tạo thành hình tam giác, hướng Đế Thích Thiên giết tới. Trên âm nhận tản ra khí tức chết chóc, ẩn ẩn muốn phong tỏa không gian tứ phía. Tựa như không thể ngăn cản, tùy dễ dễ chúng lướt qua.

Tỳ bà vừa ra, thiên địa run sợ.

"Hừ!! Không quan tâm người là ai, mạng Đế Thích Thiên ta, trừ bỏ ta ra, không ai có thể chạm vào. Ai phạm ta, ta liền giết hắn trước!" Đế Thích Thiên thấy nàng ta không nói không rằng liền công kích hắn, nháy mắt tâm tình lạnh băng, giận dữ. Hướng túi trữ vật nhiếp, hào quang lóe lên, liền hiện ra một thanh trường đao màu đen.

Thanh Hắc đao này dài ước chừng hơn một thước, vô cùng nặng nề, không hề dưới trăm cân, xung quang thân đao, hắc quang như những dòng nước lưu chuyển cuốn quanh. Lưỡi đao lóe lên những tia sắc lạnh, nhìn là biết không phải đao cùi rồi. Thanh pháp khí này Đế Thích Thiên có được từ trên người một tu tiên giả. Hắn tuy không biết vũ kỹ chiêu thức, nhưng múa mấy cơ bản vẫn là có điều hiểu biết.

Tay phải nắm chặt chuôi đao, bước tới từng bước, khí thế nổi lên. Trường đao trong tay lóe lên những tia sắc bén, đao mang chém ngang mà ra.

" Lao!!!"

Một đao này của Đế Thích Thiên sắc bén vô cùng. Hắn là thân thể yêu thú, lực lượng so với nhân loại là cường hãn vô cùng, đã vậy còn quán chú yêu nguyên không lồ vào đao. Một đao này như nhanh như chớp. Trước người chỉ lóe lên một đường cong tối đen, liền phách một tiếng chém vào đạo âm ba.

" Phanh!!!"

Âm nhận sắc bén. Lại từ âm ba ngưng tụ thành, ẩn chứa bên trong chấn động lực đáng sợ, một đao của Đế Thích Thiên vậy mà không thể chống đỡ, nháy mắt liền bị phá vỡ ra.

" Trăm trăm trăm!!!"

Đế Thích Thiên trong miệng gào to liên tục, Hắc đao trong tay không ngừng vung lên. Nướng theo đao thứ hai ra, hắn lại tiến lên một bước. Đao cũng theo thân mà phát ra. Đao tiềm đối âm nhận, yêu nguyên quán chú vào đao, hóa thành đao mang sắc bén cuối cùng đem đạo âm nhận phá nát.

Trăm phá ba đạo âm nhận, đi phía trước bước ra hai bước, trên mặt. Đáng sợ xuất hiện từng đạo rậm rạp khủng bố vết rách. Như mạng nhện giống nhau. Hướng bốn phía lan tràn mờ ra.

" Sát!!!"

Chữ “Vương” màu tím trên trán tự hồ dị thường hưng phấn, điên cuồng lập lòe, một cỗ khí tức vương giả bá đạo, như thủy triều cuốn, tràn ra khắp nơi,

tựa như uy áp thiên địa đè tới nữ tử thần bí kia. Khuôn mặt hán lạnh lùng, khắp người dạt ra cuộn cuộn yêu diễm.

"Phanh! Phanh! Phanh!!!"

Phá xong ba đạo âm nhận kia, Đế Thích Thiên cũng không hề ngừng tay, lại tiến tới một bước. Đạp lên mặt đất, khiến đại địa phía dưới kịch liệt rung động, ầm ầm nứt vỡ, thân hình đánh tới, khí thế như mãnh hổ hạ sơn, phía sau như có như không kèm theo một tia hồ gầm, cánh tay cường tráng đánh tới, hơi thở hung hãn, thẳng về phía trước mà nuốt.

Trong yêu phủ, Luyện yêu đỉnh kịch liệt rung động, một cỗ yêu nguyên như suối phun mãnh liệt trào ra, quán chú vào Hắc đạo, đạo khí như cầu vòng, phát ra một cỗ yêu dị hắc quang, hướng phía dưới mà cắn nuốt.

"Boong boong tranh!!!"

Nàng kia cũng cổ quái, trong mắt một mảnh tĩnh mịch, không hề có một tia tình cảm, nhìn một đạo như khai thiên tích địa của Đế Thích thiên vậy mà không hề sợ hãi né tránh, ngược lại, vẫn đàng đàng sát khí, dùng sức mà gậy lên Tỳ bà. Ba đạo âm nhận không hề ý tới đạo mang, ngược lại hướng ngược Đế Thích Thiên oanh phá tới.

Nhất thời, trước mắt liền hiện ra cảnh tượng đáng sợ. Đế Thích Thiên vùng đạo chém vào đầu nữ tử. Mà nàng kia cũng không tránh, lại còn phát ra ba đạo âm nhận khủng bố, sắc bén đến mức có thể diệt sát Trúc Cơ tu sĩ dễ dàng. Cứ như vậy, lưỡng bại câu thương, ngọc thạch câu phần sẽ là điều hiển nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Mịch Địa Tổ Mạch

(*) Tìm kiếm địa điểm cải tạo kinh mạch.

Chỉ trong tích tắc, ngay khi ba đạo âm nhận sắp oanh kích lên người Đế Thích Thiên, Thất Tội Yêu Cầm vốn vẫn đang cắn nuốt thất tình lục tứ phía, yên lặng nằm trong yêu phủ, bỗng nhiên lại hóa thành một đạo bạch quang độn ra, xuất hiện trước người hắn. Không cần ai thúc dục, Yêu Cầm vẫn có thể phát động công kích.

Tùng trận tiếng đàn dồn dập vang lên, tạo thành những gợn sóng âm ba tỏa ra xung quanh, tràn ngập trên dưới, tiếp đó hóa thành một âm vực vô hình bảo hộ lấy thân thể Đế Thích Thiên. Âm nhận do Tỳ bà phát ra cùng vô tận âm ba va chạm cùng một chỗ, tốc độ vốn nhanh như điện bỗng nhiên biến chậm lại.

Không chỉ như vậy, Thất Tội Yêu Cầm tản ra âm ba một đợt rồi lại tiếp một đợt, liên miên không dứt, vô cùng vô tận khiến cho ba đạo âm nhận kia khó có thể tiến tiếp. Từng bước một, âm ba do yêu cầm phát ra không ngừng triệt tiêu uy lực của âm nhận. Thực tế, tốc độ của âm nhận vẫn rất nhanh, nói là chậm đi là so với lúc ban đầu mà thôi.

"Yêu Vụ Nhận!!!"

Mây mù quây cuồng quanh thân Đế Thích Thiên, chỉ trong nháy mắt, liền ngưng tụ ra một lưỡi dao tối đen, quay cuồng hiện ra. Âm nhận vừa đến, Yêu Vụ Nhận cũng oanh tới. Vụ va chạm bộc phát ra một tiếng vang kịch liệt, dư ba đáng sợ thổi bay cây cỏ đất đá, tất cả đều như bị nghiền nát.

"Từ!!!"

Diễn tả ra thì chậm, nhưng mọi việc xảy ra lại chỉ trong nháy mắt. Ngay lúc Đế Thích Thiên ngăn cản âm nhận, thanh Hắc đạo của hắn cũng trầm tới đầu của nữ tử kia.

Một đạo này, không hề thương hoa tiếc ngọc, không thương tiếc dung nhan khuynh thế, triệt để trầm xuống. Không trung chỉ lóe lên một ánh đạo màu đen, yêu nguyên không lồ được quán chú trong thanh đạo nhảy bắn hóa sắc bén vô cùng trầm xuống, đem nữ tử nhấn chìm trong ngàn vạn đạo mang.

"Phanh!!!"

Một kích toàn lực của Đế Thích Thiên lực lượng kinh người, quả thực có thể bỏ cả một ngọn núi lớn. Không chút bất ngờ, ngay khi một đạo hạ xuống, nữ tử thần bí liền bị ngàn vạn đạo mang giày xéo thành vô số mảnh nhỏ.

"Hừ!! Mặc kệ ngươi đến tột cùng là thứ gì, đối địch với bản vương, tất phải chết!!!"

Đế Thích Thiên đứng trên không, sát khí bùng bùng trên người, yêu khí cuộn cuộn, chữ “Vương” màu tím trên trán nhảy nhót như hỏa diễm, khí thế của

hắn qua đợt chiến đấu này lại tăng cường một phần. Cho dù giống nhau, cũng là cao cao tại thượng, không ai địch nổi.

Khí thể của một người cần phải bồi dưỡng mới có. Hắn là do từ lúc sinh ra đã tin niệm rằng mệnh ta không phụ thuộc vào thiên, trong cơ thể sinh ra một hạt giống vạn vật duy ngã, duy ngã độc tôn. Muốn cho cái hạt giống này nảy mầm, thì phải chiến đấu, phải xả thân, phải tự mình trải qua, rèn luyện tâm tính. Từ đó, hạt giống mới phát triển thành đại thụ che trời. Khi đó, cái khí thể độc đáo của hắn cũng chân chính dưỡng thành. Lúc đó, nhất cử nhất động, cho dù là một cái nhấc tay cũng sinh ra một cỗ khí thể duy ngã độc tôn.

Tâm cảnh không bằng hắn, tu vi không bằng hắn, đứng trước mặt hắn, tất nhiên sẽ bị cỗ khí thể này đè bẹp, áp lực vạn phần. Nếu là chém giết nhau, đôi phương mười thành thực lực, thậm chí chỉ cần có thể phát ra công kích cũng xem như giời lâm rồi.

Lấy giết chóc, bá đạo, lấy quả quyết tâm bỏ.

Chém giết xong nữ tử kia, hạt giống trong cơ thể hắn như được hấp thụ chất dinh dưỡng, khí chất của hắn lại tăng cường một phần.

Tuy nữ tử kia đã bị chém thành vô số mảnh, nhưng tình cảnh sau đó lại làm Đế Thích Thiên âm thầm cả kinh, đôi lông mày nhíu chặt. Nguyên lai, nữ tử kia bị một đạo trảm xuống, lại không hề có máu chảy ra, ngược lại hóa thành vô số đạo quang như bạch ngọc, giống như tinh khí, nháy mắt vọt vào cây tỳ bà vốn được nâng ôm trong ngực. Được cỗ tinh khí này gia nhập, thân Ngọc thạch tỳ bà nhất thời càng thêm trong suốt, phát ra những âm thanh thanh thúy.

"Chẳng lẽ này nữ tử căn bản không phải nhân hoặc là sinh linh, thế nhưng sau khi chết không lưu lại thi thể cũng thôi, lại hóa thành một đoàn tinh khí nhập vào trong tỳ bà, đây là vì cái gì?"

Nhìn thấy một màn như vậy, Đế Thích Thiên không khỏi kinh ngạc. Không ngờ trong Cẩm cảnh lại có những thứ quý quái như vậy. Vừa tiến đến đã bị đánh lén, giết người xong, thi thể không lưu lại, ngược lại hóa thành tinh khí tiến vào pháp khí, quả nhiên đủ kì bí. Hắn trước giờ chưa có nghe được chuyện nào như vậy.

"Xem ra, Ở trong Cẩm cảnh quả thật lời Dịch, Tiêu nhị trưởng lão đã nói, hung hiểm vô cùng, tùy thời đều có khả năng uy hiếp đến sinh mạng, một bước sai lầm, lập tức sẽ thân vẫn hồn diệt, thân thể yêu nguyên đều biến mất. Không được! Ta nhất định phải mau chóng tìm một địa phương để ẩn nấp, xây dựng lại yêu mạch, đột phá tu vi hiện tại. Thực lực tăng thêm một chút, trong Cẩm cảnh này khả năng bảo mệnh càng tăng thêm một thành. Bằng không, gặp nhiều thêm vài vị như nữ tử kia, rất có thể sẽ uy hiếp tính mạng ta."

Đế Thích Thiên vô cùng hiểu rõ, mặc kệ thế nào, còn mạng thì mới có cơ hội đạt được mục tiêu, nếu mạng cũng không giữ được, vậy dù có tham vọng, ý tưởng gì cũng là như gió trúc mức nước, rốt cuộc công cát đã tràng. Mà nay, tu vi của hắn đã đến bình cảnh, chỉ cần tổ mạch thành công, cho dù Cẩm cảnh quỷ bí cũng có chút năng lực bảo vệ mình.

Vừa mới nâng kia phát ra ra công kích, một thân thực lực, có thể nói, hoàn toàn không kém Trúc cơ hậu kì tu sĩ. Nếu vừa rồi thực sự xuất hiện hai ba thứ như vậy, không cần suy nghĩ, chạy trước đã tính sau.

"Lạch cạch!!!"

Hai mày hắn giãn ra, nhìn cây Tỳ bà bằng ngọc thạch này, trầm ổn bước tới nhấc lên, thuận thế đem yêu nguyên quán chú vào trong tỳ bà. Thân hình hắn liền run lên, vẻ mặt luôn luôn đậm đặc trầm ổn bỗng nhiên hiện lên một tia kinh ngạc.

"Cây Tỳ bà này là một kiện pháp khí, thậm chí là thượng phẩm." Ngọc thạch Tỳ bà là pháp khí, Đế Thích Thiên cũng không cảm thấy kì quái lắm, có điều, cây tỳ bà này lại không hề có dấu vết được luyện chế qua. Tựa như nó được thiên địa dưỡng dục ra, tự nhiên mà có. Tỳ bà một thân hoàn chỉnh, bên trong không có trận pháp gì, chính là một kiện khí phối pháp khí. Chỉ cần dung nhập trận pháp, tinh thần lạc ấn vào trong, liền được một kiện thượng đẳng pháp khí.

"Không có khả năng, làm sao có thể có chuyện cổ quái như vậy nhỉ, cứ cho là được thiên địa dưỡng dục, thì cũng không thể là pháp khí, mà là một kiện báu vật vô thượng. Cổ quái, phương diện này đích thực có điều cổ quái. Đây kia cũng không phải người. Chuyện này rốt cuộc có điểm gì kì bí?"

Trong đầu hắn nhất thời như bị sét đánh, trong mắt hiện lên vẻ kinh nghi (kinh ngạc & nghi ngờ). Âm thầm suy đoán, lại thủy chung không nắm bắt được điểm mấu chốt, hắn liền nhíu nhíu mày, thu liễm nỗi lòng. Mặc kệ Cẩm cảnh này tốt cùng có bí mật gì, tóm lại chỉ cần ở trong này, sớm muộn ta cũng làm rõ tất cả.

Cũng không nghĩ nhiều, hắn liền thu Ngọc thạch Tỳ bà vào túi trữ vật. Cây tỳ bà này là một kiện khí phối, tương lai muốn dùng, tùy thời đều có thể luyện chế thành một kiện thượng phẩm pháp khí. Đây là bảo bối hiếm có, so với chút tài liệu luyện khí kia càng thêm trân quý. Nhớ đến hai vị trưởng lão lúc trước có nhắc, trong Cẩm cảnh có thể nhận được cơ duyên, nếu không bắt gặp thì chính là thứ này.

Nhìn ra tứ phía, xung quanh đều là tỳ bà, trúc tử đẳng đẳng. Liếc mắt xa xa trên không, nếu là bay lên trời, chính là đỉnh phải đám sương mù kia, căn bản không thể nhìn được phiến núi rừng này có cái gì, hoặc là nói, toàn bộ Cẩm cảnh có gì kì bí đều không thể nhìn ra. Bất quá có thể thấy được một điều, không gian này, có lẽ thực sự là do tổ tiên Cẩm gia dùng đại thần thông mà mở ra. Tạo thành một động thiên ẩn nấp Cẩm cảnh này.

"Trong Cẩm cảnh khắp nơi hung hiểm, ta lại không quen, nếu xong loạn chỉ sợ nguy hiểm càng thêm hung hiểm. Đã không tìm được động phủ để ẩn thân, vậy ta liền trực tiếp ở đây mở ra một chỗ. Ẩn thân trong lòng đất, có lẽ khó có người nào tưởng tượng được, khó có thể tìm được hành tung của ta. Trong khi tổ mạch, không thể để người đến quấy rầy."

Đế Thích Thiên tìm kiếm chung quanh không có địa phương nào làm động phủ thích hợp, vậy nên hắn liền quyết định tại phụ cận đây đánh ra một chỗ.

Ẩn nấp trong lòng đất, vừa có thể tránh đi bớt nguy hiểm.

Về phần tìm kiếm Lục Kinh Cầm, hấn không hề nóng nảy, nếu thứ này dễ tìm như vậy, cũng không làm cho Cầm gia thúc thủ vô sách, tìm không thấy, lấy không ra như vậy rồi.

Nói làm liền làm. Cũng không chần chờ.

" Khai! "

Hắc đao trong tay hướng dưới chân vung lên, cổ tay vừa chuyển, đao mang phụt ra, cắm vào trong đất, rất nhanh mà đào lên. Với tu vi của Đế Thích Thiên, đào một cái động cũng không có bao nhiêu khó khăn, có vẻ thoải mái cực kì. Ánh đao vừa hiện, đã đem vô số đất đá trong lòng đất cuốn lên.

Một đồng bùn đất nhất thời hóa thành một ngọn núi nhỏ bên cạnh.

Nửa canh giờ sau, một cái động thật lớn hiện ra, sâu đến mười trượng, nơi nhỏ cũng có phạm vi bốn năm thước. Vậy cũng đã đủ làm nơi bế quan.

" Rầm! "

Đế Thích Thiên liền kích động tiến vào trong hang, tiếp theo dùng Ngự phong thuật, cuốn đám bùn đất vừa đào ra vào trong động, che dấu cửa hang lại. Yêu lực đem bùn đất dung hợp cùng một chỗ với đại địa.

Trong lòng đất, hấn lại sử dụng yêu khí ngăn không cho bùn đất lấp xuống. Tiếp đó lại đào thêm một cái tiểu không gian, phạm vi năm thước, mặt trên đào một cái động khẩu, làm cho không khí lưu thông. Nhất thời, một địa phương bế quan cứ như vậy bước đầu được tạo ra.

Tiếp đó liền dùng một bộ Ngũ Hành Trận thô thiển cấm bốn phía động phủ, tạo thành Ngũ Hành Trận bảo vệ động phủ. Uy lực của trận pháp này cũng không mạnh, trúc cơ tu sĩ một kích đều có thể phá vỡ. Chỉ cần một trăm khối linh thạch liền mua được, cũng là vì lần bế quan này mới thể hiện ra tác dụng, dùng để báo động.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Thượng Cổ Yêu Tu

Sắp đặt Ngũ Hành Trận xong, Đế Thích Thiên cũng không ngại bẩn, lấy tay quét qua vài cái, đất đá dưới chân liền sạch sẽ bóng loáng, rồi liền ngồi xuống đất.

" Ngao! "

Trong miệng thấp giọng rít gào một tiếng, lông đen trên người cuộn cuộn trào ra không ngừng, nháy mắt tràn ngập động phủ. Huyền Nguyệt Luyện Hình Thuật, Huyền Âm lực tán đi, thân thể hấn bắt đầu biến hóa. Đầu tiên là đầu, liền hóa thành một đầu hồ cực đại. Rồi đến thân thể.

Chỉ trong chớp mắt, từ hình người một lần nữa trở về thân thú.

Cải biến kinh mạch chỉ có thể lấy thân thể yêu thú tiến hành. Hơn nữa, ở dạng người cũng không phải là do chân chính biến hóa mà ra, mà nhờ bí pháp mạnh mẽ thay đổi. Cho nên lần cải biến kinh mạch này càng không thể lấy nhân thân để tiến hành.

Nhất thời, tựa nhìn đến, trong động phủ xuất hiện một con hồ to lớn vô cùng, uy phong凛凛, nằm sấp, ánh mắt sắc bén làm cho người ta sợ hãi. Yêu khí nồng đậm luân chuyển xung quanh, một thân hung mãnh khí thế, người bình thường đứng trước mặt hấn cũng đủ ba hồn bảy vía hết thảy xuất khiếu tan biến.

"Yêu nguyên của ta cũng đã tích đủ, đạt tới yêu thú sơ kì đỉnh phong, nếu không cải mạch, sẽ trì hoãn tu luyện về sau, lần đầu tiên cải yêu mạch này càng thêm trọng yếu, khiến tâm tạng và yêu phủ chủ mạch đều thông thoáng, yêu mạch càng mạnh, nền tảng tương lai sẽ càng cao.

Đế Thích Thiên nhớ tới những thứ về yêu mạch được miêu tả từ trong huyết mạch truyền thừa. Hấn tuy không có pháp quyết tu yêu tốt, bất quá, đối với những việc cần làm ở cảnh giới tiếp theo, trong truyền thừa Hồ Khiếu Công đều có nhắc tới. Có thể nói, tao ngộ lần đó ở Hồ Khâu Sơn Mạch đạt được huyết mạch truyền thừa đối với hấn có ảnh hưởng lớn vô cùng. Không có lần truyền thừa đó, hấn trăm ngàn lần cũng không được như ngày hôm nay.

Những yêu tộc khác khi tu luyện tới Yêu thú đỉnh phong có thể cải mạch hay không, hấn cũng không rõ ràng. Sự tình bí ẩn như vậy, hấn cũng chưa từng hỏi qua những yêu tộc khác. Bất quá, trong huyết mạch truyền thừa, trọng tổ yêu mạch trở thành một bước trọng yếu, tuyệt đối không phải không có đạo lý.

Tu Yêu, ba cảnh giới đầu, từ linh thú mãi cho đến yêu thú, toàn bộ đều chỉ là đánh ra một căn cơ. Trong quá trình này, căn cơ càng vững, thành tựu tương lai sẽ càng lớn, tích góp nội tình từng chút một, từng tí từng tí đánh sâu vào cảnh giới cao hơn. Cho nên, mặc kệ hấn có đi trên con đường này không, hấn cũng không quan.

Hấn đã một lòng định ra, sẽ dựa vào huyết mạch truyền thừa chỉ dẫn để tiến hành tu luyện. Nếu không, đi nhầm một bước, càng về sau sẽ từng bước sai liên tiếp, hấn không muốn con đường tu luyện của mình đi vào ngõ cụt.

Bất quá, hấn kỳ thật cũng không biết. Yêu thú truyền thừa, đại bộ phận đều đã muốn biến mất theo năm tháng dài đằng đẵng. Pháp quyết của thượng cổ yêu tu, rất ít khi được truyền lưu.

Rất nhiều yêu thú, đi đến bước cuối cùng này, bởi vì không có công pháp, không có chỉ dẫn chính thống, không có cơ hội đi tới bước cải tạo kinh mạch này. Chúng như trước chỉ biết cử thể mà tu, cử thể mà tiến, thẳng đến khi đạt tới yêu thú đỉnh phong, liền trải qua “Biến hình kiếp”, kinh mạch trong cơ thể tự nhiên trở thành giống như nhân loại.

Về sau cứ dựa vào kinh mạch trong cơ thể tiến hành tu luyện như nhân loại, tốc độ tăng gấp mười gấp trăm lần, cho nên yêu tộc bình thường đều coi chuyện biến hình là đại sự, quan trọng vô cùng.

Cứ như vậy, trong hệ thống yêu tu liền chia làm hai con đường bất đồng, một loại là biến hình khiến mình mạch như nhân loại, loại kia chính là như Đế Thích Thiên chuẩn bị làm, cải tổ kinh mạch.

Từ đó, chia làm hai loại yêu tu! Một loại là chủ lưu hiện nay, chính thống yêu tu, loại kia là như Đế Thích Thiên, có thể xưng là thượng cổ yêu tu.

Đương nhiên, hiện tại Đế Thích Thiên không hề biết điều này.

Sau khi trở về bản thể, Đế Thích Thiên ánh mắt ngưng trọng, thầm nghĩ: “Tái tạo lại kinh mạch, bước đầu tiên chính là đem kinh mạch ban đầu đánh nát, sau đó dựa vào yêu lực, lấy bí pháp một lần nữa đắp nặn ra kinh mạch mới. Thành hay bại, chính ngay tại lúc này.”

Cẩn rằng một, hai mắt hở rất nhanh khép kín đứng lên, ngưng thần vận công, trong yêu phủ, Luyện yêu đỉnh bắt đầu xoay vòng với một tốc độ cố định, một vòng rồi lại một vòng, một cỗ lực lượng thôn phệ tràn ngập toàn thân, đem thiên địa linh khí từ phía hấp vào cơ thể, đưa vào trong đỉnh.

Linh khí bị thôn phệ, đi vào trong yêu phủ, trải qua sự rèn luyện của yêu đỉnh, đảo mắt liền hóa thành một giọt yêu dịch, rơi vào trong đỉnh, khiến cho tu vi hấn chậm rãi hướng đỉnh phong mà tiến tới.

Cải mạch là thứ hấn vốn chưa bao giờ thử qua, không thể không cẩn thận, cho nên, tâm trí liền tập trung chăm chú vào đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Đảo mắt một, ba canh giờ liền lặng lẽ trôi qua. Nhìn đến trong đỉnh, chất lỏng tối đen như mực đã đạt đến một phần ba đỉnh. Toàn thân, tinh khí thần đã ước ước đạt đến trạng thái đỉnh phong.

"Hào, có thể bắt đầu."

Đế Thích Thiên hít sâu một hơi, tâm thần kiên định vô cùng, tâm niệm liền động, nhất thời, trong yêu phủ, luyện yêu đỉnh kịch liệt rung động, tiếp đó, lấy một tốc độ bất khả tư nghị xoay tròn, bay lên

"Oanh thiếp oanh!!"

Yêu nguyên lực đỉnh phong nhanh chóng xoáy trong, phóng ra vô cùng cuồng bạo. Như một cỗ cuồng phong, cuộn cuộn như thiên hà, lao ra yêu phủ, thoát khỏi tâm tạng, đảo mắt xuyên suốt kinh mạch.

"Hừ!!" Một tiếng rên rỉ thống khổ từ mũi Đế Thích Thiên phát ra, đau nhức như thủy triều kéo đến, hướng đến từng nhánh kinh mạch phát ra. Con đau khủng khiếp như vậy, người thường không thể chịu nổi, ngay cả Đế Thích Thiên cũng không thể ức chế, nhịn không được mà phát ra âm thanh thống khổ.

Tương, không thể ức chế đau đớn.

Yêu nguyên không còn bộ dáng nhu hòa vốn có, hiện tại như một thanh binh khí sắc bén vô cùng, đem kinh mạch hấn từ đầu tới đuôi, từng tác từng tác phá hủy, không sai, chính là hủy diệt, đập nát hoàn toàn tác này tới tác khác.

Từng nhánh kinh mạch bị đập nát, hóa thành vô số toái bọt, bị yêu nguyên vây lấy, tiếp tục hướng phía trước phóng đến, cứ đến chỗ nào, kinh mạch liền bị phá nát ở đó. Tiếp đó, cùng nhau cuộn vào trong yêu nguyên.

Kinh mạch trong cơ thể, là nơi khí huyết vận hành, có thể nói kinh mạch cùng huyết nhục liền nhau một khối. Liên tiếp từng tác từng tác kinh mạch đứt khúc, không ngừng đập nát, đó là loại thống khổ cỡ nào, tương tự một chút liền hiểu được.

Giống như trong thể tục, giang hồ có lưu truyền, nếu muốn phế võ công một liền, thì đầu tiên là phá đan điền, nhì là hủy kinh mạch, bởi vì kinh mạch bị đoạn, chẳng khác gì có công lực mà không thể vận chuyển, trực tiếp biến thành một phế nhân trời gà không chặt.

Có thể thấy được, kinh mạch trọng yếu ra sao.

Nay, Đế Thích Thiên lại từng tác một đem kinh mạch đánh gãy nát, hành động như vậy, nếu truyền ra chính là kinh hãi thế thực, dù là nhân vật tài cao gan lớn, cũng không nhất định có thể hạ quyết tâm làm được như vậy.

"Phá phá phá. Hôm nay ta sẽ đánh vỡ kinh mạch, xây dựng yêu mạch. Dù cho đau đớn ra sao, há có thể ngăn cản tín niệm của ta."

Từng hạt mồ hôi to như hạt đậu thoát ra từ khắp các lỗ chân lông của Đế Thích Thiên, rơi xuống như mưa. Nháy mắt thấm xuống phiên đất bên dưới, than hình rung động không ngừng, hiển nhiên là đau đớn đến cực điểm.

Nhưng càng thống khổ, hấn càng kiên định, kiên trì không từ bỏ mục tiêu xây dựng lại yêu mạch.

Bước đầu tiên "Toái mạch" ước chừng giằng co nửa canh giờ.

Sau khi mạch từ đầu tới đuôi hoàn toàn bị yêu nguyên nghiền nát, Đế Thích Thiên trong lòng không chút do dự, gào to nói: "Thu!!"

Kinh mạch bị đập nát, hóa thành mảnh nhỏ, toàn bộ bị yêu nguyên vây bên trong, tâm niệm vừa động, cỗ yêu nguyên này lập tức đánh thẳng về phía trước, lần nữa vọt vào trong trái tim, tiến vào trong yêu phủ.

Yêu phủ chính là căn bản của yêu tu. Tất nhiên là huyền diệu phi thường, giống như hình thành đan điền ở tu tiên giả.

Yêu nguyên vừa tiến vào, lập tức, Luyện yêu đình trong yêu phủ tán mát ra một cỗ lực lượng thôn phệ đặc thù, yêu nguyên tiến vào liền hóa thành yêu dịch, mà trên đỉnh, vô số kinh mạch bị đập nát lại đang huyền phù.

Kinh mạch trong suốt như ngọc. Vỡ thành một khối khối, giống như là bột ngọc.

"Luyện yêu đình. Rèn luyện kinh mạch cho ta. Hòa thành một thể!!"

Luyện yêu đình màu xanh ngọc kịch liệt run lên, trong đình, một đoàn hỏa diễm màu đen bỗng nhiên xuất hiện, hỏa diễm nhảy lên, tán mát ra yêu dị hơi thở. Đây chính là yêu hỏa trong cơ thể Đế Thích Thiên.

Tu tiên giả đạt tới trúc cơ kì, có thể phát ra chan hòa, thứ này không phải rất mạnh, cũng không phải tam muội chân hỏa của cường giả Nguyên Anh, nhưng hoàn toàn có thể sử dụng để luyện khí luyện đan, đồ đặc thể tục, một mối lửa liền bị hủy. Mà yêu tộc, đạt tới Yêu thú cảnh cũng có yêu hỏa, nhưng cũng không phải ai cũng có thể sinh ra, cái này phải dựa vào căn cơ, tư chất.

Đế Thích Thiên có thêm mở ra thiên phẩm yêu phủ, muốn phát ra yêu hỏa, chắc chắn không thành vấn đề.

Yêu hỏa trong đình bắt đầu rèn luyện vô số kinh mạch bị đập nát.

Dưới sự rèn luyện của yêu hỏa, không bao lâu, những mảnh kích mạch liền xảy ra biến hóa. Chúng bị hòa tan một cách qui bí, hóa thành từng tí từng tí chất lỏng xanh ngọc.

Chậm rãi, lại là nửa giờ đi qua.

Kinh mạch cũng không khó luyện, trong khoảng thời gian này, điều chỉnh kinh mạch, dưới sự rèn luyện của yêu hỏa toàn bộ liền dung hợp một chỗ, biến thành một đoàn ngọc dịch trong suốt.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai cũng không tin tưởng ngọc dịch này là do kinh mạch hình thành.

"Toái mạch (Phá hủy kinh mạch). Là bước đầu tiên," Thối mạch (tôi luyện kinh mạch), là bước thứ hai. Trong ba bước lại là bước mấu chốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Dĩ Dục Hóa Mạch

"Toái mạch, là đánh vỡ kinh mạch vốn có, thối mạch là tinh luyện ra tinh hoa của kinh mạch, đem tạp chất trong kinh mạch rèn luyện đưa ra ngoài." Sau một hồi biến hóa, hiện tại đoàn chất lỏng kia, trong suốt như ngọc, hoàn mỹ tuyệt thế, lưu quang luân chuyển, vô cùng bắt mắt.

Hai bước đầu, chính là điều kiện tiên quyết của quá trình cải tạo mạch, tối quan trọng, mấu chốt chân chính là ở bước thứ ba, "Hóa mạch". Cái gọi là "Hóa mạch", chính là lấy yêu nguyên lực trong cơ thể, cùng với chất lỏng vừa hình thành kia dung hợp một chỗ, khiến cho từng phân tử trong chất lỏng đều tràn đầy yêu nguyên lực. Cái này giống như khi năng lượng hóa cho kinh mạch, tuy nhiên cũng không phải hoàn toàn giống. Đại khái chính là khiến cho kinh mạch cùng yêu nguyên quen thuộc, hòa hợp, cùng một thuộc tính.

Một khi yêu mạch được đắp nặn thành, yêu nguyên lực vận chuyển trong kinh mạch, không chỉ nhanh hơn, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí, nhập nguyệt

tinh hoa càng nhanh hơn, thân thể cũng càng thêm cứng cỏi. Thân thể cường hãn, càng có thể thừa nhận nhiều yêu nguyên vận chuyển. Quang trọng là, cứ như vậy, mỗi lần yêu nguyên vận chuyển trong yêu mạch, yêu mạch cũng có thể hấp thu một chút yêu nguyên, dung nhập vào trong, tăng cường kinh mạch.

Cứ như vậy, yêu mạch sẽ càng ngày càng mạnh, một thân tu vi cũng ngày càng tăng. Chỗ tốt sau này là lớn vô cùng.

Cho nên, bước này là quan trọng nhất, có thể khiến cho yêu nguyên lực cùng kinh mạch hoàn mỹ dung hợp cùng một chỗ hay không. Có thể dung hợp bao nhiêu, cuối cùng cũng là liên quan đến tiềm lực của cá nhân đó. Cửa khảo nghiệm này, cũng đòi hỏi một thân tu vi không tệ.

Bởi vì, để yêu nguyên lực cùng kinh mạch dung hợp phải dựa vào yêu hóa, mà yêu hóa có thể liên tục phát ra hay không, lại liên quan tới yêu nguyên có dồi dào hay không. Vậy nên, trình độ yêu nguyên lực thâm hậu thế nào đương nhiên trở thành một vấn đề trọng yếu.

"Hảo, trải qua bao thống khổ, yêu mạch mạnh yếu, thù có bao được hay không, tất cả đều dựa vào lúc này đây!"

Đế Thích Thiên tập trung ý niệm, hít sâu một hơi, biết giờ phút này trọng yếu, cũng không chần chờ, tâm niệm vừa động, nhất thời, chỉ thấy từ trong Luyện yêu đỉnh bỗng phụt ra, như suối phun, thác trào, một cỗ hắc thủy hướng về chỗ yêu hóa và cỗ chất lỏng xanh ngọc mà tới.

Không có gì bất ngờ xảy ra, cỗ yêu nguyên này sẽ cùng ngọc dịch dung hợp lẫn nhau cùng một chỗ, tái kinh luyện hóa, có thể thuận lợi chuyển hóa thành yêu mạch.

"Nhanh!! Nhất định không có việc gì phát sinh."

Đế Thích Thiên trong lòng âm thầm niệm, khẩn trương chăm chú nhìn vào hể thấy.

Vậy mà, điều hấn lo lắng lại thật sự đến, chỉ thấy cỗ yêu nguyên lực gần như vọt vào trong ngọc dịch, thì bỗng nhiên nháy mắt, một tiếng đàn bát khả tư nghị phát ra.

Khi tiếng đàn này vang lên, một cỗ âm ba như những vân nước lọt vào trong luyện yêu đỉnh, hướng tới yêu nguyên lực va chạm mạnh.

"Phanh"

Âm thanh âm trầm dội lại, luồng yêu nguyên lực như muốn hồng mất, hóa thành vô số giọt nước mưa rơi vào trong đỉnh. Vốn là sắp dung hợp tốt đẹp lại trong nháy mắt bị phá hư.

"Tại sao có thể như vậy, Thất Tội Yêu Cầm tại sao bỗng nhiên chạy tới can thiệp"

Đế Thích Thiên thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hấn ngàn vạn tính toán ngầm nghĩ đều không thể ngờ, yêu cầm vốn yên lặng nằm trong yêu phủ hấp thụ thất tinh lực lại đột nhiên chặn ngang một tay.

Trong lòng hấn kinh ngạc nhưng lại càng nghi ngờ không rõ, hấn sớm biết, cái phôi ngọc tuyệt thế kia, tựa hồ có một cỗ linh tính kì quái, thường thường ngay lúc hấn gặp nguy hiểm sẽ chạy tới giải nguy một mạng. Nay dường dực luyện hóa thành ngọc cầm, linh tính kia chẳng khác nào chính là linh tính của Thất Tội Yêu Cầm

Vậy nên hấn không bao giờ nghĩ tới yêu cầm sẽ quấy rối vào lúc này.

Bất quá, ngoài cười khờ ra hấn cũng không còn biện pháp gì, âm thầm thở dài: "Quên đi, một lần không được thì làm lại lần khác thôi, dù sao thì việc đem yêu nguyên quán chú vào trong ngọc dịch, bị phá hỏng cũng không phải vấn đề gì to lớn, làm một lần nữa là tốt rồi."

Âm thầm trầm khí ngưng thần, tiếp tục kéo ra một luồng yêu nguyên lực từ trong đỉnh, một lần nữa hướng về chỗ yêu hóa đang tới luyện ngọc dịch mà bay tới. Lần này, hấn đi trước một bước, ý niệm vừa động, một cột nước màu đen đến trắng tấp hướng về phía trước lao ra. Nhanh như thiểm điện hướng ngọc dịch vọt tới.

"Leng keng!!"

Nhưng cũng chỉ tới đó, ngay thời điểm yêu nguyên lực sắp giao hòa cùng ngọc dịch, Thất Tội Yêu Cầm lại phát ra một tiếng đàn thanh thúy, một cỗ âm ba vang lên trong yêu nguyên lực, nhất thời lại xảy ra tình huống cũ, yêu nguyên lực bị am ba va chạm, đương trường tán loạn vỡ ra. Rớt xuống phía dưới

"Di!!"

Đế Thích Thiên thấy một màn như vậy. Trong lòng rồi đột nhiên căng thẳng, nếu là lần đầu tiên còn có thể cho là ngoài ý muốn, nhưng đến lần thứ hai thì tuyệt đối không phải. Chuyện xảy ra một lần thì có thể bỏ qua, nhưng nếu là liên tiếp hai lần, vậy bên trong nhất định có duyên cớ.

"Thất Tội Yêu Cầm là bản mạng yêu khí của ta, ta cùng nó chẳng khác nào cùng một cơ thể, tuy hai mà một, vì có gì nó lại liên tiếp hai lần ngăn cản việc ta lấy yêu nguyên dung nhập ngọc dịch, tạo ra yêu mạch? Hay là trong đó có cái gì cổ quái. Cũng có thể là chuyện tình ta không biết." Đế Thích Thiên mang trong mình là trí tuệ của con người. Kiếp trước còn có tiếng là thiên tài, hiện tại đương nhiên không thay đổi. Hấn liền ý thức được, trong quá trình này, có lẽ mình đã xem nhẹ cái gì, hoặc là thất tội yêu cầm phát hiện ra điểm gì không thích hợp, dù sao yêu cầm cũng có linh tính, đưa ra phán đoán hấn là có ích. Hiện tại nó ngăn cản, có lẽ là do nguyên nhân riêng.

Nghĩ như vậy, hấn lập tức đem tâm thần đặt vào Thất Tội Yêu Cầm. Hấn liền cảm giác được, cũng không khỏi âm thầm kinh ngạc, yêu cầm vốn từ trước tới giờ bình yêu hấp thụ thất tình lực hiện tại lại kịch liệt dao động, giống như sóng trào biển cuộn, rít gào không ngừng, ầm ầm từ trong tản mát ra một cỗ hơi thở hưng phấn.

Trên thân cầm tản mát ra ánh sáng yêu dị.

Trong ngọc cầm, như có như không một lực lượng thần bí, giống như linh tính của thân cầm, hướng Đế Thích Thiên nhún nhu điều gì đó.

"Di!! Thất tình lực trong ngọc cầm như thế nào lại dao động mạnh mẽ như vậy, điều này từ trước tới nay chưa từng phát sinh. Hay là do ta cải tạo kinh mạch mới khiến chúng thay đổi." Đế Thích Thiên âm thầm trầm tư, trong đầu hiện lên vô số đạo ý niệm, bất giác, một đạo linh quang hiện lên, có chút kinh nghi thâm nghĩ:" Chẳng lẽ, Thất Tội Yêu Cầm đánh nát yêu nguyên lực của ta, cùng thất tình lực có liên quan."

Nghĩ đến như vậy, trong lòng hấn lại có chút kinh nghi bất định...

Thất tình. Thất tình lực dục..

Đế Thích Thiên trong đầu lập lại quay cuồng những từ này, hấn dù sao cũng là tuyệt đỉnh trí tuệ, trong lòng mạnh mẽ hiện ra một khả năng. Nghĩ tới khả năng này, khiến hấn đương trường ngây ngốc đứng lên:" Chẳng lẽ, Thất Tội Yêu Cầm muốn ta đem thất tình lực dung hợp tiến vào trong yêu mạch sao? Điều này sao có thể?"

Thất tình lực chính là từ thiên địa mà ra, phát triển từ bảy loại cảm xúc khác nhau trong lòng sinh linh, cơ hồ vô cùng vô tận. Tuy nhiên, thứ này cũng là một trong những thứ tà dị nhất trong thiên địa, nếu một người bị lấy dính quá nhiều thất tình lực, sẽ bị vô tận thất tình lực ăn mòn, sẽ bị nó điều khiển, điên cuồng thu thập thất tình lực không từ thủ đoạn tà ma.

Lực lượng như vậy có thể nói là thần dị vô cùng.

Đế Thích Thiên lúc trước cũng từng nghĩ tới, có cách nào để thân thể hấp thụ thất tình lực để tu luyện, nhưng là, suy nghĩ thật lâu cũng không có biện pháp cụ thể, thủy chung cũng chỉ là thăm dò.

Yêu mạch đối một gã yêu tộc mà nói, là vô cùng trọng yếu, vạn vạn không thể có nửa điểm qua loa, nếu là đem thất tình lực dục lực lượng cùng yêu mạch dung hợp cùng một chỗ, như vậy đến tột cùng sẽ phát sinh sự tình gì, đừng nói hiện tại, cho dù thời cổ, cũng tuyệt đối không có ai có thể tưởng tượng đến. Nếu là đại năng yêu tộc, thử một lần cũng không sao. Nếu không nhờ may xui xẻo, sẽ bị thất tình lực biến thành người điên.

Có nên thử dung hợp thất tình lực vào trong yêu mạch hay không?

Trong lúc nhất thời, Đế Thích Thiên trái phải đều khó lựa chọn, không thể nhẫn tâm quyết định. Nếu hấn có thể tìm ra cách dung hợp thất tình lực vào yêu mạch, tương lai chỉ sợ thành tựu hơn người, nhưng nếu không thành công, sợ rằng cái gì cũng không có nữa. Nhưng cho dù vậy, dù thành công như thế nào thì hấn cũng không thể tưởng tượng ra, vậy nên hấn cũng không hề nắm chắc điều gì.

Dù sao, đây là quyết định liên quan đến cả đời hấn, bản khoả là điều hiển nhiên.

Tình cảnh như vậy, giằng co thời gian nửa chén trà.

Yêu hỏa trong đỉnh đã muốn đem tạp chất trong ngọc dịch rèn luyện ra hết, không thể chờ đợi thêm nữa, nếu không, chỉ lát nữa, yêu hỏa sẽ tiếp tục thiêu đốt tới ngọc dịch, đem ngọc dịch thiêu khô, vậy thì xong rồi.

"Hừ, Hồ Khiếu Công nhiều nhất trợ ta tu luyện đến Kết Đan, hơn nữa không phải là công pháp đứng đầu, phải đi con đường khác người mới có thể có thành tựu lớn, hôm nay ta dẫn thất tình lực nhập thể, nhìn xem có thể mở ra con đường của riêng ta không."

"Mệnh của ta do ta nắm chắc. Thất Tội Yêu Cầm, giúp ta!"

Sau đó, hấn không hề do dự nữa, cắn chặt răng, tâm thần nhất định, nhẫn tâm với chính mình một lần. Hấn cảm giác được, tương lai của mình sẽ có chuyển biến lớn. Nhưng hấn không hề sợ hãi, điên cuồng tiến tới.

Tâm thần vừa động, Đế Thích Thiên hướng Thất Tội Yêu Cầm mở trong dung hợp đi vào, sử dụng yêu cầm điều khiển thất tình lực. Hấn cũng không hề mất lí trí, khi sử dụng thất tình lực, hấn đều cẩn thận chích từ trong ra một loại bí lực lượng.

"Xe đông!!"

Thất Tội Yêu Cầm tựa hồ trong đương phần chấn, cảm huyền nhẹ nhàng nhảy lên. Một cỗ thất tình lực chắc ách dễ dàng được lấy ra từ trong cầm, rất nhanh vọt vào trong yêu hỏa, cũng nhanh chóng quán chú vào phía trên ngọc dịch đang được yêu hỏa thiêu đốt. Lúc này, chất lỏng vốn tinh thuần như ngọc, lúc này với một tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, dần dần chuyển sang màu đen.

"Hi!!"

Yêu nguyên trong đỉnh cũng vọt theo lên, hóa thành một mурn nước, cũng vọt theo vào, lần này Thất Tội Yêu Cầm cũng không có ngăn cản. Trong lúc nhất thời, ngọc dịch kia lại trở nên đen như mực. Quý bí vô cùng.

"Yêu hưng thịnh thiên. Rèn luyện yêu mạch cho ta!!"

Yêu hỏa trong đỉnh lửa khói cháy mạnh, không ngừng thiêu đốt chất lỏng màu đen.

Ai cũng không biết. Đem thất tình lục dung hợp vào trong yêu mạch, đến tột cùng sẽ phát sinh cái dạng gì kinh người.

Thời gian, chậm rãi bắt đầu trôi qua mà qua.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Yêu Chi Tổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.